

Mộng Đại Lục Hệ Liệt Chi Tam: Vong Tích

Contents

Mộng Đại Lục Hệ Liệt Chi Tam: Vong Tích	3
1. Chương 1: Hai Kẻ Lừa Đảo (một)	3
2. Chương 2: Hai Kẻ Lừa Đảo (hai)	7
3. Chương 3: Hai Kẻ Lừa Đảo (ba)	10
4. Chương 4: Hai Kẻ Lừa Đảo (bốn)	13
5. Chương 5: Hai Kẻ Lừa Đảo (năm)	15
6. Chương 6: Hai Kẻ Lừa Đảo (sáu)	18
7. Chương 7: Hai Kẻ Lừa Đảo (bảy)	22
8. Chương 8: Hai Kẻ Lừa Đảo (tám)	25
9. Chương 9: Hai Kẻ Lừa Đảo (chín)	27
10. Chương 10: Hai Kẻ Lừa Đảo (mười)	32
11. Chương 11: Đại Diễn Đẳng Cơ (một)	35
12. Chương 12: Đại Diễn Đẳng Cơ (hai)	38
13. Chương 13: Đại Diễn Đẳng Cơ (ba)	41
14. Chương 14: Đại Diễn Đẳng Cơ (bốn)	46
15. Chương 15: Đại Diễn Đẳng Cơ (năm)	50
16. Chương 16: Đại Diễn Đẳng Cơ (sáu)	53
17. Chương 17: Đại Diễn Đẳng Cơ (bảy)	56
18. Chương 18: Đại Diễn Đẳng Cơ (tám)	59
19. Chương 19: Đại Diễn Đẳng Cơ (chín)	61
20. Chương 20: Đại Diễn Đẳng Cơ (mười)	65
21. Chương 21: Cuộc Chiến Nữ Nhân (một)	68
22. Chương 22: Cuộc Chiến Nữ Nhân (hai)	70
23. Chương 23: Cuộc Chiến Nữ Nhân (ba)	73
24. Chương 24: Cuộc Chiến Nữ Nhân (bốn)	76
25. Chương 25: Cuộc Chiến Nữ Nhân (năm)	79
26. Chương 26: Cuộc Chiến Nữ Nhân (sáu)	82
27. Chương 27: Cuộc Chiến Nữ Nhân (bảy)	84
28. Chương 28: Cuộc Chiến Nữ Nhân (tám)	87
29. Chương 29: Cuộc Chiến Nữ Nhân (chín)	90
30. Chương 30: Cuộc Chiến Nữ Nhân (mười)	93
31. Chương 31: Blue Castle (một)	97
32. Chương 32: Blue Castle (hai)	100
33. Chương 33: Blue Castle (ba)	103
34. Chương 34: Blue Castle (bốn)	105
35. Chương 35: Blue Castle (năm)	108
36. Chương 36: Blue Castle (sáu)	113
37. Chương 37: Blue Castle (bảy)	116
38. Chương 38: Blue Castle (tám)	119
39. Chương 39: Blue Castle (chín)	122
40. Chương 40: Blue Castle (mười)	124
41. Chương 41: Bình Vây Dưới Thành (một)	127

42. Chương 42: Binh Vây Dưới Thành (hai)	130
43. Chương 43: Binh Vây Dưới Thành (ba)	136
44. Chương 44: Binh Vây Dưới Thành (bốn)	140
45. Chương 45: Binh Vây Dưới Thành (năm)	143
46. Chương 46: Binh Vây Dưới Thành (sáu)	146
47. Chương 47: Binh Vây Dưới Thành (bảy)	149
48. Chương 48: Binh Vây Dưới Thành (tám)	153
49. Chương 49: Binh Vây Dưới Thành (chín)	158
50. Chương 50: Binh Vây Dưới Thành (mười)	161
51. Chương 51: Vùng Đất Tử Linh (một)	164
52. Chương 52: Vùng Đất Tử Linh (hai)	167
53. Chương 53: Vùng Đất Tử Linh (ba)	170
54. Chương 54: Vùng Đất Tử Linh (bốn)	175
55. Chương 55: Vùng Đất Tử Linh (năm)	178
56. Chương 56: Vùng Đất Tử Linh (sáu)	182
57. Chương 57: Vùng Đất Tử Linh (bảy)	187
58. Chương 58: Vùng Đất Tử Linh (tám)	190
59. Chương 59: Vùng Đất Tử Linh (chín)	195
60. Chương 60: Vùng Đất Tử Linh (mười)	198
61. Chương 61: Quang Minh Thần Điện (một)	202
62. Chương 62: Quang Minh Thần Điện (hai)	205
63. Chương 63: Quang Minh Thần Điện (ba)	208
64. Chương 64: Quang Minh Thần Điện (bốn)	213
65. Chương 65: Quang Minh Thần Điện (năm)	216
66. Chương 66: Quang Minh Thần Điện (sáu)	219
67. Chương 67: Quang Minh Thần Điện (bảy)	222
68. Chương 68: Quang Minh Thần Điện (tám)	226
69. Chương 69: Quang Minh Thần Điện (chín)	229
70. Chương 70: Quang Minh Thần Điện (mười)	232
71. Chương 71: Sinh Ly Tử Biệt (một)	236
72. Chương 72: Sinh Ly Tử Biệt (hai)	239
73. Chương 73: Sinh Ly Tử Biệt (ba)	242
74. Chương 74: Sinh Ly Tử Biệt (bốn)	246
75. Chương 75: Sinh Ly Tử Biệt (năm)	248
76. Chương 76: Sinh Ly Tử Biệt (sáu)	251
77. Chương 77: Sinh Ly Tử Biệt (bảy)	254
78. Chương 78: Sinh Ly Tử Biệt (tám)	257
79. Chương 79: Sinh Ly Tử Biệt (chín)	261
80. Chương 80: Sinh Ly Tử Biệt (mười)	264
81. Chương 81: Tìm Kiếm Linh Hồn (một)	266
82. Chương 82: Tìm Kiếm Linh Hồn (hai)	269
83. Chương 83: Tìm Kiếm Linh Hồn (ba)	272
84. Chương 84: Tìm Kiếm Linh Hồn (bốn)	275
85. Chương 85: Tìm Kiếm Linh Hồn (năm)	278
86. Chương 86: Tìm Kiếm Linh Hồn (sáu)	282
87. Chương 87: Tìm Kiếm Linh Hồn (bảy)	285
88. Chương 88: Tìm Kiếm Linh Hồn (tám)	288
89. Chương 89: Tìm Kiếm Linh Hồn (chín)	291
90. Chương 90: Tìm Kiếm Linh Hồn (mười)	295
91. Chương 91: Vong Linh Quy Tụ (một)	298
92. Chương 92: Vong Linh Quy Tụ (hai)	300
93. Chương 93: Vong Linh Quy Tụ (ba)	303
94. Chương 94: Vong Linh Quy Tụ (bốn)	306
95. Chương 95: Vong Linh Quy Tụ (năm)	309

96. Chương 96: Vong Linh Quy Tụ (sáu)	313
97. Chương 97: Vong Linh Quy Tụ (bảy)	316
98. Chương 98: Vong Linh Quy Tụ (tám)	319
99. Chương 99: Vong Linh Quy Tụ (chín)	323
100. Chương 100: Vong Linh Quy Tụ (mười)	328
101. Chương 101: Đế Quốc Lựa Chọn (một)	331
102. Chương 102: Đế Quốc Lựa Chọn (hai)	335
103. Chương 103: Đế Quốc Lựa Chọn (ba)	339
104. Chương 104: Đế Quốc Lựa Chọn (bốn)	343
105. Chương 105: Đế Quốc Lựa Chọn (năm)	346
106. Chương 106: Đế Quốc Lựa Chọn (sáu)	350
107. Chương 107: Đế Quốc Lựa Chọn (bảy)	353
108. Chương 108: Đế Quốc Lựa Chọn (tám)	356
109. Chương 109: Đế Quốc Lựa Chọn (chín)	359
110. Chương 110: Đế Quốc Lựa Chọn (mười)	363
111. Chương 111: Bóng Ma Cửa Thần (một)	366
112. Chương 112: Bóng Ma Cửa Thần (hai)	369
113. Chương 113: Bóng Ma Cửa Thần (ba)	372
114. Chương 114: Bóng Ma Cửa Thần (bốn)	375
115. Chương 115: Bóng Ma Cửa Thần (năm)	378
116. Chương 116: Bóng Ma Cửa Thần (sáu)	381
117. Chương 117: Bóng Ma Cửa Thần (bảy)	384
118. Chương 118: Bóng Ma Cửa Thần (tám)	387
119. Chương 119: Bóng Ma Cửa Thần (chín)	390
120. Chương 120: Bóng Ma Cửa Thần (mười)	394
121. Chương 121: Pn1	409

Mộng Đại Lục Hệ Liệt Chi Tam: Vong Tích

Giới thiệu

Biên tập: Born on a blue day (1-60), Thủy Tinh Các (61-end) Thể loại: Đam mỹ, hài, ma pháp, kỳ sĩ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-dai-luc-he-liet-chi-tam-vong-tich>

1. Chương 1: Hai Kẻ Lừa Đảo (một)

Đối với đại đa số người mà nói, Mộng đại lục mấy ngày nay so với bình thường cũng không có gì khác nhau, mặt trời vẫn mọc đằng đông lặn đằng tây, mặt trăng vẫn tránh né mặt trời buổi tối mới lộ mặt. Thế nhưng đối với toàn bộ Đế Quốc Kanding mà nói, mấy ngày nay quả thực kinh tâm động phách chưa từng có.

Fariel bị một trận lửa lớn thiêu rụi chỉ còn phân nửa, cặp vợ chồng tôn quý nhất của Đế Quốc Kastalon đệ Nhị và hoàng hậu Samantha lần lượt tạ thế. Nếu như còn tin tức nào tệ hơn thế thì...

Đó chính là Mundra và Rhodes sau khi hội họp phát hiện, bọn họ bị truy nã.

Rhodes vừa dùng ma pháp hệ thổ đắp một cái ổ nhỏ thoải mái tránh bị lửa mì đâm chọc, vừa nói với Mundra: “Mặc dù lệnh truy nã chĩa vào pháp sư vong linh, nhưng nó chắc chắn chỉ nhắm vào người. Người tấn công học viện ma pháp hoàng gia, ám sát Olivia, đe dọa Soso, Ciro nhất định hận người thấu xương tủy”

Mundra một tay chống đầu, một tay dùng xương người đương đồ chơi xếp gỗ dựng một căn phòng nhỏ, “Vậy ông sợ cái gì?”

Rhodes lạnh nhạt nói: “Người liên lụy ta”

“Ông không phải ma pháp sư hệ thổ sao?” Mundra chăm chọc nhìn cái ổ gà xinh xinh bao quanh ông ta, “Hừm. Ông còn có thân phận ma pháp sư cung đình, ông có thể ngênh ngang rời đi”

Rhodes hít một hơi thật sâu. Hẳn biết, chủ đề này còn nói tiếp, bọn họ sẽ nhanh chóng lục đục nội bộ. Hẳn nói: “Chuyện này tạm thời đừng nói, người có cách nào rời đi an toàn không?”

Mundra đặt hộp xương sọ cuối cùng lên chóp đồng xương lung la lung lay, căn phòng xương cốt thoát cái sụp xuống.

Rhodes vẻ mặt không chấp. Nếu không phải bắt đắc dĩ, hẳn tuyệt đối sẽ không ủy khuất chính mình hợp tác cùng một thằng nhóc con trong mắt hắn non nớt đến tỨC cười.

“Ông từng đi hướng tây tôi từng thử đi phương bắc, trước mắt, trừ phi chúng ta ra biển, không thì chỉ có thể đi về phía đông”. Mundra nói.

Rhodes nói: “Nhưng nơi đó là Sangtu, địa bàn của Quang Minh thần hội!”

Mundra hai mắt sáng ngời, “Thiên đường của tín đồ, căn cứ địa của Quang Minh thần hội, nơi đó nhất định rất tuyệt. Các tư tế giả dối chấp tay, khấu phạt tâm xà hát lên thánh ca. Các tín đồ ngu muội đứng bên dưới vì bọn họ mà điên cuồng! Từ lâu tôi đã mơ ước có thể lên vào thần điện của Quang Minh thần hội, nhân lúc Giáo hoàng ngủ say, lên giật một sợi râu của ông ta. Kìa nhất định kích thích cực kỳ!”

Thằng điên!

Rhodes cố nén xung động muốn ly khai, trầm giọng nói: “Được rồi. Cứ cho là quyết định đi Sangtu, chúng ta cũng nhất định phải có một phương án vượt qua trạm gác biên cảnh!”

Mundra nói: “Cứ thế xông vào thế nào?”

Rhodes nói: “Tinh thần lực cùng thân thể người bình phục rồi sao?”

Mundra nói: “Tôi không muốn bình phục hoàn toàn”

Rhodes cau mày nói: “Ý gì?”

Mundra nói: “Đây là dấu ấn yêu thương Olivia lưu lại. A, mỗi lần nhớ tới đều khiến tim đập thành thịch. Trừ phi là tôi có thể chiếm được hoàn toàn cô ta, biến cô ta thành con rối vu thi khả ái nhất của tôi, bằng không tôi muốn lưu giữ loại cảm giác tim đập mãnh liệt này”

“Người không thể chờ chúng ta an toàn rồi hẵng tiếp tục điên khùng à!” Rhodes không thể chịu được nữa giậm dứ hét lên. Hẳn chịu đủ rồi! Hoàn toàn chịu đủ rồi! Vì muốn thoát khỏi thân phận pháp sư vong linh, hẳn đầu phục hoàng hậu Samantha, nỗ lực tu luyện ma pháp hệ thổ, thật vất vả trở thành một gã ma pháp sư cung đình cử chỉ đúng mực. Cứ tưởng rằng có thể hưởng thụ tháng ngày sung sướng phú quý bình an, thế nhưng từ khi Mundra xuất hiện, hoàng thất Đế Quốc Kanding nội đấu, nỗ lực của hắn đều tan thành bọt nước, bọt nước! Hoàng hậu Samantha thua, Giáo hoàng phát hiện hắn, mà hiện tại, mệnh lệnh truy nã pháp sư vong linh của Ciro lại đánh hắn trở về nguyên hình.

“Đáng ghét!” Rhodes không cam lòng dậm lên mặt đất.

Một bộ xương nhô chiếc đầu nhỏ khỏi mặt đất, hốc mắt sâu hoắm, chỉ có hai ngọn lửa xanh biếc nho nhỏ chập chờn. Nó nhìn Mundra, dường như muốn trao đổi gì đó.

Bộ xương không thể nói, nhưng nó có thể dùng tinh thần lực trao đổi suy nghĩ cùng chủ nhân. Loại trao đổi này là phong bế, cho dù là pháp sư vong linh khác cũng không biết được nội dung trao đổi của bọn họ.

Rhodes thấy ngón tay Mundra chống má chuyển thành vổ theo nhịp, nghi ngờ nói: “Làm sao vậy?”

Mundra nói: “Hai cỗ xe ngựa đang chạy lại đây từ hướng thành Putra”

Rhodes nhãn tình sáng lên: “Chạy lại đây?”

Mundra nói: “Ông muốn làm gì?”

Rhodes nói: “Tiếp tục chạy về phía đông chính là biên giới Santo và Đế Quốc Kanding”

Mundra nói: “Ông muốn đi nhờ xe?”

Rhodes nói: “Dù sao vẫn tốt hơn ngồi đây bó tay chờ chết”

Mundra thu dọn đồng xương cốt vào trong túi không gian, phúi mông đứng dậy nói: “Đi thôi”. Cậu vừa đi ra một bước, đã bị Rhodes đứng lên kéo lại. Rhodes dần từng chữ nói: “Đây là cơ hội của chúng ta, ta không muốn có bất luận cái gì ngoài ý muốn phá hư nó!”

Mundra nhún nhún vai.

Hai người một trước một sau đi về phía đường lớn.

Hai bộ xương đi đằng trước mở đường, ra sức bạt lúa mạch dạt sang hai bên tạo thành đường đi.

Dần dần, phía trước lúa mạch càng lúc càng thưa thớt, mơ hồ có thể thấy một con đường dài ngút ngát vắt ngang phía trước, hai đầu đều trải tới tận chân trời.

Một lúc sau, quả nhiên có hai cỗ xe ngựa một trước một sau chạy tới.

Rhodes thấp giọng nói: “Trên thùng xe có gia huy không?”

Mundra nói: “Không nhìn thấy”

Rhodes ra sức dòm.

Lại qua một lúc, xe ngựa tới gần. Đây là hai cỗ xe ngựa cực kỳ tinh xảo, bốn góc thùng xe có bốn pho tượng tiểu mỹ nhân chạm khắc từ gỗ hồ đào có thể xoay tròn.

Cái Rhodes quan tâm là gia huy khắc bên dưới cửa sổ xe, “Gia tộc Gulaba?” Khóe miệng hần nhếch một tia cười lạnh, lăm bả lăm bầm.

Mundra nói: “Lại có người đến”

Rầm.

Cỗ xe đầu tiên đột ngột nghiêng lệch, bánh xe lọt phải hố, bất động.

Bên trong truyền ra tiếng kinh hô, xa phu vội nhảy xuống.

Xa phu cỗ xe thứ hai vội dừng ngựa.

“Xảy ra chuyện gì?” Bên trong cỗ xe ngựa thứ hai truyền ra giọng nữ êm ái.

“Tiểu thư Monica, xe của Alben lọt hố”. Xa phu cỗ xe thứ hai ngồi trên cang xe, cười người khác gặp họa nói.

“Thực xúi quẩy” Xa phu tên Alben nhảy khỏi mã xa, oán giận nhổ hai ngụm nước bọt vào lòng bàn tay, định bụng dùng lực đẩy xe khỏi hố. Nhưng gã nỗ lực đẩy hai lần cỗ xe vẫn cứ trơ ra.

Alben há mồm thở dốc, nhịn không được nói với người quan trọng trong xe: “Phu nhân Rice, có thể mời người trước xuống xe không?”

“Alben, cái đồ ngu này”. Phu nhân Rice bưng trán, vừa oán giận vừa xuống xe, “Đổng đồ người ăn lẽ nào không giúp gì cho cái đầu cùng cánh tay người sao?”

Alben mất mủ tai điếc, một lần nữa đẩy xe. Thùng xe chậm chậm nhích lên, lại nặng nề tụt trở lại. Dáng vẻ chật vật của gã rước lấy chế nhạo của gã xa phu kia cùng phu nhân Rice.

Rhodes ánh mắt lóe sáng, thấp giọng nói: “Không có ma pháp sư, không có kỵ sĩ, quả là lẽ vật dâng lên tận cửa”. Tổng cộng có bốn người, hai xa phu, hai nữ nhân, không tạo nổi chút uy hiếp nào.

Mundra vẽ mặt không hứng thú, “Ông đi đi”

Rhodes thăm bắt mẫn, lấy gậy ma pháp từ trong túi không gian ra, chợt thấy ba con ngựa phi rầm rập cuốn bụi bay mù mịt lao về phía này. Hắn trong lòng cả kinh, nắm chặt gậy ma pháp, hơi ngồi xuống một chút.

Ba con ngựa càng lúc càng gần, là ba thanh niên mặc trang phục kỵ sĩ.

Người dẫn đầu nhảy xuống khỏi lưng ngựa, chạy đến bên cổ xe ngựa thứ hai, “Tiểu thư Monica, cô bình an vô sự chứ?”

“A, Gregory anh đến rồi”. Rèm cửa sổ nhẹ nhàng nhấc lên, lộ ra khuôn mặt xinh xắn động nhân, “Không có anh ở bên, em cô đơn tịch mịch biết bao. Mới chỉ nửa ngày ngắn ngủi mà em đau khổ tựa như phải chết đi”

Giọng nói của Gregory rõ ràng mừng rỡ hẳn lên, “Con đường phía trước sẽ do tôi hộ tống, em không cần lo lắng”

Tiểu thư Monica nhìn y mê đắm, trong mắt tràn trề sùng bái cùng ái mộ, “Ngoại trừ phải xa anh, trên đời này chẳng còn chuyện gì khiến em lo lắng”

Gregory đưa tay.

Tiểu thư Monica nhẹ nhàng đặt tay mình lên trên tay y.

Gregory cúi xuống khẽ khàng hôn, thấp giọng nói: “Chúng ta sẽ sớm có thể bên nhau”

Tiểu thư Monica lộ ra vẻ mặt ngây ngất.

Trong mấy phút ngắn ngủi hai người trình diễn màn kịch yêu đương, Alben rút cuộc cũng đẩy được bánh xe khỏi hố đất.

Gregory và phu nhân Rice chào hỏi nhau, lần nữa lên ngựa. Cứ như vậy, hai xe ba ngựa tiếp tục cuộc hành trình.

Chờ ngựa và xe đều không thấy bóng nữa, Mundra mới nhàn nhã nói: “Ông bị tình yêu của họ làm cho cảm động à?”

Rhodes trầm giọng nói: “Người thanh niên đó là Gregory Dana, kỵ sĩ cấp tám. Hai người kia không rõ thực lực, nhưng chắc chắn không phải khúc xương dễ gặm đâu”

Mundra nói: “Không sao, đường này không phải của riêng bọn họ, ông có thể chờ đoàn người tiếp theo”

Rhodes cảm thấy thập phần bất mãn đối với cách nói phũ phàng chính mình khỏi kế hoạch của cậu. Hắn lạnh lùng nói: “Nếu người nguyện ý xuất thủ, chúng ta vẫn có phần thắng”. Là kẻ điên nổi danh nhất vong linh giới, thực lực của Mundra là không thể xem thường. Mặc dù cậu đang bị thương, Rhodes cũng không dám khinh lơ cậu.

Mundra nói: “Tôi có nhiều vong linh kỵ sĩ rồi. Hiện tại tôi hứng thú với vụ thi hơn”

Rhodes nguyền cậu một cái, dùng gậy ma pháp gọi ra một bộ xương ngựa.

Mundra nói: “Ông muốn chia tay?”

Rhodes nhảy lên ngựa, sau đó chìa tay về phía cậu nói: “Lên đây”

Mundra nhìn chòng chọc tay hắn một hồi, sau mới nhảy lên lưng ngựa, “Nếu muốn lừa tôi, thỉnh chọn một ma pháp sư nổi tiếng chút. Ông biết tôi thiếu cái gì”

Rhodes nói: “Gregory và Monica trên người nhất định có chứng minh thân phận, có chúng, chúng ta có thể qua biên cảnh”

Mundra nói: “Tôi đã nói là không có hứng thú với kỵ sĩ”

“Người đối với Giáo hoàng có hứng thú chứ hả?” Rhodes thả mồi.

Mundra quả nhiên phần chân hấn lên.

“Có điều trước tiên chúng ta phải rời khỏi Đế Quốc Kanding đã”. Rhodes nói.

Mundra cười híp hai mắt lại, “Nghe theo phân phó của ngài, ngài Rhodes”

2. Chương 2: Hai Kẻ Lừa Đảo (hai)

Bộ xương ngựa chở hai người, đi có phần chậm.

Có điều Rhodes cũng chẳng gấp gáp. Hắn thừa hiểu tính tình mấy cô tiểu thư quý tộc này — trời nắng gắt nghỉ một chút, đường quá dốc nghỉ một chút, trời tối rồi nghỉ một chút, tóm lại, lấy tốc độ của bọn họ tối đa xâm xấp tối sẽ đến được nơi nhóm người kia nghỉ chân, nhất định sẽ không bị bỏ lại mất.

Kinh nghiệm của hắn đã được chứng minh là hoàn toàn chính xác.

Nhóm người tiểu thư Monica đích thực bị đuổi kịp, nhưng tình cảnh trước mặt cũng không quá tốt đẹp.

Hai cỗ xe ngựa một cỗ lật nghiêng, một cỗ bị phá đến ngay cả đỉnh xe cũng không thấy đâu, thi thể hai xa phu một trái một phải úp sấp trên mặt đất, vị trí đầu vừa vặn hướng về phía phu nhân Rice. Một nửa thân thể phu nhân Rice lộ ra ngoài thùng xe, từ cổ bà máu chảy ròng ròng, rơi xuống mặt đất, tiền diễm chói mắt.

Ba kỵ sĩ chỉ còn lại Gregory đang chiến đấu. Hai người khác một bị kiếm đâm xuyên ngực, vẹo đầu dựa vào cỗ xe lật nghiêng, người còn lại nằm giữa cách Gregory không xa, hiển nhiên cũng đã tạo ngộ bất hạnh.

Trên mặt đất còn có năm người bọn Rhodes chưa từng thấy, chắc là bên thích khách.

Thích khách có hai người còn sống, một người là ma pháp sư hệ thủy, một người là kỵ sĩ, phối hợp tương đối ăn ý.

Gregory trên người vết thương ngày càng nhiều, chỉ có nhân thần là vẫn kiên định như cũ.

Rhodes thấy Mundra hưng phấn mồm mép ma pháp ra, kinh hãi, thấp giọng nói: “Người muốn làm gì?”

Mundra nói: “Ông không cảm thấy ma pháp sư kia là vật liệu thượng hạng sao?”

Rhodes nhíu mày nói: “Nếu người thích, có thể chờ bọn chúng lưỡng bại câu thương rồi hạ thủ”. Hắn tin thích khách ám sát xong sẽ bỏ đi, như vậy hắn có thể đạt được thứ mình muốn mà không tổn chút sức lực. Nhưng nếu trước khi Gregory tắt thở Mundra giết mất ma pháp sư, Gregory rất có thể sẽ không chết, vì diệt khẩu, hắn không thể không giúp thích khách hoàn thành nhiệm vụ — chết tiệt, hắn không muốn nhúng chàm.

Mundra cố chấp ý kiến, “Chẳng lẽ ông không thấy trên người ma pháp sư đã có rất nhiều vết thương? Còn tiếp tục hắn sẽ bị phá hư”

Rhodes nói: “Vu thi nhiều vết thương có làm sao”

Mundra nói: “Cho nên vụ thi của ông mới khó coi thế”

Rhodes: “...” Ôn con luôn làm cho vụ thi mình biến xanh xanh đen đen có tư cách gì phê bình thẩm mỹ quan của hắn?

Trong khi bọn họ lờ đi qua tiếng lại, Gregory đã bị dồn tới đường cùng. Mất máu quá nhiều khiến cho nhân thần y bắt đầu mờ mịt, cánh tay nắm kiếm cũng trở nên uể oải vô lực.

Mundra niệm chú ngữ. Mặt đất nguyên bản bằng phẳng đột nhiên trồi lên một đám xương khô.

Ma pháp sư và kỵ sĩ vốn tưởng đất thủ đến nơi mà có phần đắc ý đồng thời giết mình. Ma pháp sư vội vàng niệm chú ngữ, dùng thủy cầu đánh tan đám xương khô.

Mundra trong mắt lóe lên tia sáng hưng phấn. Xem ra ma pháp sư này đúng là hàng thượng đẳng. Nhìn dáng người uyển chuyển lúc dùng thủy cầu xem, quả thực quá đẹp. Cậu nhin không được tưởng tượng gã biến thành con rối vu thi của mình, dáng điệu tuân theo vũ đạo đầu ngón tay mình — thực là mỹ diệu.

Tiếp theo bộ xương là vu thi.

Hai cổ vu thi âm trầm hiện ra, miệng lẩm nhẩm, hỏa diễm lục sắc lao về phía họ.

Ma pháp sư muốn dùng thủy cầu dập tắt ngọn lửa, nhưng hần nhanh chóng phát hiện làm vậy vô ích. Hỏa diễm xanh biếc hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của nước, nó vẫn theo quỹ đạo lúc đầu bắn thẳng về phía bụng hắn.

Pháp sư vong linh là một quần thể cực kỳ đặc biệt của Mộng đại lục. Bọn họ làm bạn cùng thi thể, bọn họ chịu áp chế của Quang Minh thần hội, bọn họ độc lai độc vãng... Cho nên rất nhiều ma pháp sư và kỵ sĩ chỉ nghe đến tồn tại của bọn họ mà chưa từng thực sự giáp mặt. Như vậy là rất bất lợi.

Tựa như hiện tại, ma pháp sư bất ngờ không kịp phòng ngự bị hỏa diễm lục sắc đánh gục nằm trên mặt đất. Bộ xương trên mặt đất vươn trảo, bóp nghẹt cổ hắn, từng chút từng chút xiết chặt.

Ma pháp sư liều mạng mấp máy môi, nhưng một âm tiết cũng không phát ra nổi.

Đồng bạn hắn muốn giải cứu, nhưng Gregory đột nhiên tỉnh táo lại. Hai tay y nắm kiếm, gắng sức chém về phía đầu kỵ sĩ. Đối lại bình thường, y nhất định sẽ không làm ra loại chiêu thức chặt vật tổn hại hình tượng như vậy, nhưng hiện tại trong đầu y chỉ có một ý niệm, đó là giết gã.

Kỵ sĩ vô thức dùng kiếm cản lại, sau đó dụng lực đẩy ra.

Gregory đã mất hết sức lực, vừa rồi chẳng qua là hồi quang phản chiếu. Kỵ sĩ hất văng người y đi, đầu y đập mạnh vào xe ngựa, cuối cùng ngất lịm.

Chốc lát ngẩn ngui, ma pháp sư đã bị mấy ngón tay của bộ xương cướp đi sinh mạng.

Mundra vui mừng hoa tay múa chân, “Rhodes, ông xem, vật liệu thật đẹp ghê!”

Rhodes bị điểm danh hận không thể xé banh cái miệng của cậu. Thằng oắt này! Còn ngại bọn họ chưa đủ nổi danh sao?!

Kỵ sĩ đang muốn một kiếm giải quyết Gregory quay đầu lại, trên mặt hắn mồ hôi và máu hòa quyện, đặc biệt dữ tợn.

Rhodes không chần chừ niệm chú ngữ. Mặt đất dưới chân kỵ sĩ đột nhiên thụt xuống một cái hố lớn. Nếu là kỵ sĩ trước đại chiến, hắn nhất định có thể ngay chớp mắt hụt xuống lập tức nhảy thoát, nhưng hiện tại không thể. Thể lực và tinh thần lực của hắn đều đã đến cực hạn, cho nên gần như không hề giãy dụa hắn đã ngã vào trong.

Rhodes dùng đất lấp lại, dự định chôn sống hắn.

Bùn đất lấp hố đột nhiên bắn tung tóe.

Kỵ sĩ giương kiếm, khốn đốn bò ra khỏi hố. Có điều không chờ hắn thoát khỏi hố hoàn toàn, đồng bạn ma pháp sư đã lão đảo đứng dậy, đập cho hắn một cước bay trở lại hố.

Mundra đối với hiệu quả dùng thử tỏ ra rất vừa lòng.

Rhodes đối với đối tượng giải quyết của hắn bị người khác giúp một chân cảm thấy rất phần nộ. Để phát tiết cơn phần nộ này, hắn triệu hoán bộ xương ngựa phi xuống hố. Mặc dù không nhìn thấy tình cảnh chiến đấu trong hố nhưng kết quả lấp hố lần này là, kỵ sĩ không còn bò ra nữa.

Mundra đảo quanh vu thi mới thu một vòng, thỏa mãn gật gật đầu nói: “Thân thể quá gầy, có điều vóc dáng cũng không cao, coi như cân xứng”

Rhodes nói: “Chẳng lẽ ngươi còn có cả yêu cầu đối với thân cao cùng thể trọng vu thi?”

Mundra nói: “Đương nhiên có. Vu thi hoàn mỹ nên có thân thể hoàn mỹ, khí chất hoàn mỹ cùng pháp thuật hoàn mỹ. Trước mắt tôi gặp hoàn mỹ nhất chính là Olivia. Cô ta quả là hình mẫu vu thi lý tưởng!”

Rhodes nói: “Ngươi có thể cân nhắc đến Hydeine”

Nói đến Hydeine, Mundra có chút ử rữ, “Tôi hy vọng anh ta có thể sớm chết, sau đó quyền xác”

Rhodes dùng một tiếng hừ lạnh biểu đạt xem thường ý nghĩ hão huyền của cậu. Hắn dùng bộ xương dơi thi thể phu nhân Rice ra khỏi xe, sau đó bắt đầu lục tìm hành lý bọn họ.

Thứ bọn họ muốn không ở trên xe phu nhân Rice.

Rhodes buộc phải chuyển qua cỗ xe lật nghiêng kia. Hắn vừa mở cửa xe, liền thấy tử trạng bất nhả của tiểu thư Monica. Rhodes nghĩ, có lẽ oán niệm lớn nhất sau khi chết của cô nàng chính là chết quá đột ngột, hai chân mở toang, hủy hoại sạch sẽ ưu nhã cô nàng gìn giữ suốt một đời, nếu cho cô ta thêm một giây đồng hồ, cô ta nhất định sẽ đổi sang tử trạng dễ coi hơn một chút. Có điều tiểu thư Monica có thực sự nghĩ như vậy hay không, vĩnh viễn là một bí ẩn.

Đôi đũa giống như với phu nhân Rice, trước tiên hắn để bộ xương mang thi thể đi, sau đó lục lại hành lý.

Hộp hộp châu báu trang sức khiến Rhodes kinh thán.

Gia tộc Gulaba không hổ là phú tộc số một số hai ở Đế Quốc Kanding, giá trị mấy thứ này đủ để mua một tòa thành nhỏ. Sau đó hắn tìm được giấy thông hành, mặt trên chỉ có chứng minh thân phận của Monica, những người khác là tôi tớ của cô, không có giấy tờ chứng minh.

Rhodes có điểm nản lòng.

Mặt trên giấy thông hành là Monica, giới tính nữ, mà hắn và Mundra đều là nam.

Hắn lại lệnh cho bộ xương lục lại người Gregory cả nửa ngày, tìm được một chiếc nhẫn không gian. Ngoại trừ chuyên gia về ma pháp không gian, đối với những người khác mà nói, chủ nhân tử vong, nhẫn không gian coi như vứt đi.

“Làm sao giờ?” Rhodes hỏi Mundra. Kỳ thực cũng không phải hắn thực sự muốn nghe ý kiến cậu, mà là không quen nhìn mình ở chỗ này phiền não, cậu ta thì đắc ý bên cạnh một cỗ thi thể vu thi.

Mundra nghi hoặc nói: “Cái gì làm sao giờ?”

“Ở đây có giấy thông hành, nhưng người bên trên là nữ!” Rhodes vô cùng bức mình đối với việc cậu không thèm để ý.

Mundra nói: “Tìm một cái bút, sửa lại”

“Đây là dùng mực ma pháp đặc biệt để viết, làm sao sửa?” Rhodes dừng lại, con mắt đột nhiên trừng lớn nhìn Mundra.

Mundra bị hắn nhìn chòng chọc chẳng hiểu ra làm sao, kéo vu thi rời đi.

Thế nhưng cậu đi đến đâu ánh mắt Rhodes liền bám dính đến đấy, hơn nữa ánh mắt càng lúc càng hưng phấn.

“Không sửa được giấy thông hành, nhưng có thể sửa được người”

3. Chương 3: Hai Kẻ Lừa Đảo (ba)

Mundra nhìn hần mở rương hành lý lôi ra một đồng váy áo thiếu nữ ở trên người so tới so lui, rồi cuộc nhin không được nói: “Nếu muốn phá hỏng váy, không nhất định phải căng chúng nó ra, có thể xé rách chúng”

Rhodes đột nhiên ném qua một chiếc váy màu hồng nhạt.

Mundra nhanh chóng triệu hồi một bộ xương bắt lấy chiếc váy bay bay, xé tan.

Rhodes gào lên: “Người đang làm gì?”

“Đây chính là câu tôi muốn hỏi ông”. Mundra vấy bộ xương, bộ xương xoay người, nghe rằng trợn mắt thị uy.

Rhodes hít sâu một hơi nói: “Trên giấy thông hành viết giới tính là nữ, nhưng không tả hình dạng cô gái này, cho nên, bất kể thiếu nữ nào tuổi tác tương đương cầm nó đều có thể đi qua trạm gác”

Mundra nói: “Ồ”

“Chúng ta ở đây chỉ có một người tuổi tác tương đương cô ta”. Rhodes liếc mắnh mắt ám chỉ.

Mundra nhú mắnh nói: “Không phải là ông đấy chứ?”

“Là người”. Rhodes không muốn lòng vòng nữa, nói thẳng toẹt, “Dù sao thiếu niên và thiếu nữ cũng không khác nhau mấy. Người mặc váy vào, trang điểm nhẹ nhàng, biểu hiện thẹn thùng chút, tuyệt đối không ai nhìn ra. Mà chúng ta chỉ cần làm chút chuyện nhỏ xíu như vậy là có thể cầm giấy thông hành đi qua trạm gác. Người cảm thấy chủ ý này thế nào?”

“Không ra làm sao”. Mundra tràn trề hứng thú tiếp tục nghiên cứu tân vu thi của cậu.

Rhodes dụ dỗ nói: “Ngẫm ngẫm Giáo hoàng”

Mundra mi mắnh giật giật.

Rhodes nói: “Hiểu biết nhất cử nhất động của Quang Minh thần hội là học vấn bắt buộc của pháp sư vong linh. Ta đây cùng thời với thầy người, ta dám cam đoan, chuyện về Giáo hoàng người nhất định biết không nhiều bằng ta”

Mundra cuối cùng cũng xoay người. Cậu cúi đầu nhìn đồng váy kia, nhú mắnh nói: “Hỏng rồi”

“Không sao”. Rhodes nhanh chóng lấy ra một chiếc váy dài màu lam, “Ta tin chiếc này cũng rất hợp với người”

Mundra nghiêng đầu nhìn nhìn, không dị nghị mà cầm lấy.

Nếu như lúc trước Rhodes nói mấy lời này chỉ có chín phần trăm thực tâm, thì sau khi nhìn Mundra mặc váy lên người, hần đã có đến chín mươi phần trăm thực tâm, chờ Mundra qua loa tô son, hần ngoại trừ tán thán đã không còn nghĩ ra có thể làm gì hơn.

Bộ dạng Mundra không hề anh tuấn.

Màu da cậu quá trắng, trắng tới phát xanh. Mặt cậu không góc cạnh, không anh khí. Ánh mắnh cậu rất sắc bén, sáng tới dọa người. Nhưng sau khi cậu dùng đồ trang điểm của tiểu thư Monica che giấu đi, khuyết điểm đều biến thành ưu điểm. Làn da trắng ngần không tì vết, ngũ quan nhu hòa ưu nhã, còn có đôi mắnh sáng trong, tất cả tổ hợp nên gương mặt thanh xuân tươi trẻ.

Rhodes liên tục gật đầu nói: “Đây quả là kiệt tác của Tử thần”

Mundra nói: “Nếu là Tử thần, ông ta chắc chắn không thích thịt trên mặt tôi, ông ta nhất định sẽ nghĩ cách tróc chúng đi, chỉ để lại xương của tôi”

“...” Rhodes tâm tình đương hảo, hoàn toàn không muốn vì thứ đề tài vô nghĩa này mà đi tranh luận với cậu. “Chúng ta thu dọn một chút rồi khởi hành thôi”

Cái gọi là thu dọn, chính là đem thứ gì cần chôn chôn xuống, vết tích gì cần xử lý xử lý sạch, bao gồm cả thi thể Monica, phu nhân Rice, xa phu, đám người thích khách, còn có thi thể ngựa kéo xe.

Đương khi Rhodes muốn lệnh cho bộ xương kéo Gregory và xa phu ném vào hố, cổ tay Gregory giật giật.

Rhodes sững sờ, bước nhanh đến, cúi người kiểm tra tình trạng của y, phát hiện lông mi y đang rung rung, cánh mũi phập phồng, hiển nhiên là còn sống. Không chút do dự, hắn bẻ hộp sọ của bộ xương bên người, hung hăng đập dập đầu Gregory.

Gregory ngay cả rên một tiếng hự cũng không kịp, liền ngã vật xuống.

Rhodes thấy Mundra nhìn qua, hỏi: “Y chưa chết, làm sao đây?”

Mundra nghi hoặc nói: “Vì sao muốn hỏi vấn đề này?”

Rhodes gào lên: “Y là người sống!” Thằng này rốt cuộc có ý thức hoàn cảnh không vậy!

Mundra nói: “Vậy thì sao?”

Rhodes bắt đầu, “Dù người chưa trải qua loại chuyện này nhưng cũng hiểu làm chuyện xấu bị người bắt gặp phải giết người diệt khẩu chứ?”

Mundra nói: “Bắt gặp thì bắt gặp, đằng nào chúng ta cũng đi rồi, hơn nữa y nhìn qua sẽ sớm chết thôi”

Rhodes cúi đầu nhìn Gregory mê man, “Quên đi”. Hắn ngoảnh đi kiểm tra mấy thứ khác.

Ngoại trừ Gregory, những thứ khác tất cả đều bị chôn ở bên đường. Phòng ngừa mưa to xối đất, Rhodes đặc biệt đào chiếc hố sâu sáu mét, lấp đất cũng mất một lúc lâu.

Rhodes làm xong mấy chuyện này, nhìn thấy Mundra cầm một lọ nước thuốc màu xanh đen vẽ mặt chân thành vẽ loạn lên tay vu thi. Nếu Mundra mặc áo choàng pháp sư có lẽ nhìn vào sẽ không kỳ quái như thế, nhưng hiện tại cậu ta mặc chính là váy dài màu lam!

Quá biến thái rồi.

Rhodes bĩu môi xem thường, “Người cẩn thận một chút, ngộ nhỡ làm dơ váy thì sao?”

Mundra hoàn toàn phớt lờ nói: “Không phải còn có hai chiếc khác à”

“...”

Mundra thấy ông ta không nói gì, không khỏi ngoảnh đầu, lại nhìn được bộ mặt túng quẫn của Rhodes.

Rhodes nói: “Chôn mất rồi”

“Cái gì?”

“Hành lý”

Mundra cất thuốc nước đi, sau đó phỉ phỉ váy nói: “Được rồi, tôi sẽ trân trọng nó”

Về mặt Rhodes không hề vì cậu hiếm khi có được hành vi thân thiện mà dịu lại.

Mundra nói: “Còn có vấn đề gì?”

Rhodes nói: “Người không cảm thấy áo choàng pháp sư trên người ta rất lộ liễu à?” Hắn vốn định thay y phục xa phu đồng giả người hầu của Mundra, dù gì áo choàng pháp sư cũng quá gây chú ý.

Mundra nói: “Ông có thể đào nó lên”

“Ý kiến hay”. Rhodes nói đào liền đào.

Đào lên thứ gì đó so với chôn xuống thứ gì đó phiền phức hơn rất nhiều.

Rhodes thật vất vả đào chiếc rương lên, mới phát hiện hành lý của hai người xe phu đều đã hỏng bét, một cái bị đã cháy thành than, một cái bị chém thành hai nửa.

Mundra ở bên đề xuất nói: “Không phải còn có của phu nhân Rice?”

Rhodes nói: “Ta sợ căng bực”. Cho dù không căng bực, hắn cũng sợ mặt mình hù vỡ mặt người khác.

Mundra tiếc nuối nói: “Vây hết cách rồi. Ông cời ra đi”

Rhodes nói: “Cởi ra?”

Mundra nói: “Coi như chúng ta bị cướp, quần áo ông bị người ta lột, hành lý tôi bị người ta đoạt, không phải rất bình thường sao?”

...

Cướp bóc loại chuyện này bình thường chỗ nào?

Rhodes bóp trán nói: “Vậy làm sao giải thích hai chúng ta cùng một chỗ, bị lột quần áo là ta mà không phải người?”

“Mặt trên quần áo của ông có hình đầu lâu rất khả ái, kiếp phỉ rất thích nên cướp đi”. Mundra trả lời rất nghiêm túc.

“ ... ”

Rhodes cảm thấy điên rồi không phải Mundra, mà chính là hắn.

Hắn nếu không điên, vì sao lại não tàn đến độ kết nhóm cùng Mundra?

Hắn nếu không điên, vì sao lại kỳ vọng Mundra sẽ nói ra một lý do bình thường?

Hắn nếu không điên, vì sao lại thực sự cởi y phục?!

...

Rhodes cởi y phục xong, tiếp đó lột y phục trên người xa phu tên gọi Alben, mặc lên người mình.

Mundra chống má nhìn hắn, “Ông hiện tại nhìn qua thật ngon miệng”

Rhodes vừa dùng ma pháp hệ thổ lấp lại hố lằn nữa, vừa hừ lạnh nói: “Ta không hề cảm thấy đây là khen ngợi”

Mundra nói: “Vậy là ông thích nghe người khác nói ông nhìn qua khiến người ta hết muốn ăn uống?”

Rhodes: “ ... ”

Làm xong tất cả công tác giải quyết, Rhodes kiểm tra lại lần nữa.

Gregory nằm chống kênh trên đất, khí tức yếu ớt. Rhodes xấu xa nghĩ: dù hắn không tự mình động thủ diệt khẩu, y cũng không chống đỡ được bao lâu nữa. Con đường này rất ít người đi qua, có thể sống tiếp, quả là kỳ tích.

Mundra ôm vu thi, lại nhả chán chê với nó xong mới lưu luyến bỏ nó vào không gian của mình.

Rhodes ngạc nhiên nói: “Người không đưa nó đến vong linh giới?”

Vong linh giới kỳ thực giống như vùng không gian vĩ đại do ma pháp sư không gian sáng tạo nên, thuật lại là do Tử thần kiến tạo. Phàm ma pháp sư tu luyện ma pháp vong linh đều dùng một loại chú ngữ, triệu hồi bộ xương vô chủ từ nơi đó. Cũng có thể gửi con rối tự mình thu phục ở đó, đợi sau này mình gọi ra.

Mundra nói: “Tôi không muốn xa nó”

...

Thằng này về sau sẽ không yêu luôn thi thể chứ?

Thằng này chắc chắn có luyện thi phích.

Rhodes im lặng mà chửi thầm.

4. Chương 4: Hai Kẻ Lừa Đảo (bốn)

Hai người lết thết dọc theo đường lớn.

Rhodes muốn đi nhanh hơn, nhưng chân váy Mundra kéo lê trên đất, bước dài thì dẫm lên váy, bước ngắn thì như dậm chân tại chỗ. Hắn nhin không được nói: “Người không thể nhắc váy lên à?”

Mundra nhắc váy lên, để lộ hai cẳng chân cao dài gầy nhẳng.

Rhodes nói: “Thả xuống một tí”

Mundra thả sạch, “Phiền phức”

“Này cũng hết cách rồi...” Rhodes còn chưa nói xong, Mundra đã khom người xé cái rẹt, rút ra nửa cái váy.

Rhodes: “...”

Mundra cúi đầu nhìn cái váy đang trước cao trên đầu gối, đằng sau lướt thướt như cái chổi lau nhà, thỏa mãn gật đầu.

Rhodes nói: “Như vậy còn chỗ nào giống thực nữ?”

Mundra nhìn ông ta từ trên xuống dưới nói: “Chẳng lẽ như ông mới giống?”

Rhodes nhắm mắt, “Đi thôi”

Bọn họ là sa cơ lỗ vận, là sa cơ lỗ vận, là sa cơ lỗ vận.

Như này rất bình thường, rất bình thường, rất bình thường.

Dọc đường đi, Rhodes đều lẩm bẩm như vậy thuyết phục chính mình.

Tà dương chiếu sau lưng bọn họ, giống như quả trứng gà vùi trong lửa. Đường lớn dài dằng dặc cuối cùng cũng đến tận cùng, tường thành hùng vĩ đồ sộ hiện ra trước mắt bọn họ. Cổng thành bằng gỗ cao lớn sừng sững đóng chặt, hòa thành một khối cùng tường thành, kín không kẽ hở.

Mundra lấy ra chiếc khăn tay cỡ lòng bàn tay lau mồ hôi trên trán. Pháp sư vong linh thích đêm tối cùng âm lãnh, đi đường dưới ánh mặt trời nóng cháy đối với bọn họ là một loại giày vò. Rhodes làm ma pháp sư cung đình lâu như vậy đã quen với loại tiết trời này.

Hắn nói: “Đừng lo. Lát nữa ta sẽ dùng ma pháp hệ thổ đào một cái địa đạo đi vào”

Mundra thuận tay quăng chiếc khăn sũng mồ hôi sang bên, nói: “Tôi không lo”

Rhodes: “...” Hắn nhất định đã bị mặt trời hun cho choáng váng mê muội rồi mới xem cậu ta như một thiếu niên bình thường! Khi hắn thấy lão hữu giới thiệu Mundra về mặt phiền muộn, hắn phải biết thừa thừa oắt này là thứ quý gì.

Cổng thành ngày càng gần.

Rhodes chuẩn bị lấy gậy ma pháp ra, đại môn lại đột ngột mở ra từ hướng trong thành. Kỵ sĩ mặc ngân giáp cười hắc mã mang ngân khôi chia làm hai nhóm phóng vụt ra khỏi cổng thành.

Rhodes giật mình, thân thể vô thức trốn ra sau Mundra.

Kỵ sĩ mặc ngân giáp sát trước mặt bỗng nhiên đảo vòng quanh họ. Vòng tròn ngày càng lớn, một lớp lại một lớp, từ không trung nhìn xuống, tựa như chiếc bánh màu bạc đường kính hơn mười mét. Ở chính giữa nhân bánh rất nhỏ, chỉ có hai điểm màu lam cùng màu xám.

“Các người là ai?” Vòng tròn xuất hiện một kẻ hở, một kỵ sĩ mặc khôi giáp họa tiết khác biệt từ trong đám người cười ngựa đi ra.

Rhodes sợ Mundra nói lung tung, kéo cậu ra sau, giả bộ sợ đến hồn vía bay sạch, “Chúng tôi là người của gia tộc Gulaba”

“Gulaba?” Kỵ sĩ nghi ngờ nhắc lại một lần.

Phía sau gã lại nảy ra một gã kỵ sĩ cưỡi ngựa khác, họa tiết còn kiểu cách hơn, “Dinand, cậu thực sự nên định kỳ đi tu bổ đầu óc của mình đi. Bá tước Gulaba là chồng trước của phu nhân Demi, ông ta từng ghen tuông nguyên soái thư từ qua lại với phu nhân Demi, còn viết một phong thư dài mười vạn chữ hi vọng nguyên soái có thể buông tha cho phu nhân ông ta. Trời biết, rõ ràng là phu nhân Demi viết thư mời nguyên soái tham gia yến hội, nguyên soái bởi vì có việc không thể đi mà hồi đáp một phong thư tạ lỗi mà thôi”

Dinand tức giận nói: “Thị vệ trưởng Hansen thân ái, ngài xác định muốn ở trước mặt nhiều người như vậy vạch trần nguyên soái?”

Hansen nói: “Tôi chỉ muốn vì nguyên soái làm sáng tỏ một chút mà thôi. Còn có, nguyên soái rất bất mãn việc cậu tự tiện dừng lại làm lỡ lộ trình, cho nên chúng ta nhất định phải tốc chiến tốc quyết”. Hắn nói xong, xoay người từ trên lưng ngựa nhảy xuống, tháo mũ giáp, lộ ra khuôn mặt màu đồng, “Chúng ta là đội thị vệ của nguyên soái Hayden Navister, ta là đội trưởng thị vệ Hansen. Các người từ đâu tới đây? Vì sao lại... ăn mặc như vậy?”

Từ hai chữ nguyên soái trong lời đối thoại, Rhodes đã đoán được thân phận bọn họ, nhưng chính tai nghe vẫn bị chấn động mạnh mẽ.

Hayden Navister, đệ nhất nguyên soái Đế Quốc Kanding, thân tín của hoàng thái tử Ciro, cột trụ phe phái hoàng thái tử.

Chắc là gã biết gần đây Fariel xảy ra chuyện nên mới vội vã trở về, nếu để gã biết thân phận của mình, còn có những chuyện làm cho hoàng hậu Samantha... Rhodes khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, biểu tình càng thêm kinh hãi, “Hóa ra là đội thị vệ của ngài nguyên soái! Có thể gặp các ngài thực tốt quá. Chúng tôi dự định đi Sangtu thăm người thân, ai ngờ dọc đường gặp phải kiếp phỉ”. Hắn còn chưa nói xong, nước mắt đã tí tách rơi xuống. Để làm cho diễn thêm thật, hắn còn giẫm mạnh lên một chân của Mundra.

Mundra nhìn mặt trên giày của mình bị giẫm, nâng chân phải, chà chà mặt trên giày bên trái.

Rhodes: “...”

Hansen theo ánh mắt hắn nhìn về phía Mundra, “Vị này là...”

Rhodes nói: “Cô ấy là tiểu thư nhà chúng tôi, Monica Gulaba”

“Monica Gulaba?” Hansen nghĩ một chút nói, “Cháu gái bá tước Gulaba?”

...

Hóa ra là cháu gái.

Rhodes vội gật đầu nói: “Đúng vậy”

Hansen nhìn Dinand.

Dinand nói: “Đừng có mà nhìn em, em sẽ chỉ làm lỡ lộ trình mà thôi”

Hansen quay qua nhìn Rhodes nói: “Xuất cảnh cần giấy thông hành, các người còn giấy thông hành không?”

Rhodes nói: “Còn”. Hắn lấy giấy thông hành giấu trong ngực ra.

Hansen nhìn lướt qua, cười nói: “Vậy được rồi”

Dinand nói: “Các người nếu đã tao ngộ bất hạnh, vì sao không hỏi gia mà còn đi tiếp về phía đông?”

Rhodes ngó người. Vấn đề này quả thật hắn chưa hề nghĩ đến.

Mundra đột nhiên nói: “Làm việc không thể bỏ dở nửa chừng”. Giọng nói của cậu non nớt, nghe không rõ là thiếu niên hay thiếu nữ.

Dinand nói: “Thế nhưng, hai người các người lão lão tiểu tiểu, nhìn thế nào cũng không ra có thể chạy khỏi tay kiếp phỉ”

Ai nói lão lão tiểu tiểu thì không thể chạy trốn nhanh.

Rhodes đối với căn vặn vớ vẩn này cảm thấy thực chán ghét. Nhưng hắn biết, tình thế này không cho phép hắn mất hứng, chỉ có thể dùng vẻ mặt bi thương nói: “Đây hoàn toàn là nhờ ngài Gregory giúp đỡ!”

Cổ sự nghe đến đó, lại có xoay chuyển trọng đại.

Dinand và Hansen liếc nhìn nhau. So với gia tộc Gulaba đã sa sút, Gregory một trong những người thừa kế gia tộc Dana cao quý hơn nhiều. Hansen hỏi: “Gregory trong lời người có phải Gregory Dana?”

Rhodes nói: “Đúng vậy. Là ngài Dana”

Nếu chỉ là người gia tộc Gulaba, bọn họ không cần phải nhúng tay vào, tuy nhiên liên quan đến người thừa kế gia tộc Dana một trong tam đại gia tộc, bọn họ không thể không hành xử cẩn thận. Dù sao đế quốc vừa mới chịu công kích nặng nề, củng cố đoàn kết nội bộ đế quốc là cực kỳ trọng yếu. Ngộ nhờ để người gia tộc Dana biết nguyên soái thấy người thừa kế của bọn họ chết mà không cứu, hậu quả sẽ khá là nghiêm trọng.

Dinand lập tức quay đầu báo cáo Hayden.

Rhodes trong ngực giật thót, gần như ngay khi cậu ta xoay người liền ý thức được sự tình bởi vì mình lỡ miệng mà trở nên nghiêm trọng. Hắn nhìn xung quanh, tựa hồ đang cân nhắc khả năng dùng ma pháp hệ thổ bỏ chạy. Nghe nói bên người Hayden có một đội quân ma pháp sư, không biết bọn họ có đang ở đây hay không.

Ngay khi hắn đang ở ranh giới trù trừ, một con bạch mã toàn thân tuyết trắng chậm chậm băng qua đội ngũ, đi tới trước mặt bọn họ.

Một nam tử anh tuấn tóc vàng ngồi cao cao trên lưng ngựa, nét cười ấm áp thân mật, “Thật cao hứng được gặp cô ở đây, tiểu thư Monica. Tôi là Hayden Navister, người quen cũ của phu nhân Demi. Để bảo đảm an toàn cho hai người, tôi sẽ hộ tống hai người về nhà”

Lo lắng tột nhất của Rhodes đã ứng nghiệm!

Hayden nói: “Có điều trước đó, tôi muốn biết vị trí hiện nay của cậu Gregory Dana”

Rhodes chỉ ra sau nói: “Đi thẳng tuốt theo con đường này, khoảng bốn năm nghìn mét”

Hayden liếc nhìn Dinand.

Dinand hiểu ý, mang theo một toán kỵ sĩ phi như bay.

Hayden thúc ngựa về phía trước hai bước, sau đó đưa tay về phía Mundra, mỉm cười nói: “Có thể cho tôi vinh hạnh được ngồi cùng cô chứ?”

Mundra nhìn cánh tay đeo găng trắng trước mặt, còn chưa kịp nói đã bị Rhodes ngăn lại phía sau.

Rhodes nhìn Hayden vẻ mặt tươi cười thân thiết, cười gượng nói: “Tiểu thư nhà tôi còn chưa kết hôn”

5. Chương 5: Hai Kẻ Lừa Đảo (năm)

Hayden nói: “Tôi cũng chưa”

Rhodes lùi về sau nửa bước, khẩn trương ngăn trở tầm nhìn của Hayden hướng về phía Mundra.

Hayden dường như vừa chuyển hạ, vừa vặn nhìn thấy đôi chân gầy nhỏ mịn màng của Mundra, mỉm cười hiểu ý, kẹp bụng ngựa đi sang bên cạnh.

Đội ngũ vây quay bọn họ dần khôi phục thành hai hàng, Rhodes thềm thở phào, kéo Mundra về một bên, quay sang đã thấy sắc mặt cậu có chút trắng bệch, “Người...” Rhodes vừa mới nói một chữ, liền thấy hai mắt Mundra nhìn mình chằm chằm đầy quỷ dị, vành mắt mơ hồ đỏ lên, dường như muốn nổi giận. Mệnh lệnh vọt đến cổ họng thoáng cái đã nuốt trở về, Rhodes sửa lời nói: “Không sao chứ?”

Mundra nửa ngày mới nhả ra hai chữ, “Khó chịu”

“Bị cảm nắng?” Rhodes nói xong mới đột nhiên tỉnh ngộ, lôi một sợi dây chuyền từ bên dưới cổ áo ra, sợi dây lủng lẳng một chuỗi mặt vòng, thạch anh tím thạch anh vàng thạch anh đỏ... màu nào cũng có.

Mundra cau mày lùi về sau nửa bước.

Rhodes lập tức thả dây chuyền trở lại, thấp giọng nói: “Nó dùng để che giấu khí tức vong linh của ta”. Ma pháp sư tối mẫn cảm với khí tức vong linh, nhiều năm qua nếu không dựa vào sợi dây chuyền đã được gột rửa bằng Quang Minh thần lực này, hẳn đã sớm bị vạch trần, nhưng cuối cùng cũng không tránh được cảm ứng của Giáo hoàng Quang Minh thần hội. Nghĩ đến ông ta chỉ dùng phân thân đã có thể nhận biết tất cả ngoài ngàn dặm, hẳn không khỏi bủn rủn. May mà lúc đó toàn bộ lực chú ý Giáo hoàng đều đặt trên người hoàng hậu Samantha, nếu không có lẽ hẳn đã thành bộ xương khô, thậm chí chịu triệu hoán của Mundra. Bởi vậy từ sau khi thoát ly hoàng cung Fariel, hẳn càng trở nên thận trọng. “Còn có cái này”. Hắn chìa tay, trên ngón tay đeo ba chiếc nhẫn sáng ngời.

Mundra lại lui nửa bước, “Ông đeo vào từ lúc nào?”

Rhodes nói: “Sau khi bọn họ xuất hiện”. Mặc dù không nghĩ là quân đội của Hayden, nhưng để ngừa vạn nhất, trốn đằng sau Mundra xong hắn liền lập tức đeo vào, sau đó luôn đeo dính bên người Mundra, hi vọng nhân tiện che giấu khí tức vong linh của cậu. Nếu nói có cái gì đáng để ăn mừng, đó chính là nhóm người trước mặt đều là kỵ sĩ, không thực mẫn cảm với khí tức vong linh, hẳn là không phát hiện ra.

Mundra nhíu mày. Chẳng trách từ đó cậu vẫn luôn thấy đầu choáng váng, tinh thần lực như bị áp chế. “Xa tôi ra một chút”

“Không được!” Rhodes phát giác khẩu khí mình quá nghiêm khắc, lại lập tức hạ giọng nhẹ nhàng nói: “Nhịn một chút. Chúng ta giúp bọn chúng tìm được Gregory hẳn là có thể thoát thân rồi”

Mundra sắc mặt ngày càng khó coi.

Rhodes thấy cậu vẫn không chịu nghe lời, thẳng thắn vọt lên trước một bước, tay đột nhiên luồn vào bên trong cánh tay áo rộng thùng thình của Mundra, dụng sức bấm vòng tay đã gột rửa bằng Quang Minh thần lực mới lên lút lõi ra từ trong túi không gian, kẹp chặt bắp tay cậu.

Mundra cảm nhận một cơn tập kích choáng váng cường liệt, thân thể đột nhiên ngã về sau.

Rhodes vô thức vươn tay tóm y phục trước ngực cậu, nhưng còn nhanh hơn hẳn chính là Hayden. Anh ta nghiêng người ra sau Mundra, quàng tay nhẹ nhàng ôm vai cậu, để cậu tùy ý dựa vào ***g ngực mình. “Tôi nghỉ hiện tại cô ấy cần nghỉ ngơi”. Hayden cười híp mắt nhìn hắn.

Rhodes không hiểu sao như có hơi lạnh bủa vây người hắn, cười gượng nói: “Có lẽ trước đó cô ấy chịu kinh hách, hiện tại an toàn rồi cho nên vụt thả lỏng”

Hayden cúi đầu nhìn mái tóc nâu nhạt chỉ cao ngang ngực mình, tay ôm vai nàng càng thêm dịu dàng, “Chúng ta khởi hành thôi”

Rhodes trợn trừng mắt nhìn gã ôm ngang người Mundra, sau đó nhảy lên ngựa, đang muốn theo sau, liền thấy một binh sĩ dắt đến cho hắn một con ngựa đen.

...

Hắn đâu có cần một con ngựa sống sờ sờ!

...

Ặc, không được, hắn không thể chịu ảnh hưởng của thằng oắt Mundra ấy.

Rhodes thấy Mundra còn đang hôn mê, thoáng thả lỏng tâm, nhảy lên ngựa, hữu ý vô ý tạo khoảng cách với mấy người binh sĩ, không xa không gần theo sát phía sau Hayden.

Hayden ôm Mundra, phát hiện thân thể vị tiểu thư Monica này vô cùng gầy, không phải kiểu thon thả rất nhiều tiểu thư quý tộc đeo đuổi, mà là gầy nhom suy dinh dưỡng. Hắn nhắc ngón tay nàng lên, phát hiện

móng tay nàng cắt sửa rất cẩn chu nhưng không sơn bất luận màu vẽ gì, trên mu bàn tay có mấy vết sẹo mờ mờ, hiển nhiên là sau khi bị thương không được chăm sóc tốt nên lưu lại.

Hansen thấy tay hắn không an phận sờ tới sờ lui tay con gái người ta còn đang hôn mê, rốt cuộc nhin không được thúc ngựa qua, nhỏ giọng nói: “Nguyên soái, như vậy không tốt lắm đâu?”

Hayden nhướn mày nói: “Cái gì không tốt lắm?”

Hansen nói: “Mặc dù tôi chưa bao giờ nghi ngờ mị lực của ngài, nhưng tiểu thư Monica giờ còn đang hôn mê, hành động của ngài dường như quá... khụ khụ”

Hayden nói: “Ta chỉ muốn kiểm tra vết thương của cô ấy”

Hansen nói: “Đúng rồi, tại sao tiểu thư Monica lại đột nhiên bất tỉnh?”

Hayden con mắt chợt lóe lên tinh quang, “Hắn là không tránh khỏi liên quan tới người hầu của cô ấy”

Hansen nói: “Ý gì?”

Hayden nheo mắt, không khỏi nghĩ đến một màn tên người hầu luồn tay vào bên trong tay áo Monica mới rồi, mặc dù bởi vì vấn đề góc độ, Hayden không nhìn thấy nét mặt lúc đó của gã, nhưng phỏng từ biểu tình hoảng hốt bất lực của Monica mà đoán, nét mặt gã lúc đó nhất định cực kỳ bỉ ổi.

“Nguyên soái?” Hansen khẽ gọi.

Hayden nói: “Khẩn trương lên đường. Ta không muốn bởi vì bỏ lỡ đại điển đăng cơ cùng hôn lễ của hoàng thái tử điện hạ mà lần thứ hai bị sung quân biên thùy”

Hansen nói: “Tôi và Dinand vẫn tưởng là ngài thích”. Đối với loại bình luận có thể dẫn tới gánh chịu hậu quả nghiêm trọng thế này, từ trước giờ hắn chưa bao giờ khó khăn chuyện lời kéo bằng hữu của mình cùng xuống nước.

Hayden nói: “Fariel cần ta”

Hansen xúc động nói: “Nguyên soái muốn toàn tâm toàn lực đầu nhập công tác trùng kiến Fariel?”

Hayden nhếch khóe miệng, “Người không cảm thấy đề độ có rất nhiều vị nữ sĩ thân tâm thụ thương, cần cấp bách an ủi sao?”

Hansen: “...”

Mundra đột nhiên giật giật.

Hayden vỗ về bờ vai cậu, cúi xuống ghé bên tai nhỏ giọng gọi: “Tiểu thư Monica”

Mundra đầu đau như muốn nứt ra, nhin không được rên lên một tiếng.

Một tiếng rên rỉ này vào tai Hayden, thật giống như con mèo nhỏ lấy móng cào cào tâm hắn, khiến cho cánh tay hắn vốn đang đỡ vai cậu không tự chủ được trượt xuống vòng eo, “Nếu cô cảm thấy không khỏe ở đâu, thỉnh nhất định phải nói cho tôi”

“Oe”. Mundra đột ngột nghiêng đầu, nôn ra.

Hayden vội dừng ngựa, bế cậu xuống.

Mundra ngồi xồm trên mặt đất, trên trán mồ hôi lạnh đầm đìa, cả người suy yếu đến đứng cũng không vững.

Rhodes vẫn luôn đi sau để ý nhất cử nhất động của bọn họ càng phát hoảng. Hắn không ngờ Mundra lại bài xích Quang Minh thần lực ghê gớm đến như vậy, năm đó hắn cũng chỉ thấy toàn thân yếu ớt vô lực, sử dụng ma pháp vong linh trở nên vô cùng khó nhọc, hơn nữa mỗi lần sử dụng đều bị một lượng nhất định Quang Minh thần lực phản phệ mà thôi.

Mundra muốn nhấc tay cởi vòng khóa, nhưng bàn tay chỉ có thể nâng đến khuỷu tay.

Hayden thấy nàng cả người hự thoát mà tay vẫn không thôi chùi cánh tay, tưởng rằng nàng để ý chuyện bị Rhodes đụng chạm mới này, trong lòng cảm giác chán ghét đối với Rhodes càng thêm sâu, mà đối với nàng hẳn càng thêm thương xót thông cảm.

Hắn vòng ôm eo nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng cho nàng, thấp giọng nói: “Có muốn uống nước không?”

Mundra nửa nhắm nửa mở nhìn hắn, đầu hơi gật.

Hansen rất tinh ý liền đưa túi nước tới.

Hayden đặt bên miệng cậu, cố gắng hai lần đều không uống xong, trực tiếp tự mình ngậm một ngụm, sau đó nhắm chuẩn miệng Mundra.

Không biết Mundra có phải khát tới nóng nảy, vừa chạm đến bờ môi, cậu liền mút vào.

Hayden thụ sủng nhược kinh, không kiềm chế được càng tiến đầu lưỡi vào trong tham dò.

Mundra tựa hồ cảm thấy không thoải mái, nhú nhú mày, đầu nghiêng sang bên kia, liền bị tay Hayden đẩy trở về. Phản ứng ngây ngô của cậu lại khiến Hayden cảm giác vô cùng tuyệt vời, đầu lưỡi cùng cậu chơi đùa một hồi lâu mới lưu luyến dời đi.

Quân đội thủ hạ của Hayden rất hiểu sếp mà xoay người theo hướng ngược lại, Hansen còn nghiêm túc kiểm tra bốn phía xem có người nhìn trộm không.

Duy nhất thu trọn một màn này vào mắt, cũng cảm thấy khó mà tiếp nhận nổi là Rhodes.

Hắn nhìn vẻ mặt say mê của Hayden, cảm thấy sự tình lại một lần nữa thoát khỏi lòng bàn tay hắn. Nếu hắn nhớ không lầm, nguyên soái Hayden Navister hẳn là cực kỳ chán ghét tình yêu giữa nam nhân với nam nhân mới đúng.

...

Nếu bị gã phát giác chân tướng...

Hắn nghĩ, mình nên mau chóng nghĩ cách rời khỏi nơi này thì hơn. Về phần Mundra, hắn chỉ có thể hi vọng cậu tự cầu đa phúc.

6. Chương 6: Hai Kẻ Lừa Đảo (sáu)

Mundra mắt nửa khép nửa mở, có phần mê mang nhìn khuôn mặt tươi cười của Hayden gần trong gang tấc.

Hayden ôm cậu nhảy lên ngựa, môi ghé bên tai cậu, nhỏ nhẹ nói: “Nếu cảm thấy tốt hơn rồi thì chúng ta tiếp tục lên đường thôi”

Mundra nghiêng đầu qua bên, tránh môi gã làm phiền.

Tay Hayden siết chặt eo cậu, thúc ngựa lao đi.

Rhodes mặc dù biết cưỡi ngựa nhưng không quen cưỡi đường dài, chỉ ngồi chốc lát đã mỏi eo đau lưng. Lúc này, hắn bắt đầu nghĩ ma pháp sư hệ hỏa và hệ thủy có thể sử dụng ma pháp hệ phong thật là rõ sướng.

Sắc trời dần âm đạm.

Hắn nhìn xung quanh ngựa vẫn phi diên cuồng, chỉ có thể cắn răng nhẫn nại.

Sớm biết khổ sở thế này chẳng thà khi đó liên thủ cùng Mundra liều mạng, nói không chừng còn có thể chạy thoát, tốt hơn nhiều so với hiện tại nhảy vào miệng hổ tương lai mờ mịt. Hắn nhìn bóng lưng Hayden, trong lòng ngùn ngụt oán niệm.

Không biết có phải oán niệm của hắn quá mức mãnh liệt, hóa thành thực thể công kích, Hayden đột nhiên quay lại nhìn hắn.

Oán hận trong ánh mắt Rhodes liền mất hút.

Hayden bắt động thanh sắc quay đi.

Rhodes sợ toát mồ hôi lạnh, cũng không dám suy nghĩ linh tinh nữa.

Lại qua nửa tiếng đồng hồ, sắc trời đã gần như tối sầm.

Rhodes cảm giác được đằng sau đội ngũ có nguyên tố dao động, lát sau, liền thấy các ma pháp sư hệ hỏa bay lên không trung, trong tay nâng hỏa cầu, chiếu sáng con đường phía trước cho bọn họ. Hắn ngoảnh lại, thấy ánh lửa quanh co tít tắp, phần đuôi không hòa vào bóng tối nhưng cũng không thấy tận cùng. Hắn không khỏi thấy mình thực may mắn lúc trước không vì nhất thời kích động mà động thủ, nếu không rất có thể giờ hắn và Mundra đã thành hai cỗ thi thể cháy xém.

Hắn từng nghe nói vì để đối phó với quân đoàn ma pháp sư của công tước Andre bên Samanlier Hayden cũng muốn tổ chức một đội quân ma pháp sư, nhưng vấp phải phản đối của Kastalon đệ Nhị, không ngờ là vẫn thành lập.

Phía trước cũng có ánh lửa lập lòe.

Tốc độ di chuyển của đội ngũ chậm dần chậm dần, cho đến khi tụ họp cùng ánh lửa đằng trước.

“Nguyên soái”. Ánh lửa đó hiển nhiên là Dinand, cậu ta cưỡi ngựa qua, “Đã tìm được Gregory, y bị thương nặng”

Rhodes giật thót. Chẳng lẽ thực sự có kỳ tích? Y vậy mà không chết? Trán hắn nhớp nháp một lớp lại một lớp mồ hôi lạnh. Gregory từng nhìn thấy hắn và Mundra, càng thừa biết bọn họ không phải tiểu thư Monica và người hầu!

“Nghỉ ngơi tại chỗ”. Giọng nói rõ ràng của Hayden xuyên thấu màn đêm, vào đến đầu hắn thì vang dội ầm ầm. Đây chính là nơi hắn chôn chiếc xe, mặc dù hắn chôn rất sâu, thế nhưng nếu tinh thần lực của ma pháp sư đủ cường đại, tâm tư đủ tinh tế, hơn nữa lại tận lực tìm kiếm, hắn là có thể tìm ra.

Trong lúc hắn lo lắng cho vô số khả năng trong tương lai, đội quân đã bắt đầu dựng trại.

Hayden bế Mundra vào trong một căn lều mới dựng xong.

Sắc mặt Mundra so với lúc mới gặp càng khó coi, xanh xao, môi trắng bợt tới gần như trong suốt.

Hayden lại ngâm một ngụm nước cho cậu uống, tranh thủ tư vị môi lưỡi dây dưa. Có lẽ là ngây ngốc ở Santo lâu quá, hắn gần như chìm đắm trong loại tư vị này, may nhờ tiếng ngạt thở ngày càng nặng nề của Mundra kêu gọi lý trí hắn trở về.

Hắn lấy ra một chiếc chăn từ trong túi không gian đắp cho Mundra, “Hansen”

Hansen đi vào trong, ánh mắt không vết tích lướt qua bờ môi hơi ửng đỏ của Mundra, sau đó mới lớn giọng gọi: “Nguyên soái!”

Hayden nhướn mày.

Hansen lúc này mới nhận ra, nhìn về phía Mundra mà biết điều im lặng.

Hayden nói: “Gregory thế nào rồi?”

Hansen nói: “Đang dùng Quang Minh thánh thủy trị liệu. Căn cứ vết thương của y, hẳn là do ma pháp sư và kỵ sĩ gây ra”

Hayden nói: “Có kiếp phỉ ma pháp sư và kỵ sĩ?”

Hansen nói: “Có khi nào là lính đánh thuê?”

Hayden đứng lên nói: “Ta cần thông tin chính xác chứ không phải suy đoán vô căn cứ”

“Xin lỗi, nguyên soái!” Tốc độ nhận sai của Hansen cực kỳ mau.

Hayden nói: “Quan sát kỹ người hầu của tiểu thư Monica cho ta”

Hansen nói: “Ngài lo già tới gần tiểu thư Monica?”

“Không”. Hayden nói, “Trước đó dường như ta cảm giác được... khí tức của vong linh”

Hansen giật mình, “Khí tức của vong linh?” Pháp sư vong linh là danh xưng rất quen thuộc ở Mộng đại lục, nhưng bọn họ tuyệt đối không tầm thường.

Hayden nói: “Nhưng lúc sau lại không thấy nữa, có thể là ta quá nhạy cảm”

Hansen nói: “Cảm giác của ngài chưa từng sai”

Hayden nói: “Chưa từng là vì quá khứ không có, nhưng không biểu thị hiện tại cũng tương lai không có. Người có thể dùng lịch sử làm một trong những căn cứ phán đoán, nhưng tuyệt đối không thể chỉ dùng lịch sử để đưa ra phán đoán”

Dinand ở ngoài cửa báo cáo nói: “Nguyên soái, Gregory đã tỉnh”

Hayden nói: “Sinh mệnh ngoan cường”

Gregory tỉnh, thương tích cũng đã xử lý ổn thỏa, nhưng tình huống vẫn không lạc quan thêm chút nào, bởi vì y mất trí nhớ.

“Không nhớ chút xíu nào?” Hansen không tin nhìn y.

Gregory một tay bóp trán, một tay túm góc chăn đắp trên người, ngồi im không ừ hừ một lời.

Hayden ngồi trên ghế, bắt chéo hai tay, mỉm cười nói: “Có lẽ có một người có thể giúp cậu nhớ lại chút gì đó”

Rhodes buồn bực nhìn đám binh sĩ đang chuẩn bị cởi quần áo đi ngủ. Bởi vì chỉ là người hầu cho nên hắn không được hưởng đãi ngộ một người một lều. Hắn vốn định đề nghị ở chung lều với Mundra, thế nhưng từ khi hạ trại đến giờ, đừng nói là Hayden, ngay cả đội thị vệ của gã cũng không thấy đâu. Hắn có thể đựng mặt ngoại trừ binh sĩ vẫn là binh sĩ.

Trước đây làm ma pháp sư cung đình, mặc dù cũng bị người sai tới sai lui, nhưng bất kể là Ciro, hoàng hậu Samantha hay là Kastalon đệ Nhị đều biểu hiện rất trọng đãi hắn, so với đãi ngộ hiện tại thật đúng là một trời một vực.

Hắn nên thừa dịp này chuồn mất?

Trong đầu Rhodes chợt hiện lên suy nghĩ này. Còn chuyện biên cảnh, chỉ có thể nghĩ cách khác.

Hắn lặng lẽ ra ngoài, đang định tìm một nơi kín đáo để thi triển ma pháp hệ thổ, liền bắt gặp Hansen đi tới, nói với hắn: “Nguyên soái muốn gặp ông”

Bởi vì Hansen nói là nguyên soái, cho nên Rhodes chẳng nghĩ gì liền đi theo luôn. Cho đến khi hắn vào lều nhìn thấy Gregory nguyên lành ngồi đó, mới giật mình toát mồ hôi lạnh.

Không hề...

Bị vạch mặt rồi?

Rhodes lần tay vào trong tay áo, chuẩn bị tùy thời rút gậy ma pháp từ trong túi không gian.

Hansen nói: “Ông nhận ra cậu ta không?”

Rhodes cười gượng nói: “Cậu ấy là thiếu gia Dana, đương nhiên tôi nhận ra”

Gregory ngẩng đầu.

Rhodes và y ánh mắt chạm nhau, tim nhát thời đập bình bịch.

Nhưng Gregory nhanh chóng dời đường nhìn, lắc đầu nói: “Không nhớ”

...

Không nhớ?

Không nhẽ là, y mất trí nhớ?

Rhodes có loại cảm giác vừa mới chạy khỏi vòng tay Quang Minh thần lao về với vòng tay Tử thần.

Hansen nói: “Ông ta là người hầu của tiểu thư Monica người anh đã liều mạng bảo hộ”

“Monica?” Gregory nhưếng mảy, dường như chịu kích động nào đó, ánh mắt lướt nhanh qua từng khuôn mặt những người ở đây, sau đó dừng lại trên mặt Hansen.

Hansen quay qua nhìn Hayden, thấy sếp mình không hề có ý tứ giao tiểu thư Monica ra, đành nói: “Cô ấy hơi khó chịu, đã ngủ rồi”

Gregory nói: “Vậy sao?”

Rhodes thừa cơ nói: “Tiểu thư khó chịu ư? Có thể để tôi đến chăm sóc cô ấy không?”

Hayden cười với hắn, “Được”

...

Hayden đồng ý thế nhưng Rhodes lại cảm thấy hình như càng siêu thực.

(*) kiểu như hôm Hayden nói là được nhưng nào lại phát ra sóng: òng hòng =))

Hayden dẫn hắn trở lại lều, Rhodes liếc vô thấy Mundra an an ổn ổn nằm trên giường, ngủ say sưa. Trong lòng hắn lập tức trào lên ầm ục thật không công bằng. Rõ ràng là ngồi cùng một thuyền, vì cái gì chỉ có mình hắn ở đây lo lắng?

Hayden lúi đăm ở bên trong lều ra, trải bên giường Mundra.

Rhodes thụ sủng nhược kinh nói: “Loại chuyện này cứ để tôi làm”. Hắn trách oan nguyên soái rồi, kỳ thực anh ta mới là người không hề kiêu căng nhất. Hoàng thái tử Ciro, hoàng hậu Samantha và Kastalon đệ Nhị dù đối đãi lễ độ với hắn, nhưng chắc chắn sẽ không trải giường cho hắn.

Hắn trải đệm xong, thấy Hayden vẫn còn đứng như trời trồng trong lều, không khỏi nghi hoặc nói: “Nguyên soái không đi ngủ sao?”

Hayden nói: “Phải ngủ chứ”. Anh ta đi tới bên giường, cúi đầu hôn lên trán người kia, thấp giọng nói: “Ngủ ngon”

Mundra khó chịu quay đầu đi.

Rhodes cúi đầu nhìn chân mình. Hắn không thấy, không thấy gì hết. Chờ thêm một lúc, hắn ngẩng lên, phát hiện Hayden đã nằm yên trong chăn hắn vừa trải. “Nguyên soái”

Hayden mặc áo bên trong màu trắng, gối đầu lên một tay, tay kia hướng hắn xùy xùy nói: “Ngủ ngon”

“Ngủ... ngon”. Vậy đêm nay hắn ngủ đâu?

...

Ở trong lều ngơ ngác mười phút, sau cùng Rhodes rất không cam lòng mà ra khỏi lều, rồi thấy Hansen đi tới, vỗ vai hắn nói: “Đi thôi”

Rhodes nói: “Đi đâu?”

“Ngủ cùng ta”. Hansen nhe hàm răng trắng tinh với hắn.

Rhodes: “...” Gregory không chết, không biết lúc nào sẽ khôi phục trí nhớ. Mundra dễ sống dễ chết, tự mình đơn thân chiến đấu. Hansen đến, giống như là giám thị hắn.

—— Không thể ở được nữa.

7. Chương 7: Hai Kẻ Lừa Đảo (bảy)

Trần trọc một đêm, Rhodes cho rằng cần phải tính toán cho tương lai mình. Trong lúc rửa mặt cùng Hansen, hần bóng gió hỏi mục đích chuyến đi này của Hayden.

Hansen thuận miệng nói: “Trở về Fariel tham dự đại điển đăng cơ cùng hôn lễ hoàng thái tử điện hạ”

Hần biết ngay mà, biết ngay mà.

Trước khi nghe được đáp án này Rhodes đã có chuẩn bị trong lòng rồi, nhưng sau khi chính tai nghe được vẫn cảm giác tuyệt vọng tới choáng váng. Khó khăn lắm hắn mới trốn khỏi địa phương kia, giờ lại trở mặt nhìn mình bị dâng trở lại.

“Ông sao thế?” Hansen vỗ vai hắn, lại thiếu chút nữa đẩy hắn ngã xuống con suối.

Rhodes chặt vật ổn định thân hình, diện vô biểu tình nói: “Không có gì”. Đây là thói quen hắn dưỡng bao năm, bất kể nội tâm sóng gió gào thét thế nào, mặt ngoài hắn vẫn vân đạm phong khinh.

Hansen nói: “Với thân phận của tiểu thư Monica, hắn là cũng sẽ nhận được lời mời”

...

Cái này so với Quang Minh thần pháp còn khủng bố hơn.

Rhodes nói: “Tiểu thư thân thể không tốt lắm”

“A, đúng vậy. Ta nghĩ hắn là nên đề xuất với nguyên soái dùng Quang Minh thần thủy”. Hansen nói, “Có lẽ sẽ có hiệu quả”

Rhodes nghe được lông tóc toàn thân đều dựng đứng. Vừa nghĩ đến cảnh Quang Minh thần thủy được rót vào bụng, hắn liền cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều bốc cháy rừng rực. May mà, may mà, là rót vào bụng Mundra, không phải bụng hắn.

Hắn hơi thả lỏng. Có điều sau khi Mundra uống Quang Minh thần thủy rất có thể sẽ bại lộ thân phận. Đến giờ vẫn chưa từng nghe nói có pháp sư vong linh nào uống Quang Minh thần thủy, cho nên không ai dám chắc chắn pháp sư vong linh uống phải Quang Minh thần thủy sẽ gặp hậu quả gì. Đến lúc Mundra bại lộ thân phận, vậy hắn cũng sẽ bị...

Rhodes giật thót, mạnh đứng lên.

Hansen vẫy tay cho khỏi ướt, cũng đứng lên nói: “Ăn xong bữa sáng thì chuẩn bị lên đường”

“Chờ chút. Tôi muốn đi đại tiện” Rhodes nói.

Hansen nhìn hắn, chậm chậm bịt mũi.

“...” Cậu ta không định bắt hắn tụt quần ngay trước mặt đấy chứ? Sắc mặt Rhodes trở nên rất khó coi.

Qua một đêm nghỉ ngơi, cuối cùng Mundra cũng có thể tập trung tinh thần lực.

Bởi vì chịu áp chế của Quang Minh thần lực, liên hệ giữa cậu và vong linh bị hạn chế ở mức thấp nhất, gần như không khác gì người bình thường, cũng bởi vậy cho nên khí tức của vong linh trên người cậu mới không bị phát giác. Nhưng như vậy có lợi mà cũng có hại, tuy cậu có thể che giấu thân phận nhưng khí vong linh ẩn trong cơ thể kêu gào nhộn nhào, không ngừng tranh đấu cùng Quang Minh thần lực, đẩy cơ thể rơi vào tình trạng suy yếu cực độ. Qua một đêm đối chọi, khí vong linh và Quang Minh thần lực rốt cuộc cũng đạt được trạng thái tương đối cân bằng, cậu ngoại trừ không thể thoải mái sử dụng ma pháp vong linh, còn cơ thể đã có thể tự do cử động.

Cậu nghe được xung quanh có âm thanh lao xao, sau đó một bàn tay áp lên trán cậu, nhỏ giọng hỏi: “Ổn chứ?”

Thứ cảm xúc dịu dàng này đã đánh thức ký ức ngủ say trong cậu. Năm đó cậu mới năm tuổi, bởi vì nhìn thấy giòi bọ ăn xác mà ốm nặng ba ngày ba đêm, lúc đó lão sư cũng sờ trán săn sóc cậu như vậy. Nhưng hồi ức tốt đẹp chỉ có một lần, sau khi lão sư phát hiện cậu mê luyện loại cảm xúc này thì không chịu làm

vậy nữa. Ông nói: “Pháp sư vong linh thích người sống sẽ không phải một pháp sư vong linh xuất sắc”. Từ ngày đó, lão sư không ngừng bồi dưỡng cậu ở chung cùng đủ loại vật chết, để cậu học yêu thích vẻ đẹp của chúng từ mọi góc độ.

Cậu giật giật mí mắt. Hồi ức từ rất lâu trở về, ít nhiều khiến cậu bồi hồi.

Hayden ngay lập tức phát hiện phản ứng của cậu, rụt tay về nói: “Sáng sớm tốt lành, tiểu thư Monica”

Mundra mở mắt, diện vô biểu tình nhìn hắn.

Hayden nói: “Em muốn tự mình xuống giường rửa mặt, hay là...”

Hắn còn chưa nói xong, Mundra đã trở người xuống giường, đi ra ngoài.

Hansen mang theo Rhodes đã đại tiện xong quay trở về, nhìn thấy Hayden cười tí mắt theo sát phía sau Mundra, đi về phía con suối nhỏ.

“Nguyên soái!” Hansen gọi lớn, chặn đường đi của Mundra.

Mundra cau mày nhìn anh ta, cực kỳ bất mãn.

Rhodes lại vô cùng cao hứng. Mundra tỉnh nghĩa là hắn không còn đơn thân chiến đấu. Nghĩ đến năng lực chiến đấu của Mundra, bất an trong lòng hắn dịu đi, tiến lên một bước cung kính nói: “Tiểu thư”

Mundra trừng mắt nhìn hắn, không nói gì. Cậu chưa quên vòng trên cánh tay là ai tròng vào đầu.

Rhodes hiển nhiên cũng nhớ đến chuyện đó, vội ho một tiếng nói: “Hiện nay chúng ta cần lo lắng nhất chính là hành trình”. Hắn cố tình nhấn mạnh hai chữ hành trình, hi vọng cái đầu điên khùng của Mundra vào thời khắc mấu chốt có thể phát huy công dụng theo cách bình thường.

Bàn tay Hayden nhẹ nhàng đáp lên vai Mundra, “Ta nghĩ tiểu thư Monica hắn là rất sẵn lòng cùng ta tham dự đại điển đăng cơ của hoàng thái tử điện hạ”

Rhodes nói: “Nhưng chúng tôi phải đi Santo”

Hayden nói: “Đại điển đăng cơ của hoàng thái tử điện hạ chẳng phải là việc trọng đại mà mỗi một công dân đế quốc đều vui mừng hân hoan đấy ư?”

Đúng vậy, công dân đế quốc, nhưng không bao gồm tội phạm truy nã của đế quốc.

Rhodes nghĩ: một mặt phát lệnh truy nã ta, một mặt lại muốn ta vì người phát lệnh truy nã ta mà vui mừng hân hoan, vậy có lẽ chỉ có đám người ngu ngốc tôn sùng Quang Minh nữ thần mới có thể làm được.

“À, đương nhiên. Tôi tin tưởng hoàng thái tử điện hạ anh minh vĩ đại nhất định sẽ dẫn dắt đế quốc đi đến phồn vinh hưng thịnh!” Rhodes ca tụng xong, lại lật giọng, nói, “Nhưng chúng tôi thực sự có chuyện rất quan trọng. Thực vậy. Tiểu thư... Monica!” Hắn nói đến đó cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi. Là đồng bọn cùng chung phận rơi vào tay địch, biểu hiện của Mundra thực sự là quá mức lạnh lùng, mặc xác hắn một người đối mặt với Hayden.

Mundra rót cuộc mở miệng. Cậu nói: “Tôi đói”

Mặc dù Mundra rất đói, Rhodes vẫn dùng thời gian một phút giúp cậu trang điểm, Mundra đói bụng tương đối chịu phối hợp.

Cùng ăn bữa sáng không thiếu một ai.

Không những Hayden, Mundra, Hansen, Dinand, ngay cả Gregory và Rhodes đều đã có mặt.

Nhưng bọn họ chia làm hai bàn. Hayden, Mundra và Gregory một bàn, Hansen, Dinand và Rhodes một bàn. Không thể ngồi cùng một bàn với Mundra khiến Rhodes không được an tâm lắm, hắn nhìn khoảng cách giữa hai người, tính toán ngộ nhỡ Mundra nói bậy cái gì liệu mình có thể nhào qua bịt mồm cậu ta lại không.

“Tôi quên chưa nói cho em, Gregory đã tỉnh”. Hayden cười híp mắt nhìn Mundra.

Mundra quay đầu nhìn Gregory một cái, rất nhanh đã lại đem lực chú ý đặt trên đồ ăn.

Hayden hỏi Gregory nói: “Vị này chính là tiểu thư Monica, có lẽ cậu có thể nhớ lại chút gì đó chăng?”

“Monica”. Gregory nhỏ giọng lầm bầm.

Mundra cũng không quay đầu, chỉ cầm lên một miếng bánh mì bỏ vào miệng.

...

Tất cả đều bị động tác ngang nhiên của cô làm cho kinh hãi.

Rhodes cuối cùng cũng tính ra kết quả — không kịp. Hắn chỉ có thể trở mắt nhìn Mundra mang danh hiệu tiểu thư Monica làm ra sự tình chỉ có cô nhóc Monica mới làm.

“Ặc. Khụ, tiểu thư, ở đây không phải nhà”. Rhodes ám chỉ nói.

Mundra ăn hai miếng bánh mì rồi thôi, “No rồi”

Hayden nói: “Em nên ăn thêm một chút. Chúng ta còn phải đi đoạn đường rất dài, đến tối mới có thể dừng lại”

Mundra nói: “Tôi có thể chịu đến sáng mai”

Hayden sửng sốt. Hai miếng bánh mì một ngày đêm? Hắn rút cuộc minh bạch vì sao nàng lại gầy tới da bọc xương như thế. “Ăn uống vậy rất không đủ chất”. Hắn đưa bát sữa ngũ cốc trước mặt qua, “Chỉ ít cũng nên uống hết cái này”

Mundra quay qua nhìn gã.

Hayden mặc dù đang cười, nhưng ánh mắt cũng rất kiên định. Hắn thích cười, hơn nữa khi cười lên rất đẹp, xán lạn tựa dương quang, nhưng như vậy cũng không biểu thị nụ cười của hắn giống như thỏa hiệp, trên thực tế đại đa số thời gian, khi hắn cười lại càng thêm kiên định.

Mundra hiển nhiên không muốn vì loại chuyện này mà làm ra phản kháng vô nghĩa, cực kỳ nhu thuận bẻ bát lên uống ừng ực, sau đó dùng đầu lưỡi liếm liếm môi.

Lực chú ý của Hayden lập tức tập trung đến đầu lưỡi cùng trên môi nàng, còn tư thế dùng bữa của nàng... Hắn quy cho là cá tính.

Gregory đột nhiên nói: “Cô biết tôi ư?” Đôi mắt y lảng lảng nhìn Monica, mặc dù mắt đi ký ức, nhưng dù sao y cũng là người thừa kế gia tộc Dana, cốt cách quý tộc trăm năm giúp y dù bị vây trong tình cảnh bất an cùng mờ mịt như hiện tại thì biểu tình vẫn không cho phép người khác được cự tuyệt như cũ.

Có điều đối tượng của y là Mundra. Mundra chỉ nhìn y rất chi không kiên nhẫn.

Là kẻ biết rõ nội tình đương nhiên Rhodes không dám để Mundra tự mình trả lời vấn đề có độ khó cao như vậy, cho nên hắn rất thức thời tiếp nhận câu hỏi, “Đương nhiên! Trên thực tế, ngài và tiểu thư Monica lần này là... cùng nhau bỏ trốn!”

Cùng nhau bỏ trốn!

Gregory ngây người.

Nụ cười của Hayden càng thêm sâu xa bí hiểm.

Chỉ có Mundra một mình đóng vai người ngoài.

Trong tích tắc vừa rồi, Rhodes đã dựa vào những gì nhìn thấy lúc trước suy đoán ra giải thích hợp lý nhất cho mối quan hệ giữa Gregory và Monica, sau đó nhanh chóng nghĩ đến lợi dụng giải thích hợp lý này để tìm cách thoát thân.

Gregory nhú mày nói: “Vì sao phải cùng nhau bỏ trốn?”

Rhodes nói: “Bởi vì hai người tư định chung thân, không nhận được chúc phúc của trưởng bối”

Hansen và Dinand đều rất hứng thú với cổ sự này, đồng thời chờ mong mà hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì...” Trán Rhodes đột nhiên toát mồ hôi lạnh. Hắn chợt nghĩ đến điểm bất hợp lý lớn nhất của cố sự. Đó là gia tộc Gulaba dù không hiền hách như gia tộc Dana, nhưng vẫn được coi là môn đăng hộ đối. Tài sản khổng lồ của gia tộc Gulaba đối với bất luận kẻ nào đều là mê hoặc không gì cưỡng nổi. Bởi vậy, nếu không vì nguyên nhân đặc biệt, gia tộc Dana và gia tộc Gulaba sẽ không cự tuyệt hôn sự này mới phải. Hắn chống mắt nhìn về phía Mundra, tựa hồ muốn xin giúp đỡ từ cậu.

Mundra cúi đầu nhìn ngũ cốc trong bát, phát hiện còn chưa ăn sạch sẽ, lại bưng bát lên dùng đầu lưỡi liếm liếm.

Rhodes chợt lóe lên linh quang trong đầu, thốt ra lời: “Bởi vì tiểu thư cử chỉ thô lỗ khiến thành chủ rất không vừa lòng. Do đó gia tộc Dana phản đối hôn sự này. Bọn họ nhắm tới tiểu thư của gia tộc Charlie.

8. Chương 8: Hai Kẻ Lừa Đảo (tám)

Gia tộc Charlie muốn cùng gia tộc Dana kết quan hệ thông gia chuyện này Hayden cũng từng nghe nói. Nhưng hắn cũng không hoàn toàn tin câu chuyện của Rhodes, bên cạnh Gregory mất trí nhớ quá kỳ quặc, Monica biểu hiện quá lạnh nhạt, hắn vốn không tin con người Rhodes. Trong suy nghĩ của hắn, Rhodes chính là loại hầu cận ác độc uy hiếp chủ nhân của mình.

“Ý người là tiểu thư Monica và cậu Gregory đây thật tâm yêu nhau?” Hayden hỏi.

Rhodes nhìn Mundra hai mắt ơ hờ, thâm nghiêm rằng, gật đầu nói: “Đương nhiên”

Gregory không khỏi nhìn về phía Mundra, nhãn thần mang theo ý dò xét.

Hayden nói: “Nếu là vậy, có lẽ ta có thể giúp chút gì đó”

Rhodes nói: “Ý ngài là?”

Hayden dùng khăn ăn lau tay, mỉm cười nói: “Phu nhân Demi và tộc trưởng gia tộc Dana ta đều có chút giao tình, ta có thể viết một phong thư nói tốt vài câu cho hai vị”. Hắn dừng một chút, quay đầu nhìn Mundra nói, “Ý cô thế nào? Tiểu thư Monica”

Mundra liếc nhìn Rhodes. Rhodes khản trương thiếu chút nữa phụt cả tim ra ngoài, nhưng lúc này hắn không dám chen mồm vào nữa, hắn đã nói quá nhiều, nói gì thêm nữa nhất định sẽ bị hoài nghi. Đương nhiên, tội nghiệp hắn căn bản không biết mặc kệ hắn mở miệng hay không mở miệng, cũng không dễ dàng lay chuyển ấn tượng của Hayden về hắn.

“Tôi thích bỏ trốn”. Mundra nói.

Hayden nhướn mày, “Tôi không hiểu nổi, cô thích loại chuyện bỏ trốn?” Bởi vì không tin Rhodes, những gì Rhodes nói hắn đều bỏ phiếu chống.

Rhodes: “...” Sự tình vì sao lại phát triển theo hướng này?

Gregory bóp trán, tựa hồ nỗ lực muốn hồi tưởng chút gì đó, nhưng thất bại, “Vì sao tôi không nhớ được gì cả?”

Hayden thu hồi ánh mắt dán lên mặt Mundra, cười híp mắt vỗ vai y, “Tôi tin có một số việc nếu đã từng phát sinh, vậy chúng nó nhất định sẽ ở nơi nào đó”

Rhodes giật giật mí mắt. Hắn có loại ảo giác, những lời này của Hayden tựa hồ cũng không phải chỉ nói với Gregory.

Sau khi bữa sáng kết thúc, Hayden ra lệnh thu thập đồ đạc lên đường.

Rhodes không cam lòng mà nỗ lực lần cuối, một lần nữa bày tỏ ý nguyện muốn đi Santo của mình.

Hayden nhìn về phía Mundra nói: “Chẳng nhẽ tiểu thư Monica thực sự không muốn nhận lời mời của tôi?”

Mundra nói: “Đúng vậy, tôi muốn đi Santo”

Đáp án của nàng khiến Hayden có chút sửng sốt, nhưng hắn nhanh chóng đập bóng sang sân đội bạn, nói: “Như vậy cậu Gregory thì sao? Cô đang tâm xa cách cậu ấy?”

Gregory bất ngờ mở miệng nói: “Tôi cũng đâu nói muốn đồng hành cùng các anh”

Hayden nói: “Có một việc có lẽ cậu còn chưa nghe nói. Một người thừa kế được gửi gắm rất nhiều kỳ vọng khác của gia tộc Dana là Audis đã bị thương trong cuộc chiến ác liệt ở đế đô mới đây, đến giờ vẫn hôn mê chưa tỉnh. Cho nên, hiện tại cậu là người thừa kế được chờ mong nhất của gia tộc Dana”

Gregory trầm mặc trong chốc lát, mới nói: “Gia tộc Dana rất lớn à?”

Hayden nói: “Nó là một trong tam đại gia tộc của đế quốc, cũng là một trong các gia tộc vĩ đại nhất của đế quốc. Tôi tin nếu cậu không mất trí nhớ, chắc chắn sẽ cùng tôi quay về Fariel”

Trên mặt Gregory đã xuất hiện biểu tình dao động.

Rhodes nóng nảy nói: “Nếu vậy, chúng ta có thể chia tay ở chỗ này”

Hayden nói: “Nhưng ta sao có thể nhẫn tâm chia cắt một đôi tình nhân đang yêu say đắm?”

Rhodes nhìn nụ cười thản nhiên của Hayden, đột nhiên hiểu ra cái gì gọi là tự cầm đá đập nát chân mình. Nhưng bây giờ không phải là lúc thỏa hiệp, một khi thỏa hiệp rồi, đó mới thật sự là đưa dê vào miệng cọp, một đi không trở lại. Hắn nói: “Ngài Gregory hiện tại càng cần tĩnh tâm nghỉ ngơi. Ngài nói rất đúng, ngài ấy là người thừa kế gia tộc Dana, ngài ấy có trách nhiệm của ngài ấy. Tôi không thể ích kỷ yêu cầu ngài ấy vứt bỏ gia tộc đi cùng chúng tôi”

Hắn nói xong, phát hiện những người khác đều ngơ ngàng nhìn hắn. Trên mặt Hayden còn đậm ý cười trông rất ngứa mắt.

Hansen thăm thì nói: “Sao cứ như ông ta mới là tiểu thư Monica vậy”

...

Rhodes phát hiện mình nhập vai quá mức rồi. Bởi vì từ đầu tới cuối cũng không hề trông cậy Mundra sẽ mở miệng giải vây, cho nên hắn dùng vai người hầu nói thay tất cả, cuối cùng lại biến một vở bi tình sinh lý tử biệt thành chả ra cái vẹo gì.

Hắn bất thành linh cúi gằm xuống, dùng giọng điệu bi thống nói: “Ông chủ trước lúc lâm chung giao tiểu thư Monica cho tôi, tôi không thể để cô ấy chịu bất cứ ủy khuất gì!”

Hayden nói: “Phu nhân tộc trưởng tương lai gia tộc Dana rất ủy khuất sao?”

Rhodes nói: “Nhưng bọn không chấp nhận hôn sự này”

Hayden mỉm cười nói: “Ta nói rồi, ta sẽ nghĩ biện pháp”

...

Rốt cuộc người thích chõ vào việc người khác đến mức nào nữa đây?! Đương nguyên soái chỉ cần bảo vệ quốc gia, dẫn binh đánh trận là được rồi! Loại việc mai mối cõn con này thực sự không dám nhọc ngài đâu! Ngài cũng không thể ngồi một bên hóng mát hóng mát à?! Phá hỏng đại kế đào vong của người khác sẽ bị thiên lôi đánh chết đấy!

Rhodes trong lòng rửa xả ầm ĩ nhưng ngoài mặt vẫn không có biến hóa nào quá lớn, “Tiểu thư, ý cô thế nào?” Hắn liên tục nháy mắt với Mundra.

Mundra chậm rì rì mở miệng nói: “Tôi muốn đi Santo”

Rhodes chưa bao giờ lại cảm kích chấp nhất điên cuồng phải nhờ râu Giáo hoàng của Mundra như hiện tại.

Hayden nói: “Vây thực đáng tiếc quá. Lần này đại diện đẳng cơ và hôn lễ của hoàng thái tử đồng cử hành, sứ thần các quốc gia đều có mặt. Bỏ lỡ lần này, sợ rằng thật lâu về sau cũng không thể nhìn thấy náo nhiệt

như thế”. Mặc dù hắn rất muốn làm hộ hoa sứ giả cứu giúp Monica thoát khỏi bàn tay tên hầu độc ác của nàng, nhưng nếu bản thân nàng không có ý nguyện này, vậy hắn cũng sẽ không miễn cưỡng.

Mundra nghiêng đầu nói: “Người có cái gì hay?”

Hayden cười nói: “Đồng dạng là người, luôn có một số không giống những người thường. Tỷ như, ma pháp sư đệ nhất đại lục Hydeine, hội trưởng công hội ma pháp Bradley...”

Rhodes nhìn hai mắt Mundra ngày càng sáng rõ, chỉ biết là hồng бет rồi.

Quả nhiên. Mundra nói: “Nếu bỏ lỡ đáng tiếc như vậy, tôi đi”

...

Đi đi đi, đi cái đầu người ấy!

Đây là đi chịu chết đó!

Rhodes bóp chặt chiếc cốc trong tay. Hắn hẳn phải thấy may mắn mình là ma pháp sư chứ không phải kỵ sĩ, bằng không chiếc cốc nhất định sẽ bị hắn bóp vụn.

Hayden cảm thấy kinh ngạc trước thay đổi của nàng, có điều mục đích đã đạt được, hắn cũng không hứng thú truy xét, liền nói: “Vậy chúng ta bắt đầu chuẩn bị thôi”

Trước khi lên đường, lại xảy ra một màn chuyển cảnh nho nhỏ. Đó là vấn đề chỗ ngồi của Mundra.

Mặc dù lúc trước nàng và Hayden đồng kỵ một con ngựa, nhưng hiện tại Gregory đã tỉnh, về tình về lý, đối tượng Mundra đồng kỵ hẳn đều nên là đối tượng nàng bỏ trốn theo mới phải.

Thực ra đối với chuyện đó Hayden không quá để tâm, nhìn thấy Gregory kéo Mundra lên ngựa, hắn vẫn cứ cười cười rồi xoay người ngồi lên ngựa của mình.

Một lần nữa xuất phát, vì để bù lại khoảng thời gian dừng chân ngày hôm qua, ngựa chạy rất gấp, buổi trưa quả thực không dừng lại ăn.

Rhodes ở trên ngựa xóc lên xóc xuống muốn tòi cả lực phủ ngũ tạng, không khỏi ao ước nhìn Mundra ngoan ngoãn rúc trong lòng Gregory ngủ ngon lành. Thần kinh thô thật là có phúc.

Mundra ngủ sâu như vậy ngoại trừ bởi mệt mỏi đường dài chạy gấp, còn do tác dụng phụ của Quang Minh thần lực. Cân bằng giữa khí vong linh và Quang Minh thần lực chỉ là tạm thời. Khí vong linh trong cơ thể Mundra thỉnh thoảng lại trào lên, thử xem có thể phá bỏ khống chế của Quang Minh thần lực hay không. Dẫn đến hậu quả là tinh thần Mundra luôn chông chênh giữa thanh tỉnh và mê man.

Đương nhiên, nếu cậu muốn ngăn chặn loại tình huống này thì không phải không có cách, chỉ cần dùng tinh thần lực đàn áp phản kháng của khí vong linh, bao nhiêu năm qua, Rhodes vẫn luôn làm như vậy. Kỳ thực hiện tại ma pháp vong linh của Rhodes đã thua kém ma pháp hệ thổ xa lắm rồi, khí vong linh trong cơ thể cũng bởi vì thời gian dài bị áp chế mà ngày càng loãng. Đây cũng là nguyên nhân hắn kiêng kỵ Mundra.

Cảm ứng giữa hai pháp sư vong linh so với giữa hai ma pháp sư nguyên tố nhạy cảm hơn rất nhiều. Khí vong linh của hắn càng yếu ớt, lại càng có thể cảm nhận được cường đại của Mundra.

Mundra hoàn toàn sa vào cuộc chiến giữa khí vong linh và Quang Minh thần lực, tựa như vô số lần cậu huyền tướng mình đứng ở Quang Minh thần điện, đối mặt tất thấy giáo đồ Quang Minh thần hội, quyết chiến cùng Giáo hoàng.

Có điều đó là chuyện để sau hẵng nghĩ. Cậu hiện tại phải nghĩ chính là... Hydeine!

9. Chương 9: Hai Kẻ Lừa Đảo (chín)

Lại đến lúc hạ trại.

Để tránh khỏi phải từ chối chiêu đãi thịnh tình của các thành chủ làm chậm bước chân quay về Fariel, hành trình hồi đế đô của Hayden tận lực vòng qua các thành phố lớn, cho nên mỗi lần hạ trại đều ở vùng hoang sơn dã lĩnh gần đầu nguồn.

Mundra mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện mình đang được Gregory bế trong lòng. Đối phương không nói năng gì về trước, tựa hồ cảm giác được ánh nhìn chăm chăm của cậu, Gregory cúi đầu, “Em tỉnh rồi?”

Mundra chớp chớp mắt, điều chỉnh một tư thế ngủ thoải mái, lại nhắm mắt trở lại.

Rhodes lúi lúi đi bên nhìn thấy cảnh đó suýt chút nữa tức hộc máu.

Nó tưởng đang đi du lịch chắc? Gregory là địch nhân a địch nhân! Hayden là địch nhân a địch nhân! Bọn họ hiện tại đang trở về đại bản doanh của địch nhân đó! Chỉ có heo mới ở trong lòng địch nhân ngủ ngon lành như vậy!

Con mắt Rhodes trừng Mundra chòng chọc tàn bạo. Nhìn từ góc độ của Hayden, chính là tên hầu độc ác mắt tóe hung quang.

Hansen trông theo đường nhìn của hắn, thấp giọng nói: “Ấy, tôi cũng cảm thấy tên người hầu này có điểm không ổn”

Hayden nói: “Mặc dù gã nói không nhiều, nhưng ý tứ ánh mắt gã biểu đạt thì nhiều lắm”

Hansen nói: “À, là người dùng ánh mắt nói chuyện”

Hayden nói: “Người thích, tặng cho người đấy”

Hansen khóe miệng giật giật, “Tôi thà nuôi một con vật cưng còn hơn”. Cậu nhìn bọn họ đi vào lều, hồ nghi nhìn Hayden nói, “Nguyên soái thực sự định giao tiểu thư Monica cho hai người đó?”

Hayden khoanh tay nói: “Hừm, từ trước đến giờ ta luôn tôn trọng lựa chọn của mỹ nhân”

Hansen nói: “Nhưng tôi cảm thấy vị mỹ nhân này của ngài hình như có phần...” Cậu do dự không biết có nên nói thẳng ra hay không.

Hayden hiểu kỳ với đánh giá của cậu, quay qua nhìn cậu rất hứng thú.

Hansen ngậm miệng cả nửa ngày mới phun ra, “Không có đầu óc”

Hayden bật cười, “Ta cảm thấy rất dễ thương”

Hansen: “...” Thảm mỹ quan của nguyên soái từ trước đến nay đều... phủ sóng phạm vi rộng lớn a!

Chờ khi Gregory đặt Mundra nằm xuống giường, Mundra mới mở mắt.

Rhodes vội ho một tiếng nói: “Bôn ba suốt một đường, tiểu thư cần phải chải chuốt một chút, thỉnh cậu Gregory ra ngoài đợi”

Gregory gật đầu, đi ra mấy bước, đột nhiên dừng lại nhìn Rhodes nói: “Còn ông?”

“Tôi?” Rhodes hùng hồn nói, “Tôi đương nhiên phải ở lại hầu hạ tiểu thư”. Thằng này, không hầu hạ là không xong!

Gregory nhú mày nói: “Ông cũng là đàn ông”

Rhodes nói: “Tôi vẫn luôn là thế hầu hạ tiểu thư”

Gregory nói: “Từ giờ trở đi phải sửa”

Rhodes kìm chế bất mãn, nói: “Sửa cái gì?”

Gregory nói: “Cô ấy là hôn thê của tôi, không muốn nam nhân khác đụng vào cô ấy”

“...” Rhodes nhìn y sững sờ. Y sẽ không chỉ trong một ngày sau khi tỉnh lại liền thực sự yêu luôn Mundra đấy chứ? Trời biết, Mundra người này dọc đường đi ngoại trừ ngủ chẳng làm gì khác. Tình yêu quả nhiên là thứ mạt danh kì diệu nhất trên đời.

Mundra đột nhiên mở miệng nói: “Tôi muốn ông ta ở lại cùng tôi”

Rhodes cảm động nước mắt đầm đìa. Quen biết nhau lâu như vậy, số lần Mundra ăn nói tử tế với hắn còn ít hơn cả Kastalon đệ Nhị và hoàng hậu Samantha.

Gregory nói: “Tôi cũng có thể ở lại cùng em”

Rhodes nói: “Mặc dù là ngài là hôn phu của tiểu thư Monica, nhưng cũng không phải vợ chồng chính thức, tôi nghĩ chuyện này không quá thích hợp”

Gregory trầm mặc nhìn Mundra.

Nếu chỉ có mình và Rhodes ở trong lều, ông ta nhất định sẽ lái nhải khiến lỗ tai mình điếc đặc luôn. Để lỗ tai được thanh tịnh, Mundra nói: “Cùng ở lại đi”

Rhodes: “...” Nên dùng cái gì bẫy não thăng này ra nhét chút lý trí vào trong đây? Dao găm? Xẻng? Hay là xương đùi? Trong đầu hắn đã tưởng tượng ra vô số cảnh máu me be bét.

Ba người liền cứ như vậy ngây người trong lều.

Mundra tiếp tục ngủ, Rhodes trong đầu xoay chuyển đủ loại cách thức bỏ trốn. Gregory duy trì trầm mặc, nhưng mỗi khi Rhodes không chú ý, hai mắt y sẽ thỉnh thoảng dừng lại trên người Rhodes cùng Mundra, dường như đang tự hỏi gì đó.

Tối giờ cơm, Hayden không mời bọn họ đi dùng bữa mà phái Hansen đưa đồ ăn đến. Có lẽ là sợ tiểu thư Monica không quen đồ ăn trong quân đội, Hayden đặc biệt sẵn về một con dê, qua bàn tay chế biến tài ba của đầu bếp liền biến thành món dê nướng thơm ngào ngạt. Gregory và Rhodes hưởng sái, được một bữa no quay.

Chờ bọn họ ăn xong, Hayden cười híp mắt đi qua, dự định thu hoạch cảm kích.

Rhodes thực sự khen ngợi hết lời, ngay cả Gregory cũng bày tỏ mùi vị dê nướng rất tuyệt, chỉ có Mundra không biểu hiện gì.

Hayden chớp mắt, hỏi: “Dê nướng không hợp khẩu vị tiểu thư Monica?”

Mundra nói: “Đồ ăn chẳng qua để duy trì sinh mạng, không ngộ độc là tốt rồi”

Rhodes bùm trán. Mundra đã đi trên con đường suy nghĩ kỳ quái quá xa rồi, xa đến mức không thấy đường về.

Hayden cười nói: “Có lẽ cô là tiểu thư quý tộc thích hợp với cuộc sống quân đội nhất mà tôi từng gặp”

Đây là khen ngợi hay là châm chọc?

Rhodes không thể nhìn ra nổi từ khuôn mặt của Hayden. Có điều có thể khẳng định, gã đã buông tha việc cứu vớt hình ảnh tiểu thư quý tộc của Mundra, nó so với học tập Quang Minh thần pháp còn khó hơn vạn lần. Hơn nữa đây chưa chắc đã là chuyện tốt. Nhớ tới những chuyện Hayden làm ra đối với Mundra khi cậu ta hôn mê, Rhodes cảm thấy kỹ thuật hóa trang của hắn cao siêu quá rồi, phải để Mundra nhìn qua thô lỗ hơn chút mới được.

“Khoan dung rộng lượng của cô đã xoa dịu phần nào áy náy trong tôi”. Hayden nói, “Để có thể kịp tham dự đại điển đăng cơ của hoàng thái tử điện hạ, mấy ngày tới chúng ta sẽ tăng tốc ngày đêm. Nhưng xin yên tâm, tôi đã chuẩn bị một cỗ xe ngựa thoải mái, cô chỉ cần ở bên trong hảo hảo nghỉ ngơi”

Rhodes sắc mặt trắng bệch nói: “Nhất định phải đi ngày đi đêm sao?” Vậy không phải rút ngắn thời gian trở về chỉ còn một nửa?

Hayden nói: “Ta nghĩ tiểu thư Monica nhất định cũng không muốn bỏ lỡ thịnh yến lần này”

Nói đến thịnh yến, hai mắt Mundra lại thấp thoáng sáng lên. Cậu xác nhận lần nữa nói: “Hydeine thực sự sẽ đến?”

Hayden thấy nàng chợt nhắc tới riêng cái tên Hydeine này thì tò mò, “Cô biết hắn?”

Mundra nói: “Tôi rất muốn gặp anh ta”

Hayden liếc nhìn Gregory. Trước vẫn cho rằng Rhodes là người cần đặc biệt quan sát, nhưng hiện tại xem ra, vị tiểu thư Monica này cũng không đơn giản. Lại thêm người thừa kế mất trí nhớ của gia tộc Dana... Thu hoạch lần này của hắn thực quá thú vị.

Hôm sau, Hayden thực sự thực thi kế hoạch tăng tốc ngày đêm của hắn.

Trong lúc đó, Rhodes vẫn luôn thời thời khắc khắc tìm kiếm cơ hội bỏ trốn. Nửa đêm, hừng đông, sau bữa tối, trước bữa sáng... Hắn cơ hồ đã lợi dụng hết tất cả những khoảng thời gian có thể lợi dụng, nhưng vẫn không tìm được kẽ hở. Gã Hansen kia đeo bám chặt chẽ, theo sát như hình với bóng. Thậm chí sau khi lên đường, gã đều cười ngửa phía sau hắn.

Rhodes nhin không được nói: “Ngài không cần đi theo bên người nguyên soái Hayden sao?”

Hansen nhún vai nói: “Có tiểu thư Monica theo bên người nguyên soái, ta rất yên tâm”

Rhodes quay đầu nhìn cỗ xe ngựa ở chính giữa đội ngũ.

Đúng vậy, thu được quang vinh đặc biệt đó chỉ có hai người —— Hayden và Mundra.

Ngay cả Gregory mang danh hiệu người thừa kế gia tộc Dana cũng chỉ có thể một người một ngựa, theo sau Dinand.

Rhodes cảm thấy mình thực quá nhọc lòng. Lo lắng Hayden giương móng vuốt sói về phía Mundra, lại lo lắng Mundra tháo vòng trên cánh tay xuống, còn phải lo lắng Mundra không cẩn thận tiết lộ bọn họ.

“...” Loại thời gian này rốt cuộc đến bao giờ mới chấm dứt đây. Hắn yên lặng nhìn Hansen bên cạnh, không tiếng động thở dài.

Tình cảnh bên trong mã xa hiển nhiên không hiếm ác như tưởng tượng của Rhodes. Trên thực tế, từ sau khi Mundra lên xe, cậu chỉ một mực ngủ. Tựa vào cửa sổ ngủ, tựa vào đệm phía sau ngủ, cuối cùng phát hiện tựa vào vai Hayden ngủ là dễ chịu nhất.

Hayden vô cùng rộng rãi mà ôm choàng vai cậu, bàn tay thậm chí còn vỗ vai cậu nhẹ nhàng, giúp cậu dễ ngủ.

Không biết qua bao lâu.

Mundra lơ đãng tỉnh lại, đầu tiên hai mắt quan sát toàn cảnh xung quanh, sau đó kiểm tra khí vong linh trong thân thể mình, sau rút cúi đầu ủ rũ. Lâu như vậy không được thấy bộ xương cùng vu thi của mình, khiến cậu toàn thân đều rất không thoải mái.

Hayden nhạy bén cảm giác được biến hóa tâm tình cậu, khẽ giọng hỏi: “Xe ngựa trông thành khó chịu sao?”

Mundra lắc đầu, vẫn vui trong suy nghĩ của chính mình. Vu thi mới thu gần đây nhất còn chưa đặt tên, móng tay nó cũng chưa sơn vẽ, chẳng biết lúc nào mới có thể gặp lại nó. Đột nhiên cậu thấy hối hận mình kích động, cho dù tới Fariel nhìn thấy Hydeine thì sao, cậu có thể làm được gì? Ngoại trừ đứng bên dóm anh ta mà chảy nước miếng, cậu chả làm được gì hết. Hydeine nhất định sẽ không tự nộp mình cho cậu đâu.

Nghĩ tới đây, cậu càng ủ rũ.

Tâm tình cậu dao động gián tiếp ảnh hưởng đến tâm tình Hayden. Hắn nghĩ nghĩ, lấy ra từ trong túi không gian một chiếc vòng tay hồng ngọc tinh xảo, đưa đến trước mặt cậu nói: “Đây là món quà tôi mua được từ phòng đấu giá ở Santo. Lần đầu nhìn thấy nó tôi đã bị vẻ ngoài rực rỡ của nó hấp dẫn, có điều khi đó chưa chọn được người đeo nó, cho đến khi gặp em”

Mundra nghe vậy ngẩng lên nhìn.

Trái tim Hayden chợt nảy lên. Đó là một đôi mắt đen sáng lấp lánh, khi chúng lay động nhìn một người, tin chắc người kia sẽ chẳng cách nào cự tuyệt được lời mời của chúng. Trong lòng hắn nghĩ vậy, đầu đã không tự chủ được mà cúi lại gần.

Mundra chớp mắt, “Tôi thích xương cốt”

Hayden dừng động tác lại, nói: “Cái gì?”

“Xương cốt”. Mundra nói.

Lúc này Hayden mới ý thức được nàng đang nói về món quà của mình. Đây là lần đầu tiên hắn nghe được một thiếu nữ quý tộc nói nàng thích xương cốt hơn đá quý. Hắn nghĩ một chút, cất hồng ngọc đi, lấy ra một chiếc vòng cổ thô ráp xâu từ răng thú. Món quà này xứng hàng nguyên lão trong túi không gian của hắn, từ ngày nó được bỏ vào túi chẳng ai buồn thăm hỏi cho đến giờ, đây là lần đầu tiên nó gặp lại ánh mặt trời, chỉ không ngờ nỗi đối tượng tổng xuất không phải một kỵ sĩ mà là một cô gái.

Hayden chỉ muốn thử một chút, không ngờ Mundra thực sự vui vẻ hắn lên. Cậu dùng hai tay nhận lấy vòng cổ, vẻ mặt chăm chú mà thành khẩn vuốt ve từng chiếc răng một, nhỏ giọng nói: “Dáng vẻ lúc chết của chúng nhất định rất mê mẩn”

Hayden nâng cằm cậu nói: “Gió thu thổi qua, hoa quế trên cành rơi rụng lả lướt. Hương thơm ngập tràn, che đầy hơi thở tử vong của dã thú”

Mundra cau mày nói: “Như vậy không được”

Hayden ngẩn ra.

Mundra nói: “Tử vong là kết cục của sinh mệnh, là chứng minh sinh mệnh đã từng tồn tại. Vì sao phải che giấu hơi thở tử vong?”

Hayden lại một lần nữa thích ứng, nghĩ ra một phiên bản mới ——

“Bên cạnh thi thể dã thú tên cầm chi chít, máu vương khắp núi rừng, như ngưng kết trong không khí, mùi máu tanh quấn quanh không thể phai mờ”

Mundra ngẩng đầu nói: “Như vậy thực tuyệt”

...

Hayden lần thứ hai xác nhận lời nói lúc trước của mình. Monica đích thực là tiểu thư quý tộc thích hợp với cuộc sống quân đội nhất trên đời.

Sau năm ngày đi đường chẳng phân biệt ngày đêm, Rhodes cuối cùng cũng tìm được cơ hội bỏ chạy.

Bọn họ gặp Hussel được Ciro phái đi truy bắt Mundra.

Tìm kiếm pháp sư vong linh tuyệt đối không phải một chuyện dễ dàng. Mặc dù khí vong linh trên người bọn họ rất dễ để nhận ra nhưng luôn chiến đấu đơn độc đã giúp bọn họ rành rẽ chuyện lẩn trốn. Cho nên khi Hayden gặp Hussel, anh ta đã không chợp mắt suốt ba ngày ba đêm, cả người đều sa sút, hoàn toàn không cách nào liên hệ anh ta với vị kỵ sĩ hoa hồng bảo vệ phu nhân Rachel nổi tiếng năm xưa.

Ngược lại Hayden toàn thân thần thanh khí爽. Hắn từ trong xe ngựa đi ra, sau khi thần nhiên nhận chào hỏi của Hussel, liền dang hai tay ôm anh ta.

Hussel thụ sủng nhược kinh. Năm xưa bọn họ mỗi người mỗi chủ, gã và Hayden không hề qua lại, cho nên hắn chào hỏi nhiệt tình như vậy thực sự là ngoài dự đoán của gã.

Hayden buông tay, hỏi: “Vẫn đang tìm Mundra?” Hắn và Ciro vẫn luôn thư từ qua lại cho nhau, cho nên chuyện xảy ra ở đế quốc hắn đều rõ như lòng bàn tay.

Hussel nói: “Phải”

Hayden nói: “Ta đi từ hướng tây lại đây, không gặp bất cứ người nào khả nghi”

Hussel vẻ mặt ảm đạm hẳn đi. Từ sau khi quy phục Ciro, gã rất muốn tìm một cơ hội chứng tỏ bản thân. Đây là nhiệm vụ quan trọng đầu tiên Ciro giao cho gã, gã không muốn thất bại.

Hayden vỗ vai gã nói: “Chỉ bằng chúng ta trước cứ trở lại Fariel tham dự đại điển đăng cơ của hoàng thái tử điện hạ”

Hussel lắc đầu nói: “Tôi không thể chậm trễ”

Hayden nghĩ đến Audis như chỉ mảnh treo chuông, mấy lời thuyết phục đều nuốt trở về, lúc này quả thực một giây cũng không thể chậm trễ. Hắn nghĩ nghĩ nói: “Ta để Dinand đi cùng anh. Thêm một người thêm một phần sức lực”

Thời điểm này Hussel đương nhiên sẽ không cự tuyệt ý tốt của hắn, gã thẳng thắn tiếp nhận, chợt phát hiện trong đội ngũ có một bóng dáng rất quen mắt, kinh ngạc nói: “Kia không phải...”

Hayden quay đầu nhìn theo ánh mắt gã.

10. Chương 10: Hai Kẻ Lừa Đảo (mười)

Gregory diện vô biểu tình ngồi trên ngựa, hồn nhiên không hay biết mình đã trở thành nhân vật trung tâm.

Hussel ý vị thâm trường nói: “Cậu Gregory cũng tới tham dự đại điển đăng cơ của hoàng thái tử điện hạ?” Bởi vì Audis hôn mê, Gregory ngầm trở thành người thừa kế hàng đầu của gia tộc Dana, như vậy việc y xuất hiện trong đội ngũ của Hayden là vô cùng dễ hiểu. Hoàng thái tử đăng cơ là sự kiện trọng đại của đế quốc, hiển nhiên Gregory muốn lấy thân phận người thừa kế Dana tới tham dự, chứng tỏ địa vị của bản thân.

Hayden từ chối cho ý kiến nói: “Ta rất mong trên đường đi có nhiều người bầu bạn”

Dinand nhận được mệnh lệnh từ Hayden, cưỡi ngựa qua đó.

Hussel nói rõ nhiệm vụ lần này cho cậu, lại bày tỏ cảm kích đối với viện thủ của Hayden thêm lần nữa.

Hayden lại điều qua cho gã hai trăm người, trong đó có mười người là ma pháp sư. Mặc dù quân đội đế quốc lớn mạnh, nhưng ma pháp sư vẫn rất thiếu hụt, trong đội ngũ của Hussel chỉ có năm người, trong đó hai người là dân đánh thuê. Để truy tìm pháp sư vong linh, ma pháp sư là trợ lực không thể thiếu, cho nên Hussel lại tiếp tục một lần nữa bày tỏ cảm kích từ tận đáy lòng.

Rhodes nghe bọn họ cảm ơn tới cảm ơn lui, hai mắt lão liên nhìn xung quanh, rất sợ Hussel vô tình nhìn về bên này. Từng là chỉ huy quân đội thủ vệ đế đô, Hussel và hắn từng gặp mặt không chỉ một lần. Gã có thể nhận ra Gregory, vậy càng có thể nhận ra hắn. Nghĩ tới đó, dạ dày Rhodes liền thắt lại.

Từ khi gặp phải Hayden đến giờ, vì muốn chắc chắn kế hoạch bỏ trốn không một chút sơ hở mà hắn cứ do dự mãi, dẫn tới bỏ qua biết bao cơ hội chạy trốn. Hiện tại, đã là thời điểm không thể không chuẩn bị. Chốc nữa Hayden sẽ tiếp tục lên đường, tin chắc Hussel sẽ đứng ở bên cung kính đưa tiễn bọn họ. Mặc dù có hai mươi phần trăm gã không nhìn ra mình trong hàng ngũ lộn nhộn, nhưng vẫn còn tám mươi phần trăm gã sẽ tóm được mình.

Nên mạo hiểm đánh bài chuẩn, hay mạo hiểm ở lại?

Rhodes đảo mắt quan sát binh sĩ hai bên, trong lòng tiến hành thiên nhân giao chiến. Bọn họ cũng giống như Hansen đều chú tâm tới hai người đương hàn huyền rôm rả kia, không ai để ý tới hắn cả.

Rhodes lại quay đầu nhìn cỗ xe ngựa.

Mundra ở trong xe không có động tĩnh, không biết có phải lại đang ngủ.

Đằng trước Hussel cuối cùng cũng biểu đạt cảm kích xong, dẫn theo Dinand dạt sang bên, ngoại trừ hắn những người khác đều chăm chú nhìn về phía gã.

Chính là lúc này!

Lần này Rhodes không tiếp tục do dự nữa. Hắn tụt xuống khỏi lưng ngựa, nhanh chóng ngâm nga ma pháp hệ thổ đào hố trên mặt đất. Nhưng phản ứng của Hansen nhanh hơn tưởng tượng của hắn nhiều. Ngay chớp mắt cơ thể hắn tụt xuống đất, Hansen xoay người, tay theo bản năng muốn bắt lấy vai hắn.

Sự tình đã phát triển đến bước này, Rhodes không còn thời gian để mà lo trước lo sau. Hắn ngửa về sau, lấy tay ra sức giật chiếc vòng trên cổ xuống.

Khí vong linh bị Quang Minh thần lực áp chế trong cơ thể hắn nháy mắt ủa ra ngoài.

Hayden đột nhiên ngoảnh lại.

Hussel và các ma pháp sư trong đội ngũ của Hayden đều lao lên tới tấp.

Rhodes giăng kết giới ngưng tụ từ tử khí ngăn chặn công kích, vừa triệu hồi bộ xương chống trả Hansen và binh sĩ, vừa dùng ma pháp hệ thổ đào hố.

Một luồng kiếm khí bất ngờ chọc thủng kết giới, kiếm khí lạnh lẽo xẹt qua má, gọt đứt nửa tai hắn.

Rhodes hét thảm một tiếng, bụm tai, ngẩng đầu nhìn Hayden đã tới trước mặt hắn từ lúc nào. May mà hố dưới chân hắn đã đào xong, trước khi Hayden tấn công lần thứ hai, thân thể đã lọt xuống đất.

Sự việc phát sinh chỉ trong nháy mắt.

Hansen lập tức dẫn người tỏa ra tứ phía vây bắt.

Các ma pháp sư liên tục dùng tinh thần lực cảm ứng khí tức vong linh.

Hussel lại đây nói: “Vừa rồi người kia có phải...” Đường nhìn của gã bị Hayden chắn, lúc đến gần chỉ kịp nhìn thấy một người tụt xuống hố đất, nhưng trong không khí tựa hồ phảng phất khí tức vong linh.

Hayden xác thực suy đoán của gã, “Trong nước còn có pháp sư vong linh nổi danh nào khác sao?”

Hussel hai mắt sáng rực, gần như là hưng phấn, “Mundra!”

“Mundra” xuất hiện làm cho đội ngũ đều nhốn nháo cả lên.

Hussel phần chấn tinh thần, mượn quân đội của Hayden bao vây mấy nghìn mét xung quanh. Mặc dù “Mundra” dùng ma pháp hệ thổ khiến gã rất kinh ngạc, nhưng thuật độn thổ có một khuyết điểm trí mạng — chui xuống quá sâu, ma pháp sư sẽ không thể thở, dễ chết ngạt, chui quá nông, sẽ lộ ra trên mặt đất, dễ bị người phát hiện. Cho nên Hussel tin rằng bắt được “Mundra” chỉ là vấn đề thời gian. Vừa nghĩ đến gã có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ trở về để đả báo cáo kết quả, thậm chí còn có thể kịp đại diện đăng cơ của Ciro, gã phần khích tới tận não.

Trong khi những người khác bận bịu ngược xuôi vì “Mundra”, Hayden quay trở về xe ngựa.

Trong thùng xe tiểu thư “Monica” vẫn ngủ say sưa, hỗn loạn nhốn nháo bên ngoài và bên trong xe ngựa tựa như hai thế giới cách biệt. Lúc trước Hayden vẫn cho rằng nàng là cô tiểu thư mắc nạn bị tên hầu cận ác độc ức hiếp, nhưng khi tên hầu cận ác độc này biến thành Mundra, thân phận vị tiểu thư bị ức hiếp cũng thực khiến người ta phải suy nghĩ.

Là một tiểu thư khôn ngoan bỏ trốn cùng người lại gặp phải kiếp phỉ, thái độ của cô quá mức bình tĩnh. So sánh ra, “Mundra” còn mang tính người hơn.

Ngón tay Hayden vô thức vuốt ve phần cổ trắng trẻo lộ ra trong không khí. Đầu ngón tay truyền đến xúc cảm làn da lạnh lẽo, nếu không phải mạch vẫn đập chậm chậm, thân thể này gần như chẳng khác gì một cỗ thi thể. Ngón tay hắn chậm rãi trượt xuống, sờ quanh cổ, không thấy vòng. Nhưng Hayden cũng không lập tức buông tha, ánh mắt hắn di chuyển, theo cánh tay dừng lại ở cổ tay và ngón tay. Không có nhẫn, cũng không có vòng tay.

Trên mặt hắn lúc này mới lộ ra vẻ tươi cười đã lâu không thấy.

Lập tức hắn lại lo cho an nguy của tiểu thư “Monica”. Nàng ngủ rất không bình thường, tính cả thời gian nghỉ ngơi buổi đêm, mỗi ngày nàng đều ngủ hơn mười sáu giờ. Nghĩ đến thủ đoạn khó dự đoán nổi của đám pháp sư vong linh, hắn nhíu mày, ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt cổ nàng, nhỏ giọng gọi: “Monica, Monica...”

“Nguyên soái”. Giọng nói của Gregory vang lên bên ngoài cửa.

Hayden rút ngón tay lưu luyến không muốn rời đi trên cổ nàng về, mở cửa thùng xe.

Mundra ngủ quá say, đầu đột nhiên nghiêng đi, ngã lên vai Hayden.

Không thể nghi ngờ, đó là một tư thế ai nhìn cũng thấy đầy ái muội.

Ánh mắt Gregory rất sắc bén, cho dù bên trong xe ngựa tối hù, y vẫn nhìn ra được tiếp xúc giữa vai Hayden và đầu Mundra. Có điều y nhanh chóng thu hồi ánh mắt, hồ hững nói: “Tôi đến xem Monica”

Hayden cười nói: “Ta nghĩ trong tất cả chúng ta, cô ấy là người thoải mái nhất”. Hắn nâng tay đỡ đầu nàng tựa sang chỗ khác, sau đó đứng dậy bước ra ngoài xe, bộ dạng thờ ơ hỏi, “Nếu người kia là Mundra, vậy lời gã nói hẳn không quá đáng tin rồi”

Gregory nói: “Ngài hoài nghi điều gì?”

Hayden không trả lời trực diện câu hỏi của y, “Cậu không nhớ chuyện quá khứ một chút nào ư?”

Gregory nói: “Không”

“Monica thì sao?” Hayden tự tiểu phi tiểu nhìn y, trong mắt lấp lánh quang mang dường như đang nhắc nhở y đừng có giả trò gian trá.

Gregory trầm mặc một lúc mới thấp giọng nói: “Cái tên này khiến tôi có cảm giác quen thuộc”

Hayden nói: “Cho nên, chúng ta có thể giả thiết, tiểu thư Monica là thật”

Gregory nói: “Ngài nghi ngờ Monica?”

Hayden mỉm cười nói: “Không. Ta chỉ muốn trước khi có đủ loại đồn đãi nhằm nhí làm tổn thương cô ấy, tìm cho cô ấy một cái ô thích hợp”

Lo lắng của hắn không phải không có đạo lý.

Sau một giờ tìm kiếm không có kết quả, Hussel bắt đầu luống cuống. Gã lộn lại, muốn lấy thêm thông tin hữu ích từ phía Hayden.

Hayden cũng không che giấu sự tồn tại của tiểu thư “Monica”.

Bởi vậy, Mundra nhanh chóng bị một đồng tiếng hô gọi làm tỉnh.

Cậu chậm chạp nâng mí mắt, hai mắt mơ màng nhìn khuôn mặt xa lạ không biết nhảy ra từ nơi nào.

“Tiểu thư Monica, xin chào. Tôi là Hussel chỉ huy quân đội thủ vệ đế quốc, rất vui được biết cô”. Nói xong mấy câu khách sáo theo thông lệ, gã vào thẳng chủ đề, “Xin hỏi, cô gặp được người hầu của mình vào lúc nào?”

Mundra chậm rãi ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn gã nói: “Ông ta làm sao?”

Hussel trở nên nghiêm trọng, “Cô có biết người hầu của cô là pháp sư vong linh?”

Trong lúc tất cả đều cho rằng cô nàng sẽ kinh ngạc, sẽ la hét chói lói, sẽ thề thốt không biết, Mundra rất bình thản gật đầu nói: “Biết”

Câu trả lời này mặc dù hoàn toàn ngoài dự đoán của Hussel, nhưng lại thuận lợi cho câu hỏi tiếp theo của gã, “Cô biết ông ta là pháp sư vong linh còn thuê ông ta?”

Mundra nói: “Ông ta rất thú vị”

Khó mà tưởng tượng một tiểu thư quý tộc lại ngang nhiên đánh giá về một gã pháp sư vong linh là thú vị.

Trước Mundra, Hussel đã gặp rất nhiều người phụ nữ không tầm thường, tỷ như phu nhân Rachel, tỷ như hoàng hậu Samantha, tỷ như Olivia, nhưng họ không tầm thường bởi năng lực xuất sắc cùng mị lực phi phạm, còn vị trước mặt này lại bởi tư tưởng quái dị mà khiến kẻ khác phải chú ý.

Hussel nói: “Cô gặp gã khi nào?”

Mundra nói: “Mười ngày trước”

Hussel nói: “Có thể nói rõ hơn không. Mười ngày trước ở chỗ nào, lúc đó có mấy người, gã đưa ra yêu cầu gì khi đồng hành cùng cô, cô lại thể nào phát hiện gã là pháp sư vong linh”

Mundra nói: “Mười ngày trước, bên ngoài thành Putra, ông ta chỉ có một người, cưỡi một bộ xương ngựa. Ông ta muốn tìm một người làm bạn trên đường, tôi đồng ý”. Về mặt cậu cực kỳ thần nhiên, khiến cho câu trả lời quỷ dị này ở trong lời cậu lại trở nên vô cùng bình thường.

Hussel: “...”

Hayden đột nhiên xen vào nói: “Lúc đó, Gregory ở đâu?”

Nếu bỏ trốn cùng nhau, vậy Gregory hẳn phải ở bên người Monica. Mặc dù không hiểu nổi cá tính Monica, nhưng Gregory chắc chắn không phải người tùy tiện nhận pháp sư vong linh vào đội ngũ của mình. Hơn nữa để quốc đang truy nã pháp sư vong linh, chuyện này y hẳn phải biết, nhất định không chịu bỏ qua cho “Mundra”.

Nhưng nếu chuyện bỏ trốn chỉ là lời bịa đặt “Mundra” soạn ra, lúc đó Gregory và Monica không ở bên nhau, vậy làm thế nào gã lại biết Gregory ở đâu?

Liên kết hai tình huống trên, khả năng tương đối hợp lý duy nhất là Gregory đụng “Mundra”, bị đối phương đánh bại, bị thương mất trí nhớ. “Mundra” cưỡng ép “Monica” rời đi. Nhưng như vậy lại rất khó giải thích thái độ bình tĩnh của tiểu thư “Monica”. Nếu khả năng tương đối hợp lý này đứng vững, tiểu thư “Monica” sẽ công trên lưng hai tội danh: một, vứt bỏ người tình bị thương. Hai, bỏ trốn theo hung thủ giết người tình.

So sánh bộ dạng Gregory và “Mundra”, Hayden thực khó mà nghĩ “Monica” sẽ làm ra lựa chọn như vậy. Nếu lúc đó bởi vì mạng sống bị uy hiếp mà phải xử sự bất đắc dĩ, sau này nàng có rất nhiều cơ hội sửa chữa sai lầm, nhưng đều buông tha hết thảy.

Không thể không nói, vị tiểu thư “Monica” này thật khiến người ta phải suy nghĩ.

Hắn cứ việc xoắn quấy, câu trả lời của Mundra rất ngắn gọn mà chấn động, “Y ở nhà, chắc là mới rời giường ăn sáng”

11. Chương 11: Đại Diễn Đẳng Cơ (một)

Hussel lập tức nắm trọng điểm nói: “Không phải lúc đó cô đang ở ngoài thành Putra? Làm sao biết được y đang ở nhà?”

Mundra nói: “Đoán”

Hussel nghiêm mặt nói: “Thỉnh tiểu thư Monica phối hợp!”

Mundra nghĩ nghĩ một lúc nói: “Đoán bừa”

Hayden giành nói trước khi Hussel phát điên lên: “Em muốn nói, khi đó Gregory còn chưa ra ngoài?”

Mundra gật đầu.

Hayden nói: “Vậy hai người gặp nhau khi nào?”

Mundra nói: “Sáu ngày trước”

Đó không phải chính là ngày bọn họ gặp nhau sao. Hayden nói: “Gregory biết bên cạnh em là pháp sư vong linh không?”

Mundra nói: “Tôi không biết y biết hay không”

Hayden nói: “Vậy sau đó thì sao? Hai người lạc nhau thế nào?”

Mundra nói: “Có người ám sát, tôi và... người hầu của tôi bỏ đi”

...

Loại thời điểm này dùng từ bỏ chạy thích hợp hơn chứ. “Bỏ đi” nghe quá thần nhiên, giống như xem xong náo nhiệt thì quay mông đi mất.

Hussel và Hayden liếc nhau, lại quay sang nhìn Gregory.

Gregory lắc đầu. Có thể thấy tự thuật của Mundra cũng không giúp y nhớ lại bất cứ chuyện gì.

Hussel nói với Mundra: “Vậy cô có thể cung cấp bất cứ manh mối nào liên quan tới gã người hầu kia hay không. Bất luận manh mối nào cũng được”

Mundra nghi ngờ nói: “Vì sao không tra hỏi ông ta? Dùng sắt nung gì đó không phải rất hiệu quả sao?”

Đối với vị tiểu thư quý tộc nói ra hình phạt tàn khốc một cách siêu đơn giản này, Hussel cũng không biết nên phản ứng thế nào. Gã nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể cho rằng cô ta đang trêu chọc gã, “Gã chạy rồi. Dùng ma pháp hệ thổ. Cô có biết gã biết ma pháp hệ thổ không?”

Mundra nói: “Biết”

Cô nàng cư nhiên cái gì cũng biết! Hussel cứng họng. Giờ gã chỉ hi vọng cô biết chuyện gì đó có thể giúp cho việc tìm kiếm tung tích “Mundra”. Gã chờ mong hỏi: “Vậy cô biết gã định đi nơi nào không?”

Mundra nói: “Không biết”

Hussel nói: “Gã bị thương, rất có thể không chạy xa được”. Gã quan sát biểu tình của cô.

Mundra lười biếng đáp: “Ồm”

Có lẽ đây là đối tượng tình nghi hợp tác nhất mà cũng khó chơi nhất Hussel gặp phải. Gã hít một hơi thật sâu, nói: “Rất xin lỗi tôi phải trình trọng thông báo cho cô, tiểu thư Monica. Người hầu của cô có thể là tội phạm truy nã quan trọng của đế quốc. Để bảo đảm an toàn cho cô, trước khi chúng tôi tìm được gã, cô nhất định phải ở dưới sự bảo vệ của chúng tôi mọi nơi mọi lúc”. Tất cả đều nghe ra, bảo vệ của gã và giám thị đều cùng một ý.

Mundra nói: “Tôi muốn đi tham dự đại điển đăng cơ”

Hussel nói: “Tất nhiên rồi. Tôi sẽ phái người hộ tống cô lên đường, có điều hi vọng trên đường cô có thể phối hợp với chúng tôi, tránh tạo những hiểu lầm không đáng có cho hai bên”. Gã nói cực kỳ không khách khí.

Tuy nhiên Hayden, Gregory đều không tỏ vẻ gì cả.

Tại thời điểm bất thường thế này, cách làm của Hussel là có thể hiểu được.

Mundra càng không tỏ vẻ gì. Cậu đã dựa vào cửa sổ tiến hành giấc ngủ bù thứ tư trong ngày.

Tìm kiếm toàn diện vẫn tiếp tục được tiến hành.

Nhưng đây cũng không phải chuyện dễ dàng. Mặc dù thuật độn thổ không cho phép hô hấp khiến đối phương sau một khoảng thời gian nhất định phải trôi lên, nhưng không ai biết gã có thể nhịn thở bao lâu, càng không thể biết được gã sẽ xuất hiện ở hướng nào.

Bởi vậy tìm kiếm đến tận đêm mà vẫn không có kết quả.

Che chở của bóng đêm càng thuận lợi cho lẩn trốn.

Nhấn nại của Hussel sau mỗi phút mỗi giây lại hao mòn dần. Gã đi đến bên người Hayden, nhỏ giọng nói: “Nếu ngài không ngại, tôi có thể dùng tiểu thư Monica làm mồi nhử, dụ Mundra cắn câu”

Hayden cười nói: “Đẩy một thiếu nữ yếu đuối vô tội rơi vào hiểm cảnh là trái với quy tắc kỵ sĩ”

Hussel nói: “Tôi bảo đảm an toàn của cô ấy”

Hayden nói: “Bất kể là thân thể hay tinh thần?”

Hussel nghĩ một chút nói: “Tôi nghĩ, trên đời này rất khó có cái gì có thể đả kích được cô ấy”

Hayden phá lên cười, “Đó là một lý do thuyết phục ta không tội. Nếu anh có thể bảo đảm cho an toàn cùng danh dự của tiểu thư Monica, và Gregory cũng đồng ý, ta nghĩ ta sẽ không phản đối”

Hussel xoay người đi tìm Gregory.

Hayden nhìn bọn họ châu đầu nhỏ to, Gregory gần như không chút do dự đã gạt đầu đồng ý. Hussel nhanh chóng trở về, tiếp đó gõ cửa xe ngựa.

Mãi lâu sau cánh cửa mới được mở ra từ bên trong. Mundra dụi mắt, nửa tỉnh nửa mê.

“Tôi muốn thỉnh tiểu thư Monica giúp một chuyện”. Hussel nói.

Mundra nâng mắt, “Ừm?”

Hussel xoay người tránh sang bên nói: “Có thể xuống đây không?”

Mundra suy nghĩ một chút, từ trên xe ngựa bước xuống. Tà váy có phần hơi dài, cậu liền dẫm phải tà váy, sau đó ngã chúi về một bên, vừa vịn rơi vào lòng Hayden.

Hayden ôm Mundra, tự tiểu phi tiểu nhìn Hussel.

Hussel biết hắn đang chế nhạo mình lúc trước đã nói “bảo đảm an toàn”. May mà trời rất tối, biến hóa trên gương mặt hắn cũng không rõ ràng lắm. “Tiểu thư Monica, mời đi bên này”. Hussel bày ra tư thế mời.

Mundra kéo váy lên, lộ ra hai cẳng chân nho nhỏ, lẻ rề đi về trước.

Hussel đi theo phía sau cậu.

Đi tới một chỗ tương đối trống trải, Hussel dừng lại nói: “Có thể mời tiểu thư Monica gọi to một tiếng?”

Mundra nhìn gã khó hiểu.

Hussel nói: “Gọi một tiếng, Mundra”

Ánh mắt Mundra nhìn gã như đang nhìn một thằng điên. Trên thế giới này có ai lại nhàm chán đến mức đứng trước mấy nghìn người gọi to tên của chính mình?

Hussel nói: “Tôi nghĩ, nếu pháp sư vong linh kia đã là người hầu của cô, vậy có thể gã sẽ hiện ra khi cô gọi gã”. Gã biết mình có phần chẳng qua có bệnh thì vái tứ phương, nhưng vào loại thời điểm này, gã không muốn bỏ qua một cơ hội dù là nhỏ nhất, “Cô có thể thử không?”

Mundra nói: “Pháp sư vong linh kia tên là Mundra?”

Hussel nói: “Đúng vậy, tôi nghĩ đúng vậy. Cô có thể thử chút không?”

“Được rồi”. Mundra nhìn xung quanh, sau đó mở miệng, “Mundra”

...

Một làn gió thổi qua, âm thanh đại khái bị cuốn đi hai ba mét.

Hussel nghĩ, gã nghe được. Tiểu thư Monica hẳn là cũng nghe được. Có điều, hẳn là không có người thứ ba nghe được.

Mundra hỏi: “Tôi có thể trở về chưa?”

Hussel nói: “Mời cô gọi lớn tiếng hơn một lần nữa”

Mundra nói: “Phải lớn hơn bao nhiêu?”

Hussel đột nhiên lớn tiếng hô: “Mundra!”

Mundra nghiêng đầu nhìn gã, đột nhiên hỏi: “Vì sao anh muốn tìm Mundra?”

Hussel nói: “Tôi nói rồi, gã là tội phạm truy nã của đế quốc”

“Ra là vậy” Mundra gạt đầu, sau đó gọi một tiếng to hơn lúc nãy một chút, “Mundra”. Tự mình gọi tên mình, không phải kỳ quái bình thường đâu. Cậu thầm nghĩ.

Hussel phát hiện vị tiểu thư Monica này luôn đem những chuyện không nên làm làm một cách đương nhiên, rồi lúc hắn là nên làm thì lại làm những chuyện không nên. Gã bất đắc dĩ lớn tiếng nói: “Mundra, tiểu thư Monica đang đợi người trở về!” Gã buông tha kế hoạch lợi dụng Monica, tự mình chạy đi, cứ cách năm mươi mét lại rống lên một lần. Chờ gã rống đủ tám phương hướng quay trở về, giọng đã khản đặc.

Khó thấy được Mundra vậy mà vẫn đứng tại chỗ chưa đi.

Hussel cố chịu đựng cảm giác khó chịu trong họng, nói: “Xin lỗi, để cô phải chờ lâu, mời quay lại xe ngựa”

Mundra nói: “Nếu anh bắt được Mundra, sẽ làm gì?”

Hussel nói: “Cái này phải do điện hạ Ciro quyết định”

“Ciro a”. Hình như Mundra nhớ tới cái gì đó, cúi đầu thở dài.

Hussel nhạy cảm để ý được khi cô gọi Ciro không thêm hai chữ điện hạ, trong lòng lơ mờ nổi lên nghi ngờ đối với thân phận của cô. Cho dù có là tiểu thư quý tộc thiếu giáo dục đến đâu cũng không thể nhầm lẫn vấn đề lớn như tôn ti được, trừ phi cô và hoàng thái tử có giao tình không tầm thường. Tỷ như nói, Hayden, tỷ như nói, Soso. Nhưng gã thực sự không nhìn ra nổi giữa vị tiểu thư Monica này và hoàng thái tử lại có liên hệ gì. Hơn nữa thái độ của cô đối với pháp sư vong linh, Hussel nhất định phải xem xét lại vị tiểu thư không giống người thường này.

Mundra trở về xe ngựa.

Hussel lập tức nói ra suy nghĩ của mình cho Hayden.

Hayden trầm ngâm nói: “Cô ấy quả thực rất không giống người thường”

Hussel nói: “Nếu tôi suy đoán cô ấy là đồng bọn của Mundra, có phải quá mạo muội?”

Hayden ý vị thâm trường nói: “Cô ấy là cháu gái của phu nhân Demi”

Hussel nhìn tỏ ý hiểu sẽ không nói, “Tôi hiểu”

12. Chương 12: Đại Diễn Đăng Cơ (hai)

Hussel lục soát tròn hai ngày hai đêm, vẫn không có kết quả.

Kỳ thực tất cả mọi người bao gồm cả gã đều nghĩ “Mundra” đã thoát rồi, nhưng trong lòng gã có ngọn tà hỏa không cam lòng mê hoặc gã tiếp tục tìm kiếm.

Chậm trễ hai ngày hai đêm đã là cực hạn của Hayden, thật sự nếu không khởi hành, rất có thể hắn sẽ trở thành nguyên soái đầu tiên bị xử phạt sau khi hoàng đế Đế Quốc Kanding lên ngôi, lý do là —— lỗ hện.

Bởi vậy sáng sớm ngày thứ ba, hắn tới chào từ biệt Hussel.

Hussel lúng túng nói: “Rất xin lỗi, làm chậm trễ hành trình của ngài”

Hayden mỉm cười nói: “Không, là tinh thần bền bỉ của anh đã cảm động ta. Ta nghĩ, bất kể kết quả thế nào, hành vi và tư cách của anh đều sẽ khiến hoàng thái tử điện hạ cảm thấy vui mừng”. Đây là ám chỉ, cho dù Hussel tay không trở về, hắn cũng sẽ biết ở trước mặt Ciro nói tốt cho gã.

Hussel quả nhiên lộ vẻ xúc động, “Tôi lấy làm vinh quang khi đế quốc có một nguyên soái khảng khái cơ trí như ngài”

Hayden cười nói: “Ta cũng sẽ truyền đạt lại những lời này cho hoàng thái tử điện hạ”. Để bang trợ gã tiếp tục đuổi bắt Mundra, hắn hào phóng để lại đại bộ phận quân đội của mình, chỉ dẫn theo Hansen và một tiểu đội nhân mã rời đi.

Trước khi đi, Hussel lo lắng nhắc nhở nói: “Mặc dù yêu cầu này là quá vô lễ, nhưng tôi vẫn muốn xin nguyên soái ngài có thể để ý tới tiểu thư Monica một chút. Về phần phu nhân Demi, tôi sẽ phái người đi điều tra”

Hayden nói: “Đối với mỹ nữ, từ trước tới giờ ta đều rất quan tâm”

(*) để ý của Hussel và quan tâm của Hayden đều là quan chú

Hussel vội ho một tiếng. Rõ ràng, hành vi và lời nói ngả ngớn như vậy so với nguyên soái Hayden trong tưởng tượng của gã có sự cách biệt rất ‘tế nhị’.

Tiểu phân đội vinh quang trở về của Hayden lần nữa lên đường.

Lần này ngồi trong xe ngựa là Mundra và Gregory. Hayden và Hansen đều kỵ mã ở phía trước.

Không gian trong xe ngựa có phần chật.

Gregory và Mundra chỉ cách nhau một khe hở cỡ nắm tay.

“Em có thể nói thêm một vài chuyện về tôi không?” Gregory đột nhiên lên tiếng.

Mundra nhìn y, do dự có nên giả bộ ngủ không. Trải qua vài ngày thích ứng, cậu đã dần quen với tác dụng phụ của Quang Minh thần lực lên cơ thể cậu, nhưng dưới ảnh hưởng của Quang Minh thần lực, cậu không cách nào sử dụng ma pháp vong linh. Nói cách khác, trừ phi cậu ném chiếc vòng trên cánh tay đi thật xa, nếu không khí vong linh trong cơ thể vẫn sẽ bị áp chế, không thể sử dụng bình thường.

Cảm giác như vậy rất tồi tệ. Tồi tệ tới mức cậu chẳng muốn trả lời cái câu hỏi cực kỳ thiếu muối kia của Gregory tí nào.

Gregory thấy cậu không phản ứng, lại dùng đồng dạng ngữ khí đồng dạng tốc độ đồng dạng câu chữ hỏi lại một lần.

Mundra nói: “Anh tên Gregory”

Gregory chăm chú nghe.

Mundra nói: “Là nam”

Gregory giả bộ y đang chăm chú nghe.

Mundra nói: “Hết rồi”

“...” Gregory quyết định chuyển từ bị động sang chủ động, hỏi, “Chúng ta quen nhau thế nào?”

Mundra nói: “Quen nhau trên đường”

Gregory nói: “Trên đường về nhà?”

Mundra nói: “Trên đường xuất hành”

Gregory nói: “Vì sao lại quen nhau?”

Mundra nói: “Bởi vì bên cạnh có một ma pháp sư”. Cậu đột nhiên vô cùng hoài niệm vụ thi vừa mới thu được đã phải vội cất đi kia. Cậu còn chưa trang điểm cho nó thành bộ dạng mình thích nhất.

Gregory nhìn vẻ ưu thương hiện lên trên khuôn mặt cậu, nghi hoặc nói: “Vị ma pháp sư kia làm sao?” Là... xảy ra bất hạnh gì à?”

Mundra nói: “Đã chết”

“...” Gregory không biết mình có nên tiếp tục hỏi nữa hay không.

Mundra nghĩ: hắn mặc dù đã chết, nhưng đây tuyệt đối không tính là bất hạnh. Cậu nghĩ nghĩ, lại nghĩ đến Hydeine. Ma pháp sư đệ nhất đại lục, hắn phải là vật liệu đẹp để biết bao. Tinh thần lực của gã nhất định rất mạnh.

Gregory nhìn hai mắt cậu dần sáng rõ lên, giống như chàng trai nhìn thấy mối tình đầu, lại giống cô gái gặp được người mình yêu, cả người đều toát ra nỗi hưng phấn cùng kích động khó có thể miêu tả bằng lời. “Em đang nghĩ đến gì vậy?”

Mundra nói: “Một ma pháp sư khác”

Gregory nói: “Liên quan gì tới vị ma pháp sư đã chết kia?”

Mundra nghĩ một lúc nói: “Quan hệ thủy hỏa bất dung”. Một người là ma pháp sư hệ thủy, một người là ma pháp sư hệ hỏa, cho nên thủy hỏa bất dung.

Gregory hoàn toàn quay cuồng với câu chuyện phức tạp lại khuyết thiếu manh mối liên quan này.

Tiểu phân đội vinh quang trở về của Hayden vào thành.

Đây là lần thứ hai bọn họ vào thành, có điều thiếu đi đội quân hùng dũng, cho nên xuất hiện của bọn họ không gây ra náo động như lần đầu tiên. Đây chính là hiệu quả mà Hayden muốn. Hắn đi tới trước mặt tiền cửa hàng trang phục, mời Mundra xuống xe.

Mundra nghi hoặc nhìn hắn.

Hayden ám chỉ nói: “Tôi nghĩ có thể là em cần phải đi mua sắm”

Mundra nhìn tấm biển hiệu của cửa hàng trang phục, sau đó nhìn sang cửa hàng bán quan tài bên cạnh, không chút do dự đi sang cửa hàng bán quan tài.

Hayden: “...”

Trước khi Mundra kịp đặt chân vào cửa hàng bán quan tài, đã bị Hayden kéo lại.

“Em muốn đi đâu?” Hayden hỏi.

Mundra nói: “Không phải anh nói muốn đi mua sắm?”

...

Cái này tính là làm nũng? Hay là bỡn cợt?

Hayden muốn dùng tư duy của con gái bình thường để phân tích nàng, lại cảm thấy khả năng đó là vô cùng... thấp. Cuối cùng, hắn quyết định tạm thời cứ vứt vấn đề nhức đầu này ra khỏi đầu, kéo nàng vào cửa hàng trang phục, cũng chọn giúp nàng một chiếc váy bông màu hồng.

Bà chủ cửa hàng trang phục giới thiệu nói: “Mua chiếc váy này sẽ được tặng một chiếc nơ rất dễ thương nhé!” Bà ta lấy ra một chiếc nơ màu hồng còn lớn hơn cả đầu Mundra, tự tung tự tác tết sơ qua tóc cho cậu, sau đó gài nơ lên.

Mundra đã hai ngày chưa trang điểm nháy mắt trở nên rất có sức sống. Cả người nhìn qua xán lạn, cực kỳ khả ái.

Hayden thỏa mãn gật đầu, nhét chiếc váy vào tay cậu, “Em đi thay đi”

Mundra ôm chiếc váy, nghi hoặc nhìn hắn, nhưng rồi vẫn tiến vào phòng thay đồ.

Chờ cậu thay váy xong đi ra, Hayden thực đắc ý với ánh mắt của mình. So với váy dài màu xanh ngời ngời vẻ cao quý, quả nhiên “tiểu thư Mundra” càng phù hợp với màu hồng đáng yêu.

Bà chủ cửa hàng trang phục tiện tay trang điểm nhẹ cho Mundra.

Lúc Hayden quay người đi trả tiền, bà chủ cửa hàng đột nhiên nhét vào tay Mundra một cặp gì đó, cười híp mắt nói: “Cái này cũng là đồ tặng thêm. Nhớ cất kỹ, đừng để người khác nhìn thấy”

Mundra mặc danh kỳ diệu nhìn bà ta. Cho đến khi ra khỏi cửa hàng, cậu mới lấy thứ đó ra, đưa cho Hayden nói: “Đây là cái gì?”

Hayden cúi đầu nhìn hai miếng tròn tròn nối liền sợi dây bằng vải trong tay cậu, cảm nín.

(a dịch hơi ngu, trong trường hợp ai không hiểu thì nó là cái này)

Mundra ướm lên người so tới so lui.

“Khụ”. Hayden kéo tay cậu xuống, “Tôi nghĩ chờ em lớn hơn chút nữa, cũng không cần đâu”

Mundra nghĩ nghĩ nói: “Dùng để phòng đái dầm à?”

Hayden: “...”

Hansen đột nhiên phì cười thành tiếng.

Hayden quay ra, mỉm cười nhìn cậu.

Hansen lập tức nghiêm mặt nói: “Không. Có lẽ đây là biểu tượng riêng biệt của cửa hàng này!”

Mundra không tin, tiếp tục cúi đầu nghiên cứu.

Hayden đập tay lên vai cậu đưa trở về xe ngựa, vãn hồi hình tượng trước công chúng của ai đó.

Hansen nói: “Tôi đã liên lạc với công hội ma pháp, bọn họ đã chuẩn bị xong ma pháp trận truyền tống”

Bớt người tốt ở chỗ Hayden không cần phải tân tân khổ khổ bốn ba đường dài dẫn theo đại đội nhân mã trở về Fariel, có thể dùng ma pháp trận truyền tống đưa bọn họ đến thành Mise cách Fariel gần nhất, sau đó từ thành Mise đi Fariel, như vậy hẳn là có thể kịp đại điển đăng cơ của hoàng thái tử.

Nếu như thời gian của đế đô với thời gian của đồng hồ bỏ túi của hắn đồng nhất.

Mặc dù phân hội ở các nơi của công hội ma pháp vẫn thuộc về công hội ma pháp, thế nhưng kiến trúc của chúng đều bảo lưu bản sắc ở mỗi nơi. Ví như tòa nhà công hội ma pháp này cực kỳ — đồ.

Từ mái nhà đến cánh cửa đều sơn đỏ giống như màu máu tươi. Phân hội trưởng giải thích rằng: “Ngôi nhà này tượng trưng cho trái tim của tòa thành”

Hayden nghĩ, thành chủ tòa thành này nghe được lời này tâm tình nhất định sẽ rất phức tạp.

So sánh với thành chủ không biết ở nơi nào, tâm tình Mundra càng phức tạp.

Công hội ma pháp, từ trước đến giờ cậu chưa bao giờ nghĩ đời mình lại có thể bước vào công hội ma pháp. Bởi vì ma pháp sư rất nhạy cảm với pháp sư vong linh, bình thường bọn họ còn chưa tới gần đã bị phát giác, bởi vậy cho dù pháp sư vong linh có được coi là một nhánh khác của ma pháp sư, thì cậu cũng chưa bao giờ bước vào nơi đây, lại càng không nói tới dùng ma pháp trận truyền tống.

13. Chương 13: Đại Điển Đăng Cơ (ba)

Nguyên soái đế quốc đại giá quang lâm, các ma pháp sư nhàn rỗi của phân hội công hội ma pháp đều đi ra đón chào, bầu không khí tương đối sôi nổi.

Phân hội trưởng Mona là một mỹ nữ tóc đỏ đã qua tuổi ba mươi, thon thả hấp dẫn. Nàng nắm tay Hayden, đầu ngón tay hữu ý vô ý gãi lòng bàn tay hắn, “Tôi xiết bao hi vọng ngài có thể ở lại đây một đêm, để chúng tôi được thể hiện hết tình cảm người làm chủ”

Hayden khẽ nhéo tay nàng, cười nói: “Đây quả là thành thị xinh đẹp, hi vọng lần sau tiểu thư Mona có thể hướng dẫn cá nhân cho ta, đưa ta đi lĩnh hội phong tình nơi đây”

Mona thỏa mãn buông tay, đổi thành kéo khuỷu tay hắn, không hề cố kỵ ép sát cái thứ ngạo nhân trước ngực vào cánh tay hắn, “Tôi thực tâm mong chờ ngày đó tới nhanh một chút”

Hansen vô thức quay sang nhìn Mundra. Cô đang bận xoay qua xoay lại, không ngừng quan sát chung quanh, nhưng tuyệt nhiên không nhìn về trước. Chẳng nhẽ, cô nàng ghen? Mặc dù loại chuyện nữ nhân ghen tuông vì Hayden hắn đã thấy thành quen, nhưng tiểu thư Monica... hắn vẫn luôn cho rằng cô không giống người thường, không ngờ vẫn phải khuất phục trước mị lực của nguyên soái Hayden.

Nghĩ tới đó, hắn không khỏi thương cảm cho Gregory. Là người thừa kế của gia tộc Dana, y hẳn phải là trăng sáng giữa trời sao, các tiểu thư quý tộc phải chạy vòng vòng quanh y, dành cho y đủ loại ái mộ cùng ưu ái, nhưng lúc này không chỉ mất trí nhớ, ngay cả tình nhân cũng thay lòng đổi dạ yêu thương nhưng nhớ người đàn ông khác. Chuyện này đối với y mà nói, chắc chắn là một đả kích rất lớn.

Gregory chợt quay sang hỏi Mundra: “Em đang nhìn gì vậy?”

Mundra nói: “Không biết”

Gregory nói: “Đẹp không?”

Mundra nói: “Không đẹp”

Đối thoại quỵ dị cứ thế tự dừng kết thúc.

Hansen thăm lắc đầu. Không vừa lòng nhau thì nửa câu cũng nhiều, nếu một đôi tình nhân đã đến nông nỗi này, thì cho dù không chia tay, cũng chỉ còn là danh nghĩa.

Hayden và Mona đi đến phía trước ma pháp trận truyền tống. Nơi đây không phải tòa thành lớn, cho nên ma pháp sư lai vãng cũng không nhiều, ma pháp trận nơi này bỏ không cả năm, bảo thạch vẫn sáng tới lóa mắt.

“Chúc ngài may mắn”. Mona kéo nhẹ cánh tay Hayden xuống.

Hayden phối hợp cúi đầu, tùy ý nàng hôn lên mặt mình.

Mona lúc này mới lưu luyến buông tay, nhìn bọn họ từng người bước vào bên trong ma pháp trận, đến lượt Mundra, đột nhiên nàng vươn tay sờ chiếc nơ của cậu, “Thật dễ thương”

Mundra mở mắt nhìn nàng.

Mona cười híp mắt nhìn cậu, “Thấy em, chị liền nhớ đến em gái mình. Nó cũng tầm tuổi em, cũng thích màu hồng”

Mundra nói: “Tôi không thích màu hồng”

Mona nói: “Vậy em thích màu gì? Biết đâu chị có thể tặng cho em một món quà”

Nghe đến món quà, con mắt Mundra hơi sáng lên, “Tôi muốn thi thể của cô”

Nụ cười của Mona cứng đờ. Không phải lần đầu tiên nàng gặp phải tình địch, cũng không phải lần đầu tiên gặp phải khiêu khích của tình địch, nhưng trắng trợn như vậy là lần đầu tiên. Có điều thất thố của tình địch sẽ càng làm nổi bật bình tĩnh bao dung của mình. Nàng đã lại nhanh chóng nở nụ cười nói: “Không nên độc ác như vậy đâu, em gái nhỏ”

Tia sáng trong mắt Mundra liền biến mất, không hé môi im lặng bước vào ma pháp trận.

Mona lấy ra từ trong túi không gian một con búp bê vải, đưa tới trước mặt cậu, “Thích nó không? Là chị tự tay làm đấy. Mỗi một đường kim mũi chỉ đều là chị tự tay may, hi vọng có một ngày có thể may được quần áo kích cỡ người thật”. Nàng chuyển ánh mắt, dời đến trên mặt Hayden.

Hayden cực kỳ phối hợp khen ngợi nói: “Tiểu thư Mona quả là thông minh khéo léo”

Mona dúm búp bê vào tay Mundra, sau đó lùi về sau nửa bước, rời khỏi phạm vi ma pháp trận, vẫy tay đầy phong tình vạn chủng, nói: “Thuận buồm xuôi gió”

Ma pháp sư trong đội ngũ của Hayden khởi động ma pháp trận, nháy mắt đã dời đến thành Mise.

Hansen thấy Mundra ôm búp bê tới gần người, nghĩ thầm nhất định là mới rồi bại bởi tình địch nên giận dữ.

Mundra đột nhiên giơ búp bê tới trước mặt Gregory nói: “Cái này dùng làm gì?”

Gregory tịt.

Mundra thấy y không nói gì, lại quay sang nhìn Hayden.

Hayden nghĩ một lúc nói: “Có thể ôm đi ngủ”. Hắn biết rất nhiều tiểu thư quý tộc đều yêu thích búp bê, nhưng hắn lại không biết các nàng có thể dùng nó làm gì.

Mundra giơ búp bê lên, nhìn nhìn, chán ghét nói: “Quá mềm”. So với ôm một nhúm bông, cậu thà ôm một bộ xương đi ngủ.

Hansen rất hiểu tâm lý đố kị giữa nữ nhân với nhau (làm sao mà anh hiểu được *đá bay*), biết loại chuyện này càng tiếp diễn càng hồng bét, vội nói sang chuyện khác: “Nguyên soái, chúng ta tiếp tục gấp rút lên đường hay là tìm một chỗ nghỉ ngơi”

Hayden nói: “Còn ba ngày nữa mới tới đại điển đăng cơ, chúng ta cứ nghỉ ngơi đã. Ta cũng không muốn vì bộ dạng tàn tạ mà hoàng thái tử diện hạ chặn ta ngoài cửa”

Bọn họ tới biệt thự của Ciro ở thành Mise.

Quản gia ở đó dĩ nhiên thừa biết Hayden, không nói hai lời liền mời bọn họ vào trong, còn chuẩn bị một bữa tối tương đối phong phú.

Mundra vẫn chỉ ăn rất ít.

Hayden kêu người hầu thêm cho cậu một miếng bít tết, nói: “Em nên ăn nhiều một chút”

Mundra nhú mào nhìn trừng trừng miếng bít tết.

Hayden nói: “Xinh đẹp rất quan trọng, nhưng khỏe mạnh còn quan trọng hơn, ta chưa bao giờ cho rằng xương cốt lại là thước đo chuẩn mực về đẹp của một người”

Mundra kháng nghị nói: “Không. Xương cốt rất đẹp”

Hayden nói: “Lượng thịt thích hợp càng đẹp hơn”. Ánh mắt hắn di chuyển xuống, từ khuôn mặt cậu dời đến ngực cậu.

Mundra nghi ngờ nói: “Lượng thịt thích hợp?” Cậu tưởng tượng bộ xương lại dính thêm mấy miếng thịt. Như vậy... thực sự đẹp hơn à?

Hayden thay một bộ đồ ăn mới, tự mình đứng dậy cắt bít tết thành từng miếng nhỏ cho cậu, sau đó dùng đĩa xiên một miếng dứt cho cậu.

Mundra thụ động mở miệng, ăn một miếng lại một miếng. Đến khi bữa tối kết thúc, cậu cảm thấy rất rõ rằng bụng mình cứng ngắc, còn phình lên.

Hayden nhìn cậu cứ xoa bụng mãi, lo lắng nói: “Rất khó chịu à?”

Mundra nói: “Cảm giác rất kỳ quái”

Hayden nói: “Cái gì rất kỳ quái”

Mundra nghiêng đầu suy nghĩ một chút, mới nghĩ ra một tính từ, “Đầy”

Hayden mỉm cười nói: “Ta nghĩ đầu bếp nghe được câu này nhất định rất vui vẻ”

“Vì sao?”

“Chúng tỏ tài nghệ nấu ăn của anh ta được tán thưởng”

Mundra nói: “Vì sao?”

Hayden nói: “Ăn hết món ăn là công nhận rõ ràng nhất đối với đầu bếp. Chẳng nhẽ không đúng sao?”

Mundra nói: “Đồ ăn chỉ dùng để duy trì sinh mạng”

Hayden nói: “Ta không phủ nhận đây là nhu cầu cơ bản, nhưng bên cạnh nhu cầu tiên quyết là bảo đảm duy trì sinh mạng, còn có rất nhiều đòi hỏi cao hơn, tỷ như khẩu vị thích hợp với mình, hoặc là món ăn yêu thích”

“Vì sao?” Mundra đột nhiên trở thành đứa trẻ vì sao lại thế.

Hayden cười nói: “Đây mới là cuộc sống. Một mực truy cầu vóc dáng, sẽ bỏ lỡ rất nhiều sự vật tốt đẹp”

Mundra không hiểu một mực truy cầu vóc dáng mà hắn nói là gì, nhưng hai chữ cuộc sống như một chiếc thìa bạc, vô tình gõ lên trái tim cậu, khiến trái tim cậu bất chợt rung động.

Sinh, sống .

Vong, linh.

Pháp sư vong linh cũng có thể hưởng thụ cuộc sống?

Cậu rất mờ mịt.

Ở thành Mise ăn no ngủ say một đêm, tiểu phân đội vinh quang trở về của Hayden lại tiếp tục xuất phát hướng về Fariel.

Quản gia biệt thự của Ciro cung cấp đủ ngựa, có điều mọi người đều xếp loại Mundra là tiểu thư quý tộc sẽ không cưỡi ngựa, cho nên cuối cùng cậu và Gregory cưỡi chung một con ngựa.

Nhưng đường đi không yên bình như bọn họ tưởng.

Nếu tính cả nhóm mười mấy đứa nhóc con, bọn họ tào ngộ tổng cộng sáu toán kiếp phi. Đây là con đường lớn, là thông đạo duy nhất giữa thành Mise và Fariel, cho dù không có quân đội đế quốc tuần tra ngày đêm, trị an của nó cũng hẳn phải là hạng nhất. Thế nhưng sự tình bất khả tư nghị hết lần này tới lần khác vẫn cứ xảy ra.

Fariel gặp nạn khiến rất nhiều người dân trong thành không có chỗ quay về. Mặc dù Ciro đã phái quan viên đưa bọn họ tới các thành thị khác thu xếp chỗ ở, nhưng rất nhiều người không muốn rời Fariel, không nhận được trợ giúp cùng chấp thuận của triều đình, cuối cùng bọn họ chỉ có thể đi lên con đường lầm lạc là cướp bóc người đi đường.

Mặc dù Hayden không biểu hiện ra ngoài, nhưng Hansen nhìn ra được, trong lòng hắn cực kỳ tức giận. Cho nên càng về sau hắn càng ít cười, ngay cả Mundra cũng không thể thu hút toàn bộ chú ý của hắn như trước.

Là nhân vật linh hồn của phân đội, tâm tình của hắn ảnh hưởng trực tiếp tới bầu không khí toàn bộ đội ngũ. Bởi vậy cho đến tận khi về đến Fariel, đội ngũ vẫn luôn bị vây trong vùng khí áp thấp.

Đêm rất thẫm, nhưng tường thành trong bóng đêm càng thẫm.

Nhìn tường thành Fariel giống như hàng lan can sừng sững trước mặt, gần như trên mặt tất cả mọi người đều toát lên nụ cười vui mừng.

Hansen nói: “Nguyên soái, tôi đi gõ cửa, để bọn họ nghênh đón ngài vào thành!”

Hayden khoát tay nói: “Không, chúng ta hạ trại tại chỗ, chờ ngày mai cổng thành mở sẽ vào thành”

Hansen ngơ ngàng nói: “Nhưng ngày mai đã là đại điển đăng cơ rồi”

Hayden nói: “Ta rất đúng hẹn, không phải sao?”

Hansen hết cách đành đi dựng lều.

Mundra lôi búp bê ra, ôm vào lòng. Kinh qua hai ngày nghiên cứu, cuối cùng cậu cũng phát hiện tác dụng của búp bê — có thể làm gối đầu. So với chiếc gối Hansen đưa cho, búp bê thực sự tốt hơn nhiều.

Chờ Hansen dựng lều xong, cậu liền chui vào trong.

Những người khác nào nhóm lửa, nào nấu ăn.

Mundra một buổi tối chỉ đi ra ăn một bữa, sau đó lại rút trở vào. Cậu nhất định phải nghỉ ngơi dưỡng sức. Mặc dù mộng tưởng này không thực tế cho lắm, nhưng nếu Hydeine không cẩn thận... Biết đâu cậu thực sự có thể thu anh ta làm vụ thí của mình.

Nghĩ đến đó, Mundra gần như muốn chảy nước miếng.

Cho dù không có Hydeine, vẫn còn Olivia, Soso... Nghe nói cậu ta đã trở thành một ma pháp sư rất mạnh. Thực khiến người ta chờ mong.

Cậu hưng phấn trần trọc suốt một đêm, đến tảng sáng ngày hôm sau, Hayden vừa ra khỏi lều, đã thấy Mundra ngồi khoanh chân trước cửa lều của hắn, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn hắn, trên người đang mặc chiếc váy màu hồng hắn mua cho, có điều không cài nơ.

Hayden đi đến phía trước cậu ngồi xuống, “Nơ đâu?”

Mundra lấy ra từ trong cái bọc của mình. Vì che giấu thân phận, tạm thời cậu phải từ bỏ sử dụng túi không gian, chuyển qua dùng cái bọc nhỏ Hansen đưa cho cậu — một tấm vải màu trắng.

Hayden vòng ra phía sau cậu, ngón tay nhẹ nhàng chải tóc cậu, sau đó cài nơ cho cậu.

Không thể không nói, kĩ năng của Hayden cũng không được ra gì cho lắm. Hắn cài nơ cho Mundra kiểu gì toàn lệch. Cuối cùng Hayden chỉ có thể tự khen, “Nơ cài lệch, hình như càng dễ thương”

Mundra diện vô biểu tình nhìn hắn.

Hayden nhin không được bật cười. Những lời này của hắn tuyệt đối không phải lấp liếm. Mundra cài nơ thẳng mặc dù dễ thương, nhưng nhìn kỹ, vẫn cảm giác từ trán nàng toát ra vẻ cô độc, cự tuyệt người cách xa ngàn dặm. Nhưng sau khi cài nơ lệch, loại khí chất này tiêu thất, nhìn vào có vẻ ngây thơ nói không nên lời.

Mundra cũng chẳng để tâm tới kiểu tóc của mình, điều cậu lưu tâm là một sự kiện khác — đại diện đẳng cơ, “Chúng ta đi thôi”

Hayden cứng chiều gạt tóc mái cho cậu, cười nói: “Được”

Nhưng vào thành không thuận lợi như trong tưởng tượng của bọn họ.

Fariel hiện tại vẫn trong trạng thái giới nghiêm. Hayden là nguyên soái đế quốc, binh sĩ canh gác cổng thành đều nhận ra, đương nhiên cho qua mà không hề dị nghị, nhưng “tiểu thư Monica” và Gregory đều lạ mặt, bọn họ bị giữ lại.

Vì không thể để lỡ đại diện đẳng cơ, hơn nữa tôn trọng chức trách của binh sĩ canh gác cổng thành, Hayden không ra lệnh cưỡng chế bọn họ thông qua, mà để Hansen lại giúp đỡ xử lý chuyện này, cũng phái người thông báo cho gia tộc Dana.

Vì thế, Mundra bị cầm chân.

Nhìn bóng dáng Hayden biến mất khỏi tầm nhìn, cả người cậu đều ủ rũ.

Ủ rũ tới mức ngay cả Hansen cũng không nở. Hắn an ủi nói: “Yên tâm, nguyên soái tham dự điển lễ xong, nhất định sẽ mời tiểu thư Monica đi chơi”. Kỳ thực hắn nói xong mấy lời này cũng thấy chột dạ. Hayden ở đế đô có rất nhiều mối xã giao, tiểu thư Monica mặc dù rất khả ái, nhưng ở giữa các tiểu thư quý tộc cao quý ưu nhã lại không thực sự thu hút.

Mundra lúc đầu là ủ rũ, nhưng qua một lúc, trong ngực sinh ra bất mãn vô cùng. Sở dĩ cậu trở lại Fariel, hoàn toàn là vì muốn nhìn thấy phong thái ma pháp sư đệ nhất Mộng đại lục, nếu không thể đạt thành tâm nguyện này, như vậy trở về đã không còn ý nghĩa.

Có lẽ, cậu có thể xông vào. Giống như trước đây cậu đối phó học viện ma pháp hoàng gia, sau đó dẫn đến Olivia phải động thủ. Biết đâu lần này Hydeine sẽ tự mình động thủ?

Nghĩ như vậy, tâm tình cậu nhin không được trở nên dậy sóng.

Hansen nhìn sắc mặt cậu ửng đỏ, cho rằng cậu đã bị thuyết phục, tiếp tục nói: “Sau đại diện đẳng cơ sẽ tổ chức vũ hội liên ba ngày, tôi nghĩ, có lẽ nguyên soái sẽ cần một người bạn nữ”. Đương nhiên, hắn chưa nói bạn nữ nguyên soái cần là ai.

Mundra cuối cùng cũng nghe lọt được những lời này, “Vũ hội?”

“Đúng vậy”. Hansen nói, “Vũ hội rất long trọng. Hoàng thái tử Ciro, à không, khi đó đã là đệ hạ Ciro và hoàng hậu đệ hạ đều sẽ tham dự”

Mundra nói: “Những người khác thì sao?”

“Những người khác? À, nguyên soái đương nhiên cũng sẽ tham dự”

Mundra nói: “Hydeine thì sao?”

Hydeine?

Hansen sững sờ nói: “Cái này, nếu anh ta rảnh, hẳn là cũng sẽ tham dự?” Hẳn là... vậy.
Một chiếc xe ngựa chạy từ đầu kia con đường lại, trên thùng xe có khắc ký hiệu của gia tộc Dana.

14. Chương 14: Đại Diễn Đẳng Cơ (bốn)

Gregory từ đầu đến cuối vẫn luôn im lặng chột đứng thẳng người.

Xe ngựa lao rất gấp, không đợi xa phu dừng ngựa, cửa xe đã mở ra, một người đàn ông tóc xám tuổi chừng sáu mươi cầm một chiếc gậy chống nhảy từ trên thùng xe xuống. Nhìn thấy Hansen chột toát mồ hôi lạnh.

“Thiếu gia Gregory!” Người đàn ông tóc xám bước vọt tới trước mặt Gregory, quan sát một lượt từ trên xuống dưới, xác nhận y bình an vô sự, mới hành lễ nói, “Để cậu đợi lâu”. Lão dừng một chút, bán tin bán nghi nói, “Tôi nhận được thông báo của ngài nguyên soái, nghe nói cậu... mất trí nhớ?”

Gregory gật đầu, áy náy nói, “Tôi phải xưng hô với ngài thế nào?”

Người đàn ông chịu đủ kích quá lớn, mãi sau mới nói: “Tôi là Ford, quản gia thân cận của phu nhân Lillian”

Gregory nói: “Phu nhân Lillian là?”

Ford gần như tuyệt vọng, “Bà là mẫu thân của cậu mà. Thiếu gia!”

Gregory mím chặt môi. Mặc dù mất trí nhớ, nhưng quên mất mẫu thân thân sinh ra mình là một chuyện khiến người ta khó có thể tiếp nhận.

Ford lau mặt, ánh mắt dời đến trên người thiếu nữ cài nơ màu hồng, “Vị này là?”

Gregory nói: “Cô ấy là tiểu thư Monica Gulaba, tôi mời cô ấy đến nhà chúng ta làm khách”

Ford vội hành lễ nói: “Xin chào. Rất vinh hạnh được gặp cô”

Mundra gật đầu. Pháp sư vong linh đều là một đám người ngạo mạn độc lai độc vãng, bọn họ rất ít gặp nhau, lại càng không dùng lối nói hành lễ, gật đầu đã là một loại hành động tương đối lễ phép mà cậu biết được.

Có điều hành động này đối với Ford thì còn rất xa mới đủ. Lão ở gia tộc Dana lâu như vậy, ngoài trừ đại nhân vật có thể thực sự chi phối đế quốc, chưa có ai từng ngạo mạn với lão như vậy. Trong lòng lão có chút cảm giác không hài lòng.

Gregory lại giới thiệu Hansen nói: “Vị này là Hansen đội trưởng đội thị vệ của nguyên soái Hayden”

“A, xin chào”. Trên mặt Ford tràn ngập vẻ biết ơn, “Lần này thực may mắn nhờ có nguyên soái Hayden, thiếu gia Gregory nhà chúng tôi mới có thể bình an trở về”

Hansen cười nói: “Chút chuyện nhỏ thôi”

Ford nói: “Hôm khác, phu nhân nhất định sẽ tự mình đến nhà cảm tạ”

Hansen nói: “Nguyên soái nhất định sẽ rất cao hứng”

Bởi vì đại diễn đẳng cơ sắp bắt đầu, cho nên bọn họ hàn huyên đôi ba câu rồi ai về nhà nấy. Mundra lên xe ngựa cùng Gregory, Ford và xa phu đều ngồi ở bên ngoài.

Nhìn phong cảnh hai bên cửa sổ lướt qua vun vút, Mundra hận không thể nhanh hơn nữa.

“Lúc nào chúng ta đi tham dự đại diễn đẳng cơ?” Hai mắt cậu chờ mong nhìn Gregory.

Gregory nói: “Cái này, tôi không thể xác định”

Mundra nghiêng đầu nhìn y. Bởi vì động tác của cậu, chiếc nơ vốn bị lệch trở nên thẳng đứng.

Gregory nói: “Em biết đấy, tôi mất đi ký ức, cho nên có rất nhiều chuyện tôi phải hỏi trưởng bối mới có thể quyết định”

Quả nhiên vẫn là tự mình đi nhanh hơn. Mundra quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Fariel trước mặt đã không còn là đé đồ phồn hoa náo nhiệt lúc trước cậu rời đi, nhưng mấy con đường lớn cậu vẫn còn nhận ra được. “Anh biết đại diện đăng cơ cử hành ở đâu không?”

Gregory lắc đầu.

Mundra dán mặt lên cửa sổ, hai mắt nhìn ra bên ngoài thần thờ. Biết rõ Hydeine ở thành thị này, lại không thể lập tức tới gặp, loại cảm giác này thực sự rất khó chịu. Có lẽ, cậu có thể cho đại quân bộ xương đi tìm? Nhưng như vậy phải tháo vòng tay xuống, hơn nữa sẽ nhanh chóng bị phát hiện.

Gregory nói: “Em rất muốn tham dự điển lễ?”

Mundra gật đầu.

“Bởi vì... nguyên soái Hayden?” Gregory hỏi.

Mundra nói: “Không, tôi thích ma pháp sư”

Gregory nói: “Em muốn gặp học viện trưởng Olivia?”

Mundra nói: “Tôi muốn gặp Hydeine”. Cậu không hề che giấu mục đích của mình.

Gregory nói: “Ừm”

Mundra đột nhiên quay qua nhìn chòng chọc y nói: “Anh nhớ Olivia?”

Gregory nói: “Ở trên đường đi Hansen có giới thiệu qua”

Mundra nói: “Nhưng anh không nhớ mẫu thân của mình”

“Có lẽ anh ta không ngờ ngay cả mẫu thân của mình tôi cũng không nhớ”. Gregory thở dài.

Mundra tiếp tục nhìn đường phố.

Xe ngựa chạy một mạch vào bên trong gia tộc Dana.

Mặc dù trận lửa lớn đã phá hủy kiến trúc phân nửa Fariel, nhưng phủ đệ gia tộc Dana vừa khéo thuộc về nửa kia.

Ford xuống xe mở cửa cho bọn họ.

Gregory xuống xe trước, sau đó liền đưa tay về phía Mundra.

Mundra vén váy, đặt tay lên tay y, từ trên thùng xe nhảy xuống. Đây là cậu mới nghiên cứu phát hiện được, nếu mặc váy, nhảy xuống so với bước xuống an toàn hơn nhiều.

Ford lặng lẽ quay mặt qua bên. Thiếu gia quả nhiên là mất trí nhớ rồi, cho nên mới mang về một tiểu thư không được giáo dục khí chất như vậy.

Cổng chính mở ra, một mỹ phụ quây quanh bởi hai thị nữ đi tới.

“Phu nhân”. Ford đứng thẳng dậy.

Phu nhân Lillian giang hai tay về phía Gregory, “Hoan nghênh con trở về, Gory”

Gregory cứng người tại chỗ một lúc, mới đáp lại ôm lấy bà.

Phu nhân Lillian xoa đầu y, sau đó nhìn Mundra nói: “Vị này là...”

“Cô ấy là tiểu thư Monica Gulaba. Con mời cô ấy tới nhà ta làm khách”. Gregory hiển nhiên càng quen với Mundra hơn, thân thể hơi nghiêng về phía cậu.

Phu nhân Lillian giang hai tay nói: “Hoan nghênh cháu, Monica”

Mundra đứng im.

Gregory nói với phu nhân Lillian: “Cô ấy hơi xấu hổ”

Đó không phải xấu hổ, là không lễ phép! Ford ở bên cạnh thầm mắng.

Phu nhân Lillian rút tay về, cười nói: “Con gái ở nơi xa lạ đều phải cẩn trọng, nhưng ta tin chúng ta sẽ sớm thân thuộc. Gần đây rất nhiều người rời khỏi đế đô, ngay cả bạn bè cùng uống trà ta cũng tìm không nổi nữa, Monica đến đây thực sự đã giải quyết cho ta một nỗi khổ não rất lớn”

Mundra nhìn Gregory nói: “Khi nào thì chúng ta đi dự điển lễ?”

Gregory nói: “Tôi muốn cùng... mẫu thân nói chuyện riêng một chút. Yên tâm, tôi sẽ cố gắng hoàn thành tâm nguyện của em”

Phu nhân Lillian nhìn y, lại nhìn cậu, khóe miệng kéo ra một nụ cười hài lòng.

Ford đưa Mundra vào phòng dành cho khách, Gregory và phu nhân Lillian thì đi tới thư phòng.

Phu nhân Lillian đóng cửa lại, sau đó tươi cười nói: “Ta biết con mất trí nhớ, nhưng không cần lo lắng. Ta tin mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp cả thôi. Audis không còn nữa, con chắc chắn là người thừa kế gia tộc Dana”

Gregory hơi nhếch môi, “Con không mất trí nhớ”

“Cái gì?”

Mundra ngồi trên giường, ngón tay cố nạy chiếc vòng trên cánh tay. Từ lúc bắt đầu vào cửa, cậu đã muốn giựt nó ra, nhưng không biết Rhodes dùng cách gì bấm rất chặt, cậu cố cả nửa ngày, trên cánh tay chỉ toàn vết cào xước.

Không tháo được vòng tay sẽ không thể dùng ma pháp vong linh, không thể dùng ma pháp vong linh sẽ không thể triệu hồi bộ xương đi tìm Hydeine.

Mundra buồn bực cào giường.

Nếu Rhodes ở đây thì tốt rồi.

Lần đầu tiên cậu nhớ một người còn cào đến như vậy.

Nhưng Rhodes không mấy may cảm nhận được.

Hiện tại hắn chỉ cảm thấy mệt mỏi rồi.

Từ ngày chạy trốn ném một kiếm của Hayden đến nay đã năm sáu ngày, vết thương trên tai cũng đã đóng vảy, nhưng Hussel vẫn đang tiếp tục truy lùng.

Rhodes ẩn nấp trong thành thị biên cảnh, loang quanh một vòng, quyết định từ bỏ suy nghĩ cưỡng chế xông qua. Hussel vì truy bắt hắn hiển nhiên bỏ ra rất nhiều công sức, tranh vẽ, ma pháp trận, quân đội... Cơ hồ đã vận dụng tất cả những lực lượng có thể vận dụng.

Rốt cuộc thì hắn đã làm sai cái gì?

Rhodes không chỉ một lần đặt tay lên ngực tự hỏi.

Có lẽ là ngay từ đầu, hắn không nên che giấu thân phận pháp sư vong linh đi làm ma pháp sư cung đình chết tiệt gì đó, như vậy cũng sẽ không bị cuốn vào phân tranh nội bộ hoàng thất đế quốc, lại càng không vì đứng sai hàng ngũ mà đắc tội người kế vị tương lai của đế quốc.

Lại có thể là hắn không nên bị hoàng hậu Samantha cưỡng ép, thời điểm nên rời đi lại không rời đi, cuối cùng còn đụng phải Giáo hoàng.

Đương nhiên, có thể nhất vẫn là bởi Mundra, cậu ta là tội phạm truy nã số một của Đế Quốc Kanding, mình có quần bách đến đâu cũng không nên liên thủ với cậu ta.

Hắn trốn trong đồng cỏ khô, khổ sở gặm lương khô.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân của binh sĩ, diệt trừ sạch sẽ cảm giác thèm ăn ít ỏi còn sót lại nơi hân. Hân cất lương khô đi, dùng thuật độn thổ chui xuống đất. Phía đông đã bị phong tỏa hoàn toàn, hiện tại hân chỉ có thể trông cậy vào phía tây. Hi vọng Ciro được đông thì hồng tây, buông lỏng phòng ngự nơi đó.

Có điều muốn đi về phía tây, trước tiên phải đi qua trung tâm Đế Quốc Kanding — Fariel.

Hay là, đi đường vòng? Chỉ ít cũng vòng qua Mundra.

Rhodes vừa đi về trước vừa nghiêm túc tự hỏi vấn đề này.

“Con có cảm nhận thủy nguyên tố rất xuất sắc, nhưng cha của Audis lại xúi bẩy ông nội đưa con vào học viện kỵ sĩ”. Gregory chậm rãi nói, “Mẹ xem, mỗi một chuyện con đều nhớ rất rõ ràng”

“Cảm tạ Quang Minh nữ thần”. Phu nhân Lillian vui mừng ôm chầm lấy Gregory, lập tức nghi hoặc nói, “Vậy vì sao con phải giả bộ mất trí nhớ?”

Gregory nói: “Bởi vì con nhất định phải biết rõ một chuyện. Tỷ dụ như, là ai muốn giết con”

Cơ thể phu nhân Lillian run lên, kinh hoàng nhìn y nói: “Giết con? Trời! Thành khẩn nào mất trí để ý đến con? A, không được, ta nhất định phải nói cho ông nội con, con là người thừa kế bậc nhất của gia tộc Dana, mẹ tin ông sẽ tra xét tới cùng!”

Gregory lắc đầu nói: “Không, con tự mình điều tra”

“Ta không muốn con trai mình gặp bất cứ nguy hiểm nào”. Phu nhân Lillian lo âu nhìn y.

Gregory mỉm cười, vỗ nhẹ bàn tay bà đặt trên cánh tay mình, nhỏ giọng nói: “Mẹ an tâm. Con đã về đến Fariel, con nghĩ bọn họ không dám xuất hiện trắng trợn lần nữa đâu”

Phu nhân Lillian vẫn chưa thôi khiếp đảm, “Thật không thể tin nổi! Rốt cuộc con ở thành Putra đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại vì tiểu thư nhà Gulaba mà khước từ hôn sự với tiểu thư Freja? Nàng là tiểu thư của gia tộc Charlie, thân phận cao quý hơn nhiều so với loại nhà giàu mới nổi Gulaba!”

Gregory nói: “Nhưng gia tộc Charlie không chỉ có một tiểu thư Freja. Mà tài sản của gia tộc Gulaba chỉ có thể do một mình Monica thừa kế”

Phu nhân Lillian nói: “Con nói là cô gái ngày hôm nay?” Tài sản của gia tộc Gulaba là khái niệm gì bà quá rõ, nó tuyệt đối là một con số khổng lồ.

“Không. Monica chết rồi”. Gregory bình thản đáp.

Phu nhân Lillian bị đáp án tiếp theo này làm cho hồ đồ luôn rồi. “Vậy cô gái kia là ai?”

“Đó là...” Pháp sư vong linh. Gregory nhìn vẻ mặt lo lắng của phu nhân Lillian, quyết định tạm thời che giấu đáp án này. Y cũng không muốn kế hoạch của mình bởi vì kinh ngạc của mẫu thân mà thất bại trong gang tấc. Y nói: “Có thể là một tên trộm vặt, muốn giả dạng Monica để lừa gạt”

“Thật ghê tởm!” Phu nhân Lillian kinh hô.

Gregory nói: “Cho nên con muốn giữ cậu ta ở bên người, xem cậu ta và đám sát thủ kia có liên quan gì không”

Phu nhân Lillian lắc đầu nói: “Sao con có thể giữ một người nguy hiểm như thế ở bên cạnh?”

Gregory cười nói: “Mẹ yên tâm. Cậu ta có tác dụng mẹ không tưởng được đâu. Ít nhất, nguyên soái Hayden rất hứng thú với cậu ta”

“Nguyên soái Hayden?” Nghe đến cái tên này, hai mắt bà sáng rõ, “Đúng vậy, nhất định chúng ta phải đích thân tới nhà cảm tạ anh ta mới được. Nghe nói là anh ta cứu con”

“Có thể nói như vậy”. Nghiêm khắc mà nói, vị tiểu thư Monica giả danh kia mới là ân nhân cứu mạng của y. Y nói: “Tuy nhiên chuyện con không mất trí nhớ nhất thiết phải giữ bí mật. Kể cả Ford cũng không được tiết lộ”

Phu nhân Lillian hỏi: “Vì sao?”

“Tộc trưởng không cho phép con về Fariel, nếu con không mất trí nhớ, lần này trở về chính là chống lại mệnh lệnh của gia tộc”. Gregory nói.

Phu nhân Lillian che miệng nói: “Đúng vậy. Ông nội sẽ rất tức giận”

“Nhưng hiện tại con đã mất trí nhớ rồi, không phải sao?” Gregory mỉm cười nói, “Hơn nữa là nguyên soái Hayden đưa con về, cho nên, không thể đổ lỗi cho con”

Phu nhân Lillian cười rộ, “Đúng vậy. Đứa nhỏ mất đi ký ức muốn tìm kiếm hơi ấm gia đình bất luận kẻ nào cũng không thể chỉ trích”

Gregory khẽ vuốt ve chiếc bàn viết, nhỏ giọng nói: “Bây giờ là lúc gia tộc cần con nhất, cũng là lúc con cần tới gia tộc nhất”

Phu nhân Lillian nói: “Trở về rất đúng lúc. Nghe nói Audis đã được đóng băng, có thể đã chết, cũng có thể hôn mê không tỉnh như cũ, chỉ có pháp sư vong linh mới có thể cứu tỉnh nó”

“Pháp sư vong linh?” Gregory nhíu mày.

Mundra vẫn đợi cho đến chạng vạng, Gregory cũng không xuất hiện. Chỉ có Ford đến, chuyển lời, nói Gregory được lão tộc trưởng gia tộc Dana Murdoch gọi đi, có thể tới muộn mới trở về.

Mundra quyết định thôi chờ đợi, đi ra ngoài thử vận may.

Nghe nói tiểu thư Monica muốn đi yến hội, Ford hơi kinh ngạc. Lão khéo léo nhắc nhở nói: “Loại vũ hội này phải có thiệp mời mới có thể tham dự. Có lẽ cô nên chờ thiếu gia trở về, hỏi cậu ấy có cần một người bạn nữ hay không”

Mundra nói: “Trở thành bạn nữ người có thiệp mời là có thể tham dự?”

Ford nói: “Đương nhiên”

Mundra nói: “Tôi đi”

“Nhưng thiếu gia còn chưa trở về...” Ford nói. Mặc dù lão không thích cô, nhưng người tới là khách, lão có nghĩa vụ nhắc nhở cô tiểu thư lỗ mãng đến từ nông thôn này một chút thường thức, tránh khỏi tạo thành ảnh hưởng xấu tới danh dự gia tộc Dana.

Mundra suy nghĩ kì quái nói: “Thế nào chẳng có người đi một mình”

Ford: “...” Rốt cuộc cô ta đi tham dự vũ hội hay là đi ăn cướp đây?

15. Chương 15: Đại Diễn Đăng Cơ (năm)

Mặc dù vẫn nghi ngờ trăm phần trăm việc tiểu thư Monica có thể như nguyện hay không, Ford cũng đành phải một cỗ xe ngựa đưa cô đến hoàng cung.

Bởi vì sảnh yến hội dùng để tổ chức vũ hội đã bị thiêu hủy trong trận lửa lớn, cho nên Ciro tổ chức vũ hội ngoài trời. Ma pháp sư vẩy hỏa cầu khắp bầu trời, xung quanh là từng đồng lửa lớn. Dân nhạc diễn tấu trực tiếp, giọng hát theo khoảng không hoa viên truyền khắp bốn phía.

Mundra đứng ở bên ngoài hoàng cung, một cỗ lại một cỗ xe ngựa dừng lại bên người cậu, sau đó rời đi. Người xuống xe có đôi có cặp, một thân một mình duy nhất có một thằng nhóc, đại khái khoảng sáu tuổi.

Xe ngựa của gia tộc Dana đã trở về. Mundra ngồi tro tro, ngón tay vô thức nạy chiếc vòng tay bên dưới tay áo.

Trên con đường lớn chạy về phía hoàng cung chợt xuất hiện ba cỗ xe ngựa phóng chạy rầm rập. Đi đầu là cỗ xe xa hoa nhất, bông hoa tulip màu tím khắc trên thùng xe trong bóng đêm vẫn rực rỡ chói mắt, mình

diễm động nhân như cũ. Xe ngựa dừng phía trước hoàng cung, không đợi cửa mở ra, từ hai chiếc xe phía sau có hai phu nhân phong cách khác biệt cùng đi xuống.

“Nguyên soái Hayden!” Vị phu nhân chậm chân không cam lòng gọi to.

Hansen mở cửa, Hayden toàn thân mặc lễ phục màu trắng, từ trên xe ngựa bước xuống. Chiếc túi bên trái móc một chiếc đồng hồ quả quýt bằng vàng, phối hợp ăn ý với mái tóc vàng của hắn, khiến hắn nhìn qua chói mắt tựa vàng.

Hai vị phu nhân vừa phải nỗ lực duy trì dáng vẻ, lại vừa âm thầm cản trở đối phương tới gần Hayden.

“Phu nhân Cali, phu nhân Antomar”. Hayden cười nheo mắt nói, “Thật vui mừng tình cờ gặp hai vị phu nhân, đây quả là khoảnh khắc đáng kỷ niệm”

Phu nhân Cali chiếm tiên cơ, tiến tới một bước dài chen vào giữa hắn và phu nhân Antomar, nét cười rạng rỡ tỏa khắp khuôn mặt nói: “Chắc là ngài chưa mời bạn nữ? Thật khéo, tôi cũng chưa ưng thuận bất cứ lời mời của người bạn nam nào”

Phu nhân Antomar ở phía sau nàng hô to gọi nhỏ, “Tôi cũng vậy”

Hayden cười nói: “Ba người đơn thân cùng vào vẫn tốt hơn là một người đơn độc mà vào. Rất vinh hạnh có thể đồng hành cùng hai vị”

Mặc dù đây không phải đáp án phu nhân Cali và phu nhân Antomar muốn, nhưng vẫn tốt hơn chỉ đối phương vào cùng. Các nàng tự thuyết phục mình như vậy, đang định ôm tay Hayden, ai dè tay mới vươn ra một nửa, liền thấy một thiếu nữ mặc váy dài màu xanh đứng đằng sau Hayden, hai mắt mở to về mặt chờ đợi nhìn hắn.

Hayden xoay người, để huyệt hai cánh tay giờ ra lưng chừng, kinh ngạc nhìn Mundra nói: “Tiểu thư Monica?”

Hai mắt Mundra lấp láy nhìn hắn, “Anh chưa có bạn nữ à?”

Hayden đã đoán được suy nghĩ của nàng từ trong ánh mắt ấy, rất kỳ xảo hỏi ngược lại: “Gregory đâu?”

Mundra nói: “Y ở nhà”

Hayden nói: “Vậy em ở đây...”

Mundra nói: “Anh đã nói dẫn tôi đi gặp Hydeine”

Nụ cười của Hayden cứng đờ. Nếu hắn không nhớ lầm, Hydeine không có bày trong tủ kính nhà hắn. “Cho nên em tới tham dự vũ hội”

Mundra gật đầu, đôi mắt sáng long lanh nhìn hắn, chỉ còn thiếu cái đuôi ngoe nguẩy.

Nét mặt ấy không khỏi khiến Hayden nghĩ đến thiếu niên khả ái hắn từng muốn giấu trong tủ trưng bày, có điều người ta hiện tại đã trở thành nhân vật chính của vũ hội, hoàng hậu của đế quốc.

Phu nhân Cali thấy Hayden không cự tuyệt rõ ràng, không khỏi khấn nguyện. Nàng nắm lấy cánh tay Hayden nói: “Hayden, chúng ta nên vào thôi”

Hayden suy nghĩ một chút, mỉm cười đưa tay về phía Mundra nói: “Có thể trở thành bạn nam của tiểu thư Monica, là vinh hạnh của tôi”

Mundra túm lấy tay hắn rồi đi vội về phía hoàng cung, bộ dạng cấp bách giống như chỉ sợ hắn chạy mất.

Hayden chỉ kịp ngoảnh lại nói một câu chào với phu nhân Cali cùng phu nhân Antomar, người đã bị lôi đi xa năm sáu mét.

“Tôi khẳng định tôi sẽ không bỏ chạy”. Hắn trở tay kéo nàng đi.

Mundra mặc dù là pháp sư vong linh, nhưng khí lực cũng không hơn một bộ xương khô là bao, bởi vậy Hayden chỉ dụng chút lực, cậu đã bị kéo vào lòng hắn. Mundra ngẩng đầu, tròn mắt nhìn hắn.

Hayden đặt tay nàng vòng qua khuỷu tay mình, sau đó lại lè rề đi vào bên trong.

Thủ vệ hoàng cung thấy Hayden lập tức đứng thẳng người, cung kính hành lễ.

Hayden cười nói: “Vất vả rồi”

Thủ vệ xúc động nói: “Kính chào nguyên soái!”

Hayden gật đầu đáp lễ.

Mundra hiểu kỳ nhìn khắp chung quanh. Không phải lần đầu tiên cậu đến hoàng cung, khi Kastalon đệ Nhị triệu hoán cậu, cậu đã lên dạo một vòng. Khi đó hoàng cung còn xa mới náo nhiệt như hiện tại. Cậu rất thích hoàng cung khi đó, không khí âm trầm, tựa như phần mộ hoa lệ, khiến cậu nổi lên ý muốn định cư.

Cậu theo Hayden băng qua dãy hành lang rất dài, đi tới bên trong hoa viên. Vũ hội còn chưa bắt đầu, khách đến đứng túm năm tùm ba, tiếng cười không dứt.

Mundra buông luôn tay Hayden, muốn đi tìm người, có điều lập tức bị Hayden kéo lại, “Em muốn đi đâu?”

Mundra nói: “Người nào là Hydeine?”

Thấy bạn nữ của mình chấp nhất muốn đi gặp người đàn ông khác như vậy, trong lòng Hayden ít nhiều cũng có chút không thoải mái, “Chúng ta có thể đợi đến khi vũ hội bắt đầu. Tôi nghĩ bộ hạ sẽ giới thiệu”

Nếu vòng tay không áp chế cảm nhận của cậu, cậu có thể dùng tinh thần lực tìm kiếm câu trả lời rồi. Hiện tại Mundra chỉ có thể buồn bực dùng mắt thường mà tìm kiếm.

“Hoàng đế bộ hạ, hoàng hậu bộ hạ giá lâm!”

Theo âm cuối của quan lễ nghi tan biến giữa khoảng không hoa viên, Ciro và Soso tay nắm tay, từ đầu kia hành lang song song ưu nhã đi tới. Gió khẽ lướt qua tóc mai hai người, khiến cho hình tượng càng thêm hài hòa.

Người trong hoa viên đều cúi đầu hành lễ.

Mundra vốn đang hiểu kỳ ngẩng đầu, nhưng một bàn tay khẽ ấn đầu cậu xuống, giờ cậu cũng chỉ có thể nhìn chân vấy mình.

“Tối nay, ta lệnh cho mọi người tạm thời quên đi tất cả phiền não, vì ngày quan trọng nhất trong sinh mệnh ta và hoàng hậu mà thỏa sức vui vẻ!” Ciro nói xong, quan lễ nghi liền ra hiệu cho dàn nhạc, âm nhạc chậm chậm cất vang.

Ciro cầm tay Soso tiến vào sân khiêu vũ.

Mundra len lén đưa mắt, đảo qua đảo lại tìm kiếm thân ảnh những người khác.

Hayden đưa tay tới trước mặt cậu.

Mundra ngơ ngác nhìn hắn, “Hydeine...”

Hayden trực tiếp kéo thẳng nàng vào sân khiêu vũ, nhưng hắn nhanh chóng phải hối hận. Bởi vì hắn phát hiện bạn nhảy của hắn không hề phối hợp, không, phải nói là, nàng ấy không hề biết phải phối hợp thế nào. “Chú và cô em chưa bao giờ đề cập đến quy tắc khiêu vũ à?” Hayden nửa ôm nàng, từng bước từng bước điều khiển cơ thể cứng ngắc trong lòng.

Mundra nhìn ngón tay Hayden ở trước trán cậu cứ xoay qua xoay lại, thân thể xoay theo một vòng, sau đó lại nắm lấy tay cậu nói: “Không”. Cậu ngay cả cô chú cũng không có.

Hayden nói: “Tôi nghĩ tôi phải viết một bức thư cho phu nhân Demi, để em được yêu mến nhiều hơn nữa”. Hắn phát hiện người trong lòng không phản ứng, bởi vì mắt nàng lại dán đến trên người Ciro và Soso.

“...”

Chật vật cho xong điệu nhảy, Hayden lập tức đưa nàng trở về bên ngoài sân khiêu vũ, sau đó đi tìm mục tiêu kế tiếp. Nhưng hắn vừa mới dậm bước, Ciro và Soso đã đi đến.

“Cậu đến muộn”. Ciro mở miệng liền khởi binh vấn tội.

Hayden làm lơ cười cười, “Vì tham dự ngày quan trọng nhất trong đời hoàng đế bệ hạ, tôi ngày đêm dãi nắng dầm sương cấp tốc trở về, cuối cùng cũng thấy được cảnh quan trọng nhất”

Ciro nói: “À? Như vậy, đêm đó lấy tên nguyên soái Hayden vào ở hành cung của tôi ở thành Mise là ai thế?”

Hayden nhếch khóe miệng càng cao, “A, là ai nhỉ? Cần tôi điều tra không? Bệ hạ”

Soso vẫn đứng ở bên không lên tiếng đột nhiên nắm lấy tay Mundra nhẹ nhàng hôn xuống.

“Ấy...” Hayden ngượng ngùng nhìn Cyrus nháy mắt đã đen sì.

Soso nói với Mundra: “Tôi là Soso Ventura”. Mới nãy cậu phát hiện đối phương cứ nhìn chăm chăm vào mình, để bày tỏ lễ độ, cậu mới quyết định chào hỏi trước.

Ciro ở phía sau cậu bổ sung nói: “Kastalon”

Soso quay lại nhìn hắn.

Ciro nói: “Chúng ta cùng họ”

“Ừ”. Soso lại quay về nhìn Mundra, “Rất vui được biết cô”

Ciro nhìn tay cậu vẫn đang cầm tay Mundra, rốt cuộc chịu không nổi nữa đoạt tay cậu về nắm trong tay mình, thấp giọng ghé bên tai cậu nói: “Em phải nhớ kỹ, em là hoàng hậu của ta, từ nay về sau, em chỉ có thể hôn tay một người, đó chính là ta”

16. Chương 16: Đại Diễn Đăng Cơ (sáu)

Khuôn mặt Soso hơi ửng đỏ, nhưng cậu vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Hayden thừa cơ xoa dịu nói: “Bạn nhảy tối nay của tôi, tiểu thư Monica Gulaba”

Ánh mắt của Mundra lướt qua một lượt từ Hayden tới Cyrus, rồi dừng lại trên người Soso. Câu chuyện về thiên tài ma pháp sư hệ hỏa bị phong ấn đã dần dần lan truyền khắp nơi, so với thân phận học sinh học viện ma pháp St Paders càng khiến Mundra động tâm. Không có được Hydeine, có vụ thí như Soso cũng rất tuyệt.

Khuôn mặt Mundra chậm chậm ửng hồng, bàn tay ở bên hông phải gắng sức nắm thành nắm đấm mới có thể ngăn cản mình vì hưng phấn mà run lên.

Ciro không chú ý tới biến hóa sắc mặt của cậu. Hắn đương vô cùng kinh ngạc vì Hayden lại mời một bạn nữ cố định, “Tôi nghĩ từ trước giờ ở những nơi thế này cậu vẫn thích hưởng thụ quá trình, không ngờ đã sớm công bố kết quả”

Hayden không trả lời rõ ràng chỉ cười cười nói: “Hôm nay cậu mới là nhân vật chính”

Ciro nói: “Chuyện của tôi đã có kết cục hoàn mỹ, tôi không định dậy lên bất cứ sóng gió nào nữa. Sau này là phần cậu”. Hắn liếc nhìn về phía Mundra, có ý ám chỉ.

Hayden ơ hờ nhún vai.

Soso thấy Mundra vẫn nhìn chăm chăm mình, có phần lúng túng nói: “Muốn ăn chút điểm tâm không? Tôi rất thích bánh ga tô dâu, hi vọng cô cũng có thể thích”

Mundra mãi cũng không trả lời.

Ciro cuối cùng cũng chú ý tới vẻ mặt không bình thường của cậu, hơi nhíu mày.

Hayden vội ho một tiếng nói: “Tôi nghe nói đệ nhất ma pháp sư của Mộng đại lục Hydeine cũng tham dự lễ mừng?”

Ciro nói: “Hắn không đến những nơi thế này, lần sau sẽ giới thiệu cho cậu”

“Ma pháp sư Dilin Bassekou đến”. Quan lễ nghi cao giọng hô.

“A, Dilin”. Ánh mắt Soso liếc thấy bóng dáng cao gầy vừa mới đi vào hoa viên, lập tức buông tay CIRÒ chạy vội qua.

Hayden thấy CIRÒ nháy mắt toát ra bất mãn, bật cười nói: “Lâu như vậy rồi, hoàng hậu đệ hạ vẫn còn tìm kiếm anh họ a”

CIRÒ liếc xéo, “Rất buồn cười sao?”

Hayden nói: “Về mặt mới này của tôi không đủ bi thương à? Vậy lần sau cố gắng”

Soso kéo Dilin tới đây, giới thiệu thân phận từng người bọn họ.

So với lần trước CIRÒ nhìn thấy Dilin đã cao lên không ít, ngũ quan nguyên bản xinh đẹp tới không thể bắt bẻ dần dần triển lộ, toát vẻ anh khí bừng bừng. Y hành lễ pháp sư, sau đó liền chúc mừng CIRÒ và Soso.

CIRÒ đã điều chỉnh về sắc mặt bình thường, mỉm cười tiếp nhận chúc phúc của y.

Hayden nhảy bén cảm giác được tiểu mỹ nhân bên người hắn đã đặt toàn bộ chú ý lên người vị thanh niên mới tới.

Dilin nhảy cảm hơn Soso rất nhiều. Y rất khẳng định ánh mắt thiếu nữ gọi là Monica này dành cho mình tuyệt đối không phải thân thiện hay ái mộ gì cả, mà là một loại xem xét cùng thưởng thức cực kỳ trắng trợn.

Thưởng thức?

Dilin cảm thấy nghi hoặc với chính tính từ mình nghĩ đến. Bởi vì y thực sự không cảm thấy mình giống một món hàng đồ cổ.

Hayden nói: “Ma đạo sư Hydeine vắng mặt ta cảm thấy tiếc nuối tận đáy lòng”

Dilin nói: “Ta nghĩ hắn nhất định cũng rất tiếc vì đã bỏ lỡ một cơ hội làm quen với ngài”

Một điệu nhạc mới lại bắt đầu.

CIRÒ lập tức nắm tay Soso tiến về sàn khiêu vũ. Một người là người anh họ từng chiếm cứ tất cả tâm tư của Soso, một người là thiếu nữ chưa kết hôn thỉnh thoảng lại lộ ra ánh mắt quỷ dị, còn có một nguyên soái đế quốc đã từng nói muốn túm cái đuôi của Soso —— hắn cực kỳ không muốn tân hôn hoàng hậu của mình ở lại giữa đám người mặc danh kỳ diệu này.

Hai người bọn họ đi rồi, Dilin đột nhiên hạ giọng nói nhỏ với Hayden: “Ta nghe nói ngày đó là ngài đưa Soso đi gặp hoàng đế đệ hạ”

Hayden nghe ra bất mãn trong câu nói của y, cười nói: “Một kết cục hạnh phúc bất ngờ, không phải sao?”

Dilin nói: “Ta bằng lòng với kết cục cũng không có nghĩa là ta bằng lòng với cách làm của ngài”

Hayden nói: “Lúc đó Shamanlier và Đế Quốc Kanding còn đang là quan hệ đối địch, mà ta là nguyên soái đế quốc”

Dilin nói: “Ta là anh họ của Soso, hiện tại vẫn cứ là quan hệ thân thuộc, thỉnh thứ lỗi cho ta thiên vị người thân”

Hayden cười nói: “Không, trên thực tế ta cảm thấy vui mừng cho hoàng hậu đệ hạ. Đến uống một ly rượu vang chứ?”

Dilin nói: “Cảm ơn. Ta thích nước hơn”

“A, đúng vậy, ma pháp sư hệ thủy vĩ đại”. Hayden cúi người.

Dilin cúi đầu đáp lễ, sau đó đi về phía chiếc bàn bày đồ uống.

Hayden đang định quay sang tạ lỗi với Mundra để đi tìm bạn nhảy khác, nhưng liền đó phát hiện cậu đã le te bám theo sau Dilin.

“...” Hayden từ trước tới giờ luôn được nữ nhân vây quanh mọi việc như ý lần đầu tiên bắt đầu hoài nghi mị lực của mình.

Bàn đồ uống đặt giữa hai đồng lửa. Trên mặt bàn có năm sáu hỏa cầu xoay qua xoay lại, chiếu rọi rượu bên trong ly lúc sáng lúc tối.

Dilin cầm ly lên, phát giác vị tiểu thư kỳ quái mới nãy cũng đã đến bên. “Cô muốn uống gì?” Y lễ độ thăm hỏi.

Trong lòng Mundra trào lên xung động muốn đập chết đối phương cực kỳ mạnh mẽ, nhưng cậu biết, chuyện này là không thực tế. Trước hết không nói mình có thể dùng tay không đập chết người sáng lập ma pháp hệ phong hay không, cho dù người này không cẩn thận bị mình đập chết, hiện giờ ma pháp vong linh của mình đều bị phong ấn không cách nào thu nhận y được. Nghĩ tới đó, bao nhiêu xung động mãnh liệt đều hóa thành oán hận. Cậu gục đầu, cả người đều ỉu xiu.

Dilin nghi hoặc nhìn cậu tự đứng sa sút tinh thần, hỏi thăm: “Xảy ra... chuyện gì vậy? Tôi có thể giúp gì cho cô?”

Mundra nghiêng đầu liếc mắt nhìn y, buồn bã nói: “Nếu anh chết, có thể quyền xác không?”

“...” Dilin sờ môi, nghi hoặc nói: “Quyền làm gì?”

“Cô ấy nói đùa đấy”. Hayden đột nhiên đặt tay lên vai Mundra, kéo cậu đến bên người, “Cô ấy lúc nào cũng thích đùa những câu người khác chẳng hiểu nổi”

Vẻ mặt của cô ấy rất nghiêm túc không giống nói đùa chút nào. Cho dù nghĩ vậy, Dilin vẫn mỉm cười, xoay người rời đi.

Mundra nhìn bóng lưng rời đi của Dilin, trong lòng vô cùng phiền muộn. Thiếu chút nữa, chỉ thiếu một chút nữa, biết đâu Dilin sẽ chịu quyền thi thể. Ma pháp sư hệ phong đầu tiên và hiện tại cũng là duy nhất của đại lục. Vật liệu vu thi tốt cỡ nào!

Oán khí của cậu biểu thị thực sự rất rõ ràng, cho nên Hayden đứng ở cạnh cậu muốn không chú ý cũng không được. Hắn cũng đành đành lòng nói: “Có thể mời em một điệu nhảy nữa không?”

Mundra lắc đầu.

“...”

Từ ngày mở mắt chào đời đến nay lần đầu tiên bị cự tuyệt. Hayden một lần nữa xác định, mị lực của mình đích thực đã gặp phải khiêu chiến nghiêm trọng.

“Phu nhân Nicole Dawson Navister đến”

Hayden kinh ngạc ngẩng đầu, vô thức nhìn về phía cửa.

Một phu nhân mặc váy dài màu tím tảo nhã đi vào hoa viên. Bà bảo dưỡng cũng không phải thập phần hoàn mỹ, khóe mắt đã gợn nếp nhăn nhàn nhạt, nhưng khí chất xuất chúng đã bù đắp cho tỳ vết nhỏ nhỏ này. Hơn nữa phụ nữ nơi đây đều phải ủ rũ thất sắc trước phong tư yêu kiều của bà.

“Mẫu thân”. Hayden bước nhanh về phía bà.

Phu nhân Nicole giang vòng tay, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, “Con trai của ta, con có khỏe không?”

Hayden hôn nhẹ lên má bà, “Tất cả đều tốt đẹp”

Phu nhân Nicole buông tay, nghiêng đầu nhìn Mundra ở phía sau hắn nói: “Không giới thiệu một chút sao?”

Hayden lúc này mới phát hiện Mundra vậy mà cũng đi theo hắn tới đây.

Kỳ thực ——

Đây đích thực là hiểu lầm.

Mundra mới rồi không cách nào thu được quyền sử dụng hợp pháp thì thể Dilin lại không thể nhìn thấy Hydeine cho nên mất sạch hứng thú đối với vũ hội, đang chuẩn bị bỏ về. Mà lối ra vào hoa viên thì chỉ có một, lúc trước cậu lại đứng chung một chỗ với Hayden, cho nên nhìn qua rất giống cậu đi theo Hayden tới.

“A. Cô ấy là tiểu thư Monica. Monica Gulaba”. Hayden giới thiệu nói.

Phu nhân Nicole đưa tay về phía Monica nói: “Rất vui được quen biết con”. Bà lẳng lặng đánh giá thiếu nữ nhìn qua có phần suy dinh dưỡng này, đôi mắt sáng ngời để lộ nét hồn nhiên, khiến người ta sinh phần hảo cảm.

Mundra mờ mịt nhìn tay bà, chần chờ một lúc, học Soso làm trước đó, khẽ khàng hôn xuống. Bởi vì lúc hôn cậu quên không cầm lấy tay bà, cho nên nhìn qua giống như... lúc cúi người môi không cẩn thận chạm phải tay phu nhân Nicole.

Phu nhân Nicole liếc nhìn Hayden.

Hayden mỉm cười nói: “Monica trước giờ vẫn luôn ở thành Putra”

Phu nhân Nicole nói: “Ta đã từng nghe hoàng hậu Samantha nhắc tới, đó là một tiểu thành xinh đẹp lại giàu có, nơi đó dân phong giản dị chất phác, ngủ đêm không cần đóng cửa, thật hy vọng có thể đến đó một lần”

17. Chương 17: Đại Diễn Đăng Cơ (bảy)

Thông thường trong tình huống này, nghe được phu nhân Nicole khen ngợi như vậy, đối phương hẳn là nên đưa ra lời mời. Nhưng tình huống thông thường hiển nhiên không bao gồm loại tình huống có đối phương là Mundra.

Mundra không hề phản ứng.

Hayden lại một lần nữa buộc lòng xoa dịu tình huống nói: “Lần này Monica tới nhà Dana làm khách, cho nên trong thời gian ngắn sẽ không quay về thành Putra”

“À?” Phu nhân Nicole vẻ mặt nghi vấn nhìn về phía Hayden. Tựa như đang hỏi vì sao tiểu thư tới làm khách ở gia tộc Dana lại ở cạnh con.

Hayden cười khổ nói: “Đây là một câu chuyện rất dài”

Phu nhân Nicole thức thời không hỏi tiếp nữa. Bà nhìn hội trường, nói: “Olivia đâu? Lâu lắm rồi ta không gặp cô ấy”

Vấn đề này lại thành công ngăn cản bước chân lăm le bỏ về của Mundra.

Hayden nói: “Cô Olivia đã đi du lịch cùng Vincent rồi”

Vincent?

Trong đầu Mundra hiện lên hình ảnh ma pháp sư hệ thủy hùng mạnh xuất hiện trong đêm tối với thủy cầu khổng lồ. Hóa ra ông ta tên là Vincent.

“Lúc này?” Phu nhân Nicole rất ngạc nhiên. Dù sao hiện tại cũng là đại diễn đăng cơ của Ciro, về công về tư Olivia đều nên chờ sau này đi mới phải.

Hayden nháy mắt.

Phu nhân Nicole nhướn mày nói: “Xem ra trong lúc ta rời đây đã xảy ra rất nhiều chuyện. Bộ hạ Kastalon và hoàng hậu Samantha...” Đột nhiên bà dừng lời.

Ciro và Soso từ sàn khiêu vũ đi lại đây.

Ciro cười nói: “Đã lâu không gặp, cô Nicole. Rất vui vì cô có thể tới tham dự lễ mừng”

Phu nhân Nicole nói: “Tư thái anh hùng của bệ hạ tại lễ mừng thật khiến kẻ khác khó quên. Ta tin đế quốc dưới sự lãnh đạo của bệ hạ chắc chắn sẽ phồn vinh phú cường”. Bà dừng một chút, lại nói với Soso, “Ta là mẫu thân của Hayden, thật vinh hạnh đế quốc có một hoàng hậu cao quý như người”

Soso nói: “Phu nhân quá khen. Nguyên soái Hayden là người tốt. Nếu không có hắn, tôi cũng sẽ không gặp được Ciro”

“Người tốt” ngưỡng chừng cười cười. Tình hình này, hắn nghĩ hắn là không cần làm sáng tỏ động cơ không đơn thuần của mình hồi đó.

“Ta nghĩ chúng ta nên đổi tới nơi khác trò chuyện”. Phu nhân Nicole kéo Mundra đứng bên cạnh đang nhìn Soso tới nhập thần, đi vào bên trong.

Hayden và Ciro liếc nhau.

Ciro nói: “Hình như mẹ cậu rất vừa ý bạn nhảy của cậu”

Hayden nói: “Bất kể cô gái chưa chồng nào cũng đều vừa ý bà”

Ciro nói: “Không. Nếu cô gái ấy có chồng mà lại gọi là phu nhân nguyên soái Navister, tôi nghĩ bà sẽ càng thích”

Hayden bĩu môi nói: “Chẳng buồn cười tẹo nào”

Ciro cười nói: “Nhưng tôi rất vui”

“Làm vui lòng bệ hạ là bổn phận của bề tôi. Tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh”. Hai mắt Hayden mặc dù nhìn vào Mundra cùng phu nhân Nicole, nhưng bước chân tuyệt nhiên không có ý tứ rời đi.

Ciro nói: “Cậu đoán chỉ trong thời gian rất ngắn thế này, cô Nicole đã có thể hỏi rành mạch gia thế cùng sở thích của Monica, còn đang tính toán làm thế nào mở miệng kết thân với phu nhân Demi hay không?”

Hắn vừa dứt lời, Hayden đã bước vội đến đằng kia.

Soso đột nhiên kéo tay áo Ciro.

Ciro cúi đầu nói: “Sao thế?”

“Vị tiểu thư Monica kia...” Soso nhú mày nói, “Rất kỳ quái”

Ciro hỏi lòng hỏi dạ ôm lấy Soso, “Đồng cảm. Nhưng đây không phải chuyện chúng ta cần bận tâm”

Trước khi Hayden đến nơi, Mundra và phu nhân Nicole đã kết thúc cuộc nói chuyện. Đây cũng không phải chủ ý của phu nhân Nicole, nhưng bà phát hiện mình rất khó thu được gì đó từ trong mồm cô gái ít lời này. Vị tiểu thư tên gọi Monica này dường như không hứng thú với rất nhiều chuyện, bao gồm cả con trai bà.

“Mẫu thân”. Hayden đưa ly rượu cho bà.

Phu nhân Nicole không nhận lấy, mà nhìn về phía Mundra.

Hayden chuyển rượu cho Mundra.

Mundra nhận rượu, tỏ vẻ ngửi ngửi, sau đó ném một ngụm.

Phu nhân Nicole nói: “Không mời tiểu thư Monica khiêu vũ à?”

Hayden nhớ tới lúc trước bị cự tuyệt, cười gượng nói: “Bọn con muốn nghỉ một lúc”

“Ừ”. Phu nhân Nicole nói, “Vừa vặn ta muốn đi gặp mấy người bạn cũ, không quấy rầy hai đứa”. Hiện tại bà đã xác định quan hệ bọn họ là con trai mình đang nhiệt tình theo đuổi vị tiểu thư này.

Hayden chờ bà đi rồi mới thở phào nhẹ nhõm, ngoảnh lại phát hiện Mundra đã uống cạn ly rượu, đôi mắt ngược nhìn hắn. “Muốn... uống một ly nữa không?” Hắn hỏi.

Mundra cầm chiếc ly, lắc đầu nói: “Người hơi nóng”

Hayden nhìn cậu một lúc, lộ ra biểu tình khó có thể tin, “Đây không phải lần đầu tiên em uống rượu đấy chứ?”

Mundra không để ý đến hắn, tiếp tục nói: “Đầu hơi choáng”

Hayden: “...” Hắn nghĩ, hắn tự tìm cho mình một đại phiền toái rồi. Sớm biết vậy, lúc đấy hắn nên nhận lời mời của phu nhân Cali hoặc phu nhân Antomar mới phải.

Mundra đặt chiếc ly về trước. Bởi vì đầu choáng, cho nên lực tay không đủ, tay cầm chộc thẳng về phía bụng Hayden.

Hayden vội đưa tay nắm lấy tay cậu, gỡ chiếc ly ra khỏi tay cậu, tiện tay đặt xuống chiếc bàn bên cạnh, sau đó đỡ tay cậu nói: “Tôi đưa em về”

Mundra ngẩng đầu, chăm chú nhìn hắn nói: “Có thể?”

Hayden nói: “Đương nhiên”

Mundra nói: “Nhà của tôi cánh cửa màu đen, ban đêm sẽ phát sáng, đừng nhận nhầm”

Cánh cửa màu đen sẽ phát sáng...

Hayden không tưởng tượng nổi trên đời này có vật gì màu đen mà lại phát sáng. Uống say hồ ngôn loạn ngữ là bệnh chung của tất cả ma men, cho nên hắn cứ đáp lời lấy lệ, cẩn thận đi về phía phu nhân Nicole. Cho dù phải đi về, hắn cũng muốn bọn họ chào tạm biệt đã.

Xung quanh phu nhân Nicole có rất nhiều phu nhân và tiểu thư quý tộc. Hayden vừa mới đi qua, đã thu được rất nhiều ánh mắt ái mộ, thế nhưng khi những ánh mắt này liếc thấy người bên người hắn, lập tức hóa thành oán hận. Có mấy người thậm chí lập tức bỏ đi.

Phu nhân Nicole mỉm cười nói xin lỗi không thể tiếp chuyện được nữa, sau đó kéo hắn ra một góc, “Không ngờ con lại nhanh chóng phân rõ giới hạn với quá khứ như vậy, thực khiến người kinh hãi”

Hayden cười khổ nói: “Nếu thời gian có thể lùi về một giờ trước, con càng kinh hãi hơn”

Lúc này phu nhân Nicole mới phát hiện Mundra gần như là rủ trên cánh tay hắn, giật mình nói: “Con làm gì cô ấy vậy?”

Hayden nói: “Mời cô ấy uống một ly rượu”

Phu nhân Nicole cười nói: “Tốt quá. Nhà chúng ta sau này sẽ không nhiều thêm một con ma men”

Mundra đột nhiên choàng tay ôm Hayden.

Hayden có chút thụ sủng nhược kinh mà ôm lại nàng. Được rồi, mặc dù lúc trước có bị nàng đả kích lòng tự tin một chút, sau lại bởi vì nàng mà chịu oán hận của những người đẹp khác, nhưng cảm giác chân thực người đẹp ở trong lòng đã lập tức đá bay chút không tình nguyện trong lòng.

Hai tay Mundra vô thức sờ tới sờ lui trên người hắn.

Mặc dù Hayden rất muốn hưởng thụ vuốt ve của nàng, nhưng tuyệt đối không phải là ở đây trước mặt công chúng, nhất là còn có vô số ánh mắt hoặc thẳng thừng hoặc lén lút lướt qua đây.

Phu nhân Nicole cũng phát giác tình cảnh xấu hổ của hắn, nói: “Con đưa cô ấy về trước đi. Nhớ giúp cô ấy thay áo ngủ thoải mái. Về phần bề hạ ta sẽ nói giúp con”

Hayden nắm tay Mundra, nhẹ nhàng hôn lên hai má bà, nói: “Cảm ơn người, mẫu thân”

Đệ nhất tình nhân của đế quốc mang theo một thiếu nữ vội vàng rời bữa tiệc, vô số thiếu nữ chưa chồng phu nhân có chồng nghiêng răng ken két. Có người nói, sau đó trên sàn khiêu vũ liên tục phát sinh sự kiện giẫm chân.

Chuyện đó, lúc này Hayden đã vô lực bận tâm.

Vừa ra khỏi hoàng cung, hắn liền ẵm Mundra, chờ xa phu lập tức chạy xe lại. Tuy nhiên có một chiếc xe ngựa nhanh hơn, đã đỗ trước mặt Hayden.

Hayden nhìn lướt qua gia huy của gia tộc Dana trên thùng xe, bình tĩnh dừng bước.

Cửa xe mở ra, Gregory từ bên trong bước xuống, gật đầu với hân, sau đó duỗi tay nói: “Cảm tạ nguyên soái chiếu cố vị hôn thê của tôi”

Nếu hân không nhớ lầm, đây là lần đầu tiên Gregory thừa nhận nàng là hôn thê của y. Hayden nói: “Trí nhớ của cậu khôi phục rồi?”

“Vẫn chưa”. Gregory thấy hân không có ý buông tay, lẳng lặng rút tay về nói, “Tuy nhiên tộc trưởng đã đồng ý hôn sự này. Mặc dù tôi mất trí nhớ, nhưng điều đó cũng không cho phép tôi có thể chối bỏ hứa hẹn cùng trách nhiệm”

Hayden rũ mắt nhìn Mundra đang ngủ, tươi cười giao người qua, “Chúc hai người hạnh phúc”

18. Chương 18: Đại Diễn Đẳng Cơ (tám)

Gregory đưa cả hai tay ra, trình trọng đỡ lấy Mundra. Nhìn động tác y cẩn cẩn dục dục có thể thấy được y rất quý trọng người trong lòng.

Hayden thấy y cúi xuống quan sát Mundra, mở miệng giải thích nói: “Tiểu thư Monica hình như không quen uống rượu hoàng cung”

“Cảm tạ”. Gregory gật đầu với hân, xoay người lên xe.

Xe ngựa khắc gia huy gia tộc Dana chậm rãi rời đi, xe ngựa khắc gia huy hoa tulip màu tím chậm chậm tiến lại. Xa phu cung kính xuống xe, mở cửa, đã thấy Hayden phát tay ra hiệu trở về, “Vũ hội vừa mới bắt đầu”

Bánh xe xe ngựa lăn trên đường phố âm u kêu lọc cọc.

Gregory bế Mundra, ngón tay trượt dần theo cổ cậu, eo, tay... cuối cùng là cánh tay. Chạm đến chiếc vòng nơi cánh tay, ngón tay y dừng lại một chút, sau đó chậm rãi vuốt ve hình dạng nó.

Một ma pháp sư giam cầm khí tức vong linh.

Một ma pháp sư thiếu niên xuất hiện cùng Mundra.

Một pháp sư vong linh giả trang Monica.

Mục đích của cậu ta là gì?

Gregory cau mặt ngửa đầu, lẳng lặng suy tư. Hơn nữa, Mundra và cậu ta lúc trước đã có cơ hội giết mình, vì sau cuối cùng lại dừng tay? Y đương nhiên sẽ không cho rằng vào thời khắc cuối cùng lương tri bọn họ thức tỉnh mà buông tha y. Lương tri của pháp sư vong linh giống như tóc trên đỉnh đầu người hói, cho dù có, cũng rất khó phát hiện. Mà theo lời Hayden nói, bọn họ không chỉ không giết y diệt khẩu, còn chủ động nhắc tới sự tồn tại của y, để Hayden tại thời khắc mấu chốt tới cứu y.

Chuyện này quá bất thường.

Nếu lúc trước Mundra không dùng đầu lâu đập mạnh vào đầu y, y có lẽ sẽ cho rằng bọn họ muốn lấy lòng y, muốn mua của y một cái ân tình, nhưng hiển nhiên là không phải rồi. Hay là, đây chính là chỗ thần bí của pháp sư vong linh.

Tư duy và hành động khiến người ta không sao chạm đến ý nghĩ.

Tay Mundra đột nhiên ấn lên ngực y.

Gregory bất động. Y cũng hiểu kỳ tiểu pháp sư vong linh này muốn làm gì.

Tay Mundra lần theo ngực y, sờ đến cánh tay, sau đó tiếp tục lần xuống, cuối cùng nắm lấy tay y nhẹ nhàng vuốt.

Gregory: “...”

Không biết sờ soạng sau bao lâu, lâu đến mức Gregory nhận không được muốn rút lại, đột nhiên Mundra lấy ra từ trong túi không gian một chiếc bàn chải xanh mượt. Trong thời điểm tối tối mờ mờ như hiện tại nhìn thấy sắc màu xanh mượt của nó, thứ màu xanh như phát sáng, thực rất giống ma trơi.

Mundra cầm bàn chải muốn chà tay Gregory.

Gregory rút tay về khấn cấp, tay kia đoạt lấy chiếc bàn chải, giơ ra trước mặt nghiên cứu. Trên bàn chải có một loại mùi vị rất khó ngửi, có phần hăng hắc, lại có chút giống mùi xác chết thối rữa. Y nhứ mày, tìm trong túi không gian một chiếc túi nhỏ, ném chiếc bàn chải vào trong, sau đó lại cất vào túi không gian.

Mundra nằm yên trong chốc lát, lại lấy ra từ trong túi không gian một chai thuốc nước.

Lần này là màu đỏ, hơi giống rượu vang, và cũng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Gregory tò mò chờ xem hành động tiếp theo của cậu là gì. Thế giới của pháp sư vong linh đối với đại đa số người mà nói là một quốc gia thần bí người ngoài khó có thể nhìn ngó, hiện tại có cơ hội tốt như vậy cho y tìm hiểu về quốc gia này, đương nhiên y sẽ không bỏ lỡ.

Mundra lắc chiếc chai, sau đó thả trở lại túi không gian.

“...” Gregory hối hận mới nãy sao mình không kịp thời đoạt lấy. Y im lặng chờ Mundra tiếp tục lục đồ, đồng thời hạ quyết tâm, lần này tuyệt đối sẽ không để nó thoát khỏi tay mình. Thế nhưng hình như Mundra đã thực sự ngủ, cho đến tận khi xe ngựa trở về nhà Dana, cậu không cựa quậy lấy một lần.

Gregory bế Mundra xuống xe ngựa. Phu nhân Lillian đã chờ ở cổng, thấy y ôm cậu xuống, vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Gregory mỉm cười nói: “Mẹ yên tâm. Chẳng qua cậu ta uống chút rượu thôi”

Đến khi bọn họ tới gần, phu nhân Lillian ngửi được trên người Mundra có hơi rượu nhàn nhạt, cau mày nói: “Trời ạ, rốt cuộc nó uống nhiều ít”

Gregory nói: “Căn cứ theo độ nồng của mùi rượu, hẳn là không nhiều lắm”. Y bế thẳng cậu lên lầu.

Phu nhân Lillian nhắc váy đi theo sau y, mồm không lúc nào nhàn rỗi, “Ông nội con hôm nay tìm con có chuyện gì? Có liên quan tới chuyện chọn người thừa kế không? Con nói rõ ràng cho ta nghe xem nào”

Gregory dừng lại trước cửa phòng dành cho khách.

Phu nhân Lillian thuận tay mở cửa, tiếp tục nói: “Ta đến tìm con, nhưng bọn họ nói con đi rồi, hóa ra là con đến vũ hội. A? Không nhẽ nó thực sự trà trộn vào vũ hội?”

Gregory quỳ một gối lên giường, nhẹ nhàng đặt cậu nằm xuống, sau đó đắp chăn cho cậu.

Phu nhân Lillian ở bên cạnh nhìn thấy rất không thoải mái, “Nếu có người nhìn thấy cảnh này, tuyệt đối không thể hoài nghi mối quan hệ tình nhân của hai đứa”

Gregory mỉm cười nói: “Vậy không phải là quá tốt. Trước mắt bọn con đích thực là quan hệ tình nhân”

“Nhưng nó là con trai”. Phu nhân Lillian kinh hoảng phát giác tiếng nói của mình có phần lớn, lại hạ giọng nói, “Hơn nữa nó là trộm, chúng ta còn chưa biết rốt cuộc nó muốn gì. Nếu nó hạ thủ ở nhà chúng ta, nhất định sẽ liên lụy đến con, ông nội con sẽ nghi ngờ năng lực của con”

Gregory nói: “Mẹ yên tâm. Con lưu cậu ta lại ắt có tác dụng, chỉ là bây giờ chưa thể nói”

Phu nhân Lillian bất mãn nói: “Ngay cả ta cũng không thể nói?”

Gregory rời khỏi giường, ôm bà, khẽ hôn lên má bà, “Tin tưởng con, mẫu thân. Cậu ta có giá trị này”

Phu nhân Lillian thở dài nói: “Đương nhiên ta tin con. Từ nhỏ đến lớn, con chưa từng để ta nhọc tâm. Từ sau khi phụ thân con qua đời, vẫn luôn do con đảm đương chức trách gia trưởng, ta không tin con thì còn tin ai nữa”

Gregory nhìn vẻ mặt âu lo của bà, biết nếu không nhanh chóng cắt ngang lời bà, chắc chắn bà lại sa vào hồi ức bi thương ngày xưa, vội nói: “Không phải mẹ muốn biết ông nội gọi con đến làm gì sao?”

Những lời này quả nhiên thành công thu hút phu nhân Lillian. Bà vội hỏi, “A, đúng vậy, có chuyện gì?”

Gregory nói: “Ông nội muốn thăm dò con, xem có đúng là con mất trí nhớ không”

Phu nhân Lillian cuống quýt, “Vậy ông ấy có phát hiện không? Con biết đấy, con mất của ông ấy còn ác hiểm hơn cả hùng ưng trên bầu trời. Năm đó lần đầu tiên phụ thân con dẫn ta tới gặp ông ấy, ông ấy liếc một cái đã biết tổng ta đã mang thai con”

Gregory bật cười nói: “Mẹ yên tâm. Giây phút bước vào phạm vi ánh mắt của ông ta, con đã quên sạch mọi chuyện”

Phu nhân Lillian nghi ngờ nói: “Ông ấy thực sự không nghi ngờ gì?”

Gregory nói: “Ít nhất trước mắt, là không”

Phu nhân Lillian nói: “Cái gì gọi là trước mắt?”

Gregory nói: “Ngày mai ông muốn gặp Monica”

“Trời ạ!” Phu nhân Lillian thiếu chút nữa ngất xỉu, “Con nói, ngày mai con sẽ mang theo tên lừa đảo này đi gặp ông ấy? Cho dù là ta tin con, nhưng ta không tin tên lừa đảo không biết chui ra từ chỗ nào này một chút nào. Ta cũng không dám tưởng tượng ngộ nhỡ bị vạch trần... Ôi, trời ạ! Gory, ta nghĩ chúng ta nên sớm đuổi nó đi thôi”

Gregory trấn an bà nói: “Mẹ, mẹ quên rồi sao? Con mất trí nhớ mà, cho dù cậu ta phạm sai lầm, cũng chỉ có thể nói rằng con bị mất trí nhớ cho nên bị lừa gạt. Chuyện này không ảnh hưởng chút nào tới con cả”

Phu nhân Lillian nghe đến đó mới thoáng yên lòng, “Ra là vậy. Ai, nhưng ta vẫn cứ cảm thấy nó rất nguy hiểm, sẽ mang đến tai họa. Đúng rồi, có đúng là hôm nay nó trà trộn vào vũ hội không? Đó là hoàng cung cơ mà, rốt cuộc nó làm thế nào vào được?”

Gregory nói: “Là nguyên soái Hayden dẫn cậu ta vào”

“Hả? Nguyên soái Hayden!” Phu nhân Lillian cắn môi dưới nói, “Chuyện này phức tạp quá, khiến người ta phải bất an. À, còn một chuyện ta nhất định phải nói cho con biết, về Audis. Con có nhớ Frank của gia tộc Charlie không? Chính là người trước đây vẫn cùng một chỗ với Audis, sau lại trở mặt. Gần đây hắn rất gần gũi với ông nội con, còn thường xuyên đến thăm Audis, ta cảm thấy giữa bọn họ có gì đó không tầm thường. Đây chẳng phải là quá khéo”

Chẳng phải trước đây đã không tầm thường rồi sao? Gregory cười không thành tiếng, “Đúng vậy. Nhưng tất cả những chuyện này có lẽ nào lại dựa trên cơ sở Audis có thể tỉnh lại?”

19. Chương 19: Đại Diễn Đẳng Cơ (chín)

Tờ mờ sáng, Fariel vẫn chìm trong giấc ngủ say.

Mundra đột nhiên ngồi bật dậy, tròng mắt nhìn xung quanh. Cửa sổ xa lạ, vách tường xa lạ, cột trụ đầu giường xa lạ... Cậu nhảy xuống khỏi giường, cúi đầu nhìn gầm giường, sau khi xác định gian phòng này chỉ là xa lạ mà không nguy hiểm, hơn nữa cũng không có sự tồn tại của người thứ hai, cậu ngồi ở vị trí không quá xa cửa sổ, bắt đầu lôi ra từ trong túi không gian từng món đồ một.

Tên tám tấm màu xám nhạt nhanh chóng la liệt đủ kiểu đủ loại đồ vật kỳ kỳ quái quái.

Có chai thuốc nước chống thối rửa, có các bình lưu ly sưu tầm con mắt, hàm răng đủ loại bộ phận cơ thể mà cậu thấy vừa mắt, có khúc xương đã được tẩy sạch nhưng chưa biết dùng để làm gì, còn có bàn chải...

Cậu liếc mạng lục tìm trong túi không gian. Nhưng chiếc bàn chải lẽ ra phải xuất hiện từ đầu đến cuối vẫn không chịu xuất hiện.

Mundra nhú mày.

Khi chủ nhân còn sống thì người khác sẽ không thể mở được túi không gian. Cậu không thoát chỉ tìm lại lần nữa, kết quả vẫn là không thấy.

Trên mặt đất bày một đồng bàn chải, có to có nhỏ, một hàng có hai hàng có, nhưng hoàn toàn không có chiếc bàn chải thuận tay mà cậu thích nhất.

Tim đập bình bịch một lúc, Mundra yên lặng cầm chiếc giẻ lau lên, giống như mọi ngày lau chùi cẩn thận những món đồ. Là một pháp sư vong linh, bảo đảm sạch sẽ là tối quan trọng.

Cậu lau rất chăm chú, cho đến khi mặt trời hoàn toàn vươn thoát khỏi những nóc nhà, cậu mới lau xong hết thấy, sau đó lại cất đi từng thứ từng thứ một.

Hành lang truyền đến tiếng bước chân.

Đối phương tựa hồ cố ý nhắc nhở cậu, mỗi bước đều bước rất chậm rất nặng.

Mundra mặc kệ, vẫn tiếp tục hí hoáy.

Cốc cốc.

Gregory khê gõ cửa.

Mundra cất chiếc bình lưu ly cuối cùng vào trong túi không gian, đứng dậy mở cửa.

“Buổi sáng tốt lành”. Gregory mỉm cười nói, “Hi vọng không quấy nhiễu giấc ngủ của em”

Mundra nói: “Không”

Gregory giật giật cánh mũi, nói: “Em có ngửi thấy... mùi gì đó rất kỳ quái?”

Mundra liếc y, nói: “Mùi nước hoa trên người anh rất khó ngửi”

Gregory xấu hổ nói: “Lần sau tôi sẽ chú ý. Nếu em không ngại, tôi muốn đưa em tới phòng ăn dùng bữa”

Mundra nói: “Chờ tôi một chút”

Gregory cúi đầu nhìn cậu trên người vẫn mặc bộ váy dài màu lam ngày hôm qua, liền nói: “Y phục để em thay tôi đặt trong tủ quần áo. Phòng vệ sinh ở bên trái”

“Cảm ơn”. Mundra đóng cửa, xoay người đi vào phòng vệ sinh. Kỳ thực cậu không mấy để ý tới vấn đề vệ sinh cá nhân, lúc còn ở Xiguimo, một bộ quần áo mặc một tháng là chuyện rất bình thường, nhưng lúc này cậu không thể không đi tắm rửa thay y phục. Bởi vì, mùi nước hoa trên người Gregory thực sự rất khó ngửi.

Cậu tắm rất nhanh, đi ra mở tủ quần áo.

Chiếc váy bông màu hồng Hayden mua cho cậu treo ở vị trí dễ nhìn thấy nhất tận cùng bên trái. Cậu nhìn nhìn, lựa chọn chiếc váy màu xanh đậm không quá dễ bắt. Nhưng sau khi mặc rồi cậu có phần hối hận, bởi chiếc váy này lộ nửa lưng, khiến cậu cảm thấy hơi lạnh.

Đổi chiếc khác, hay là cứ mặc ra ngoài?

Mundra đứng trước tủ quần áo do dự một lúc, sau đó quyết định lựa chọn phương án sau.

Thay đồ quá phiền phức.

Khi Mundra mở cửa ra, Gregory vẫn đứng trước cửa, nhưng quần áo trên người không phải bộ lúc trước, ngoài ra mùi nước hoa gai mũi cũng đã nhạt hơn rất nhiều.

“Mời”. Gregory cong cánh tay.

Mundra vòng tay qua, cùng đi về phía phòng ăn.

Bên trong phòng ăn bày hai phần bữa sáng.

Gregory chờ Mundra ngồi xuống rồi mới đi về chỗ của mình, “Tôi không biết em thích ăn gì cho nên bảo bọn họ chuẩn bị mỗi thứ một ít”

Mundra cầm sandwich lên ăn.

Gregory lúc này mới cầm dao dĩa lên, có điều y mới hạ dao, đã thấy Mundra đứng dậy nói: “Ăn xong rồi”
“...” Gregory bình thần hạ dao dĩa xuống, “Tôi đưa em ra ngoài một chút”

Mundra nói: “Anh không ăn à?”

Gregory lấy khăn ăn lau miệng căn bản chưa dính tí bữa sáng nào, đứng dậy nói: “Tôi không đói”

Hai người liền cứ như vậy ra cửa, loang quanh trong vườn hoa.

Người làm vườn ở trong vườn hoa đương tĩa tốt cành lá, nhìn thấy bọn họ đi ra, lập tức trào xuống khỏi thang chào hỏi.

Gregory nói: “Xin lỗi. Tôi không nhớ tên của ngài, ngài có thể nói lại một lần cho tôi biết được không?”

Người làm vườn nói: “Tôi là Martin, thiếu gia Gregory”

Gregory nói: “Chào ông Martin”

Người làm vườn nói: “Cậu trở về thật tốt. Ông chủ chắc chắn sẽ rất vui. Từ sau khi thiếu gia Audis ngã bệnh, ông chủ vẫn cứ mặt ủ mày chau”

Gregory ngạc nhiên nói: “Ngã bệnh?”

Người làm vườn nói: “Cậu không biết à? Thiếu gia Audis bị bệnh lâu rồi, cả tháng nay tôi không thấy cậu ấy”

Gregory nói: “Xin lỗi, tôi mất trí nhớ, cho nên rất nhiều chuyện đều... Audis là ai?”

Người làm vườn kinh ngạc che miệng, “Trời ạ! Rốt cuộc thần xui rủi còn quanh quẩn nhà Dana bao lâu nữa, vì sao hết chuyện xui xẻo này lại tới chuyện xui xẻo khác đổ lên đầu các thiếu gia”

Gregory vỗ vai ông nói: “Tôi rất khỏe, đừng lo cho tôi”

Người làm vườn tròn mắt.

Gregory nói: “Sao vậy? Martin?”

Người làm vườn nói: “Trước đây cậu chưa bao giờ vỗ vai người khác”

Gregory nhún vai nói: “Có lẽ tôi đang thích ứng với con người mới của mình”

“Tôi rất thích thiếu gia Gregory như vậy”. Người làm vườn ngượng ngùng cười cười.

Gregory thấy Mundra không hứng thú, liền nói: “Ông nội sắp dùng xong bữa sáng rồi, em không ngại theo tôi cùng đi gặp ông chứ? Monica”

Bỏ hai chữ tiểu thư, để quan hệ giữa hai người trong mắt người ngoài càng gần thêm một bước.

Quả nhiên người làm vườn lập tức lộ ra vẻ mặt mừng rỡ đại ngộ.

Hydeine không tham dự vũ hội, không thể cởi vòng tay sử dụng ma pháp vong linh, hai chuyện này đã đã kích rất lớn tới hứng thú với mọi chuyện của Mundra. Bởi vậy đối với lời mời của Gregory cậu chẳng buồn quan tâm cứ thế mà đồng ý.

Hai người băng qua hoa viên, lại băng qua một cánh rừng nho nhỏ mới đến nơi ở của Murdoch.

Khi bọn họ ra khỏi rừng đã có người đi thông báo cho Murdoch, cho nên chờ bọn họ vào nhà, quản gia trực tiếp dẫn bọn họ vào thư phòng.

Murdoch ngồi phía sau chiếc bàn rộng lớn.

Bất kể ông ta nắm trong tay quyền lực lớn thế nào, có thể gây ra ảnh hưởng đối với đế quốc sâu sắc thế nào, nhìn bề ngoài, ông ta vẫn chỉ là một ông lão gây guộc rất bình thường.

“Xin chào, Monica”. Murdoch nhìn Monica như đang nhìn một vãn bối rất gần gũi, hoàn toàn không giống lần đầu tiên gặp mặt, “Rất vui có cháu tới làm khách”

Mundra nói: “Cảm ơn”

Murdoch chỉ vào hai chiếc ghế phía trước nói: “Ngồi đi”

Mundra không khách khí ngồi ngay xuống, nhưng Gregory lại do dự một chút mới kéo ghế ngồi xuống.

Murdoch hạ mắt, trong mắt lóe lên tia sáng, liền đó cười nói: “Ồ quen chưa?”

Mundra nói: “Không quen”

Murdoch nói: “A? Không quen chỗ nào? Cháu nói cho ta biết, ta có thể lập tức cho người điều chỉnh”

Mundra nói: “Không phải gian phòng của tôi”

Murdoch cười nói: “Cháu quả là một đứa trẻ thẳng thắn. Phòng của cháu hình dạng thế nào, có thể nói với Gory, ta nghĩ nó sẽ tận lực cho cháu cảm thấy như đang ở nhà”

Gregory vội nói: “Đúng vậy”

Murdoch nói: “Phu nhân Demi gần đây khỏe không? Lần cuối ta nhìn thấy cô ấy đã là chuyện năm sáu năm trước”

Mundra nói: “Tôi nghĩ chắc là khỏe”

Murdoch nói: “Đúng vậy. Cô ấy là người phụ nữ biết hưởng thụ nhất trên đời”

Gregory im lặng không nói. Mấy câu hỏi của Murdoch đều là những vấn đề đơn giản nhất cơ bản nhất, cho dù Mundra chưa từng gặp Monica, thậm chí căn bản không biết thân thế của Monica, lịch sử của gia tộc Gulaba cũng chẳng thể trả lời hỏ. Mấy câu mình nghĩ dùng để đánh lạc hướng vấn đề một câu cũng không dùng đến. Y thâm lấy làm lạ. Y rất hiểu ông nội mình, ông hoàn toàn không phải người sẽ lãng phí thời gian cho những vấn đề vô nghĩa. Như vậy mục đích của ông ta là gì?

Vấn đề này cho đến tận khi cuộc nói chuyện kết thúc, y và Mundra ra khỏi cửa vẫn không nghĩ thông.

Chờ tiếng bước chân bọn họ hoàn toàn tiêu thất nơi đầu kia hành lang, Murdoch mới chậm rãi đứng dậy, đi đến bên cửa sổ. Không lâu sau, quần gia liền đưa hai người bọn họ ra cổng chính.

Gregory ngoảnh lại nhìn, vừa vặn đối diện đường nhìn của ông.

Murdoch mỉm cười, vẫy tay với y, hoàn toàn không có vẻ xấu hổ bị bắt gặp nhìn trộm.

Trái lại Gregory có phần mất tự nhiên, ngay cả động tác vẫy tay cũng cứng ngắc.

Chờ bọn họ hoàn toàn biến mất trong rừng cây, quần gia mới xuất hiện tại thư phòng, “Ông chủ”

Murdoch nói: “Người nghĩ nó có mất trí nhớ không?”

Quần gia nói: “Tôi không dám khẳng định. Nhưng đích thực rất nhiều thói quen của cậu ấy không còn giống trước”

“Đúng vậy”. Murdoch nói, “Trước đây ngoại trừ dùng bữa bên ngoài, nó chưa bao giờ ngồi xuống trước mặt ta”

Quần gia nói: “Chẳng nhẽ thiếu gia Gory thực sự mất trí nhớ?”

Murdoch lắc đầu nói: “Đáng tiếc, trước khi ngồi xuống nó do dự một chút. Nếu không phải vì thói quen trước đây tác động, vì sao nó phải do dự? Nó hẳn là phải giống Monica lập tức ngồi xuống mới phải”

Quần gia nói: “Cậu ấy không hề mất trí nhớ? Vậy vì sao...”

Murdoch khoát tay nói: “Vì sao không trọng yếu”

Quần gia thức thời ngậm miệng lại.

Murdoch nói: “Về Monica...”

Quản gia vội hỏi: “Tôi đã thu thập tất cả tư liệu có liên quan tới cô gái đó. Tư liệu cực kỳ ít, thậm chí ngay cả tuổi tác cũng rất mơ hồ. Chú của cô ta bảo vệ cô ta rất kỹ, giống như... giống như vật sở hữu cá nhân không cho phép kẻ khác dòm ngó”

Murdoch nói: “Rất lâu trước đây, ta có nghe một lời đồn về cô gái đó”

Quản gia hiểu kỳ ngẩng đầu.

“Lời đồn nói, cô ta đích thực là vật sở hữu cá nhân của chú cô ta”. Murdoch chậm rãi nói.

Quản gia lúc đầu không hiểu, liền sau đó mở to hai mắt, nghẹn giọng nói: “Ý ngài là...”

Murdoch gật đầu.

20. Chương 20: Đại Diện Đăng Cơ (mười)

Quản gia vẫn còn chìm đắm trong kinh hãi, “Nhưng, bọn họ không phải là chú ruột và cháu gái sao?” Lão nhớ đến khuôn mặt xinh đẹp mà ngây ngô kia, trong lòng không khỏi sinh ra niềm xót thương. Bị người thân nhất bức hại, đây là chuyện khiến người ta đau lòng cùng cảm phần hận biết bao.

Murdoch nói: “Bọn họ cũng là nam nhân và nữ nhân”

Quản gia vừa thương hại lại vừa có vài phần chán ghét, “Thiếu gia Gory có biết không? A, cậu ấy nhất định là bị lừa gạt! Thiếu gia Gory khát khao tình yêu sao có thể là đối thủ của cô ta!” Nghĩ tới đây, thương hại đối với Monica hoàn toàn biến thành căm ghét.

Murdoch nói: “Nếu nó không biết, sẽ không xứng trở thành người thừa kế của gia tộc Dana”

Quản gia giật mình nhìn ông, “Ngài thực sự định để thiếu gia Gory trở thành tộc trưởng tương lai của gia tộc Dana? Nhưng, không phải ngài nói thiếu gia Audis vẫn còn cơ hội tỉnh lại cơ mà?”

Murdoch chậm chậm trở về bàn ngồi xuống, từ tốn nói: “Chuyện này không liên quan tới việc Audis có tỉnh lại hay không”

Quản gia nói: “Chẳng nhẽ, chẳng nhẽ ngay từ đầu ngài đã định để thiếu gia Gory kế thừa vị trí tộc trưởng?” Lão lại bị chấn kinh một lần nữa. Trước đây, ý kiến ủng hộ Audis làm người thừa kế luôn áp đảo Gregory, nhất là khi Gregory bị đưa tới thành Putra xa xôi, rất nhiều người đều cho rằng đây là một loại trục xuất trá hình. Bọn họ không tin một đại gia tộc như Dana lại thực sự vì khảo nghiệm người thừa kế mà đuổi người đó ra khỏi trung tâm chính trị của đế quốc, bởi vì chuyện đó sẽ hi sinh rất nhiều cơ hội tiếp xúc với các quý tộc khác”

Murdoch nói: “Kể từ lúc Gory gia nhập học viện kỵ sĩ hoàng gia”

Quản gia nói: “Nếu ngài đã quyết định để cậu ấy trở thành tộc trưởng gia tộc Dana, vì sao còn muốn mai một thiên phú ma pháp của cậu ấy, đưa cậu ấy vào học ở học viện kỵ sĩ?” Mặc dù Gregory ngoài mặt chưa từng nói ra, nhưng lão biết, chuyện này vẫn luôn canh cánh trong lòng y. Đích thực không ai có thể chịu được cảnh thiên phú của mình bị mai một dần, mà đối thủ có được đãi ngộ hoàn toàn bất đồng trở thành thiên tài trong cảm nhận của mọi người!

Murdoch nói: “Người cảm thấy tính cách của Audis thế nào?”

Quản gia nói: “Thiếu gia Audis là thiên tài ma pháp. Cậu ấy đương nhiên sẽ có tính ngạo mạn cùng lập dị chỉ ma pháp sư mới có. Nhưng cậu ấy là người tốt, đôi khi cậu ấy sẽ dùng ma pháp của mình giúp đỡ người làm vườn xới đất các loại”

Murdoch nói: “Ngạo mạn và lập dị đối với ma pháp sư mà nói, là cực kỳ bình thường, nhưng tuyệt đối không thích hợp với tộc trưởng của một đại gia tộc”

Quản gia bừng tỉnh nói: “Chẳng nhẽ đây là lý do ngài ngăn cản thiếu gia Gory gia nhập học viện ma pháp?”

Murdoch nói: “Đem so sánh, kỵ sĩ học tập trung thành, kiên trì, nhẫn nại... Đó đều là những phẩm chất một tộc trưởng phải có”

Quản gia xúc động nói: “Ông chủ, ngài đối với thiếu gia Gory quả là dụng tâm lương khổ. Vì sao ngài không nói những lời này với cậu ấy? Cậu ấy biết nhất định sẽ rất cảm động”

Murdoch nói: “Không, còn chưa đến lúc. Nó còn chưa đạt đến kỳ vọng của ta”

Quản gia nói: “Nhưng, như vậy đối với thiếu gia Gory và ngài mà nói, đều rất không công bằng! Rõ ràng ngài rất yêu quý cậu ấy, vì sao không cho cậu ấy biết? Như vậy cậu ấy mới không cảm thấy cô độc, thậm chí muốn về nhà còn phải nghĩ ra biện pháp giả mất trí nhớ”

“Trên thực tế, ta rất ưng ý biện pháp này của nó”. Murdoch nói, “Nếu chú ý thêm một chút tiểu tiết nữa thì càng hoàn hảo”

Quản gia nói: “Nhưng cậu ấy và tiểu thư Monica ở bên nhau, chẳng nhẽ ngài không lo lắng gì sao? Vô luận thiếu gia Gory thông minh cỡ nào, về lĩnh vực tình cảm cậu ấy vẫn chỉ là kẻ mới vào nghề!”

Murdoch nói: “Thất bại trong tình cảm sẽ giúp một người đàn ông thực sự trưởng thành. Đối với chuyện đó, ta rất chờ mong”

...

Trên đời này lại có ông nội hi vọng cháu trai mình thất tình?

Quản gia im lặng oán thăm trong lòng.

Murdoch nói: “Ta nghe nói tối qua Monica tới tham dự vũ hội hoàng cung”

Quản gia đột nhiên nhớ tới nói: “A, đúng vậy. Cô ta vào bên trong với tư cách bạn nhảy của nguyên soái Hayden! A, trời ạ, chẳng nhẽ cô ta dự định đạp lên con thuyền Hayden rồi một cước đá văng thiếu Gory? Thật quá ghê tởm”

Murdoch nói: “Chuyện tình của tiểu bối vì sao chúng ta phải quan tâm chứ? Bọn họ tự biết giải quyết”

Quản gia nói: “Về mặt ngài lúc này với trước mặt bề hạ thực sự là hai người khác biệt”. Sau khi Audis được đóng băng, Ciro cùng Soso có tới thăm một lần. Ký ức lúc đó vẫn còn rất mới mẻ, Murdoch trong nháy mắt già đi cả chục tuổi. Đương nhiên, sau khi Ciro rời đi, năm tháng của ông lại quay trở về.

Murdoch trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Ta chỉ để mình rời bỏ thân phận tộc trưởng trở về với thân phận ông nội mà thôi”

Quản gia nhíu mày nói: “Thân phận tộc trưởng và ông nội mâu thuẫn nhau ư?”

“Thân phận không mâu thuẫn, nhưng lý trí và tình cảm mâu thuẫn”. Murdoch nói, “Ta hi vọng có một ngày Gory có thể hiểu được đạo lý này. Muốn trở thành tộc trưởng, nhất định phải suy nghĩ trên góc độ gia tộc, mà không phải tính toán được mất lợi ích cá nhân”

Quản gia điều hiểu điều không.

Mundra băng qua cánh rừng cùng hoa viên, liền đi thẳng về phía cổng chính.

Gregory nhin không được hỏi: “Monica? Em muốn đi đâu?”

Mundra không hề quay đầu nói: “Về nhà”

Gregory sửng sốt, không biết cậu nói nhà là chỉ thành Putra hay là nhà thực sự của cậu. “Vây, để tôi đưa em đi?”

Mundra dừng bước, nghiêm túc nhìn y nói: “Có thể chứ?”

Gregory nói: “Đương nhiên. Em quay lại thành Putra phải không?”

Mundra lắc đầu nói: “Tôi muốn tới thành Mael”

Thành Mael, thành thị hoang vắng nhất ở cực tây bắc đế quốc, cũng là... thành thị gần Xiguimo nhất. Gregory nói: “Nhà của em không phải ở thành Putra sao? Hay là nơi đó có người thân của em?”

Mundra nghiêng đầu nhìn y, nói: “Anh không còn nhớ”

“... Không còn nhớ”

“Vậy là đã quên mất”. Mundra tiếp tục đi về trước.

“ ... ”

Gregory phát hiện cái cơ mất trí nhớ cũng không phải vạn năng, ngược lại, nó có một nhược điểm rất lớn.

Hai người một trước một sau đi rất lâu. Mắt thấy Mundra sắp bước ra khỏi cổng lớn, Gregory cuối cùng nhận không được nói: “Tôi đưa em đi”

Mundra lại dừng bước, quay lại hỏi: “Thật?”

“Ừ”. Gregory đã hiểu được, pháp sư vong linh trước mặt này mặc dù nhìn có vẻ ngơ ngác, nhưng chẳng khác gì tường đồng vách sắt không chịu ai. “Có điều tôi phải đi chuẩn bị đã. Em biết đấy, hiện tại thậm chí tôi còn không biết có thể tìm được một cỗ xe ngựa thoải mái đưa em lên đường hay không”

Mundra nói: “Anh luôn hứa trước rồi mới nghĩ cách làm à?”

“Không, tôi, à, xin lỗi”

“Thói quen này không tốt đâu”. Mundra tỏ vẻ không bằng lòng.

“... Lần sau tôi sẽ chú ý”. Gregory nói, “Chúng ta trước tiên cứ trở về đã”

Mundra suy nghĩ một chút, chậm chạp xoay người.

Gregory thăm thở phào.

Hai người vừa mới quay vào chưa được mấy bước, chợt nghe phía sau có tiếng vó ngựa cùng tiếng lục lạc vui tai. Không lâu sau, một cỗ xe ngựa chạm hoa tulip màu tím xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Gregory vô thức lảng lảng che người Mundra.

Mặc dù thân hình y rất cao, nhưng động tác này hiển nhiên là tổn công vô ích. Bởi vì phu nhân Nicole vừa xuống xe liền đi thẳng tới chỗ Mundra, “Cô bé dễ thương của ta, hôm nay con có khỏe không?” Bà làm lơ luôn cái người che trước mặt Mundra.

Mundra nhào đầu ra, “Hơi đau đầu”

Phu nhân Nicole nói: “Đau đầu là anh em song sinh của say rượu, bọn chúng xuất hiện trên đời như chân trước chân sau vậy. Ta mang thuốc giải rượu tới, có lẽ sẽ giúp được gì đó cho con”. Bà lấy ra một chiếc hộp nhỏ rất tinh xảo từ trong chiếc túi mang theo người, đưa cho cậu.

Mundra thản nhiên nhận lấy, “Cảm ơn”

“Dừng khách khí”. Phu nhân Nicole nói xong, làm như mới nhìn thấy Gregory quay sang nói, “Đã lâu không gặp, cái đầu của ngươi hình như lại chạy tít lên trên rồi”

Gregory áy náy nói: “Xin lỗi, cháu không biết người là... vị phu nhân nào? Cháu mất trí nhớ”

Phu nhân Nicole phát tay nói: “Ta nghe Hayden nói qua, lúc đó đầu của ngươi bị đập cho choáng váng, quả là chuyện bất hạnh”

Gregory nói: “Đôi khi cháu nghĩ, nếu đập lại lần nữa ký ức có thể trở về, thì tốt quá”

Phu nhân Nicole cười nói: “Ta nghĩ phu nhân Lillian nhất định sẽ không tán thành đề nghị của ngươi”

Gregory nói: “Người tới thăm mẫu thân của cháu à? Bà đang ở trong phòng”

“Không”. Phu nhân Nicole lập tức phẩy tay nói, “Hôm khác ta sẽ tới thăm mẫu thân ngươi. Hôm nay, ta tới mời vị khách của ta”. Bà cười tủm tỉm nhìn Mundra đương người người thuốc giải rượu đựng trong chiếc hộp nhỏ.

Ừm chẳng thích gì Gregory nhưng rõ ràng là Murdoch quý Audis hơn anh ta nhiều, thấy chị Bính chèn ép anh ta phết =))

21. Chương 21: Cuộc Chiến Nữ Nhân (một)

Mundra ngơ ngác ngẩng đầu.

Phu nhân Nicole nói: “Ta thay con trai ta tạ lỗi với con vì đã lỡ mãng mồi con uống rượu, hi vọng con ưng thuận lời mời của ta”

Gregory xen vào nói: “Cháu tin nguyên soái Hayden không phải một người lỡ mãng, trong chuyện này nhất định có hiểu lầm”

Phu nhân Nicole cười nói: “Đúng vậy, ta đang tìm một cơ hội cho bọn chúng cởi bỏ hiểu lầm”

Gregory lưỡng lự nhìn Mundra, “Cháu đang định nhân ngày đẹp đưa Monica đi mua sắm”

Phu nhân Nicole cười càng vui vẻ, “Loại chuyện này đương nhiên càng thích hợp đi cùng người đồng giới. Chúng ta trước đi ăn trưa, sau đó đi xem Fariel hồi sinh sau kiếp nạn. Fariel chỉ còn một nửa, ta nghĩ rất nhiều người cả đời đều không được nhìn thấy”. Có lẽ bà là một trong số ít người dám đem chuyện này ra mà nói đùa.

Gregory thấy bà đã quyết ý, đành giao quyền lựa chọn cho Mundra.

Mundra cũng không cảm thấy hứng thú, “Tôi không muốn đi”. Kể từ sau khi phải đeo vòng tay, con người cậu sinh ra chỉ còn vì ba loại chuyện —— ngủ, tìm kiếm ma pháp sư lợi hại, nghĩ cách cởi bỏ vòng tay.

Trong mắt Gregory hiện lên một tia tiếu ý, nhưng trước khi phu nhân Nicole phát hiện được y đã kịp giấu tiệt.

Phu nhân Nicole có chút kinh ngạc. Chẳng nhẽ con trai bà ở trên tình trường đánh đâu thắng đó đã sớm bại trước cậu thanh niên mất trí nhớ nhà Dana? Nhưng rõ ràng ngày hôm qua ở vũ hội bọn chúng còn bên nhau rất vui vẻ.

Bà nhìn Mundra, âm thầm suy đoán nguyên nhân vì sao trong một thời gian ngắn lại phát sinh biến hóa lớn như vậy. Chẳng nhẽ, bởi vì tối qua Hayden đã quá dễ dàng giao nàng cho kẻ khác? Trên thực tế, bà đến xin lỗi không phải bởi vì Hayden mời rượu, mà bởi vì vào phút cuối nó lại dễ dàng giao nàng cho kẻ khác. Tin chắc chuyện này đối với bất luận người con gái nào mà nói, đều là chuyện vô cùng khuất nhục. Cho dù sau đó Hayden đã giải thích người kia không nên liệt vào nhóm người khác, đó là hôn phu của Monica, nhưng con mắt của bà không nói giống nó. Bà nhìn ra được, Monica và Gregory tuyệt đối không phải quan hệ đó. Khoảng cách giữa hai người yêu nhau tha thiết sẽ không xa tới mức đủ cho một người chen vào giữa.

“Nhưng ta đã vì con mà chuẩn bị xong xuôi hết mọi thứ, ngoại trừ nhân vật chính”. Phu nhân Nicole thấy nàng im ỉm, cho rằng nàng còn đang tức giận vì chuyện ngày hôm qua, quay sang nói với Gregory, “Giúp ta khuyên cô ấy đi, ta không muốn lãng phí một phen tâm huyết”

“...” Y đâu có muốn khuyên một chút nào. Nhưng người trước mặt này là mẫu thân của Hayden, là một trong những người phụ nữ có uy danh và địa vị nhất của đế quốc, sau khi hoàng hậu Samantha qua đời, bà và Olivia trở thành hai người phụ nữ cao quý nhất toàn thể đế quốc. Đương nhiên, hoàng hậu Soso chỉ có thể tính là người đàn ông cao quý thứ hai. Bởi vậy, Gregory không muốn thì không muốn, vẫn không thể không mở miệng nói: “Tôi nghĩ, không nên cô phụ một phen tâm huyết của... vị phu nhân này”

Phu nhân Nicole nói: “Phu nhân Nicole”

Gregory buộc lòng nghiêm túc bổ sung nói: “Phu nhân Nicole”

Mundra vẫn cứ không muốn. Mặc dù không thể tháo vòng tay, cậu không thể chạm vào vụ thi đáng yêu nhất của mình, nhưng ít nhất còn có thể chạm vào những món dụng cụ của cậu, tốt hơn nhiều so với tham dự bữa cơm hay vũ hội mặc danh kì diệu nào đó.

Tuy nhiên phu nhân Nicole không cho cậu cơ hội tiếp tục trù trừ. Bà kéo tay cậu, không cho phép cậu cự tuyệt, lôi tuột vào trong xe ngựa.

Gregory do dự hỏi: “Có cần tôi phái xe ngựa tới đón em?”

Phu nhân Nicole ở trong xe phất tay, “Yên tâm, ta sẽ đưa cô ấy trở về bình an”

Vì vậy, Gregory chỉ có thể trơ mắt nhìn cỗ xe ngựa quay đầu, dần vượt khỏi tầm nhìn của y.

Phía sau y truyền đến tiếng bước chân gấp gáp. Phu nhân Lillian thở hồng hộc đi tới nói: “Ta vừa nghe Martin nói, có một chiếc xe ngựa chạm hoa tulip màu tím đến đây! Là nguyên soái Hayden?”

Gregory nói: “Là phu nhân Nicole”

Phu nhân Lillian nhìn quanh quất, “Người đâu?”

Gregory nói: “Đi rồi. Bà ấy tới mời Monica”

Sắc mặt phu nhân Lillian cứng ngắc, trong mắt liền tóe lửa đỏ kị, nói: “Monica? Chẳng nhẽ phu nhân Nicole lại vừa mất tên trộm đó”. Gregory chột quay lại, vẻ mặt nghiêm túc cùng trầm trọng khiến bà hoảng sợ. “Sao thế?”

Gregory lạnh lùng nói: “Mẹ. Mẹ phải nhớ, vào bất cứ lúc nào ở bất cứ nơi đâu cũng không được nói ra cái từ tên trộm này, càng không được để lộ giới tính của cậu ta”

Phu nhân Lillian bị lãnh ý trên khuôn mặt y dọa cho sợ, mãi sau mới lúng túng nói: “Ta đâu muốn nói về nó!”

Người không muốn bị nói lại bắt đầu ngủ.

Phu nhân Nicole có chút ngả lòng. Bà không tin một cô gái trẻ sức sống tràn trề mới sáng ra đã buồn ngủ, như vậy chỉ có thể kết luận, nàng giả bộ ngủ để khỏi phải nói chuyện với mình.

Đây là một tín hiệu nguy hiểm, cho thấy nàng không kiên nhẫn với mình, ngay cả chiếu lệ cũng không có, suy rộng ra, nàng đã mất sạch hứng thú với con trai mình.

Phu nhân Nicole nhìn vẻ mặt lúc ngủ của nàng. Nếu là bình thường, có lẽ bà sẽ rất vui vẻ thành toàn, sẵn sàng đưa trả nàng trở về nơi lên xe lúc đầu, dù sao phu nhân Nicole cũng chưa bao giờ cảm thấy lo lắng chuyện Hayden có tìm được nữa kia hay không, bà chỉ lo lắng rốt cuộc Hayden định lúc nào thì tìm và định tìm mấy cái nữa kia. Nhưng hiện tại thì khác, hiện tại trong nhà có một đại phiền toái chờ bà về giải quyết.

Vừa nghĩ đến phiền toái kia, phu nhân Nicole liền cảm thấy xui xẻo cả người.

Một tiểu thư quý tộc kiêu căng ngạo mạn ương ngạnh tùy hứng toàn bộ giới quý tộc nghe tên đều sợ chết khiếp, thế mà thằng con trai mình cũng vừa mất nổi, mỗi lần cô ta tới để đồ, đều cho phép cô ta đến ở ngay tại nhà, đây là chuyện khiến người ta phải lo lắng đến mức nào! Bà không thể tưởng nổi nếu để Anita bước vào nhà mình, sẽ tạo ra một cơn lốc khủng khiếp cỡ nào.

Xe ngựa chậm chậm dừng lại.

Phu nhân Nicole thu liễm biểu tình sầu lo, lay nhẹ Mundra.

Mundra không phản ứng.

Phu nhân Nicole hơi kinh ngạc, bởi vì hình như nàng ngủ thực. Chẳng nhẽ bởi vì uống say cho nên đêm qua ngủ không đủ giấc? Nghĩ vậy, bà không khỏi cảm thấy xấu hổ vì suy đoán vô lễ mới rồi của mình.

“Monica”. Bà lay mạnh hơn một chút.

Lay hơn mười lần, khi mà phu nhân Nicole dự định từ bỏ, cuối cùng Mundra cũng mở mắt. Cậu đảo mắt một vòng, sau đó yên lặng ngồi dậy, đẩy cửa xuống xe.

Toàn bộ quá trình đều không đếm xỉa tới người ở bên cạnh.

Phu nhân Nicole rất không bằng lòng. Bà bắt đầu hoài nghi đưa một cô gái lạnh lùng vô lễ đến đối phó với một cô gái kiêu ngạo xấu xược liệu có phải một chuyện sáng suốt hay không. Bà nhanh chóng bước xuống khỏi xe ngựa, nói với cái người sau khi xuống xe thì đứng chờ ra: “Hoan nghênh tới nhà Navister”

Mundra vô thức nói: “Cảm ơn”

...

Lại nhìn nhìn, vẫn là cảm thấy Monica dễ thương hơn một chút. Quan trọng nhất, nàng là người duy nhất sẽ không bị tên tuổi Anita dọa cho ngất xỉu.

Bà dắt tay nàng vào nhà, vừa bước qua sảnh lớn, đã nghe tiếng quát lạnh lạnh của Anita vọng từ trên lầu hai xuống: “Trời ơi! Sao các người có thể đối xử với ta như vậy?! Cái thảm chùi bẩn thỉu, à, không, đây là giấy ta mới mua, các người lại nhả tâm dùng thứ chồong chất bụi bặm không biết bao năm tới làm bẩn nó?!”

Phu nhân Nicole hít vào thật sâu, sau đó mỉm cười với Mundra nói: “Ta muốn giới thiệu cho con một người bạn”. Bà dẫn Mundra lên lầu. Bà đi rất thẳng, bước chân rất kiên định, giống như một chiến binh sắp ra chiến trường!

Mundra thông thả đi sau bà. Kỳ thực cái cậu quan tâm đó là, có thể ngồi xuống đâu đây? Tốt nhất là có thể dựa. Vẫn hơi buồn ngủ.

Lúc Anita thấy phu nhân Nicole lên lầu, lập tức thu lại dáng vẻ kiêu ngạo trước đây, cười nịnh nói: “Phu nhân, sớm như vậy người đã ra ngoài?”

Phu nhân Nicole ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Định gọi người cùng đi, có điều lúc đó người ngủ say quá, ta không muốn quấy rầy người”

Anita đỏ mặt, “Con còn chưa thích ứng với thời tiết Fariel, cho nên mất ngủ”

Phu nhân Nicole nói: “Có thể sinh sống ở nơi mình quen thuộc là một loại hạnh phúc. Ta không muốn cướp đoạt hạnh phúc của người một chút nào”

Sắc đỏ trên mặt Anita ngày càng đậm.

Đây là điểm báo cô nàng sắp nổi giận. Trước khi được chứng kiến dáng vẻ cô nàng nổi giận, phu nhân Nicole cũng từng bị nguy trang của cô nàng mê hoặc một khoảng thời gian. Nhưng sau khi chứng kiến cô nàng nổi giận trở mặt, phu nhân Nicole chán ghét cái tính hai mặt của cô nàng tới cực điểm. Bà rất ít khi ở trước mặt Hayden bình luận bạn gái hắn, nhưng đối với Anita, cho tới giờ bà luôn dùng những từ cực kỳ không khách khí để hình dung.

Đối với chuyện đó, mỗi lần Hayden đều chỉ cười cho qua, Anita thì thỉnh thoảng lại xuất hiện ở trong mỗi xó xỉnh nhà bà. Từ đêm qua cô ả đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn quát tháo người quản gia trung thành tận tâm phục vụ gia đình suốt mấy chục năm qua, lửa giận trong người phu nhân Nicole đã bốc cháy bùng bùng.

Bà ôm cứng Mundra, dùng giọng điệu cực kỳ cực kỳ thân thiết nói: “Quên chưa giới thiệu, đây là bạn nhảy ở vũ hội tối qua của Hayden, Monica Gulaba”

22. Chương 22: Cuộc Chiến Nữ Nhân (hai)

Con mắt Anita trong nháy mắt trở nên sắc lẹm, sâu bên trong con ngươi cô dường như có hai cây kim vừa dài lại vừa nhọn, cho nên bất luận kẻ nào nhìn vào mắt của cô đều cảm thấy đau đớn như kim châm. Sắc đỏ trên mặt cô như đang sôi sùng sục, hết như núi lửa, bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào.

Cuối cùng, dường như cô nàng nghĩ đến cái gì đó mạnh mẽ áp lửa giận xuống, toát ra một nụ cười chắc chắn không thể tính là thân thiện, “Rất vui được biết cô”, cô dừng một chút, muốn giọng nói nguyên bản giống như tiếng bóc hạt lạc lách chách trở nên nhu hòa hơn, “Ta là Anita Garson”

Mundra nghiêng đầu nói: “Xin chào”

Cái vẻ diện vô biểu tình của Mundra rơi vào trong mắt Anita giống như giả bộ ngây thơ hồn nhiên, khiến sợi dây lý trí căng cứng tạch một tiếng đứt phụt, sắc mặt hơi hòa hoãn nháy mắt lại trở nên hung ác, “Người và Hayden có quan hệ gì?”

Mặc dù không phải lần đầu tiên trông thấy hình dạng bão nổi của Anita, nhưng phu nhân Nicole vẫn cảm thấy khó có thể tiếp nhận như cũ. Một nữ nhân giống la sát như thế lại dám vọng tưởng trở thành con dâu bà, đây quả là một loại sỉ nhục. Bà không thể hiểu nổi Hayden vừa mắt cô ở điểm nào, cứ nín chịu cho đến giờ, nhưng giờ bà không thể chịu nổi nữa! Đây là bà vì trách nhiệm mẫu thân, hơn hết là vì trách nhiệm nữ chủ nhân Navister.

“Cô ấy là con dâu ta ư ỹ”. Phu nhân Nicole giáng một đòn mạnh.

Anita hoàn toàn phát điên. Mắt cô đỏ như mắt thỏ, ánh mắt nhìn phu nhân Nicole lại giống như lang sói. Cô gào lên, “Vì sao? Vì sao bà thà coi trọng một con bé suy dinh dưỡng cũng không chịu ta? Chẳng nhẽ bà không thấy ta đã phải dùng đủ mọi cách để lấy lòng bà sao?”

Phu nhân Nicole lạnh lùng nói: “Nữ chủ nhân sau này của nhà Navister tuyệt đối không thể là người chỉ biết gào thét với nỗi điên, lại càng không phải kẻ giả dối người trước một mặt người sau một mặt”

Anita đột nhiên chỉ vào Mundra nói: “Cô ta thì sao? Chẳng nhẽ cô ta không giả dối?” Tiếng thét của cô chợt ngừng bật. Đối tượng bị cô chỉ trích đương dựa nửa người vào lan can ngủ gà ngủ gật.

Rầm.

Anita ra sức đập lan can.

Mundra mặc danh kỳ diệu mở mắt nhìn cô nàng một lúc, rất ngoan ngoãn đi tới tường bên kia, tiếp tục dựa vào ngủ gà gật.

Anita lại xông đến đập tường.

Phu nhân Nicole tức giận thiếu chút nữa thì động thủ!

Quá vô giáo dục! Quá vô giáo dục! Dám ở trong nhà người khác trước mặt trưởng bối giở thói ngang ngược!

“Người dừng tay cho ta!” Phu nhân Nicole nhin không được cao giọng quát, đang muốn trấn an Mundra vài câu, chỉ thấy nàng lơ mơ mở mắt, sau đó lặng lẽ xoay người, đưa lưng về phía Anita.

Anita nhìn mảnh lưng trần trụi kia, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh Hayden và Mundra mây mưa trên giường, lửa giận đổ kị không chịu được nữa, bốc cao ngút. Nhưng phu nhân Nicole còn nhanh hơn cô. Cô nàng thậm chí còn chưa kịp xê chân, chỉ mới vung tay lên muốn tát người.

Bốp.

m thanh lạnh lạnh vang lên, chặt đứt mọi động tác của Anita.

Cô nàng ngơ ngác nhìn phu nhân Nicole trước giờ luôn cao quý hơn người, dường như không dám tin một cái tát này là xuất phát từ tay bà.

Phu nhân Nicole lạnh lùng nói: “Tiểu thư Anita, hi vọng cô nhớ kỹ, ai mới là chủ nhân cái nhà này”. Bà nói xong, kéo tay Mundra đang ngủ tới mê mê man man, kiêu hãnh đi về phía phòng ngủ của mình.

Chờ bà đi vào phòng rồi, ngoài hành lang đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai gai óc.

Không phải là tiếng thét kinh hoàng, mà là phát tiết, phát tiết điên cuồng.

Sắc mặt phu nhân Nicole càng thêm khó coi. Bà vuốt tóc Mundra vẫn luôn gục đầu, áy náy nói: “Xin lỗi. Là ta tự ý lôi con vào chuyện này, kỳ thực ta chỉ định cho cô ta biết khó mà lui”. Bà không đuổi Anita đi

bởi vì trên danh nghĩa cô là khách của Hayden, bà có thể không quan tâm danh dự Anita, nhưng không thể không chừa mặt mũi cho Hayden.

Có điều đây là nhân nhượng lần cuối cùng của bà. Lần này bất luận thế nào bà cũng phải nhổ cái đinh này ra khỏi mắt. Bà nhìn Mundra, bất chợt nói: “Hôm nay con ở lại đây đi”

Mundra nghiêm túc hỏi: “Có giường không?”

Cuối cùng phu nhân Nicole cũng để lộ chút dáng tươi cười, “Ta khẳng định có, hơn nữa còn rất rộng rất mềm”

Từ sau lúc bị tát một cái, Anita vẫn ở lì trong phòng. Cô đứng trước cửa sổ trừng mắt nhìn Hayden cười ngửa trở về, nhưng không chạy ra ngoài nghênh đón như mọi ngày. Cô nhất định phải cho hắn biết cô giận thế nào.

Không ngoài sở liệu của cô, Hayden trở về không bao lâu, cửa đã mở ra.

Anita trong lòng mừng rỡ, nhưng vẫn làm kiêu nhẵn nhụi không quay lại, ngạo mạn đứng trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Nhưng lúc này toàn bộ chú ý của cô đều tập trung tại lỗ tai của mình.

Hayden sau khi bước vào cửa, ung dung tựa lên tường, thản nhiên nói: “Chuyện xảy ra sáng nay, ta đã nghe nói rồi”

Anita lúc này mới ủy khuất quay đầu nói: “Hayden...”

“Ta nghĩ, nhà Navister sau này rất khó hoan nghênh cô tới chơi”. Khi Hayden nói, trên mặt vẫn là nụ cười ấy, giống như đang khen ngợi cô.

Khuôn mặt Anita cắt không còn giọt máu. Cô hoảng hốt nhìn Hayden, tựa hồ không tin câu nói kia là từ miệng hắn nói ra. Cô thét tướng: “Người có biết người đang nói gì không?! Chẳng lẽ người không sợ ta, không sợ ta...” Cô đột nhiên hạ giọng, bàn tay nắm chặt lại giống như đường nắm tằm vẽ dẫn tới thắng lợi, “Người không sợ ta đối phó phụ thân người sao? Người không sợ ta công bố nơi ở của phụ thân người sao? Ông ta ở trong thành của cha ta, ở đó, lúc nào ta cũng có thể quyết định sống chết của ông ta!”

Hayden nói: “Ta đích xác có quan tâm phụ thân ta”

Anita nghe hắn nói vậy, sắc mặt lập tức hòa hoãn trở lại, “Em biết, em biết anh luôn quan tâm cha mình mà. Cho nên em mới không quản phiền hà hết lần này tới lần khác mang tin tức về cha anh đến cho anh. Anh biết đấy, em luôn chăm sóc cho ông ấy. Ông ấy là cha anh, em nhất định sẽ làm cho ông sống còn tốt hơn cả trước khi rời khỏi nhà Navister. Em cũng sẽ không tiết lộ tin tức về ông cho bất kỳ ai. Em tuyệt đối không để ông cảm thấy mình là quý tộc lưu vong bị người đời khinh bỉ”

Hayden tự tiểu phi tiểu nói: “Xin nghe ta nói xong”

Anita ngậm miệng, hai mắt chờ mong nhìn hắn.

Hayden nói: “Ta quan tâm phụ thân ta, bởi vì ông ấy là phụ thân của ta, trên người ta mang dòng máu của ông ấy. Nhưng, nếu phải lựa chọn giữa phụ thân và mẫu thân, ta sẽ không hề do dự mà chọn mẫu thân. Tựa như bây giờ”

Khuôn mặt Anita chậm chậm méo mó, “Chẳng lẽ anh không sợ tôi đối phó phụ thân anh?”

“Khi ông ấy lựa chọn rời bỏ ta và mẫu thân của ta, đã là một người đàn ông trưởng thành. Lời nói và hành động của ông ấy do chính ông ấy chịu trách nhiệm”. Hayden dừng một chút, mỉm cười với cô nói, “Ta vẫn rất cảm kích cô bấy lâu này không biết mệt mỏi bên ba lui tới, có điều ta nghĩ, đây là lần cuối cùng”

“Hayden!” Anita kinh hoàng nhìn hắn mở cửa, xoay người bỏ đi, chợt lao tới, muốn ôm chầm lấy hắn, dùng mọi cách có thể níu giữ bước chân hắn, nhưng nghênh diện cô chỉ có cánh cửa đóng sầm. “Hayden!” Cô ra sức đập lên cánh cửa, tựa như đã phát điên.

Cô không tin cô thất bại như vậy.

Từ lần đầu tiên cô nhìn thấy Hayden, đã nhận định hắn là người chồng tương lai của cô! Vì hắn mà điện cuồng thu thập toàn bộ thông tin về hắn, thậm chí không từ thủ đoạn mời phụ thân đã mất tích của hắn

cùng người tình ông ta về ngụ tại thành thị của mình. Sự tình vừa mới bắt đầu tiến triển thuận lợi, cô quả thực đã xây dựng được cầu nối hai người, nhưng chỉ là cầu nối mà thôi.

Thái độ của Hayden đối với cô giống như đối với một người bạn không quá thân thuộc. Hẩn nhiệt tình nhưng không thân mật, hẩn ôn nhu nhưng không săn sóc! Khoảng cách như vậy khiến cô điên cuồng, mà cô thực sự điên cuồng, ở ngay trước mặt phu nhân Nicole.

Cuối cùng...

Thu được kết cục như hiện tại.

“Ta không tin! Ta không tin!” Cô lẩm bẩm, đột nhiên xô cửa, lại đối diện với khuôn mặt lạnh nhạt của Hansen. “Mời cô trở về phòng của mình”. Hẩn nói.

“Ta muốn gặp Hayden!”. Cô hét vào mặt hẩn.

Hansen gơ bàn tay mang găng, khê đẩy vai cô, sau đó đóng cửa lại.

“A!”

Tiếng thét chói tai lại vang lên.

Phu nhân Nicole đứng ở hành lang, diện vô biểu tình nhìn đứa con trai tươi cười đang đi đến.

“Phụ thân của con?” Bà nhìn hẩn, vẻ mặt vân đạm phong khinh.

Hayden sờ sờ mũi, lập tức càng cười xán lạn, “Con nghĩ, con có chuyện rất quan trọng muốn nói với người”

23. Chương 23: Cuộc Chiến Nữ Nhân (ba)

Cánh cửa được khép lại nhẹ nhàng, rèm cửa sổ che mất nửa phần dương quang, gian phòng mờ mờ tối.

Hayden nhú mày. Hẩn nhớ ngày hẩn nhận được tin tức phụ thân bỏ nhà đi liều mạng gấp gấp trở về, cũng ở trong gian phòng nhập nhoạng như thế này nhìn mẫu thân ngồi trên ghế tựa. Vẻ mặt bà lúc đó cũng bình tĩnh như bây giờ, lời đồn ầm ĩ bên ngoài đều không liên quan đến bà.

Hiện tại, phu nhân Nicole vẫn ngồi trên chiếc ghế đó. Chỉ là chiếc ghế không còn hướng về bên trái mà đã đổi thành hướng về bên phải, trong bình hoa lúc đó không phải hoa tulip đại biểu cho dòng họ Navister, mà là hoa hồng loài hoa phu nhân Nicole yêu thích.

“Con biết chuyện này, là từ hai năm trước”. Hayden đứng cạnh cửa, sống lưng thẳng tắp, bộ dáng cẩn trọng hoàn toàn trái ngược với khi nói chuyện cùng Anita, “Anita mang tin tức đến, bọn họ đang ở thành Mael”

Ngón tay phu nhân Nicole đặt trên đùi từ từ xiết vào rồi lại thả lỏng.

Người đàn ông ấy, đã từng trao cho bà hẹn ước cùng hồi ức đẹp đẽ nhất trên thế gian này, đồng dạng, gã cũng để lại cho bà lời tạ lỗi cùng kết cục tàn nhẫn nhất trên thế gian.

Mấy năm nay, chỉ khi Hayden trở về để dỗ bà mới trở lại căn nhà tràn ngập ký ức này, nghe những lời thì thầm rủ rỉ về sự phản bội. Những khi khác, bà càng nguyên ý ở lại trấn nhỏ giản dị chất phác, không có dòng họ Navister mang đến cho bà vinh quang cùng nhục nhã, không có những ánh mắt thương hại chằm chọc hiếu kỳ, càng không có câu chuyện về tình yêu và phản bội kia!

“Mẫu thân. Người”, Hayden dò hỏi, “Muốn đi tìm ông ấy không?”

“Không!” Phu nhân Nicole bật thốt.

Bà không muốn đi tìm gã. Thậm chí thà rằng sinh mệnh bà vĩnh viễn không có người này!

Phu nhân Nicole xúc động mãnh liệt, những ký ức tưởng chừng đã quên mất từng đoạn từng đoạn lại sống dậy, vương vấn tâm trí, gạt đi không được! Bà hít một hơi thật sâu, đứng dậy, mở cửa sổ, tránh cho khỏi ngạt thở.

Thật lâu sau.

Chí ít đối với Hayden và phu nhân Nicole mà nói, lâu tựa một năm.

Phu nhân Nicole mở lời, “Ta cảm kích hẳn cho ta đứa con đáng kiêu ngạo và yêu thương nhất trên đời này, ta tán thưởng hẳn... Hẳn dừng cảm vì tình yêu trả giá tất thấy, nhưng, ta không thể tha thứ cho hẳn vì những thương tổn cùng sỉ nhục mà hẳn gây cho ta. Vĩnh viễn không!”

Ba chữ cuối cùng vang vọng hùng hồn, tựa như một con dao găm cắm vào chính giữa câu từ, khiến cho những từ khác trở nên mờ nhạt.

Hayden chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng vòng ôm bờ vai bà.

Phu nhân Nicole tựa đầu lên vai hẳn. Bà khóc trong im lặng, gắng sức không để nước mắt ướt nhòe, “Ta không thể cướp đoạt quyền hưởng thụ tình cảm cha con của con và hẳn. Nếu như nói, chuyện này con có gì sai, thì đó là đã mang Anita về đây”

Hayden im lặng nhìn bóng hình mờ nhạt tới chẳng thể nhận ra của phu nhân Nicole phản chiếu trên cánh cửa sổ, nhỏ giọng nói: “Mẹ yên tâm, ngày mai cô ấy sẽ rời khỏi đây”

Phu nhân Nicole khẽ sụt sịt, nín khóc cười nói: “Tiếng la hét gào rú của cô ta ở hành lang ta vẫn nghe rất rõ”

Hayden cười nói: “May mà nhà chúng ta không có khách mời khác, nếu không con có thể sẽ trở thành người đàn ông độc thân già nhất ở đế đô rồi”

Phu nhân Nicole nói: “Ai nói nhà chúng ta không có khách mời khác? Ta đã mời Monica đến”

Hayden ngẩn ra nói: “Cô ấy chưa về?” Hẳn biết Monica đến đây, nhưng cho rằng nàng đã về rồi.

“Ta định giữ cô ấy ở lại đây một đêm. Con không thấy bộ dạng Anita phát điên phát dại thét vào mặt cô ấy, cực kỳ kinh khủng. Ta không muốn bởi vì vậy mà Monica có ám ảnh đối với dòng họ Navister. Cho nên con nhất định phải dành ra chút thời gian tới xoay chuyển suy nghĩ của cô ấy”

Hayden cười khổ nói: “Trước mặt cô ấy, thét trả Anita, để cô ấy hiểu kỳ thực Anita không hề đáng sợ?”

Phu nhân Nicole nói: “Ta không ngại. Nếu như vậy có thể khiến cô ấy có hảo cảm với con”

Hayden kinh ngạc nhìn bà nói: “Con tưởng người vừa ý mẹ là tiểu thư Mona... Tiểu thư Caroline? Hay là tiểu thư Jessica?”

Phu nhân Nicole nói: “Các cô ấy đều thất bại trước thử thách Anita. Monica thì khác, cô ấy biểu hiện rất bình tĩnh, thậm chí có thể nói, rất hờ hững. Ta rất tán thưởng, phu nhân tương lai của nguyên soái đế quốc nhất định phải gặp nguy không loạn”

Hayden cười nói: “Được rồi. Con nghĩ con phải đi gặp phu nhân tương lai của con đây”

Phu nhân Nicole nhìn hẳn xoay người muốn đi, vội hỏi: “Con định đi hai tay không?”

Hayden lùi lại vài bước, vươn tay nhắc lên một bông tulip màu tím, đặt dưới mũi ngửi, cười nói: “Hi vọng cô ấy sẽ thích”

Phu nhân Nicole nói: “Thêm một câu cầu hôn thế nào?”

Hayden bật cười nói: “Người muốn hù dọa cô ấy hay là hù dọa con vậy?”

Phu nhân Nicole nói: “Ta chỉ muốn mình có chút kinh hỉ thôi mà”

Hayden nháy mắt với bà, cười hì hì đi ra ngoài, “Khi nào sinh nhật sáu mươi tuổi của người, con sẽ cân nhắc tới chuyện này”

Mundra ở trong gian phòng ngay sát phòng Hayden. Kỳ thực gian phòng này cũng không thể tính là phòng dành cho khách, đây là căn phòng phu nhân Nicole chuẩn bị cho đứa con thứ hai của bà, chỉ là nguyện vọng này không thể đạt thành.

Hayden nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó phát hiện cánh cửa đã bị gõ mở.

“Tiểu thư Monica?” Hẳn khẽ gọi.

Góc mở của cánh cửa vừa vặn đối diện với giường, cho nên hắn có thể nhìn thấy rất rõ ràng nàng đang nằm trên giường, để lộ lưng trần.

Hayden lại gọi hai tiếng, sau khi phát hiện nàng vẫn không đáp lại, nhin không được đi vào.

Xem ra nàng không tức giận.

Hayden có chút lo lắng, tiến đến bên giường, cúi đầu gọi.

Căn cứ nhịp hô hấp đều đặn của Mundra, nàng chỉ là đang say ngủ.

Đã sớm được linh giáo chấp nhất của nàng đối với giấc ngủ Hayden âm thầm thở phào, quay đầu đi tìm lọ hoa. Đây chẳng phải chuyện khó khăn gì, bởi vì hầu như gian phòng nào phu nhân Nicole cũng đặt một lọ hoa, ngoại trừ nhà kho.

Hayden cầm lọ hoa lên nhìn vào bên trong, sau đó bỏ hoa xuống, nâng bàn tay, một quả cầu nước trong suốt chậm chậm ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn. Hắn trút thủy cầu vào lọ, cắm hoa vào, hài lòng mang chiếc lọ đi tới bên giường, mỉm cười với Mundra đã mở mắt, “Buổi trưa tốt lành. Tiểu thư Monica”

Mundra kích động ngồi bật dậy. Động tác lớn như vậy khiến chiếc váy khó khăn lắm mới bầu vú được trên thân thể gây trở ngại của cậu rũ xuống một khoảng ở đằng trước, để lộ nửa phần ngực. Bởi vì thân thể cậu nghiêng về phía trước, cho nên từ trên cao nhìn xuống, điểm nhô lên ấy cực kỳ rõ ràng.

Mặc dù Hayden lập tức quay đi, nhưng hắn thừa nhận, cái gì hắn cũng thấy hết rồi.

...

Màu hồng phấn dễ thương, hắn thích. Lần đầu tiên hắn biết, hóa ra con gái cũng có... ngực phẳng như vậy. Nhớ tới dáng vóc gây trở ngại, hắn nghĩ mình phải bảo đầu bếp tối nay làm thêm chút thịt, còn có sữa tươi gì đó.

Mundra dường như hoàn toàn không ý thức được lý do hắn quay đi, mắt nhìn chòng chọc lưng hắn nói: “Anh là ma pháp sư?”

Hayden nghĩ rằng nàng đã mặc lại y phục, đang tìm một đề tài với bớt xấu hổ, liền quay lại nói: “Đúng... ấy, vậy”. Bởi vì Mundra ngẩng đầu, hắn cúi đầu, cho nên hắn buộc phải thừa nhận, nửa còn lại hắn cũng thấy rồi.

“Em không chỉnh lại y phục à?” Hayden hỏi.

Bao nhiêu chú ý Mundra đều đã đặt cả vào niềm vui bất ngờ hắn là ma pháp sư. Thân thể cậu không tự chủ nhích về trước, hai mắt tỏa ra tia sáng nóng rực. “Ma pháp sư hệ thủy?”

Hayden rút cuộc không chịu nổi, vươn tay chỉnh lại y phục cho cậu.

Mundra không kiên nhẫn hai vai run lên, “Anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi”

“Đúng vậy”. Hayden lưu luyến thu hồi ánh mắt, mỉm cười nói, “Chính xác, là ma võ song tu”

...

Ma võ song tu?!

Trong ngực Mundra có một ngọn lửa dần bốc cao!

Ma võ song tu trong truyền thuyết!

“Anh cấp mấy?” Mundra kiên trì hỏi.

Hayden cũng không phải rất sẵn lòng trả lời vấn đề này, thuận miệng nói: “Có lẽ, cao hơn tiêu chuẩn bình quân một chút”

“Cả hai đều thế?” Mundra cẩn thận xác nhận lại.

“Có thể nói như vậy”. Trong mắt Hayden chậm chậm hiện lên chút ý suy xét. Lại nói tiếp, dường như đây là lần đầu tiên tiểu thư “Monica” cảm thấy hứng thú như thế đối với một chuyện ngoài Hydeine. Chẳng nhẽ... Nàng quyết định vứt bỏ tơ tưởng Hydeine, quay sang nhào vào lòng mình.

— Nghe ra, đây quả là một quyết định sáng suốt.

Hayden vừa mới bày ra dáng tươi cười, đã bị Mundra đột nhiên bổ nhào tới làm cho kinh hãi. Hắn trở tay ôm lại nàng, thụ sủng nhược kinh trước nhiệt tình bất ngờ này.

Mundra miệt mài ve vuốt thân thể hắn.

Hayden ban đầu còn có chút dè dặt, tuy nhiên... Nếu ở đây không có ai khác... Hayden quyết định hi sinh một chút, buông cánh tay cản trở nàng.

“Anh là của tôi thì tốt rồi”. Mundra vừa sờ vừa lẩm bẩm nói.

Hayden: “...” Đây là... bày tỏ?

24. Chương 24: Cuộc Chiến Nữ Nhân (bốn)

Hayden thừa nhận hắn rất có thiện cảm đối với Monica. Cá tính nàng rất đặc biệt, mặc dù trong mắt nhiều người nàng quá thẳng thừng, không hiểu nhân tình thế thái, nhưng đối với người đã quá quen nhân tình thế thái mà nói, người như vậy trái lại càng khiến hắn dễ dàng buông lỏng tâm tư — giống như Soso. (đừng có bắn hint HaydenSoso nữa T_T)

Có điều Monica và Soso có sự khác biệt rất lớn. Soso là nam, mà Monica là nữ, lại còn là một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp.

Trước ngày tuyên bố tin tức kết hôn, Ciro từng viết thư nói rằng hắn đã quyết định chung sống trọn đời cùng Soso. Hắn biết, Ciro là đang thăm dò phản ứng của hắn. Bọn họ đều rất hiểu nhau, đương nhiên biết hắn có bài xích đối với đồng tính luyến ái. Thế nhưng, phản ứng đầu tiên của hắn không phải chán động, mà là cảm thấy rất hiển nhiên. Có lẽ lần đầu tiên Ciro nhắc đến Soso, hắn đã cảm giác được Ciro đối với Soso có sự khác biệt. Mặc dù không thích đồng tính luyến ái, nhưng trước tiên hắn vẫn chúc phúc, không phải bởi vì người kia là hoàng thái tử đế quốc, mà bởi vì bọn họ một người là Ciro bằng hữu tốt nhất của hắn, một người là Soso người hắn rất tán thưởng.

Sự xuất hiện của Soso từng một lần cải biến thẩm mỹ quan của hắn. Dễ thương, ngoan ngoãn, dịu dàng, đơn thuần lại thông cảm sẵn sốc, hắn cảm thấy có lẽ đây sẽ trở thành mẫu người hắn thích nhất, nhưng Monica xuất hiện đã xóa tan suy nghĩ này của hắn.

Yếu ớt, thẳng thắn, bình tĩnh... Hắn phát giác mình bị nàng hấp dẫn.

Có lẽ, hắn nên cho mình một cơ hội, thử trải nghiệm tình cảm tương đối ổn định?

Hayden do dự. Hai chữ ổn định này đối với hắn mà nói, thực sự rất xa lạ.

Mundra đâu có biết nội tâm Hayden đang xoắn xuýt mấy lời vô tâm cậu vuột miệng nói ra. Hiện tại trong đầu cậu chỉ ngập tràn chuyện biến Hayden trở thành kỹ sư vũ thi. Chuyện này chắc chắn sẽ trở thành tiên phong!

Cậu càng nghĩ càng hưng phấn, khí vong linh trong cơ thể không tự chủ được sôi trào, đồng thời, Quang Minh thần lực trên vòng tay tựa hồ cảm giác được khiêu khích của khí vong linh, ra sức kiểm chế sự tấn công của khí vong linh.

Hayden thấy sắc mặt Mundra ngày càng trắng bệch, hô hấp ngày càng dồn dập, đang định hỏi làm sao vậy, liền thấy nàng đột nhiên ngã ngửa ra sau.

“...”

Sau khi Fariel bị hủy đi một nửa, thầy thuốc trở thành cái nghề chạm tay có thể bỏ. Hayden phái người vào hoàng cung thỉnh Ciro mời tới một người.

(*) chạm tay có thể bỏng – chích thủ khả nhiệt: ý chỉ có quyền thế, có địa vị, rất danh giá

Có điều khi thầy thuốc lòng như lửa đốt chạy tới, Mundra đã xuống giường chuẩn bị dùng bữa tối.

Hayden nói: “Tôi rất lo cho thân thể em, mong muốn thầy thuốc Oli có thể kiểm tra cho em một chút”

Mundra ngồi ở bàn ăn, nhìn bánh mì trong rổ, cực kỳ thẳng thừng lắc đầu nói: “Không muốn”

Thầy thuốc Oli cười nói: “Xin yên tâm, tôi chỉ kiểm tra một chút thôi, tuyệt đối không khiến cô cảm thấy có gì không thoải mái”

Mundra ngẩng đầu nhìn ông nói: “Chỉ nhìn thôi được chứ?”

Thầy thuốc Oli nghe vậy, liền đứng lên nói: “Đương nhiên, tôi chỉ xem thôi”

Mundra nghi ngờ nói: “Nếu chỉ nhìn, ông đi tới làm gì?”

Thầy thuốc Oli dừng bước, bối rối nhìn Hayden.

Hayden nói: “Thị lực của ông ấy không tốt, phải lại gần mới nhìn rõ được”

Thầy thuốc Oli xấu hổ cười cười.

Mundra nói: “Nếu vậy, đừng chạm vào tôi”. Cậu cảm thấy trên người Oli có khí tức của Quang Minh thần lực mà cậu cực kỳ cực kỳ căm ghét.

Thầy thuốc Oli tiến lên hai bước, nói: “Có thể há miệng ra không, để tôi nhìn lưỡi của cô...” Ông còn chưa nói xong, đã thấy Mundra đột nhiên đứng bật dậy, trốn ra sau Hayden, cảnh giác nhìn ông.

Thầy thuốc Oli chán nản dừng bước. Ông cảm thấy sao mình giống như đã bị xem là dê xồm vậy.

Hayden bất đắc dĩ quay qua nói: “Em thực sự không muốn thầy thuốc Oli khám cho?”

Mundra nói: “Nếu ông ấy bằng lòng duy trì khoảng cách ngoài năm bước”

Thầy thuốc Oli bất lực nhún vai.

Hayden nói: “Như vậy, có cách nào giúp cô ấy béo lên một chút không? Cô ấy hiện tại quá gầy”

Thầy thuốc Oli nghiêm túc trả lời: “Ăn”

Dưới sự kiên trì của Mundra, thầy thuốc rốt cuộc không đất dụng võ.

Đến bữa tối phu nhân Nicole mới biết chuyện. Bà rất không bằng lòng nhìn Mundra nói: “Mặc kệ thầy thuốc nhìn qua mặt mày đáng ghét thế nào, nhưng bọn họ đều có tấm lòng dịu dàng. Ta nghĩ thân thể của con rất cần chăm sóc”. Ánh mắt bà không tự giác liếc đến trên ngực Mundra.

Mundra nói: “Tôi không thích bọn họ tới gần”

Phu nhân Nicole nói: “Hồi bé ta cũng không thích, nhưng sau này lớn lên mới biết bọn họ đều là vì muốn tốt cho chúng ta”

Mundra nhú mày nói: “Không phải người bị bệnh mới cần bọn họ sao?”

Phu nhân Nicole nói: “Ta nghe nói hôm nay con bị ngứa”

“Không”. Mundra rũ mắt nói, “Tôi chỉ ngứa”

Phu nhân Nicole nhìn về phía Hayden. Hayden cười nói: “Có lẽ thầy thuốc có thể giúp em bớt buồn ngủ”

Phu nhân Nicole thấy Mundra cúi đầu không nói năng, tưởng rằng nàng bị nói thì mất hứng, vội nói: “Nếu con không muốn khám thầy thuốc, vậy ăn nhiều một chút. Bởi vì con quá gầy, cho nên mới không có tinh thần”

Hayden thuận tay đặt một cốc sữa lớn tới trước mặt cậu.

Mundra không hề cự tuyệt ăn hết lần lượt từng thứ, sau đó lừ lừ lên lầu.

Phu nhân Nicole chờ nàng hoàn toàn biến mất ở đầu kia cầu thang, mới trêu đùa nói: “Biết dùng sữa có tác dụng dưỡng da thiếu nữ để lấy lòng Monica, con tiến bộ nhiều đấy”

Hayden cười nói: “Da cô ấy không có gì để chê trách, con càng hi vọng sữa có thể tạo nên tác dụng khác”

Phu nhân Nicole bình tĩnh, “Cô ấy còn đang lớn”

Hayden nói: “Con chỉ hi vọng thời gian lớn của cô ấy ngắn một chút”

Phu nhân Nicole đan tay chống cằm, chậm rãi nói: “Đích thực đặc trưng nữ tính không quá rõ ràng, cái này cần một chút kiên trì cùng... bao dung”

Hayden nói: “Con đối với chuyện đó hoàn toàn không có thành kiến”

“Không có?” Phu nhân Nicole nheo mắt, tựa như đang nhìn một gã bịp bợm.

Hayden cười nói: “Đương nhiên. Nhìn người không thể chỉ nhìn vẻ ngoài”

Phu nhân Nicole nói: “Lần đầu tiên nhìn thấy Monica con chú ý tới cái gì? Lập tức trả lời”

“... Mặt”

“Mặc dù chán chừ, nhưng không nói dối”. Phu nhân Nicole đã uống xong cà phê, đứng lên nói: “Không ngại thì theo ta đi dạo hoa viên đi”

Hayden cũng đứng dậy, nói: “Là vinh hạnh của con”

Bà nhìn lên trên có ý ám chỉ, “Gọi Monica”

Quản gia đột nhiên xông vào, phía sau ông là Dinand đã được phái đi giúp Hussel truy bắt Mundra. Nhìn thấy cậu ta bất ngờ xuất hiện ở nhà mình, Hayden hơi ngạc nhiên, liền hỏi: “Bắt được Mundra rồi?”

Dinand hành lễ lần lượt, sau đó lắc đầu nói: “Báo cáo nguyên soái, đến giờ vẫn không thu được tin tức của Mundra. Tôi tới đây là vì một chuyện khác. Phu nhân Demi sau khi nhận được tin tức của Monica, lập tức khởi hành tới Fariel, hiện tại đang ở nhà Dana, mong muốn có thể lập tức gặp tiểu thư Monica”

Phu nhân Nicole nói: “Ta nghĩ, dự định đi dạo hoa viên của chúng ta phải hủy bỏ rồi”

“Người trước đưa mẫu thân ta đi dạo hoa viên”. Hayden nói với Dinand xong, xoay người lên lầu. Hắn phát hiện tâm tình mình có chút phức tạp, Monica có phải là Monica thật không, kỳ thực vấn đề này đã từng lóe lên trong đầu hắn, nhưng hắn đã nhanh chóng bỏ qua. Về công về tư, hắn đều không thích đáp án là không phải. Nhưng thời điểm Dinand nói phu nhân Demi đến Fariel, hắn lại có phần bất an.

Hắn đi tới trước cửa phòng dành cho khách, lễ độ gõ cửa.

Mãi sau cửa mới mở, nhìn bộ dạng lơ đãng của Mundra. Nàng vẫn đang mặc chiếc váy dài lúc trước, trên mặt có vết hằn đỏ khi ngủ, hiển nhiên là đang ngủ dở.

“Tôi đến nói cho em biết một tin tốt”. Chớp mắt cánh cửa mở ra, Hayden đã điều chỉnh ổn thỏa mọi tâm tình, khôi phục nụ cười ân cần lúc trước. “Cô của em, phu nhân Demi đã đến Fariel. Cô em đang ở nhà Dana, rất muốn gặp em”

Mundra chớp mắt, đủ ba giây mới đáp: “Cho nên?”

Hayden hỏi: “Em không định đi gặp cô sao?”

Mundra lắc đầu nói, “Không định”

“Vì sao?” Hayden ngạc nhiên hỏi.

Mundra dụi mắt nói: “Tôi buồn ngủ”

Hayden nghe được tiếng bước chân, ngoảnh lại nhìn thấy phu nhân Nicole đi tới, cười với Mundra, nhỏ nhẹ nói: “Phu nhân Demi đã tới, ở ngay dưới tầng”

25. Chương 25: Cuộc Chiến Nữ Nhân (năm)

Hayden nghe vậy, lập tức quay đầu nhìn Mundra, dường như muốn nhìn ra từ trên mặt nàng một manh mối nhỏ nhất. Hắn thậm chí phát giác trong nháy mắt nghe được tin, hắn có kích động muốn cự tuyệt phu nhân Demi, đem giấu Mundra đi. Nhưng kích động này nhanh chóng lắng lại trước biểu tình bình thản của Mundra. Nhìn bộ dạng nàng không hề âu lo, cũng không ngạc nhiên mừng rỡ, chẳng khác chi nghe câu xuống tầng dùng bữa.

Phu nhân Nicole nghi hoặc nhìn Hayden, tựa hồ đang hỏi giữa tiểu thư Monica và phu nhân Demi có phải có gì vướng mắc. Bởi vì Mundra hoàn toàn không có ý xuống tầng.

Hayden nói: “Nếu em buồn ngủ, tôi có thể mời cô ấy mai quay lại”

Trong mắt phu nhân Nicole lóe lên tia kinh ngạc. Phu nhân Demi là bề trên của Monica, bởi vì buồn ngủ mà để cho bề trên ngày mai tới thêm một chuyến hiển nhiên rất không hợp tình người. Đề nghị của Hayden quả thực là quá dung túng.

Mundra rũ mí mắt nói: “Hắn là tôi phải đi thăm cô”

Phu nhân Nicole khó hiểu nói: “Ý con là, để cô ấy về trước?”

Mundra gật đầu.

Phu nhân Nicole càng nghi ngờ. Người đã ở dưới tầng, lại muốn quay về? Chỉ vì nàng cho rằng nàng phải tự mình đi thăm? Bà nhìn Hayden, tựa hồ muốn lấy được đáp án từ trên người hắn.

Hayden cười cười, “Được”. Hắn xoay người xuống tầng.

Phu nhân Nicole lưỡng lự, hỏi: “Hay là con cứ xuống tầng gặp cô?”

Mundra miễn cưỡng giương mí mắt, “Chung quy rồi sẽ gặp”

Phu nhân Nicole nhìn nàng chậm chạp đóng cửa, trong lòng dậy lên cảm nhận kỳ quái. Gia tộc Gulaba dường như còn cổ quái thần bí hơn cả lời đồn, giống như nguồn gốc bất minh của đồng tài sản huyền bí của bọn họ vậy.

Hayden xuống tầng khéo léo chuyển đạt ý tứ của Mundra, phu nhân Demi cũng không cảm thấy bất ngờ. Cô rất thần nhiên chấp nhận lời từ chối, cũng mượn cơ hội đưa ra lời mời đối với Hayden.

Hayden nghĩ đến cô vừa bị cháu gái từ chối gặp mặt, dễ dàng đáp ứng lời mời của cô.

Hai người hẹn ngày mai cùng dùng bữa trưa.

Sau khi phu nhân Demi rời đi, phu nhân Nicole mới từ trên lầu đi xuống, “Cô ta quả là trẻ trung xinh đẹp giống như lời đồn”

Hayden cười nói: “Bá tước Gulaba là một người theo chủ nghĩa hưởng lạc, vô luận là cuộc sống hay là người đẹp”

Phu nhân Nicole nói: “Nhưng vị khách nhỏ của chúng ta dường như không thích cô ta lắm”

Hayden nói: “Là cô ấy quá buồn ngủ”

Phu nhân Nicole ý vị thâm trường nói: “Con là đang nói với ta? Hay là nói với chính mình?”

Hayden cười cúi đầu.

Phu nhân Demi sau khi rời khỏi nhà Navister, đi thẳng về nơi ở của gia tộc Gulaba ở Fariel. Đáng mừng, trong ba căn nhà ở Fariel của gia tộc Gulaba vẫn còn sót một căn hoàn toàn không bị tổn hại.

Chờ cho xe ngựa của cô ta dần biến mất cuối con đường, một cỗ xe ngựa khác mới chậm chạp rời khỏi bóng tối đối diện nhà Navister.

Ánh mắt Gregory rời khỏi cỗ xe đã mất hút đằng xa, chuyển đến cánh cửa lớn ngăn cách hoa viên đằng sau của nhà Navister.

Từ khi phu nhân Nicole mời Mundra tới làm khách, y cảm thấy sự việc đã dần thoát khỏi không chế trong lòng bàn tay. Y không biết vì sao Hayden lại đột nhiên tìm Mundra, nhưng y tin chắc chắn không phải vì yêu đương. Nếu bởi vì yêu, ngày hôm đó hẳn sẽ không giao Mundra uống say cho mình. Sau đó phu nhân Nicole sai người tới thông báo với y Mundra sẽ ở lại một đêm, y càng ý thức được chuyện này không bình thường.

Quả nhiên, phu nhân Demi tới để đô, còn trực tiếp tìm tới nhà y. Sự xuất hiện của cô ta nằm trong dự liệu của y, thân phận “Mundra” bị phơi bày nhất định Hussel và Hayden đều nghi ngờ, để xóa bỏ nghi ngờ, bọn họ đương nhiên sẽ mời người thân duy nhất còn lại trên đời của Monica tới. Nhưng thời cơ lại hồng bét. Bởi vì Mundra không ở trong tay y như dự tính.

Gregory không ngừng toan tính. Y nghĩ phu nhân Demi tạm thời tin y thực sự mất trí nhớ, nói cách khác, chỉ ít cho tới hiện tại, phu nhân Demi sẽ không chia mũi nhọn về phía y. Như vậy, cho dù thân phận Mundra có bại lộ, cũng tuyệt không liên lụy y, nhưng tâm huyết mấy năm hao phí trên người Monica sẽ đổ sông đổ biển.

Nghĩ tới đó, sắc mặt y có phần khó coi.

Y không biết ở nhà Navister đã xảy ra chuyện gì, thân phận Mundra có bị vạch trần hay không, cậu ta có phải đã bị bắt giữ, Hayden và phu nhân Demi sẽ xử trí cậu ta thế nào, bọn họ có biết cậu ta là pháp sư vong linh... Liên tiếp câu hỏi tựa như con sâu, bò tới bò lui trong lòng y, khiến y đứng ngồi không yên.

Gia tài của Gulaba...

Y không cam lòng nhắm mắt lại, sau đó gõ vách thùng xe.

Xe ngựa lại chậm chạp di chuyển.

Nếu Mundra thực sự bị vạch trần, vậy y nhất định phải suy tính... làm thế nào diệt trừ cậu ta! Ít nhất là trước khi cậu ta bị đoạt đi cứu Audis.

Mundra tỉnh lại giữa khuya.

Cậu mơ mình biến thành lợn, một con lợn chỉ biết ngủ lại ngủ bị người tóm được làm thịt.

Giấc mơ này khiến đầu óc cậu rối cuộc cũng thanh tỉnh một chút.

Mundra xuống giường, vén rèm cửa sổ nhìn ra bóng đêm bên ngoài. Bầu trời tối đen là nguy trang pháp sư vong linh thích nhất. Khi bọn họ tiến vào xã hội loài người, ngày ẩn đêm hiện, không chỉ vì tránh Quang Minh thần hội và các ma pháp sư khác truy tìm, hơn hết là bởi chỉ có bóng đêm hòa tan tất cả thế giới thành tối tăm trống trải, mới có thể khiến bọn họ mơ hồ sản sinh ra chút cảm giác trở về nhà.

Cảm giác giống như Xiguimo.

Cậu ôm ngực, chợt cảm thấy mình giống như ngã bệnh.

Bởi vì khi nghĩ về Xiguimo, trái tim như thất lạc.

Cậu giận dữ bẻ vòng tay, tìm mọi cách giật nó ra khỏi cánh tay. Nhưng vô ích, nó giống như đã bám rễ trên cánh tay.

Cậu cố gằn nửa giờ, cuối cùng cũng đành từ bỏ.

Buồn ngủ lại bắt đầu tập kích cậu.

Mundra trở về giường nằm lại, trước lúc ngủ, mơ mơ màng màng nghĩ: cậu nhất định phải nghĩ cách rời khỏi đây, trở về Xiguimo.

Sáng ngày hôm sau, Mundra thức dậy rất sớm.

Ý niệm về nhà đã rút ngắn thời gian ngủ của cậu, cứ cách hai ba giờ cậu lại tỉnh một lần, dường như để xác định mình đích thực đang ngủ trên một chiếc giường xa lạ, cảnh đẹp hoang mạc mênh mông mỹ lệ trong mơ chỉ là mơ.

Cậu tỉnh không bao lâu, Hayden đã mở cửa bước vào. Hiển nhiên, hần thức dậy sớm hơn. Nhìn mồ hôi trên trán hần, cậu hào hứng hỏi: “Anh đang luyện tập kiếm thuật?”

Hayden vui vẻ bật cười, dường như rất cao hứng khi cậu chủ động hỏi chuyện mình. “Đúng vậy. Vận động, kiếm thuật, cho dù trở lại để đồ tôi vẫn phải duy trì thể lực thật tốt”

Mundra hài lòng gật đầu nói: “Đúng vậy. Nhất định là phải thế, tuy nhiên ma pháp cũng không thể bỏ quên”

Hayden bị giọng điệu giống như trưởng bối của cậu chọc cười, cực kỳ nghiêm túc gật đầu nói: “Phải”

Mundra nói: “Chúng ta đi ăn sáng thôi”. Cậu vươn tay về phía hần, ánh mắt tham lam nhìn ngắm cơ thể hần.

Hayden cúi đầu nhìn chính mình. Trên người hần mặc quần áo bên trong rất mỏng, mồ hôi làm quần áo dính sát người, phác họa đường nét rắn rỏi trước ngực. Hần nghiêng đầu cười cười, không biết là vì ánh mắt không chút che giấu của Mundra, hay là vì cơ thể mình có thể hấp dẫn nàng mà cảm thấy thỏa mãn. Ngày trước, mỗi lần vận động xong hần đều trở về phòng tắm rửa thay quần áo trước, nhưng hôm nay hần quyết định phá lệ một lần, rất tự nhiên cầm tay Mundra, tùy ý nàng giống như chủ nhân lôi mình đi về phía phòng ăn.

Bữa sáng đã chuẩn bị xong xuôi.

Bánh mì, mứt hoa quả, sữa bò, cháo ngô.

Mundra ăn rất nhanh. Hayden mặc dù là quý tộc, nhưng là quân nhân, cho nên hần cực kỳ phối hợp với tốc độ của Mundra giải quyết phần của mình.

Mundra ăn xong, hần cũng vừa vận xong.

“Em định lúc nào đi thăm phu nhân Demi?” Hayden hỏi.

Mundra cau mày. Cậu không muốn liên quan tới những người có quan hệ với Monica. Kế hoạch ấu trĩ kì cục của Rhodes kéo theo bao phiền phức cho cậu cùng gánh nặng không cách gì quăng bỏ. Giờ kế hoạch của cậu là sớm trở về nhà Dana, bảo Gregory thực hiện lời hứa đưa cậu đến thành Mael.

“Sao cũng được”. Cậu thuận miệng nói.

Hayden mỉm cười, “Vậy hôm nay đi”

Mundra nhìn hần, “Vì sao”

Hayden nói: “Bởi vì tôi muốn đi nhờ xe của em”

Mundra nói: “Tôi từ chối”

Hayden kinh ngạc nói: “Vì sao?” Mặc dù hần không muốn nghĩ sự việc theo hướng xấu, nhưng trên thực tế, sự việc đích thực phát triển theo hướng xấu. Mundra nhiều lần cự tuyệt, không thể không khiến hần lần thứ hai dậy lên nghi ngờ đối với thân phận nàng.

Quản gia đột nhiên vội vàng đi vào nói: “Phu nhân Demi lại đến rồi”

Hayden nhìn về phía Mundra, phát hiện nàng hiếm khi lại đang nhíu mày.

Nói chung thì Vong tích và Toàn tức vòng du Bính tỷ viết song song, quan trọng là thời kỳ này chị Bính rất hay đề cập đến chuyện sợ cảm giác trói buộc, không muốn kết hôn, là sao là sao =))))))))))

26. Chương 26: Cuộc Chiến Nữ Nhân (sáu)

“Mời phu nhân vào”. Hayden vươn tay, khẽ nhéo bàn tay Mundra đặt trên bàn. “Nếu em muốn ở lại, tôi rất hoan nghênh. Nhà Navister nguyện ý mở rộng cửa lớn vì em”

Mundra trở tay nắm lấy tay hắn, yên lặng đánh giá.

Hayden cho rằng nàng xúc động nói không nên lời, dùng ngón tay gãi lòng bàn tay nàng.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Gót giày chạm đất, từng bước từng bước, rất nhịp nhàng.

Hayden kéo tay Mundra đứng dậy.

“Thật vinh hạnh trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã có thể gặp lại nguyên soái ngài”. Phu nhân Demi mỉm cười thi lễ.

Hayden mỉm cười đáp trả, “Sáng sớm đã có thể nhìn thấy dung nhan phu nhân, thật khiến người ta vui vẻ thoải mái”

Phu nhân Demi nói: “Tôi vừa nghĩ đến lập tức có thể gặp Monica, liền có chút vội vã. Mong ngài không chê cười”

“Đâu có”. Hayden nói xong, nhìn Mundra khó hiểu.

Từ đầu đến cuối, nàng không nói lấy một chữ, ngay cả bộc lộ chút biểu cảm cũng không.

Phu nhân Demi theo ánh mắt hắn nhìn về phía thiếu nữ sắc mặt có phần tái nhợt. Cô gái mặc chiếc váy dài màu xanh thẫm, càng tôn thêm vẻ nhu hòa cho ngũ quan, thuộc kiểu thanh tú đáng yêu, nhưng cô gái có đôi mắt sáng ngời, sáng tựa ánh sao thẫm thẫm trên trời đông, mang theo lãnh ý bất cận nhân tình.

Phu nhân Demi đang do dự có nên thỉnh Hayden giới thiệu hay không, đã nghe Hayden nói: “Monica, không chào hỏi phu nhân Demi à?”

Monica?

Trong lòng phu nhân Demi dậy lên sóng to gió lớn. Cô không biết đây là vừa khéo trùng tên họ, hay là loại chuyện thay mạo đổi đào. Cô cố giữ bình tĩnh, hai mắt nhìn chằm chằm Mundra, dường như muốn tìm ra manh mối nào đó trên mặt cậu.

Nhưng không thấy được gì. Mundra nhìn qua còn bình tĩnh hơn cả cô, “Xin chào”

Phu nhân Demi không trả lời ngay. Cô như đang suy nghĩ gì đó.

Ánh mắt Hayden quét một lượt từ phu nhân Demi sang Mundra, sau đó mỉm cười điều chỉnh bầu không khí cứng ngắc giữa hai người, “Ta nghĩ, cô ấy rất lâu rồi chưa gặp phu nhân, cho nên quá kinh hỉ”

Những lời này đã chứng thực suy đoán trong lòng phu nhân Demi.

Cô không biết người đứng trước mặt này là ai, nhưng có thể khẳng định, cô ta đương lợi dụng thân phận cháu gái mình.

Trong đầu phu nhân Demi hiện lên một vài suy nghĩ, cuối cùng chỉ có hai lựa chọn ——

Vạch trần cô ta? Không vạch trần cô ta?

Cô hơi do dự, cười nói: “Không chỉ con bé cảm thấy kinh hỉ, tôi cũng cảm thấy vui mừng bất ngờ”. Cô tiến lên một bước, nhẹ nhàng ôm lấy Mundra, thở dài nói, “Monica thân yêu của ta, cháu gây đi nhiều quá”

Mundra giương mắt nhìn cô.

Phu nhân Demi tươi cười không đổi.

Nghi ngờ trong lòng Hayden lúc này mới tiêu tán. Hắn cười nói: “Ta nghĩ ta nên để hai người có thời gian ở riêng. Đi dạo trong hoa viên nhé? Ta đảm bảo phu nhân sẽ thích”

Phu nhân Demi cười nói: “Đương nhiên. Cảm tạ”

Cô vươn tay, kéo Mundra ra ngoài.

Hayden đứng phía sau bọn họ, nhìn dõi theo bọn họ ra khỏi phòng, bước dưới ánh nắng rực rỡ.

Phu nhân Demi nhìn phía trước, không quay qua hỏi: “Rốt cuộc người là ai?” Nụ cười vẫn in trên môi cô ta, đã có phần lạnh nhạt.

Mundra hồ hững nói: “Cô vừa thừa nhận thân phận tôi”

“Người và ta đều biết đó không phải sự thực. Ta làm như vậy, chỉ vì không muốn người phải khó xử”. Phu nhân Demi dừng bước, giả bộ thưởng thức phong cảnh, nhân ngắm cảnh mà quan sát bốn phía, xác định không có ai theo dõi, quay lại nhìn cậu, “Ta không biết đây là trò lừa gạt mới của ai, nhưng nó rất vụng về. Nói cho ta biết, Monica ở đâu? Các người rốt cuộc muốn làm gì?”

Mundra nói: “Cô ấy chết rồi”

Phu nhân Demi sửng sốt, “Chết rồi?” Về mặt cô trở nên ngưng trọng, cẩn thận xác nhận nói, “Người có thể quả quyết nó đã chết?”

Mundra nói: “Ừ”

Phu nhân Demi nói: “Nó chết như thế nào?”

Mundra nói: “Đại khái, bị mưu sát?”

Phu nhân Demi nhìn đôi mắt sáng trong của cậu, cảm thấy chúng như hai thanh đao, ra sức chém vỡ nguy trang của cô, phơi bày tất cả bí mật của cô dưới ánh mặt trời. Cô chối: “Không thể có chuyện đó!”

Mundra nói: “Vì sao?”

“Monica không có kẻ thù!” Phu nhân Demi nói, “Nó chỉ là một đứa nhỏ ngây thơ hồn nhiên. Thậm chí rất nhiều người còn không biết đến sự tồn tại của nó. Ai lại mưu sát nó?”

Mundra nói: “Cô biết”

Phu nhân Demi khẽ biến sắc mặt, “Người có ý gì?”

Mundra nói: “Phản bác lời của cô”

Phu nhân Demi nói: “Ta biết nó bị Gregory lừa gạt mới bỏ trốn. Đừng nói với ta người không biết Gregory là ai”

Mundra không trả lời. Tựa hồ cậu cho rằng trả lời này giờ đã là hết lòng hết dạ rồi, vì vậy bèn ngồi tụt xuống, hai tay ôm đầu gối, đầu cũng gục xuống, dự định đánh một giấc.

Phu nhân Demi nhìn dáng vẻ bình thản của cậu, cảm thấy trái tim một lần nữa thất lại.

Cả đời cô chỉ có bốn lần cảm giác như vậy.

Lần đầu tiên là khi biết Monica và bá tước Gulaba có quan hệ không thể cho người khác biết.

Lần thứ hai là khi biết Gulaba trần trối lại, tất cả tài sản đều để cho Monica.

Lần thứ ba là khi biết Gregory phát hiện bí mật cô chiếm đoạt tài sản của Monica, đồng thời tính toán tiếp cận Monica.

Lần thứ tư là hiện tại.

Bởi vì cô không sao nhận ra lai lịch cùng mục đích của Monica giả này, càng không biết lời nói người này là thật hay giả. Cô chỉ có thể xác định, Monica giả này lại là do Gregory bố trí, giống như y đã từng xúi bẩy Monica bỏ trốn khỏi mình.

Sở dĩ cô thừa nhận Monica giả này, hoàn toàn xuất phát từ hai nguyên nhân.

Thứ nhất, sau khi cô thừa nhận Monica giả, Monica thật sẽ rất khó lộ diện. Cho dù có lộ diện, nó cũng rất khó thuyết phục người khác tin tưởng thân phận của nó. Dù sao, người từng gặp Monica chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Thứ hai, cô cho rằng đây là sắp đặt của Gregory. Mà hiện tại, cô còn chưa muốn trở mặt với y. Y biết rất nhiều chuyện của cô. Cô còn hoài nghi mấy năm Gregory ở thành Putra toàn bộ tinh lực của y đều dùng để điều tra cô.

Căn cứ hai điểm này, cô thuận nước mà đẩy thuyền thừa nhận Monica giả lai lịch bất minh này. Cô thậm chí còn nghĩ đến đường lui, nếu có một ngày thân phận Monica giả bị vạch trần, cô có thể đẩy trách nhiệm lên người Hayden. Cô tưởng rằng đó là hành động bí mật của nguyên soái Hayden, cho nên tận lực phối hợp. Mặc dù nghe rất vô lý, nhưng vẫn là một cái có. Không ai có thể xác minh lúc đó cô có thực sự nghĩ như vậy hay không, cũng chẳng ai có thể chứng minh lúc đó cô không nghĩ như vậy.

Phu nhân Demi cúi xuống, nhẹ lay Mundra buồn ngủ rũ người, “Kế tiếp người có tính toán gì không?”

Mundra không cần nghĩ đã đáp: “Về nhà”

Phu nhân Demi hỏi: “Nhà của người ở đâu?”

“Thành Mael”

Hai mắt phu nhân Demi hơi sáng lên, “Người nói là thành Mael ở tây bắc đế quốc?”

Mundra ừ hừ trong họng.

Phu nhân Demi nói: “Người định đi thế nào?” Nếu Monica giả đi tây bắc, vậy sẽ không ai chứng minh được người này là giả, đương nhiên, cho dù Monica thật không chết, sẽ càng khó chứng minh thân phận của mình. Thậm chí, Monica giả gặp phải bất trắc chết trên đường đi, cái tên Monica Gulaba sẽ hoàn toàn bị xóa bỏ khỏi thế giới này!

Mundra nói: “Đang nghĩ”

“Ta nghĩ, có lẽ ta có thể giúp người”. Phu nhân Demi nói.

Mundra cuối cùng cũng ngẩng đầu lên.

Để tránh đêm dài lắm mộng, phu nhân Demi lập tức dẫn Mundra đi chào từ biệt Hayden.

Hayden bất ngờ nói: “Vội như vậy?”

Phu nhân Demi cười nói: “Đúng vậy. Con bé rất nhớ nhà, nhất định đòi về”

Hayden nói: “Nhưng cô ấy mới rời thành Putra chưa được bao lâu”

Phu nhân Demi nhìn ra hần có ý muốn giữ người, vội nói: “Nhà của con bé không ở thành Putra. Thực tế, con bé đến từ thành Mael. Tôi đang định đưa con bé về”

Mundra căn bản không tình nguyện để cô ta nắm tay, nghe đến đó mới thực sự ngoan ngoãn.

Hayden nghe được ba chữ thành Mael, con người hơi lóe sáng, đang muốn nói gì đó, lại thấy quần gia vội vàng vàng đi vào nói: “Thiếu gia Gregory nhà Dana tới”

Bàn tay phu nhân Demi nắm tay Mundra hơi siết lại.

Hayden quay qua nhìn Mundra, cười nói: “Ngày hôm nay thực náo nhiệt”

27. Chương 27: Cuộc Chiến Nữ Nhân (bảy)

So với ngày đó cả đường trầm mặc, Gregory lúc này nhìn qua như được phủ lên một tầng kim sa vô hình, toàn thân tràn đầy vẻ tự tin thận trọng. Y chào hỏi Hayden cùng phu nhân Demi, sau cùng ánh mắt dừng lại trên người Mundra, ôn nhu lại bao dung.

Phu nhân Demi cười nhạt trong lòng, bất động thanh sắc kéo Mundra đến bên người, dùng thân thể mình chắn đường nhìn của Gregory, mỉm cười nói: “Không ngờ gặp lại sớm như vậy. Ta còn tưởng lần gặp mặt sau sẽ lâu lắm, bởi vì ta đang định nghe theo dự định của Monica, đưa con bé trở về quê hương của mình”

Gregory nói: “Thành Mael? Thật khéo, vừa hay tôi cũng định đến đó, tôi nghĩ, tôi có thể đưa cô ấy đi một đoạn đường”

Phu nhân Demi nói: “Sao có thể lại làm phiền cậu? Ta định tự mình đưa con bé về”

Gregory cười nói: “Có thể đồng hành với phu nhân và Monica, là vinh hạnh của tôi”

Phu nhân Demi nhìn nụ cười bình tĩnh kiên trì của y, thầm khinh thường, ngoài miệng lại nói: “Vậy thật tốt quá. Ma pháp trận của Fariel đã không sử dụng được nữa, phải tới thành Mise trước. Nếu được cậu hộ tống, ta tin trên đường sẽ cực kỳ an toàn”

Gregory nói với Hayden: “Ngài không bận tâm giờ tôi đưa Monica trở về chứ”

Hayden nói: “Đương nhiên rất bận tâm”

Gregory ngẩn người.

Hayden cười nói: “Ta đang định mời cậu và Monica dùng bữa trưa”. Hắn dừng một chút, nhìn phu nhân Demi nói, “Phu nhân không bận tâm chứ?”

Phu nhân Demi cười nói: “Đương nhiên. Tôi đương phiền não làm thế nào đưa ra lời mời, không ngờ lại để ngài giành trước”

Gregory cũng cười, “Vậy tốt quá. Tôi vẫn muốn tìm một cơ hội nói lời cảm tạ với nguyên soái”

Ba người đều cười, hơn nữa đều cười đến ý vị thâm trường.

Phu nhân Demi kéo tay Mundra, quay lại nhìn phát hiện cậu đã ngồi xuống, cuộn người trên hai chân, dường như định ngủ ngồi. Cô cầm tay cậu vô thức siết chặt, trách nói: “Thế này thực quá thất lễ!”

Hayden vội nói: “Có lẽ là lạ phòng ảnh hưởng tới giấc ngủ của cô ấy. Cũng phải một lúc nữa mới tới giờ dùng bữa trưa, chỉ bằng để cô ấy lên lầu ngủ một lúc”

Gregory nói: “Cảm tạ, bữa này hẳn là do tôi mời khách”

Phu nhân Demi nói: “Đâu được, ta mới là người đưa ra lời mời khách sớm nhất”

Hayden mỉm cười nói: “Nhưng hiện tại hai người đang ở nhà ta, ta nghĩ không gì thuận tiện bằng cây nhà lá vườn”

Phu nhân Demi và Gregory còn muốn nói tiếp, Hayden đã đưa tay về phía Mundra.

Mundra nhìn nhìn hắn, lập tức chủ động buông tay phu nhân Demi, đưa tay về phía hắn, tùy ý hắn nắm lấy kéo đi.

Bóng hình một cao một thấp chậm rãi sánh bước đi lên cầu thang, hài hòa bất ngờ.

Chờ bọn họ hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn, phu nhân Demi lập tức thôi cười nhìn Gregory nói: “Ta nghĩ chúng ta nhất định phải nói chuyện”

Gregory không nói gì theo sau cô, đi đến hoa viên.

Bãi cỏ ánh lên sắc xanh mượt trong ánh nắng rực rỡ. Gregory và phu nhân Demi giẫm trên cỏ, bầu không khí cứng nhắc đối lập cực điểm với cảnh vật xung quanh.

“Ta nghĩ ngươi cần phải giải thích cho ta”. Phu nhân Demi ngẩng cao đầu, ngạo mạn trừng y.

Gregory ngơ ngác nói: “Giải thích gì?”

“Monica!” Phu nhân Demi nói, “Thôi giả bộ mất trí nhớ đi. Ngươi biết, không đời nào có chuyện đó!”

Gregory bất đắc dĩ nhún vai nói: “Tôi không hiểu phu nhân hiểu lầm tôi điều gì, nhưng tôi rất tiếc phải nói với người, tôi thực sự mất trí nhớ”

Phu nhân Demi nói: “Vào thời khắc mấu chốt trở về gia tộc Dana không giống điều mà Gregory mất trí nhớ làm được”

“Thời khắc mấu chốt?” Gregory nghi hoặc nhìn cô, hỏi dò, “Ý phu nhân là chỉ tình trạng tồi tệ của Fariel hiện nay? Đang tiếc, tôi không thể giúp được gì”

Phu nhân Demi nheo mắt, nhìn y không chớp. Dường như muốn dùng ánh mắt bén nhọn chọc thủng lớp ngụy trang ra vẻ vô tội khiến người buồn nôn kia, nhưng cô đã thua, vẻ mặt của Gregory từ đầu tới cuối không hề thay đổi. Có điều bởi vì từ đầu đến cuối y không đổi nét mặt, càng chứng tỏ suy đoán của phu nhân Demi. Vẻ mặt của y quá bình tĩnh, giống như chắc chắn cô sẽ không nói ra những lời khiến người khác phải giật mình.

Y đã đúng.

Phu nhân Demi nhanh chóng thu hồi mũi nhọn, vẻ mặt hồ hững tựa như cái gì cũng chưa từng phát sinh. Cô nhìn chăm chú về hướng khác, giọng điệu thờ ơ nói: “Ta nghĩ đích xác ta đã hiểu lầm”

Gregory chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ hỏi: “Phu nhân hiểu lầm chuyện gì? Monica xảy ra chuyện gì sao? Vì sao phu nhân lại nói hiện tại là thời khắc mấu chốt? Tôi rất hoang mang. Người có thể nói cho tôi biết không? Cảm giác mất trí nhớ rất tệ, tôi cần một trưởng bối hiểu biết thông tuệ chỉ lối cho tôi. Phu nhân, người nguyện ý chăng?”

Cho dù giả bộ mất trí nhớ cũng không quên đạp một cước lên bồi phận cô ghét nhất sao? Phu nhân Demi ở trong lòng chửi mắng y cả trăm lần, “Kỳ thực, trước khi cậu mất trí nhớ, Monica đã nói lời chia tay với cậu. Thậm chí vì muốn tránh dây dưa với cậu, con bé còn cố tình rời khỏi thành Putra. Ta không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta có thể dám chắc, Monica... con bé không còn yêu cậu nữa”. Trong mắt cô hiện lên tia bồn chột, hoàn toàn không sợ lời nói dối bịa ra lúc lâm thời của mình bị vạch trần. Dù gì Monica cũng là giả, Monica giả kia nhất định không dám phản bác lời của cô, tránh để lộ chân tướng. Mà Gregory đã “mất trí nhớ”, càng không thể phản bác.

Nhìn xem! Mua dây buộc mình tới cỡ nào.

Nghĩ tới đây, tâm trạng buồn phiền của phu nhân Demi dần chuyển biến tốt đẹp. Cô mỉm cười với Gregory nói: “Monica là một đứa trẻ dịu dàng. Cho dù nó không cự tuyệt đề nghị đồng hành của cậu, nhưng cậu hẳn phải rất rõ vị trí của mình”. Cô nhẹ nhàng buông lời xong, đắc ý xoay người bỏ đi.

Gregory nhìn bóng lưng của cô, trong mắt hiện lên tia sáng lạnh lẽo.

Mundra cảm thấy gần đây càng ngày càng thêm ngủ, khí vong linh trong cơ thể giống như đã quen bị Quang Minh thần lực áp chế, không còn giống trước kia thỉnh thoảng còn có thể nổi dậy phản kháng một chút.

Cậu đột nhiên có chút lo lắng, sợ có một ngày cho dù có tháo được vòng tay, cậu cũng quên mất phải dùng ma pháp vong linh thế nào.

Hayden cảm thấy tay nắm ngày càng trĩu xuống, ngoảnh lại nhìn thấy Mundra đã ngồi chồm hổm trên mặt đất, không khỏi bật cười nói, “Buồn ngủ như vậy?”

Mundra bó gối không nói năng. Ý nghĩ bất ngờ trong đầu khiến cậu lo lắng quá chừng, ngay cả Hayden vật liệu vu thi thượng hạng cũng không thể xua tan.

Hayden yêu chiều mà ngồi xuống, mỉm cười xoa tóc cậu, cảm giác mềm mại giống như trong tưởng tượng, khiến cho trái tim hắn cũng trở nên dịu dàng. Hắn vươn tay, bế Mundra.

Mundra không cự tuyệt, cực kỳ phối hợp điều chỉnh tư thế.

Hayden ôm cậu trở về phòng.

Ánh dương theo cửa sổ rộng mở chiếu vào, ảm áp mênh mang, dễ dàng khiến người ta trở nên buồn ngủ.

Hayden trêu chọc nói: “Làm sao giờ? Hình như tôi cũng buồn ngủ”

Mundra ôm cổ hắn, “Cùng ngủ”

“...” Con mắt Hayden chợt mở lớn, con ngươi xanh thắm như biển cả vỡ ra tia sáng còn rực rỡ hơn cả ánh dương. Có điều lý trí của hắn rất không thức thời nhảy ra ngăn chặn tất thấy mộng tưởng đẹp dễ nảy ra trong đầu hắn.

Phu nhân Demi và Gregory còn ở dưới lầu.

Mà theo lời đồn Gregory vẫn là hôn phu của Monica.

Nghĩ tới đó, Hayden nửa quỳ trên giường, nhẹ nhàng đặt Mundra xuống, buông rũ mắt nhìn cậu, tự tiểu phi tiểu nói: “Gregory thực sự là hôn phu của em?”

Mundra nhìn hắn, tựa hồ đang suy nghĩ.

Hayden có chút cảm giác thất lạc, cực kỳ phong độ mà buông tay, đang định đứng lên, chợt nghe Mundra ở phía sau hắn nhàn nhạt trả lời: “Không phải”

Hayden dừng chân, quay lại, bên trong con ngươi màu lam lấp lánh tiểu ý.

Mundra theo thói quen nghiêng đầu nói: “Nhưng, chuyện đó thì liên quan gì?”

Hayden đã trở lại giường, cúi đầu khẽ hôn lên trán cậu, “Chuyện đó có nghĩa tôi có thể làm thêm một số chuyện”

Mundra không quen ngoảnh đi.

Hayden thuận thế nằm xuống bên người cậu, vòng tay ôm cậu nói: “Chúng ta ngủ thế này, hay là làm thêm chút chuyện gì đó?”

Mundra kéo tay hắn, đặt dưới ánh nắng ngắm nhìn, tâm tình càng trở nên khó chịu. Vật liệu tốt như vậy, chỉ có thể sờ có thể ngắm mà không thể chà...

28. Chương 28: Cuộc Chiến Nữ Nhân (tám)

n tiếng gõ.

Hayden không thể không lưu luyến rời giường ra mở cửa.

Người tới là phu nhân Nicole. Dư quang nơi khóe mắt quét qua chiếc giường cùng người nằm trên giường, khóe miệng nhếch lên đầy giảo hoạt, “Có phải ta đã cắt ngang chuyện gì đó không?”

Hayden sờ cằm, “Nghiêm túc mà nói, còn chưa bắt đầu”

Phu nhân Nicole nói: “Ta nghe nói phu nhân Demi và Gregory nhà Dana tới”

Hayden nói: “Đúng vậy, đang ở dưới lầu”

Phu nhân Nicole nói: “Con chuẩn bị trước khi bọn họ đòi người, trước tiên thiết hạ ma pháp trận tình yêu trên thân thể Monica?”

Hayden cười nói: “Thời gian có chút eo hẹp, có điều có thể thử xem”

Phu nhân Nicole nói: “Ta còn nghe nói hôm nay tinh thần Monica không được tốt lắm”. Bà nghi ngờ nhìn Hayden, “Ta nghĩ không phải là tại thời điểm ta không biết đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?”

Hayden thành thực nói: “Nếu có gì xảy ra, chắc chắn người sẽ biết”

Phu nhân Nicole làm vẻ mặt tiếc nuối nói: “Vậy a”

Hayden quàng vai bà, tiến vài bước ra hành lang, nói: “Khách còn đang chờ dưới lầu, con nghĩ bọn họ rất cần một nữ chủ nhân tới tiếp đãi”

Phu nhân Nicole nói: “Ta có thể tranh thủ giúp con một giờ, đủ rồi chứ?”

Hayden cười nói: “Con có thể lâu hơn một chút”

Phu nhân Nicole tặng hắn một ánh mắt hiểu mà không nói.

Hayden trở lại phòng, phát hiện Mundra đã dậy, đương nhoài người trên ngưỡng cửa sổ, ngơ ngẩn nhìn bầu trời bên ngoài.

“Đang nghĩ gì thế?” Hắn cực kỳ tự nhiên ôm eo con nhà người ta.

Mundra không chịu yên giây ra, hiển nhiên rất bài xích loại hành vi bó buộc này. “Tôi đang nghĩ, cho dù đi đến đâu, bầu trời vẫn như nhau”

Hayden nói: “Đó là do em dùng cùng một loại ánh mắt để nhìn”

Mundra khẽ kêu một tiếng “À”, xoay người lại.

Hayden thả lỏng cánh tay, tùy ý nâng xoay một vòng trong vòng tay mình.

Mundra nhìn xương quai xanh của Hayden, trong mắt ánh lên tia sáng xa xôi, trong đầu chậm rãi phác họa hình dạng bộ xương của Hayden. Nhìn chiều cao cùng hình thể hắn, hắn đó phải là bộ xương khiến người ta vô cùng yêu thích.

Hayden cúi đầu, liền thấy hai mắt nàng đang chăm chăm nhìn... cơ ngực mình? “Muốn sờ không?” Hắn cười hỏi.

Mundra gỡ tay, vuốt ve xương quai xanh hắn.

Thân thể Hayden căng cứng. Mundra không phải người thứ nhất vuốt ve xương quai xanh hắn, nhưng chắc chắn là người thứ nhất vuốt ve xương quai xanh mà khiến hắn hưng phấn khắp người. Nhiệt độ cơ thể lạnh lẽo cùng thủ pháp cần cần dục dục khiến hắn gần như không thể kiềm chế dã thú dục vọng trong người.

Mundra phát hiện đối phương đột nhiên áp sát, lập tức giây dựa.

“Monica”. Hayden dùng cằm nhẹ nhàng xoa đỉnh đầu cậu, hai tay chậm rãi trượt xuống theo sống lưng...

Khó chịu quá à nha!

Mundra đẩy ra cả nửa buổi không hiệu quả, trực tiếp há miệng, ngoạm một miếng trên ngực hắn. Nhưng hàm răng ở trên da thịt rắn chắc trượt xuống, trong cảm nhận của Hayden, rất giống với liềm. (cho thấy làm người không chỉ cần da mặt dày còn cần da người dày nữa)

Tiếng cười ghen trong ***g ngực, dường như hắn rất thích trò ve vãn của nàng. Hai tay hắn đặt trên hông Mundra khẽ nhéo một chút, sau đó nâng nàng lên, đặt ngồi trên bệ cửa sổ, miệng giống như người tiến về trước, cách một lớp trang phục cần nhẹ lên vị trí nhô lên.

Kích thích xa lạ mà bất ngờ khiến Mundra từ ngón chân đến da đầu đều tê rần. Cậu chưa bao giờ trải qua cảm giác như vậy, có chút mới mẻ lại có phần khó chịu, tuy nhiên có thể khẳng định một điều, cậu không thích chút nào!

Mundra thấy Hayden cười tủm tỉm ngẩng đầu nhìn mình, đột nhiên ngửa đầu ra sau, sau đó lao mạnh về phía đầu Hayden.

Hayden vô thức tránh đi. Mundra bởi vì dùng sức quá độ, cả người ngã nhào vào lòng hắn, hơn nữa còn bởi dụng lực quá đột ngột, cơ thể hơi chúi xuống, không thể không dùng hai chân quắp lấy đùi Hayden tránh cho khỏi trượt ngã.

“... Em thích tư thế này?” Hayden cảm thấy mình nhất định phải xem xét lại vị tiểu thư Monica này. Tại phương diện nào đó, nàng thực sự phóng khoáng tới mức khiến người ta phải hồi lòng hồi dạ!

Mundra không lên tiếng ôm chầm cổ hắn, mượn lực để hai chân chạm đất bình yên.

Hayden nắm cánh tay nàng, đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay chạm phải vật gì đó cứng cứng, lại truyền đến cảm giác cực kỳ quen thuộc...

“Monica!”

Tiếng gọi của Gregory cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Hayden nhanh chóng chỉnh trang lại tóc tai y phục Mundra, sau đó cũng chỉnh lại của mình. Khi tiếng bước chân của Gregory vọng đến từ ngay trước cửa, Hayden vừa vặn mở cửa.

“Nguyên soái”. Ánh mắt Gregory lướt qua vai Hayden, rơi lên thân ảnh nhỏ bé gầy gò phía trước cửa sổ kia, “Ngài có khách quý tới nhà. Tôi nghĩ lời mời dùng bữa phải để sau rồi. Tôi và Monica cáo từ, hôm khác sẽ trở lại chào hỏi”

Hayden nghi hoặc nói: “Khách quý?”

Gregory nói: “Frank Charlie”

Vùng giữa hai bên lông mày Hayden hơi giãn ra. Từ sau khi hắn trở về đế đô, Frank vẫn luôn ở trong học viện, chỉ lộ mặt phút chốc trong đại diện đăng cơ, thời gian còn lại đều vùi đầu trong thư viện của học viện. Tình hình gần đây của Frank, hắn chỉ dò hỏi được chút ít từ trong lời của Ciro và Soso, khó có được người này lại tự mình tới nhà gặp mặt, Hayden tự nhiên không thể ngăn khách ngoài cửa.

Gregory thấy Hayden không nói gì, dịch người sang bên cạnh, để thân hình mình lọt vào đường nhìn của Mundra, “Monica. Đi thôi”

Mundra không chút do dự đi ra. Hành động mới nãy của Hayden rất kỳ quái, có loại cảm giác mình trở thành con mồi của đối phương. Cậu ghét loại cảm giác này, nhất là đối phương lại vốn là con mồi trong kế hoạch của mình. Lúc vòng qua Hayden, Hayden đột nhiên vươn tay kéo cậu lại.

Ánh mắt Gregory lơ đãng nhưng hơi lóe lên.

Tuy nhiên Hayden nhanh chóng buông tay, dường như chỉ là niết lòng bàn tay Mundra, sau đó trở tay đóng cửa, đi theo phía sau bọn họ xuống tầng.

Phu nhân Demi và phu nhân Nicole đang đi từ hoa viên trở vào nhà, nghe tiếng cười vui vẻ của hai người có thể thấy được hai người nói chuyện cực kỳ ăn ý. Thấy Gregory và Hayden cùng xuống lầu, nụ cười của phu nhân Nicole hơi nghẹn lại, nháy mắt với Hayden tỏ ý xin lỗi.

Hayden nhếch khóe miệng ý rằng cũng đành chịu, sau đó toàn bộ lực chú ý đều đặt lên người tới thăm đương ngồi trên sofa ở phòng khách.

Phu nhân Nicole tựa như lúc này mới chú ý đến cậu, ánh mắt rõ ràng mang theo niềm kinh ngạc.

Không chỉ bà mới cảm thấy kinh ngạc, khi Hayden nhìn rõ bộ dạng Frank ngày hôm nay, trong lòng cũng phải giật mình. Frank đương ở cái tuổi giữa người đàn ông và cậu thiếu niên, hắn phải dồi dào sức sống, khí lực mạnh mẽ, nhưng hai gò má hôm xuống, quầng mắt đen sì, con ngươi mất đi ánh sáng rạng ngời, khiến cậu ta nhìn qua chẳng khác gì một con bệnh dặt dẹo.

Hayden nhanh chóng giấu biểu tình kinh ngạc dưới đáy lòng, giang hai tay nghênh đón cậu ta.

Ánh mắt Frank rớt cuộc cũng có vài phần thần sắc, bước nhanh về trước ôm siết Hayden. Người đàn ông hắn vẫn xem là thần tượng cùng tấm gương xuất hiện, thoáng xoa dịu buồn lo cùng sợ hãi mấy ngày qua trong hắn. “Nguyên soái...” Cậu khẽ gọi.

Hayden buông tay, vỗ vai cậu ta nói: “Từ khi nào quan hệ giữa hai chúng ta đã thái hóa thành nguyên soái vậy?”

Frank nói: “Hayden”. Mặc dù gọi thẳng tên, nhưng giọng điệu vẫn tràn ngập sùng kính.

Phu nhân Nicole thừa dịp đi tới, ôm cậu ta, hôn lên má cậu ta an ủi, sau đó yêu thương mà vuốt ve khuôn mặt cậu nói: “Đáng lẽ ta nên mang về đây chút hoa quả từ tiểu trấn, nhìn sắc mặt cháu kia, đồ ăn Fariel đã xuống cấp đến thế này rồi sao?”

Frank nhếch khóe môi muốn cười mà cười chẳng nổi, “Không, là cháu không chú ý ăn uống”

Phu nhân Nicole kéo tay cậu nói: “Đó là trách nhiệm của đầu bếp. Có điều cháu yên tâm, đầu bếp của nhà chúng là xuất sắc nhất, ông ấy có thể khiến người tự cho là không muốn ăn phải đảo ngược suy nghĩ của mình”

Bà kéo cậu đi đến phòng ăn, Frank cũng chỉ có thể bám theo.

Gregory đang định mở lời cáo từ, đã thấy phu nhân Nicole dừng bước, quay về phía y và phu nhân Demi gọi: “A, cùng đến đây đi. Trước khi dùng bữa chính, chúng ta có thể nếm thử điểm tâm. Cũng không thể để đầu bếp quá nhàn rồi được, mọi người không biết đâu, gần đây ông ấy đã béo tới mức rời giường cũng cần phải có người giúp đỡ rồi”

Gregory liếc nhìn phu nhân Demi.

Phu nhân Demi hiển nhiên vẫn còn để bụng chuyện y giả ngây giả dại lúc trước, ngoảnh mặt làm ngơ trước ám chỉ của y, về mặt hồ hởi đuổi theo sau phu nhân Nicole.

Trước khi Gregory nghĩ ra lý do từ chối, Hayden đã cực kỳ tự nhiên kéo tay Mundra, đi vào phòng ăn, bỏ lại Gregory một mình đứng trước cầu thang.

Trống trải bất ngờ khiến hai mắt dâng đầy u ám. Gregory đứng tại chỗ do dự một lúc, rốt cuộc cũng cất bước theo vào.

29. Chương 29: Cuộc Chiến Nữ Nhân (chín)

Phòng ăn tràn ngập tiếng cười khoan khoái.

Phu nhân Nicole liên tục hâm nóng bầu không khí, muốn xua tan âm u cùng đau buồn Frank mang đến. Phu nhân Demi cực kỳ phối hợp hòa theo, nhưng ánh mắt luôn lơ đãng xẹt qua Mundra, Hayden và Gregory, dường như đang quan sát tìm kiếm sợi tơ vô hình liên hệ ba người bọn họ với nhau.

Frank ngồi giữa Hayden và phu nhân Nicole, cho dù cậu ngồi sát bên họ, nhưng nhìn qua vẫn thực xa xôi, giống như hoàn toàn cô lập trong một thế giới khác. Kỳ thực cậu có rất nhiều điều muốn nói với Hayden, chẳng qua hiện tại hiển nhiên không phải thời điểm thích hợp.

Thời gian trôi vun vút trong tiếng cười, cho đến giờ ăn trưa.

Phu nhân Nicole thăm thở phào, liên tục đưa ra chủ đề mới mẻ thú vị cũng là một chuyện rất mệt người. Bà thậm chí còn hoài nghi nếu bữa trưa đến chậm thêm một tiếng, bà sẽ không thể không làm một tiểu thuyết gia bắt đầu biên chuyện.

Người phục vụ được sự cho phép của bà, thu dọn điểm tâm trên bàn, sau đó bắt đầu bưng đồ ăn lên.

Bữa trưa trải qua rất im lặng.

Trong tình huống đồ ăn có thể chặn mồm, phu nhân Nicole cũng không muốn phải cố sức biên chuyện làm gì.

Sau khi bữa trưa kết thúc, Hayden theo phép lịch sự mời bọn họ ở lại dùng trà chiều, nhưng bị từ chối khéo. Vị khách duy nhất lưu lại là Frank.

Nhìn Mundra theo sau Gregory rời khỏi, phu nhân Nicole không giữ được bình tĩnh hỏi: “Con thực sự để cô ấy đi như vậy?” Ngoại trừ tác dụng kích động Anita, phu nhân Nicole cũng rất thích cô gái ít lời lại thẳng thắn này. Trong giới quý tộc, cô bé là một ‘sinh vật lạ’.

Hayden cười nói: “Hay là con ký một lệnh gọi nhập ngũ, để cô ấy gia nhập quân đội của con?”

Phu nhân Nicole nói: “Một chủ ý nghe ra cũng không tồi. Có điều con còn chủ ý nào tốt hơn không?”

Hayden im lặng một lúc nói: “Đi thành Mael có tính không?”

Phu nhân Nicole hơi tắt nụ cười, ngón tay vỗ nhẹ lên cánh tay hắn, “Từ góc độ của người mẹ, ta ủng hộ mỗi một quyết định của con”

Hayden chậm rãi mỉm cười, mặc dù đã ra quyết định, nhưng phản ứng của phu nhân Nicole có ảnh hưởng hết sức quan trọng tới quyết định này, nói: “Cảm ơn người”

“Nếu con quyết định đi thành Mael, tốt nhất sớm giải quyết nữ bá vương thành Mael của con đi đã”. Bà có phần kiềm chế khi nhìn lên trên tầng nói, “Hôm nay thực an tĩnh, cô ta khóc tới bất tỉnh rồi?”

Hayden nói: “Con bảo Hansen tiễn cô ấy rời thành tối hôm qua rồi”

Phu nhân Nicole nhú mày nói: “Nhanh như vậy?”

Hayden cười nói: “Mẹ yên tâm. Sẽ không quá nhanh”. Ít nhất sẽ không trở về thành Mael trước hân.

Phu nhân Nicole nghi hoặc nhìn hân.

Hayden nói: “Từ Fariel ngồi xe ngựa đến thành Mael là một đoạn đường rất dài”

“Ngồi xe ngựa?” Phu nhân Nicole nhin không được cười thành tiếng, có chút hả hê trước nỗi khổ của người khác. Khi mà Đế Quốc Kanding đã rất phổ biến ma pháp trận truyền tống, ngồi xe ngựa lặn lội đường xa hiển nhiên là một chuyện rất khổ cực. “Hansen sẽ rất vất vả”

Hayden nói: “Cậu ta chỉ đưa đến cửa, đoạn đường tiếp theo, sẽ có đội lính đánh thuê tiếp nhận”

“Vậy quá tuyệt!” Phu nhân Nicole rất vừa lòng với sắp đặt này. Bà ngoảnh lại thấy Frank ở bên cạnh im lặng nghe bọn họ trao đổi, không khỏi vỗ vai cậu ta nói, “Hai đứa vào thư phòng ngồi đi. Ta đi chuẩn bị trà bánh”

“Cảm ơn phu nhân”. Frank dôi nhìn phu nhân Nicole rời khỏi rồi mới theo sau Hayden vào thư phòng.

Thư phòng của Hayden cũng không lớn, hình bán nguyệt, phần bán nguyệt là cửa sổ sát đất, từ cửa sổ có thể nhìn thấy cảnh vật hoa viên. Bên kia là giá gỗ, bên trên bày một ít sách thuộc đủ loại cùng đồ trang trí.

“Là vì chuyện Mundra phải không?” Hayden nhìn thân ảnh bên cửa lòng ngổn ngang tâm sự.

Frank ngẩng đầu, trong mắt mang theo ánh lửa chờ mong không thể nhìn thấy, cậu không dám khơi ngọn lửa cháy quá mạnh, bởi vì hi vọng càng lớn, thất vọng càng đau. “Bệ hạ đã nói cho tôi tin tức mới nhất, nhưng tôi nghĩ, có thể ngài biết được nhiều hơn một chút”

Hayden cười khổ nói: “Ta biết cũng không nhiều”. Hân dừng một chút, ngẩng đầu tạ lỗi, “Xin lỗi, ta đã trở mắt nhìn gã trốn đi ngay trước mặt mình”

Sắc mặt Frank có chút cứng ngắc, khe thở dài: “Kỳ thực, tôi cũng biết hi vọng rất xa vời”. Nhận được đáp án rõ ràng, Frank bớt đi vài phần câu nệ, gánh nặng trên vai coi như đã rời đi phân nửa. Cậu kéo ghế lại ngồi xuống nói: “Tôi thậm chí đã rất nghiêm túc suy nghĩ đến việc học ma pháp vong linh”

Hayden nói: “Mặc dù quan hệ giữa đế quốc và Quang Minh thần hội rất căng thẳng, nhưng loại căng thẳng này chỉ là tạm thời. Nếu Quang Minh thần hội vẫn nắm giữ chặt chẽ mỗi một góc ngách Mộng đại lục, đế quốc sẽ không thực sự trở mặt với bọn họ, và pháp sư vong linh cũng không thể quang minh chính đại đứng dưới ánh sáng mặt trời”

Frank kinh ngạc nhìn hân.

Hayden nhướn mày nói: “Liên minh giữa chúng ta và Samanlier cũng là tạm thời. Quang Minh thần hội và đế quốc xung đột là bởi vì Giáo hoàng muốn thò móng vuốt vào trung tâm quyền lực của đế quốc. Nhưng đế quốc và Samanlier xung đột là cuộc xung đột giữa một quốc gia với một quốc gia. Loại xung đột thứ hai hiển nhiên phức tạp hơn loại thứ nhất rất nhiều”

Frank nói: “Ngài không ghét ma pháp vong linh?” Những lý do mà Hayden nói đều căn cứ vào phân tích tình huống thực tế, không hề nhắc đến đánh giá của hân đối với ma pháp vong linh.

Hayden cười cười, “Nếu bọn họ là kẻ địch, ta sẽ cực kỳ ghét bọn họ”

Frank nói: “Nhưng ma pháp vong linh tiếp xúc với vật chết”

Hayden nói: “Quân nhân cũng vậy. Bất đồng chính là, ta liên tục biến kẻ sống thành người chết, mà bọn họ lại khiến người chết nhìn qua trông giống một kẻ sống”

Ngón tay Frank đặt trên tay vịn siết lại.

Câu nói sau cùng của Hayden đã đánh sâu vào trái tim cậu.

Khiến người chết nhìn qua trong giống kẻ sống.

Đây có phải là nói, ngộ nhỡ, ngộ nhỡ Audis thực sự không tỉnh lại, cậu có thể dùng phương pháp này để hắt nhìn qua giống như vẫn còn sống?

Hayden nhìn hốc mắt Frank đột nhiên đỏ lên, nheo mắt nói: “Cậu đang lo cho Audis?”

Frank quay đi, dùng mu bàn tay quạt nước mắt đọng trong hốc.

Ngón tay Hayden khẽ gõ hai tiếng trên mặt bàn.

Nghe thấy tiếng động, Frank đột nhiên ngoảnh lại, giống như bị nhìn thấu tâm sự mà trốn tránh ánh nhìn của hắn, mãi sau mới hạ quyết tâm nói: “Như vậy, sẽ bị ngài ghét phải không?”

Một câu chẳng đầu chẳng đuôi, nhưng Hayden lại nghe hiểu. Hắn thản nhiên nói: “Có thể khẳng định chắc chắn rằng, ta hoàn toàn không ghét hoàng đế bệ hạ và hoàng hậu bệ hạ”

Frank chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt vẫn ánh lên vẻ do dự.

Hayden bật cười nói: “Vì sao luôn có người nghĩ ta sẽ can thiệp vào cuộc đời người khác thế nhỉ? Cái ta cần là tình bạn với các cậu, còn tình yêu của các cậu, ta rất vui vẻ rằng nó và ta không liên quan”

Frank ngơ ngác nhìn hắn một lúc, cuối cùng cũng thôi khóc mà mỉm cười.

Trở về từ nhà Navister, Mundra không hề mở miệng nói chuyện. Gregory đã quen với tính trầm mặc của cậu, cũng không thấy có gì không thích hợp, cho đến khi đưa cậu vào phòng, cũng không chủ động hỏi han.

Nhưng phu nhân Lillian theo sau y chờ cho Mundra đóng cửa phòng rồi, liền nhịn không được bắt đầu hỏi đông hỏi tây, đặc biệt cảm thấy hứng thú chuyện giữa Hayden và phu nhân Demi.

Gregory đáp mấy câu lầy lẹ.

Phu nhân Lillian nhìn bộ dạng không tập trung của y, có chút mất hứng nói: “Sớm biết vậy thì nên để ta đi cùng con. Vậy sẽ không để cô ta một người đoạt hết hào quang. Cô ta tới nhất định là vì nguyên soái Hayden, ta quá hiểu cô ta, từ sau khi bá tước Gulaba qua đời, cô ta chưa bao giờ chịu an phận!”

Gregory biết cá tính của bà, không nhận được đáp ứng, tuyệt không chịu bỏ qua, buộc lòng phải nói: “Con nghĩ lần này cô ta tới cũng không phải vì Hayden”

Phu nhân Lillian nói: “Chẳng nhẽ... A! Cô ta biết Monica. Không lẽ cô ta vạch trần rồi?”

Gregory lắc đầu nói: “Không”

Phu nhân Lillian không tin nói: “Vì sao”

Gregory nói: “Cô ta chỉ hận sao Monica không thực sự biến mất, làm gì có chuyện cam lòng vạch trần Monica giả?” Một khi vạch trần, phu nhân Demi không thể không đối mặt với vấn đề Monica thật giờ ở đâu, mà đây là điều phu nhân Demi lo sợ nhất. Bởi vì từ vấn đề này, sẽ bóc móc ra rất nhiều chuyện cô ta không muốn đối mặt!

Y vốn chỉ có hoài nghi sơ bộ với lai lịch sát thủ, nhưng hiện tại có thể đã có thể khẳng định.

Phu nhân Lillian vẫn là vẻ mặt mờ mịt như cũ.

Trước khi bà kịp thắc mắc gì nữa, Gregory nhanh chóng chặn lời bà nói: “Con muốn đi xa nhà một chuyến”

Mạch suy nghĩ của phu nhân Lillian thực sự bị kéo đi, “Đi đâu?”

Gregory nói: “Thành Mael”

“Vì sao?” Phu nhân Lillian không vui cau mày, “Con mới về nhà chưa được bao lâu! Hơn nữa con đã mất trí nhớ, vì sao còn muốn chạy tới nơi hẻo lánh đó? Nơi đó ngay sát Xiguimo, nguy hiểm hơn thành Putra rất nhiều”

Gregory nói: “Con nhất định phải đưa Monica đi”

“Đưa đi thành Mael?” Phu nhân Lillian giật mình hạ giọng nói, “Con rõ ràng biết nó là pháp sư vong linh còn muốn đưa nó đi thành Mael sát biên giới Xiguimo?”

“Cậu ta muốn trở về. Mà con muốn thành toàn cho cậu ta”. Y dừng một chút, khóe miệng nhếch nụ cười toan tính, “Thuận tiện thành toàn chính mình”. Y muốn để mình rời xa Fariel, rời xa gia tộc Dana, rời xa... Audis.

Bóng đêm dày đặc giăng trải bầu trời. Ánh trăng bị che khuất, ánh sao bị lu mờ.

Ba con ngựa đạp vó lạnh lẽo kéo mã xa chạy về phía tây. Hai bên đường là đồng cỏ nát hoang tàn, nơi đây cách cổng thành rất gần. Bởi vì công trình trùng kiến để đô còn chưa tiến triển đến nơi đây, cho nên ở đây vẫn duy trì vẻ hoang vu không dấu chân người sau khi bị hủy diệt.

Xe ngựa cách cổng thành càng ngày càng gần.

Gregory đột nhiên có cảm giác bất an, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra. Lần trước có loại cảm giác này, y và Monica bị tập kích. Y quay đầu nhìn Mundra, trong xe ánh sáng lơ lửng, y nhìn chăm chăm cậu ta hồi lâu mới phát hiện cậu ta đang mở to mắt, sẽ không vì cấp bách khó chịu mà chớp vài cái.

Xe ngựa từ từ dừng lại.

Gregory biết dự cảm của mình lại lần nữa trở thành sự thực. Y mở cửa xe, thông thả bước xuống.

Phía trước con đường, Hayden cũng vừa vặn bước xuống khỏi mã xa, cười tủm tỉm chào hỏi y.

30. Chương 30: Cuộc Chiến Nữ Nhân (mười)

Mặc dù phía trước con đường là đêm tối mờ mịt, nhưng Gregory và Hayden đều có thể nhìn thấy cảnh giác cùng đánh giá trong mắt đối phương.

“Nguyên soái”. Gregory làm bộ ngỡ ngàng, “Chẳng lẽ hoàng đế bệ hạ ra nhiệm vụ mới? Hi vọng tôi không quấy nhiễu điều gì”

Hayden rất tự nhiên nói: “Ta định đi nghỉ ở thành Mael, nhớ tới cậu và tiểu thư Monica cũng chuẩn bị đến đó, cho nên muốn thử thời vận, nhìn xem có thể chạm mặt hai người hay không”

Chạm mặt đích thực là rất chuẩn.

Lúc trước Gregory chỉ nghĩ phải tránh phu nhân Demi, không ngờ Hayden cũng đến chen một chân. Chẳng nhẽ Hayden thực sự thích Monica giả? Suy nghĩ này chợt lóe lên trong đầu y, đã bị phủ định cực kỳ cương quyết. Y nhìn ra được Hayden có chút ý tứ đối với ngoại hình nữ của pháp sư vong linh này, nhưng tuyệt đối không đến mức khi mà để đô ở trong thời khắc trăm công nghìn việc cần xử lý hẩn lại có thể bỏ mặc tất cả bám theo đến thành Mael, trong này nhất định có chuyện y không biết.

Trong lòng y dâng lên cảm giác bất an. Lấy quan hệ giữa Hayden và Frank, nếu hắn biết ngồi trong xe ngựa là một pháp sư vong linh, nhất định sẽ trăm phương ngàn kế đưa cậu ta về cứu Audis. Gregory không biết pháp sư vong linh có thực sự hữu dụng đối với Audis hay không, nhưng có thể khẳng định một điều là, y hoàn toàn không muốn mạo hiểm như vậy.

Trong chớp mắt ngắn ngủi, y nghĩ đến rất nhiều, nhưng trên mặt không biểu lộ chút gì. “Quả là rất khéo”. Gregory chú ý đến Hayden di chuyển đường nhìn, không khỏi quay đầu.

Mundra đã bước xuống khỏi xe ngựa. Cậu mặc áo choàng màu đen trước khi đi Gregory mượn của phu nhân Lillian. Áo choàng che kín toàn bộ cơ thể cậu, chỉ để lộ phần đầu nho nhỏ, khiến cậu nhìn qua hết như bị chôn trong áo choàng, lúc bước đi giống như một mô đất đang di chuyển.

Hai mắt Hayden uồn cong, lộ ra nụ cười vui vẻ thực sự đầu tiên trong buổi tối ngày hôm nay, “Thật cao hứng nhanh như vậy đã lại gặp mặt, Monica”

Mundra nghiêng đầu nhìn hắn. Bởi vì buổi sáng ngày hôm nay Hayden làm ra chuyện kì quái đối với cậu, khiến cậu hiện tại vẫn duy trì một phần đề phòng đối với hắn. Cậu mơ hồ biết được đối phương dường như có hứng thú dành cho người khác phái đối với cậu, nhưng cậu cũng không quá để ý.

Gregory thấy Mundra đi đến, trong lòng căng thẳng, rất tự nhiên vươn tay nắm lấy lòng bàn tay cậu, ôn nhu nói: “Lạnh không?”

Mundra dừng chân, “Không lạnh”

Ngón tay Gregory nhẹ nhàng vuốt tóc mái cậu, lộ ra bờ trán mịn màng.

Động tác thân mật như vậy khiến Mundra cảm thấy cực kỳ khó chịu. Mỗi pháp sư vong linh đều rất chú trọng về lãnh địa, tuy rằng ý thức lãnh địa của cậu bởi vì khí vong linh suy yếu mà theo đó cũng giảm bớt, nhưng không có nghĩa là không còn. Từ Hayden đến phu nhân Nicole đến Gregory, dường như người nào cũng thích chạm tới chạm lui trên người cậu, cậu bắt đầu suy nghĩ liệu có nên cách xa đám người mạo phạm này, dựa vào năng lực của chính mình trở về thành Mael hay không.

May mà Gregory chỉ là muốn ra vẻ hai người thân mật trước mặt Hayden, đã nhanh chóng rút tay trở về, Mundra có chút buồn ngủ liền sớm ném veo suy nghĩ mới nảy trong đầu.

“Tôi đã chuẩn bị một ít điểm tâm, muốn qua xe ngựa tôi ngồi không?” Hayden hỏi. Từ khi Mundra chính mồm phủ nhận quan hệ hôn phu của Gregory, ý đồ của hắn đối với “Monica” đã không còn như ẩn như hiện giống lúc trước — cho dù là ở trước mặt Gregory.

Gregory vòng qua vai Mundra, “Hiện tại là giờ ngủ của Monica, tôi nghĩ em ấy càng cần nghỉ ngơi”

Nếu Gregory không ôm vai cậu, có thể Mundra còn lưỡng lự một chút, mặc dù Hayden là vật liệu hiếm có vô cùng, nhưng hành vi thích xâm phạm lãnh địa người khác của hắn khiến người ta cảm thấy rất khó ở chung. Nhưng khi mà Gregory cũng phạm phải cái tật y hệt, Mundra không chút do dự lựa chọn người mặc dù thích đụng chạm mình, nhưng mình cũng rất thích đụng chạm hắn.

Mundra nhún vai, sau đó trong ánh nhìn kinh ngạc của Gregory, chậm chậm đi về phía Hayden.

Hayden nhếch khóe miệng, lộ ra hàm răng trắng sạch ngay ngắn, nụ cười xán lạn như đuổi đi hàn ý cùng âm u của đêm tối.

Hai mắt Mundra không tự chủ tránh đi nụ cười của hắn. Nụ cười của hắn như có gai, khiến mắt cậu thấy đau đau, trong lòng bốc lên cảm giác nói không nên lời, khó chịu giống như vật chết đụng phải Quang Minh thần lực.

Hayden thấy cậu dừng bước, chủ động tiến lên hai bước, trước khi Gregory kịp lên tiếng, kéo cậu vào trong ngực, chạm tay lên má cậu, “Em nên che mặt, như vậy mặt mới không bị đông lạnh”

Mundra nói: “Sẽ không đông lạnh”. Nhiệt độ ban đêm ở Xiguimo có thể kết một lớp sương trên mặt, đối phó với nóng bức cùng giá lạnh là bài học bắt buộc của pháp sư vong linh sống tại Xiguimo.

Hayden kéo cậu lên xe ngựa, đồng thời lấy ra điểm tâm phu nhân Nicole chuẩn bị trước lúc đi.

Mundra không hứng thú đối với chuyện ăn, chỉ thần nhiên nhìn lướt qua, cũng không định thò tay lấy.

Hayden thúc thời thu về. Hắn đã sớm biết, vị tiểu thư Monica trầm mặc kiệm lời này rất không gì dễ lấy lòng, nhưng cũng bởi vì thế mới thấy nàng vô cùng thú vị. Hắn mỉm cười nhìn bộ dạng buồn ngủ của Mundra, không hề cảm thấy mất kiên nhẫn.

Cỗ xe ngựa này so với xe ngựa của Gregory rộng rãi và dễ chịu hơn nhiều. Mundra điều chỉnh một tư thế thoải mái, nghiêng đầu tì trán lên cửa sổ, nhắm mắt lại định ngủ. Nhưng cậu nhanh chóng tỉnh dậy. Con đường chưa được sửa sang gồ ghề gạch đá, thùng xe xóc nảy lên xuống, liên lụy cái trán cậu chốc chốc lại đập vào cửa sổ, phát ra tiếng bộp bộp nho nhỏ.

Hayden che miệng dường như đang cười, có điều cơ thể lắc lư khiến hắn trông như đang chống tay.

Mundra xoa trán, nghĩ nghĩ, thẳng thắn ôm đầu gối, hai tay vòng chặt, sau đó cúi đầu gối lên đầu gối.

Hayden bị làm lơ chỉ có thể thở dài quàng tay qua người cậu, hình thành vòng bảo hộ.

Mundra ngủ một lúc, cơ thể quả nhiên theo lắc lư của xe ngựa mà đứng đưa trái phải. Có mấy lần, vai cậu gần như dán sát vào ngực Hayden, mà Hayden cũng làm tốt chuẩn bị hiến thân, nhưng đến thời khắc mấu chốt, xe ngựa lại lắc cậu trở về.

“...”

Sau vài lần, Hayden thu tay về. Hắn cực kỳ xác định, mặc dù tư thế này nhìn có vẻ rất không vững vàng, nhưng thực tế, nó đặc biệt cân bằng.

Xe ngựa đến sát ranh giới Fariel gặp binh sĩ canh gác ở đây, tiếng quát lạnh lùng lọt qua khe cửa.

Hayden vỗ nhẹ trấn an Mundra giật mình tỉnh giấc, im lặng nghe Hansen giải thích.

Binh sĩ dường như vẫn ôm nghi ngờ đối với thân phận bọn họ. Kỳ thực hoài nghi bọn họ là hoàn toàn có căn cứ. Gregory vì để tránh dây dưa với phu nhân Demi, cố tình bỏ qua ma pháp trận truyền tống ở thành Mise cách Fariel gần nhất, chọn hướng ngược lại đi thành Cutler xa xôi, theo thường thức mà nói, là đường xa, hơn nữa ban đêm tối như mực, hai cỗ xe ngựa nhìn thế nào cũng thấy khả nghi.

Hansen trở mắt nhìn binh sĩ phớt lờ lệnh thông hành trong tay, đi tới bên xe ngựa. Mặt trăng khuất sau tầng mây rớt cuộc lộ ra phân nửa, ánh sáng mờ ảo quấn quanh xe ngựa.

Ánh mắt sắc soi của binh sĩ quét tới gia huy giản đơn ưu nhã khắc trên thùng xe đột nhiên dừng lại. Đường như là không dám tin, hắn giơ tay lên dụi mắt. Nụ hoa tulip chờ bung nở màu tím, còn đẹp dễ mê người hơn cả đá quý.

“Navister...” Binh sĩ phía sau binh sĩ kia hoảng sợ la lên.

Hansen cười khê thu lại lệnh thông hành.

“Mời xuống xe”. Binh sĩ đứng đằng trước dè dặt bất an hô, giọng nói lộ ra hốt hoảng rõ rệt.

Cánh cửa khê khàng mở ra.

Hayden bước xuống, mái tóc vàng chói mắt dưới ánh trăng càng thêm tầng kì ảo. Hắn nhìn hai binh sĩ càng lúc càng hoảng sợ, mỉm cười nói: “Ta là Hayden Navister, bên trong xe ngựa đằng sau là Gregory Dana, bởi vì lý do cá nhân, chúng ta muốn dùng ma pháp trận truyền tống của thành Cutler đến thành Mael. Hi vọng các người có thể cho qua”

“Đương, đương nhiên”. Binh sĩ phía trước ngẩng lên nhìn Hayden, kích động cơ hồ muốn nắm gậy ngọn giáo trong tay. Đứng trước mặt không chỉ là nguyên soái đế quốc, còn là hình mẫu cao quý nhất của mỗi quân nhân đế quốc! Bọn họ tôn kính Ciro, bởi vì Ciro là chủ nhân của đế quốc, là hoàng đế bề hạ cao quý. Bọn họ tôn kính Hayden, lại bởi vì hắn là nguyên soái trẻ tuổi nhất từ trước tới nay của đế quốc, là quân nhân chiến công huy hoàng nhất hiện nay của đế quốc!

Hayden chỉnh lại trang phục (*), “Tướng quân Besa từng nói, ban đêm là thời điểm binh sĩ buồn ngủ nhất, nhưng là thời điểm quân địch tỉnh táo nhất. Biểu hiện của các cậu đã bác bỏ mạnh mẽ lời ông ấy, binh sĩ đế quốc tại bất cứ thời điểm nào đều duy trì đầu óc tỉnh táo hơn quân địch”

(*) gốc là , cảm thấy dịch là “Hayden duỗi tay chỉnh lại quân phục cho cậu ta (người lính)” đúng hơn (Hayden đi nghỉ sẽ không mặc quân phục nhỉ) nhưng như vậy có vẻ thân mật quá, không thích hợp (cái chính là bạn k thích thế) nên đã tự ý thay đổi ‘-’

“Rõ!” Binh sĩ uốn ngực, tự hào nhìn người thanh niên thấp thoáng ý cười trước mặt.

Hayden đưa tay về phía Hansen.

Hansen lấy lệnh thông hành giao cho hắn.

Hayden nói: “Có điều ta càng hi vọng lần sau các cậu cho qua là bởi vì tờ lệnh thông hành này, mà không phải bởi vì cỗ xe ngựa này”

Binh sĩ sắc mặt ửng đỏ, lúng túng gật đầu, sau khi nhìn Hayden quay trở về xe ngựa, tự giác đứng thành hai hàng, giơ cao ngọn giáo, dùng nghi lễ tối cao tối sùng kính mình biết cung tiễn bọn họ rời đi.

Thành Cutler cách thành Fariel khoảng ba ngày đi đường. Dọc đường đi phần lớn thời gian Mundra đều ngủ mê man, Gregory vài lần muốn tiếp cận cậu, đều bị Hayden qua loa từ chối.

Về sau, Gregory cũng từ bỏ. Y đã nghĩ thông, nếu Hayden thực sự đã biết thân phận Mundra, như vậy hiện tại bọn họ sẽ không phải đi về trước, mà hẳn là lùi về sau. Nếu Hayden đã hờn hờn hở hở đi về phía thành Cutler, chứng tỏ thân phận của cậu nhỏ pháp sư vong linh này còn chưa bị phơi bày ngoài sáng.

Có lẽ, Hayden thực sự muốn đưa cậu ta về nhà để lấy lòng?

Gregory quyết định án binh bất động, tĩnh quan kì biến.

(*) tĩnh quan kì biến: bình tĩnh quan sát biến đổi

Ba ngày nhanh chóng trôi qua.

Khi Hansen nhìn thấy dây tường thành cổ xưa nhưng không mất đi khí thế xuất hiện cuối con đường, hắn liền ném veo lương khô trong tay, lau miệng, lẩm nhẩm: “Thịt, thịt... Cuối cùng có thể ăn thịt rồi”

Binh sĩ thành Cutler không chặt chẽ như binh sĩ thành Fariel, sau khi xem xét qua loa lệnh thông hành, liền để bọn họ tiến vào.

Tiếng động ồn ào cùng mùi hương hỗn tạp trên đường phố khiến Hansen nhận không được hít một hơi thật sâu. Lâu lắm rồi hắn chưa được nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt như vậy, Fariel trong thời gian phục hồi thực trầm mặc, giống như gã khổng lồ đương ngủ say, ai nấy đều biết nó rất mạnh mẽ, ai nấy đều biết một ngày nào đó nó sẽ thức tỉnh, nhưng hiện tại, nó vẫn đang ngủ say.

Bọn họ tìm một quán trọ bình thường để nghỉ chân.

Khi ông chủ nhà trọ cùng người làm thuê nhìn thấy gia huy hoa tulip màu tím trên xe ngựa, đều hít vào một hơi khí lạnh, mắt không chớp nhìn chằm chằm cánh cửa xe ngựa, cho đến khi Hayden và Mundra xuống xe, mới lại đồng thời nuốt nước miếng xuống.

Tóc vàng óng, mắt xanh lam, vóc dáng đỉnh đặc, khuôn mặt anh tuấn...

Là nguyên soái Navister đi?

Ông chủ cùng người làm thuê bốn mắt nhìn nhau.

Bên trong quán trọ không thiếu lũ khách tinh mắt, nhao nhao nhỏ giọng thì thầm.

Nhưng khi Hayden, Mundra và Gregory vào cửa, những âm thanh ấy lập tức biến mất. Ai nấy đều cúi đầu, liều mạng làm ra vẻ không có việc gì, nhưng dư quang khóe mắt luôn bắt giác quét về phía Hayden.

Hayden thuê năm gian phòng, sau đó mang theo Mundra lên lầu.

Bóng dáng bọn họ vừa biến mất nơi cầu thang, phía dưới liền dậy lên âm thanh nghị luận nháo nhác. Bởi vì nhóm người Hayden đi còn chưa đủ xa, cho nên tiếng nói mấy người to mồm nhất không hề gian nan truyền đến tai bọn họ ——

“Bên cạnh nguyên soái Navister chắc là tiểu thư Donna?”

“Tiểu thư Donna tóc đỏ cơ mà? Hẳn đó là nữ công tước Dorothy”

“Không không không, tôi nghĩ đó là công chúa Elena”

...

Hayden vội ho một tiếng nói: “Tôi khẳng định trong những người tôi biết không có ai tên là Donna, tôi càng khẳng định Đế Quốc Kanding không có nữ công tước Dorothy và công chúa Elena”

Mundra nghi ngờ nhìn hắn, “Ồ”

Hayden nhìn vẻ mặt thờ ơ của cậu, trong lòng dậy lên chút mất mát, duỗi tay xoa đầu cậu.

Mundra vô thức muốn né tránh, nhưng động tác hắn rất nhẹ nhàng, rất giống vỗ về của sư phụ lúc cậu bị bệnh ngày bé, cho nên cậu chỉ hơi nghiêng đi, rồi lại bất động.

Hayden tựa hồ cảm giác được chấp nhận của cậu, động tác càng thêm dịu dàng.

Gregory ở phía sau nhìn hành vi hai người bọn họ, trong lòng sinh ra loại cảm giác trả thù hả hê khi người khác gặp họa. Nếu không bởi vì Audis, kỳ thực y rất chờ mong vẻ mặt của Hayden khi biết Mundra là nam pháp sư vong linh.

Rong ruổi suốt ba ngày ba đêm đối với Hayden và Hansen mà nói không tính là gì, nhưng lo lắng cho hai người đồng hành là Mundra và Gregory, bọn họ quyết định ở lại quán trọ nghỉ ngơi một ngày rưỡi, chờ dùng xong bữa trưa mới lên đường.

Giờ ăn trưa, phòng ăn nhỏ của quán trọ chật ních người, trên thực tế, bắt đầu từ tối qua bọn họ đã canh giữ xung quanh quán trọ. Bất kể là nam nhân hay nữ nhân, ánh mắt bọn họ đều dừng trên người Hayden.

Hayden không để ai vào mắt chăm sóc cho Mundra, đối diện coi như không có người.

Mundra dường như cũng không cảm thấy những ánh mắt này, thoải mái ăn những thứ Hayden đưa tới, cho đến khi ăn no mới thôi.

Đám người vây xem thấy bọn họ dùng xong bữa trưa chuẩn bị xuất phát, đều dáo dác khẩn trương đứng dậy, ánh mắt chờ mong nhìn bọn họ. Các cô gái càng ra sức phô bày mặt tốt nhất của mình, hi vọng có thể thu hút sự chú ý của Hayden. Mặc dù tâm trạng bọn họ vô cùng nôn nóng, nhưng từ đầu đến cuối không ai dám thực sự lại gần. Ở đế quốc, quý tộc và bình dân vẫn luôn tồn tại khoảng cách rất sâu, cho dù bọn họ cùng tuân thủ một bộ pháp điển để quốc thống nhất, nhưng hiển nhiên pháp điển đối với quý tộc khoan dung hơn rất nhiều, thậm chí có một tội danh là tội xúc phạm, chính là chỉ bình dân đối với quý tộc bất kính.

Xa phu của Hansen và nhà Dana đều đã đánh xe từ nhà xe ra, Hayden đỡ Mundra lên xe xong, đột nhiên quay đầu lại, hướng về phía những đôi mắt trông chờ ánh mắt mình, mỉm cười vẫy tay.

“A!”

Đám người vỡ òa tiếng hò hét sung sướng kích động.

Cho đến tận khi xe ngựa tiêu thất khỏi tầm nhìn, tiếng reo hò vẫn không tiêu tán.

31. Chương 31: Blue Castle (một)

(*) Tên chương nó vốn là tiếng trung thôi, nhưng cái tòa thành màu xanh này cũng là tên riêng nên tự phía cho nó cái tên tiếng Anh chả liên quan, người đọc thông cảm nhớ ‘-‘ (hay là lấy tiếng Ý Blu Castello cho thêm tí kỳ bí =))

Phân hội của công hội ma pháp ở thành Cutler không lớn, phân hội trưởng đóng ở đây chỉ là ma pháp sư cấp bảy. Người có quyền thế nhất gã từng gặp là hội trưởng công hội ma pháp, chính vào cái ngày nhậm chức nào đó, tại tổng bộ công hội ma pháp ngẫu nhiên gặp được. Bởi vậy khi gã nghe nói xe ngựa của nguyên soái đế quốc được tân hoàng đế bệ hạ cực kỳ coi trọng đi về phía này, gã rất xấu hổ trốn mất.

Do đó khi Hayden đến phân hội, nghênh tiếp hắn là một tiểu ma pháp sư cấp ba.

“Thầy ông ấy... Ồ, thầy, tiêu tiêu... tiêu chảy! Thầy, đau dạ dày”. Nói chuyện với một đại nhân vật như vậy, tiểu ma pháp sư cảm thấy áp lực rất lớn.

Hayden tưởng rằng cậu ta bẩm sinh nói lắp, mỉm cười, không nói gì.

Tiểu ma pháp sư hơi thở phào, “Có gì có thể... Có thể có thể, giúp ngài không?” Hu hu. Cậu khẳng định câu không phải người nói lắp. Ít nhất là trước ngày hôm nay, cậu không hề nói lắp.

Hayden nói: “Ta muốn dùng ma pháp trận truyền tống đi thành Mael”

Tiểu ma pháp sư nói: “Được được. Ngài đi theo tôi”

Hayden hỏi: “Có thể mang theo xe ngựa của ta cùng đi không?”

Tiểu ma pháp sư bối rối nói: “Ma pháp trận của chúng tôi rất nhỏ, có thể, có thể không không không không được”. Cậu lại khấn trương rồi.

Hayden cười nói: “Không sao. Nhưng phải nhờ các người thay ta chăm sóc xe ngựa của ta rồi, ta sẽ trả phí tổn”

“Không không không, được được! Có thể, không vấn đề”. Ngay cả tiểu ma pháp sư cũng không biết rốt cuộc mình muốn nói cái gì.

Hayden nói: “Như vậy, chúng ta đi xem ma pháp trận thôi”

“A. Được được”. Tiểu ma pháp sư đi được một đoạn, bất ngờ dừng lại, lúng túng cúi đầu.

Về bối rối của cậu làm ngay cả Hansen cũng nhìn không đành, chủ động nói: “Quên gì à?”

Tiểu ma pháp sư đỏ bừng cả mặt, sắc đỏ lan xuống tận cổ, dùng âm thanh lí nhí không lớn hơn tiếng ruồi vo ve là bao nói: “Đi đi đi, nhầm rồi”

Hansen thông cảm nhìn cậu. Mồm nói lắp thì thôi, không ngờ ngay cả đầu cũng hồng, may mà là một ma pháp sư, nếu không nhất định sẽ bị người bắt nạt rồi?

“Có thể nhân cơ hội này tham quan công hội ma pháp cũng tốt lắm”. Hayden mỉm cười đáp lời.

Tiểu ma pháp sư ngẩng đầu, hai mắt lấp lánh ánh sáng vừa cảm động lại vừa xấu hổ.

Hansen vội ho một tiếng nói: “Vậy đường đúng ở đâu?”

Tiểu ma pháp sư vội dẫn bọn họ đi ngược trở về một đoạn, sau đó rẽ ở một lối ngoặt.

Công hội ma pháp mặc dù không rộng, nhưng hành lang lại dài và hẹp. Bọn họ loanh quanh ba phút mới nhìn thấy ma pháp trận truyền tống được vẽ ở chính giữa một gian đại sảnh hình tròn. Ánh sáng bảo thạch trên ma pháp trận đã hơi tối.

Hansen lo lắng hỏi: “Nhìn qua, bảo thạch không còn năng lượng nữa”

Tiểu ma pháp sư vội giải thích nói: “Không không cần lo. Đây là bụi”. Cậu nói xong, cúi người, dùng tay áo của mình lần lượt lau sạch từng viên đá quý.

Bảo thạch vốn xám xịt không thấy ánh sáng sau khi qua tay cậu, dần dần lấy lại vẻ rực rỡ.

Hansen trừng mắt há mồm nói: “Rốt cuộc bao lâu rồi chưa ai tới đây?”

Tiểu ma pháp sư nghiêng đầu nghĩ một chút nói: “Người lần trước tới, hẳn là... gần nửa năm trước”

Hansen im lặng. Chẳng trách phân hội trưởng công hội ma pháp luống cuống đến độ tiêu chảy, kinh doanh thực sự quá thảm.

Tiểu ma pháp sư nói: “Trước đây người ta thích đến thành Fariel, sau lại thích thành Mise, người tới nơi này rất ít”

Hayden nói: “Cutler là thành thị rất đẹp, tin rằng có một ngày nàng sẽ tỏa sắc màu rực rỡ đặc biệt của riêng nàng”

“Vâng!” Tiểu ma pháp sư nghe được vẻ mặt rạng ngời.

Hayden chậm rãi bước vào ma pháp trận, sau đó ngoảnh lại nhìn Mundra.

Mundra đang cúi đầu quan sát tỉ mỉ đồ án truyền tống của ma pháp trận. Ma pháp trận không gian công hội ma pháp sử dụng không giống với pháp sư vong linh sử dụng. Công hội ma pháp lợi dụng ma sát giữa các nguyên tố tạo nên sự méo mó không gian, còn pháp sư vong linh thì sử dụng thể giới vong linh do Tử thần tạo ra làm trạm trung chuyển, kéo dài khoảng cách hai nơi. Cách trước tiêu hao bảo thạch cùng tinh thần lực, cách sau không chỉ tiêu hao tinh thần lực, còn có sự mạo hiểm nhất định. Dù sao, vong linh giới là phạm vi của Tử thần.

Tiểu ma pháp sư thấy Mundra rất chăm chú, hỏi: “Đây là tự tay thầy vẽ, mặc dù rất đơn giản, nhưng có thể sử dụng”

Mundra gật đầu. Lần trước cậu đã dùng qua ma pháp trận truyền tống, có điều khi đó quá vội vàng, hơn nữa ma pháp trận vẽ rất phức tạp, cho nên cậu chỉ nhìn qua loa một chút, không giống lần này, mỗi đường nét của đồ án đều vẽ rất rõ ràng. Mặc dù ma pháp vong linh còn có rất nhiều lĩnh vực chưa biết chờ khai phá, nhưng trước mắt Mundra quan tâm nhất là làm thế nào khai phá trọn vẹn tiềm lực của vu thi. Cậu phát hiện sau khi ma pháp sư trở thành vu thi, mặc dù vẫn có thể sử dụng ma pháp, nhưng sức mạnh kém lúc còn sống rất nhiều. Trái lại kỳ sĩ vong linh hoàn toàn không có hiện tượng này.

Cậu nghĩ, có lẽ vấn đề ở chỗ sử dụng ma pháp.

Nhưng cậu mù tịt về ma pháp nguyên tố, bởi vậy chỉ có thể dựa vào thu thập tin tức liên quan rồi tiến hành phân tích.

Chờ cậu quan sát xong, tiểu ma pháp sư dùng tinh thần lực thôi động ma pháp trận, mở đường về phía thành Mael.

Bảo thạch dưới tác dụng của ma pháp trận, tỏa sáng lấp lánh.

Nguyên tố dao động.

Mặc dù không nhìn thấy, nhưng Mundra mơ hồ có thể cảm giác được một chút.

Qua khoảng mười giây, bảo thạch đột nhiên tối đi, ma pháp trận thôi rục rịch.

Tiểu ma pháp sư nhìn xung quanh quen thuộc, vẻ mặt ngơ ngác.

Hansen nhả ra bốn chữ, “Lâu ngày chưa sửa”

Tiểu ma pháp sư cuống quýt lắc đầu nói: “Không thể thể thể nào, cái này nhất định có thể sử dụng”. Cậu nói, chưa từ bỏ ý định thử lại một lần, vẫn như lần trước, bảo thạch sáng lên, nhưng ma pháp trận không dao động.

Sắc mặt tiểu ma pháp sư trắng bệch, mồm lại lấp bắp không thể nào.

Gregory nói: “Thầy của cậu... Giờ đã thoải mái chưa?”

Tiểu ma pháp sư nói: “Tôi tôi không biết”

Gregory nói: “Cậu có thể đi tìm xem”

Tiểu ma pháp sư lén lút liếc nhìn Hayden, sau khi nhận thấy hắn không có bất cứ biểu hiện mất hứng nào mới co chân chạy đi.

Hansen nói: “Sớm biết vậy, chúng ta nên đi thành Mise”. Hắn nói xong, liếc qua Gregory.

Gregory làm như không nghe thấy.

Hayden nói: “Ngoại trừ ma pháp trận hồng, còn có thể có lý do nào khác?” Dường như không phải hắn muốn hỏi người khác, mà là đang lẩm bẩm. Chung quy bốn người ở đây, Gregory và Hansen là kỳ sĩ, Monica không biết ma pháp, duy nhất biết ma pháp là chính hắn.

Hansen hỏi: “Còn có thể là gì?”

Hayden nghĩ một lúc nói: “Ta xem lướt qua ma pháp không gian không nhiều lắm. Tuy nhiên chúng ta có thể nghĩ, ma pháp trận cần những nhân tố nào mới có thể sử dụng, như vậy, thiếu cái gì sẽ không thể sử dụng”

Hansen giơ ngón tay lên đếm, “Bảo thạch, có. Ma pháp trận, có. Tinh thần lực... A, có phải nhóc nói lấp kia tinh thần lực không đủ?”

Mundra đột nhiên nói: “Còn có ma pháp trận của điểm đến”

Ánh mắt Hayden sáng lên, hắn gật đầu nói: “Không nhất định nguyên nhân là tại ma pháp trận ở đây”

Hansen thăm thò: “Thành Mael khá hơn nhiều so với tòa thành lụp xụp này”

Hayden cười nói: “Ngoài ý muốn sở dĩ gọi là ngoài ý muốn, chính bởi vì trước khi nó xảy ra, những người khác đều nghĩ nó không thể xảy ra”

Một lúc sau, tiểu ma pháp sư ủ rũ lút cút trở về.

Hansen hỏi: “Thầy của cậu đâu?”

Tiểu ma pháp sư nhớ tới người thầy thà quần chần lẩn lộn trên giường cũng quyết không bước xuống nửa bước, nhúc nhích đầu tay trán nói: “Thầy thầy ông ấy, chảy chảy không ra”

“...”

Hansen nói: “Không phải ông ấy tiêu chảy à?” Không phải đi chảy quá nhiều nên mới gọi là tiêu chảy?

Tiểu ma pháp sư đuối lý, chỉ có thể nói: “Lúc đầu là chảy chảy ra, sau lại chảy không ra”

Hayden không muốn bọn họ tiếp tục cái đề tài chảy ra chảy không ra này nữa, ngắt lời nói: “Chúng ta mới này có một suy đoán mới. Có lẽ vấn đề là ở ma pháp trận nơi đến”

Tiểu ma pháp mạnh gật đầu.

Hayden nói: “Để chứng thực suy luận này, ta nghĩ trước tiên chúng ta có thể truyền tống đến thành thị gần thành Mael nhất”

32. Chương 32: Blue Castle (hai)

Thành Mael được các thi sĩ lãng du gọi là ngôi sao lãng quên, là thành thị ở cực tây bắc Đế Quốc Kanding. Thành Cotter ở gần nó nhất cũng cách nó hơn một nghìn tám trăm km, ở giữa hai thành thị là dãy núi quanh co khúc khuỷu. Đứng ở quảng trường trung tâm thành Cotter ngẩng đầu nhìn về phía tây, có thể thấy liên tiếp những ngọn núi màu tro thẫm cao chót vót, từ trên nhìn xuống bao quát thành thị nhỏ bé này.

Hansen cảm thán nói: “Hóa ra một mặt thành Cotter tiếp giáp với núi”

Tiểu ma pháp sư nói: “Thành Cotter có từ ba trăm năm trước, hầu tước Behis giàu có nhất lúc bấy giờ đã xây dựng nó dựa theo Blue Castle vĩ đại trên núi Pabloa nổi tiếng. Cotter là họ mẹ của Behis, ông ta xây thành để tưởng niệm người mẹ mất sớm của mình”

Gregory chỉ khối hình màu xanh mờ mịt ở phía tây, hỏi: “Là tòa thành kia?”

Tiểu ma pháp sư nói: “Đúng thế. Thành chủ của thành Cotter là chủ nhân hiện nay của nó, Michael Barber”

Hansen ngạc nhiên nói: “Cậu không nói lắp nữa”

Tiểu ma pháp sư sững sốt, lại khẩn trương bắt đầu lắp bắp, “Phần phần phần lớn tình huống, tôi không không nói nói lắp”

Hansen cười nói: “À... à à à” (ghẹo trai kìa =.,=)

Tiểu ma pháp xấu hổ mặt đỏ bừng.

“Nguyên soái”. Hansen định hỏi Hayden tiếp theo làm thế nào, liền thấy Hayden đang đuổi theo Mundra đi về phía chợ.

“Em đi đâu?” Hayden theo sau hỏi.

Mundra dừng bước, có chút không vui nhìn hần. Mới này rõ ràng cảm giác được khí vong linh ở gần đây, mặc dù rất nhạt, nhưng rất quen thuộc.

Hayden bị cậu nhìn chằm chằm hiểu ra làm sao, “Có phải... em đói bụng?”

Mundra không phản ứng. Hansen thấy im lặng đáng sợ, vội hỏi: “Bụng tôi cũng réo rồi, chúng ta tìm chỗ ăn thôi. Mới này tôi nhìn thấy một khu chợ rất náo nhiệt, chúng ta tới đó xem xem”

Tiểu ma pháp sư nghe vậy trong mắt ánh lên tia bối rối, há hốc miệng, tay phải duỗi tới dường như muốn kéo Hansen, nhưng khi ngón tay chạm đến áo hắn, lại e ngại rút về.

Hansen nhảy cảm quay lại, nghi hoặc nhìn cậu nói: “Cậu làm sao vậy?”

Tiểu ma pháp sư lúng túng nói: “Nhất nhất định phải đến đó sao?”

Hansen nói: “Ồ đó có gì à?”

Tiểu ma pháp sư thấp giọng nói: “Ồ đó bán bán bán người”

Hansen nghe không hiểu, “Bán bán bán người là cái gì?”

Tiểu ma pháp sư thấy trong lúc bọn họ nói chuyện, Hayden và Mundra đã đi xa tít, càng thêm gấp gáp, không ngừng hoa tay múa chân, “Chính chính là mang người, đi bán bán, kiếm, kiếm tiền”

Hansen hiểu ra, nói: “Ý cậu là buôn bán dân cư?”

Tiểu ma pháp sư ra sức gật đầu.

Hansen chau mày. Buôn bán dân cư đã bị đế quốc ghi rõ trong văn bản là nghiêm cấm từ hơn một trăm năm trước. Khi đó Hunter đệ Nhị vì quán triệt mệnh lệnh, đã ngăn chặn triệt để hành vi buôn bán bên trong đế quốc, sau khi ban hành mệnh lệnh đã bắt hết nhóm người vẫn tiếp tục buôn bán người, bọn họ bị thiêu sống tàn nhẫn một cách công khai ở quảng trường lớn nhất tại Fariel. Trận lửa ấy cháy suốt ba ngày, bọn buôn người chết có tới hàng trăm, từ đó về sau, buôn bán dân cư đã hoàn toàn biến mất trong lịch sử đế quốc. Không ngờ một trăm năm sau, ngày hôm nay, nó lại cháy lên từ đồng tro tàn.

“Là lén lén lút lút, hay là quang minh chính đại?” Mặc dù trong đầu đã lờ mờ có suy đoán, nhưng vì thận trọng, hắn vẫn hỏi thêm một câu.

Tiểu ma pháp sư nói: “Quang minh chính đại”

Hansen ngoảnh đầu nhìn thấy nhóm người Hayden đã đi xa hút chỉ còn thấy bóng dáng cõ bằng nắm tay, lập tức đuổi theo.

“Nguyên soái!” Hắn đột nhiên chặn trước người Hayden.

Hayden nhướng mày, “Ừ?”

“Chúng ta tới nơi khác ăn đi. Nghe nói ở kia rất lộn xộn”. Hansen nói.

Hayden nhìn hắn từ trên xuống dưới, ý vị thâm trường nói: “Hử?”

Ánh mắt Hansen lấp láy, “Là tiểu ma pháp sư nói, tôi nghĩ, nơi đó có thể không quá thích hợp với tiểu thư Monica”

Hayden nói: “Được rồi”. Hắn tin cấp dưới của mình, bởi vậy dù biết cậu ta có điều giấu diếm mình, cũng vẫn sẵn lòng tin tưởng phán đoán cùng quyết định của cậu ta.

Gregory đột nhiên mở miệng nói: “Đó là nơi tụ tập của bọn buôn người”

Hansen nhìn y tóe lửa. Hóa ra y biết!

Gregory nói: “Trước khi tôi đi, quản gia nói cho tôi biết”

Hansen nói: “Vậy đúng là quá kỳ quái. Vì sao ông ấy lại nói tình hình thành Cotter cho cậu? Không phải cậu chuẩn bị đi thành Mael sao?”

Gregory nói: “Thành Mael cũng có bọn buôn người. Chặt chẽ mà nói, thành Mael là sào huyệt của bọn buôn người, mà thành Cotter là nơi bọn chúng giao dịch. Ông ấy chỉ thuận miệng nhắc tới chuyện này thôi”

Nụ cười trên mặt Hayden biến mất, “Bởi vậy, hiện tại hai người đang thảo luận một hành vi phạm tội đã bị hiến pháp đế quốc ra lệnh nghiêm cấm nhưng vẫn tồn tại lén lút hơn nữa còn trở nên lớn mạnh?”

Hansen nói: “Tôi vừa mới biết...” Hắn thấy Hayden nhìn mình, vội kéo tiểu ma pháp sư tới, “Cậu ta nói”

Tiểu ma pháp sư so với hắn càng hoảng sợ, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, nửa ngày mới rút ra một câu, “Xin xin lỗi”

“Nguyên soái, thân phận của ngài không thích hợp xuất hiện ở nơi này”. Hansen dừng một chút, kiên trì nói, “Nếu có thể, tôi muốn khuyên ngài cân nhắc lại lần nữa kế hoạch đi đến thành Mael”. Bọn buôn người dám hống hách làm chuyện vi phạm lệnh cấm của đế quốc như vậy, đồng thời chuyện này được giấu rất kín kẽ, chứng tỏ nó được chính quyền địa phương chống đỡ. Một khi bọn chúng phát giác thân phận Hayden, để giữ bí mật chuyện này, nhất định sẽ nghĩ cách làm cho Hayden ngậm miệng... Thậm chí ngăn cản ngài rời khỏi!

Nghĩ tới đó, lông tóc toàn thân Hansen đều dựng đứng, mỗi người qua đường đều giống như kẻ địch.

Hayden đương nhiên cũng đã nghĩ tới vấn đề này, nhưng hắn nghĩ đến càng nhiều, “Các người có nghĩ, vì sao ma pháp trận truyền tống của thành Mael không thể dùng không?”

Hansen liếc nhìn Gregory.

Gregory ra vẻ không biết gì hết nhìn đi nơi khác.

Hansen buộc phải trả lời: “Có lẽ bị hỏng, có lẽ bảo thạch hết năng lượng, có lẽ... Để tránh chuyện bọn buôn người tập trung ở thành Mael bị người khác phát hiện, cho nên cố tình phá hỏng?”

Nghĩ như vậy, khả năng cuối cùng dường như trở nên vô cùng hợp lý.

Hayden hỏi tiểu ma pháp sư: “Từ lúc nào cậu phát hiện ma pháp trận thành Mael không thể dùng?”

Tiểu ma pháp sư chau mày cố sức nhớ lại, mãi sau mới trả lời: “Tôi, tôi chưa từng thấy người... dùng dùng ma pháp, ma pháp trận thành Mael”

Hansen đột nhiên đập tay nói: “Anita từ thành Mael tới Fariel, dùng cái gì?”

Hayden trầm ngâm. Nếu hắn nhớ không lầm, mỗi lần Anita tới, xe ngựa đều sạch sẽ, nói cách khác, hắn là không phải vượt qua đường núi xa xôi. Do đó loại trừ khả năng từ thành Mael đến thành Cotter dùng ma pháp trận, như vậy chỉ còn hai khả năng. Một là, ma pháp trận truyền tống của thành Mael sau khi Anita đi mới hỏng. Một khả năng khác, gần thành Mael có ma pháp trận truyền tống khác.

Gregory đột nhiên nhỏ giọng nói: “Có người qua đây”

Kỳ thực Hayden cũng đã chú ý. Đối phương mặc giáp vàng dày và nặng, chế tác cầu kỳ, dưới ánh mặt trời phản xạ lấp lánh, rất khó khiến người ta bỏ qua.

Đi theo phía sau giáp vàng là mười mấy người mặc giáp bạc, cũng dày và nặng như thế, có điều chế tác đơn giản hơn nhiều.

Tay bọn họ đều cầm giáo, trước ngực còn cài huy hiệu màu xanh, huy hiệu hình tam giác, ở giữa đường như có khắc hình một tòa thành.

Hansen thấy bọn họ khí thế hùng hổ, chậm rãi bước về trước nửa bước, ngăn cách giáp vàng tiếp tục tiến thẳng về phía Hayden.

Giáp vàng nhìn hắn, ánh mắt dôi từ trong mũ giáp tựa như băng tuyết dưới mái hiên mùa đông, vừa lạnh vừa cứng. “Các người chính là người lạ từ thành Cutler tới ngày hôm nay?” Gã lạnh lùng hỏi.

Hayden mỉm cười nói: “Đúng vậy. Các người tới mời chúng ta đến tham dự vũ hội chào mừng tối nay à? Ta không biết thành Cotter hóa ra lại nhiệt tình hoan nghênh người ngoài đến như vậy. Thật không hay, các người nên báo cho ta biết sớm, ta quên mang lễ phục dạ hội màu trắng ta thích nhất đi rồi. Ta cũng không muốn lưu lại hình ảnh kém phong độ ở một thành thị xinh đẹp như thế này”

Giáp vàng coi như không thấy vẻ mặt tươi cười của hắn, ngọn thương trong tay dứ về trước uy hiếp, lạnh nhạt nói: “Các người đã bị bắt”

33. Chương 33: Blue Castle (ba)

Mặc dù Hayden không thực sự cho rằng gã tới mời bọn họ tham dự vũ hội chào mừng, nhưng cũng không ngờ gã lại thẳng thừng đòi bắt người như vậy.

Hansen nói: “Lý do đâu? Chẳng nhẽ bởi vì chúng ta quá đẹp trai?” (ghẹo trai again?? =)))

Giáp vàng làm lơ câu trêu chọc của hắn, ngọn thương lại dẫn về trước, mũi thương sắc bén gần như đã đâm vào trán hắn, “Đây là lý do”

Hansen liếc qua Hayden, thấy hắn không ra hiệu gì, liền nói: “Nếu chúng ta từ chối thì sao?”

Giáp vàng nói: “Như vậy, do xúc phạm luật pháp đế quốc các người sẽ bị đưa lên giá treo cổ”

Hansen nhìn mũi giáo ngay sát đầy khinh thường nói: “Pháp luật đế quốc mà người nói sẽ không phải là cái này đây chứ?”

Giáp vàng nói: “Không. Là xúc phạm quý tộc”

Hansen nói: “Ai? Người á?”

“Thành chủ vĩ đại”

Hansen nói: “Ta không nhớ là xúc phạm quý tộc thì bị đưa lên giá treo cổ”

Giáp vàng đã mất kiên nhẫn đối với mấy lời nhảm nhí của hắn, tiến lên một bước, gí mũi thương vào trán hắn, “Không cần biết nhiều, người chỉ cần biết một chuyện là đủ rồi. Đây là thành Cotter, thành chủ của nó là ngài Michael”

“Đây là hai chuyện”. Mundra thản nhiên nói.

Giáp vàng quay đầu nhìn về phía cậu.

Hayden đẩy Mundra về phía sau, dùng thân thể cản đường nhìn ngắm của giáp vàng.

Giáp vàng đứng thẳng lưng nói: “Thành chủ không thích con gái nói nhiều”

Hayden cười tủm tỉm nói: “Ta thích là đủ rồi”

Giáp vàng lạnh nhạt lướt nhìn hắn từ trên xuống dưới, sau đó nói: “Đưa đi”

Đám giáp bạc ở phía sau gã đi tới, bao vây bọn họ.

Tiểu ma pháp sư bắt an nhìn Hayden, tựa như chờ hắn ra lệnh, nhưng Hayden chỉ đưa Mundra ra trước, vòng tay bảo vệ cậu, sau đó rất chỉ ngoan ngoãn đi theo gã giáp vàng kia.

Gregory và Hansen cũng không ngần ngại bước theo sát.

Tiểu ma pháp sư đứng do dự tại chỗ, bị một giáp bạc đẩy đi, mới không tự nhiên mà đi theo. Cậu không có nhiều cơ hội tới thành Cotter, lần tới đây duy nhất là thầy dẫn cậu tới mua một loại thuốc nước kì quái có thể khiến thực vật phân thành hai. Chuyện buôn bán dân cư ở chợ cũng là thầy nói cho cậu biết. Cậu nói cho Hansen biết là vì cảm thấy thân phận như Hayden không thích hợp tới nơi lộn xộn như vậy, nhưng cậu không hiểu vì sao khi giáp vàng đòi bắt bọn họ, Hayden lại không bực lộ thân phận.

Đây là một căn nhà màu xám thấp tẹt, nếu không phải căn nhà nhìn qua coi như kiên cố, tiểu ma pháp sư gần như cho rằng nó là đồng bụi.

Căn nhà thấp tẹt tỏa ra mùi hôi thối chua lèm khiến người khác buồn nôn. Trên mặt đất gián bò lổm ngổm, trong không trung ruồi bay vo ve, nóc nhà nhện chằng chịt, là một nơi hàng xóm rất phong phú.

Cho dù trước khi đến đã chuẩn bị tâm lý, Hayden vẫn bị hoàn cảnh ác liệt như vậy làm cho giật mình.

Bên trong chen chúc một đồng người. Ánh sáng mờ ảo rất khó thấy rõ có bao người, chỉ có thể dựa vào tiếng rên rĩ mà phán đoán, tình cảnh bọn họ không được tốt lắm.

Giáp vàng đẩy bọn họ vào trong, đóng cửa lại. Toàn bộ căn nhà chỉ có một lỗ thông gió cỡ gan bàn tay, thỉnh thoảng sẽ có gió thổi vào, nhưng đối với mùi hôi thối bên trong mà nói, không khác gì muối bỏ bể, không có tác dụng.

Hansen im lặng nghe động tĩnh bên ngoài căn nhà, thấp giọng nói: “Tổng cộng có hai mươi người, mỗi mặt năm người. Chắc là kỵ sĩ cấp ba bốn”

“Kỵ sĩ à”. Khóe miệng Hayden hàm chứa nụ cười, nhưng không có vẻ âm áp trước kia.

Hansen nói: “Chúng ta nên làm gì tiếp theo?”

Gregory nói: “Đương nhiên phải rời khỏi đây. Trước khi bọn họ phát hiện... thân phận”. Y nói rất hàm súc, nhưng ở đây người có thân phận nhất không thể nghi ngờ đó là Hayden. Y thậm chí có thể tưởng tượng, khi Michael biết thuộc hạ của mình vì mình mà bắt giữ một nguyên soái đế quốc, về mặt sẽ đặc sắc cỡ nào. Có điều đáng tiếc, hiện tại y không muốn nhìn thấy cảnh tượng kia, bởi vì về mặt đặc sắc qua đi, thường là đui giết càng thêm đặc sắc.

Hansen hiếm khi đồng tình với y nói, “Chúng ta có thể triệu tập một đơn vị quân đội, cho đám áo giáp này ra bãi!”

“Như vậy chúng ta ra khỏi đây bằng cách nào?” Hayden nhìn lướt qua đám người chật ních hai góc nhà, mặc dù giáp vàng không nói những người này làm gì, nhưng liên hệ với nội dung cuộc đối thoại trước đó của Hansen và Gregory, rất dễ dàng đoán ra được.

Hansen nói: “Đến đêm, tôi sẽ dẫn dụ bọn họ, sau đó gặp nhau ở công hội ma pháp”

Gregory nói: “Bọn chúng nhất định sẽ canh gác công hội ma pháp”

Hansen nói: “Hi vọng bọn chúng sẽ không thông minh như thế”

Gregory nói: “Vì sao không rời khỏi tòa thành này trước?” Từ khi bước vào thành thị này, trong lòng y liền xuất hiện cảm giác bất an. Trực giác của y rất chuẩn, trước đây như vậy, y tin tưởng lần này cũng vậy.

Hansen nói: “Rời thành để sau đó bọn họ cười ngửa đuổi theo? Như vậy quá ngu xuẩn”

Gregory không nói gì. Y không biết phải biểu đạt bất an của mình như thế nào, nhưng có thể khẳng định, công hội ma pháp cho y cảm giác nguy hiểm vô cùng.

Hayden hỏi tiểu ma pháp sư: “Cậu có ý kiến gì hay không?”

Gregory và Hansen đều quay sang nhìn cậu.

Tiểu ma pháp sư rụt đầu nói: “Ý kiến ý kiến của mọi người đều tốt lắm. Tôi không không có ý kiến”

Hayden choàng vai Mundra, khẽ giọng trấn an nói: “Đừng lo, chúng ta sẽ sớm ra ngoài thôi”

Mundra giật giật cánh mũi, sau đó ngồi xuống.

Hansen bịt mũi nói nhỏ: “Hôi quá”. Hiện tại cách buổi đêm còn nửa ngày, thực sự khó mà chịu nổi.

Hayden duỗi tay che mũi Mundra lại, cười nói: “Thế này tốt hơn chút nào không?” Trên người hắn có mùi hương tulip cực nhạt, bình thường không nhận thấy rõ, nhưng trong tình huống hiện tại, tỏ ra vô cùng trong lành.

Nhưng Mundra cũng không cảm kích, lập tức đẩy tay hắn ra. “Khó thở”

Hayden bắt đầu diễn vai cậu nói: “Nếu chịu không nổi nữa nói cho tôi biết”

Mundra gật đầu lấy lệ. Trên thực tế, cậu không hề cảm thấy mùi ở đây khó ngửi. Mùi khó ngửi nồng nặc hơn gấp mười lần cậu cũng đã ngửi, tối đa khiến dạ dày hơi có phản ứng mà thôi, cũng không phải không chịu được.

Hansen ngồi tại chỗ một lúc, bắt đầu bắt chuyện với đám người ngồi trong góc.

Những người đó hữu khí vô lực, căn bản không có ai đáp lời. Chỉ có một thiếu niên gầy gò, sau khi nghe Hansen hỏi rất nhiều câu, nhịn không được hỏi ngược lại: “Mấy người là ai?”

Hansen ưỡn ngực nói: “Đàn ông”

Thiếu niên nhìn hắn, lại rụt về.

Hansen khó khăn lắm mới tóm được một người có thể nói, làm gì có chuyện dễ dàng buông tha, lập tức truy vấn: “Các người thì sao?”

Thiếu niên chần chừ mãi mới nói: “Chúng tôi là bị bán tới đây”

Chẳng nhẽ ngoại trừ thành Mael và thành Cotter, còn có nơi khác cũng buôn bán dân cư? Hansen kinh ngạc. Hắn không ngờ đế quốc hắn sinh sống vậy mà đã bị từng con từng con sâu mọt cắn cho trăm hồng nghìn lỗ. Hắn quay lại nhìn Hayden, phát hiện nguyên soái của hắn cũng quan tâm tới cuộc đối thoại bên này, liền hỏi tiếp: “Người là người ở đâu?”

“Thành Gila”

Hansen tịt.

Hayden nói: “Thành Gila của Biyage?”

(*) Biyage căn cứ theo phiên âm có thể là Bianco nhưng trên bản đồ Mộng đại lục tên quốc gia này được phiên theo bính âm

Thiếu niên sững sốt nói: “Anh từng nghe nói?”

Hayden nói: “Nó rất gần đế quốc”

Thiếu niên buồn bã nói: “Đúng vậy. Cho nên nơi này có rất nhiều đồng hương với tôi”

Hansen nói: “Các người đều bị bắt tới?”

Thiếu niên lắc đầu nói: “Có người là bị lừa, có người là cam tâm tình nguyện tới, cũng có người... là bị cha mẹ bán”

Lúc nhắc tới cha mẹ, Hansen nghe giọng nói cậu ta trầm xuống, đoán được cậu ta thuộc loại sau cùng, trong lòng không khỏi sinh ra chút cảm thương. “Ta nhớ Biyage là quốc gia cấm buôn bán dân cư”

Thiếu niên nói: “Đế quốc không phải cũng thế sao?”

Hai người nhìn nhau, đều trở nên im lặng.

Tiểu ma pháp sư đột nhiên móc ra từ trong túi không gian một chiếc bánh mì trắng, đưa đến trước mặt thiếu niên nói: “Cậu đói không? Có muốn ăn gì không?”

Toàn bộ căn phòng đột nhiên hỗn loạn, ngoại trừ nhóm người Hayden, tất cả đều như hổ đói nhìn chăm chặp chiếc bánh mì trên tay cậu, nếu không phải nhóm người Hayden nhìn qua không dễ chọc, chắc chắn bọn họ đã lao đến rồi.

34. Chương 34: Blue Castle (bốn)

Thiếu niên nhìn bánh mì trong tay cậu, nuốt nước miếng ừng ực, cuối cùng không thể không dùng ý chỉ mạnh mẽ, cưỡng ép bản thân dời đường nhìn. “Không, cảm ơn, tôi không đói bụng”

Ừng ực ừng ực...

Đủ loại tiếng bụng réo sôi trào, như sấm bên tai.

Tiểu ma pháp sư bị dọa phát khiếp, tay cầm bánh mì không biết phải làm sao.

Hansen vươn tay lấy bánh mì, hai ba miếng nhét hết vào miệng, vừa nhai vừa lúng búng nói: “Vừa hay tôi đang đói”

Tất cả ánh mắt đói khát đều chìa thẳng vào mặt hắn, như lang như hổ.

Hansen làm như không thấy, ăn xong còn phỉ tay.

Đại khái xác định chiếc bánh mì kia đã rơi vào bụng hắn, không có chuyện nó nhảy ra từ trong cổ họng hắn, đám người đó từ từ thu hồi ánh mắt, lại khôi phục vẻ mặt ơ hờ lúc đầu.

Trải qua chuyện vừa rồi, thiếu niên và tiểu ma pháp sư cũng không dám nói chuyện nữa.

Thiếu niên chậm rãi lùi về chỗ cũ, lại không biết bị ai đạp ra. Cậu sấp mặt trên đất, vừa sợ vừa hoảng, hai mắt hoang mang nhìn phía sau. Ở đó có một đám người, mới vài phút trước, mình là một thành viên thuộc về bọn họ, nhưng lúc này rất hiển nhiên, cậu đã bị vứt bỏ. Đám người ấy đang dùng ánh mắt căm thù nhìn cậu.

“Tôi...” Cậu muốn giải thích gì đó, nhưng lại không biết nên giải thích cái gì. Cậu từ chối chiếc bánh mì kia không phải bởi vì làm cao, mà bởi vì ích kỉ. Cậu biết, một khi cậu nhận bánh mì, nhất định không nhận được mà ăn. Nhưng cậu càng biết, một khi cậu nhận bánh mì, cậu tuyệt đối không có cơ hội bỏ nó vào miệng. Cậu quá hiểu những người này, có lẽ bọn họ không có gan ra tay với nhóm người mới tới nhìn qua rất khỏe mạnh rất cường tráng này, nhưng đối với mình, bọn họ tuyệt đối sẽ không khách khí.

Cậu chỉ không muốn sau khi bị đánh bầm dập, lại trở mắt nhìn đồ ăn trong tay bị cướp đi, cho nên thà rằng ngăn chặn ngay từ đầu cái khả năng ấy.

Nhưng hiện tại cậu đã phải trả giá cho sự hẹp hòi của chính mình.

Thiếu niên lại nỗ lực nhích tới gần bọn họ vài lần, lần nào cũng bị đá trở ra.

Số lần bị đá nhiều tới mức, ngay cả Hansen cũng nhìn không nổi. Khi cậu ta lại nỗ lực chen vào bọn họ, liền vươn tay túm mắt cá chân cậu, dùng sức kéo đến bên mình.

Thiếu niên giật mình nhìn hắn, trong mắt còn mang theo vẻ sợ sệt.

“Ở đó rất thơm à?” Hansen nói.

Thiếu niên cúi đầu nhìn bàn tay nắm mắt cá chân mình của hắn, chầm chậm rút chân.

Hansen buông tay, “Ta ngủ một lúc, người đừng làm ồn”

Thiếu niên co chân lại, quay đầu dè dặt nhìn đồng bọn lúc trước, ngồi yên không động đậy, dường như đã nhận thức được vị trí hiện tại của mình.

Gregory nhìn thiếu niên và Hansen, hàng mày hơi nhíu lại tưởng chừng không thể nhìn ra. Xem xét tình hình hiện tại, pháp sư vong linh hẳn là không định công khai thân phận, nói cách khác trong đội ngũ bỏ trốn đã có một gánh nặng. Mà chính mình hiện tại còn trong giai đoạn “mất trí nhớ”, mặc dù thời điểm mấu chốt, y có thể để bản năng phát huy tác dụng, nhưng nhất định không được tỏ ra quá mạnh. Tiểu ma pháp sư chỉ ở cấp ba, tự chiều cổ bản thân dường như đã không dễ, không thể trông cậy cậu ta giúp đỡ người khác. Như vậy có thể trông cậy được chỉ còn Hayden và Hansen. Đội ngũ như vậy muốn chạy trốn đã không dễ dàng, lại còn thêm một thiếu niên đói lả tới đi cũng không nổi? Hành động của Hansen quả thực là rất thiếu suy nghĩ.

Kỳ thực Hansen cũng biết không nên nhét thêm thiếu niên dưới cánh mình, nhưng nghĩ đến cậu ta bởi vì mình và tiểu ma pháp sư mới bị đồng bọn ghét bỏ, trong lòng nhịn không được thấy áy náy, nhất là thấy cậu ta cố gắng hết lần này tới lần khác để rồi thất bại hết lần này tới lần khác.

Hắn nhìn về phía Hayden, im lặng chờ đợi ánh mắt trách cứ.

Nhưng Hayden chỉ cười cười, sau đó tiếp tục vỗ nhẹ lưng Mundra, đồ dành Mundra đang nằm trên đùi hắn chìm vào giấc ngủ.

Bên ngoài chợt có tiếng bước chân nặng nề của hơn một người.

Cửa bị mở ra, ánh sáng chói mắt chiếu vào. Hiện tại là giữa trưa, là thời gian ánh nắng gay gắt nhất.

Người tới là một lão già lưng gù, tay cầm một thùng gỗ đen sì, bên trong có gì đó hơi phản quang. Ông ta đặt thùng gỗ xuống đất, nhóm người Hayden liền cảm thấy không khí trong phòng thay đổi.

Những người kia đều đứng dậy, dùng ánh mắt đói khát giống như lúc này nhìn bánh mì mà nhìn thùng gỗ trước mặt ông lão.

Ông lão nói: “Các người nhanh lên một chút”

Trong đám người kia có người hô: “Hôm nay đến lượt ai? Đừng cướp”

Những lời này tựa như chú niệm ma thuật, dẹp yên hơn nửa đám người, chỉ còn gần nửa đám người còn lại cuống cuồng lao lên, trong đó bao gồm cả thiếu niên.

Nhưng bàn tay thiếu niên vừa vục vào thùng gỗ, đã bị một người tát văng ra.

Người tát văng đối tới ngực dính vào lưng, không còn sức lực, cho nên thiếu niên lồm cồm bò dậy được ngay, đang định xông tiếp về trước, chợt nghe trong đám người kia có tiếng la: “Bọn chúng muốn chạy trốn! Bọn chúng muốn chạy trốn!”

Hai chữ chạy trốn như cây kim châm vào thần kinh lính canh.

Lính canh đứng trước cửa lập tức vọt vào, lạnh lùng nói: “Ai muốn chạy trốn?!”

Mặc dù rất nhiều người không đồng ý loại hành vi bán đứng này, nhưng trong loại thời điểm thế này, đều rất ăn ý mà đồng thời chỉ tay về phía nhóm người Hayden.

Thiếu niên sợ tới mức run bần bật, tứ chi đồng thời quơ cào bỏ qua bên, lại bị đá trở về bên cạnh Hansen.

Lính canh nhìn nhóm người Hayden, tay cầm chuỗi kiếm, toàn thân tràn ngập sát khí, “Các người muốn bỏ trốn?”

“Đúng vậy, bọn họ còn định để cái người cao cao kia dẫn dụ các ngài, thuận tiện cho chúng bỏ trốn”. Người tổ cáo lúc trước dùng giọng nói the thé gào lên.

Lính canh nhìn Hansen, hung dữ hỏi: “Có chuyện này không?”

“Đương nhiên không có”. Hansen thề thốt phủ nhận.

Lính canh mím môi, đột nhiên chỉ vào hắn và Mundra đang gối trên đùi Hayden nói: “Hai người các người đứng dậy! Đi theo ta!”

Bàn tay Hayden đặt trên lưng Mundra dừng lại, chậm rãi ngẩng đầu.

Trong một đám người đầu bù tóc rối, Hayden rất thu hút chú ý. Mái tóc vàng còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời, đôi con ngươi màu xanh lam còn sâu thẳm hơn biển khơi, còn có dung mạo anh tuấn được toàn bộ đại lục công nhận.

Lính canh sững sốt, chợt mỉm cười hèn mọn nói: “Người cùng người trên đùi người đều đứng dậy”

Mundra bực bội mở mắt, chậm chạp ngồi dậy.

Hayden ôn nhu gạt tóc mái trên trán cậu nói: “Đánh thức em?”

Mundra dụi mắt, “Đi thôi?”

Hayden cười nói: “Được”

Bọn họ nói xong, thực sự đứng dậy, đi ra ngoài.

Nhóm người Hansen vội vàng đi theo phía sau.

Lính canh chỉ vào Gregory và tiểu ma pháp sư quát: “Ta chỉ kêu ba người đi! Các người ở lại!”

Gregory nói: “Chúng tôi đi cùng nhau”

Lính canh nói: “Vậy thì sao?”

“Chẳng sao cả”. Trong tay Hayden đột nhiên xuất hiện một thanh kiếm, nhẹ nhàng xoẹt qua cổ hai tên lính, sau đó cười mỉm nhìn bọn họ ngã ngửa xuống vũng máu do cổ họng mình bắn ra.

Biến cố bất ngờ khiến tất cả những người đang tranh nhau nước cháo trong thùng gỗ đều ngậy ra.

Ông lão đưa thùng gỗ hét một tiếng, lộn nhào xông ra ngoài.

Hayden một tay ôm lấy Mundra, một tay cầm kiếm, tựa như mũi tên lao ra ngoài.

Hansen kéo thiếu niên chạy theo sau bọn họ.

Gregory và tiểu ma pháp sư là nhóm cuối cùng.

Lính gác căn nhà có lẽ đã nhàn hạ quá lâu, bởi vậy cho đến tận khi Hayden chạy ra phố mới kịp phản ứng, từng tên quát tháo đuổi theo.

Hayden dừng lại trên phố một giây, xoay người chạy như bay về phía tây.

Gregory đuổi theo, gọi to: “Ngài đi ngược rồi”

Hayden không quay đầu, nói: “Ồ đó nhiều lính canh”

Gregory nói: “Ngài định đi đâu?”

Hayden nói: “Nơi an toàn”

Gregory ngẩng đầu nhìn con đường trước mặt.

Một tòa thành màu xanh dần dần phóng lớn trong tầm mắt.

...

Y hoàn toàn không cho rằng tự mình nạp mạng là ý kiến hay. Nghĩ thì nghĩ vậy, Gregory vẫn tiếp tục chạy về trước.

Tiểu ma pháp sư đột nhiên dừng lại, ném về sau mấy thủy cầu.

Uy lực của thủy cầu còn yếu hơn so với tưởng tượng, một đạo kim quang chém tới, suýt chút nữa chỗ tiểu ma pháp sư thành hai nửa!

Tiểu ma pháp sư sợ tới bủn rủn chân tay, mở trừng mắt nhìn mình bị kim quang bao phủ, lập tức, một thanh trường kiếm chắn trước mặt cậu, ngăn cản uy hiếp của kim quang chỉ cách cậu có ba cm.

Giáp vàng cầm thương, lạnh lùng nhìn Hansen.

Hansen nói với tiểu ma pháp sư: “Cậu đi trước”

Tiểu ma pháp sư thở hổn hển, phát hiện chân đã có cảm giác, lập tức loạng choạng đuổi theo hướng Hayden chạy.

35. Chương 35: Blue Castle (năm)

Hansen dụng lực đẩy ngọn thương của giáp vàng, trường kiếm chém về một bên, cản lại phân nửa truy binh. Nửa truy binh còn lại nhanh chóng đuổi về phía Blue Castle!

Giáp vàng nói: “Các người chạy không thoát đâu”

Hansen cười tủm tỉm nhìn gã nói: “Chúng ta sẽ chạy thoát”

“Đây là thành Cotter”. Giáp vàng vừa nói, vừa đâm thương tới, “Bất kì ai cũng không thể thoát khỏi thủ hạ của ta!”

Hansen lùi về sau, trường kiếm quét thành đầu khí vòng cung, cường ngạnh chém lên bộ giáp vàng.

Chỉ nghe một tiếng “tang”, giáp vàng lùi về sau vài bước.

Hansen nhún vai nói: “Ta không phải bắt kì ai người gặp trước đây, ta là ta”

Giáp vàng vắn cổ, phát ra tiếng cười sằng sặc, “Người là kỵ sĩ cấp bảy?”

Hansen sờ cằm nói: “Nghe nói là cấp tám”

Hai mắt giáp vàng trong nháy mắt bốc lên sát ý nghìn ngút, “Thật không khéo, ta là cấp chín!” Ngọn thương màu vàng chột lóe lên, bao phủ cả người Hansen trong kim quang.

Hansen vội thối lui!

Ngọn thương đột nhiên xông tới, xoay tròn uyển chuyển, tựa như xúc tu, điên cuồng bám theo Hansen.

Hansen dùng trường kiếm bắn ra mấy đạo đầu khí, nhưng đánh vào ngọn thương chỉ như gãi ngứa, không cách gì ngăn cản tốc độ tấn công của nó.

Cùng lúc đó, nhóm giáp bạc và lính canh bắt đầu bọc sườn. Hơn mười ngọn giáo từ các hướng khác nhau đâm về phía Hansen.

Hansen căng thẳng, hai chân đột nhiên đạp đất, thân thể nhảy lên.

Nhưng giáp vàng đã sớm nhìn thấu hướng đi của hắn, ngọn thương như xiềng xích quấn lấy hắn từ trên xuống dưới.

Đầu hơi nghiêng qua bên, nhưng bả vai đã trúng đòn. Cho dù có đầu khí hộ thể, nhưng chênh lệch rõ ràng giữa cấp tám và cấp chín khiến cho vai hắn truyền đến cơn đau buốt.

Đám giáp bạc thừa cơ phát ra hàng loạt đầu khí!

Mặc dù bọn chúng chỉ là kỵ sĩ cấp năm, nhưng nhiều con suối nhỏ tụ thành dòng sông, hơn mười đạo đầu khí tụ thành luồng đầu khí cực mạnh, giăng kín phía dưới hắn, cả người hắn bị bắn lên không trung.

“Phụt”. Hắn ộc máu, trở mình ngay giữa không trung, muốn mượn lực chạy về sau. Nhưng giáp vàng đã chặn lối đi của hắn, ngọn thương trong tay phát ra hàng trăm kim quang, không hề lưu tình bắn thẳng về phía Hansen.

Hansen giờ ngang kiếm, không lùi mà tiến tới, không màng tới tính mệnh lao lên.

Mắt thấy đầu khí kim sắc sắp sửa xuyên thủng ngực Hansen, đột nhiên xuất hiện bóng người chắn giữa hai người, hấp thu toàn bộ đầu khí kim sắc.

“Nguyên... Ngải!” Hansen ôm ngực, tinh thần phần chấn.

Hayden hấp thu đầu khí, trong ngực cũng cảm thấy một cơn cuồng phong, nhưng biểu hiện vân đạm phong khinh cười nói: “Không ngờ sớm gặp lại như vậy”

Giáp vàng nhìn nhóm người Mundra, Gregory, lại nhìn về phía Blue Castle, đoán được bọn họ cố tình dẫn dụ đạo truy binh rồi hồi mã thương, không khỏi nheo mắt nói: “Rốt cuộc các người là ai?” Kỵ sĩ ở Mộng đại lục xem như không phải chức nghiệp hiếm, nhưng kỵ sĩ cấp tám tuyệt đối hiếm. Lại càng không nói nam tử tóc vàng trước mặt này, ngay cả y cũng không chạm đến đấy. Vừa ra tay liền có thể hấp thu đầu khí của y, cho dù hắn không phải kỵ sĩ thánh cấp mười thì cũng không cách ngưỡng ấy bao xa.

Hayden nói: “Người đi đường tới thăm bạn”

Giáp vàng nói: “Thành Cotter có bạn của người?”

“Bạn ở thành Mael”. Hayden cười nhả nhận nói, “Nếu người sẵn sàng cời bỏ hiểu lầm lần này, ta rất sẵn sàng phối hợp”

“Vậy thực không may rồi”. Giáp vàng nói, “Ta chỉ thích cời bỏ hiểu lầm với người khác ở trong nhà giam của ta”

Hayden ra dấu tay với Hansen.

Hansen kéo Mundra chạy theo hướng kia.

Gregory, tiểu ma pháp sư và thiếu niên thấy thế, cũng chạy theo.

Nhóm giáp bạc muốn đuổi theo, lại bị Hayden giang tay ngăn cản.

Mặc dù cánh tay hắn không dài, cũng không cầm bất cứ vũ khí gì, nhưng những người khác vẫn bị chặn lại. Đường như xung quanh hắn có một bức tường trong suốt, khiến người không cách nào vượt qua.

Giáp vàng siết chặt ngọn thương trong tay.

Hayden xác nhận nhóm người mình đã chạy xa một đoạn, thân thể đột nhiên bay vút về sau.

Tốc độ cực nhanh!

Giáp vàng sững sốt, Hayden đã hóa thành một chấm đen nhỏ xíu, nhanh chóng tan biến khỏi tầm nhìn.

“Kỵ sĩ thánh?!” Nhóm giáp bạc hét lên.

Sự khác nhau giữa kỵ sĩ thánh và kỵ sĩ cấp chín chính là sự khác nhau giữa truyền thuyết và thiên tài. Thiên tài mặc dù hiếm, nhưng không phải không thấy được, nhưng truyền thuyết thì khác, cho đến giờ... kỵ sĩ thánh Mộng đại lục biết đến chỉ có đội trưởng đội kỵ sĩ thần thánh Chris, nhưng bọn họ biết người này chắc chắn không phải.

Chris được phong là đội trưởng xấu nhất từ trước đến nay của đội kỵ sĩ thần thánh, mà người mới này hiển nhiên không đảm đương nổi “vinh quang” như vậy.

“Có tiếp tục đuổi theo không?” Một giáp bạc hỏi.

Giáp vàng cười lạnh nói: “Người cảm thấy bọn họ có thể thoát khỏi thành Cotter không?”

Nếu lúc trước Gregory còn có ý trách Hansen mang theo một thiếu niên ngay cả chạy cũng không chạy nổi cùng trốn, thì hiện tại đã hoàn toàn không còn.

Thiếu niên dẫn bọn họ lanh lẹ xuyên qua hàng loạt ngõ hẻm chằng chịt bên trong thành Cotter.

Thành Cotter là một thành thị có sự chênh lệch giàu nghèo rất lớn. Có Blue Castle nổi tiếng tráng lệ, cũng có những nơi còn không đáng gọi là “khu ổ chuột”. Bọn họ hiện tại đang hướng về nơi tập trung khu ổ chuột.

Thiếu niên, tiểu ma pháp sư và Mundra đều sắp quy. Nhất là thiếu niên, mặc dù nửa đường đã ăn một chiếc bánh mì do tiểu ma pháp sư đưa cho nhưng vẫn chẳng mấy chốc đã thở không ra hơi.

Hayden tự tiểu phi tiểu nhìn Gregory.

Vai Hansen bị thương, không thể đảm nhiệm công tác vận tải, mà tiếp theo...

Gregory bình tĩnh nhìn lại hắn.

Hayden lấy ra trường kiếm từ trong túi không gian, giả bộ chạy tuốt lên trước mở đường, tay còn lại không quên nắm chặt Mundra.

Gregory nhíu mày, bắt đầu dĩ kệp lấy thiếu niên. Động tác y tuyệt đối không thể tính là ôn nhu, nhưng so với đám lính gác động chút là đánh là mắng lúc trước mà nói, đã nhẹ nhàng hơn nhiều lắm.

Cho nên thiếu niên tùy ý y quắp theo mình, không hề cảm thấy khó chịu, chăm chú dẫn đường.

Đi được gần một giờ, bọn họ rốt cuộc tới trước một căn nhà nhìn qua rất giống tổ ong. Một cái đầu nhanh chóng thò ra từ một ô vuông của căn nhà, nhìn bọn họ đầy địch ý.

“Darren!” Một tiếng kêu kinh hãi thu hút sự chú ý, bọn họ nhìn thấy một bóng người đen gầy nhảy xuống từ ô vuông cao nhất. Theo ước tính của Hansen, nó cao khoảng bảy tám mét, thế mà cậu ta không có bất cứ công cụ hay kỹ xảo nào, lẹ làng nhảy xuống như vậy, lông tóc vô thương.

Người kia kích động đứng cách thiếu niên không xa, cảnh giác nhìn đám người Hayden, muốn tiến lên, lại dè chừng.

Thiếu niên chính là Darren. Cậu nói: “Arnold. Bọn họ là người tốt, bọn họ giúp tớ trốn ra”

Đôi con người lẫn lộn xet qua khuôn mặt từng người trong nhóm người Hayden, sau đó chìa tay về phía Darren nói: “Chúng ta trở về đi”

Darren kéo tay cậu ta nói: “Cậu ở đây lâu nhất, bọn họ muốn tới thành Mael, cậu có thể giúp bọn họ không?” Hai người từng bị nhốt chung với nhau, trong những ngày tăm tối ấy, hai người là bạn bè tốt nhất, cùng nhau hứng chịu quất tháo của lính canh, cùng nhau tranh cướp miếng ăn với đám người lớn khỏe mạnh hơn bọn họ, hai người thậm chí từng thề, cho dù sau này xảy ra bất cứ chuyện gì, hai người sẽ luôn là bạn tốt, bạn tốt cả đời. Về sau chủ mỏ của thành Cotter tìm thợ mỏ, bọn họ đều được chọn, đáng tiếc ở chỗ này không bao lâu, cậu lại bị bọn buôn người khác bắt đi, một lần nữa sống lại những ngày trong quá khứ, cho đến khi được nhóm người Hansen cứu thoát.

Arnold kéo cậu ra sau mình, ánh mắt sắc lẻm nhìn về phía Hayden nói: “Các người là quý tộc?”

Hayden thẳng thắn trả lời: “Phải”

Arnold lạnh lùng nói: “Ta không giúp quý tộc”

Hayden cười nói: “Cậu ghét quý tộc, hay là ghét quý tộc đến thành Cotter mua người, hay là ghét... thành chủ thành Cotter và thủ hạ của gã là quý tộc?”

Arnold nói: “Có gì khác nhau sao?”

“Đương nhiên khác nhau”. Hayden nói, “Cậu có thể hỏi bạn mình, ta và bọn họ không cùng một phe”

Darren gật đầu, chỉ vào tiểu ma pháp sư nói: “Cậu ta là ma pháp sư, cậu ta cho tớ bánh mì ăn”

Arnold giật tay cậu.

Darren lập tức rụt cổ không dám nói nữa.

Hayden nói: “Ở đế quốc, buôn bán dân cư là bị nghiêm cấm. Người vi phạm, sẽ bị thiêu sống”

Arnold nhạo báng nói: “Người nghĩ ta sẽ tin lời người nói sao? Giống như đám quý tộc đã nói, thế giới này là thế giới của quý tộc, các người đặt ra quy tắc, sau đó ép những người khác tuân thủ nó, nhưng không bao gồm chính các người! Các người đặt mình ở vị trí cao cao tại thượng, nhưng tất cả phía dưới đều dùng chính mồ hôi và máu của bọn ta xây nên!”

Hansen nhin không được nói: “Cũng không phải tất cả đều giống như người nói”

Arnold nói: “Có gì khác nhau hả? Các người có tỉ mỉ phân biệt bình dân này với bình dân kia không? Nếu các người không làm như vậy, vì sao lại trông chờ chúng ta phân biệt quý tộc này với quý tộc kia”

Hayden nói: “Cậu có thể không coi ta là quý tộc, mà coi ta là người có thể giúp đỡ người của cậu”

Arnold cười lạnh nói: “Người hiện giờ cần giúp đỡ chẳng nhẽ không phải các người sao?”

Hayden rút cuộc bật cười. Thiếu niên trước mặt này mồm miệng thực bất đồng với vóc dáng cùng tuổi tác, khiến người khác phải bất ngờ.

Mundra đột nhiên nói: “Để quý tộc đáng ghét chém giết lẫn nhau, không phải một vụ làm ăn không tồi sao?”

Arnold sửng sốt, “Cái gì?”

Mundra nói: “Vụ làm ăn này tôi không thấy cậu thiệt thòi chỗ nào”

Arnold nhúu mày suy nghĩ.

Hayden duỗi tay vuốt tóc Mundra. Xem chừng, mồm miệng tiểu thư Monica của hắn cũng không hề thua kém Arnold.

Arnold nói: “Ta chưa từng đến thành Mael, không biết đi thế nào”

Darren nói: “Không phải cậu từng ở trong Blue Castle sao?”

“Tớ từng ở đó, nhưng chỉ có vài ngày thôi. Làm biết được nhiều chuyện như vậy”. Arnold nói.

Gregory nói: “Vậy cậu có biết ngoài công hội ma pháp, ở đâu trong thành Cotter còn có ma pháp trận truyền tống?”

Hansen cho rằng năm chữ ma pháp trận truyền tống này đối với Arnold mà nói, là vô cùng ảo diệu, đang định giải thích kỹ lưỡng, không ngờ Arnold đã gật đầu nói: “Ta biết. Trong Blue Castle có”

“Mọi người nói”, Hansen nghi ngờ nói, “Có phải cậu ta nghe theo gợi ý của tiểu thư Monica, cho nên bày ra một cái kế hoàn mỹ để chúng ta và Michael chém giết lẫn nhau?” Hắn nhìn Hayden, nhưng Hayden không phản ứng, hết cách đành nhìn Gregory.

Gregory nói: “Tôi nghĩ so với Blue Castle, công hội ma pháp an toàn hơn một chút”

Hayden nói: “Truyền tống trận của công hội ma pháp không thể tới thành Mael”

“Nhưng có thể về nhà”. Gregory hiển nhiên có ý lùi bước. Sở dĩ y muốn đưa Mundra trở về thành Mael, không phải vì thực sự muốn đưa cậu về nhà, mà chỉ là không muốn cậu ở lại Fariel rồi để lộ thân phận, làm cho nhóm người Ciro chú ý. Mặc dù hiện tại còn cách mục tiêu một đoạn xa, nhưng đã rất gần với hoàn thành, thừa dịp hiện tại rời đi là lựa chọn sáng suốt nhất.

Hansen nhìn y, cho dù không nói, nhưng kinh thường trong mắt đã bày tỏ trọn vẹn suy nghĩ của hắn.

Tiểu ma pháp sư rụt rè lên tiếng nói: “Tôi tôi tôi cũng cảm thấy, về về nhà rất tốt”. Một ngày hôm nay đã quá kích thích, cậu cảm thấy mình cần phải yên bình ngủ say một giấc.

Hansen và Hayden đều quay sang nhìn Mundra.

Bọn họ lần này đi tổng cộng có năm người, chỉ để lại người đánh xe của nhà Dana ở thành Cutler. Hiện tại, Gregory và tiểu ma pháp sư đều đã bày tỏ thái độ, Hansen nghe theo quyết định của Hayden, cho nên còn cần thái độ của Mundra và Hayden.

Mundra nói: “Tôi muốn đi thành Mael”

Gregory không nói gì, lựa chọn của cậu ta chính là điều y muốn thấy.

Hayden nói: “Ta cũng vậy”

Câu trả lời của hắn ngoài dự đoán của Gregory. Y vẫn cho rằng sở dĩ Hayden xuất hiện ở đây, hoàn toàn bởi vì Monica, đây vốn phải là một màn ngàn dặm tiền đưa tốt đẹp, nhưng sự việc phát triển đến bước này, Hayden hẳn là nên thu tay. Hắn là nguyên soái đế quốc, thực sự không lý nào lại tự vây mình trong hiểm cảnh như vậy. Chẳng nhẽ, cảm tình của hắn đối với Monica giả đã vượt quá phạm vi y hiểu biết?

Gregory liếc nhìn Mundra. Cậu ta có ngũ quan cực kỳ thanh tú nhu hòa, nhìn qua đích xác rất giống một cô gái trẻ. Nhưng cô gái trẻ trên đời này đâu hiếm, y không làm sao hiểu được một cao thủ tình trường như Hayden lại một lòng một dạ với cậu ta.

Có điều thế giới này luôn đầy những chuyện bất khả tư nghị như vậy. Chuyện khó tin này chỉ nhoáng lên trong đầu Gregory rồi nhanh chóng bị vứt ra sau.

Hayden nói: “Như vậy, chúng ta chia làm hai đường đi. Gregory và ma pháp sư đến công hội ma pháp, tìm cơ hội trở về Fariel hoặc thành Cutler, còn chúng ta đến Blue Castle tìm ma pháp trận truyền tống kia”

Tiểu ma pháp sư bất an nhìn Hansen. Cậu nghĩ mình giống một kẻ đào ngũ nhát gan. “Tôi tôi tôi có thể đi, đi cùng mọi người”. Cuối cùng, hổ thẹn đã chiến thắng nhút nhát.

Hayden cười nói: “Không, ta có một chuyện khác quan trọng hơn nhờ cậu”

Con mắt tiểu ma pháp sư lập tức sáng lên, sống lưng cũng thực thẳng.

Hayden lấy giấy bút từ túi không gian ra, viết một lá thư giao cho Gregory, “Hi vọng hai người bình an đưa phong thư này tới tay bề hạ”

36. Chương 36: Blue Castle (sáu)

m thẩm bàn bạc xong, nhóm người Hayden trở lại phía trước căn nhà trông như tổ ong.

Darren đi lên đón, “Mọi người quyết định đến Blue Castle?”

Hayden mỉm cười nói: “Đúng vậy”

Darren lo ngại nói: “Rất nguy hiểm. Thành chủ nuôi rất nhiều ma pháp sư, bọn họ có thể tự do sử dụng thủy hỏa”

Hayden vỗ vai cậu, “Yên tâm. Luôn có cách”

Darren thấy hần đã quyết ý, chỉ có thể im lặng.

Arnold mặc dù đã chịu cung cấp thông tin, nhưng tâm tình đối với bọn họ vẫn rất mâu thuẫn, chỉ đứng bên cạnh lạnh nhạt nhìn bọn họ nói chuyện, không hề lại gần. Chờ bọn họ nói xong, lập tức ra hiệu cho Darren lại đây, sau đó kéo cậu trở về phòng.

Hansen gãi đầu nói: “Hình như chúng ta bị ghét rồi”

Hayden nói: “Có lẽ tại bộ dạng người không thu hút”

“Tôi rất nổi tiếng với chị em phụ nữ đó!” Hansen cao giọng cãi lại, nhìn nhìn tướng mạo anh tuấn của Hayden, khí thế liền xẹp xuống, “Ý tôi là, so với đại đa số người và vào đại đa số lúc”

Gregory nói: “Khi nào thì chúng ta lên đường?”

Hayden nói: “Chỉ ít tránh lúc bọn họ minh mẫn nhất”

Gregory nói: “Bọn họ sớm muộn cũng sẽ tìm được nơi này”

Hansen nói: “Chưa chắc. Chúng ta biết đường còn loanh quanh gần một giờ, bọn họ không biết đường, ít nhất phải loanh quanh nửa ngày”

Gregory nói: “Bọn họ không thiếu cái nửa ngày đó”

Hayden đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía tây.

Gregory và Hansen thấy sắc mặt hần ngưng trọng, đồng thời quay lại.

Chỉ thấy chi chít chấm đen bất ngờ xuất hiện phía chân trời đằng đông, hệt như bầy ong tìm tổ.

Hansen lẩm bẩm rửa một câu, “Ma pháp sư!” Trong quân đội của Hayden cũng có quân đoàn ma pháp sư như vậy, cho nên hình ảnh này đối với bọn họ mà nói quá mức quen thuộc.

Gregory nói: “Giờ chúng ta làm gì đây?” Miệng y đang hỏi, nhưng con mắt đã liếc về phía tổ ong bên cạnh.

Hayden chung suy nghĩ gật đầu nói: “Ta nghĩ chúng ta cần chuẩn bị ít tiền thuê với lễ vật nho nhỏ, cùng chủ nhà đàm phán chút xem sao”

Chủ nhà không phải người dễ đàm phán. Khi Hansen nhảy lên cửa sổ phòng cậu ta, cậu ta lập tức nắm lấy chảo gang làm ra tư thế đánh người.

Darren chặn cậu lại, dè dặt hỏi: “Có chuyện gì à?”

Hansen nói: “Quân đoàn ma pháp sư của Michael tới, ta nghĩ chúng ta phải mượn một nơi tá túc. À không, là thuê một nơi tá túc”

Arnold lạnh lùng nói: “Không có nơi nào hết”

Hansen quan sát căn phòng bé tẹo của bọn họ. Theo hần ước lượng có lẽ chỉ khoảng năm sáu mét vuông, rất thấp, hần chắc chắn phải lom khom mới chui vào được, đích xác không chứa nổi năm người. “Có thể nhờ bạn bè cậu giúp đỡ được không?”

Arnold nhe răng nói: “Bọn họ còn ghét quý tộc hơn ta!”

“Chúng ta sẵn sàng trả thù lao”. Hansen nhìn điều kiện tồi tàn bên trong, “Bánh mì, tiền vàng, cậu có thể đưa ra bất cứ yêu cầu gì”

Ánh mắt Arnold càng lạnh, “Bánh mì? Tiền vàng? Người dùng những thứ bóc lột từ trên người chúng ta tới mua chuộc chúng ta, sau đó trong chớp mắt bóc lột lại từ trên người chúng ta! Người nghĩ ta không biết cái trò lừa quý tộc thiện dùng hay sao?”

Hansen thở dài nói: “Cậu thành kiến quý tộc quá sâu”

Hayden ở bên dưới nhỏ giọng nhắc nhở nói: “Hansen?”

Hansen đột nhiên gỡ tay cởi cúc áo.

Darren sợ hãi kêu lên, phát giác Arnold xoay chảo gang muốn xông tới, vội ôm chầm lấy cậu. (các em nghĩ Hansen định làm gì hả)

Hansen mặc kệ cậu ta, cứ thế cởi áo, để lộ nửa người trên chẳng chịt sọc.

Arnold và Darren đều ngây người.

Hansen đắc ý vỗ ngực mình, “Đây là vinh quang và chiến tích của quân nhân! Hừ, đây là vết bồng do ma pháp sư Samanlier làm ra, vết sọc vĩ đại này, là do chính tay Andre của Samanlier chém. Ta đã bảo quân y xử lý vết thương đừng xóa nó”

Darren nói: “Không phải quý tộc có thể mời người của Quang Minh thần hội trị thương sao? Bọn họ nói sẽ không để lại sẹo”

Hansen vừa mặc lại áo vừa nói: “Người của Quang Minh thần hội không được ở lại quân đội đế quốc”

Bàn tay nắm chảo gang của Arnold lỏng đi vài phần, “Người là quân nhân?”

Hansen nhếch môi cười, để lộ hàm răng ngay ngắn, kiêu hãnh nói: “Hiển nhiên!”

Arnold nói: “Người đã từng giết quân địch chưa?”

Hansen nhếch khóe miệng, nói: “Cậu nghĩ tôi ra chiến trường làm gì? Đặc biệt làm bia cho quân địch chém à?”

Arnold dường như tin tưởng một chút.

Darren vội nói: “Để bọn họ vào đi”

Arnold do dự nhìn Hansen, thôi bướng bỉnh nói: “Không ở hết đây được”

Hansen vội nói: “Có thể xin ở nhờ người khác nữa không?”

Arnold liếc nhìn Darren, vừa khom người đi ra ngoài, vừa nói: “Đừng quên những gì người vừa nói”

Hansen hoàn thành nhiệm vụ, lập tức nhảy xuống khỏi căn phòng, chìa tay về phía cậu nhóc ma pháp sư nói: “Bánh mì”

Tiểu ma pháp sư vẻ mặt khổ sở nói: “Hết rồi”

Hansen: “...” Nói không giữ lời, liệu có bị Arnold đuổi đi? Hắn đang lo lắng, chợt thấy Mundra lấy ra từ trong túi không gian ba chiếc bánh mì lớn. Nhìn màu sắc cùng độ cứng, hẳn là có kha khá tuổi đời.

Hayden bất động thanh sắc nhìn cậu. Có thể sử dụng ma pháp trận không gian, chứng tỏ cậu có tinh thần lực, đã từng học đấu khí hoặc là ma pháp.

Mundra nói: “Ngâm nước nóng là có thể ăn”

Hansen nhận bánh mì, ngập ngừng nói: “Nếu tôi nói ngâm bánh mì cứng vào nước nóng là cách ăn mới của quý tộc, khả năng bọn họ chịu nhận có cao hơn không?”

Hayden cười nói: “Có lẽ bọn họ sẽ rất nhiệt tình mời người làm mẫu trước”

Hansen nhìn bánh mì râu cả người.

Arnold đã nhanh chóng thuyết phục được hai người hàng xóm của cậu dành ra hai chỗ. Một cho Hayden, Mundra; một cho Gregory, cậu nhóc ma pháp sư; Hansen nhận được lời mời không tự nhiên của Arnold, đến ở phòng bọn họ.

Bánh mì tự nhiên là mỗi người một cái, ôm đi.

Hayden ôm Mundra, tận lực không để cậu chạm phải đồ vật nào khác trong phòng. Mặc dù phòng thông thoáng, nhưng bởi vì không gian quá nhỏ, vẫn có mùi chua rất khó ngửi.

Hayden cởi áo khoác trải lên đầu gối Mundra, thấp giọng nói: “Nếu khó chịu, có thể ôm”. Quần áo hần có mùi hương thoang thoang, ôm nó ít nhiều có thể chống chọi một chút.

Mundra nghi hoặc liếc nhìn hần, nghĩ nghĩ, lấy một chiếc túi ra khỏi túi không gian, bên trong cũng là bánh mì, nhưng so với lúc trước lấy cho Hansen thì mềm hơn nhiều. Hayden ngỡ ngàng nhìn cậu.

Mundra nói: “Cái này tôi lấy ở nhà anh”

Hayden cười nói: “Túi không gian của em chuyên trữ đồ ăn à?”

Mundra nói: “Lúc đói có thể ăn”

Hayden nhận bánh mì, bẻ đôi, đưa một nửa cho cậu.

Mundra cầm lấy ăn.

Hayden lại đưa cậu nửa còn lại.

“Anh không ăn?” Mundra hỏi.

Hayden cười nói: “Tôi không đói”

Mundra nhìn hần một lúc, cầm nửa chiếc bánh mì kia, đưa tới bên miệng Hayden.

Hayden cong mày, mỉm cười cắn một miếng, đầu lưỡi thuận tiện (vờ) lơ đãng liếm ngón tay Mundra. Có điều chờ khi hần cắn miếng thứ hai, Mundra buông tay rất đúng lúc, cho nên hần không thể không tự mình cầm bánh mì.

Sắc trời dần tối.

Ma pháp sư thành Cotter mặc dù nhiều, nhưng nhà ở thành Cotter còn nhiều hơn. Ma pháp sư bay lượn trên không chỉ có thể kiểm tra xem đường lớn ngõ nhỏ có bóng người nào khả nghi hay không, bởi vậy sau khi vài nhóm ma pháp sư lượn lơ phía trên nơi ở tạm của bọn họ rồi đi, nơi này yên tĩnh trở lại.

Mundra lại thấy buồn ngủ, liền ngã vào lòng Hayden gà gật.

Mối quan hệ giữa Arnold và Hansen sau một khoảng thời gian sống chung gần gũi đã hòa hoãn hơn nhiều. Darren quần lầy Hansen muốn nghe chuyện về quân đội, Hansen phải cắt bớt đầu đuôi, tinh lược tên họ mà kể, Darren và Arnold đều nghe tới mê mẩn.

Đến tối, Arnold ngâm bánh mì theo lời Hansen, bởi vì không có nước nóng, cho nên ăn vẫn hơi cứng, có điều nhìn chung vẫn có thể nhét xuống bụng. Hansen được ăn ké một ít. Gregory và tiểu ma pháp sư thì được Mundra cho bánh mì.

Mấy người bọn họ đều mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần suốt một ngày, sau bữa tối, đều cố nén khó chịu mà nằm xuống ngủ.

Căn phòng của Arnold bởi vì có đến ba người chen chúc cho nên không tránh khỏi người dán lấy người. Sau khi Hansen xoay người điều chỉnh tư thế tới ba lần trong mười phút, Arnold đột nhiên hỏi: “Anh từng gặp nguyên soái Hayden chưa?”

Hansen nằm im, mãi sau mới nói: “Đương nhiên gặp rồi”

Arnold hỏi: “Thế, người đó rất lợi hại?”

Hansen nói: “Lợi hại. Đương nhiên lợi hại”

Arnold nói: “Vậy còn anh?”

Hansen nói: “Kém lợi hại hơn ngài ấy một chút”

Arnold im lặng rất lâu, lâu đến mức Hansen sắp lảo ra ngủ, mới nghe cậu nói: “Anh có thể làm thầy giáo tôi không?”

...

Làm thầy giáo không phải có nghĩa là mỗi sáng sớm thức dậy ngoại trừ rèn luyện thân thể luyện tập đấu khí, còn phải chỉ dạy người khác?

Chỉ tưởng tượng thôi Hansen đã cảm thấy nhân sinh u ám. Nhưng kiên quyết từ chối cũng không tốt lắm, dù gì bây giờ hắn đang sống dưới mái hiên nhà người. Hắn đang cân nhắc viện cớ gì từ chối khéo, Arnold đã lại mở lời, “Tôi biết vị trí ma pháp trận truyền tông, nếu anh bằng lòng nhận tôi, tôi sẽ đưa anh đi”

Hắn không phải người sẽ vì chút ơn huệ mà bán phút cuộc sống tương lai của mình... Nhưng mà tìm được ma pháp trận truyền tông quả thực rất quan trọng. Hansen vật lộn nội tâm.

Arnold không nghe thấy hắn trả lời, trong lòng vừa thẹn vừa giận, lập tức trở người, xoay lưng về phía Hansen, một lúc sau, chợt nghe cậu làm ra tiếng thở đều đều.

Hansen thở dài, nhắm mắt lại ngủ.

37. Chương 37: Blue Castle (bảy)

Arnold và Darren dậy rất sớm, trời vừa mới sáng đã ra khỏi phòng.

Bọn họ vừa động, Hayden liền tỉnh. Cả đêm hắn đều ngủ rất ngon, người đánh trận quanh năm, ở nơi xa lạ theo thói quen luôn duy trì cảnh giác. Bên ngoài truyền đến tiếng lao xao, hình như rất nhiều người đang đi lại. Hắn hơi dịch người, một tay đỡ Mundra, chậm chậm nghiêng thân.

Darren, Arnold và hàng xóm của bọn họ đang đứng trước căn phòng, trong tay mỗi người đều cầm bát đĩa, sau đó tốp năm tốp ba đi ra ngoài.

Hayden nghiêng đầu, thấy Gregory, Hansen cũng ló đầu ra.

Gregory nhanh chóng rút đầu về, Hansen làm động tác chào Hayden. Hayden quay đầu, phát hiện Mundra đã tỉnh, đang mở to mắt nhìn mình. “Ngày mới”. Hắn mỉm cười, lấy đồ dùng vệ sinh cá nhân ra khỏi túi không gian, thuận tiện ngưng tụ một quả cầu nước thả vào trong cốc, sau đó xoay người rời đi, để lại cho cậu không gian cá nhân.

Hansen thấy Hayden nhảy vào, vội ngồi thẳng người, “Nguyên soái”

Hayden nói: “Suy nghĩ một đêm, ngươi nhận học trò chứ?”

Hôm qua yên tĩnh như vậy, tiếng nói bọn họ truyền qua phòng bên là chuyện trong dự đoán. Hansen nhúc nhích đầu nói: “Tôi còn trẻ”

Hayden nói: “Người định cùng học trò tương lai kết duyên vợ chồng?”

“Hà?” Hansen kinh hoàng la lên.

Hayden nói: “Ta cho rằng tôi còn trẻ thường chỉ dùng làm cớ từ chối kết hôn”

Hansen nghiêm túc nói: “Nguyên soái, tôi không giống ngài”

Hayden nói: “Hửm?”

“Tôi là người rất chung thủy trong tình yêu”. Hansen hùng hồn nói xong, phát hiện Hayden cười dài nhìn hắn, trong mắt lóe lên tuyệt đối không phải thiện ý. “Người nói không giống ta là ý gì?”

“Ồ”. Hansen liếm môi khô khốc, đột nhiên nghiêm túc nói, “Nguyên soái, ngài phải đối xử tốt với tiểu thư Monica. Cô ấy là người tốt”

Hayden nhướng mày.

Hansen ngồi không yên dịch dịch cái mông.

Phòng bên truyền đến tiếng nước chảy tí tách, khuôn mặt Hansen chợt đỏ bừng.

Hayden cắt đứt suy nghĩ vớ vẩn của hắn, “Súc miệng”

“À? À, à à”. Hansen xấu hổ quay mặt đi.

Hayden nhảy ra khỏi phòng, tìm một chỗ tẩy rửa, sau đó mới trở lại phòng ở hôm qua.

Mundra đã vệ sinh xong, đang chờ người ôm đầu gối.

Hayden dịu dàng ôm vai cậu nói: “Yên tâm, chúng ta sẽ sớm trở về thành Mael thôi”

Mundra dựa đầu vào vai hắn, người có phần ngây ngất. Lâu như vậy rồi, cậu vẫn không cách nào hoàn toàn thích ứng với Quang Minh thần lực trên vòng tay, không những vậy, tình trạng buồn ngủ còn ngày càng nghiêm trọng, thậm chí có đôi khi cảm thấy hít thở cũng là chuyện phiền phức. Nguyên vọng lớn nhất bây giờ của cậu là tìm được Rhodes, bắt ông ta tháo cái thứ quỷ quái trên cánh tay mình xuống.

Hayden để ý thấy cậu cứ xoa miết chiếc vòng tay, chợt nhớ tới lúc trước khi mình chạm vào cánh tay cậu cảm nhận được thần lực, hỏi: “Em khó chịu ở đâu?”

Mundra uể oải giật giật mí mắt chứ không mở ra.

Hayden nhẹ nhàng vuốt tóc cậu, im lặng thở dài. Thảo nào nàng thường mệt mỏi buồn ngủ, hơn nữa mỗi lần ngủ đều rất lâu, hóa ra là bởi thân thể không khỏe. Quang Minh thần lực không những có thể trị thương, còn có thể chậm rãi cải thiện sức khỏe. Sở dĩ nàng có thể sử dụng túi không gian hắn là nhờ Quang Minh thần lực trợ giúp. Trong lòng hắn tràn ngập xót thương, sinh ra xúc động muốn giấu kín nàng dưới đôi cánh mình, không để nàng phải chịu gió táp mưa sa.

“Thành Mael như thế nào?” Hắn đổi đề tài.

... ..

Thành Mael như thế nào?

Mundra hé mắt, để lộ một tia mê man. Kỳ thực ấn tượng về thành Mael trong cậu gần như chỉ là cảnh phố xá ban đêm vắng lặng ngày cậu còn nhỏ thầy dẫn cậu đi thăm bạn cũ.

Trong thành có một ngọn gác chuông rất cao, ánh trăng chiếu lên, nóc gác chuông bập bênh trong vạt sáng bàng bạc, giống như một mảnh trăng. Đường do đá xanh xếp thành, gồ gồ ghề ghề, hại cậu thiếu chút nữa xòe đẹp. Nhà cửa hai bên đường đều có cửa rất cao rất lớn, cánh cửa đen sì, thỉnh thoảng lại nghe tiếng chó sủa. Chó sủa được một lúc sẽ có tiếng phụ nữ the thé quát mắng. Âm ỉ chốc lát, người và chó đều im lặng, đường phố lấy lại sự tĩnh mịch lúc đầu.

Vẫn tưởng rằng qua nhiều năm như vậy, cậu hắn đã quên, không ngờ vẫn rõ ràng như trước mắt.

Cũng phải. Đó là lần đầu tiên cậu đến thành thị đông đúc dân cư, tràn đầy hiếu kỳ, gặp thứ gì cũng nhìn không được nhìn ngấm vài lần. Tiếc rằng, những việc sau đó thực sự không hay ho lắm, cho nên sau khi thầy qua đời, cậu cũng không đến thành Mael nữa.

Cậu không nói chuyện, Hayden cũng không hỏi lại, chỉ nhẹ nhàng vỗ vai dỗ cậu ngủ.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài tiếng bước chân ngày càng nặng. Mundra mở mắt, phát hiện mặt trời đã mọc, sắc trời xám trắng, tang thương u buồn.

Arnold và Darren ở trong nhóm đầu tiên, mỗi người theo sau bọn họ trong tay đều cầm bát, trong bát là nước cháo loãng chẳng khác gì nước lã. Bọn họ đi vài bước sẽ lại nghỉ ngơi, hoặc là liếm một ít, nhưng không ăn, đến trước tổ ong, cúi đầu, đi vào bên trong.

Arnold và Darren tách nhau ra, một người đi lên, sau đó người ở dưới đưa bát, người ở trên nhận bát, cẩn cẩn dực dực, tựa như trên bảo.

Hansen hỏi: “Ổ đâu ra?”

Darren nói: “Lĩnh, thành chủ cứ hai ngày lại phát nước cháo”

Hansen ngạc nhiên nói: “Không ngờ gã tử tế như vậy”

Arnold cười lạnh nói: “Lão chỉ không muốn thành thị của lão toàn người chết, thủ hạ và nô lệ đem bán”

Darren chia nước cháo làm mấy bát, sau đó đưa một bát cho Hansen.

Arnold liếc xéo hắn nói: “Hắn là quý tộc, sao ăn được thứ này”

Hansen xì xụp hai ba ngụm húp hết bát nước cháo, sau đó quệt mồm nói: “Mùi vị cũng không tệ lắm”. Kỳ thực húp thứ này chẳng khác gì uống nước lã, nặng bụng, nhưng không no.

Darren vui vẻ cầm một bát đưa cho Mundra và Hayden.

Hayden vốn tưởng Mundra sẽ không uống, ai biết nàng mặt không đổi sắc, húp cạn phân nửa, chừa lại một nửa cho hắn. Hayden mỉm cười nói: “Em uống đi”

Mundra nói: “Anh uống”

Hayden nói: “Tôi không đói”

Mundra kiên trì đưa bát đến bên miệng hắn, “Anh đã nói, muốn đưa tôi về thành Mael”

Hayden nhìn cậu, môi chạm nhẹ lên bát.

Mundra phối hợp hơi nghiêng bát, Hayden húp một ngụm, sau đó lại hơi nghiêng một chút, lại húp một ngụm... Hayden dường như chuẩn bị húp ngụm thứ ba, Mundra chợt dừng lại. “Vì sao anh không tự mình động tay?”

Hayden vô tội nháy mắt nói: “Chúng ta mới nãy phối hợp rất ăn ý”

Mundra muốn bỏ bát xuống, nhưng nửa đường bị Hayden túm tay, mượn tay cậu chậm rãi húp hết bát nước cháo.

Gregory xuất hiện ở cửa. Cứ như y tính được thời gian, Hayden vừa mới buông bát, y liền xuất hiện. “Tôi hỏi thăm rồi, lòng sục cả một đêm, tình hình không còn quá căng thẳng. Là thời cơ rồi đi tốt nhất”

Hayden nói: “Cậu định đi bây giờ?”

Gregory gật đầu.

Hayden nghĩ một lúc, nói: “Cũng được. Hai người đi trước, ta và Hansen yểm trợ cho hai người”

Kỳ thực Gregory đến chính là vì ý này. Sở dĩ y đi trước cũng vì muốn mượn Hayden và Hansen giúp một tay.

Bởi vì chỉ là đưa tiền cho nên Mundra ở lại. Hayden cũng không thực sự yên tâm để nàng một người ở lại chỗ này, nhưng chém giết rất nguy hiểm, hắn không sợ bị liên lụy, nhưng sợ mình chiếu cố nàng không chu toàn. So đi tính lại, ở đây tạm thời an toàn hơn.

Trước lúc tạm biệt, Hayden nhẹ nhàng vuốt má Mundra. Thực ra hắn rất mong chờ đối phương có thể nhào đến làm nũng hoặc là hôn tạm biệt các loại, nhưng nhìn vẻ mặt bình thản của Mundra hắn cũng biết là không đời nào, cho nên chỉ có thể chủ động cúi đầu hôn nàng, “Chờ tôi trở về”

Gregory nhìn Mundra, thở phào trong lòng. Mặc dù nguyên nhân bọn họ quen biết chẳng vui vẻ gì, quá trình quen biết cũng không sung sướng, nhưng đối với kết quả này, y hiển nhiên thỏa mãn. Cuối cùng cũng chia tay cậu ta. Đáng tiếc cậu ta là pháp sư vong linh, lại là nam, nếu không, có lẽ y vẫn có thể lợi dụng cậu ta để tranh giành di sản của Gulaba với phu nhân Demi.

Tạm biệt rất đơn giản, ngắn ngủi chưa đến một phút. Nhìn bóng dáng đám người Hayden thoát dần khỏi tầm nhìn, Mundra quyết định trở về ngủ một giấc.

Darren vốn muốn trò chuyện với Mundra, nhưng cậu trời sinh nhát gái, bởi vậy áp úng một lúc thấy Mundra không phản ứng, liền ngượng ngùng đi về phòng, sau khi về phòng còn bị Arnold mắng cho một trận cái tội nhiệt tình quá mức.

Mundra ngủ rất sâu, cho đến khi có người tiến đến trước mặt cậu mới phản ứng.

Đó là một đôi mắt âm trầm lạnh lùng, không thấy rõ khuôn mặt, bởi khuôn mặt bị giấu sau mũ giáp vàng.

Mundra bị giáp vàng lôi dậy, thấy Arnold và Darren đều bị người bịt miệng, thân thể gầy yếu trong tay giáp bạc giấy dựa kịch liệt, nhưng chỉ phí công vô ích.

Những người khác đều sợ hãi đứng dạt một bên, chỉ có một gã đứng tách biệt, vẻ mặt nịnh nọt đắc ý. Mundra nhận ra gã, đó là chủ nhân của căn phòng cậu ở nhờ.

Mundra nói: “Có thể thả bọn họ không?”

Giáp vàng lạnh lùng nhìn cậu, “Người nghĩ người có thể mặc cả với ta?”

Mundra nói: “Bắt bọn họ có lợi gì đâu?”

Giáp vàng nói: “Bán lấy tiền”

Mundra nói: “Nhưng như vậy đồng bạn của tôi sẽ không biết đi đâu tìm tôi”

Giáp vàng kinh ngạc, cười lạnh nói: “Người muốn chờ bọn chúng anh hùng cứu mỹ nhân sao? Chẳng lẽ người không lo cho an nguy bọn chúng?”

Mundra thản nhiên nói: “Ông tưởng bọn họ tự mình chui đầu vào lưới à?”

Giáp vàng nói: “Được rồi. Ta có thể thả một đứa, người chọn đi, thả đứa nào?”

Mundra không hề do dự chọn Darren.

Vì vậy, Darren bị đưa đi. Cùng bị đưa đi với cậu có gã chủ nhân căn phòng nịnh nọt kia. Lướt qua khuôn mặt biến sắc của gã, giáp vàng nói: “Ta ghét người bán đứng bạn bè”

Chủ nhân căn phòng lập tức sợ xám mặt.

38. Chương 38: Blue Castle (tám)

Mundra và Darren không ném vị đẳng nào, có lẽ xem bọn họ một cô gái nhỏ một cậu thiếu niên, giáp vàng còn đặc biệt đi chậm một chút. Nhưng gã chủ nhân căn phòng kia suốt dọc đường đi đều gào khóc ầm ỹ, vô cùng thê thảm.

Giáp bạc thực sự nghe không nổi nữa, đi lên xin ý kiến giáp vàng. Giáp vàng không nói một câu, nhưng sau khi giáp bạc trở về chợt nghe một tiếng hét thảm, sau đó hoàn toàn yên tĩnh.

Darren sợ đến lạnh run, thân thể không tự chủ dựa sát vào Mundra. Mặc dù dựa vào một cô gái còn thấp hơn cả mình rất không tiền đồ, nhưng thấy vẻ mặt bình tĩnh như thường của Mundra, sợ hãi của cậu ít nhiều có thể nhận được chút an ủi.

Bọn họ ra khỏi mê cung ngõ ngách vòng vòng vèo vèo khiến người lạc đường, bước đi trên đường phố rộng lớn.

Đường phố không hề bình yên, xa xa trên không trung có hơn mười ma pháp sư bay lượn.

Darren nhìn ra xa, trong lòng căng thẳng. Nghĩ đến nhóm người Hayden ra ngoài sáng nay, cậu bắt đầu lo lắng, đôi mắt bất an nhìn Mundra, dường như muốn tìm kiếm chút sức mạnh chống đỡ từ trên người cậu.

Nếu gã chủ nhân căn phòng đã bán đứng bọn họ, hẳn nhóm người Hayden không tránh khỏi gặp mai phục và bẫy rập. Mundra không hề nghi ngờ chuyện đó. Cậu nhàn nhạt liếc nhìn, rồi quay đầu, tiếp tục chăm chú đi đường. Những lúc thế này, cậu nên nghiêm túc suy nghĩ biện pháp đối phó tiếp theo, ví dụ như làm thế nào rời đi, ví dụ làm thế nào liên lạc với Hayden, ví dụ... Nhưng cậu mới nghĩ có chút xú, đã lại bắt đầu buồn ngủ rồi.

Darren kinh hoàng nhìn Mundra rũ mi mắt, vẻ mặt ngày càng mờ mịt, rốt cuộc nhin không được hỏi: “Cô, cô làm sao vậy?”

Cậu vừa mở miệng đã bị giáp bạc phía sau đẩy ra. Cậu sợ hãi nhảy dựng lên, “Tôi tôi không làm gì cả!”

Giáp vàng đi tuốt đằng trước quay lại, ánh mắt lạnh lẽo khiến Darren rét lạnh tận tim. Nhưng ánh mắt gã nhanh chóng dời sang Mundra, bởi vì Mundra nhìn qua giống như sắp... ngất xỉu?

Mundra mơ mơ màng màng bước đi, đầu đột nhiên cộng phải miếng kim loại lạnh như băng, thần trí thoáng thanh tỉnh, ngẩng lên nhìn chướng ngại vật.

Giáp vàng cũng đang cúi đầu nhìn cậu.

Hai ánh mắt nhìn nhau một lúc. Mundra chủ động tránh qua bên, tiếp tục đi lên.

Giáp vàng đi bên cạnh cậu, dường như muốn gây áp lực vô hình cho cậu.

Nhưng gã đã đánh giá bản thân quá cao, cho dù có gã đi bên, cơn buồn ngủ của Mundra vẫn đến hện lại lên, bước chân ngày càng chậm chạp.

Darren thấp thỏm nhìn, kéo cậu mấy lần, nhưng vẫn không cản nổi kết cục cậu hoàn toàn chìm vào giấc ngủ. Cuối cùng vẫn là gã giáp vàng nhìn không nổi, trực tiếp vác cậu trên vai, vì thế, đoàn người lại khôi phục tốc độ đi đường ban đầu.

Bị người vác trên vai, dùng tư thế đầu chúc xuống đất để ngủ không thoải mái chút nào.

Trước khi ngủ Mundra đã nghĩ vậy.

Chờ đến lúc cậu tỉnh lại, đã nằm trong một căn phòng ngủ khắp nơi đều là họa tiết hoa li ti. Rèm cửa bên phải che cửa sổ kín mít, không để lọt chút ánh sáng nào, hai bên giường đặt giá cắm nến, chiếu lên hoa li ti trên tường, giống như vết máu loang lổ.

Mundra xuống giường, vén rèm. Ở gần là bệ cửa sổ, đằng xa là nhà ở và đường phố. Cậu mở cửa sổ, quan sát từ trên xuống dưới về ngoài tòa nhà, xác định sự thực hiện tại mình đã ở Blue Castle.

Ở dưới bệ cửa sổ là khoảng sân trống, có phần giống sân luyện võ, đầu kia dựng mấy tấm bia ngắm luyện bắn tên. Mundra mở rộng cánh cửa, đi lại trên bệ cửa sổ một vòng, không phát hiện ra thứ gì có giá trị, đang định trở xuống, chợt nghe tiếng kéo kẹt của cổng lớn cao bằng ba tầng nhà tít ngoài Blue Castle, một đám kỵ sĩ oai phong lẫm liệt khí thế bừng bừng cưỡi ngựa tiến vào, cùng đi với bọn họ còn có các ma pháp sư bay trên không.

Mundra nhìn lướt qua nhóm ma pháp sư, cậu cùng với một người trong số họ, đều nhìn thấy tia ngạc nhiên ở trong mắt nhau. Có điều đối phương nhanh chóng bay vào trong thành.

Nhóm kỵ sĩ ở bên dưới cũng chú ý tới cậu, lao nhao ngẩng đầu, có mấy người còn huýt gió, muốn thu hút chú ý của cậu. Mundra lạnh lùng liếc bọn họ một cái, xoay người trở về phòng.

Sau khi vén rèm cửa sổ, căn phòng cuối cùng cũng có chút dương khí, không còn âm u khủng bố như lúc trước. Họa tiết hoa li ti trên tường cũng trở nên đáng yêu, không còn giống vết máu đáng sợ trước đây.

Mundra nhàn rãi vô sự bèn lên giường ngủ một giấc, trong lúc đó có người đưa bữa trưa đến, chờ cậu tỉnh dậy, bữa trưa đã lạnh ngắt. Cậu cũng không để tâm, cầm dao đĩa lên đang hoàng ăn. Ăn xong, cậu đi quanh phòng, đang nghĩ có nên ngủ trưa tiếp không, chợt nghe có tiếng gõ cửa sổ, khuôn mặt đầy thẳng thắn của Rhodes xuất hiện rất đáng thương bên ngoài lớp cửa trong suốt.

Cậu mở cửa, Rhodes lập tức khẩn trương phi vào, “Sao ngươi lại ở đây?!” Gã chỉ vào Mundra kinh ngạc kêu to.

Mundra diện vô biểu tình nói: “Bị bắt”

Rhodes nhìn cậu, vẻ mặt ta sớm biết ngươi nhất định sẽ có một ngày như vậy.

Mundra đột nhiên túm tay gã, nghiêm túc hỏi: “Làm sao tháo được vòng tay?”

“Vì sao phải tháo?” Rhodes không hiểu nói, “Không tháo ra người mới an toàn. Người có biết Blue Castle có bao nhiêu ma pháp sư bao nhiêu kỵ sĩ không? Người có biết nếu để bọn họ phát hiện người là pháp sư vong linh người sẽ có kết cục gì không?” Gã giơ tay sờ sờ chiếc tai chỉ còn nửa vành, hừ hừ cười lạnh nói, “Mất nửa cái tai đã coi như mạng lớn”

Mundra cố chấp nói: “Tháo”

Rhodes chợt nhớ tới nhiệm vụ thành chủ giao cho mình trước đó, lại liên tưởng đến đủ loại chuyện xảy ra trước khi gặp Mundra ở đây, cau mày nói: “Người đừng nói với ta là, người và Hayden cùng tới thành Cotter chứ hả? Nam nhân tóc vàng má lúm đồng tiền (*) mà bọn họ nói, là Hayden?” Gã trợn trừng mắt, con người thu lại ánh lên quang mang.

(*) vốn nó là tửu khanh , trên zhidaobao người bảo nó là má lúm đồng tiền cỡ lớn, người bảo má lúm đồng tiền thì mê người còn tửu khanh thì dọa người =)) còn có cả clip ảnh trai phẫu thuật má lúm đồng tiền thất bại biến thành tửu khanh =))) (lười k xem nên cũng chả biết rốt cuộc thì nó hình dạng ra sao) thôi ai thích hiểu giề thì hiểu nhé

Mundra ngó lơ, “Tháo vòng tay”

Rhodes hiện tại làm gì còn tâm tư đi tháo vòng tay. Vẫn luôn cho rằng mối thù nửa cái tai đời này chẳng còn hi vọng gì đòi lại, chỉ có thể làm thẳng cảm ăn hoang liên, ai ngờ giờ đã có cơ hội báo thù! Nghĩ đến Hayden sắp ở trước mặt mình mà vẫy đuôi cầu xin, đau đớn giãy dụa, Rhodes liền cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đều giãn cả ra.

Mundra cầm giá nến ở trên tủ đầu giường đến, đập gã.

Rhodes cúi đầu tránh, sau đó chưa hết kinh hoàng mà trừng cậu nói: “Người điên rồi!”

Mundra kéo tay áo lên, để lộ vòng tay, hai mắt ngời ngời hữu thần nhìn gã.

Nhìn lửa giận trong mắt Mundra, đầu óc Rhodes thoáng thanh tỉnh, vội ho một tiếng nói: “Thực ra cái này tháo dễ lắm, dùng chìa khóa là được”

Mundra chìa tay về phía gã.

Rhodes nhún vai nói: “Cái đấy lúc trước chạy trốn làm mất rồi”. Ai biết hiện tại Mundra và Hayden có quan hệ gì? Gã cũng không muốn trước khi xử lý Hayden, còn phải chịu đồng bạn cũ xử lý.

Mundra nheo mắt, tựa hồ không tin lời gã nói.

Rhodes nói: “Chờ ta rảnh, ta đi tìm một thợ khóa tháo giúp người. Ta giờ rất bận, thành chủ đã hạ lệnh tróc nã nhóm người Hayden, ta đã gần một ngày một đêm chưa chợp mắt rồi đây. Trước lúc đấy, cái gì ta cũng không thể làm”

Mundra nói: “Sao ông lại ở đây?”

Rốt cuộc cũng hỏi đến gã. Rhodes không biết mình có nên cảm thấy vinh hạnh. Gã bùi ngùi nói: “Sau lần trốn đi kia, Hussel vẫn luôn bền bỉ truy sát ta. Để bảo vệ mình, ta chỉ có thể tìm một đội lính đánh thuê chợ đen, lúc đó mới có thể thoát thân. Không thể đi về phía đông nữa, ta đành nghĩ cách đi về phía tây, hi vọng có thể tìm cơ hội quay về Xiguimo. Ta đến thành Cotter vừa lúc thành chủ tuyển người, đái ngộ cũng không tệ, ta liền nghĩ trước cứ ở lại xem”. Nói thật thì, làm ma pháp sư cung đình nhiều năm như vậy, hần đã khó mà trở về làm một pháp sư vong linh. Thực ra trong lòng hần không hề nghĩ trở về Xiguimo, cuộc sống pháp sư vong linh rất đơn điệu nhàm chán, hần thiết tha trở thành một ma pháp sư được tôn kính, có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý hơn. Cho nên hần đến đây, mà thực tế cũng coi như rất sung sướng. Thành chủ thành Cotter và Ciro quan hệ hiển nhiên sơ sài, hoàn toàn không có ý tứ truy bắt pháp sư vong linh, hần ở đây chưa đến nửa tháng, đã bắt đầu lưu luyến cuộc sống nơi đây, ai ngờ Mundra lại đột ngột chạy đến.

Không thể để bọn họ phá hư cuộc sống mới khó khăn lắm mình mới giành được. Rhodes nghĩ như vậy, nhìn về phía Mundra, con mắt lại nhiều thêm vài phần tính toán.

Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, một giọng nam to rõ vọng vào từ hành lang: “Thành chủ cho mời”

39. Chương 39: Blue Castle (chín)

Rhodes cả kinh, hai mắt chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Mundra, rất sợ cậu làm ra hành động nào ngoài dự đoán. Mặc dù thời gian bọn họ ở cùng nhau không dài, nhưng trong khoảng thời gian không dài này, hẳn có phân nửa là ngạc nhiên, nửa còn lại là kinh hồn táng đảm.

Mundra lười biếng đáp trả: “Rồi”. Nói xong, cậu đã muốn mở cửa đi ra.

Rhodes lập tức nhảy tới túm tay cậu, xuống giọng nói: “Người phải cẩn thận, thành chủ là một người rất phức tạp”

Mundra nói: “Tháo vòng tay”

Rhodes mắt nhắm tai ngơ nói: “Ta sẽ nghĩ cách cứu người. Không phải người muốn quay về Xiguimo sao? Nhanh nhanh về đi”

Mundra nói: “Tháo vòng tay”

Rhodes tiếp tục giả bộ điếc tai, đẩy cậu về phía cửa.

Mundra nhàn nhạt liếc nhìn gã, sau đó mở cửa.

Người hầu cúi đầu, thấy cậu đi ra lập tức khom người nói: “Thành chủ đang chờ ở phòng khách”. Y chờ Mundra ra ngoài, ánh mắt hữu ý vô ý quét qua căn phòng. Cửa phòng mở nửa, có thể thấy rèm cửa sổ bị gió từ ban công làm lay động phát phơ, không một bóng người.

Bên trong Blue Castle so với bên ngoài trông càng rắc rối.

Mundra leo đủ ba tầng cầu thang khác nhau, đi qua ba năm dãy hành lang, hai hành lang uốn khúc, mới đến phòng khách hình chữ nhật cao năm sáu mét.

Vừa vào cửa, cậu căn bản chưa nhìn rõ người ngồi sau bàn ăn là ai, đã đặt mông ngồi xuống ghế bên cạnh bàn ăn, ụp mặt nhắm mắt dưỡng thần.

Người hầu liếc nhìn Michael, lo lắng vờ vai Mundra.

Mundra nhắm nghiền mắt, không hề động đậy.

“Tiểu thư”. Người hầu gần như không dám quay qua nhìn sắc mặt Michael.

Trong mắt Michael hiện lên tia hung ác, hướng người hầu lạnh lùng phát tay.

Người hầu như trút được gánh nặng, lùi như bay về một bên, yên lặng cầu nguyện may mắn cho Mundra.

Michael năm nay sáu mươi ba tuổi, có điều ông ta giữ gìn rất khá, nhìn qua tối đa chỉ ngoài bốn mươi. Nhất là đôi tay, ngón tay thon dài mảnh dẻ, bàn tay cân xứng nõn nà, còn đẹp hơn cả tay phần đông phụ nữ. Tay này cầm dao đĩa hay họa bút đều ưu nhã như nhau. Con dao trong tay Michael bất ngờ bay về phía Mundra.

Con dao rất sắc, xẹt qua vai phải Mundra, “choang” một tiếng rơi trên mặt đất. Trang phục bị cắt rách một miếng, máu loãng nhỏ xuống.

Mundra chậm chạp ngẩng đầu. Về mặt cậu rất bình tĩnh, lạnh nhạt nhìn Michael, dường như không cảm thấy đau đớn trên vai mình.

Con người trong mắt Micheal nhỏ lại. Thiếu nữ trước mặt có khuôn mặt xinh đẹp yếu đuối, nhưng ánh mắt cô ta rất không hợp với khuôn mặt, không khí trầm lặng giống như kẻ sắp chết nhìn thấy Tử thần.

“Hoan nghênh tới Blue Castle”. Lão nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng.

Nhờ đau đớn trên vai, Mundra cảm thấy mình không còn buồn ngủ nữa, khí vong linh bị Quang Minh thần lực áp chế suốt thời gian dài trào lên, tinh thần lực phân tán bắt đầu tập trung lại.

Con mắt Michael nhìn cậu càng ngày càng sáng, trong ngực không hiểu vì sao có loại cảm giác nguy hiểm mạc danh kỳ diệu. Từ trước tới giờ lão rất quý trọng tính mạng của mình, bởi vậy lập tức ra hiệu bằng ánh mắt cho người hầu.

Chỉ một lát sau, người hầu đưa giáp vàng tới.

Thấy gã xuất hiện, Michael mới thôi lo lắng mà bình tĩnh trở lại, “Người ngồi xuống cùng dùng bữa với chúng ta đi”

Giáp vàng cung kính khom lưng, sau đó ngồi xuống đối diện Mundra.

Michael nói với người hầu: “Có thể mang đồ ăn lên rồi”

Trước mặt Michael, giáp vàng và Mundra là ba loại món ăn hoàn toàn bất đồng.

Món ăn của Michael phong phú thịnh soạn, vừa nhìn đã khiến người thèm thuồng. Của giáp vàng hơi bình thường một chút, nhưng có thịt có rau. Của Mundra tương đối thô sơ, chỉ có một hạt đậu nhỏ.

“Người hiểu không?” Michael hỏi cậu.

Mundra quay qua, nhìn chăm chăm ông ta nói: “Muốn ăn đồ ăn của ông thì phải đánh bại ông?”

Khóe mắt Michael giật giật, kiềm chế cơn giận nói: “Không ai có thể thay thế ta. Ta là người thừa kế duy nhất của gia tộc Barber”

Mundra nói: “Ồ”

Michael nói: “Quý tộc, bình dân, nô lệ là ba loại. Quý tộc cao quý, ưu nhã, đã định là cao cao tại thượng, bình dân ở dưới sự nô dịch của quý tộc có được sinh mạng cùng giá trị, mà nô lệ, đó là loại sinh vật hèn hạ bẩn thỉu nhất! Chúng sinh tồn tại thế giới này chỉ có một ý nghĩa duy nhất là bị nô dịch bị kỳ thị bị phỉ nhổ!”

Mundra nhìn vẻ mặt hùng hồn của ông ta, bất chợt có xung động mặc dù không đủ tư cách nhưng cũng có thể miễn cưỡng biến ông ta thành tiêu bản thi thể.

Michael không biết suy nghĩ của cậu, vẫn chìm đắm trong bài diễn thuyết của mình, “Quang Minh nữ thần có trí tuệ vô hạn. Người biết loại người nào hẳn là làm quý tộc, loại người nào hẳn là đương nô lệ. Tựa như ta, ta trời sinh là quý tộc, ta là người được Thần lựa chọn! Mà đám đồng bọn của ngươi chính là nô lệ! Bọn chúng đê tiện ngu xuẩn vô sỉ... mang tất cả thiếu sót của nhân loại. Là thứ phẩm khiếm khuyết của Quang Minh nữ thần”

Mundra nói: “Quang Minh nữ thần không quản loại chuyện này”

Michael phẫn nộ nhìn cậu, “Đồ ti tiện ngu xuẩn. Người vĩnh viễn không hiểu được vĩ đại của Quang Minh nữ thần! Người không gì là không làm được!”

Mundra nghĩ bất kể là nói cùng ông ta hay nghe ông ta nói đều là chuyện rất lãng phí thời gian. Nếu không có vòng tay thì tốt rồi, chí ít hiện tại cậu có thể biến ông ta thành tiêu bản hoặc là rút từng chiếc xương ra khỏi cơ thể ông ta, làm thành căn nhà xương giết thời gian.

“Người có nghe ta nói không?”

Cô ta không tập trung làm Michael cảm thấy bị sỉ nhục.

Mundra chăm chú nhìn hạt đậu, suy nghĩ xem có nên ăn nó không, tránh khỏi lãng phí.

Michael thấy cậu phớt lờ mình, đang muốn lên cơn, lại thấy một giáp bạc đi vào, sau khi hành lễ với lão liền nhìn qua giáp vàng.

Michael nói: “Nói”

Giáp bạc sau khi nhận được ám hiệu của giáp vàng, mở miệng nói: “Chúng tôi đã tìm khắp toàn thành một lượt, nhưng vẫn không thấy tung tích bọn chúng”

Michael trong lòng lửa bốc ngàn ngọn, lạnh lùng nói: “Vậy các ngươi làm cái gì?”

Giáp bạc bắt an nhìn giáp vàng.

Giáp vàng chậm chạp nói: “Bọn họ đã hết sức”

Rầm!

Michael đập bàn nói: “Ta phải đi nhiều người như vậy, hai tên dùng ma pháp trận chạy trốn, hai tên đến giờ ở đâu vẫn không rõ. Một tí kết quả cũng không có, cũng gọi là hết sức?!”

Mundra nói: “Tôi bị bắt”

Michael đột nhiên nhìn về phía cậu, nửa gào lên hỏi: “Các người rút cuộc là ai? Đến đây có mục đích gì?! Còn có, vì sao...”

“Thành chủ!” Rhodes mặc áo khoác ma pháp sư màu đen cuống cuồng chạy vào.

Michael cúi kính hạ giọng, nói: “Chuyện gì?”

Rhodes nói: “Tôi đã nhớ ra thanh niên tóc vàng kia là ai”

Michael nói: “Người quen? Là ai?”

Rhodes nói: “Hắn là Hayden Navister!”

Nếu có tấm gương để soi, Michael có thể thấy mặt lão có bao nhiêu đặc sắc. Nhưng lão không có, cho nên đặc sắc trên mặt lão chỉ có thể để những người khác thưởng thức. “Không đời nào!” Lão lập tức phủ quyết, “Hắn là quý tộc, sao có thể ở cùng một chỗ với đám nô lệ kia”. Lão nhìn về phía Mundra nói, “Phủ nhận đi. Ta biết các người căn bản không phải quý tộc, các người nhất định là lính đánh thuê. Các người tới đây chắc chắn vì mục đích không thể cho ai biết! Có điều mục đích của các người là gì không quan trọng, bởi vì các người sẽ sớm giống như đồng bạn nô lệ của người, trở thành nô lệ”. Lão chỉ vào chiếc đĩa trước mặt cậu, hung tợn nói, “Giống như hạt đậu này”

Rhodes cau mày, còn muốn nói tiếp, “Nhưng hắn đích thật là...”

“Câm mồm!” Michael cúi tiết nói, “Người là đồ ngu. Nguyên soái Hayden là người cao quý cỡ nào, hắn sao có thể nhập bọn cùng nô lệ? Không đời nào, tuyệt đối không đời nào”

Rhodes dường như hiểu ra gì đó, ngượng ngùng ngậm miệng.

Michael hít vào một hơi thật sâu, nói với giáp vàng: “Chạy thì chạy rồi, nhưng đám lính đánh thuê thối nát còn lại, ta không muốn dù chỉ một tên ở lại trên thế giới này, người có thể làm được chứ hả?”

Giáp vàng đứng lên nói: “Rõ!”

Michael hơi bình tĩnh lại, uể oải phát tay về phía Mundra, “Hiện tại ta không còn bận tâm đến mục đích không thể cho ai biết của các người nữa. Dù gì người chết có mục đích hay không mục đích đều không khác nhau”

Mundra trước khi đứng lên, cuối cùng cũng quyết định bỏ hạt đậu kia vào mồm. Dù gì lãng phí cũng chính là lãng phí.

40. Chương 40: Blue Castle (mười)

Giáp vàng áp giải Mundra trở về phòng. Rhdoes đi theo nửa đường rồi mất hút, đại khái gặp chuyện bất mãn, tâm trạng không tốt lắm.

Một đường đưa đến trước cửa, khi Mundra đẩy cửa, chợt nghe giáp vàng thấp giọng nói: “Người kia... thực sự là nguyên soái Hayden?”

Mundra quay đầu nhìn gã.

Gương mặt giáp vàng giấu đằng sau tấm kim loại, không thể thấy rõ, nhưng ánh mắt biểu đạt không phải định ý, mà là một loại khát vọng mang theo chờ đợi cùng ngượng ngập.

Mundra chậm rãi gật đầu.

Ánh mắt giáp vàng lóe lên, lúc sáng lúc tối, nhanh chóng xoay người rời đi.

Mundra vào phòng lên giường, quay đầu nhìn vết thương của mình. Chịu đựng đau đớn là bài học bắt buộc của pháp sư vong linh sống ở Xiguimo. Từ nhỏ đến lớn, thương tích cậu từng chịu có lẽ còn nhiều hơn cả binh sĩ xông pha trận mạc, cho nên chút thương này đối với cậu mà nói không tính là gì.

Cậu lấy thuốc nước ra khỏi túi không gian, dùng bông lau miệng vết thương.

Thuốc nước trị thương của pháp sư vong linh chắc chắn không có thần lực kì diệu như của Quang Minh thần hội, chỉ ít nó không thể lập tức làm liền vết thương, nhưng nó có thể gây tê và cầm máu. Mundra bôi thuốc lên vết thương, chút đau đớn như gãi ngứa cũng không có. Cậu lắc lắc bả vai, cũng không hề thấy khó chịu, sau đó nghiêng người nằm xuống.

Bữa tối chưa ăn gì, cậu cảm thấy hơi đói hơi mệt lại hơi buồn ngủ.

Hai người bỏ chạy bằng ma pháp trận mà thành chủ nói hẳn là Gregory và tiểu ma pháp sư, hai người còn lại hiển nhiên là Hayden và Hansen.

Gối đầu lên chiếc gối mềm mại, cậu phát hiện mình đột nhiên rất nhớ Hayden, có lẽ là quen có người ở bên, lúc cậu cần lập tức đưa vai làm gối tựa, cho nên sau khi mất đi không tránh khỏi có chút tịch mịch.

Tịch mịch.

Mundra mơ màng nghĩ, đó không phải cảm giác pháp sư vong linh thích nhất sao?

Có điều không chờ cậu nghĩ ra đáp án, đã vội rơi vào giấc mộng.

Mộng rất ngắn.

Mundra còn chưa kịp thấy rõ cảnh trong mộng, đã bị lay tỉnh.

Rhodes đứng ở bên giường, vẻ mặt sốt ruột lay bả vai bị thương của cậu nói: “Mau đứng lên, ta đưa người đi”

Mundra chậm chạp nâng người dậy, mượn cơ hội đẩy tay gã ra, sau đó lại kéo chăn tiếp tục ngủ.

Rhodes thiếu chút nữa giận tới trào máu.

Bình tĩnh bình tĩnh!

Hắn ở trong lòng thầm nhắc nhở bản thân. Mặc dù tính tình nó không ra gì, thái độ láo toét, còn luôn xui xẻo, nhưng là bạn của thầy nó, mình nhất định không thể chấp nhận với nó. Chỉ cần đưa nó về Xiguimo, từ nay về sau hai người đường ai nấy đi, không còn liên quan.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng xuống tay nặng hơn rất nhiều.

Mundra mở mắt, đầu choáng váng, trong đầu đột nhiên phát hiện có rất nhiều điểm sáng lập lòe, khiến toàn bộ cơ thể cậu gần như không thể động đậy.

Rhodes thấy sắc mặt cậu trắng bệch, ánh mắt thần thờ, lo lắng lại đẩy một cái, “Người đang nhìn gì?”

Mundra chớp chớp mắt, chờ điểm sáng chậm chậm biến mất, mới nói: “Trần nhà”

“Có gì đẹp đâu!” Rhodes nhảy thẳng lên giường, đỡ cổ nâng cậu dậy, “Ta đưa người đi Xiguimo, mau đi”

Mundra cuối cùng cũng tỉnh táo lại một chút, “Ông tìm được chìa khóa rồi?”

“Làm gì dễ thế?” Hayden ở đâu không rõ, Mundra và Hayden quan hệ mập mờ ái muội, Rhodes không muốn tháo vông tay sớm như vậy, nói lấp liếm, “Thành Cotter tin đồn lan xa, ta muốn tìm thợ khóa đánh chiếc khác cũng không tiện. Vẫn là chờ ta đưa người đến thành Mael rồi tính”

Mundra sờ vòng tay, chân chừ nói: “Hayden đâu?”

Tới rồi tới rồi, quả nhiên là tới rồi.

Rhodes lẩm bẩm cười lạnh trong lòng, vết thương đã khép miệng trên tai đột nhiên dậy lên đau nhức như bị xé rách, giống như sát na Hayden xuất thủ. Nếu Mundra thực sự cùng chiến tuyến với Hayden, hắn cũng sẽ không hạ thủ lưu tình. Hắn nảy sinh suy nghĩ ác độc, thù này hắn vẫn chờ đợi ngày đáp trả.

“Không biết. Người muốn tìm hắn hả?” Gã dò hỏi.

Mundra nói: “Ừ”

Trả lời thực thẳng thắn! Rhodes càng thấy khó chịu. Nhớ lại hồi đó mình tận tâm tận lực giúp nó che giấu thân phận, bên trong có tư tâm, cũng có một phần thực lòng bảo vệ, hiện tại chớp mắt, nó cùng kẻ thù chém đứt tai mình ở cùng nhau, còn dám thẳng thắn, không hề xấu hổ!

“Ta đưa người đi tìm hắn”. Rhodes từ bỏ suy nghĩ đơn độc đưa cậu đến thành Mael. Nếu nó đã vô tình trước, vậy đừng trách hắn lợi dụng sau. Hắn mãi mê suy nghĩ làm thế dùng Mundra dẫn dụ Hayden hiện thân. Nghĩ tới bay bổng, nghiêng đầu thấy Mundra im lặng mà nhìn hắn, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng khiến hắn có cảm giác bối rối khi bị nhìn thấu suy nghĩ.

Hắn vội ho một tiếng nói: “Đi thôi”

Mundra lại dùng thuốc nước bôi lên vết thương rồi mới đi cùng hắn.

Cửa có người canh gác, đương nhiên không thể ra. Rhodes đưa cậu ra theo đường cửa sổ.

Là một ma pháp sư hệ thổ, muốn làm ra mấy bậc cầu thang bên ngoài tường thành rất dễ. Rhodes theo cầu thang đi xuống. May mắn hiện tại là ban đêm, mặt trăng lại bị mây che khuất, hai người bọn họ men theo tường đi xuống không bị ai phát hiện.

Xuống đến tầng hai, Rhodes đột nhiên nhảy sang bệ cửa sổ bên cạnh.

Mundra do dự rồi mới đi vào.

Rhodes bước vào phòng. Cấu trúc căn phòng này tương tự phòng của Mundra, có điều trong phòng gọn gàng rất nhiều thứ, quần áo, sách, đồ ăn vứt bừa bãi khắp nơi.

Rhodes thấy ánh mắt Mundra đảo một vòng, hiếm khi ngưng ngừng mở miệng nói: “Vốn định ngày mai dọn dẹp cả thể”. Trước đây còn làm ma pháp sư cung đình, hắn rất được tôn kính, đãi ngộ còn tốt hơn so với nhiều đại thần đế quốc, nơi ở có bảy tám người hầu, đương nhiên sẽ không phải phiền não loại chuyện dọn phòng này, nhưng đến đây, thời gian quá ngắn, mặc dù cấp bậc ma pháp sư không thấp, nhưng đãi ngộ rất bình thường, ngay cả người hầu quét dọn phòng cũng một tuần mới đến một lần.

“Sẽ có rắc rối”. Mundra thận trọng nhíu mày. Phần lớn pháp sư vong linh xuất phát từ thói quen chăm sóc thi thể nên rất thích sạch sẽ, tránh làm cho thi thể thối rữa, hoặc là khiến trong phòng có mùi vị kì quái gì, nhưng Rhodes đã làm ma pháp sư cung đình quá lâu, hiển nhiên không còn giữ thói quen này.

Như hiện tại, mặc dù cảm thấy xấu hổ, Rhodes cũng không có suy nghĩ thay đổi, thuận miệng ừ một tiếng rồi nói: “Người ở lại đây một lúc, ta đi dò la tin tức”

Mundra nói: “Được”

Rhodes mở cửa, nhin không được ngoảnh lại nhìn.

Mundra ngồi bên giường, đầu dựa vào thành giường, mơ màng muốn ngủ.

Tâm lại mềm nhũn, Rhodes nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Mundra, cậu ta mới chỉ là một đứa bé. Khuôn mặt núc ních thịt, cánh tay núc ních thịt, con mắt hắc bạch phân minh, im lặng ngồi trên chiếc giường chất đồng xương xẩu cùng thuốc nước, tò mò nhìn mình. Khoảnh khắc đó, hắn bất chợt có xúc động muốn thu đồ đệ, có điều mãi không tìm được người thích hợp nên cũng thôi. Kỳ thực trong lòng, có lẽ là hiệu ứng di tình mà hắn đã sớm coi cậu là học trò của mình.

Nghĩ tới đó, Rhodes lại không muốn đưa cậu ra ngoài.

Đóng cửa lại, hắn đi dạo xung quanh một vòng, dự định đến mười hai giờ thì về thay ca sẽ dẫn Mundra đến ma pháp trận truyền tống, đưa cậu đến thành Mael, để cậu về Xiguimo, nhưng đi tới đi lui, hắn phát hiện có điểm không thích hợp.

Hành lang này hình như... ít đi hai thị vệ đứng gác?

Rhodes dừng bước, ánh mắt sắc bén nhìn về phía lối rẽ cuối hành lang.

Lối rẽ tối đen, tựa như hang động âm u cất chứa bí mật. Hắn thả chậm cước bộ bước về phía đó hai bước, lại dừng lại, nín thở bế khí, dường như muốn nghe gì đó.

Hansen đứng đợi ở lối rẽ đồng dạng ngừng hô hấp.

Buổi chiều ngày hôm nay bọn họ trở lại tổ ong, phát hiện nơi đây đã bị giáp vàng mang người đến càn quét. Hayden mặc dù không nói, nhưng Hansen theo hắn lâu như vậy, đương nhiên có thể từ cử chỉ của hắn nhận ra hắn đang phần nộ cùng lo lắng.

May mà bọn họ mang đi là Darren, để lại Arnold. Arnold từng ở trong Blue Castle, rất quen thuộc với địa hình nơi đây. Lần này, không cần Hansen đồng ý nhận cậu ta làm học trò, Arnold đã tự xưng phong dẫn đường.

Bởi vậy chờ trời tối, ba người bọn họ mò mẫm vào thành. Để nhanh chóng tìm được người, bọn họ chia làm ba đường, căn cứ chỉ dẫn của Arnold lén lút lần tìm trong thành. Nhưng người tính không bằng trời tính, Hansen chưa bao giờ từng nghĩ lại có thể gặp được “Mundra” ở chỗ này.

Trời ơi mình chăm quá thể /__

Thanh minh một tí nếu ai trót không mê được cái trò xưng hô hơi bị lộn xộn trong bản edit của mình, tùy tâm trạng của nhân vật góc độ của hoàn cảnh cái gì gì đấy, rồi thì mình thích thế, tóm lại là theo cảm nhận cá nhân của mình mà mình chỉnh xưng hô với đại từ chỉ người (là mấy cái từ hắn, y, anh, cậu, lọ chai ấy), mà đôi khi thì là do quên bém chương trước dùng từ gì giờ đành dùng đại (; ; Thôi có gì các bạn thông cảm ^o^ Mình làm thì chả thấy gì đâu nhưng đi đọc bản edit người khác như thế lại thấy hơi sững nên là chạy về đây giải trình tí

41. Chương 41: Binh Vây Dưới Thành (một)

Thực ra Rhodes chẳng thấy gì cả, nhưng bản năng độc đáo của pháp sư vong linh không ngừng cảnh báo lối rẽ phía trước có nguy hiểm. Gã nghĩ ngay đến Hayden đang ở cùng một thành thị, màng trong tai bắt đầu đau âm ỉ, gót chân chậm chậm thụt lùi về sau.

Gã từng làm ma pháp sư cung đình, biết rất nhiều tin tức nội bộ hoàng thất cùng quý tộc Đế Quốc. Hayden sở dĩ có thể trở thành nguyên soái Đế Quốc khi tuổi còn trẻ như vậy ngoại trừ công trạng hắn phi phàm, còn có một nguyên nhân trọng yếu hơn —— Hắn có thể luyện ma pháp đến cấp chín luyện đấu khí đến cấp mười, là siêu cấp thiên tài duy nhất của Đế Quốc! Mặc dù rất nhiều ma pháp sư và kỵ sĩ đều hận tới bóp cổ tay vì hắn, hắn lại bởi vì phân tâm nên vĩnh viễn không thể đạt đến đỉnh cao đồng thời hai lĩnh vực đấu khí và ma pháp. Nhưng Hayden là nguyên soái, xét góc độ thực dụng mà nói, thành tựu ma võ song tu trong thời gian ngắn hữu ích thực tế hơn rất nhiều so với đỉnh cao trong truyền thuyết không biết phải mất bao năm tháng mới luyện thành kia.

Thậm chí cho đến tận bây giờ, rất nhiều người vẫn còn hoài nghi Hydeine có phải đã đạt tới đỉnh cao ma pháp thực sự hay không, cung điện thần thánh kia quá mức xa vời, cho nên đại đa số mọi người vẫn quen thói ngáng đầu ngưỡng vọng, cúi đầu thở than.

Hansen nghe thấy tiếng bước chân chậm chậm lùi về sau của Rhodes, không khỏi sửng sốt, vô thức thò ra nửa đầu, chỉ nhìn thấy bóng lưng Rhodes nhanh chóng nhỏ dần.

Chết tiệt.

Trong sát na trong đầu Hansen hiện lên lần lượt hai suy nghĩ ——

Gã phát hiện mình.

Tuyệt đối không thể thả gã đi.

Rhodes thấy lối rẽ gần ngay trước mặt, đang muốn thở phào một hơi, liền cảm thấy gan bàn chân đột nhiên truyền đến đau đớn nhói tim, khiến cơ thể gã không tự chủ cúi gập.

Hansen sau khi phóng thích đầu khí lập tức lao đến, kiểm trong tay vô thanh vô tức chém về phía vai gã. Trong thời khắc mấu chốt hần vẫn nhớ phải lưu lại cho “Mundra” một mạng.

Mặt đất đột nhiên nổ tung!

Rhodes theo phần nền nổ tung tụt xuống. Chỉ dùng ma pháp hệ thổ, hần tuyệt đối không phải đối thủ của đối phương —— nếu người kia là Hayden. Trước khi sơn cùng thủy tận, hần không định sử dụng lại ma pháp vong linh.

Trên mặt đất thêm một cái hố, hố đã nuốt chửng “Mundra”. Hansen không cần suy nghĩ, quay đầu bỏ chạy. Hần chỉ loại bỏ binh sĩ trong hành lang này, binh sĩ tầng dưới hần là vẫn ở nguyên vị trí. Đối phó một mình “Mundra” đã đủ nghẹt thở, huống chi còn thêm người giúp đỡ.

Hành lang nổ tung, Rhodes rơi xuống hiển nhiên kinh động binh sĩ trong hành lang. Trước khi bọn họ giương giáo chĩa về phía mình Rhodes kịp thời làm sáng tổ thân phận. Không thể không nói, đôi khi binh sĩ phản ứng quá chậm cũng có chỗ tốt.

Blue Castle nhanh chóng trở nên náo nhiệt.

Ba chữ bất thích khách giống như khẩu hiệu lan khắp toàn thành.

Michael mặc áo ngủ rộng thùng thình đứng ở ban công, vây quanh bên người là sáu ma pháp sư mười giáp bạc. Ngay cả như vậy, lão vẫn do dự có nên gọi giáp vàng trở về hay không.

Ầm!

Tòa thành rung chuyển mạnh mẽ, trên tường xuất hiện một lỗ hổng, ánh sáng bên trong hành lang trào ra ngoài, chiếu tới sân thi đấu tối đen như mực, làm tan biến một góc bóng đêm. Ngay sau đó, là liên tiếp tiếng bước chân rầm rập.

Michael bất an, đôi tay tuyệt đẹp của lão vuốt ve lan can ban công, rốt cuộc nhin không được bảo với một ma pháp sư: “Người đi nhìn xem”

Ma pháp sư khom người lĩnh mệnh, không nói một lời bay xuống.

Bớt một người khiến Michael càng cảm thấy bất an mãnh liệt, lão quát: “Mau tăng nhân thủ bảo vệ ta. Rhodes đâu? Kêu hần đến!” Lão đột nhiên nhớ tới cái gì đó, lại nói, “Mang cả tên nô lệ bản thủ với đứa con gái ngu ngốc kia tới đây!”

“Vâng!”

Hansen không hề muốn gây ra động tĩnh ồn ào như vậy, đợi hần phát hiện tòa thành đã nhốn nháo hết cả thì hối hận đã muộn. Có lẽ mới nãy hần nên nhảy xuống, giải quyết Mundra với đám binh lính. Nhưng hiện tại hối hận cũng không còn kịp rồi, hần chỉ có thể hi vọng Arnold may mắn, về phần Hayden, hần nghĩ hần nên cầu nguyện cho mấy người gặp phải Hayden thì đúng hơn.

Tình thế so với tưởng tượng của hần hiển nhiên bi quan hơn nhiều.

Hayden khoác tấm áo choàng ma pháp sư ngang nhiên đi lại khắp tòa thành, mũ trùm rộng thùng thình che khuất nửa khuôn mặt hần, phần lớn binh lính nhìn thấy đều chẳng lạ lùng gì. Ma pháp sư chính là một

đám quái nhân có sở thích lập dị thói quen kì quặc cùng sức mạnh kì quái. Đây là nhận thức chung của bọn họ.

Nhưng hắn gặp phải ngoại lệ.

Ngay khi giáp vàng nhìn thấy hắn, liền đâm thương tới.

Hayden vừa dùng đầu khí ngăn cản đòn tấn công của gã, vừa dùng ma pháp hệ phong gấp rút lùi về sau. Đám binh lính phía sau hắn mặc dù phản ứng kịp thời nhưng thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, chỉ có thể mở to mắt nhìn hắn biến mất khỏi tầm nhìn.

Giáp vàng cố gắng đuổi theo, mặc dù khoảng cách giữa hai người dần ngắn lại, nhưng quân số tham vào cuộc truy đuổi này ngày càng nhiều.

Để Michael thấy được một màn kinh thiên động địa này là chủ ý của Hayden. Hắn cố tình gây huyên náo, ra sức thu hút thật nhiều truy binh, vừa có thể giúp giảm bớt áp lực cho đồng bạn, cũng có thể nhân cơ hội thông báo vị trí của mình.

Hansen tiểu đánh tiểu nháo dọc đường, gần như đã lên đến tầng đỉnh, chợt nghe bên dưới có tiếng nổ ầm ầm, trong lòng căng thẳng, lại quay đầu trở xuống.

Cùng lúc đó, Arnold đã tìm được nơi Darren bị giam giữ — tầng hầm, một nơi ngoài ngoài khó lòng tìm nổi. Chính giữa tầng hầm treo một chiếc ***g chim rất lớn chế tạo dựa theo kích cỡ con người, bên dưới chiếc ***g có mấy cây gậy sắt, binh sĩ ngày thường nhằm chán vẫn thường dùng gậy chọc ***g chim cho vui.

Trong thời điểm bất thường như hiện tại, ở đây chỉ còn lại một binh sĩ trông chừng.

Arnold rút một cây gậy nhỏ ra khỏi túi quần, ngó lăm lăm sườn mặt gã binh sĩ, thừa dịp gã thất thần, bất ngờ vọt vào ném gậy về phía gã. Cậu lao rất nhanh, cơ hồ trút hết sức lực leo khéo.

Gã binh sĩ giật mình, lập tức vùng giảo đỡ.

Khí lực Arnold không bằng gã, loáng cái đã nằm hít đất.

Gã binh sĩ cười khẩy, giơ giáo đâm về phía bụng cậu!

“A!” Trong ***g phát ra tiếng hét chói tai.

Bởi vì tiếng hét quá chói, động tác gã binh sĩ hơi dừng lại.

Arnold thừa cơ đá vào đầu gối gã.

Gã binh sĩ đau quá lùi về sau, mất lộ hung quang, trở tay giương giáo, mũi giáo đâm về phía đầu Arnold.

Arnold hít vào một hơi, cố sức lao cả người về trước, đè gã binh sĩ ngã dúi trên đất.

Gã binh sĩ ngã, nhưng ngọn giáo của gã vẫn đâm tới, không xuyên qua hết đùi Arnold.

Arnold đau run bắn người, gậy sắt trong tay như vô thức chọc về phía đầu gã binh sĩ!

Không biết sau bao lâu, cậu mơ mơ màng màng nghe được tiếng gọi lo lắng của Darren: “Arnold! Arnold! Cậu không sao chứ? Arnold!”

Arnold mở mắt, mồ hôi lạnh che mờ tầm mắt cậu, tầng hầm vốn tối tăm càng thêm mờ mịt. Cậu nằm sấp một lúc lâu mới tỉnh táo lại. Gã binh sĩ nằm dưới người cậu, gậy sắt xuyên mắt, máu chảy ròng ròng, tử trạng dữ tợn.

“Arnold!” Darren vẫn còn gọi.

Arnold hít một hơi thật sâu, giơ tay rút ngọn giáo. Nhưng giáo rút ra khỏi cơ thể đau quá mức khiến cậu cuối cùng không chống đỡ nổi, hai mắt sụp xuống.

Biến động như vậy khiến Darren trở tay không kịp. Lòng sắt cách mặt đất quá xa, cậu chỉ có thể bám chặt lấy song sắt, lo lắng nhìn Arnold nằm trên đất không hề cựa cựa. Máu trên đùi dường như vẫn còn rỉ rỉ,

không thể nhìn ra rốt cuộc cậu ta còn sống hay đã chết. Darren nôn nóng, liều mạng tìm cơ quan hạ ***g sắt.

Cùng giam với cậu còn có mười mấy nô lệ, người nào cũng đói tới xanh xao vàng vọt, trơ mắt nhìn cậu nhảy lên nhảy xuống trong ***g, không hề phản ứng.

Darren thực sự cuồng tới hết cách, quyết định bất chấp tất cả. Còn tiếp tục như vậy, Arnold cho dù còn một hơi thở, cũng sẽ bị giày vò tới chết.

Cậu đột nhiên gào lên!

Cho dù người tới không phải đồng bạn, là người của Blue Castle cũng được, chỉ cần có thể cứu được Arnold là tốt rồi. Còn chuyện sau này, cậu tình nguyện sau này rồi nghĩ.

“A!”

Darren gân cổ gào tới tê tâm liệt phế!

Khi bên ngoài bắt đầu ồn ào, Mundra đã định đi ngủ một lúc. Nhưng tiếng ồn quả thực rất lớn, cho nên mỗi lần cậu vừa mới thiêu thiêu ngủ lập tức lại giật mình tỉnh giấc. Cứ như vậy vài ba lần, cuối cùng cậu quyết định đứng dậy mở cửa.

Ở tầng này đều là ma pháp sư được thuê như Rhodes, cho nên không có quân lính canh gác. Mundra thuận lợi đi lên hai tầng, lúc này mới nhìn thấy bóng dáng binh sĩ.

Binh sĩ đi sau cùng vốn sắp rẽ, nhưng nghe được tiếng động lại đột nhiên quay đầu.

42. Chương 42: Binh Vây Dưới Thành (hai)

Mundra thản nhiên liếc nhìn gã, tiếp tục leo cầu thang lên tầng.

Gã binh sĩ ngẩn ra rồi lập tức lao đến, vừa vặn nhìn thấy mép váy lướt qua ngã rẽ. “Ồ chỗ này!” Gã hô to, chạy theo lên tầng. Các binh sĩ khác nghe tiếng động cũng lao nhau đuổi theo.

Mundra tăng tốc, lanh lẹ xoay người vào hành lang.

Gã binh sĩ nghe được tiếng chân đuổi tới, có điều chưa kịp tới gần, đã bị thuốc nước tạt vào mặt, đau tới ngã ngửa.

Mundra nhìn nước thuốc xanh nhợt trên mặt gã đầy tức giận, rồi mới thản nhiên chạy theo hướng khác.

Tiếng kêu thảm thiết của gã binh sĩ khiến các binh sĩ đuổi theo khác hơi chần chừ. Chờ bọn họ dè dặt lại đây, Mundra đã theo một cầu thang khác lên tầng.

Mặc dù Hayden rất tích cực gây rối, nhưng Blue Castle quá lớn, muốn gặp nhau ở trong một tòa thành rộng lớn như vậy hoàn toàn không phải chuyện dễ, nhất là, trong tòa thành còn có nhiều chương ngại ngần cản di chuyển như vậy.

Tựa như hiện tại, Mundra mới thoát khỏi một nhóm truy binh, lại bị một nhóm truy binh khác nối tiếp đuổi theo.

Cậu nhìn đám binh lính tay cầm giáo mắt hung ác, lấy một khúc xương ra khỏi túi không gian làm gậy ma pháp.

Đám lính hiển nhiên bị cây gậy ma pháp này dọa sợ. Bọn họ mặc dù không biết dùng xương làm gậy ma pháp là dấu hiệu của ma pháp sư vong linh, nhưng bảo thạch lấp lánh bên trên thì vẫn nhận ra được. Bọn họ bước chậm lại, mấy người xô xô đẩy đẩy nhau tiến lên.

Mundra cầm gậy ma pháp, liên tục thầm đọc chú ngữ triệu hồi.

Nhưng vô hiệu.

Vô luận là bộ xương, kỵ sĩ vong linh, hay là vụ thi đều an an phận phận chết dí ở vong linh giới, không chút động tĩnh.

Mundra nỗ lực thôi động khí vong linh trong cơ thể, nhưng khí vong linh mạnh lên một phần, Quang Minh thần lực cũng tăng cường một phần. Song phương công kích ngày càng kịch liệt, thân thể Mundra một lần nữa trở thành chiến trường của hai lực lượng.

Ánh sáng xung quanh dường như mờ đi.

Đường nhìn của Mundra dần lẫn lộn, nhưng trong đầu có một suy nghĩ rõ ràng vô cùng ——

Biến bọn họ thành bộ xương...

Biến bọn họ thành bộ xương!

Gậy ma pháp trong tay suýt chút nữa bị cậu siết gãy!

...

Đám binh lính thấy cậu đứng ngậy ra một chỗ, hai mắt mờ mịt nhìn bọn họ, vẫn không hề động thủ, lá gan trở nên lớn hơn, nắm giáo đâm về trước thăm dò.

Ngọn giáo sắp đâm vào người cậu, một bộ xương đột nhiên chui lên khỏi mặt đất, xương ngón tay dài mảnh nắm chặt ngọn giáo, sau đó vừa dùng hai hàm trên dưới phát ra tiếng lạch cạch, vừa ấn ngọn giáo xuống.

Pháp sư vong linh số lượng ít ỏi hành động lại kỳ bí, cho nên có rất nhiều người chưa từng thực sự gặp mặt bọn họ. Bởi vậy khi đám binh lính nhìn thấy một bộ xương chỉ toàn xương không hề có da thịt đột nhiên xuất hiện trước mặt, phản ứng đầu tiên là bỏ chạy!

Đám lính ré lên một tiếng, lập tức xoay người chạy ngược trở lại.

Bộ xương không đuổi theo, mà cầm giáo nghiêng sọ đứng tại chỗ, vừa giống như bảo vệ Mundra, lại giống như đang chờ mệnh lệnh kế tiếp của pháp sư vong linh.

Mundra tránh sang bên hai bước, dựa tường ngồi tụt xuống, cơ thể cuộn tròn, dường như định cứ vậy mà ngủ.

Rhodes cuối cùng hết cách phải đi ra khỏi góc trốn. Sau khi trốn thoát khỏi Hansen, gã giả vờ đuổi theo cùng đám binh sĩ một đoạn, nửa đường lại vòng trở về phòng, ai ngờ vừa vặn thấy Mundra ra ngoài. Dọc đường gã luôn theo phía sau, cho đến tận mới rồi.

Sử dụng ma pháp vong linh là để tránh bại lộ thân phận. Michael bản tính đa nghi, ma pháp sư hệ thổ của Blue Castle số lượng lại không nhiều, rất dễ nghi ngờ đến trên đầu mình. Như giờ rất tốt, rất ít người nghĩ được ma pháp sư vong linh còn có thể trở thành ma pháp sư nguyên tố.

Rhodes lệnh cho bộ xương đang đứng tại chỗ chờ lệnh di chuyển ra đầu hành lang canh gác, sau đó vỗ nhẹ lên mặt Mundra.

Mundra rung rung lông mi, mở mắt.

Khí vong linh cùng Quang Minh thần lực dần lắng xuống, lại một trận hòa.

Rhodes nói: “Ổn chứ?”

Mundra liếc nhìn gã, “Tháo ra”

Rhodes nói: “Người định khi nào thì về?”

“Tháo ra”. Mundra dựa vào tường, thân thể vẫn không có sức lực, nhưng ánh mắt như đao, thanh tỉnh mà sắc bén.

Rhodes thở dài, đột nhiên lấy ra một chiếc chìa khóa nhét vào tay cậu.

Mundra lập tức phản chấn.

Rhodes đề vai cậu lại, thấp giọng nói: “Hayden biết người là pháp sư vong linh không?”

Mundra lắc đầu.

Rhodes tháo bọc tai, để lộ nửa cái tai, “Người nhìn thấy kết cục của ta không?”

Mundra nhíu mày.

Rhodes đeo lại bọc tai, chậm chạp đứng dậy nói: “Lần này, coi như ta trả hết giao tình với thầy ngươi, sau này dựa vào chính mình”. Gã bước hai bước về phía lối đi có bộ xương canh gác, chợt dừng lại, nói xa xăm, “Có lẽ lần gặp sau, chúng ta chính là địch nhân”

...

Thực cmn ngu rồi!

Nếu Mundra khẳng khăng một phe với Hayden, trả thù sẽ càng khó!

Rhodes vừa hung hăng thâm mắng bản thân, vừa làm bộ tiêu sái rời đi.

Mundra nhìn bóng lưng gã, kéo ống tay áo lên, sau đó tìm lỗ khóa trên vòng tay, thật vất vả mới nhìn được cánh chìa khóa cùng lỗ khóa kết hợp, lập tức cắm chìa vào, chỉ nghe cách một tiếng, vòng tay rớt cuộc rời ra.

Cậu tháo vòng tay ra, bỏ vào túi không gian.

Chỉ chớp mắt, khí vong linh phun trào điên cuồng, giống như dê vỡ! Khí vong linh vẫn luôn bị bao vây quanh phá đề lao xa vạn dặm, không thấy tung tích.

Trên dưới toàn thân cậu dường như đều ngập tràn năng lượng.

Trước khi đeo vòng tay, cậu chưa bao giờ biết hóa ra mình lại có sức mạnh cường đại như vậy!

“Ha ha ha...”

Cảm giác gần gũi cùng an toàn đã lâu không thấy khiến Mundra nhin không được cất tiếng cười to.

Rhodes chưa kịp đi xa nghe thấy tiếng cười của cậu, thiếu chút nữa té ngã.

Nó là thằng đàn à?

Cho dù tháo vòng tay rồi cũng không cần huênh hoang thế chứ? Pháp sư vong linh từ trước đến nay thư từ kín đáo, giết người âm thầm, chỉ có nó với thầy nó, không ra tay thì thôi, một khi ra tay không làm ra chút chuyện kinh thiên động địa là không xong!

Rhodes định trở lại kêu cậu an phận chút, nhưng còn chưa kịp bước ra nửa bước đã nghe tiếng bước chân lao xầm xập từ trên tầng xuống. Gã lập tức đổi ý, thu hồi bộ xương chạy xuống tầng.

Mặc kệ đi.

Dù sao mới nãy đã nói rất rõ ràng rồi. Hắn nên làm đều đã làm, còn lại tự nó đi mà giải quyết. Chung quy không thể để bát cơm khó khăn lắm mới lượm được mặc danh kì diệu đánh rớt.

Rhodes nghĩ vậy, không hề quay đầu biến mất nơi cầu thang.

Chờ ba giáp bạc dẫn theo binh lính đuổi tới, chỉ thấy một người mặc áo khoác ma pháp sư màu xám đứng giữa hành lang, khuôn mặt bị vành mũ áo khoác che khuất, chỉ để lộ chiếc cằm nhọn.

“Ngươi là ai?” Giáp bạc dè dặt hỏi. Khí thế gã bị áp chế hoàn toàn. Chứng minh thực lực đối phương vượt xa gã.

Mundra đuổi tay, khua tùy ý trong không trung.

Lập tức, từng bộ xương trôi lên khỏi mặt đất, phát ra tiếng lạch cạch dọa người.

“Pháp sư vong linh!” Giáp bạc nhảy dựng lên. Mặc dù khuôn mặt gã bị che khuất, nhưng giọng nói không che giấu nổi kinh hoàng.

Đám xương bắt ngờ xông tới, nhào lên người bọn họ.

Binh lính hoàn toàn bị dọa cho choáng váng, chờ đầu xương chọc vào người mới sợ hãi hét loạn lên.

Giáp bạc dù sao cũng là kỵ sĩ, nhanh chóng nắm vững tình huống, đảo khách thành chủ tấn công bọn chúng.

Bộ xương không ngừng dồn dập xuất hiện. Đối với pháp sư vong linh mà nói, bộ xương là dùng không hết, cần bản không cần lo lắng đến vấn đề lãng phí. Nhưng cuộc chiến giằng co khiến cậu cảm thấy mất kiên nhẫn.

Mundra quyết định dùng thử vu thi sau khi thu phục vẫn chưa dùng lấy một lần. Có ma trời xanh biếc bên cạnh bảo hộ, nó thuận lợi sử dụng ma pháp hệ thủy. Nước tràn ra nửa đường ngưng tụ thành băng, đâm thủng đầu một giáp bạc. Máu tươi bắn lên người một giáp bạc khiến ánh mắt gã nhuộm sợ hãi. May mà đồng bạn gã kịp kéo gã, nếu không có thể trong lúc này người gã đã bị băng tiễn đoạt mạng.

“Trong thành xuất hiện pháp sư vong linh, chúng ta nhất định phải báo cho thành chủ!” Giáp bạc kia trấn tĩnh nói.

Đồng bạn gã cuối cùng cũng thôi hoảng sợ bình tĩnh lại, gạt đầu.

“Cậu đi đi”. Giáp bạc nói xong, cầm kiếm xông đến vu thi, hiển nhiên là muốn hi sinh chính mình ngăn cản công kích của đối phương.

Thế nhưng, gã tính toán trật thời cơ.

Đồng bạn của gã còn đang chần chừ, nhìn thấy giáp bạc đã bị đâm thủng đầu chậm chậm đứng dậy, hai mắt vốn sáng ngời đã bao phủ một lớp tử khí.

Mundra tiếc nuối thở dài. Kỵ sĩ vong linh thu phục nhanh như vậy sẽ làm hỏng thời gian đảm bảo chất lượng của chúng nó, đại đa số dùng một lần rồi sẽ không thể dùng lại. Kỵ sĩ vong linh cậu có rất nhiều, nhưng mặc giáp kiên cố như vậy không thường thấy, cậu vốn định sưu tập đủ một bộ, hiện tại xem ra, không quá dễ dàng.

Người đối với sự vật không biết nhiều ít đều sợ hãi quá mức.

Giáp bạc nhìn đồng bạn trở thành con rối trong tay pháp sư vong linh, tay chân lạnh lẽo, trong tai ong ong, ngay cả đối phương giờ kiếm đâm tới cũng không phản ứng.

“Harry!” Giáp bạc bị vu thi công kích bằng đạn băng đã không còn lực đánh trả không cam lòng hét lên.

Giáp bạc tên gọi Harry lúc này mới xoay người, chặt vật nhảy sang bên, ngay cả như vậy, kiếm trong tay gã kỵ sĩ mới nhậm chức kỵ sĩ vong linh giáp bạc vẫn chém nên một vết máu thật dài trên mặt gã.

Harry vừa đứng vững, liền cảm thấy chân cứng ngắc, cơ thể mất tự chủ ngã sấp về trước. Giáp bạc đổ ầm xuống đất, gã bất chấp đau đớn, vô thức lăn qua bên, nhưng vừa vặn trúng xương đâm, xương đâm vào mắt gã, chọc thủng đầu, xuyên tới tận mũ giáp sau đầu.

Giáp bạc bị vu thi làm cho không thể chạy nữa vốn trông cậy đồng bạn của mình chạy đi báo tin, hiện tại thấy cậu ta chết trước mình, trong lòng trào dâng cảm giác tuyệt vọng vô lực, mặc dù thân thể còn chống cự, nhưng phòng tuyến đáy lòng đã bị phá, chỉ sau một lượt đấu, đã bị vu thi đóng băng hai chân, kỵ sĩ vong linh giáp bạc đứng bên cạnh há miệng chờ sung lập tức một kiếm chém bay đầu.

(*) bà Bính chơi cú này bạo lực tâm hồn thiếu nữ quá T_____T nói chung em đã đảo phần này (° °

Chiến đấu kết thúc, Mundra thu hồi vu thi, sau đó kiểm tra cẩn thận ba cỗ thi thể kỵ sĩ giáp bạc, cuối cùng lắc đầu. Một cỗ dùng bữa bãi, đã hết cách sửa chữa. Hai cỗ khác một thiếu đầu, nếu muốn dùng thì phải khâu đầu vào, quá phiền. Một tinh thần lực quá yếu, sử dụng cũng không có uy lực gì. Dù sao nơi này còn rất nhiều kỵ sĩ giáp bạc như vậy, cậu có thể từ từ mà chọn.

Lại nói, thực ra cậu càng hứng thú với kỵ sĩ giáp vàng.

Trước giờ cậu vẫn cái tính thích làm liền làm, lập tức bị kích động mà triệu hồi hơn một nghìn bộ xương sục sạo khắp Blue Castle tìm người. Chính cậu thì tiếp tục leo cầu thang lên tầng.

Dọc đường gặp không ít chương ngại, có điều trước khi cậu xuất hiện, đã bị bộ xương giải quyết hoặc bị dọa chạy biến.

Ầm.

Phía trên đột nhiên dội đến tiếng nổ.

Mundra nheo mắt, gọi một bộ xương đến hỏi.

Là Hayden?

Mắt cậu lóe sáng, mê man trộn lẫn hưng phấn.

Rất muốn vu thi ma vô song tu a...

Tay phải cậu siết chặt gậy ma pháp.

Nhưng, nếu trở thành vu thi rồi, Hayden sẽ không còn ý thức bản thân nữa?

Nghĩ đến đôi mắt sáng lấp lánh cùng nụ cười mỉm trên miệng Hayden, cậu lại do do dự dự cất gậy ma pháp đi.

Nhưng, nếu không trở thành vu thi, một ngày nào đó hắn sẽ bỏ đi?

Gậy ma pháp lại được lấy ra.

Có lẽ cậu có thể hỏi hắn có nguyện ý cùng đến Xiguimo...

Gậy ma pháp lại được cất về.

Cứ như vậy, gậy ma pháp bằng xương chốc chốc xuất hiện trong tay cậu, chốc chốc lại bị cậu cất trở về, chốc chốc lại lấy ra... Lặp đi lặp lại, tựa như nội tâm do dự giằng giụa của cậu.

Một cụm lửa đột nhiên bắn xuống từ trên cao.

Mundra giơ tay, lòng bàn tay lấp lóe một cụm ma trơi xanh biếc. Hỏa diễm đọng phải ma trơi, phút chốc tắt ngóm.

“Người là ai?” Ba ma pháp sư lao xuống, trong tay cầm ma pháp trượng, vẻ mặt kinh hoảng.

Mundra kéo vành mũ, giấu kín mặt trong bóng tối, không nói một tiếng triệu hồi ba vu thi cùng ba kỵ sĩ vong linh.

“Trong thành xuất hiện pháp sư vong linh?!”

Khi Michael nhận được tin này, bộ xương đã chiếm cứ nửa tòa thành. Quân lính tử thương nhiều vô số kể, giáp bạc trở thành chủ lực tiêu diệt bộ xương, nhưng bộ xương cứ như là vô tận, ít đi một bộ, sẽ chui ra hai bộ. Các giáp bạc tiêu diệt càng mau, tốc độ tăng thêm của chúng nó lại càng nhanh. Cứ tiếp tục như vậy, Blue Castle sẽ nhanh chóng trở thành tòa thành xương khô.

“Một lũ ăn hại!” Khuôn mặt Michael trở nên vặn vẹo, “Kêu bọn chúng đi tìm pháp sư vong linh kia trước!” Vừa hay gặp Rhodes đi lên, lão lập tức trút giận vô gã, “Khốn kiếp! Người đi chết ở đâu?”

Phản ứng của lão nằm trong dự liệu của Rhodes. Gã cung kính nói: “Dọc đường tôi gặp được binh sĩ ngài phái đi tra hỏi nô lệ, để chắc chắn, tôi tự mình đưa bọn chúng tới đây”. Gã nói, lời người ở phía sau ra.

Tâm tình Michael vừa mới chuyển tốt một chút, lại bởi vì khuôn mặt lạ hoắc đằng trước mà u ám trở lại, “Nó là ai?”

Darren nhìn lão chỉ vào Arnold, không tự chủ nhích đến trước người Arnold, muốn dùng chính mình cản tầm nhìn của lão. Nếu nói lúc Rhodes ở đằng trước bọn họ, cậu còn ôm hi vọng nhỏ bé đối với tương lai, thì giờ khắc này, trong lòng cậu chỉ còn tuyệt vọng cùng mỗi một vô tận. Mặc dù cậu chưa từng nhìn thấy chủ nhân Blue Castle, nhưng lời đồn về lão thì nghe nhiều lắm. Đùng nói Arnold đã bị thương thành thế này, cho dù không bị thương, bọn họ cũng không thể chạy thoát khỏi tay lão. Nếu nói còn có gì đáng gọi là may mắn, chính là chỉ ít bọn họ có thể chết cùng một chỗ.

“Nó chắc là đến cứu bạn”. Rhodes nói.

Michael nổi giận đùng đùng, “Từ khi nào thành của ta ngay cả nô lệ cũng có thể tùy tiện ra ra vào vào như thế! Ta muốn vặn gãy hết cổ đám thủ vệ ngày hôm nay!”

Rhodes cúi đầu không lên tiếng.

Michael nói: “Còn nữa! Đứa con gái đâu? Nó ở đâu?”

“Tôi không rõ”. Rhodes cực kỳ vô trách nhiệm phải bay quan hệ, sau đó lùi sang một bên.

Ánh mắt hung ác của Michael lia về phía gã lính nhận lệnh trước đó.

Gã lính sợ đến nhũn cả chân, quỳ trên đất nói: “Cô ta, không thấy cô ta đâu nữa”

Xoạt.

Michael thuận tay rút trường kiếm giắt bên hông giáp bạc đứng bên cạnh, sau đó dùng hai tay giơ cao, chém về phía gã lính.

Gã lính vô thức tránh sang bên, lại bị Rhodes đá trở về, đầu vừa vịn ở ngay dưới kiếm Michael. Kiếm chém lút đầu, gã nằm trên đất co quắp hai lượt mới chết.

Sau khi giết người trút giận Michael rút cuộc tỉnh táo lại. Lão buông kiếm, lôi khăn tay ra chùi vết máu trên gầy, sau đó đứng thẳng dậy, mở miệng âm trầm nói: “Tìm bằng hết bọn chúng, mặc kệ là bao nhiêu người, mặc kệ là pháp sư vong linh hay là nguyên soái Đế Quốc, ta muốn hôm nay bọn chúng phải chết ở chỗ này! Một người cũng không chạy thoát!”

Một ma pháp sư phía sau lão đột nhiên nói: “Trong thành còn có một ma pháp trận truyền tống”

Ngọn lửa độc ác trong mắt Michael lúc sáng lúc tối, lát sau lão nhẹ răng cười nói: “Tốt lắm”

Tổ hợp vu thi kỳ sĩ vong linh hai đánh một nhanh chóng tiêu diệt ba ma pháp sư.

Mundra cực kỳ khinh thường thực lực ma pháp sư, không có ý định lôi kéo bọn họ vào đại quân vu thi của mình. Từ sau khi gặp được Hayden, cậu phát hiện tầm mắt mình cao lên không ít.

Sắp xếp vu thi và kỳ sĩ vong linh xong, cậu đang muốn nhắc chân đi tiếp, liền cảm thấy cơn choáng váng quen thuộc.

Vết thương Olivia gây ra bị cậu lơ đi vẫn chưa khỏi hẳn, lúc trước cậu luôn chịu xung đột giữa Quang Minh thần lực và khí vong linh, không cảm thấy loại khó chịu này, hiện tại di chứng vết thương lại xuất hiện. Tinh thần lực của cậu hiển nhiên thua xa ngày trước.

Nhớ trước đây không lâu, cậu còn rất muốn dùng vết thương này tưởng niệm Olivia, hi vọng cô ta trở thành vu thi của mình, nhưng hiện tại phát hiện nhiệt tình thiếu thiếu, trong đầu bất ngờ hiện lên lại là Hayden.

Vu thi như vậy...

Mundra ử ử lấy bàn chải ra chà vu thi ma pháp sư hệ thủy.

Bàn chải không phải cái thuận tay kia.

Vu thi không phải cái vừa ý kia.

Chà tới chà lui, Mundra ngứa tay lấy găng đeo vào, lấy ra một con dao nhỏ, giải phẫu vu thi, sau đó rút xương, dùng thuốc nước rửa sạch, lại xếp chúng thành bộ xương...

Thế này thuận mắt hơn.

Mundra mặc kệ đồng thịt rữa, thỏa mãn thu hồi dụng cụ, lệnh cho bộ xương mới ra lò đi trước mở đường, mình thì theo phía sau.

Kỳ thực vu thi trở thành bộ xương rồi chẳng còn giá trị gì, cho nên không đi được bao lâu, bộ xương đã bị giáp bạc lao từ trên xuống chém thành hai nửa.

...

Hayden?

.

43. Chương 43: Binh Vây Dưới Thành (ba)

Kỵ sĩ và ma pháp sư gia nhập truy binh ngày càng nhiều, mà Hansen bọn họ một người cũng không xuất hiện, Hayden bắt đầu lo lắng. Hắn vốn một đường tiến thẳng về trước, nhưng đi được một nửa lại quay ngược về. Nhân thủ ẩn nấp trong Blue Castle nhiều ngoài tưởng tượng, có thể Hansen và Arnold ở bên dưới gặp phải phiền phức, trước khi biết được “Monica” và Darren bị giam ở đâu, hắn nhất định lựa chọn ưu tiên bảo vệ bọn họ.

Nhưng đi xuống dưới rồi, hắn dần cảm giác được xung quanh xuất hiện khí tức vong linh. Bởi vì trước sau hắn đều đây áp truy binh, có vật chết vong linh nào đều bị truy binh tiện tay giải quyết, cho nên hắn không tận mắt nhìn thấy, nhưng loại lạnh lẽo âm hàn này thỉnh thoảng lại phả tới, khiến người không rét mà run.

“Hayden...”

Hắn vừa dùng đầu khí giải quyết một giáp bạc, chợt nghe phía trước có tiếng gọi trong trẻo mà yếu ớt.

“Monica?” Hayden tim đập mạnh, dùng ma pháp hệ phong gia tăng đầu khí nhanh chóng xuyên qua tiền phương trùng trùng điệp điệp, nháy mắt đã ở trước mặt Mundra.

Nàng mặc chiếc váy dài màu xanh đậm lúc chia tay, vòng tay trên cánh tay hơi cộm lên bên dưới lớp váy, mái tóc dài chấm vai bởi vì mình lao đến mà bay ra sau phát phơ. Đôi mắt đen láy mà ngay cả bầu trời đêm cũng không thể sánh bằng phủ một lớp sương nhạt nhòa, sau đó tối dần.

“Monica!” Hắn khẩn trương đỡ lấy cơ thể đột nhiên ngã quỵ của nàng, vừa tránh hỏa cầu tấn công, vừa bế ngang nàng, đến khi nhìn ngực nàng hơi phập phồng mới thở phào.

Hô hấp nhịp nhàng như vậy, hắn là... lại ngủ rũ ra rồi?

Hayden đã quen với thói bất thành linh ngủ mất của nàng, chỉ cười cười không nói, nhanh chân chạy xuống dưới.

Hắc ám cùng quang minh giao hòa. Từng chấm từng vòng từng tia sáng giống như tôm cá nô đùa trong nước, tán loạn không ngừng. Hắc ám chính là nước, dường như đang chảy trôi, lại giống như trước sau vẫn phẳng lặng.

Không biết qua bao lâu, ánh sáng dần bất động, giống như đã đông thành băng tuyết, vẫn lập lòe sáng, nhưng dần tan biến bằng tốc độ mắt thường rất khó nhìn ra...

Nếu không phải Mundra từ đầu đến cuối đều chăm chú nhìn, tuyệt đối sẽ không phát hiện ra biến hóa này.

Quang minh đang tan biến?

Mundra nghi ngờ mở to mắt nhìn, sau đó cảm thấy cơ thể hơi tròng trành, tai dần nghe được âm thanh, có tiếng gió vù vù, có tiếng la hét, còn có... tiếng thở hổn hển trầm thấp.

Cậu mở mắt, đập vào tầm mắt là đường cong mềm mại của chiếc cằm Hayden.

Dường như cảm giác được đường nhìn chằm chằm, Hayden cúi đầu mỉm cười với cậu. Mái tóc vàng bởi vì chạy khắp nơi mà hơi rối, mồ hôi xen lẫn trong tóc, giống như bọt sóng bập bênh trên mặt biển nhuộm đậm ánh tà dương.

Mundra từ trước đến nay vẫn không thích màu vàng, ngay cả màu tóc nâu nhạt của mình cũng không thích lắm, bởi chúng quá gần màu sắc quang minh, nhưng lúc này, cậu lại cảm thấy màu vàng chói lóa như vậy làm người ta không thể rời mắt.

Bởi vậy, cậu thà rằng cố nén chán ghét, đeo lại vòng tay, chủ động làm Monica cậu đã từng tránh còn không kịp. Có lẽ, một ngày nào đó cậu nhất định sẽ nói thật, nhưng không phải trong lúc hỗn loạn như bây giờ.

“Mệt không?” Hayden đột nhiên nhảy lên.

Dưới chân hắn, một loạt băng tiễn bắn đến vèo vèo, phập phập phập mấy tiếng, cắm đến tận cuối hành lang, tường rạn nứt giống như mạng nhện.

Hayden đáp xuống, mũi chân dẫm lên tường lấy đà, lại nhanh chóng phóng về trước.

Hắn dần kéo giãn khoảng cách với truy binh phía sau. Lúc trước hắn chỉ có một mình, không thành vấn đề, nhưng hiện tại thêm “Monica”, không thể không lo lắng cho an nguy của nàng.

Đất dưới chân đột nhiên nứt toác, vết nứt giống như một con giun đất, cùng hắn lao vụt về trước.

Bên dưới, ma pháp sư hệ thổ mai phục ở đây từ trước tạo ra thông đạo trên dưới, giáp bạc lập tức theo trần nhà nứt toác nhảy lên tầng, truy kích Hayden.

Phía trước đột nhiên xuất hiện gương mặt quen thuộc.

Thân thể Hayden rung rinh, chớp mắt biến mất ngay trước mắt bọn họ.

Giáp bạc sững sốt, tiếp tục đuổi xuống tầng.

Sau khi bọn họ bỏ đi, cánh cửa bên phải cuối hành lang hé ra một khe hở nhỏ. Hansen xác nhận bọn họ đi rồi mới đóng cửa lại.

Hayden thả Mundra xuống, nhưng vẫn để cậu dựa vào người mình, “Thấy Arnold không?”

Hansen lắc đầu nói: “Tôi tìm khắp bên dưới rồi, không thấy bọn họ, có lẽ...” Hắn dừng một chút, kịp thời nói sang chuyện khác, “Tuy nhiên tôi tìm được ma pháp trận truyền tống cậu ta nói. Tôi sẽ ở lại tìm cách cứu bọn họ. Xin nguyên soái mang theo tiểu thư Monica rời đi trước”

Hayden nói: “Người nắm chắc mấy phần?”

Hansen nghe Hayden nói vậy liền biết ngài không tán thành quyết định của mình, nhưng vẫn kiên định trả lời: “Tôi sẽ hết sức”

Hayden hơi nhếch khóe miệng, không cười thành tiếng, “Đây không phải đáp án ta muốn nghe”

Hansen nói: “Ngài là trụ cột của Đế Quốc! Đế Quốc cần ngài”

Hayden nói: “Ta cũng là một kỵ sĩ, phải tuân thủ quy tắc kỵ sĩ. Quý trọng đồng bạn, giải cứu người thiện lương mắc nguy nan, đừng cảm tiến lên, vĩnh viễn không lùi”

Hansen nhìn về phía Mundra, “Vậy tiểu thư Monica thì sao?”

Hayden nói: “Người mang nàng đi”

Hansen lập tức phản đối, “Tôi cũng là một kỵ sĩ”

“Như vậy đi”. Phản đối của cậu ta dường như nằm trong dự liệu của hắn, “Tung đồng xu?”

Hansen lập tức ỉu xiu, “Tôi chưa bao giờ thắng”

Hayden cười nói: “Chung quy sẽ có lúc may mắn”. Hắn lấy ra một đồng tiền vàng, tung lên, sau đó chấp tay lại.

“Tôi nhất định phải ở lại!” Hansen dự định chơi xấu.

Hayden đầu hàng cất đồng tiền đi, nói: “Vậy nghĩ xem cứu thế nào đi”

Hansen do dự nói: “Tôi ở trong thành gặp Mundra”

“Mundra?” Mundra dựa vào người hắn co quắp, Hayden theo bản năng ôm lấy cậu, nhỏ giọng nói, “Lạnh à?”

Hansen nói: “Tôi vì đuổi theo gã mới kinh động binh lính trong thành. Hình như gã quen biết thành chủ, đám binh lính đều nghe gã. Sau đó gã còn triệu hồi rất nhiều bộ xương sục tìm khắp thành, tôi nghĩ, nếu muốn cứu người, trước tiên phải giải quyết gã mới được”

Hayden nói: “Ta quả thực có cảm thấy khí tức vong linh, nhưng không thấy bộ xương”

Đối với chuyện này, Hansen cũng nghĩ mãi không thông. Lúc trước rõ ràng thấy đám xương đi tới đi lui trong thành, chỉ chớp mắt đã biến mất tăm. Ban đầu hẳn còn tưởng Mundra đụng Hayden, hiện tại xem ra, gã gặp có thể là Arnold? “Liệu có phải gã đã tóm được Arnold?”

Sự việc mặc dù không khớp với tưởng tượng của hắn, nhưng kết quả coi như đúng tám chín phần.

Mundra giật mình. Mặc dù vừa ngủ được một lúc, nhưng tinh thần lực tiêu hao quá độ, Quang Minh thần lực và khí vong linh lại xung động khiến cơ thể cậu một lần nữa rơi vào trạng thái cực kỳ suy yếu.

Hayden nhận thấy cậu không khỏe, bèn ôm ngang người cậu, “Như vậy dễ chịu hơn chút nào không?”

Mundra chủ động tựa đầu lên vai hắn, một tay vòng qua cổ hắn.

Loại hành vi ỷ lại này khiến tâm tình Hayden trở nên vui vẻ, trên mặt lộ ra hai lúm đồng tiền, “Cho dù nguyên nhân là gì, mục đích của chúng ta cũng không thay đổi”

“Vâng”. Hansen ghé sát cánh cửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, quay lại đã thấy Hayden đến bên cửa sổ, ló đầu ra ngoài nhìn lên trên.

Hansen bước nhanh tới bên người hắn, khẽ nói: “Ngài tỉnh đi từ bên ngoài?”

Hayden nói: “Ta từng tới gần tầng trên cùng, ở đó canh giữ nghiêm ngặt hơn bên dưới rất nhiều, ta nghĩ trên đó hẳn là cất giấu thứ Michael tối coi trọng, tỷ như, cái mạng nhỏ của gã”

Hansen bóp khớp xương hai tay, ý chí chiến đấu bùng bùng, “Tốt! Để tôi trực tiếp giết gã!”

“Xuyt”. Hayden cúi đầu nhìn Mundra đã chìm vào giấc ngủ.

Hansen chuyển đường nhìn, đột nhiên nhỏ giọng nói: “Làm sao ngài tìm được tiểu thư Monica?”

“Gặp ở đầu cầu thang”

“Chẳng nhẽ cô ấy không gặp phải binh lính cùng bộ xương?” Hansen đưa ra thắc mắc.

Con người Hayden lóe lên tia sáng, nhưng hắn không nói gì.

Hansen nói: “Tôi có một phỏng đoán nho nhỏ, đương nhiên chỉ là phỏng đoán. Ngài nói, có phải cô ấy vẫn còn liên lạc với Mundra?”

Hayden thần nhiên nói: “Vậy thì sao?”

Hansen sững sờ.

Hayden nói: “Cô ấy và Mundra vốn là bạn. Chúng ta lấy tư cách gì ép cô ấy phải đứng về phía chúng ta? Từ đầu đến cuối, cô ấy cũng chưa từng làm chuyện gì hại đến chúng ta, không phải sao?”

Hansen do dự hỏi: “Nếu cô ấy không phải tiểu thư Monica mà là... cậu Monica, ngài có còn nghĩ như vậy?”

Hayden nghiêm mặt nói: “Đấy lại là chuyện khác”

Hansen: “...”

Ngoài cửa sổ đột nhiên sáng bừng.

Hansen vô thức tiến lên che phía trước Hayden, vẻ mặt nghiêm túc.

Ánh lửa đột ngột lao xuống từ bầu trời, rơi xuống sân luyện võ, ở đó đã tưới dầu từ trước, gặp lửa lập tức lan thành hồ lửa rừng rực. Chính giữa hồ lửa có một mô đất, bên trên đặt một chiếc ***g gỗ, ***g nhỏ hẹp, gần như chỉ đủ chứa một người rưỡi. May mà Darren và Arnold đều rất gầy, mới có thể miễn cưỡng chen chúc ở trong. Để không chạm vào vết thương của Arnold, Darren phải mở hai chân, quỳ ở hai bên sườn Arnold, nửa người trên dựa lên người Arnold, hai tay chống đất. Dù vậy, cậu vẫn có thể cảm giác được hơi thở Arnold ngày càng yếu ớt. Chảy nhiều máu vậy, có thể kiên trì đến bây giờ đã là cực hạn.

Darren cắn môi dưới, hai mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt đã mất đi sức sống kia, trong lòng không ngừng cầu nguyện. Mặc dù cậu đã làm chuyện này vô số lần, nhưng chưa lần nào lại nôn nóng gấp gáp như lúc này.

Bên cạnh chiếc ***g, giáp vàng đứng cầm thương. Gã bất động, chỉ có ánh lửa nhảy nhót xung quanh người gã, lúc sáng lúc tối.

Bảy tám ma pháp sư lơ lửng trên đầu bọn họ, tay không ném hỏa cầu thì là đang nghịch thủy cầu, giống như gã thợ săn nhàn nhã chờ đợi con mồi.

Một bàn tay khổng lồ làm bằng bùn đất chậm chậm vươn từ bên ngoài vào trong hồ lửa. Rhodes khoanh chân ngồi trong bàn tay, trong tay cầm một chiếc loa kim loại, vẻ mặt nghiêm túc. Khi bàn tay khổng lồ tiến đến bên cạnh giáp vàng, Rhodes đã đứng dậy. Gã cầm loa gọi lớn, “Hai tên nô lệ này đã sắp chết! Nếu các người còn muốn tính mạng của bọn chúng, hãy mau ra đây!”

...

“Đồ ngu!” Michael đứng ở tầng trên cùng nhìn xuống nhện không được chửi nói, “Ai lại hi sinh bản thân cứu hai đứa sắp chết?” Lão mất kiên nhẫn đi vòng quanh, đột ngột trở về phòng, cầm giá nến ở trên bàn đi đến rìa ban công hung hăng ném xuống.

Thực ra không cần lão tốn nhiều sức, giá nến bằng bạc rơi từ trên cao như thế xuống, dù là kẻ nào cũng sẽ bị phang cho tóa não.

Giá nến vỡ tan bên cạnh chiếc ***g, bên chân giáp vàng, tiếng vang lạnh lạnh mà chói tai, một đoạn nền gạch chậm chậm lún đến bên chân giáp vàng.

Giáp vàng nhìn mẫu nến, chậm rãi ngẩng đầu.

Mặc dù Michael và gã cách nhau hơn hai mươi mét, nhưng lão vẫn cảm thấy hàn ý lạnh lẽo tỏa ra từ ánh mắt kia, “Thằng khốn này, nó...”

Rhodes cũng bị dọa phát khiếp, vội quát: “Các người chạy không thoát đâu!” Gã vừa dứt lời, kim quang chợt lóe trước mắt, ngọn thương đâm sâu vào cơ thể gã. Gã kinh ngạc mở to hai mắt, trở ra nhìn đôi mắt không chút sự sống của giáp vàng, “Vì... sao...”

Giáp vàng nói: “Bởi vì người rất vướng chân”. Gã rút thương về, thuận tay gạt ngang, cửa ***g mở ra.

Michael và ma pháp sư của lão đều bị biến cố liên tiếp này làm cho đần người.

Ma pháp sư bay phía trên quát gã: “Người có biết người đang làm gì không?”

Giáp vàng không để ý đến gã, quay đầu nhìn về phía các giáp bạc đứng phía ngoài hồ lửa nói: “Các người muốn cởi bộ giáp này ra không?”

Giáp bạc lặng ngắt như tờ.

Giáp vàng ngưng mắt, quát lớn: “Các người muốn cởi bộ giáp này ra không?!”

Giáp bạc vẫn im lặng như trước.

Giáp vàng đột nhiên giương thương chỉ về phía Hayden và Hansen, “Người kia, là nguyên soái Đế Quốc! Là Hayden Navister! Ta hỏi các người một lần nữa, các người có muốn ở trước mặt ngài cởi bộ giáp này ra không?!”

Sắc mặt Michael xám đen. Lão giận dữ dậm mạnh lên lan can ban công, run giọng nói: “Giết...”

“Có!”

Tiếng hét bằng cả sinh mệnh của các giáp bạc át đi tiếng nói của Michael, ngay cả hai ma pháp sư sát bên cạnh Michael cũng không rõ lão nói gì.

“Công bằng, cảm thông, dùng cảm, khoan dung, chân thành... Đã quá lâu, chúng ta quên mất đã quá lâu! Khi Michael dùng vũ lực bắt chúng ta khuất phục, chúng ta đã khuất phục. Khi gã dùng tiền tài mê hoặc chúng ta, chúng ta đã khuất phục. Khi gã dùng bộ giáp ô nhục này tròng lên người chúng ta, để chúng ta trở thành tay sai của gã, chúng ta đã khuất phục! Chúng ta kéo dài hơi tàn mà sống, chẳng nhẽ chỉ vì sinh tồn thôi sao? Chẳng nhẽ không phải vì chờ đợi thời khắc chứng minh chúng ta vẫn là kỵ sĩ vẫn có tư cách xưng là kỵ sĩ sao? Hiện tại chính là lúc. Hayden ở đây, hãy để ngài minh chứng cho chúng ta! Nhìn chúng

ta làm rạng rỡ quy tắc kỵ sĩ, dùng máu tươi của chúng ta, dùng tất cả những gì chúng ta đã đánh mất và bị cướp đoạt! Bảo vệ người bị ức hiếp, bảo vệ đạo đức bị giày xéo và xâm phạm, bảo vệ tinh thần kỵ sĩ vĩnh viễn không nói chiến bại không nói lùi bước!”

Đáp lời gã, là âm thanh so với ban nãy càng vang dội càng khiến trời rung đất chuyển ——

“Phải!”

.

44. Chương 44: Binh Vây Dưới Thành (bốn)

Cắm phần cùng khuất nhục tựa như dầu trên mặt đất, theo dẫn dắt của ngọn lửa tinh thần kỵ sĩ lan tràn thành trận lửa lớn rừng rực.

Ma pháp sư thủ hạ của Michael nhao nhao phát động tấn công, quân lính lăm lăm binh khí trong tay ồ ạt tuôn ra từ bốn phương tám hướng, các kỵ sĩ mặc giáp lấp lánh ánh vàng ánh bạc lập tức rơi vào cục diện bị vây gọng kìm.

“Chiến đấu vì tinh thần kỵ sĩ bất bại!”

Giáp vàng hô to, dẫn đầu nghênh tiếp ma pháp sư.

“Chiến đấu vì tinh thần kỵ sĩ bất bại!” Các giáp bạc hô to, con mắt chết lặng rút cuộc ngời sáng!

Bên ngoài ánh lửa vẫn là bóng tối.

Nhưng ánh lửa vẫn đang bốc cháy.

Ở đây có một cuộc chiến.

Không phải cuộc chiến giữa ma pháp sư và kỵ sĩ, mà là cuộc chiến giữa kỵ sĩ với bản thân.

Hayden và Hansen nhân lúc hỗn loạn nhảy xuống khỏi tòa thành. Bọn họ không có lấy một giây nghi ngờ đây có phải là cạm bẫy hay không. Một kỵ sĩ cấp mười (*), cho dù đã từng hoang mang, đã từng do dự, đã từng khuất phục, cũng sẽ không coi thường tinh thần kỵ sĩ. Đây là một loại tín ngưỡng giản dị mà đơn thuần, không có đạo lý sâu xa, nhưng được tôn thờ bởi mọi kỵ sĩ.

(*) Hình như Bánh Bơ nhầm (hay là hồ ‘-‘), lúc trước giáp vàng mới chỉ nói với Hansen anh ta là kỵ sĩ cấp chín thôi chứ ‘-‘

Thần của giáo đồ Quang Minh là nữ thần Quang Minh, Thần của ma pháp sư là nguyên tố, Thần của kỵ sĩ chính là quy tắc kỵ sĩ và tinh thần kỵ sĩ!

Hayden và Hansen vừa chạm đất liền tìm đường chạy về phía chiếc ***g.

Mundra bị lắc lư làm tỉnh, vừa mở mắt, liền thấy bên mặt bị thương của Darren. Cậu ta quỳ trên đất, bờ vai rung rung. Trước mặt cậu, Arnold nhú chật mày, nằm im lặng, dường như tất cả âm thanh âm ỹ nhốn nháo xung quanh đều không liên quan cậu ta.

Hai giáp bạc canh giữ bên người bọn họ, thỉnh thoảng giúp họ cản tấn công của binh lính và ma pháp sư.

Hayden hạ Mundra xuống, xoay người gia nhập cuộc chiến.

Hansen lập tức thế vào vị trí của hắn, đến bên cạnh Darren bảo vệ Mundra.

Hai giáp bạc cảnh giác nhìn hắn, rồi lập tức tiếp tục đối phó với đám binh lính không ngừng ào ào lao tới.

“Cậu ta là đứa trẻ tốt”. Hansen ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt trán Arnold.

Darren nhỏ giọng nói: “Nếu anh không mang tôi rời khỏi căn nhà kia, nếu tôi không đưa các anh về nhà... Có phải cậu ấy... có phải sẽ không làm sao?” Giọng nói cậu rất u ám, rất tuyệt vọng. Cậu cúi đầu, nước mắt lăn dài trên mặt, từng giọt từng giọt rơi xuống, rơi vào cổ Arnold, rồi lại chảy tuột xuống mặt đất.

Hansen không đáp được. Hắn không có năng lực biết trước, không biết nếu con đường sinh mệnh chia thành tuyến số một và số hai, liệu tuyến số hai có thông suốt hơn tuyến số một không, nhưng có thể khẳng định, nếu kết quả là thế này, lúc đó hắn nhất định sẽ không lựa chọn như vậy.

“Người rồi sẽ phải chết”. Giọng nói lạnh lạnh tới vô tình của Mundra lập tức chọc giận Darren. Cậu đột nhiên ngẩng lên, ánh mắt căm phẫn, “Cậu ấy bởi vì mấy người mới chết!”

Hansen muốn khuyên can, nhưng hiện tại Mundra không lơ dờ chút nào. Cậu đáp lời cực nhanh: “Điều kiện dẫn tới kết quả có rất nhiều, đây là một trong số đó”

Darren nói: “Nhưng không có điều kiện này, cậu ấy sẽ không chết!”

Mundra nói: “Cậu cũng là một trong các điều kiện”

Darren ngây người. Ánh mắt lạnh lùng kìm kẹp Mundra, không hề di chuyển, phần nộ bị ngăn dè xuống trong chốc lát.

Tấn công xung quanh ngày càng mãnh liệt, Hansen không thể không gia nhập vòng chiến.

Mundra và Darren đứng trong vòng bảo vệ do hai giáp bạc tạo thành, yên lặng tới xa lạ với khung cảnh bên ngoài.

“Cô nói rất đúng”. Darren ôm mặt, đau đớn nói, “Là tôi, là tôi hại chết cậu ấy! Cậu ấy vì cứu tôi! Vì cứu tôi...”

Mundra cúi người sờ Arnold. Đây là một cỗ thi thể không tồi. Khung xương không nhỏ, hơn nữa còn rất cân xứng.

Darren khóc suýt nghẹn, quệt nước mắt, lại phát hiện, tay Mundra đương sờ tới sờ lui thi thể Arnold, không khỏi hít mũi kinh ngạc hỏi: “Cô, cô đang làm gì?”

Mundra nói: “Nếu có pháp sư vong linh, có thể biến cậu ta thành vu thi”

Darren kinh hãi nhìn Mundra, giống như đang nhìn một kẻ điên. Cậu đột nhiên đẩy Mundra, cố gắng ôm lấy Arnold, đề phòng trừng mắt nhìn Mundra nói: “Cô đừng có mơ! Tôi tuyệt đối không để cậu ấy trở thành vu thi!”

Mundra ngồi phịch xuống đất, khó hiểu chớp chớp mắt nói: “Vì sao?”

“Vì sao?” Darren tức giận gần như không nói nổi, “Ai lại hi vọng bạn mình trở thành con rối trong tay người khác?!” Bởi vì giận dữ mà giọng nói cũng biến đổi, “Cho dù khi còn sống chúng tôi là nô lệ, cũng không tệ bằng chúng tôi sau khi chết ngay cả tự do cũng bị cướp đoạt!”

Mundra nói: “Nhưng, như vậy có thể giữ gìn thi thể”

Darren nói: “Tôi nghĩ cậu ấy thà rằng thi cốt vô tồn cũng tuyệt đối không muốn tiếp tục bị trói buộc!”

Mundra há miệng, còn chưa kịp nói tiếng nào, đã bị Darren thô lỗ hất tay nói: “Mấy người đừng xen vào chuyện tụi tôi nữa!”

Mundra im lặng.

Về mặt nhân số nguyên bản kỵ sĩ chịu thiệt. Không những vậy, ma pháp sư sở trường tấn công cự ly xa cùng kết giới, so sánh về sức mạnh ma pháp sư và kỵ sĩ cấp bậc ngang nhau, ban đầu là ma pháp sư chiếm thượng phong, trừ phi tinh thần lực không đủ.

Nhưng Hayden gia nhập khiến tình thế đảo lại.

Giáp vàng lớn tiếng tuyên bố nguyên soái Đế Quốc đến, khiến các kỵ sĩ vốn nhiệt huyết sôi trào càng thêm sục sôi ý chí chiến đấu.

Ngược lại, ma pháp sư ứng phó rất trầy trật.

Hayden là ma võ song tu. Lão sư khai sáng ma pháp cho hắn là Olivia một trong những ma pháp sư cường đại nhất của Đế Quốc, điều này làm cho dù sau này hắn phân tâm học đấu khí thì ma pháp vẫn không hề tụt lùi.

Kết giới hệ thủy của hắn lập tức trở thành dù chắn kiên cố nhất.

Giáp vàng kinh ngạc nhìn hắn.

Nguyên soái Đế Quốc là kỵ sĩ cấp mười cũng không phải chuyện bí mật, nhưng người biết hắn là ma võ song tu thì không nhiều.

Thời gian dần trôi, tinh thần lực của các ma pháp sư tiêu hao dữ dội, dần rơi vào thế bại.

Michael vẫn luôn đứng sát ban công chăm chú quan sát tình hình cuộc chiến gần như giận tới trào máu. Lão đột nhiên xoay người, đi sâu vào trong thành.

Hai binh sĩ định đi theo sau, đều bị lão thô lỗ cản lại.

Binh sĩ liếc nhau, lo lắng nhìn chiến trường.

Bọn họ dường như đã nhìn thấy ánh rạng đông chiến thắng của nhóm giáp vàng bạc.

Các kỵ sĩ dần dần chiếm thượng phong.

Hansen tách khỏi chiến trường, tới bên Darren và Mundra. Ở đây đã biến thành an toàn khu, không ai lại gần.

“Sau này cậu có tính toán gì không?” Hansen lau mồ hôi trên trán, vẫn nắm chặt kiếm trong tay, mũi kiếm nhỏ máu.

Darren đã chết lặng ngẩng đầu, nhìn thấy máu, con ngươi hơi co lại, “Tôi phải về”

Hansen trầm mặc một lúc, nói: “Cậu có muốn... làm học trò tôi không?”

Hai mắt Darren không vui không sợ, chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

“Đây là nguyện vọng của Arnold”. Hansen cảm thấy áy náy. Nếu lúc đó hắn đồng ý đề nghị của Arnold, biết đâu, trước lúc chết, cậu ta sẽ bớt tiếc nuối chút nào. “Tôi nghĩ, nếu cậu hoàn thành thay cậu ta, cậu ta sẽ rất vui”

Darren găm gù nói: “Sao lúc đó anh không đồng ý với cậu ấy?”

Hansen nói: “Tôi còn trẻ. Tôi còn muốn trở lại quân đội, tôi không có nhiều thời gian để dạy học trò”

Darren giễu cợt nói: “Hiện tại thì sao?”

“Hiện tại tôi bằng lòng rút bớt thời gian ngủ”. Hansen dừng một chút nói, “Cậu có bằng lòng gia nhập phục vụ cho quân đội Đế Quốc không?”

“Không muốn”. Darren không hề do dự đáp trả, “Tôi tuyệt đối sẽ không đổ máu vì đám quý tộc cao cao tại thượng của Đế Quốc!”

Hansen thở dài nói: “Không phải thế. Cũng không phải tất cả quý tộc đều giống Michael. Trên thực tế, buôn bán nô lệ bị pháp luật Đế Quốc ngăn cấm rõ ràng, gã mạo phạm pháp luật Đế Quốc, bệ hạ sẽ nhanh chóng phái người tới bắt gã”

Darren trên mặt tràn ngập nghi ngờ.

“Ở đây quá xa Fariel, mà Đế Quốc gần đây lại xảy ra rất nhiều chuyện...”

“Ở đây không phải ngày hôm nay mới trở thành thế này!” Darren giận dữ nói, “Cha tôi, cha của cha tôi... Chẳng nhẽ Đế Quốc lúc nào cũng xảy ra chuyện? Chẳng nhẽ thành Cotter cách xa để đô lại không phải lãnh thổ của Đế Quốc?”

Hansen bị hỏi tới nghẹn.

“Đúng vậy. Thành Cotter luôn là lãnh thổ của Đế Quốc, nhưng hoàng đế lúc trước của Đế Quốc lại không phải Ciro Kastalon”. Hayden đi tới, lắc đầu, mồ hôi trượt theo sợi tóc vàng vãng ra ngoài.

Darren ngậy ra nhìn hắn. Đây là lần đầu tiên cậu nghe thấy một người gọi thẳng tên của hoàng đế, chuyện này hình như cả Michael cũng không dám mạo phạm.

.

45. Chương 45: Binh Vây Dưới Thành (năm)

Hayden nói: “Ta sẽ không khoanh tay ngồi yên đối với chuyện đó, bệ hạ cũng vậy”

Đôi mắt xanh thăm thẳm tràn ngập tự tin cùng kiên định, đó là thứ Darren chẳng thể mơ tưởng. Nó từng xuất hiện trong mắt rất nhiều người, ngoại trừ nô lệ. Khi bọn cậu bị gông xiềng xích sắt trói buộc, mắt đi không chỉ có tự do và tôn nghiêm, còn có lý tưởng. Cậu siết chặt lấy Arnold, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể lấp đầy chỗ trống cùng mất mát trong lòng.

“Quý tộc lâu đời nhất cao quý nhất trong lịch sử Đế Quốc là gia tộc Kastalon”. Hayden nửa ngồi, “Nhưng cậu có biết trước khi thành lập Đế Quốc bọn họ làm gì không?”

Darren ngưng lắng đầu.

Hayden nói: “Bọn họ là dân thường bình thường tới không thể bình thường hơn”

...

Lời nói dối thế này quả nhiên chỉ có thể lừa gạt một Darren không biết tí ti lịch sử Đế Quốc cùng gia tộc Kastalon thôi ha? Hansen thăm nghĩ.

Darren chợt hiểu ra gì đó, nhưng chuyện tình hiểu ra quá mức kinh thế hãi tục, vượt quá ranh giới tưởng tượng của cậu, cho dù là nằm mơ, giấc mơ đẹp nhất của cậu cũng chỉ là cha và mẹ sống lại, đưa cậu và Arnold rời khỏi thành thị địa ngục này.

“Chuyện này, chuyện này không có khả năng”. Thân thể dần lạnh giá trong lòng kéo tâm tư Darren trở về, cậu hoang mang lắc đầu, “Tôi chỉ muốn rời khỏi đây, mang theo Arnold rời khỏi đây”

Hayden nói: “Arnold cũng nghĩ như vậy chứ?”

“Cậu ấy đương nhiên...” Darren nói được một nửa, suy sụp phát hiện ý kiến của mình không thể đại biểu cho Arnold. Từ khoảnh khắc nghe được Arnold muốn làm học trò Hansen, cậu liền biết, Arnold sớm chiều làm bạn có lý tưởng cao hơn mình nhiều lắm.

Hansen bỏ thêm củi vào lửa đúng lúc, “Ở đây không ai có đủ tư cách kế thừa nguyện vọng của Arnold bằng cậu”

Darren nhìn hắn nói: “Tôi không biết gì cả”

Hansen biết đã thuyết phục được cậu, nhếch miệng nói: “Nếu cậu cái gì cũng biết, còn muốn tôi làm gì?”

Darren cúi đầu nhìn Arnold. Cái chết đã mang đi sinh mệnh cậu, mang đi lý tưởng của cậu, mang đi hi vọng của cậu, nhưng không mang đi đau khổ đọng trên khuôn mặt cậu. Nhưng cho dù về mặt cậu đau khổ như vậy, Darren cũng không muốn dời đường nhìn, vừa nghĩ đến sau này không thể nhìn thấy khuôn mặt này nữa, trái tim Darren như bị củi lửa thiêu đốt, đau đớn không chịu nổi. “Tôi nghe lời anh”. Cậu ôm Arnold, để gương mặt lạnh lẽo cứng đờ kia dán sát ngực mình, như là muốn in dấu người bạn này vào ngực vĩnh viễn.

Hansen thở phào. Đây có lẽ là việc duy nhất Darren người còn sống có thể làm cho Arnold người đã chết. “A, đúng rồi”, Hắn đột nhiên nhìn khắp chung quanh, “Mundra đâu?”

Mundra vô thức nhìn về phía hắn.

Hayden nhìn bàn tay bùn đất khổng lồ trống không cũng đã đủ biết đáp án, “Pháp sư vong linh luôn có cách để chính mình không trở thành vong linh”

Hansen tiếc hận nói: “Người này mạng thật lớn!”

Nghe được bốn chữ pháp sư vong linh, con người Darren chợt lóe sáng, ánh mắt nhìn về phía Mundra tràn đầy cảnh giác cùng tìm tòi.

Mundra ngồi trên mặt đất như là đăm chiêu, để lộ gần nửa đôi chân trắng như tuyết.

Hayden nhin lại nhin, cuối cùng vẫn là không nhin nổi, vươn tay kéo cậu vào lòng, tay trái không để lộ dấu vết kéo vấy cậu xuống, vừa vịn che kín một nửa phần da thịt kia.

Hansen quay đầu huyết sáo, ánh mắt vừa vịn bắt gặp giáp vàng đang đi về phía hắn.

Chiến đấu gần đến hồi kết.

Bởi vì Michael vắng mặt, các ma pháp sư ra đòn không có lực, cho nên nhanh chóng rút vào thành, để lại yên tĩnh cho bên ngoài.

“Các người định bao giờ thì đi?” Giáp vàng vừa đến đã hạ lệnh đuổi khách.

Hayden ngẩng đầu nhìn gã nói: “Các người định xử lý Michael thế nào?”

Giáp vàng im lặng một lúc mới nói: “Chúng ta sẽ bắt lão phải trả giá”

Ánh mắt Hayden tràn ngập vẻ tìm tòi. Giáp vàng hiển nhiên đang che giấu một chuyện. Nếu Michael thực sự dễ dàng bị đánh bại như vậy, giáp vàng bọn họ tuyệt đối sẽ không cam chịu cho đến tận bây giờ mới bạo phát. Lúc trước hắn cho rằng sở dĩ bọn họ lựa chọn hiện tại bạo phát là vì mình, nhưng giờ đây xem ra, lại dường như không phải?

Giáp vàng lấy ra một cuốn sổ nhỏ, dùng hai tay trình trọng đưa cho Hayden, “Ở đây ghi lại tên họ từng người bọn ta”

Hayden đứng lên, cũng dùng hai tay trình trọng tiếp nhận.

Mở trang thứ nhất, liền thấy trang thứ nhất viết ký sĩ cấp mười Alfred Wilson.

“Ta chính là Alfred”. Khi nói, giáp vàng không có bất cứ biểu hiện đặc ý nào, trái lại tang thương tới dường như không hề muốn nhắc đến.

Hayden nói: “Hayden Navister, ký sĩ cấp mười. Thật cao hứng biết người”

Con mắt Alfred hơi sáng lên, lại mang theo chút nuối tiếc, “Ta vẫn luôn xem ngài là đối thủ, hiện tại vẫn vậy”

Hayden nói: “Vinh hạnh của ta”

Alfred nói: “Cảm ơn ngài đã xuất hiện ở đây. Nếu không có ngài, có lẽ ta đã quên mất chính mình là ai...” Gã kéo dài giọng, dường như có rất nhiều điều muốn nói, nhưng giây tiếp theo, lại chuyển chủ đề nói, “Các người nhanh rời khỏi đây đi. Công hội ma pháp chỉ có mấy ma pháp sư cấp năm sáu canh giữ”

Hayden nói: “Chúng ta muốn tới thành Mael”

Con người Alfred hơi nhỏ lại, “Ở đó gần Xiguimo...”

Hayden nói: “Nơi đó là quê hương của Monica”

Mundra phủi mông đứng dậy, chìa tay kéo tay áo hắn.

Hayden cười híp mắt, trở tay cầm lấy tay cậu.

Lửa đột nhiên tắt.

Tất đột ngột như vậy, rất giống như phút chốc bị vật gì đó phủ kín.

Bốn phía tối mịt.

Ngay khi lửa tắt Hansen liền đến bên người Darren, nửa ngồi đè vai cậu, cảnh giác nghe ngóng động tĩnh xung quanh.

Ở đây muốn nói phản ứng lớn nhất, thì chính là Alfred và các giáp bạc. Bọn họ gần như lập tức vây quanh nhóm người Hayden.

Alfred thấp giọng nói: “Ma pháp trận truyền tống đi thành Mael ở phòng cuối hành lang tầng sáu, cửa màu trắng ngà khắc hình quất roi nô lệ”. Ngay cả gã cũng không phát hiện, giọng nói gã gấp gáp tới giống như đang dặn dò hậu sự.

Hayden yên lặng kéo Mundra vào ngực. Từ mới nãy hắn đã hoài nghi Michael nhất định còn nắm giữ đòn sát thủ cực kỳ lợi hại trong tay, mới khiến một kỵ sĩ cấp mười như Alfred cũng không thể không khuất phục dưới *** uy của gã. Mà hiện tại, hắn là lúc gã ra đòn sát thủ.

“Grào...”

Không trung truyền đến tiếng gầm của dã thú bị áp chế.

Hayden cảm thấy đầu ù lên, gần như muốn nổ tung.

Darren là người yếu nhất trong số bọn họ, đã ngã ngay tại chỗ, Hansen lập tức bế lấy cậu ta.

Mundra không có cảm giác đối với tiếng gầm, nhưng vòng tay trên tay cậu đột nhiên lóe sáng, khiến đầu cậu cũng trở nên choáng váng.

Ánh sáng trong bóng tối lúc này cực kỳ hấp dẫn chú ý.

Alfred quay qua nhìn cậu, nhưng không hỏi.

Hayden nhỏ giọng lầm bầm: “Quang Minh thần lực có phản ứng... Là vật vong linh?”

Ngón tay nắm ngón thương của Alfred đều siết lại.

“Là thú Phệ Hồn của Tử thần”. Giọng nói của Alfred căng thẳng, có phần biến điệu, “Nó lấy linh hồn sinh vật làm thức ăn. Bất luận sinh vật có linh hồn nào ở trước mặt nó đều không thể chống trả”

Hayden nghiêm mặt. Lần đầu tiên hắn nghe thấy thứ quái vật như thú Phệ Hồn, nhưng nếu Alfred đã nói vậy, nhất định là đã từng thấy.

“Grào!”

Tiếng gầm đột nhiên vang dội.

Bầu trời đột nhiên xuất hiện một đám mây đen rất lớn, nhìn kỹ, mây đen giống như một con sói đen có chiếc bụng lớn tròn xoe. So với thân thể, hai mắt và mõm nó là ba hang động đen ngòm còn tối hơn sâu hơn, nhìn từ xa xa, giống như đồ án u linh mà Quang Minh thần hội miêu tả.

Thú Phệ Hồn chậm chậm co lại, diện tích mây đen thoát cái chỉ còn một phần ba, sau đó...

“Chạy!” Alfred dẫn đầu chạy vào trong tòa thành.

Thú Phệ Hồn giống như thở ra, há lớn miệng về phía bọn họ.

Lực hút khủng khiếp khiến đất văng tung tóe, tất cả đều cảm thấy mình đang bị lực hút kì quái kia hút lên trên...

May mà trước đó Alfred đã cảnh báo, phần lớn mọi người đều trốn được vào thành, chỉ có năm sáu giáp bạc chậm vài bước, mắc lại bên ngoài. Nhưng bọn họ không biến mất, cũng không bị hút lên, chỉ là giống như pho tượng đứng im một chỗ, không hề động đậy.

Hang động đen ngòm tượng trưng cho miệng của thú Phệ Hồn rung rinh, giống như đang nhấm nháp.

Bên trong thành, không ai khóc lóc, không ai chửi rủa, thậm chí không ai gây ra tiếng động. Bọn họ chỉ nhìn những thi thể hiển nhiên đã bị hút cạn linh hồn kia, im lặng hành lễ kỵ sĩ.

46. Chương 46: Binh Vây Dưới Thành (sáu)

Mundra im lặng nhìn những thân thể đã mất linh hồn, không khỏi khát vọng, muốn chiếm chúng làm của riêng. Nghiêm chỉnh mà nói, ma pháp được chia làm ba loại chính, ma pháp nguyên tố, thần pháp và ma pháp vong linh. Ma pháp không gian là phân nhánh từ ma pháp nguyên tố, thần pháp lợi dụng ma pháp của thần, nó cần tín ngưỡng lực, còn ma pháp vong linh tách biệt hẳn hai loại hình trên.

Còn nhớ thầy từng nói, phân loại ma pháp vong linh là thần pháp của Tử thần là sai lầm lớn nhất của ma pháp sư vong linh. Nhưng ma pháp vong linh và thần pháp rất khác nhau thế nào thầy lại không nói.

Những thi thể Mundra tiếp xúc trước đây đều là người vừa mới chết, linh hồn vẫn còn lảng vảng trong không gian này, chưa đi đến vong linh giới, cho nên dù bọn họ trở thành vu thi hay kỳ sĩ vong linh, bọn họ vẫn có thể sử dụng kỹ năng trước khi chết, bởi vì ý thức vẫn lưu lại trong cơ thể, bị cậu điều khiển. Nhưng nếu người mất đi toàn bộ linh hồn, bọn họ có trở thành vu thi hoặc kỳ sĩ vong linh đạt chuẩn có thể sử dụng kỹ năng khi còn sống hay không?

Cậu cực kỳ tò mò đáp án.

Khát khao theo đuổi trí thức khiến cậu không tự chủ bước về trước một bước, lại nhanh chóng bị Hayden ôm ngang eo kéo về.

“Không phải sợ”. Hayden tưởng cậu bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ run, liền vuốt tóc trấn an cậu.

Mặc dù có gió thổi, nhưng bầu không khí vẫn đông cứng.

Thú Phệ Hồn to lớn như bầu trời ở bên ngoài tòa thành, che lấp toàn bộ ánh sáng.

Alfred đột nhiên lên tiếng nói: “Trước đến chỗ ma pháp trận đi”

Các giáp bạc nhìn nhau ngơ ngác.

Ánh nền hai bên hành lang tòa thành chập chờn bất định, khiến ánh mắt mỗi người đều nhuốm bóng tối mờ mịt.

Hansen tựa hồ hiểu được do dự của bọn họ, quay đầu nhìn Hayden.

Hayden xoa đầu Mundra như có như không, nhìn sân luyện võ tối đen phía cuối hành lang, không biết đang nghĩ gì.

“Grào”

Tiếng gầm của thú Phệ Hồn ngày càng gần.

Mundra khó chịu cau mày. Về thú Phệ Hồn, cậu đã từng thấy trong sổ ghi chép của thầy của thầy của thầy. Đó là dị thú trong truyền thuyết, cũng là dị thú duy nhất được pháp sư vong linh gọi là thần thú. Nó là vật cưỡi và cũng là sứ giả của Tử thần, bình thường nó đến Mộng đại lục để truyền đạt mệnh lệnh của Tử thần, nhưng theo ghi chép, nó đã biến mất mấy trăm năm nay, không biết vì sao lại gặp được ở chỗ này.

Đều là tín đồ của Tử thần, nhưng hơi thở của nó lại khiến Mundra cảm thấy đối chọi và bị uy hiếp.

“Alfred”. Một giáp bạc lên tiếng, “Hộ tống nguyên soái Hayden rời khỏi đây”

Các giáp bạc khác mặc dù không nói ra lời, nhưng hành động chắn trước cửa đã biểu đạt suy nghĩ của bọn họ.

Alfred nhìn bọn họ, cảm thương, bước một bước về phía chính giữa hành lang, tuyên bố chắc nịch: “Ta là phòng tuyến cuối cùng của các người”

Lựa chọn của gã dường như đã sớm nằm trong dự đoán của các giáp bạc. Bọn họ gật đầu với nhau, sau đó xoay người, bật kín lối ra bằng những bộ giáp dày nặng lấp lánh.

Cánh tay Hayden ôm Mundra hơi siết lại, còn chưa lên tiếng, đã nghe Alfred nói: “Mối đe dọa Samanlier đối với Đế Quốc đã tiêu trừ chưa?”

“Chưa”. Hayden trả lời.

“Bệ hạ Ciro sẽ là vị hoàng đế vĩ đại chứ?”

“Nhất định”. Hân trả lời không hề do dự.

Alfred nói: “Đế Quốc cần ngài, nguyên soái Navister”

Hayden im lặng.

Alfred nói: “Chúng ta từng là một đội lính đánh thuê ôm ấp mộng tưởng lớn lao. Chúng ta tới thành Cotter, mơ ước chinh phục pháp sư vong linh, mơ ước gia nhập quân đội Đế Quốc, mơ ước trở thành kỵ sĩ vĩ đại được cả Mộng đại lục kính trọng nể phục như ngài. Cho dù chúng ta bị trông lên người bộ giáp sĩ nhục không cách nào tháo bỏ, cho dù chúng ta đã từng khuất phục uy quyền của nó, nhưng trái tim của chúng ta vẫn mãi là trái tim của kỵ sĩ, bên trong nơi ấy vẫn chất chứa mộng tưởng của chúng ta, mộng tưởng nguyên sơ nhất”

Đầu thú Phệ Hồn bắt ngờ xuất hiện bên ngoài hành lang.

“Grào...”

Alfred nói: “Hiện tại chúng ta đang truy đuổi mộng tưởng của chúng ta. Chúng ta nguyện dùng sinh mệnh cùng tiên huyết của chúng ta gột rửa yếu hèn cùng tội nghiệt, cho dù nó tổn công vô ích... Nhưng chúng ta nhất định làm vậy! Chúng ta nhất định đối mặt! Nhất định muốn ngài biết, chúng ta là một nhóm kỵ sĩ chân chính! Chúng ta không cách nào khiến Đế Quốc kiêu hãnh vì chúng ta, chúng ta chỉ hi vọng Đế Quốc không vì chúng ta mà cảm thấy hổ thẹn!”

Hayden hít một hơi thật sâu, kiên định nói: “Đế Quốc vinh quang vì các người! Quân đoàn Tulip vinh quang vì các người!”

Alfred và các giáp bạc đều rung động.

Hayden ôm Mundra, chạy vào sâu bên trong hành lang, không hề quay đầu. Hansen ôm Darren chạy theo phía sau.

Bọn họ không hề quay đầu. Bởi vì một khi ngoảnh về sau, bọn họ sẽ không thể cất bước —— không phải mỗi một quyết định đúng đắn đều khiến người ta cảm thấy dễ chịu, cũng không phải mỗi một quyết định sai lầm đều không đáng được kính trọng.

Một luồng gió quái lạ từ trước mặt bọn họ thổi tạt về sau.

Phảng phất, bọn họ nghe thấy tiếng ngâm hùng hồn ——

“Ta nguyện tuân thủ quy tắc cao quý nhất thế gian...”

“Cứu giúp mỗi một con người lương thiện thành thật...”

“Tuyệt không ỷ mạnh hiếp yếu...”

“Vĩnh viễn không lùi bước... Vĩnh viễn không nói thua...”

Từ sau khi thú Phệ Hồn xuất hiện, tòa thành giống như một khu chợ ồn ào náo nhiệt bỗng chốc biến thành bãi tha ma vắng vẻ, yên tĩnh tới bất an.

Tiếng bước chân dồn dập vang dội, lập tức ——

Cánh cửa che giấu ma pháp trận truyền tống bị đẩy ra.

Trong ngoài căn phòng đều tới đến mức giờ tay cũng không thấy được năm ngón.

Hayden lấy dạ mình châu ra chiếu sáng cho căn phòng, ánh sáng yếu ớt chỉ có thể soi tỏ một góc.

“Ở đây”. Hansen đi đến giữa căn phòng. Dưới chân hắn là một ma pháp trận truyền tống đơn giản.

Hayden đứng trong ma pháp trận cảm nhận một lúc, cau mày nói: “Ma pháp trận này... bị phá hủy rồi”

Tâm trạng Hansen trĩu xuống. Sau khi chứng kiến thú Phệ Hồn, hắn không còn quá tự tin có thể dựa vào thực lực của mình bảo vệ Hayden lành lặn trở ra. Hắn không sợ chết, nhưng hắn hiểu được Hayden quyết không thể gặp chuyện bất trắc. Đế Quốc đang trong thời kỳ nguy nan loạn trong giặc ngoài, nếu Hayden một trong những biểu tượng tinh thần của Đế Quốc lúc này gặp chuyện không hay, Đế Quốc nhất định sẽ sa vào trùng trùng điệp điệp những nguy cơ họa vô đơn chí!

Sớm biết một chuyến thăm nhà bình thường sẽ trở thành thế này, lúc trước dù phải liều mạng hắn cũng sẽ khuyên giải nguyên soái ở lại.

Đáng tiếc, hắn không phải nhà tiên tri.

Tâm trạng Hayden cũng rất tệ. Hắn là ma pháp sư tính thực lực là cấp chín, nhưng tính kiên thức thì có khi cấp năm sáu cũng không tới. Chỉ ít hắn không hề nghiên cứu về ma pháp không gian, càng khỏi nói đến ma pháp trận truyền tống.

“Có thạch anh đỏ và thạch anh lam không?” Mundra đột nhiên hỏi.

Hayden lập tức lấy ra một chiếc túi tinh xảo từ trong không gian ma pháp, bên trong túi chứa đủ loại thạch anh cùng cuộn ma pháp, đều là phụ nhân Nicole chuẩn bị cho hắn.

Mundra thần nhiên nhận lấy, sau đó bắt đầu hí hoáy trên ma pháp trận.

Hansen ngẩn ra nói: “Cô biết à?”

Mundra nói: “Nhớ là như vậy”

Hansen nói: “Nhớ?”

Hayden hiểu ra nói: “Em muốn nói là truyền tống trận ở công hội ma pháp thành Cutler?” Hắn nhớ lúc truyền tống ở đó, “Monica” nghiên cứu ma pháp trận rất lâu, không ngờ lại có thể nhớ kỹ.

Mundra lơ đãng gật đầu.

“Hắn là như thế này”. Cậu nói.

“Hắn là?” Hansen cảm thấy tâm trạng mình khi bay cao khi hít đất.

Hayden lại thử nghiệm, ánh mắt sáng lên, nói: “Ta cảm nhận được”

Hansen không thực sự tin tưởng, “Nghe có vẻ không an toàn lắm”

Hayden cười khổ nói: “Có tệ cũng không thể tệ hơn bây giờ”

“Grào...” Ngoài cửa sổ vọng đến tiếng gầm đáng sợ quen thuộc.

Hansen im ỉm đứng vào trong ma pháp trận.

Hayden lẳng lặng đọc chú ngữ.

Ma pháp trận sáng lên...

“Vô dụng?”

Hansen nhìn xung quanh.

Vẫn tối đen như mực.

“Không thấy tiếng gầm”. Hayden ra khỏi ma pháp trận, đi đến bên cửa sổ, nhìn nhà cửa san sát nhau ở đằng trước, thấp giọng nói: “Không, đây không phải Blue Castle”

Hansen cũng nhận ra, “Chẳng nhẽ chúng ta thực sự đến thành Mael rồi?”

Mundra kiểm tra lại một lần từng thứ trong túi Hayden đưa cho lúc trước, rồi mới lưu luyến trả lại hắn.

Hayden nhận lấy bỏ vào túi không gian. Nếu đổi lại lúc khác, hắn rất sẵn lòng dùng loại đồ vật như chiếc túi này làm vui lòng nàng, nhưng hiện tại không được, hiện tại... dường như còn chưa an toàn.

“Người có cảm thấy gì không?” Hayden trầm giọng hỏi.

“Cái gì?”

“Khắp thành, đều là khí tức vong linh”

.

47. Chương 47: Binh Vây Dưới Thành (bảy)

Cảm ứng đối với khí tức vong linh của kỵ sĩ kém xa ma pháp sư, cho nên Hansen dạo một vòng quanh căn phòng rồi vẫn cứ ngơ ngác lắc đầu.

Hayden thấy Mundra úp sấp trên bệ cửa sổ, ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài không biết chán, hỏi: “Đây là thành Mael?”

Mundra tỉnh táo lại, lắc đầu nói: “Không biết”. Cậu chỉ tới thành Mael có một lần, cảnh vật cậu có thể nhận ra rất ít, hơn nữa vừa vặn chúng cũng không ở trước mặt, thế nhưng xung quanh ngồn ngộn khí tức vong linh quen thuộc khiến cho thân thể và tinh thần cậu đều thả lỏng.

Hansen nghe vậy mặt mày ủ ê nói: “Chúng ta không phải vẫn đang ở thành Cotter đấy chứ?”

Hayden nói: “Sẽ sớm có câu trả lời thôi”

Hansen ngẩn ra, chợt nghe bên ngoài có tiếng gió —— giống như tiếng động thường có khi ma pháp sư lướt gió đi chuyển.

Ầm.

Trong nháy mắt cửa bị phá vỡ!

Hơn mười hỏa cầu tụ thành hỏa pháo khổng lồ, không hề lưu tình phong tỏa toàn bộ căn phòng.

Thế lửa lan rất nhanh, đối phương hiển nhiên không muốn chừa đường sống cho bất cứ sinh vật nào trong căn phòng!

Hayden tạo ra kết giới hệ thủy.

Hỏa cầu đụng phải màng nước long lanh, phát ra tiếng xèo xèo, giống như tiếng nước sôi sùng sục.

Sau màn đụng độ nước lửa, tiếng niệm chú vang dậy dồn dập.

Hayden cảm thấy nguyên tố thủy ở xung quanh dường như đang chảy đi, giống như bị một bàn tay không hay tên trộm lấy từng vốc từng vốc, mặc dù lưu lượng ít tới không đáng kể, song cũng biểu đạt đối phương ngoại trừ ma pháp sư hệ hỏa còn có ma pháp sư hệ thủy. Hắn đột ngột ôm lấy Mundra, dùng đầu khí bao bọc hai người, bất ngờ xông ra ngoài.

Kết giới hệ thủy phía sau hắn cuộn lại.

Hansen ôm Darren theo sát phía sau hắn.

Các ma pháp sư dường như không ngờ đối phương lại lao thẳng tới, khoảnh khắc nhìn thấy Hayden đều sợ hãi mở lớn mắt, vô thức dùng gậy ma pháp trong tay che chắn cho mình.

Hayden vừa áp sát, trong tay thêm một thanh trường kiếm, đặt bên cổ một ma pháp sư, lạnh lùng nói: “Các người là ai?”

Hansen cũng nhanh chóng khống chế một người khác. Các ma pháp sư còn lại khẩn trương đứng túm tụm lại, vừa nghi ngờ vừa sợ hãi nhìn bọn họ.

Nguyên tố hỏa phân tán, hành lang và căn phòng tối om trở lại.

Im lặng khiến bầu không khí vốn khấn trương càng giống một tảng đá ngoan cố, cứng đờ tới muốn vỡ toác. “Ta, bọn ta là ma pháp sư”. Ma pháp sư bị Hayden dí kiếm vào cổ rụt rè mở miệng, “Ma pháp sư thực tập của công hội ma pháp thành Mael”. Cái gọi là ma pháp sư thực tập chính là ma pháp sư thực tập ở công hội ma pháp, sau khi biểu hiện đủ tư cách sẽ được công hội ma pháp thu nhận chính thức.

Hayden đã nhận ra đó là một cô gái, giọng nói dịu xuống: “Đây là thành Mael?”

Ma pháp sư nhìn hần ngạc nhiên, “Đúng, đúng vậy”. Cảm giác được thái độ Hayden nhẹ nhàng hơn, cô hỏi dò, “Mấy người là ai?”

Hayden không đáp mà hỏi ngược lại: “Nhưng ta cảm nhận được khí tức vong linh”

Ma pháp sư bị Hansen khổng chế nói: “Pháp sư vong linh tổ chức một đại quân vong linh khổng lồ, đang tấn công thành!”

Hayden và Hansen đều ngẩn người.

Ai ai cũng biết, pháp sư vong linh so với ma pháp sư càng thêm lập dị cùng độc lai độc vãng, mặc dù bọn họ vẫn thường làm ra mấy chuyện không thể tưởng tượng, nhưng rất ít khi hợp tác công thành chiếm đất. Trừ phi đối phương xâm hại hoặc xúc phạm nghiêm trọng tới bọn họ.

Ma pháp sư nữ hỏi: “Mấy người tới đây bằng cách nào? Thầy nói ma pháp trận này đã bị hủy, không thể sử dụng”

Hayden nói: “Chúng ta sửa lại ma pháp trận”

Các ma pháp sư lao nhao.

Ma pháp sư nữ không dám tin hỏi lại: “Thật vậy? Ma pháp trận thực sự sửa được rồi?”

Ma pháp sư bị Hansen khổng chế cũng nhịn không được nói: “Như vậy chúng ta có thể đi rồi!”

Các ma pháp sư khác không quan tâm kiếm của Hayden và Hansen còn đang kể cổ đồng bạn, reo hò ầm ỹ.

Hayden nhúc đầu thu kiếm.

Ánh lửa sáng lên.

Ma pháp sư nữ một bên tay giữ hỏa cầu, ngưỡng nhìn khuôn mặt anh tuấn được ánh lửa chiếu rọi của Hayden, nhỏ giọng nói: “Tôi là Susan Terozo”

Hayden hơi ngạc nhiên, “Cô là người của gia tộc Terozo?”

Susan không trả lời, ma pháp sư đứng bên cạnh Hansen giành đáp: “Cô ấy là em họ của bộ hạ”

Susan vội nói: “Cũng không phải gần lắm. A, mới này thực có lỗi, chúng tôi tưởng con rối của pháp sư vong linh lên vào, cho nên mới hợp sức tấn công mấy người”

“Không sao”. Hayden chỉ thuận miệng hỏi thân thể cô mà thôi, không thực sự để ý. Tam đại gia tộc Đế Quốc phát triển đến giờ, đã hình thành quy mô tương đối, hẳn tin rằng ngay cả bản thân Ciro cũng không biết chắc chắn mình rốt cuộc có bao nhiêu thân thích, hẳn càng chẳng có lý do gì để suy xét. “Tình hình thành Mael rất tệ sao?”

Mặc dù Susan không hề thích người khác quá để ý đến gia thế của mình, nhưng thấy thái độ Hayden hơi hợt như vậy trong lòng lại sinh ra chút mất mát, có điều cô nhanh chóng dời chú ý trở về câu hỏi của hần, “Đúng thế. Mặc dù dưới sự trợ giúp của ba vị lão sư, thành Mael còn chưa thất thủ, nhưng tinh thần lực của bọn họ có hạn, còn tiếp tục như vậy...”

Ma pháp sư kia nói: “Không phải ma pháp trận đã sửa được rồi sao? Chúng ta có thể rút lui dần từng nhóm!”

Những người khác đều nhao nhao phụ họa.

Hayden và Hansen liếc nhau, đều thấy lo lắng trong mắt đối phương. Sau khi chứng kiến sự lợi hại của thú Phệ Hồn, bọn họ không thể cho rằng chuyển đến thành Cotter là ý kiến hay.

“Thầy của các người đâu? Ta muốn gặp họ”. Hayden nói.

Susan vừa muốn mở miệng, đã bị thiếu niên phía sau kéo lại. Thiếu niên cảnh giác nhìn hắn nói: “Các người rốt cục là ai? Vì sao lại tới nơi này?”

“Chúng ta tới thăm bạn. Ta là Hayden Navister”

Các ma pháp sư thực tập dù sao vẫn còn rất trẻ, sau khi nghe được cái tên Hayden Navister, lập tức xóa bỏ toàn bộ địch ý, lon ton dẫn bọn họ tới chỗ nghỉ của một ma pháp sư cấp bảy tên là George.

George đang ngủ bị đánh thức, lập tức nổi giận đùng đùng, “Các người là một lũ bỏ đi! Một lũ ngu ngốc! Các người là lũ oắt con chết dẫm, đáng bị đâm xương con của pháp sư vong linh xé thành từng mảnh! Sao các người dám phá giấc ngủ của ta? Chết tiệt, các người có biết đầu ta sắp nổ tung rồi không? Trời ạ, còn có hai tiếng nữa thôi ta phải đi đổi ca cho Conrad rồi! Nhưng các người lại dám đánh thức ta từ trong mộng đẹp, các người là đám quỷ gây rối vô tích sự!”

“Thầy!” Susan gần như không dám nhìn sắc mặt Hayden, vội vàng cắt đứt màn bắn tia có thể duy trì một giờ đồng hồ, “Nguyên soái Hayden tới!”

George bị cô chen ngang giật mình, mãi sau mới hỏi: “Nguyên soái Hayden là ai?”

Hayden mỉm cười nói: “Nếu ông bằng lòng dành ra nửa giờ trò chuyện về tình hình thành Mael hiện nay với ta, ta nghĩ ta có thể thay ông đi đổi ca cho Conrad, để ông ngủ tiếp”

Lời lẽ hoa mỹ thế nào cũng không hấp dẫn George bằng hai chữ ngủ tiếp. George trợn to hai con mắt buồn ngủ mơ màng, bán tín bán nghi đánh giá Hayden, ánh mắt kia dường như đang hỏi, tiểu bạch kiếm từ đâu chạy tới thế này.

Các ma pháp sư khác xấu hổ cúi đầu. Trời ạ, vì sao bọn họ lại dẫn nguyên soái Hayden tới đây? Rõ ràng có thể đưa thẳng ngài tới tường thành gặp lão sư Conrad hoặc lão sư Rebecca mà.

Hayden nói: “Ta là ma pháp sư hệ thủy cấp chín”

George nhảy bắn khỏi giường, mái tóc bù xù che phủ khuôn mặt râu ria xồm xoàm, trông hệt một cuộn lông, “Sao người không tới sớm?!”

Nước miếng ổng bắn tung tóe, Hayden vô thức giơ tay che mặt Mundra.

Phạm vi phun nước rất rộng, ngoại trừ Hayden và Susan đứng gần nhất bị ảnh hưởng, ngay cả nhóm người Hansen đứng xa xa cũng chịu mưa móc ân trạch.

Mundra người duy nhất tránh được một kiếp, kéo tay Hayden xuống, dẫn sát mu bàn tay hắn ngửi ngửi nói: “Nước miếng của ổng có mùi lạ”

...

Khóe miệng Hayden hơi co rút.

Mặc dù râu George rất dày, nhưng không cản nổi sắc đỏ lan đến tận cổ.

“Nếu ông muốn biết nhiều tin tức hơn, chúng ta hẳn nên tìm một chỗ nói chuyện bình tĩnh”. Hayden bắc một chiếc thang xuống cho George.

Lần này, George rất thức thời mà leo xuống.

Nói chuyện không thuận lợi như trong tưởng tượng, bởi trong quá trình George liên tục cắt ngang lời Hayden.

“Cái gì? Cậu là nguyên soái Hayden Navister? Vậy cậu chạy tới chỗ quỷ này làm gì?”

...

“Cái gì? Chỉ để thăm bạn?! Chuyện này quá khó tin! Không được, cậu nhất định phải chứng minh cậu là nguyên soái Hayden... Mà quên đi. Giờ ta chả hơi sức đâu mà so đo”

...

“Cái gì? Ma pháp trận sửa được rồi? Trời ạ. Ha ha ha... Đây là tin tốt đầu tiên ta nghe được trong mấy ngày nay! Cuối cùng ta có thể ngủ ngon rồi”

...

“Cái gì?! Thành Cotter xuất hiện thú Phệ Hồn? Khốn kiếp, khốn kiếp. Ta biết mà, lũ pháp sư vong linh nhất định có âm mưu. Thú Phệ Hồn, đại quân vong linh, bọn chúng nhất định còn che giấu thủ đoạn khác!” George lầm bầm xong, phát giác Hayden không tiếp lời giống trước, không khỏi thúc giục nói, “Còn gì nữa?”

(*) các ông già Vong tích rất là nhoi =)) (chúng ta tạm coi các thầy bốn năm mươi đều là ông già đi nhớ ToT)

Hayden nói: “Ta nói xong rồi”

“Xong rồi? Không phải chứ. Cậu là nguyên soái Đế Quốc, chẳng nhẽ không mang theo sau năm sáu vạn quân đội? Có lẽ năm sáu vạn quân đội không tiện lắm, nhưng quân đoàn ma pháp sư thì có mang theo chứ?” George thấy hắn vẫn lắc đầu, chưa đầu hàng hỏi tiếp, “Vây đội thị vệ đâu? Chung quy đội thị vệ thì phải có chứ?”

Hayden giới thiệu Hansen nói: “Đây là đội trưởng đội thị vệ của ta”

George khoái trá gật đầu nói: “Ta đã nói mà, bên người nguyên soái sao có thể không có đội thị vệ chứ”

Hansen vỗ ngực nói: “Đúng vậy! Ta một người đại diện cho tinh thần toàn bộ đội thị vệ!”

Cái đầu gật gù lên xuống của George đột nhiên khựng lại, con mắt căng ra nhìn trừng trừng Hansen, dường như muốn trừng ra một đóa hoa trên mặt hắn.

Hansen thở dài nói: “Không sai, chỉ có một mình ta tới”

Ánh mắt George dời đến trên người Mundra, “Như vậy, vị này... Có thể có chút công dụng chứ?”

Hayden đã trải nghiệm mồm mép thẳng tuột của ông ta, sợ lòng tự trọng của “Monica” bị đả thương, liền giải vây nói: “Cô ấy ở bên, ta mới có động lực chiến đấu”

Ánh mắt Susan lướt qua Hayden và Mundra, sau đó cúi đầu nhìn ngón tay mình vẫn vò áo choàng ma pháp sư.

George đột ngột đứng dậy, chạy đến cạnh tường, động đầu vào tường nhiệt tình, lát sau, mang cái trán đỏ au trở về, nói: “Vây cậu nói đi, chúng ta nên làm gì giờ?”

Hayden nói: “Ta muốn đi xem thành Mael trước, cùng với gặp hai vị ma pháp sư khác”

George nói: “Ta đưa cậu đi!”

“Không cần”. Hayden kéo Mundra đứng dậy, “Ông cứ nghỉ ngơi. Hiện nay, chúng ta cần nhất là sức chiến đấu”

George nghe xong, không nói hai lời lao trở về giường.

Chân Hayden còn chưa bước ra khỏi phòng, đã nghe thấy tiếng ngáy điếc tai dội lại từ phía giường.

Thành Mael trong màn đêm giống như một tòa thành cô tịch đã bị thế tục phồn hoa vứt bỏ. Một dọc một ngang hai con đường vắng vẻ chia cả tòa thành làm bốn phần.

Gác chuông trong trí nhớ của Mundra nằm bên cạnh ngã tư. Không có ánh trăng, không nhìn thấy tầng nóc trắng tinh đêm đó, chỉ có bóng tối còn u ám hơn cả bầu trời. Nó giống một quái nhân gù lưng, âm trầm nhìn xuống đường phố.

Hayden đề nghị cậu ở lại công hội ma pháp nghỉ ngơi, cậu lại khẳng khái muốn đi xem thành Mael hiện tại, nhưng cảnh vật hiện tại không cách nào đề khớp lên thành thị trong ấn tượng.

Susan nhỏ giọng giới thiệu tình hình hiện thời của thành thị.

Mấy năm nay, dân số thành Mael ngày càng ít, người bản cùng trở thành nô lệ, chết vì làm việc quá sức, người gan to trở thành tội phạm truy nã, chết vì ngón đòn của binh lính cùng đám buôn nô lệ.

“Thành chủ đâu?” Hayden nhớ đến Anita, vẻ mặt lạnh lùng.

Susan thở dài nói: “Ông ta chết rồi”

Câu trả lời này khiến Hayden phải ngạc nhiên. Hắn cho rằng loại người như vậy trước khi nguy hiểm ập đến nhất định đã nhanh chân trốn sau tường đồng vách sắt.

Susan nói: “Trước khi tuyên chiến, pháp sư vong linh phái mấy trinh thám vào thành. Bọn chúng thăm dò bố trí canh gác trong thành cùng số lượng ma pháp sư, kỵ sĩ, trước khi đi, bọn chúng giết thành chủ và một bộ phận buôn bán nô lệ, lại lên đưa đi một phần nô lệ”

Hayden nói: “Không ai phát hiện?”

Susan nói: “Ở thành Mael, không có người quản mấy chuyện đó. Cho đến khi pháp sư vong linh dẫn theo đại quân vong linh xuất hiện ngoài thành, chúng tôi mới nhận thấy tình hình nghiêm trọng. Các thầy đi kiểm tra ma pháp trận truyền tống đầu tiên, đáng tiếc nó chỉ có một điểm đến, đó là thành Cotter, mà bên kia đã đơn phương phá hủy ma pháp trận”

Hayden nói: “Trong thành trừ ba người thầy của các cô ra, còn có ma pháp sư nào không?”

Susan chần chừ mới nói: “Còn một người. Có điều cô ấy là thành viên của đội lính đánh thuê Tật Phong, không chịu sự điều động của công hội ma pháp”

Hayden nói: “Thành Mael hiện tại có mấy đội lính đánh thuê?”

“Chặt chẽ mà nói có bốn đội, có điều ba trong số đó sau khi chịu tổn thất nặng nề đã hợp thành đội lính đánh thuê mới là Thiết Tam Giác”. Susan dừng một chút, bổ sung, “Bọn họ cũng không chịu điều động của công hội ma pháp”

Mặc dù cô nói quanh co, nhưng Hayden cũng đã hình dung ra tình thế ba phe mạnh ai nấy làm. Có người đối mặt với cái chết sẽ trở nên cao lớn rực rỡ vô cùng, như Alfred và các giáp bạc, cũng có người đứng trước cái chết sẽ càng thêm nhỏ bé tăm tối.

Đang nói chuyện, một cánh cửa gỗ rất lớn khảm trong tường thành cao chất ngất dần hiện ra trước mắt bọn họ.

.

48. Chương 48: Binh Vây Dưới Thành (tám)

Đầu tường tối đen chợt xuất hiện hai đốm lửa. Hai cây đuốc một trước một sau lộ ra khỏi thềm đá bên cạnh cổng thành.

Khoảng cách song phương dần kéo lại theo bước chân vững vàng của nhóm người Hayden.

Ánh lửa cây đuốc chớp chớp, chiếu rọi hai gương mặt vừa mệt mỏi vừa hung hãn. Thở trặc vạm vỡ như nhau cho nên rất khó để phân biệt hai người, chỉ có thể dựa vào màu tóc khác nhau phân biệt bọn họ.

Susan cũng dựa vào đó để giải thích, “Tóc nâu là Johnny của đội lính đánh thuê Thiết Tam Giác. Anh ấy không phải kỵ sĩ, là binh lính xuất ngũ. Tóc đỏ là Luther của đội lính đánh thuê Tật Phong. Anh ấy là kỵ sĩ cấp hai”

“Susan”. Con mắt Luther hăm sâu bên dưới hàng mày. Dưới ánh sáng lơ mơ, con mắt bị xương mày che phủ trông như hai hang động đen thẫm, cực kỳ hung dữ, “Bọn họ là ai?”

Giọng điệu của gã rất bình thản, nhưng Hayden và Hansen không hề nghi ngờ giây tiếp theo gã sẽ bất ngờ xuất thủ đoạt mạng bọn họ.

“Vị này là nguyên soái Hayden Navister, đội trưởng đội thị vệ của ngài cậu Hansen, còn có, tiểu thư Monica”. Giọng nói trong trẻo của Susan đột nhiên xáo trộn biểu hiện bình tĩnh giả dối của Luther và Johnny.

Bọn họ gần như đồng thời hô lên: “Hayden Navister?” Tiếng hô biến điệu trong làn gió đêm. Luther không thể tin nổi lặp lại một lần: “Hayden Navister? Sao có thể?” Trái tim bị đại quân vong linh hành hạ suốt mười ngày tưởng chừng vỡ nát chợt nhảy dựng lên vì sung sướng kích động. Luther giống như một đứa trẻ quay sang nhìn Johnny, muốn tìm kiếm đồng tình.

Nhưng vẻ lạnh lùng trên mặt Johnny đã dả kích mạnh mẽ kì vọng của gã, khiến cái đầu gã nguội trở lại. Gã hoài nghi nhìn chằm chằm Hayden nói: “Người chẳng qua chỉ trùng tên nguyên soái chứ gì?” Mặc dù Hayden Navister tiếng tăm lừng lẫy ở Đế Quốc, lập rất nhiều chiến công, là biểu tượng của quân nhân Đế Quốc, nhưng đồng thời, hắn cũng là quý tộc, hơn nữa là một quý tộc hiển hách chìm trong ca ngời hoa mỹ, được bao quanh bởi hoa tươi vàng bạc. Hắn sao có thể chạy đến biên thành đã bị Đế Quốc quên tiệt này?

Susan vội thuật lại giải thích của Hayden trước đó, nhưng Johnny và Luther càng không tin.

Một nguyên soái nhấc tay động chân đều ảnh hưởng đến Đế Quốc một thân một mình đi thăm bạn?

Luther giận tái mặt, “Susan. Giờ không phải lúc có thể hồ đồ”

Susan nói: “Những gì tôi nói đều là thật. Thầy George đã xác nhận thân phận của ngài ấy”. Lúc này, cô biết mình có nói gì cũng không có giá trị, chỉ có thể mang thầy ra.

Luther hừ mũi, quay đầu nhìn Johnny.

Johnny lạnh lùng nhìn Hayden nói: “Người chứng minh thế nào?” Gã vừa dứt lời, một thanh kiếm đã đề trên vai gã bằng tốc độ gã hoàn toàn không kịp phản ứng, cách cổ gã hai centimet không đổi.

Hansen nắm kiếm, cười híp mắt nói: “Phần lớn thời gian, ta đều là một người thân thiện”

Darren bị hấn đẩy sang ma pháp sư thực tập đứng bên cạnh. Người nọ luống cuống muốn đỡ Darren, chính mình lại bị sức nặng đè ngã ngã, cuối cùng phải nhờ ba bốn ma pháp sư thực tập hiệp lực mới đỡ nổi người.

Sắc mặt Johnny trở nên cực kỳ khó coi. Bất luận người nào bên cổ có thêm một thanh kiếm như vậy, sắc mặt đều không thể tốt được.

“Nhưng”, giọng nói Hansen chuyển lạnh, “Nếu có người ở trước mặt ta nghi ngờ nhân cách nguyên soái Hayden, thái độ của ta có thể sẽ trở nên hung ác”

“Ta nghĩ không phải hấn nghi ngờ nhân cách nguyên soái Hayden, mà là hấn nghi ngờ thân phận nguyên soái Hayden”. Một người đàn ông ôn hòa tầm ba bốn mươi tuổi bước xuống thêm đá đi tới. Conrad thấy Johnny và Luther đi xuống lâu như vậy vẫn không trở lên, cho nên cũng xuống nhìn xem, không ngờ lại nghe được tin tức khiến người khiếp sợ như vậy.

Hayden và Hansen đã sớm biết y đứng bên nghe lén, không hề bất ngờ trước sự xuất hiện của y.

Hayden mỉm cười nói: “Nếu thân phận của ta khiến các người băn khoăn, ta không ngại các người coi ta là một kỵ sĩ cấp mười tên là Hayden”

Ngọn lửa oán giận trong mắt Johnny và Luther nháy mắt xẹp mắt nửa, ngay cả Conrad cũng trầm mặc.

Đúng vậy, người thanh niên này có phải nguyên soái Hayden không không quan trọng, quan trọng là, hắn có thật là kỵ sĩ cấp mười, hắn có thật là... đến giúp bọn họ.

Conrad im lặng một lúc lâu mới nói: “Hiện tại là thời gian khác thường, hoàn cảnh của chúng ta rất khó khăn. Pháp sư vong linh rất xảo quyệt, chúng ta không cách nào xác định có phải bọn chúng đang bàn mưu tính kế đối phó chúng ta hay không...”

Ông ta nói rất hàm súc, nhưng Hansen thì nói trắng ra: “Càng không cách nào xác định chúng ta có phải kết quả âm mưu của bọn họ hay không”

Đã nói đến thế, Conrad cũng thản nhiên, “Hi vọng mấy người có thể hiểu được”

Hansen nói: “Nói cách khác, các người không cần chúng ta giúp đỡ? Được rồi, ta nghĩ chúng ta nên đi tìm một quán trọ trải qua một đêm dài đằng đẵng này thôi. Vừa vặn ta buồn ngủ rồi”. Hắn cố tình ngáp một cái.

Mundra đã sớm dựa vào ngực Hayden ngủ say sưa.

Conrad lưỡng lự nói: “Đương nhiên, chúng ta cũng đích thực rất cần sự giúp đỡ của mọi người”

Hansen bắt đầu nói: “Vây rốt cuộc người muốn thế nào?”

Hayden lại cười nói: “Y hi vọng chúng ta có thể nghe bọn họ chỉ huy”

Conrad bị nói toạc suy tính, chỉ có thể xấu hổ cười cười.

Hansen bĩu môi, “Chỉ huy nguyên soái? Người có sự cho phép của bệ hạ không?” Hiện nay Hayden là quan quân cấp bậc cao nhất của Đế Quốc, ngoại trừ Ciro, đích xác không ai có thể chỉ huy hắn.

Conrad tựa hồ cũng hiểu được như vậy có phần gây khó dễ, nhưng sự xuất hiện của Hayden quả thực rất kỳ quái. Một nguyên soái Đế Quốc quyền cao chức trọng mang theo hai người đột nhiên xuất hiện ở một thành thị sát biên giới đang trong nguy hiểm trùng trùng chỉ để thăm bạn, lý do như vậy thực sự khó khiến người ta tin được. Đứng từ góc độ cá nhân, y rất vui lòng tin tưởng Hayden, nhưng đứng từ góc độ lý trí, y lại không thể dễ dàng bỏ hàng rào cảnh giác như vậy.

Mâu thuẫn khó xử khiến y chỉ biết đứng im tại chỗ.

Sau khi Conrad xuất hiện, Luther và Johnny đều không có động thái gì. Mặc dù nhân số đội lính đánh thuê của hai người bọn họ đông hơn công hội ma pháp, nhưng chủ lực đối phó với đại quân vong linh vẫn là công hội ma pháp, cho nên nhìn chung, bọn họ luôn vô thức tham khảo lựa chọn của công hội ma pháp — đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không tổn hại tới quyền lợi của bọn họ.

Susan đột nhiên lên tiếng: “Không phải thầy đã nói, trên người pháp sư vong linh có khí tức vong linh rất rõ ràng sao? Nếu Hayden... ngài ấy là pháp sư vong linh, thầy hẳn đã có thể nhận ra”

“Khí tức vong linh có thể che giấu được. Hơn nữa”, Conrad thở dài nói, “Thành Mael giờ đây, có chỗ nào không tràn ngập khí tức vong linh?”

(*) Không phải yêu cầu thi triển đấu khí là có thể chứng minh rồi sao (kỵ sĩ vong linh thì nhìn là biết ngay rồi), tốn bao nhiêu chữ ~_

~Y nói những lời này chỉ là cảm thán đối với hoàn cảnh, nhưng vào trong tai Hansen thì câu chuyện lại hoàn toàn không phải thế. Hắn duỗi lưng cho đỡ một cách khoa trương, nói: “Nếu thảo luận không có kết quả, vì sao chúng ta không chấm dứt thảo luận đi?”

Hayden cúi người bế Mundra, hướng Susan mỉm cười nói: “Đúng vậy. Hi sinh giấc ngủ để thảo luận một vấn đề khó mà thuyết phục nhau là rất lãng phí, ta nghĩ giờ chúng ta cần nhất là một nhà trọ sạch sẽ”

Susan lo lắng nhìn Hayden, ánh mắt ánh lên tia khẩn cầu cùng lo nghĩ.

“Có điều, bất kể ta có phải nguyên soái Đế Quốc hay không, ta vẫn là một phần tử của Đế Quốc, thành Mael là lãnh thổ của Đế Quốc Kanding, ta sẽ không cho phép nó rơi vào tay bất cứ kẻ nào”. Hayden gật đầu chào với đám người Conrad, sau đó xoay người rời đi.

Hansen nhận lại Darren từ trong tay các ma pháp sư thực tập, ôm cậu ta đuổi theo Hayden.

Susan lập tức chạy theo, “Tôi đưa ngài tới nhà trọ”

Các ma pháp sư thực tập khác của công hội đưa mắt nhìn nhau. Một người trong số đó dè dặt nói: “Thầy à, con nghĩ thầy quá cẩn thận rồi. Bọn họ quả thực là tới từ thành Cotter thông qua ma pháp trận truyền tống, bọn con có thể làm chứng. Hơn nữa, ngài ấy thực sự rất lợi hại”

Conrad thở dài nói: “Bởi vì bọn họ tới từ thành Cotter, ta mới càng lo lắng”

Các ma pháp sư thực tập không hiểu ý y, nhưng Johnny và Luther trong lòng đều sáng tỏ.

Thành Mael sở dĩ lưu lạc đến nông nổi này, hơn phân nửa tội lỗi phải quy cho gia tộc hút máu thành Cotter! Ma pháp trận truyền tống vào giờ phút mấu chốt lại mất hiệu lực chính là minh chứng rõ nhất. Bọn chúng vì lợi ích không từ thủ đoạn, mặc dù nhìn hiện tại mà nói, thành Mael đã bị vắt khô, bị vứt bỏ, nhưng ai biết bọn chúng lại có ý định đáng hận nào khác không?

Biết đâu thành Cotter và pháp sư vong linh đã đạt thành thỏa thuận nào đó, sau đó phải thủ hạ gã trà trộn nơi này, muốn nội ứng ngoại hợp chiếm đoạt thành Mael.

Điều này rất có khả năng!

Áy náy đối với Hayden trong lòng Conrad vội bốt, tất cả đều là lo lắng cùng sợ hãi. Ông vội nói: “Ma pháp trận còn có thể dùng à?”

Các ma pháp sư thực tập nói: “Chúng con chưa thử”

“Lập tức phá hủy nó!”

Conrad sử dụng ma pháp hệ phong cấp tốc lao đến công hội ma pháp.

Johnny và Luther liếc nhìn nhau. Mặc dù bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng xem ra hiện tại dường như có chuyện gì đó rất không hay đang xảy ra.

Susan dẫn Hayden đến quán trọ lớn nhất trong thành. Có điều vào lúc này, việc làm ăn của tất cả các quán trọ đều rất thảm hại. Ông chủ quán trọ kinh ngạc nhìn đám người lạ trước cửa, trong ánh mắt còn hiện lên chút cảnh giác. Loại thời điểm này, người bỏ trốn luôn nhiều hơn khách đi đường. Nếu không phải người dẫn bọn họ tới là Susan, có lẽ gã đã sớm sập cửa đuổi khách rồi.

May mà Hayden và Hansen đều mệt mỏi, cho dù nhận thấy địch ý của gã cũng không để trong lòng, giao tiền đặt cọc xong liền lên tầng.

Bọn họ chỉ cần hai phòng.

Hayden và Mundra một phòng, Hansen và Darren một phòng. Darren vẫn mê man như cũ, Hansen xác nhận cơ thể cậu ta không có vấn đề gì, cũng mặc cậu ta ngủ tiếp.

Susan nghe xong, bối rối cáo từ.

Hayden lơ mơ đoán được suy nghĩ của cô, nhưng lúc này hẳn thực sự không có sức lực ngênh tiếp một màn gặp gỡ lãng mạn. Hắn và Mundra một phòng chỉ là để tiện bảo vệ nàng mà thôi. Hắn không thể cho rằng một thành thị tràn ngập khí tức vong linh là một thành thị an toàn khiến người an tâm.

Hansen ở lại phòng Hayden thêm một lúc.

Hai ngày nay bọn họ liên tục trải qua rất nhiều chuyện kích thích, suy nghĩ luôn căng thẳng dồn dập, trái lại quên mất một số chuyện quan trọng. Ví dụ như ——

“Ngài định tìm tử tước thế nào?” Hắn chỉ chính là cha của Hayden.

Hayden nói: “Anita chiếu cố ông ấy nhiều năm như vậy, ta nghĩ có thể đến phủ đệ của thành chủ hỏi thăm”

Hansen thấy sắc mặt Hayden nghiêm trọng, bèn an ủi: “Pháp sư vong linh ám sát thành chủ, động tĩnh nhất định rất nhỏ, ngài tử tước sẽ không bị liên lụy”

Hayden im lặng tiếp nhận an ủi của hắn.

Mundra nằm trên giường đột nhiên ngồi dậy.

Hayden và Hansen đều ngẩn người. Hayden đi đến bên giường xoa đầu cậu nói: “Đánh thức em à?”

Mundra xoa bụng nói: “Đói”

Cậu không nói thì không sao, vừa nói dứt lời, Hayden và Hansen đều cảm thấy bụng mình hình như đang sôi lên ục ục.

Kết quả của bụng sôi ục ục là ông chủ nhà trọ vốn đã ngủ say bị dựng dậy vào bếp chuẩn bị đồ ăn.

Ba người Hayden ngồi trong nhà ăn nhỏ nhỏ của quán trọ. Lò sưởi cháy đượm, ánh lửa đỏ bừng, nhanh chóng sưởi ấm gian phòng. Bốn phía đều là ván gỗ, trên bàn đặt một đĩa hạch đào. Hansen và Hayden dùng cây búa nhỏ đặt bên cạnh chiếc đĩa chốc chốc lại gõ gõ đập đập.

Mundra phụ trách ăn, ăn đến khi lưng lửng ba phần mới dừng lại, hỏi Hayden đang nhìn cậu rất mong ngóng: “Anh muốn ăn không?”

Hayden gật đầu.

Mundra liền đẩy một nửa hạch đào đến trước mặt hắn.

Hayden nói: “Tay của tôi rất bận”

Mundra nói: “Há mồm”

Hayden cực kỳ phối hợp há ra.

Mundra ném nhân hạch đào vào trong, cực kỳ chuẩn xác.

“Phụt”. Hansen lập tức dịch ghế để che tiếng cười của mình.

Hayden ngoan ngoãn nhai.

Cuối cùng ông chủ cũng mang cháo bí ngô đã nấu chín cùng một giỏ bánh mì lên. Mặc dù có Susan đảm bảo, nhưng ông chủ vẫn không muốn tiếp xúc với bọn họ, buông giỏ xuống liền đi luôn. Hayden gọi gã lại nói: “Ông biết đi đến phủ đệ của thành chủ thế nào không?”

Ông chủ cảnh giác nói: “Cậu đến phủ đệ của thành chủ làm gì?”

Hayden nói: “Bạn của ta ở đó... làm công. Ta biết trong thành xảy ra chút chuyện, ta muốn đi gặp ông ấy”

Ông chủ cười nhạt nói: “Thành chủ đã bị giết, ở đó còn cái gì nữa? Người đã bỏ chạy hết, nói không chừng cả nền nhà cũng bị nạy sạch”

Hayden nói: “Ông biết bọn họ chạy đi đâu không?”

Ông chủ nói: “Cái đấy ta không biết”

Hansen móc ra hai đồng tiền vàng, đặt lên bàn, cười hì hì nói: “Ông trông không giống hạng không rành rẽ tin tức a”

Ông chủ vừa cầm lấy hai đồng tiền vàng, vừa khó chịu nói: “Chờ pháp sư vong linh đánh vào, cái này cũng chả dùng được nữa”. Tuy nhiên ông ta vẫn tiết lộ một chút tin tức, “Thành Mael bây giờ, người nào cũng chỉ nghĩ làm thế nào sống sót! Ai cũng không dám đặt cược tất cả vào công hội ma pháp và đội lính đánh thuê, theo ta được biết, phía nam thành có một nhóm người tụ tập, bọn họ chuẩn bị lần đường ra khỏi thành”

Hansen nói: “Bọn họ không sợ pháp sư vong linh à?”

Ông chủ nói: “Không phải công hội ma pháp và đội lính đánh thuê đang chống lại chúng sao? Hơn nữa, trong bọn họ cũng có người rất bản lĩnh, nếu không phải vậy sao họ dám liều lĩnh như thế”

Hansen cười nhếch mép với ông chủ nói: “Ông không đi cùng?”

Về mặt ông chủ lập tức tối sầm, “Liên quan gì đến người?”

Hansen nhìn bóng lưng vừa bỏ đi vừa lắc đầu quây quây của ông chủ, than thở nói: “Thật có cá tính”. Quay lại thấy Hayden đang vui đầu ăn bánh mì, hắn nhỏ giọng nói, “Ngài có dự định gì không...”

Hayden ngẩng đầu, ngón tay nhẹ nhàng quét vụn bánh mì trên môi, đầu hơi gật, “Dù sao cũng không ngủ được”

Mặc dù Mundra ăn xong ngủ ngay, nhưng Hayden không an tâm để cậu và Darren ngủ lại quán trọ, cho nên hắn và Hansen mỗi người công một mạng tìm đường đến phủ đệ thành chủ.

Hansen nhớ tới vẻ mặt rất là thốn của ông chủ khi lần thứ hai vừa ngủ thì bị dựng dậy, tâm tình hẳn trở nên cực kỳ khoái trá. Nói thật, xa Dinand nhiều ngày như vậy, hẳn thực sự có phần cô đơn. Mặc dù Hayden không hề kiêu cách, là một cấp trên cực dễ ở chung, nhưng uy nghiêm cùng địa vị chủ soái bày ra ở đấy, hẳn không thể đùa cợt với Hayden như là với Dinand được.

Thật hy vọng mọi chuyện ở đây sớm kết thúc rồi trở về để đi. Hansen nhìn bầu trời tối đen như mực, tâm tình trong lòng lại trĩu xuống, ngay cả vui sướng ức hiếp ông chủ lúc này cũng bay biến.

Hayden đi quanh phủ đệ một vòng, không thể không đồng ý với ông chủ. Ở đây thực sự ngay cả nền nhà cũng bị nạy lên cả, có thể tưởng tượng sự hỗn loạn lúc đó. Anita cũng coi như tránh được một kiếp.

Hansen đang muốn hỏi có đi nam thành không, liền thấy đằng chân trời hơi sáng lên, kinh ngạc nói: “Ồ đó không phải cổng thành công hội ma pháp bọn họ canh giữ sao?”

Hayden nâng mắt nhìn.

Chỉ thấy hướng cổng thành, ánh lửa bốc ngút trời.

(*) tâm sự tâm sự, thứ nhất là Hansen anh nhớ người ta thì cứ thẳng thắn là nhớ, sao phải viện cớ ~ thứ nhì, mặt anh dày lắm anh ạ, chọc người làm vui sao ;____; thứ ba, xin nhối, nhưng em không thể không YY anh và ông chủ =)) thứ tư, chương này dài dữ lắm, vì toàn người loằng ngoằng = =

49. Chương 49: Binh Vây Dưới Thành (chín)

Hayden và Hansen biết, thành Mael đang ở vào khốn cảnh khó có thể tự bảo vệ mình, chắc chắn không chủ động tấn công. Ánh lửa nơi cổng thành hẳn là dấu hiệu đại quân vong linh đánh vào.

Hansen cười khổ nói: “Đêm nay khỏi phải ngủ rồi”. Hẳn thật ghen tị với Darren đang mê man trên lưng mình.

Hayden công Mundra nhanh chóng luồn lách qua những con đường trong nơi ở của thành chủ. Trong thành đèn bật sáng tới tấp. Thành Mael giống như con chim nhỏ chịu kinh hãi quá mức, chỉ chút gió thổi cỏ lay đã có thể khiến nó run rẩy không thôi.

Hansen đang muốn đi ra, lại bị Hayden kéo lại.

Đường phố vắng vẻ tràn ngập sợ hãi cùng tuyệt vọng dần dậy lên tiếng bước chân hỗn loạn, liền đó, một đám đông nghìn nghịt xấn xồ ào đến từ đằng chân trời, giống như đang chạy nạn, bởi vì trên người buộc đầy đồ đạc, lại giống như đang vượt ngục, bởi vì trong tay còn đang cầm dây thừng và thang dài. Phía sau bọn họ là mấy người mặc trang phục ma pháp sư, dứt tay vào tay áo, dáng vẻ kiêu ngạo, nhưng bước chân không chậm chút nào.

Hansen nhìn bọn họ chạy thẳng về trước, nhìn Hayden có ý hỏi.

Hayden vẫn không lên tiếng, cho đến khi đám người đi qua hết rồi mới chạy về phía cổng thành.

Hansen đuổi kịp hẳn, không cam chịu nói: “Cứ để bọn họ đi như vậy?”

“Công hội ma pháp và đội lính đánh thuê đang thu hút sự chú ý của đại quân vong linh, hiện tại đích thật là thời cơ rồi đi rất tốt”

Hansen khinh thường nói: “Vô sỉ!” Người khác vì nhân dân trong thành liều chết chống cự, bọn họ lại thăm nghĩ thừa cơ chạy trốn.

Hayden nói: “Đứng trước sinh tồn và tử vong, con người càng thêm gắn bó với cái trước”

“Ngài không định hỏi ngài tử tước ở đâu sao?”

“... Ta tin ông ấy sẽ không sao”. So với phụ thân không biết giờ đang ở nơi nào, thành Mael đang bị tấn công càng cần hẳn hơn.

“Trong bọn họ có ma pháp sư, giữ lại có thể gia tăng sức chiến đấu”. Hansen chưa đầu hàng tiếp tục kì kèo.

Hayden nói: “Bọn họ là dân thường. Pháp luật Đế Quốc quy định, trừ phi hoàng đế bệ hạ ra lệnh, nếu không bất cứ ai cũng không có quyền trưng dụng dân thường với mục đích quân sự”.

Hansen nhỏ giọng nói: “Hiện tại đâu phải lúc quan tâm đến luật pháp Đế Quốc”

Hayden nói: “Không quan tâm đến luật pháp Đế Quốc, quan tâm đến tính tình rất sợ chết của bọn họ, ta cũng không cho rằng trưng dụng bọn họ làm dao động lòng quân là ý kiến hay”

Hansen im lặng một lúc, rồi thở dài một tiếng.

Hàng ngàn hàng vạn bộ xương từng bộ từng bộ, giống như con kiến, bám sát tường thành nhưng nhúc, không ngừng bò lên.

Cho dù Conrad, Rebecca và Jeni dẫn theo các ma pháp sư thực tập không ngừng vung vẩy ma pháp trượng, cũng không cách nào ngăn cản bước tiến của chúng. May mà đội lính đánh thuê và binh lính bên trong thành không phải lần đầu tiên đối phó với tình huống này. Bọn họ bê những tảng đá chuẩn bị từ trước, ném thẳng xuống bộ xương leo cao nhất, nhìn chúng nó biến thành đồng xương không còn phân rõ là xương ai với ai. Có điều thắng lợi ngăn ngui như vậy không khiến bọn họ hào hứng chút nào, bởi vì rất nhanh sẽ lại có bộ xương khác đứng trên đồng xương kia, tiếp tục leo lên.

“A!”

Hansen đứng trên đầu tường, trường kiếm trong tay chém xuống dưới thành, đầu khí hình quạt trong nháy mắt đánh cho đám xương thành bột mịn!

“Mấy người tới rồi!” Conrad thở phào, ngồi phịch mông xuống đất.

Rebecca và Jeni mặc dù không đến nỗi thất thố như ý, nhưng sắc mặt trắng bệch thể hiện tình trạng bọn họ cũng không khá khẩm hơn tí nào.

Hansen khua kiếm nói: “Chỉ có thể này thôi à?”

Rebecca nói: “Đây chỉ là dạo đầu”

Conrad hạ giọng, vịn cánh tay Johnny từ từ đứng dậy, nhìn Hayden nghiêm túc nói: “Nếu ngài có thể bảo đảm đẩy lùi bọn chúng, giúp thành Mael vượt qua cơn nguy hiểm này, tôi tình nguyện vĩnh viễn đi theo ngài”

Nhóm người Rebecca giật mình nhìn qua ý. Về chuyện của Hayden, sau khi trở về Conrad đã kể cho bọn họ nghe, bọn họ đều cho rằng cách làm của ý là chính xác, trong giờ phút sống còn này, bọn họ không thể gây ra bất cứ sai lầm nào. Nguyên soái Hayden ghé thăm thành Mael quả thực rất cảm động, nhưng đằng sau cảm động người ta luôn liên tưởng đến âm mưu. Bởi vậy lúc này Conrad lựa chọn như vậy không thể không khiến bọn họ kinh ngạc.

Conrad cười khổ nói: “Lần này số bộ xương xuất hiện gấp đôi lúc trước. Tôi nghĩ bọn chúng đã không còn đủ nhẫn nại, chúng tôi rất cần giúp đỡ”

Rebecca vẫn chần chừ, “Tuy nói là như vậy...”

Hayden mỉm cười nói xen vào: “Quân đoàn ma pháp sư của ta đã đủ số”

Conrad sững sốt, lập tức nghĩ, nếu Hayden thực sự là nguyên soái Đế Quốc, người tài bên cạnh chồng chồng chất chất, mình chỉ là ma pháp sư cấp sáu nói đi theo quả là đã trào cao. Ý đồ mặt, lúng túng nói: “Cá nhân cũng có thể, có thể, ngài có chuyện gì muốn tôi đi làm...”

“Cứ nghỉ ngơi cho tốt”. Hayden nói.

Conrad ngơ ngác.

Hayden nói: “Đối với ma pháp sư mà nói, tinh thần lực cũng quan trọng như mạng sống vậy. Ta đã thấy một thiếu niên sắp trở thành ma pháp sư vĩ đại lại bởi vì tinh thần lực cạn kiệt mà hôn mê bất tỉnh. Ta rất nể phục cậu ta, cảm kích cậu ta đã vì Đế Quốc làm hết thấy, nhưng cũng vô cùng thương tiếc. Ta hi vọng ông sẽ không tiếp bước cậu ta”

Susan nhỏ giọng nói: “Người mà ngài nói là... Audis Dana à?”

“Đúng thế”. Hayden quay đầu nhìn ra phía sau mảng xương trắng xóa, đột nhiên nghĩ đến, kỳ thực pháp sư vong linh đâu chỉ có một người Mundra. Có lẽ, hẳn có thể tìm lấy một vị từ đằng kia.

Rebecca nhìn chung quanh, tiến lên một bước hỏi Hayden: “Ngài cảm thấy lúc này nên làm gì?”

Hayden nói: “Ta cần hiểu rõ phân công chiến đấu của các người. Trận đấu này không biết sẽ kéo dài bao lâu, chúng ta nên áp dụng tác chiến luân phiên. Pháp sư vong linh tuy có thể triệu hồi bộ xương, nhưng không phải vô cùng vô tận, tinh thần lực bọn họ cũng sẽ cạn kiệt”

Thực ra điều hắn nói, không phải bọn họ không hiểu, chỉ là giữa hai bên không thể nhất trí hoàn toàn lại không có một vị thủ lĩnh thực sự, khiến cho đề nghị thường xuyên không được thông qua vì chia rẽ nội bộ.

Hayden cũng không ép bọn họ lập tức đưa ra quyết định, việc làm tiếp theo là thả Mundra xuống.

Mundra đã tỉnh, đang mở to hai mắt nhìn hắn.

Hayden xoa tóc cậu, dịu dàng nói: “Em về quán trọ trước, ta đánh thắng sẽ trở về”

Mundra nói: “Đánh không thắng thì sao?”

Hayden cười cười không nói.

Hansen làm mặt đau khổ thả Darren xuống, “Cậu nhóc coi lưng tôi là cái giường mất rồi”

Hayden đảo mắt một vòng, sau đó nhìn Susan, “Có thể nhờ tiểu thư Susan đưa bọn họ quay về?” Trong một đám người xa lạ, chỉ có cô ấy ít nhất là có dòng họ quen thuộc, cho nên hắn chọn cô.

Susan dường như không tình nguyện lắm, nhưng vẫn gật đầu.

Conrad nói: “Phái thêm một binh sĩ công cậu ta đi?” Y không biết Darren là ai, nhưng giờ không phải là lúc tính toán.

“Không cần”. Mundra đi tới trước mặt Hansen, sau đó trong sự bàng hoàng của mọi người, chậm chậm xoay người, công Darren dậy.

“Đây...” Hansen giật mình thốt ra tiếng. Hắn rất biết vị tiểu thư Monica này luôn khiến người ta phải hoảng hốt, nhưng cô ấy có cần mỗi lần lại đổi một kiểu làm hắn phát hoảng không?

Hayden nhìn cậu bước đi chật vật, vội nắm lấy vai Darren, muốn kéo cậu nhóc xuống.

“Không cần!” Mundra rất kiên quyết.

Hayden không nói nữa.

“Tôi đi đây”. Mundra không quan tâm sắc mặt kẻ khác kinh dị cỡ nào, cứ thế công Darren lung lay đi xuống dưới.

Conrad nói: “Tôi cứ phái một binh sĩ cho cô ấy thì hơn”. Dù người trên lưng rất gầy, nhưng cô gái nhỏ này dường như còn gầy hơn. Nhìn từ đằng sau, chỉ có thể nhìn thấy hai cẳng chân nhỏ xíu đang di chuyển.

“Không cần”. Mundra đã đi đến đầu cầu thang. Cậu quay đầu, ánh mắt bình thản nhìn Hayden, nói: “Tôi không phải trói buộc”

Conrad nhìn Hayden thăm dò.

Ánh mắt Hayden vẫn luôn dõi theo Mundra, thấy bóng dáng nàng biến mất mới rũ mắt nói: “Giới thiệu chúng ta còn có bao nhiêu đồng bạn đi”

“Cô gái kia...” Y thực sự sợ rằng nửa đường cô gái sẽ bị đè ngã. Lúc này sẽ chẳng có người thấy nghĩa chung tay, thấy sắc nảy lòng thì không thiếu.

Hayden thở dài nói: “Cô ấy có quyền quyết định”. Quan trọng nhất là, hắn thấy được trong mắt nàng quyết tâm cùng kiêu hãnh của một chiến sĩ.

Hansen cũng không đồng ý mà nhìn Hayden, “Ngài không sợ hối hận à?” Monica tính cách có kỳ quái thế nào cũng vẫn chỉ là một cô gái yếu ớt. Thành Mael hiện tại hỗn loạn như vậy...

Hayden rút kiếm và gây ma pháp ra khỏi túi không gian, từ trên cao nhìn xuống những bộ xương cái trước ngã cái sau tiếp, thần nhiên nói: “Để tránh khả năng đó, chúng ta nhanh chóng kết thúc trận chiến thôi!”

Mundra cảm thấy mình đi không nổi nữa, mỗi bước đều có khả năng bị đè dẹp lép.

Nghiêm túc mà nói, thể lực của pháp sư vong linh vốn yếu hơn ma pháp sư bình thường. Bởi vì bọn họ có thể triệu hồi vật chết giúp bọn họ làm việc, vận động thường xuyên đại khái chỉ có nhai nuốt hoặc là đuổi lưng khỏi mỗi vân vân.

Tuy nhiên ý chí bọn họ lại rất mạnh mẽ. Bởi vậy cho dù mỗi bước đều có khả năng bị đè dẹp lép, nhưng từ đầu đến cuối cậu vẫn không hề bị đè bẹp, cho đến khi rẽ vào trong một con hẻm nhỏ từ trên thành không thể nhìn thấy nữa.

Cậu buông Darren xuống, sau đó lấy ra chiếc chìa khóa ở trong túi không gian, dễ dàng tháo vòng tay.

Sau khi vào thành Mael, mức độ buồn ngủ của cậu đã giảm rõ rệt, đôi khi gần như chỉ là nhắm mắt dưỡng thần mà thôi. Bởi vậy về thành Mael, cậu biết không hề ít so với Hayden. Khi Quang Minh thần lực hoàn toàn rời khỏi cơ thể, ngay cả chút xíu buồn ngủ sót lại cũng biến mất không dấu vết.

Cậu mặc áo choàng pháp sư vào, triệu hồi kỳ sĩ vong linh bé Darren, đi về phía kia con hẻm. Đi chưa được bao lâu, cậu phát hiện tiếng tim đập nhanh của Darren. Mundra quay lại, vừa vặn bắt gặp hai mắt khiếp sợ của Darren.

.

50. Chương 50: Binh Vây Dưới Thành (mười)

Darren liều mạng bịt miệng, con người vì sợ hãi thu nhỏ lại.

Trong hẻm rất tối, đối phương lại đứng ngược sáng, cậu chỉ có thể mơ hồ cảm giác được hai tia nhìn sắc soi lạnh lẽo chia thẳng vào mặt mình.

“Ta, không, ta... Người là ai?” Hàm răng Darren đập vào nhau lách cách, hai tay nắm chặt, mượn chút sức lực chống đỡ cho bản thân.

Mundra giơ tay kéo mũ áo choàng, sau đó xoay người tiếp tục đi về trước.

Darren cảm giác được thân thể lạnh như băng đang bế mình cũng bắt đầu chuyển động theo. Cậu chậm chạp xoay cái cổ cứng ngắc, nhìn thấy một khuôn mặt xanh mét không chút sức sống.

“Á!” Cậu hít vào một hơi khí lạnh, sợ thiếu chút nữa không thể khống chế, may mà ở thời điểm quan trọng nhện xuống được.

Đây là cái gì?

Vì sao cậu lại ở đây?

Cái người nói muốn nhận mình làm học trò đầu ròi?

Trong đầu cậu không ngừng hiện lên đủ loại nghi vấn, cho dù không có đáp án cũng vẫn không thôi. Cậu rất sợ một khi suy nghĩ dừng lại, tim cậu cũng bởi vì kinh hãi mà dừng theo.

Đầu kia con hẻm là một con đường khá rộng, có mấy người dân thường đương đứng trước cửa nhà nhìn về phía cổng thành đầy lo lắng. Bọn họ thấy Mundra đi ra, giống như chim sợ cành cong lập tức trốn tọt vào nhà, đóng sầm cửa lại.

Darren tuyệt vọng. Ngay cả cơ hội cầu cứu cậu cũng không có.

Mundra xoay người đi về phía cổng thành.

Ánh đèn ven đường cứ tắt dần tắt dần, cuối cùng chỉ còn lại một con đường tối đen cùng ánh lửa u ám ở phía cuối con đường.

Đầu tường, bóng dáng quân lính chen lấn, không ngừng cúi người, nâng đá, ném đá.

Mundra triệu hồi một đám bộ xương.

Đám bộ xương tự động xếp thành một chiếc thang xương bắc lên đầu tường.

Mundra giẫm lên đồng xương. Thở trọng cậu rất nhẹ đi lên cực kỳ thuận lợi, nhưng thở trọng kỵ sĩ vong linh lại thêm Darren rất nặng, đi tới bậc thứ ba liền phá sập đồng xương.

Tiếng đổ vỡ lác rác lác rác dẫn dụ chú ý trên thành.

“Ở đây cũng có!”

Một binh sĩ sợ hãi la hét om sòm.

Mundra vừa ngẩng đầu, liền thấy một tảng đá lớn đổ ập xuống. Cậu không né không tránh, kỵ sĩ vong linh bé Darren đứng ở chỗ ngã xuống đột nhiên dùng đầu gối vọt lên. Tảng đá đụng phải đầu gối, lập tức vỡ tan tành.

“Nó lên đấy!” Binh lính hoảng hốt lùi về sau.

Một ma pháp sư thực tập lao đến, tay giơ cao hỏa cầu đang định tấn công, nhưng nhìn thấy Darren trong lòng kỵ sĩ vong linh thì ngẩn người. “Có người!” Cậu ta bối rối nhìn sang đồng bạn.

Thừa dịp không ai cản trở, kỵ sĩ vong linh đã xông lên đầu tường.

Binh lính nhón nháo tản ra khắp nơi.

Hỏa cầu trong tay ma pháp sư thực tập vẫn bốc cháy, nhưng người chậm chạp không dám xuất thủ.

Mundra ung dung đi lên đầu tường trong sự lơ là của bọn họ. Thang xương đã nhanh chóng khôi phục nguyên dạng, sau đó chui xuống đất không thấy dấu. Một lúc sau, bọn chúng lại chui lên ở bên kia đầu tường, trà trộn vào trong đám xương đang công thành, tấn công đám xương công thành đó.

“A, mấy người nhìn kia!” Binh sĩ vẫn luôn quan sát đại quân vong linh không thể tin nổi la lên, “Chúng nó đang đánh lẫn nhau!”

Các binh sĩ khác và ma pháp sư thực tập nghe vậy đều nhao nhao nhìn xuống dưới thành.

Trong đại quân xương khô lúc nhúc, có một nhóm nhỏ cực kỳ lạc lõng, bởi vì chúng nó không leo lên hay bắc thang, mà lại không ngừng choảng những bộ xương xung quanh muốn leo lên hoặc bắc thang.

“Đây là làm sao? Chẳng nhẽ bộ xương mất không chế?” Ánh mắt binh lính hết nhìn kỵ sĩ vong linh trên đầu tường lại liếc đại quân bộ xương dưới thành, như là muốn xác nhận mối quan hệ giữa chúng.

Ma pháp sư thực tập giờ hỏa cầu muốn gãy cả tay. Cậu ta mạnh miệng quát: “Người mau thả người!”

Mundra nghĩ nghĩ, để kỵ sĩ vong linh thả người xuống.

Hai chân Darren vừa chạm đất, lập tức khụy xuống.

Ma pháp sư thực tập lo lắng hỏi han: “Người không sao chứ?”

Darren ướt đầm mồ hôi lạnh, trên người không có lấy nửa phần sức lực, chỉ có thể hơi lắc đầu.

Ma pháp sư thực tập vẫy tay với cậu nói: “Người mau tới đây”

Darren giật giật người, nhưng ngay cả ngón tay cũng không cử động được.

Mundra lại đành hạ lệnh cho kỵ sĩ vong linh. Vì vậy kỵ sĩ vong linh lại bế Darren lên, đi về phía ma pháp sư thực tập.

Ma pháp sư thực tập và binh lính đều cuống quýt lùi về sau năm sáu bước. Ngón tay nâng hỏa cầu của ma pháp sư thực tập run dữ dội, mồ hôi từ trên trán cậu ta nhỏ ròng ròng.

Kỵ sĩ vong linh đi hai lên hai ba bước rồi dừng lại, sau khi thả người xuống thì lùi về.

Ma pháp sư thực tập nhìn nó, lại nhìn Darren, cẩn trọng tiến về trước vài bước, cúi người xem Darren nói: “Người không sao chứ?”

Darren lắc đầu.

Mundra không muốn phí thời gian trên tường thành nữa, đã đi đến bên kia tường thành, vươn tay về phía đám xương đang leo lên. Đám xương dưới tay cậu đều dừng lại một cách kỳ quái. Một lúc sau, bộ xương ở trên cùng chậm chậm khom người, cùng với đám xương dưới nó hợp thành cầu thang, kéo dài từ trên đầu tường tới chân thành.

Mundra lên đến tường thành, sau đó giẫm lên thang xương mới dừng đi xuống dưới.

Binh lính ngậy ra nhìn, cảnh tượng trước mắt đã vượt quá phạm vi hiểu biết của bọn họ.

Một giọng nói rụt rè: “Có đánh gã không?”

Ma pháp sư thực tập cũng không lên tiếng. Bởi vì chủ lực đại quân vong linh ở cổng thành, thể công nơi đây cũng không phải rất mạnh, bởi vậy những người có thể quyết định trong công hội ma pháp và đội lính đánh thuê đều không ở đây.

“Gã đi rồi”. Binh sĩ thấy Mundra đã đến dưới thành.

Đám xương vốn đang công thành thấy cậu đều nhao nhao tránh ra.

Ma pháp sư thực tập do dự nói: “Để gã đi đi”. Mặc dù pháp sư vong linh này rất kỳ quái, nhưng cậu nhìn ra được, gã đối với mình không có ý xấu, nếu có, e rằng hiện tại bọn họ đều thành thi thể cả rồi.

Sau khi Mundra xuống dưới chân thành, lập tức triệu hồi hơn mười bộ xương ngựa, cậu cưỡi bộ xương cao nhất, lại triệu hồi mười mấy kỵ sĩ vong linh vây quanh mình, rồi phi ngựa về phía đại bản doanh pháp sư vong linh ở đằng trước.

Binh lính mở to mắt nhìn bọn họ ngày càng xa dần, chậm rãi thở phào. Mặc dù mới rồi pháp sư vong linh kia không động thủ đối với bọn họ, nhưng khí tức vong linh trên người gã khiến bọn họ cảm thấy vô cùng khó chịu, linh hồn giống như bị kìm kẹp, sinh mệnh bất cứ lúc nào cũng có thể bị gã triệu hồi thu lấy.

“Đúng rồi, người này thì sao?” Binh sĩ chỉ vào Darren còn đang ngồi bệt dưới đất.

Darren hoảng hốt ngẩng đầu.

Ma pháp sư thực tập nói: “Ta biết cậu ta. Cậu ta là người ở bên nguyên soái Hayden”

“Chúng ta đưa cậu ta trở về đi”. Binh lính vừa nghe người này có quan hệ với nguyên soái Hayden, đều nhao nhao xung phong đi.

Ma pháp sư thực tập cũng rất muốn tự mình đi, nhưng ngại mặt mũi nên chỉ có thể chọn hai người thoát nhìn khỏe mạnh công Darren đi đến cổng thành.

Kỳ thực bọn họ ở đây lộn xộn như vậy đã khiến phía cổng thành chú ý.

Binh lính còn chưa đưa Darren đến nơi, Rebecca đã xuất hiện. Cô bay đến trước mặt ma pháp sư thực tập, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Kỵ sĩ vong linh mới rồi ở đâu tới?”

Ma pháp sư thực tập rụt cổ, lúng túng nói: “Thực ra, bọn con cũng không biết, nó từ trong thành đi ra”

“Cái gì?” Rebecca kinh ngạc trợn trừng.

Khi Darren được đưa đến trước mặt Hayden, sắc mặt Hayden khê biến.

Hansen không đợi Hayden mở miệng, đã túm lấy Darren, nôn nóng hỏi: “Tiểu thư Monica đâu?” Hắn hiểu lúc này Hayden tuyệt đối không thể thất thổ, ngài đã là chỗ dựa và hi vọng của cả thành Mael, nếu ngài có biểu hiện lo lắng, nhất định sẽ dao động lòng quân. Cho nên hắn nhanh miệng giúp Hayden hỏi câu cần hỏi.

Darren ngơ ngác nói: “Tôi không biết”

Hansen cau mày nói: “Không phải cô ấy và cậu đi cùng nhau sao? Sao cậu có thể không biết?”

Darren nói: “Tôi vừa tỉnh lại đã không thấy cô ấy”

Hansen thấp giọng rửa một tiếng, “Cậu tỉnh lại lúc nào? Tình hình lúc đó thế nào?”

Darren lắp bắp trả lời. Thực ra ở đây không hiểu gì nhất là cậu. Từ đầu đến cuối, thậm chí ngay cả đây là đâu, vì sao lại có đánh nhau, bên dưới vì sao lại có nhiều bộ xương như thế, cậu đều không biết, đã thế lại còn bị hỏi một đồng câu hỏi.

Hansen nghe xong, không dám nhìn sắc mặt Hayden.

Nhưng Hayden đã bình tĩnh trở lại, “Người đi nghỉ trước đi”

Darren không dám ở một mình nữa. Cậu nhỏ giọng nói: “Tôi không thể ở lại đây à?”

Hayden liếc nhìn Hansen.

Hansen vội nói: “Đứng bên cạnh ta, đừng chạy loạn. Cho người xem thầy người đại triển thần uy thế nào”

Hayden diện vô biểu tình xoay người tiếp tục chỉ huy trận chiến.

Hansen nhìn bóng lưng ra dáng bình tĩnh của Hayden, khẽ thở dài.

Đằng sau đại quân bộ xương, là một bình nguyên tối tăm mênh mông, đi tiếp về trước, xuất hiện một loạt kỳ sĩ vong linh. Chúng đã sẵn sàng nhận lệnh, hiển nhiên là lực lượng công thành thứ hai chờ đợi sẵn ở đây.

“Người là ai...”

Phía sau kỳ sĩ vong linh toát ra giọng nói khàn khàn trầm trầm.

Mundra lệnh cho tất cả bộ xương ngựa dừng lại, ngẩng đầu. Chỉ thấy đằng sau đám kỳ sĩ vong linh trước mặt dần hiện ra một mảnh áo pháp sư vong linh xanh mét. Nhìn kỹ, đó là một người, chỉ là người kia quá đen, cho nên khuôn mặt và bóng đêm đã hòa thành một.

Mundra nói: “Mundra”

“Nói láo!” Đối phương hừ lạnh nói, “Ta quen biết Mundra đã hơn ba mươi năm. Lão ta chắc chắn không thể thái hóa thành một thằng nhóc con chưa cai sữa được”

51. Chương 51: Vùng Đất Tử Linh (một)

Mundra nói: “Ừ. Tôi cũng không quen ông”

“Rốt cuộc người là ai? Vì sao lại đến từ phía thành Mael?” Đối phương giơ cánh tay còn xác xơ hơn cả que củi, đe dọa nói, “Nếu người không nói, ta sẽ giết người”

“Tôi là Mundra, lúc trước tôi ở thành Mael, cho nên từ nơi đó đến”. Mundra giơ tay lật mũ trùm đầu về sau, để lộ đầu, “Ông không phải đối thủ của tôi”

“Người lại dám coi thường ta!” Năm ngón tay khô quắt đột nhiên căng ra.

Bộ xương chui lên bên dưới bộ xương ngựa Mundra cười, xương ngón tay bắt chặt lấy mắt cá chân Mundra, ra sức kéo xuống.

Mundra thu hồi bộ xương ngựa, để mặc bộ xương kéo cậu vào lòng đất.

“Ha ha ha... Giờ người đã biết sự lợi hại của ta chưa?” Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục kiêu ngạo cười lớn, “Nhóc con, người tưởng rằng người là pháp sư vong linh thì ta sẽ tha cho người sao? Người thực quá ngây thơ”

Mundra đột nhiên lắc lắc đầu, mơ màng lẩm bẩm: “Vì sao... không có cảm giác?”

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục đặc ý bay đến trước mặt cậu, từ trên cao nhìn xuống cậu, giống như đang nhìn một con kiến bên chân, “Cảm giác gì? Cảm giác bỏ mạng sao? Làm pháp sư vong linh lâu như vậy, người vẫn muốn biết mùi vị trở thành vong linh sao? Giờ ta cho người nếm thử”

Mundra bỗng ngẩng đầu, đôi mắt dần sáng rõ, “Ông từng thử dùng pháp sư vong linh làm vụ thi chưa?”

“Cái gì?” Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục nhìn tia sáng khác thường trong mắt cậu, trong lòng thoáng có dự cảm bất hảo, lập tức hạ lệnh cho bộ xương kéo cậu ta vào lòng đất chôn sống.

Nhưng, đã chậm một bước.

Bộ xương túm lấy Mundra đột nhiên buông tay, xoay người gập gối, ra sức lao về phía gã.

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục hoảng sợ, vội trốn ra sau, mặc dù trốn rất kịp thời nhưng vẫn bị xé rách một vạt áo dài. “Sao có thể?” Gã hoảng hốt nhìn bộ xương do chính mình triệu hồi lại đang nhe nanh múa vuốt với mình.

Có thể khống chế bộ xương do người khác triệu hồi chứng tỏ tinh thần lực của Mundra trên gã.

Mundra lại triệu hồi hai vụ thi, cùng với kỵ sĩ vong linh lúc trước, đồng thời tấn công pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục.

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục không dám coi thường cậu nữa, cũng triệu hồi ba vụ thi tới giao đấu.

Kỵ sĩ vong linh vốn dùng làm chủ lực của nhóm thứ hai tấn công thành Mael đều xông vào Mundra.

Mundra không quay đầu lại, có điều con người càng thêm sâu thẳm khó dò.

Nhóm kỵ sĩ vong linh kia đột nhiên quay đầu ngựa, hợp cùng kỵ sĩ vong linh của Mundra, tấn công ngược trở lại pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục.

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục dưới sự che chắn của vụ thi của mình, vừa đánh vừa lui, liên tục lùi hơn trăm mét, cuối cùng nhịn không được nữa hét lớn: “Mora! Danny! Các người còn không ra?!”

“A ha ha ha...”

“Mua ha ha ha...”

Hai giọng cười quỷ dị một nam một nữ theo cơn gió phía sau pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục cùng truyền về phía Mundra.

Mora nói: “Chúng ta đang tấn công thành Mael, anh bạn nhỏ là do người tự mình chọc giận, tự người đi mà giải quyết”

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục nói: “Nó nói nó là Mundra!”

Mora nói: “Vây số người thật xui xẻo. Tự đứng đụng trúng gã điên”

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục nói: “Mundra nắm giữ chìa khóa mở lối vào vong linh giới”

Giọng của Danny rất âm trầm. Bất cứ kẻ nào nghe giọng gã trong đêm tối đều có loại cảm giác không thoải mái. “Không phải người phủ nhận nó là Mundra sao?”

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục bị hỏa cầu của một vụ thi hệ hỏa đốt cháy tóc, sợ đến thiếu chút nữa hồn vía cũng bay sạch. Gã giật tóc, nhìn nhúm tro trong tay, găm giữ: “Ta cho các người hai nô lệ kia!” Nói xong, gã cảm thấy rất đau lòng. Đây là hai người duy nhất uống đủ loại thuốc mà không chết cũng không hấp hối, sau một thời gian nhất định có thể trở thành vụ yêu đạt chuẩn! Nếu gã có vụ yêu, sẽ không thảm hại như ngày hôm nay nữa rồi.

Nghĩ đến đó, vai gã lại bị kiếm của kỵ sĩ vong linh chém một nhát. Gã bị vết thương, hai mắt nhìn Mundra căm hận. Ba vụ thi chỉ còn lại một cái cuối cùng, tự thân khó bảo toàn, nếu Mora và Danny còn không xuất thủ...

“Được rồi”. Mora đột nhiên xuất hiện đằng trước bên phải Mundra, vẫy nhẹ cốt trượng trong tay.

Hàng loạt bộ xương chui lên khỏi lòng đất.

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục lo lắng nói: “Người cẩn thận chúng nó bị khổng chế ngược trở lại”

Mora cười giễu cợt.

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục cảm thấy trên mặt nóng phùng phùng, không đáp trả.

Mundra nâng mắt nhìn mục ta, đôi mắt dường như phủ một lớp màn hưng phấn gần như điên cuồng.

Mora hơi kinh ngạc. Loại ánh mắt này mục đã từng nhìn thấy trên mặt một người, mà lần đó, mục mất một chân. Bàn tay cầm cốt trượng của mục siết chặt, mục cười tiêu biến, “David Mundra là gì của người?”

“Thầy!” Mundra nói xong, hai vụ thi đang tấn công pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục đột ngột chuyển hướng qua Mora.

Phía sau Mora xuất hiện một vụ thi hệ thủy. Nó dựng một lớp kết giới, hoàn toàn vững vàng trước tấn công của vụ thi của Mundra. Mora vén váy, lộ ra một chân làm bằng gỗ, cười nói âm trầm: “Người biết đây là kiệt tác của ai không?”

Mundra nhú mày nói: “Chân của bà là giả?”

Mora nói: “Đây là kiệt tác của thầy người!”

Mundra nói: “Nếu trở thành vụ thi, sử dụng chân giả có thể sẽ làm động tác của bà càng thiếu linh hoạt”

“Cái gì?” Mora ngẩn người, rồi phát hiện hai vụ thi vốn đang tấn công mình lại quay đầu đối phó pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục.

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục vừa triệu hồi bộ xương né đòn, vừa la lớn: “Nó là thằng điên! Nó muốn biến ta thành vụ thi!”

“Chết đi!” Cốt trượng của Mora chỉ về phía Mundra.

Một bộ xương hóa đen bay ra khỏi lòng đất, ra sức lao về phía Mundra.

Hai kỵ sĩ vong linh gần Mundra nhất lập tức dùng thân thể cản đòn tấn công của nó.

m thanh xèo xèo vang lên liên tiếp.

Mundra lùi lại mấy bước, liền thấy thân thể hai kỵ sĩ vong linh bị bộ xương hóa đen va trúng đang bốc khói, sau đó vị trí bốc khói dần dần tiêu biến...

Mora đắc ý nói: “Bộ xương độc, có phải rất kích thích không?”

Mundra nhìn chăm chú bộ xương hóa đen kia, hai mắt sáng ngời. Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục và Mora trong mắt cậu thoáng cái đã không còn quan trọng, cậu muốn bộ xương hóa đen kia.

Hai đốm ma trời đại biểu cho linh hồn bên trong hốc mắt bộ xương hóa đen lập lòe, bước chân tiến về trước đột nhiên dừng lại, giống như đang phân vân.

“Người không nghe ta nói sao?” Giọng Mora cứng ngắt, “Ta ghét nhất trẻ nhỏ không nghe lời”

Cơ thể bộ xương hóa đen rung lên, lại bước về trước.

Mundra càng thêm hứng thú với nó. Bởi vì cậu phát hiện nó lại có thể nghe hiểu người nói, chỉ có vụ yêu trong truyền thuyết mới có thể làm được! “Nó là vụ yêu?” Mundra hưng phấn xoa tay, hận không thể lập tức đoạt nó khỏi tay Mora.

“Không hoàn toàn”. Mora nói, “Cơ thể vụ yêu phải có thể dung hợp độc được cùng vong linh trở chú. Nó kém một chút, ta đành nhượng bộ tìm cách khác, biến nó thành bộ xương”

(*) trở chú: lời nguyền

Mundra nói: “Ta muốn”

“Ta muốn mạng của người!” Bộ xương hóa đen đột nhiên gập gối lao về phía Mundra.

Mundra không né không tránh, hai mắt nhìn nó đăm đăm, giống như người cha sợ đứa nhỏ của mình bị ngã, trong mắt có chờ mong cũng có vui mừng.

Một kỵ sĩ vong linh bất ngờ nhảy ra từ bên cạnh, ra sức lao vào bộ xương hóa đen.

Không đợi bộ xương hóa đen biến kỵ sĩ vong linh thành mây khói, dưới đất vươn lên một đồng xương tay, túm lấy bộ xương hóa đen.

“Danny, người còn không ra tay?” Mora bất chợt nhìn về phía thành Mael. Ở đó, đại quân bộ xương đã rút lui mất dạng. Bởi vì nửa đường nhảy ra một tên Mundra chết dẫm, kế hoạch lúc đầu của bọn họ đành dang dở. Tuy nhiên bắt được Mundra cũng coi như được đền bù. Nghĩ vậy, Mora càng nôn nóng. Mụ vừa triệu hồi bộ xương đấu với bộ xương của Mundra, giải cứu bộ xương hóa đen, vừa gọi: “Còn không mau ra đây thu thập nó?”

“Ừ”

Trong bóng tối có tiếng đáp lại âm trầm.

Một pháp sư mặc áo choàng đen bất ngờ xuất hiện phía sau Mora.

Mora giật mình quay đầu, “Danny người...”

Khuôn mặt pháp sư mặc áo choàng đen áp quá gần, gần đến mức mụ có thể nhìn rõ chụp tai kim loại trên tai pháp sư kia.

“Rhodes?” Lời vừa ra khỏi miệng, Mora liền cảm thấy bụng đau nhói, cúi đầu nhìn, vừa vặn thấy một con dao găm đen sì. Lưỡi dao đã cắm ngập cơ thể mụ, chỉ còn đoạn chuôi dao nằm trong tay Rhodes. Mụ trợn trừng hai mắt, mãn nhãn là khiếp sợ cùng không cam lòng.

Mụ là pháp sư vong linh, mụ có thể chết trong tay vu thi, trong tay kỵ sĩ vong linh, thậm chí trong tay bộ xương, nhưng tuyệt đối không nên là bởi một con dao trong tay một pháp sư vong linh!

Rhodes nói: “Người có muốn hỏi ta Danny ở nơi nào không?”

Máu loãng liên tục nhỏ xuống từ khóe miệng Mora, nhưng mụ không nói lấy một chữ.

Rhodes nói: “Người sẽ sớm gặp gã thôi”

Con người Mora hơi nở ra, lập tức ngã vật xuống.

Rhodes thu hồi dao găm, chào hỏi Mundra: “Không ngờ lại thấy mặt sớm như vậy”

Từ đầu tới cuối Mundra không hề chú ý gã, cậu đã bị bộ xương hóa đen kia thu hút hoàn toàn. Mora vừa chết, bộ xương hóa đen không nhúc nhích nữa giống như đã chết theo, nằm im lìm trên mặt đất, tựa bấu vật không ai thu nhặt.

.

52. Chương 52: Vùng Đất Tử Linh (hai)

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục thừa dịp bọn họ không chú ý, quay đầu bỏ chạy. Nhưng gã mới chạy được hai bước, phát hiện đất dưới chân cuộn lên đuổi theo sau, đẩy gã trở lại. Bị cái chết bất ngờ của hai đồng bạn dả kích, gã không dám nghĩ nguyên nhân, lập tức triệu hồi kỵ sĩ vong linh và bộ xương, lệnh cho kỵ sĩ vong linh ôm lấy mình bỏ chạy.

Phía sau vang lên tiếng cười hì hì.

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục sờn hết gai ốc. Gã hoảng loạn thét lên: “Rhodes! Người muốn làm gì?”

Kỵ sĩ vong linh đột nhiên bất động, sau đó chậm chậm, lùi từng bước về sau.

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục quá hoảng sợ hoàn toàn không thể tập trung tinh thần, lại càng không thể dùng tinh thần lực đấu với Rhodes. Rhodes chỉ mất chút ít sức lực đã khống chế được kỵ sĩ vong linh của gã.

Thứ động tác bước lùi chậm chậm này so với động tác lao nhanh về trước càng giầy vò con người.

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục nghiêng rằng nói: “Rốt cuộc người muốn làm gì?”

Kỵ sĩ vong linh dừng bước, chậm chậm quay người. Rhodes cầm dao cười tủm tỉm nhìn gã trong lòng kỵ sĩ vong linh như nhìn một con dê đang chờ bị thịt, “Ta có mấy vấn đề muốn hỏi người”

Pháp sư vong linh mặc áo xanh nói: “Hỏi xong sẽ giết? Người cảm thấy ta ngu như vậy?”

Rhodes nói: “Đáp án vừa lòng, người sẽ không phải chết”

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục nói: “Thế nào mới tính là vừa lòng? Chẳng phải đều là người nói cả sao?”

Rhodes nói: “Người có thể thử xem”

Sợ hãi quá độ qua đi chỉ còn hư không. Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục bình thản nói: “Người muốn hỏi gì?”

Rhodes nói: “Vì sao các người lại tấn công thành Mael?”

Mundra đang sơn móng tay cho bộ xương hóa đen nghe vậy, liền quay qua nhìn bọn họ.

(*) bộ xương làm sao có móng tay ==

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục nói: “Ngay khi người nhập bọn với chúng ta, không phải chúng ta đã nói rồi sao? Đây là mệnh lệnh của Tử thần!”

Rhodes nói: “Ta không tin”

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục nhìn gã, đột nhiên cười giảo quyết như phát điên, “Ta biết rồi, ta biết rồi. Người vừa dùng ma pháp hệ thổ, người đã phản bội Tử thần! Người đang sợ”

Sắc mặt Rhodes hơi đổi, ánh mắt bình tĩnh dần trở nên hung ác sắc lẹm, “Giờ người chuẩn bị đi gặp Tử thần hình như chính là người”

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục nói: “Ta chết rồi, người cũng không sống được. Chúng ta không nói dối, tấn công thành Mael đích thực là mệnh lệnh của Tử thần. Tử thần đã quyết định rời khỏi vong linh giới, trở lại nhân giới. Ngài sẽ tuyên chiến với nữ thần Quang Minh! Đến lúc đó, toàn bộ nhân giới sẽ trở thành thế giới của vong linh. Tử thần biết người phản bội, nhất định sẽ khiến người chết không chỗ chôn!”

Rhodes nói: “Thần thú của Tử thần còn đang ở thành Cotter, sao người nhận được mệnh lệnh của ngài?”

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục nói: “Phân thân của ngài. Chúng ta đều nhìn thấy phân thân của ngài... Đó là sức mạnh vĩ đại không cách nào chống lại. Ngay cả suy nghĩ chống lại chúng ta cũng không dám có, hoàn toàn thần phục dưới chân ngài”

Rhodes nói: “Người nói dối, Tử thần trong truyền thuyết không có chân”

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục cười ha hả, “Người xem người hoảng sợ đến cỡ nào. Dưới chân chỉ là một cách nói hình tượng rất thông thường. Nhưng cứ cho người bắt bẻ được lời nói của ta, thế thì sao? Người vẫn không thay đổi được sự thật. Tử thần chuẩn bị đến nhân giới, ngài đang ở vong linh giới nhìn vào chúng ta... Có lẽ, hiện giờ, ở đây cũng có con mắt ngài”

Sắc mặt Rhodes hơi tối đi.

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục trùm mắt, cười gằn nhìn gã, “Câu trả lời của ta người vừa lòng hay không vừa lòng hả?”

Rhodes nói: “Rất không vừa lòng”

“Ha ha, ta đã sớm biết câu trả lời của người. Dù sao ta cũng phải chết, ta muốn người không được sung sướng, muốn người hoảng sợ, muốn người phải sống trong sợ hãi. Ta tới vong linh giới, nhất định sẽ nói cho Tử thần biết thái độ hành vi của kẻ phản bội đề tiện nhà người!”

Rhodes đã bình tĩnh trở lại, lạnh lùng nhìn gã nói: “Người tưởng người có thể tới vong linh giới ư?”

Cái đầu hùng hục của pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục cuối cùng cũng lấy lại chút tỉnh táo. Gã nhìn Rhodes cảnh giác, “Người muốn làm gì?”

Rhodes nắm dao, ngoài cười mà trong không cười nói, “Vu thi pháp sư vong linh nhất định rất thú vị. Vạn nhất Tử thần thực sự xuất hiện, ta có thể cho người lên trước thăm dò. Không biết đến lúc đó người còn có thể nói gì với Tử thần đây?”

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục giật thót người, “Người không thể làm như vậy với ta!”

Rhodes dùng tinh thần lực ngăn chặn gã giành lại quyền khống chế kỳ sư vong linh, con dao trong tay từ từ giờ lên.

“Khâu thi thể rất phiền”. Đã sơn móng tay xong, cắt bộ xương hóa đen đi rồi, Mundra đứng bên cạnh đề xuất ý kiến nói, “Bóp chết tốt hơn”

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục nhìn bọn họ mà hãi hùng, “Các người là hai tên điên! Các người nhất định sẽ bị trừng phạt, Tử thần sẽ không bỏ qua cho các người... Ặc, ư ư...” Một bộ xương duỗi tay, bóp nghẹt cổ gã, cho đến khi gã tắt thở.

Rhodes đánh giá thi thể pháp sư vong linh mặc áo choàng xanh lục, cau mày nói: “Gã thực sự có thể dùng làm vu thi?”

Mundra nói: “Ông cứ thử trước, dùng được thì bảo tôi”

Rhodes đột nhiên thở dài nói: “Cho dù dùng được cũng vô dụng, khi Tử thần tới, chúng ta đều phải chết”

Mundra nói: “Đâu liên quan gì tôi?”

Rhodes nói: “Tử thần ra lệnh cho bọn họ, chứng tỏ bọn họ là sứ giả của Tử thần, chúng ta giết bọn họ, Tử thần sẽ không bỏ qua cho chúng ta”

Mundra nói: “Nếu ông sợ, có thể gia nhập Quang Minh thần hội. Nữ thần Quang Minh sẽ bảo vệ ông”

Rhodes im lặng. Nếu hắn có thể gia nhập Quang Minh thần hội, hắn đã gia nhập từ tám trăm năm trước, so với ma pháp sư cung đình, tư tế của Quang Minh thần hội được đãi ngộ còn tốt hơn nữa. Nhưng từ ngày hắn triệu hồi bộ xương thứ nhất, chuyện này đã là một giấc mộng hảo huyền rồi.

“Sao người lại ở đây? Không phải người ở cùng Hayden sao?” Rhodes hỏi.

Mundra nói: “Bọn họ tấn công thành Mael”

“Không nhẽ người tới đây để giải nguy cho thành Mael?” Rhodes không thể tin nổi mà nhìn cậu. Hắn cực lực khẳng định Mundra và thầy nó hoàn toàn là một loại người, tuyệt đối không quản chuyện không đầu của người khác. Trong mắt bọn họ chỉ có chính mình. Dù pháp sư vong linh ở Mộng đại lục có một vị trí thấp kém, lại thích độc lai độc vãng, nhưng thật ra giữa pháp sư vong linh với nhau luôn có vài phần đồng cảm. Tuy nhiên lão Mundra nắm đó vì lợi ích cá nhân gần như đã đắc tội với toàn thể pháp sư vong linh, cuối cùng nhận được danh hiệu gã điên không thể nói lý. Hắn là người bạn duy nhất của lão Mundra, cũng là người duy nhất không bị lão Mundra chọc vào. Lý do là hắn sớm chuyển qua làm ma pháp sư hệ thổ, cho nên mới không thành thứ chướng tai gai mắt lão Mundra.

“Hayden ở thành Mael chứ gì”. Rhodes nhìn Mundra, tâm trạng phức tạp. Lúc rời khỏi thành Cotter, hắn đã thâm lên quyết tâm, tuyệt đối không quan hệ quan hò gì với Mundra nữa, không ngờ nghe được tin pháp sư vong linh tấn công thành Mael. Rơi vào đường cùng, hắn vội vàng gia nhập phe pháp sư vong linh, dự

định từ nay về sau an phận thủ thường làm một pháp sư vong linh xứng với chức danh, ai ngờ lại hay tin Tử thần sắp đến nhân giới. Theo miêu tả trong sách, Tử thần là một vị thần cực kỳ nhỏ nhen. Gã có thể vì nữ thần Quang Minh thuận miệng nói một câu “Cái chết thật tàn nhẫn” mà hao tổn tâm cơ suốt năm mươi năm tìm giết con hươu nữ thần Quang Minh yêu thích nhất, cũng có thể vì thần Tàn Sát đổi chỗ không ngồi bên cạnh gã nữa mà hạ độc người ta. Với cái tính đấy, chắc chắn gã không thể dễ dàng tha thứ cho việc thần dân của mình một chân đạp hai thuyền. Có thể đoán được, một khi đứng trước Tử thần, hắn chỉ có đường chết. Bởi vậy khi bất ngờ chạm trán Mundra, hắn đã nghĩ một kế hoạch mượn dao giết người — mặc dù cuối cùng tất cả đều do một mình hắn giết. Những pháp sư vong linh này nhất định phải chết, hắn nhất định phải cản bước chân Tử thần tới nhân giới!

“Người định sau này làm sao?” Rhodes hỏi. Sự việc phát triển tới nước này, hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn. Hắn phát hiện số phận mình kể từ khi lựa chọn kiêm nhiệm ma pháp sư hệ thổ, đã lệch khỏi quỹ đạo đúng đắn, hơn nữa còn là bước lên con đường ruồi bâu một đi không trở lại. “Nếu bọn chúng nói thật, vậy thành Mael chỉ là khởi đầu. Người rất rõ số lượng pháp sư vong linh Tây Côi Mạc, bọn chúng thất bại, Tử thần có thể tìm pháp sư vong linh khác đến tiếp tục tấn công”

(*) từ giờ đổi Xiguimo về Tây Côi Mạc nhé, chán hơn theo tên bản đồ rồi, Hán Việt có ý tứ hơn

~Mundra nói: “Ông muốn giết Tử thần?”

Rhodes nghe cậu nói mà kinh hãi, “Sao có thể?!”

Mundra nói: “Vậy ông muốn làm sao?”

Rhodes bị hỏi thì cứng họng. Hắn ném nan đề ra là để tìm một đồng bọn cùng giải quyết, nhưng hiển nhiên hắn tìm sai đối tượng. Mundra nói đúng, có thể ngăn cản Tử thần ở Mộng đại lục chỉ có nữ thần Quang Minh, nhưng hắn đã mất tư cách tìm kiếm sự che chở của nàng.

“Có thể, bọn chúng nói dối”. Cuối cùng Rhodes chỉ có thể an ủi mình vậy mà thôi.

Mundra đột nhiên cởi áo choàng pháp sư trên người, bỏ vào túi không gian, lại lấy vòng tay ra, đeo vào cánh tay.

“Đúng rồi, không phải thầy ngươi có chìa khóa mở lối vào vong linh giới sao? Chẳng phải chúng tỏ di chuyển giữa vong linh giới và nhân giới cũng dễ dàng như trong tưởng tượng...” Rhodes dừng lại, nghi ngờ nói: “Người đang làm gì?”

Mundra không nói chuyện, tập trung chuyên môn sửa sang y phục.

Rhodes dường như cảm giác được gì đó, nhìn về phía thành Mael.

Nơi đó, một chấm đen đang tiến lại gần, dần dần biến lớn...

Rhodes đột nhiên cảm giác vết thương trên tai lại nhưng nhức.

.

53. Chương 53: Vùng Đất Tử Linh (ba)

Thành cổ chìm trong màn đêm vắng lặng, hợp thành bức màn tấm tối. Hayden cưỡi ngựa trắng phi đến, tóc vàng dưới ánh trăng lúc mờ lúc tỏ, tựa như dùng sĩ phá tan màn đêm.

“Monica!”

Người chưa đến nơi, đầu khí đến trước!

Rhodes vội triệu hồi một vụ thi một kỵ sĩ vong linh chống lại tấn công của hắn.

Vu thi bị đầu khí xé thành hai nửa, kỵ sĩ vong linh bị dư chấn đẩy lùi hai bước, một chân nghiêng lên chân Rhodes. Rhodes đau quá lùi lại, lập tức dùng thuật đòn thổ chui vào lòng đất.

“Em không sao chứ?” Hayden lập tức nhảy khỏi ngựa, một tay ôm Mundra, khẩn trương xem xét mặt đất.

Mundra lắc đầu.

Hayden nói: “Ồ đây khí tức vong linh rất nặng”

Mundra nói: “Có ba pháp sư vong linh không ra gì”. Trong phép tính của cậu hiển nhiên không tính Rhodes.

Hayden nói: “Mundra đưa em tới?”

Lời này để Mundra nghe rất kỳ quặc. Có điều đích thật là cậu tự mình dùng sức mình đến, cho nên hỏi như vậy cũng không sai.

Mundra gật đầu.

“Mundra” nhiều lần tiếp cận “Monica” nhất định không phải ngẫu nhiên. Pháp sư vong linh trước giờ coi sinh mạng như rác rưởi, gã lại chưa từng làm hại “Monica”, đủ loại đối xử đặc biệt như vậy chứng tỏ “Monica” trong suy nghĩ của “Mundra” tuyệt đối không phải là một cô gái thuận tiện kết bạn dọc đường bình thường. Hơn nữa trên người “Monica” không có vết thương, tâm trạng rất ổn, chứng minh lúc “Mundra” đưa nàng đi nàng không hề chống cự.

Hayden rũ mắt, lát sau, xoay người lên người, sau đó vươn tay về phía Mundra, hai mắt hơi cong lên, thi triển chiêu thức nụ cười mê người, “Em muốn... theo tôi trở về không?”

Mundra gật đầu không chút do dự.

Nét cười trên mặt Hayden càng đậm. Hắn cúi người bế cậu lên ngựa, một tay ôm eo cậu, một tay cầm dây cương, “Chúng ta trở về thôi”

Màn đêm mịt mù.

Dưới ánh trăng, ngựa trắng chở hai con người thung thảng đi trên bình nguyên đã từng bị vô số bộ xương chiếm cứ.

Trở lại thành Mael, Conrad và Rebecca đã đi nghỉ, George ngủ ngon một giấc dậy thế chỗ. Hai đội lính đánh thuê đều cử một người ở lại trực. Hansen đưa Darren chưa hết hoảng hồn trở về nhà trọ. Binh lính thu dọn chiến trường xong, đều tìm một chỗ ngủ.

Đầu thành mấy ngày trước còn chiến hỏa hôm nay lại yên tĩnh như một chiếc nồi lắc qua lắc lại.

“Nguyên soái”. Susan vẫn chờ hắn trên tường thành, thấy hắn trở về bình an mới thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng chạy xuống, “Ngài không sao chứ?”

Hayden xoay người xuống ngựa, sau đó bế Mundra xuống ôm vào lòng, “Cảm ơn tiểu thư Susan quan tâm, chúng tôi không sao”

“Ừm”. Susan đứng chân chừ, “Vậy, chắc là hai người trở về nghỉ ngơi?”

Hayden trao ngựa cho lính gác cổng thành, quay lại đáp: “Phải. Một mỗi một ngày rồi, cô cũng nên sớm về nghỉ ngơi đi”

Susan nói: “Chúng ta cùng đường, chi bằng đi cùng nhau?”

Hayden cười nói: “Đương nhiên. Ta cảm thấy vô cùng vinh hạnh”. Hắn nói xong, cảm thấy người trĩu xuống, phát hiện Mundra coi hắn như cái gối ôm, ôm ngủ ngon lành. Hắn bất đắc dĩ lại buồn cười liền cởi áo khoác bao người cậu, sau đó cúi xuống bế cậu lên.

Susan ghen tị nói: “Tình cảm hai người thật tốt”

Hayden nói: “Nếu có thể tốt thêm chút nữa thì càng hay”

Susan cúi đầu, “Ngài định kết hôn cùng tiểu thư Monica à?”

Hayden bị hỏi thì ngớ người, vô thức muốn bác bỏ, nhưng suy nghĩ một chút lại đổi thành, “Chúng ta chưa từng bàn đến chuyện này”

Susan nói: “Tôi có rất nhiều chị em, bình thường họ luôn nhắc đến ngài. Ngài là nguyên soái trẻ nhất của Đế Quốc, là người bảo vệ đáng tin cậy. A, mấy câu thế này chắc ngài nghe quá nhiều rồi? Tôi thật nhàm chán”

Hayden cười nói: “Mấy câu như thế cho dù nghe hơn một nghìn một vạn lần ta cũng sẽ không chê nhiều”

Susan nghiêng đầu, đuôi mắt hơi kéo lên, ánh mắt tràn ngập cảm kích cùng ngưỡng mộ, thẳng thắn không hề che giấu.

Con người Hayden tới đi, ôn nhu nói: “Cô không hề nhàm chán chút nào. Cô dũng cảm lại rất đáng yêu”

Hai má Susan đều đỏ ửng, “Tôi, a, ngài, cảm ơn”

“Sao cô lại đến thành Mael?” Hayden dừng một chút, lại cảm thấy lời này có phần soi mói đời tư, vội bổ sung nói, “Ở đây cách đế đô rất xa”

Susan nói: “Tôi chính là muốn không ở gần Fariel quá. So với khiêu vũ xã giao, tôi thích theo học ma pháp hơn”

Hayden nói: “Cô sẽ trở thành một ma pháp sư xuất sắc”

Tâm trạng Susan chợt tụt xuống, “Thiên phú ma pháp của tôi không tốt lắm. Cho dù phụ thân và mẫu thân đã tìm rất nhiều cách cho tôi, nhưng tôi biết, đời này tôi không thể trở thành ma pháp sư cấp cao được”

Hayden nói: “Ma pháp sư vĩ đại cũng không nhất định là ma pháp sư cấp cao, cũng không nhất định biết rất nhiều ma pháp, giống như trên thế giới này người vĩ đại có rất nhiều, nhưng bọn họ không nhất định là ma pháp sư”

Susan dừng lại, quay đầu nhìn hắn.

Hayden phối hợp cũng dừng bước.

“Ngài thực ra là người rất dịu dàng”. Cô siết chặt hai tay trước ngực, dường như muốn dùng nó cản lại cơn sóng cuộn cuộn trong lòng, “Không giống trong tưởng tượng của tôi chút nào”

Hayden nhướn mày, “Trong tưởng tượng của cô ta là một người rất hung dữ?”

“Không, đương nhiên không phải”. Susan ngẩng đầu, nhỏ giọng nói, “Trong tưởng tượng của tôi ngài cũng anh tuấn dũng cảm như thực tế, nhưng sẽ không dịu dàng như bây giờ. Ngài sẽ nghiêm mặt, uy phong chỉ huy quân đội”

Hayden mỉm cười nói: “Bởi vì trong quân đội không có vị tiểu thư dễ thương như cô”. Hắn nói xong, phát hiện người trong lòng chợt quây, sau đó mở mắt, hai mắt sáng trong, buồn ngủ chỗ nào? Ngoại trừ vài lần gặp mặt hồi đầu, nàng đều không trang điểm, so với lúc điểm trang thiếu phần yêu kiều lại thêm phần yếu đuối, nhất là khi đôi mắt trắng đen rõ ràng ấy yên lặng nhìn ngắm một người, tựa như đang im lặng làm nũng.

Hayden nhìn người, chỗ nào đó trong lòng bất giác mềm nhũn, giọng nói không tự chủ hạ thấp, “Không ngủ được?”

Mundra kéo y phục trên người, dùng mặt cọ vào vạt áo phía trước của hắn, phàn nàn nói: “Rất ồn”

Hayden nháy mắt làm hiệu với Susan, khẽ cười nói: “Xin lỗi”

Susan cười cười mất tự nhiên.

Lúc này Mundra mới vừa lòng thỏa ý nhắm mắt lại.

Hai người tiếp tục đi về trước. Cho dù Hayden vẫn phối hợp với bước chân chậm chạp của Susan, nhưng con đường im lặng khiến cho ngọt ngào trong lòng bỗng chốc thành buồn tẻ. Susan hơi giận dữ, rảo bước nhanh hơn.

Hayden thân nhiên phối hợp.

Cho đến cửa nhà trọ, Susan mới chợt ân hận. Nếu có thể đi thêm một lúc nữa thì tốt quá. Cho dù không nói câu nào, bầu không khí như vậy cũng rất tuyệt.

“Ngủ ngon”. Hayden thấp giọng nói.

Susan mỉm cười, không để lộ mất mát trong lòng ra ngoài, “Ngủ ngon, mai gặp lại”

Hayden đang định bước vào trong, chợt nghe tiếng một ma pháp sư thực tập chạy vội từ đầu kia con đường tới. Susan đang định chào hỏi, đã bị cậu ta hô to gọi nhỏ ngắt ngang, “Có pháp sư vong linh... tấn công!”

Susan kinh ngạc, “Chúng ta vừa từ trên thành về, ở đó rất an ổn”

Ma pháp sư thực tập liều mạng lắc đầu, một tay chỉ phía bên kia thành.

Hayden nhớ tới nhóm người ôm đồ bỏ chạy, “Có phải đám người phía nam thành không?”

Ma pháp sư thực tập liều mạng gật đầu, “Hai thầy đã đến đó...” Cậu ta còn nói gì đó nữa, Hayden đã ôm Mundra chạy về phía cậu ta chỉ. Cậu ta phản ứng coi như nhanh, lập tức chạy đuổi theo, nhưng phía trước đột nhiên có người rơi xuống!

“Á!”

Cuối cùng ma pháp sư thực tập cũng kiếm được cách giải tỏa khẩn trương suốt thời gian dài — hét muốn bứt họng.

Hai chân Hansen chạm đất còn chưa đứng vững, đã bị tiếng hét kinh thiên động địa ấy làm cho rung cả người, may mà hắn giàu kinh nghiệm chiến đấu phản ứng cực nhanh, thi triển đấu khí, mấy lần lên xuống đã biến mất khỏi tầm mắt Susan và ma pháp sư thực tập.

Ma pháp sư thực tập hét tới khản giọng mới dừng lại, khò khè hỏi Susan, “Mới nãy có phải có người ngã từ trên xuống?”

Susan bị tiếng hét của cậu ta làm cho choáng váng, ngây ngất gật đầu.

Ma pháp sư thực tập lại hỏi: “Thế, thế xác đâu?”

Susan thuận miệng đáp: “Chạy rồi”

Ma pháp sư thực tập run bắn người, “Có phải ma pháp sư vong linh trà trộn vào? Mới nãy chẳng nhẽ là vu thi? Vậy không phải trong thành rất nguy hiểm rồi?” Cậu ta lảo nhải tới lảo nhải lui không nghĩ, khiến Susan choáng váng càng thêm choáng váng, thậm chí bỏ qua ý định đuổi theo, trầm nghĩ trước tìm một chỗ yên tĩnh một chút.

Ba chiếc thang gỗ chỉ cao hơn tường thành nửa mét nằm đó cùng người chết người bị thương ngổn ngang khắp nơi.

Ngày dần sáng, le lói ánh sáng xám xám.

Hayden và Hansen chạy đến trên tường thành, nhưng chỉ nhìn thấy bên ngoài tường thành hoang vắng tiêu điều, không một bóng người.

Hayden nhảy xuống, tìm một người bị thương không quá nặng, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Người kia túm tay hắn, rên rỉ nói: “Cứu tôi, cứu cứu tôi”

Hansen hừ lạnh nói: “Không phải lúc trước các người tự cho mình giỏi bỏ đi đấy sao?”

Ngón tay người kia càng ra sức, dường như muốn trút hết đau đớn lên cổ tay Hayden, nói: “Cứu tôi!” Người kia kéo rất mạnh cho nên thân thể Hayden hơi nghiêng về trước.

Mundra khó chịu mở mắt.

Hayden dùng đầu gối gạt tay người kia, nói với Hansen: “Người vào thành hỏi xem ở đâu có thầy thuốc”

“Vâng”. Hansen xoay người chạy vào thành.

Hayden thả Mundra xuống, che cậu ở sau mình, ngồi xổm xuống nhìn người kia nói: “Cậu ta đi tìm thầy thuốc rồi, giờ người có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì không?”

Người kia lưỡng lự nhìn hắn, “Sao tôi biết cậu không lừa tôi?”

Hayden nói: “Người không có lựa chọn”

Ánh mắt người kia lóe lên tia giảo hoạt.

“Thầy thuốc cứu người có thứ tự trước sau”. Hayden làm bộ muốn đứng dậy, người kia vội kêu: “Tôi nói! Chúng tôi đến đây là để rời khỏi thành Mael. Thang chỉ có ba, cho nên, chúng tôi xếp hàng trèo lên theo thứ tự, tôi là thứ ba từ dưới lên. Tôi trèo được một nửa, chợt nghe bên ngoài có tiếng hét thảm, dường như có người kêu... kêu bộ xương gì đó. Người ở phía trên hoảng sợ ngã xuống. Tôi không biết xảy ra chuyện gì, chỉ biết bám chặt lấy thang. Sau đó, thang đột nhiên đổ, tôi cũng ngã theo...”

Hayden nói: “Trong các người không phải có ma pháp sư sao?”

Người kia kinh ngạc nói: “Sao cậu biết?”

“Ta mới là người hỏi”

Người kia cười nhạo nói: “Bọn họ có thể bay, cho nên đi sau cùng với chủ thuê bọn họ. Có điều về sau hỗn loạn như thế, có thể bọn họ đã thừa dịp chuồn rồi”

Hayden nói: “Vậy lúc sau người có thấy ma pháp sư của công hội ma pháp không?”

“Có”. Người kia nói, “Có một ma pháp sư thực tập nghe thấy tiếng động chạy lên tường thành nhìn, rồi lại chạy đi. Một lúc sau, tôi thấy hai ma pháp sư của công hội ma pháp bay ra ngoài thành”

Hayden nói: “Người biết bọn họ không?”

“Ma pháp sư Rebecca và ma pháp sư Conrad”. Người kia nói, “Thành Mael rất ít người không biết bọn họ”

“Vậy bọn họ đã về chưa?”

Người kia lắc đầu, lại nói thêm: “Tôi không thấy bọn họ, có thể họ về bằng lối khác”

Hayden nhíu mày, “Bọn họ đi bao lâu rồi?”

Người kia nói: “Đại khái, đại khái hơn mười phút đi”

Hayden nói: “Người biết người ngã xuống ở trên là ai không?”

Người kia nhìn xung quanh, chỉ vào một người đàn ông trung niên nằm trên đất ngay cả sức rên rỉ cũng sắp không còn nói: “Hắn. Hắn ở phía trên tôi”

Hayden đi qua đó. Người kia ở phía sau hắn hét lên: “Cậu đồng ý với tôi rồi, lát nữa thầy thuốc tới phải xem cho tôi trước”

Hayden cười nói: “Ta sẽ ám chỉ với thầy thuốc, nếu thầy thuốc không hiểu, ta cũng đành chịu”

“Người lừa ta!”

Hayden mặc xác người kia hô to gọi nhỏ, đi đến bên người đàn ông trung niên, nhìn vết thương của ông ta nói: “Vai trật khớp, chân gãy, xương chậu dường như cũng nứt...” Hắn chưa nói hết câu, sắc mặt người đàn ông trung niên đã trắng bệch.

“Tạm thời chưa nguy đến tính mạng”. Hayden tổng kết.

Sắc mặt người đàn ông trung niên hơi tươi hơn một chút.

“Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?”

Người đàn ông trung niên mở to hai mắt, “Rất nhiều bộ xương, còn có, khụ, cảm thương, kỵ sĩ mặc giáp... Bọn chúng điên cuồng tàn sát... giống như giết lợn”

“Giết rất nhiều người?”

“Rất nhiều, đều chết cả, đi ra ngoài trước... đều chết cả”

Hai hàng mây Hayden hơi nhướn lên. Nếu những người đó đều chết cả, vậy phải có thi thể mới đúng. Chẳng nhẽ pháp sư vong linh thu dọn chiến trường rồi? Chú ý vệ sinh sạch sẽ như vậy thực không giống tác phong của pháp sư vong linh. Chẳng nhẽ, những thi thể đó hữu dụng với bọn họ? Nhưng hắn từng gặp đám người bỏ chạy, phần lớn đều là đàn ông trưởng thành, không có gì đặc biệt. Hắn lại hỏi: “Ma pháp sư trong nhóm các người đâu rồi?”

Hai mắt người đàn ông trung niên bắn ra tia nhìn căm hận, “Bọn chúng đi rồi! Bọn chúng chỉ là, coi chúng ta như... kẻ chết thay. Bọn chúng vừa nghe đến pháp sư, vong linh... liền quay đầu bỏ chạy. Lúc trước nói, bảo vệ, bảo vệ chúng ta, đều là gạt người”

Hayden lại hỏi Rebecca và Conrad đâu rồi, nhưng chỉ thu được kết quả cũ.

Hansen công một người lao tới. Người trên lưng còn đội mũ ngủ, cả người vẫn trong trạng thái mơ màng, chỉ cho đến khi Hansen thả ông ta xuống, ông ta mới giật mình hô: “Thật lắm người chết!”

Hansen tức giận nói: “Còn rất nhiều người chưa chết, nếu ông không nhanh lên, bọn họ cũng sẽ thành người chết”

Vị thầy thuốc kia xắn tay áo, “Hòm đâu?”

Hansen lập tức đưa hòm thuốc trong tay ra.

Người bị thương nhẹ tiết lộ không ít tin tức cho Hayden lúc trước lớn tiếng gọi: “Cậu đã đồng ý với tôi”

Hayden nhìn người kia, nói với thầy thuốc: “Ông có thử nghĩ đến việc cấp cứu ca đơn giản trước không?”

Thầy thuốc xoa tay nói: “Cứu người sắp chết trước”

Người bị thương nhẹ dùng ánh mắt u oán nhìn Hayden.

Hayden mỉm cười lộ ra một con dao, “Người muốn chen ngang, không phải không có cách”

Người bị thương nhẹ ngoan ngoãn ngậm miệng.

Hayden quay qua Hansen nói: “Người đến công hội ma pháp với cổng thành hỏi xem, Rebecca và Conrad đã trở về chưa”

Hansen không dám chần chừ, lập tức xoay người chạy đến công hội ma pháp.

Hayden nhìn Mundra đang ngơ ngác nhìn trời nói: “Tôi đưa em về quán trọ trước”

Mundra giơ ngón tay chỉ về phương đông ban mai lấp ló, nghiêng đầu nói: “Trời sáng rồi”

.

54. Chương 54: Vùng Đất Tử Linh (bốn)

Có thể là xuất phát từ việc ghét nữ thần Quang Minh, pháp sư vong linh thích đi lại ban đêm, bởi vậy phần lớn thời gian ban ngày thành Mael đều an toàn.

Hansen nhanh chóng quay lại, đi theo còn có George.

“Rebecca và Conrad không đến cổng thành”. George lo lắng phun nước miếng tứ tung, đám râu mép tựa đám cỏ dại giống như được tắm ướt sương sớm, lấp lánh ánh sáng.

Hayden quay qua nói: “Ta muốn ra ngoài thành xem”

George nói: “Tôi đi với cậu”

Hayden nói: “Ông ở lại bảo vệ thành Mael”

“Không! Họ là đồng bạn của tôi, tôi nhất định phải tận mắt nhìn thấy họ không làm sao!” George thấy Hayden còn muốn phản đối, lớn giọng, “Nếu cậu vẫn muốn thuyết phục tôi, tôi sẽ giả bộ đồng ý, chờ cậu đi rồi sẽ lên ra ngoài”

Hayden nhìn ông ta bất đắc dĩ. Dù sao ông ta cũng không phải thuộc hạ của hắn, ràng buộc rất hữu hạn. “Hansen, người ở lại thủ cổng thành”

Hansen nghiêm mặt nói: “Rõ”

“Còn nữa, đưa Monica về”. Hayden đẩy Mundra về phía Hansen, nhưng giây tiếp theo Mundra đã nhảy về bên.

Đối diện với ánh mắt nghi ngờ của Hayden, Mundra không nói gì, chỉ chìa tay nắm chặt áo hắn.

George nói: “Cô ấy muốn cùng đi”

Cái này còn cần phải nói sao?

Hansen tặng ông ta một cái nhìn khinh thường. Tư cách tùy tùng bên người nguyên soái bị soán mất, hắn khá là dễ bụng.

Hayden gạt mái tóc Mundra, dịu dàng nói: “Chờ tôi ở quán trọ, tôi sẽ trở về sớm”

“Tôi có thể giúp”. Mundra nói, “Mundra sẽ giúp anh”

Ánh mắt Hayden chăm chú, “Em muốn thuyết phục gã?”

Mundra gạt đầu.

Hansen nói: “Nếu Mundra đồng ý về phe chúng ta, Audis có thể được cứu rồi”

George nói: “Chúng ta đừng đứng đây phí lời nữa. Rebecca và Conrad có thể đang gặp nguy hiểm!”

Ngón tay Hayden nhẹ nhàng nâng cằm cậu lên, đặt lên môi cậu một nụ hôn, thừa dịp Mundra ngơ ngác nháy mắt ra hiệu với Hansen, xoay người nhảy qua tường thành.

Mặc dù pháp sư vong linh đã đem thi thể và bộ xương đi sạch, nhưng nhìn gần, có thể thấy rõ dấu vết giẫm đạp trên mặt đất. Mà những dấu chân đó hướng về phía bắc — đó là hướng đi Tây Côi Mạc.

Hayden dùng ma pháp hệ phong cuốn theo George ở phía sau, cùng lướt về phương bắc.

Phong cảnh dọc đường ngày càng hoang vắng.

Thành Mael là thành thị ở cực tây bắc của Đế Quốc Kanding, cũng là trạm cuối cùng từ Đế Quốc tới Tây Côi Mạc, từ đây trở đi, phía trước vô cùng hoang vu. Càng đi về trước, khí tức vong linh càng đậm, dường như không khí hô hấp đã hòa làm một với khí tức vong linh.

George cảm thấy rất khó chịu.

Nguyên tố ở đây không hề thân thiện, giống như bị khí tức vong linh lây nhiễm, trở nên lạnh lùng thụ động.

Hayden đột ngột giảm tốc độ.

Không lâu sau, đã thấy tận cùng con đường — bờ vực.

Bên dưới vực là đất cát khô ráo, kéo dài ngút ngát đến chân trời, mệnh mang lộng lẫy.

George kinh ngạc hô lên: “Tây Côi Mạc?”

Là một trong tứ đại cấm địa, Tây Côi Mạc không quá nổi bật. Nó không giống Mộng Yểm lâm, nằm ngay cạnh học viện ma pháp đệ nhất đại lục, cũng không giống Đông Côi Mạc, vừa xảy ra chuyện lớn mà thiếu chút nữa hủy diệt cả một quốc gia. Nó và những người sống nhờ nó giống nhau, bao năm qua vẫn thâm lặng như thế, thỉnh thoảng mới có người nhớ tới. Phần lớn thời gian, nó đều bị người quên lãng, ngay cả đội lính đánh thuê và người thám hiểm đều rất ít đặt chân đến, cho nên địa hình Tây Côi Mạc còn huyền bí hơn cả Mộng Yểm lâm.

(*) Mộng Yểm lâm: rừng Ác mộng.

Ngoại trừ pháp sư vong linh, không ai biết bên trong nó ẩn chứa bảo tàng cùng nguy hiểm gì.

“Không lẽ Rebecca và Conrad...” Giọng nói George run lên không tự nhiên.

Từ khi Hayden biết ông ta, ông ta vẫn luôn lạc quan thẳng thắn. Cho dù pháp sư vong linh vây hãm thành Mael cũng không làm ông ủ rũ tuyệt vọng. Nhưng lúc này, ông đã không còn khống chế được bản thân, trải qua nhiều trận chiến như vậy, Rebecca và Conrad không chỉ là đồng nghiệp bình thường, bọn họ là chiến hữu — chiến hữu sống chết có nhau, không bỏ không rời.

Nghĩ đến bọn họ có thể đã táng mạng ở Tây Côi Mạc, thậm chí trở thành con rối trong tay pháp sư vong linh, phần nộ trong ông giống như núi lửa trào dâng không gì cản nổi!

“Chúng ta đi cứu bọn họ! Có lẽ họ chưa chết, không, họ nhất định chưa chết!” George đột nhiên giống như lên cơn lao về trước!

Trước mặt ông, lửa bốc ngút trời.

Liền đó màn nước lấp lánh quây xung quanh ngọn lửa, tựa thủy triều phá đê!

Biến cố bất ngờ khiến George và Hayden đều kinh ngạc.

George tỉnh táo khỏi cơn uất, vừa ngạc nhiên vừa ngờ vực quay đầu lại nói: “Chuyện gì vậy?”

Hayden chợt nhớ đến hai người hẳn là đang ở Tây Côi Mạc, trên mặt lộ nét mừng rỡ, “Chúng ta có người giúp”

Xung quanh nước lửa, có thể thấy vô số bộ xương chui ra khỏi cát, tiến vào chính giữa. Vu thi bồng bênh trong không trung, bắn tới tấp thủy cầu và hỏa cầu vào giữa, kỵ sĩ vong linh ở trong vòng chiến nhảy lên nhảy xuống. Nhưng không thấy bóng dáng pháp sư vong linh lẽ ra phải xuất hiện ở chỗ này.

George lẩm bẩm: “Chẳng nhẽ pháp sư vong linh tự mình xông lên trước tiên?” Ông cảm thấy rất vô lý. So với ma pháp sư nguyên tố, năng lực tự vệ của pháp sư vong linh càng yếu, bọn họ cực kỳ ỷ lại vu thi và kỵ sĩ vong linh. Nếu không phải có trong tay con rối tử linh cực mạnh, hơn nữa tinh thần lực cũng phải mạnh hơn đối phương, pháp sư vong linh sẽ không dám nhảy vào hiểm cảnh như lúc này. Nhưng pháp sư vong linh lại không thể cách quá xa con rối của mình, bởi vì lực khống chế chúng sẽ suy yếu, rất dễ làm chúng mất kiểm soát, cũng vô pháp phát huy toàn bộ sức mạnh của chúng. Nhìn động tác của kỵ sĩ vong linh và vu thi trước mặt, pháp sư vong linh của chúng hẳn phải ở ngay đây.

Hayden nhớ đến “Mundra”, không ngừng soi xét mặt đất, “Cũng có thể trốn dưới đất”

George nói: “Sao có thể? Chẳng nhẽ chúng biết ma pháp hệ thổ?”

Hayden nói: “Ta đích thực từng gặp pháp sư vong linh biết dùng ma pháp hệ thổ”

George kinh hãi, sau đó xoa tay nói: “Như vậy càng tốt”

Hayden nhướn mày.

“Chưa nói với cậu à?” George lấy ma pháp tượng ra, lẩm rầm nói, “Tôi là ma pháp sư hệ thổ cấp bảy!”. Theo cử động vung vẩy của ma pháp tượng cát chậm rãi bay lên, bao bọc nước lửa ở giữa.

Bộ xương quá nhẹ rơi xuống thành đồng, không rõ đâu là xương chân xương tay.

Hayden rút kiếm, nhắm chuẩn đồng xương, đường kiếm quét qua, đám xương vốn lẫn lộn khó phân càng thêm lẫn lộn khó phân.

“Nhìn kia!” George chỉ vào góc nhọn màu cát chìm dưới đất, “Đó là gì?”

Hayden không đáp, dùng đầu khí giáng thẳng xuống đó.

Choang một tiếng, phần góc bay mất, để lộ một lỗ tối đen.

“Bọn chúng trốn trong đó!” Nước bọt George lại nhịn không được mà tung bay.

Hayden đã vọt tới.

Tuy nhiên bên trong bức tường nước cát, chợt xuất hiện một bóng người, chắn trước mặt hắn phất tay về phía lỗ đen. Một dòng nước mỏng mảnh ngưng tụ trong không trung, sau đó chảy vào trong lỗ.

“A!”

Bên trong vang lên hét.

“Đã lâu không gặp”. Bóng người kia quay lại, khuôn mặt lộ ra không tính trẻ tuổi, nhưng cực kỳ cá tính, “Ta tưởng ngươi sẽ dẫn theo đội quân Tulip đến giúp chúng ta cơ đấy”

Hayden cười nói: “Có ngài Vincent và cô Olivia ở đây, ta chỉ cần làm khán giả”

Vincent nói: “Có người làm khán giả thật kích thích”

Hayden lùi về sau hai bước, thuận tiện căn George đang hằm hè choảng nhau qua một bên.

George bất mãn nói: “Cậu làm cái gì thế hả?”

Hayden mỉm cười nói: “Tin ta. Có họ ở đây, chúng ta chỉ cần vỗ tay”

Hắn vừa dứt lời, hạt cát cấu thành bức tường cát đã bị liệt hỏa rừng rực thiêu rụi! Bên trong ánh lửa bốc cao vụt, có một bóng hình thon thả đứng thẳng kiêu ngạo, chậm chậm hạ xuống từ trên không. Kỵ sĩ vong linh và vu thi còn lơ lửng trên không đều bị diệt không thừa một móng. Lúc này chỉ còn có ——

Vincent, Hayden, George và Olivia vừa xuất hiện từ trong ánh lửa đương nhìn chăm chăm vào chiếc hộp kim loại vừa lộ ra.

Mặt trên hộp khảm hạt lồi lõm, khiến nó nhìn qua rất giống một chiếc hộp cát do cát sỏi tụ thành. Chiếc hộp đại khái rộng năm mét dài năm mét cao năm mét, chuẩn một hình lập phương.

Từ khi nó bị đào ra, trong hộp không có lấy một động tĩnh.

Vincent cười âm hiểm nói: “Trang bị lặn của bọn họ không tệ à”

Olivia lấy gậy ma pháp gõ lên chiếc hộp, “Chi bằng dùng lửa ninh thành canh”

.

55. Chương 55: Vùng Đất Tử Linh (năm)

Một tiếng choang vang lên, một mặt chiếc hộp kim loại đổ xuống ầm ầm, cát bụi mịt mù. Trong hộp vắng vắng tiếng nước rột roạt, nhưng bên trong tối đen như mực, tuyệt không thấy bóng người.

Vincent khoanh tay nói: “Dùng lửa đun sôi nước có lẽ hơi mất thời gian, nhưng đối với ma pháp sư hệ thủy mà nói, ngưng tụ nước thành băng... là chuyện rất đơn giản”

Giọng y còn chưa tan, đã thấy một bóng người vội vàng lao bắn ra ngoài. Toàn thân gã sũng nước, nhỏ xuống tí tách, sức nặng của nước khiến chân trước gã vừa bước ra khỏi chiếc hộp, chân sau đã khụy xuống, chật vật quỳ trước mặt Hayden và George.

George dùng ma pháp hệ thổ tạo ra một chiếc hố lớn dưới người gã, sau đó không ngừng hất đất cát vào.

Vincent liếc George, búng tay, pháp sư vong linh kia lưng gập lại bị đưa lên trông như một con tôm được câu lên, sau đó bị quăng sang một bên.

George thở phì phò nói: “Sao người lại cứu gã?”

Vincent nói: “Tù binh của ta sống chết của gã đương nhiên do ta quyết định”

George cứng họng, nhưng rồi lập tức nói: “Chúng bắt Rebecca và Conrad!”

Ông trừng mắt hung tợn với pháp sư vong linh, nếu ánh mắt của ông có thể hóa thành cát, mộ phần của pháp sư vong linh kia nhất định sẽ từng từng không thua trụ trời.

Vincent đứng đưng: “Rebecca và Conrad là ai?”

Hayden biết tính y việc không liên quan tui tui không bận tâm, vội nói: “Là ma pháp sư của công hội ma pháp thành Mael”

Vincent đích thật không bận tâm. Y lấy chân đá pháp sư vong linh kia, “Không muốn chết, mau đứng dậy”

Pháp sư vong linh kia chậm chạp ngồi dậy, hai mắt vô thức nhìn về phía chiếc hộp kim loại, lập tức hít vào một hơi khí lạnh. Nước trong hộp đã đông thành băng, có một pháp sư vong linh có lẽ cũng muốn chạy ra ngoài theo gã, nhưng mới chỉ kịp vươn tay ra, đầu và thân đã vĩnh viễn bị đóng băng trong khoảnh khắc sắp chạy ra đó.

Vincent nói với George: “Ma pháp sư hệ thổ?”

George cực kỳ bất mãn thái độ đứng đưng không hề giấu diếm của y, nói một cách thô lỗ: “Làm gì?”

“Chôn chúng”

George cười nhạo nói: “Người còn sợ bọn chúng bị dã thú ăn thịt?”

Vincent nói: “Ta chỉ cảm thấy một chiếc hộp lớn như vậy chẵn giữa đường rất chướng mắt”

George nói: “Vì sao ta phải nghe lời người?”

Hayden ra hiệu bằng mắt với George. Lúc này George mới không cam tâm tình nguyện chôn chiếc hộp kim loại xuống đất.

Không nhìn thấy thảm trạng trước khi chết của đồng bạn ít nhiều xoa dịu tâm trạng hoảng loạn của gã pháp sư vong linh sống sót duy nhất. Gã đứng dậy, mắt nhìn lướt qua Vincent rất nhanh, nhưng lại dừng lại trên mặt Hayden, nói thất thanh: “Người...”

Hayden nhướn mày, “Người biết ta?”

Vincent trêu chọc nói: “Đây là lần đầu tiên ta gặp người hâm mộ giới tính nam của người đấy”

Pháp sư vong linh đầu tiên nhìn hẩn mờ mịt, rồi nhanh chóng lắc đầu: “Người không phải”

Vincent nói: “Người người biết không phải Hayden này?”

Ánh mắt Hayden nghiêm túc, nói: “Người người gặp có phải khoảng bốn mươi tuổi, má trái có một vết sẹo rất mờ?”

Ánh mắt pháp sư vong linh lóe lên, “Ta nhìn nhầm”

Vincent vỗ vai gã nói: “Sẽ chết người”

Olivia nâng hỏa cầu đi đến, “Chúng ta cần cái đầu của vong linh pháp sư, có tay và chân hay không không quan trọng”

Khuôn mặt pháp sư vong linh trắng toát, nói: “Các người muốn làm gì?”

Olivia hát hàm về phía Hayden, “Trước tiên trả lời câu hỏi”

Pháp sư vong linh nhìn quanh bốn phía, dường như đã nhận mệnh, nói lú lú: “Priest muốn làm vụ yêu. Người đó ở trong danh sách thí nghiệm của gã, hơn nữa còn sắp thành công”

Tim Hayden thất lại, “Làm thành vụ yêu? Người nói, ông ấy đã chết?”

“Không”. Pháp sư vong linh nói, “Vụ yêu khác vụ thi. Vụ yêu phải sống trải qua tôi luyện độc dược và lời nguyện. Người đó và đồng bạn của hẩn là hai người duy nhất may mắn còn sống. Đối với pháp sư vong linh mà nói, đây là báu vật quý giá nhất”

Hayden nói lạnh lùng: “Priest ở đâu?”

Pháp sư vong linh nói: “Không biết. Gã vâng lệnh Tử thần tấn công thành Mael, nhưng tối qua đi rồi chưa thấy về”

Hayden nói: “Gã trông thế nào?”

“Đa đen thui, mặc áo choàng pháp sư màu xanh lục...”

Hayden nhớ trước lúc đón “Monica” về, một trong số những cái xác nằm trên đất rõ ràng rất phù hợp với miêu tả của gã. “Người biết nhà của gã ở đâu không?”

“Không biết”. Pháp sư vong linh trả lời cực nhanh.

Vincent mỉm cười nói: “Thực sự sẽ chết người”

Pháp sư vong linh nghiêng răng nói: “Ta thực sự không biết. Pháp sư vong linh không tùy tiện nói ra nơi ở của mình cho kẻ khác”

Olivia nói: “Bọn họ tới đánh thành Mael, các người tới làm gì?”

Pháp sư vong linh cúi đầu.

George đột nhiên dùng ma pháp trường phang bừa gã một trận.

Nhóm người Hayden khoanh tay đứng nhìn.

Pháp sư vong linh đương hoảng loạn, thân thể cũng vốn yếu ớt, sao chịu nổi một trận đòn, chẳng mấy chốc nằm úp sấp trên đất, bộ dạng hấp hối sắp chết.

Hayden bắt lấy ma pháp trường của George, kéo ông ta lại.

George chưa hết giận, lầm bầm: “Đối phó loại người này, động thủ là thực tế nhất!”

Vincent ngồi xổm xuống, vốc cát hất vào mặt pháp sư vong linh, “Chúng ta cần pháp sư vong linh, nhưng không nhất định là người”

Pháp sư vong linh chậm chậm ngẩng đầu, nhận mệnh nói hỏn hển: “Chúng ta, chúng ta cũng đến đánh thành Mael, chúng ta nghe nói, hai người nọ, đều tìm thấy ở trong thành. Cho nên muốn, thử, thử vận may”

“Thuận tiện xem có vợ vết được gì không”. Olivia từ trên cao nhìn xuống gã, “Người thực sự không biết bọn họ ở đâu?”

Pháp sư vong linh im lặng một lúc mới nói: “Ở sâu bên trong Tây Côi Mạc, có một tòa thành tên là thành Dans, là nơi khực, nơi pháp sư vong linh chuyên dùng làm nơi giao dịch. Hai người nọ đã được đưa... đến đó”. Gã ngẩng đầu, dùng ánh mắt cầu xin nhìn Vincent, “Các người muốn ta làm gì cũng được. Nhưng, ta van các người, nếu gặp một nữ, nữ pháp sư tên là Dorothy, hãy tha cho cô ấy một con đường sống. Cô ấy chỉ muốn dùng bọn họ để trao đổi... trao đổi ít tiền”

Vincent nói: “Dorothy là tình nhân của người?”

Pháp sư vong linh cười khổ nói: “Cô ấy là vợ của ta. Chúng ta vô tình tìm được hai người nọ, ta sợ, chúng ta cùng đi sẽ khiến các pháp sư vong linh khác nghi ngờ. Priest có hai người bạn rất mạnh, ta phải ở lại xóa tan nghi ngờ của bọn họ”

Hayden nói: “Sáng sớm hôm nay bắt gặp tập kích thành Mael là các người?”

Pháp sư vong linh gật đầu, sau khi khai ra vợ mình, dường như gã chẳng thiết giấu diếm gì nữa.

Hayden nói: “Những người kia đâu?”

Pháp sư vong linh nói: “Chết hết rồi. Bọn họ không vượt qua nổi cửa đầu tiên”

Hayden nói: “Gồm cả hai ma pháp sư?”

Tại George dựng thẳng đứng, hai mắt nhìn chăm chặp gã.

Pháp sư vong linh chần chừ đáp: “Bọn họ bị làm thành vu thi rồi...”

“A!” Cát dưới chân pháp sư vong linh theo tiếng hét giận dữ của George bắt đầu xoáy tròn cuộn cuộn.

Vincent dùng ma pháp hệ phong dịch pháp sư vong linh ra chỗ khác.

“Vì sao ngươi cứu gã?!” George tức giận lao đến, lại bị Vincent tiện tay dùng gió ném xa hơn mười mét.

Hayden nói: “Mất đi bằng hữu là một chuyện khiến người đau khổ”

Vincent nói: “Ồ...”

“Không phải ta giết! Là bọn họ!” Pháp sư vong linh hoảng hốt giải thích nói, “Nhưng bọn họ đã chết, vậy hai vụ thì kia cũng sẽ không còn”. Giọng gã hơi có vẻ tiếc nuối.

Vincent thấy George vẫn không buông tha đang phóng về, lại dùng gió đẩy ông ra xa hơn, “Câu hỏi tiếp theo rất quan trọng, liên quan tới tính mạng của ngươi”

Pháp sư vong linh trợn trừng mắt, “Ta đã trả lời câu hỏi mới này rồi”

Vincent nói: “Này là làm nóng. Câu hỏi kế tiếp mới có thể khẳng định giá trị tồn tại của ngươi”

“Câu hỏi gì?”

“Một người hao hết tinh thần lực đã hôn mê, còn có thể cứu được không?” Khi Vincent hỏi, hai mắt Olivia vẫn luôn quan sát nét mặt của pháp sư vong linh, muốn xem xét gã đang nói thật hay bịa chuyện để giữ cái mạng.

Pháp sư vong linh trầm tư một lúc nói: “Cái này, ta cũng không biết”

Giọng Vincent cất cao, “Không biết?”

Pháp sư vong linh nói: “Trên lý thuyết, chỉ cần người còn sống, tinh thần lực sẽ hồi phục dần. Nếu không thể, nhất định là vì tinh thần lực đã tiêu hao quá độ, tổn thương đến đầu hắc, cho nên, phải xem đầu hắc còn có thể cứu được không”

Olivia nói: “Nếu hắc đã được đóng băng thì sao?”

Pháp sư vong linh ngần ra nói: “Người có thể đóng băng được?” Gã thấy sắc mặt Olivia không tốt lành gì, lại nói, “Cái này, ít nhất phải nhìn qua người kia mới biết được có thể cứu được hay không”

Vincent cười hì hì nói: “Tốt nhất là có thể cứu, nếu không... Ngươi biết đấy”

Pháp sư vong linh bị uy hiếp sợ cứng đờ người.

Hayden lại hỏi: “Trừ các ngươi, còn ai đến tấn công thành Mael nữa?”

Cuối cùng cũng gặp một câu hỏi đơn giản, pháp sư vong linh thả lỏng nói: “Tạm thời không còn. Tử thần đặc biệt ra lệnh cho mình Priest, chúng ta là lên đi theo”

Hayden biết sự tình không đơn giản như vậy. Từ sau khi biết đến tồn tại của Hỏa thần, tồn tại của những vị thần trong truyền thuyết đã không còn là tưởng tượng hão huyền vô cơ nữa, bọn họ thực sự tồn tại, ở một góc loài người không nhìn thấy. Chỉ cần bọn họ sẵn lòng, bất cứ lúc nào họ cũng có thể trở về hiện diện trong tầm mắt loài người. Nếu Tử thần thực sự hạ lệnh tấn công thành Mael, như vậy, có lẽ sẽ nhanh chóng có nhóm tiếp theo.

Vincent và Olivia liếc nhìn nhau, sau đó nhìn về phía Hayden. Mặc dù Hayden không nói rõ người nọ là ai, nhưng bọn họ hiển nhiên đều đoán được.

Olivia nói: “Ta muốn đưa gã về để đo cứu Audis, ngươi có tính toán gì không?”

Hayden nói: “Ta muốn tới thành Dans”

Vincent nói: “Ciro cho phép ngươi sử dụng quân đội?”

Hayden nói: “Không, chỉ có ta và Hansen”

Vincent nhướn mày khó hiểu.

Hayden cười khỏ nói: “Ta cũng không ngờ thành Cotter và thành Mael sẽ trở nên thế này”

Olivia cau mày nói: “Thành Cotter làm sao?”

“Chuyện rất dài. Chúng ta cứ về trước đã”. Hayden day day vùng giữa lông mày. Mặc dù ở trong lòng hần hận không thể mọc thêm một đôi cánh lập tức bay đến thành Dans, nhưng “Monica” và Hansen còn đang ở thành Mael, những người khác còn đang chờ tin của hần.

Trên đường về, Hayden đánh ngất George không ngừng rú rít, trong bầu không khí tương đối yên tĩnh kể lại vắn tắt những chuyện đã xảy ra ở thành Cotter và thành Mael.

Vincent cũng kể tóm tắt những gì y và Olivia trải qua.

Vincent tới Tây Côi Mạc để tìm kiếm pháp sư vong linh cứu Audis, nhưng sự việc không dễ dàng như họ tưởng. Mặc dù ngày trước Vincent đã từng tới đây, nhưng những năm gần đây, Tây Côi Mạc đã thay đổi rất nhiều. Những pháp sư vong linh trong trí nhớ của Vincent không phải đã chết thì là đã dọn nhà, cho nên bọn họ tìm kiếm thật lâu vẫn không có tin tức gì. Đồ dùng trong túi không gian đã gần cạn, bọn họ đành phải quay về, ai ngờ đánh bậy đánh bạ lại đụng trúng một pháp sư vong linh muốn thử dùng người sống làm vụ yêu. Bọn họ vốn định bắt sống gã, nhưng nhanh chóng phát hiện gần đây còn có các pháp sư vong linh khác ẩn nấp. Vì vậy, sau khi không cẩn thận giết mất pháp sư vong linh đứng ngoài sáng, bọn họ bắt đầu tìm kiếm nơi ẩn nấp của các pháp sư vong linh khác — cũng chính là cảnh Hayden bắt gặp.

Hai bên trao đổi tin tức xong, thành Mael đã bắt ngờ ở ngay trong tầm mắt.

Mình ghét truyện ma pháp, tên thật khó chơi, xưng hô thật khó chọn, không phải cổ trang không phải hiện đại, lừng lừng lơ lơ, tuổi tác lập lờ... tiểu thư, tiên sinh, đại nhân, các hạ cái gì, tôi muốn gọi là Hayden-sama, Monica-chan, Hansen-kun, Rhodes-san (° °

Bức xúc lâu rồi giờ mới thổ lộ nhân gặp cái từ Vincent các hạ rất là cũng như phải tìm tên cho ông bác pháp sư áo xanh, cho đến hiện tại nó là cái tên mình bất lực nhất, đành phải bịa ra tên Priest thật hoành làm sao...

56. Chương 56: Vùng Đất Tử Linh (sáu)

Đến thành Mael, Hayden giao George cho đội lính đánh thuê canh gác trên tường thành, cũng để bọn họ đánh thức ông ta.

George sau khi tỉnh lại, cũng mặc kệ chuyện Hayden đánh ngất mình, lập tức giải thích chuyện xảy ra với người canh gác trên tường thành. Bọn họ hay tin Conrad và Rebecca đã chết, đều cảm thấy buồn bã. Bảo vệ cho thành Mael nhiều ngày như vậy, bọn họ có lẽ có tư tâm, không muốn trở thành lá chắn nhiệt tình trong tay kẻ khác, nhưng hai bên đã sớm nảy sinh tình cảm bạn hữu cùng chung hoạn nạn. Tính tình Conrad và Rebecca lại tốt hơn George nhiều, tương đối hoan nghênh cùng với nỗ lực của bọn họ, không ngờ đêm trước ngày thắng lợi lại rơi vào kết cục như vậy.

Hayden dẫn Olivia, Vincent và pháp sư vong linh kia trở về quán trọ.

Hayden muốn đến thành Dans, nhất định phải bắt pháp sư vong linh vẽ đường đến thành. Pháp sư vong linh hiển nhiên không có cách từ chối. Nhưng lúc trước gã bị ngập nước, sau lại bị George tấn cho một trận, cả người yếu ớt mệt mỏi, cầm bút cả nửa ngày mới vẽ xong đường đi.

Olivia sốt ruột đứng dậy, đi tới bên cửa.

Mặc dù đã tìm thấy pháp sư vong linh, nhưng cô thấy gã cũng không nắm chắc. Hơn nữa Hydeine nói chưa chắc biện pháp đóng băng đã hiệu quả, hơn nữa lại qua nhiều ngày như vậy.

Hayden vốn muốn đi xem “Monica”, nhưng Olivia Vincent ở đây, hần không thể một người chạy lên. May mà Hansen dẫn Mundra chạy xuống.

“Học viện trưởng, ngài Vincent”. Hansen chào hỏi lần lượt.

Mundra bước chậm lại, nấp sau Hayden, hai mắt nhìn Olivia Vincent không chớp.

Ma pháp sư hoàn mỹ biết bao!

Cho dù khí tức vong linh trong cơ thể còn bị Quang Minh thần lực áp chế mạnh mẽ, cậu vẫn cảm giác được kích động điên cuồng trong lòng.

Thật muốn bóp chết hoặc là dìm chết bọn họ cũng được, sau đó dùng bàn chải nhỏ chà bọn họ thật sạch sẽ, sẽ không thối rửa, vĩnh viễn rực rỡ như lúc này. Thầy từng cho cậu một lọ thuốc nước cực kỳ cực kỳ quý giá, vô sắc vô vị, tốt hơn thuốc nước màu xanh nhiều. Thầy định dùng nó cho học viện trưởng học viện ma pháp St. Paders là Orosey, nhưng đến lúc thầy chết vẫn chưa thành công. Mà cậu muốn dùng nó cho Hydeine, Orosey đã ngoài cái tuổi để người ta nhớ thương rồi, đáng tiếc đến tận bây giờ, ngay cả mặt mũi Hydeine cậu cũng chưa được nhìn thấy.

Giờ nghỉ lại, Olivia cũng tốt lắm.

Bà ta xinh đẹp, trẻ trung, vóc dáng thon thả, quan trọng nhất là, thực lực bà ta mạnh mẽ. Tinh thần lực của cậu vẫn lưu lại vết thương ngày trước bị Olivia phản kích, mặc dù đã mờ đi rất nhiều, nhưng cậu vẫn luyến tiếc không nỡ xóa hẳn. Chỉ khi nào bà ta hoàn toàn thuộc về mình, trở thành vũ khí của mình, hai bên liên hệ tinh thần với nhau, cậu mới xóa đi. Lọ thuốc thầy để lại rốt cuộc có thể phát huy công dụng rồi.

Cậu càng nghĩ càng hưng phấn, ngay cả gương mặt cũng đỏ lên, ngón tay nắm lấy Hayden không ngừng siết lại.

Hayden trở tay nắm lấy tay cậu, nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Mundra nâng mắt, đối diện đôi con ngươi xanh thẳm, hưng phấn lúc này mới rụt rè bớt.

Hayden thấy cậu mới nãy nhìn chăm chăm Olivia, liền cười giới thiệu nói: “Vị này là thầy của tôi, học viện trưởng học viện ma pháp hoàng gia Đế Quốc. Vị này là Vincent thầy của ma đạo sư Hydeine”

Vincent nhú mày nói: “Giới thiệu về ta nghe có vẻ rất không ra sao”

Nhưng giới thiệu rất không ra sao này lại khơi dậy hứng thú trong Mundra. Lúc hai mắt cậu nhìn vào Vincent, chợt cảm thấy bộ dạng y rất quen, hình như đã gặp ở đâu đó. Cậu nhìn Olivia, lại nhìn Vincent, cuối cùng cũng nhớ ra khi mình tấn công Olivia, y chính là ma pháp sư hệ thủy đã chạy tới cứu người.

Sóng nước cuộn cuộn vẫn còn rõ ràng trong ký ức cậu.

Đây quả là vật liệu tuyệt vời khiến người ta thêm muốn hơn cả Olivia nữa!

Hai mắt Mundra dán chặt vào y.

“Em ấy là Monica”. Hayden lay nhẹ cánh tay cậu, cúi người ở bên tai cậu nói nhỏ: “Em còn nhìn nữa, tôi sẽ ghen đấy”

Olivia chợt nói: “Cô bé bao tuổi?” Rõ ràng là lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này, nhưng cô có một cảm giác quen thuộc khó hiểu.

Hayden nói: “Mười sáu tuổi? Có thể là mười bốn mười lăm tuổi”. Hứng chịu ánh mắt trêu chọc của Olivia, giọng nói của hắn càng ngày càng nhỏ.

“Vẽ xong rồi”. Pháp sư vong linh thay hắn giải vây.

Olivia thôi suy nghĩ. Có lẽ cô nghĩ quá nhiều, để đó có nhiều thiếu nữ như vậy, có lẽ cô đã từng gặp người giống thế.

Hayden ngoảnh cổ nhìn, vùng giữa hai lông mày lập tức nhăn lại, “Bốn điểm trên dưới trái phải là cái gì?”

Pháp sư vong linh nói: “Đông tây nam bắc”

Gã không ở trong quân đội, bản đồ vẽ thành như vậy có thể hiểu được. Hayden viện cớ tốt nhất thay cho gã, lại hỏi: “Vẽ ở chính giữa là...”

“Là thành Dans”. Pháp sư vong linh dùng bút ghi rõ bên trên mấy chữ thành Dans.

Mundra nhú mảy.

Hayden nói: “Vậy đường ngoằn ngoèo kia là đường đi?”

Pháp sư vong linh nói: “Thành Dans ở sâu bên trong Tây Côi Mạc, dọc đường không có ốc đảo nào, rất khó phân biệt phương hướng. Chỉ có thể dựa vào bước chân tính toán đường đi. Mỗi khúc biểu thị một vạn bước...”

Hayden hỏi: “Người đang nghiêm túc?”

Pháp sư vong linh sờ chỗ bị đánh cho bầm dập, lập tức gật đầu nói: “Cực kỳ nghiêm túc”. Nhìn vẻ mặt của gã, nếu có thể chỉ thiên địa nhật nguyệt tỏ rõ tấm lòng khiến hắn tin gã, gã nhất định sẽ làm không chán chữ.

Mundra rử mắt. Pháp sư vong linh này là kẻ lừa đảo.

Hayden cất bản đồ đi, nói với Olivia đứng bên cạnh đã sắp chờ không nổi: “Vật quy nguyên chủ”

Olivia lập tức đứng thẳng người, nói: “Chúng ta đi thôi”

Khuôn mặt pháp sư vong linh trắng bệch, “Có thể nghỉ... Ta biết rồi”. Gã chán nản đứng dậy, loạng choạng lê bước theo.

Hayden nói: “Lúc đi ta sửa ma pháp trận thành Cotter rồi, không biết thành chủ thành Cotter có lại phá hủy nó nữa không”

Giọng điệu Olivia rất không tốt lành, nói: “Nghe nói Blue Castle của gã là cảnh đẹp nổi tiếng nhất của thành Cotter, ta nghĩ ta rất sẵn lòng giúp nó nổi tiếng hơn nữa, đến nỗi lửa đốt thành gì đó”

Vincent cười nói: “Nước lửa giao hòa thế nào?”

Ánh mắt Olivia quét đến y, cơn giận thoáng xuôi xuống, “Đi thôi”

Hayden tiễn bọn họ đến công hội ma pháp.

Mundra chán chừ, cuối cùng vẫn đi theo. Dù không thể động thủ, nhưng nhìn thêm một lúc cũng tốt. Vật liệu tuyệt như vậy... Chỉ tiếc là còn sống. Cậu nhìn bóng lưng Vincent và Olivia muốn chảy nước miếng.

Hayden không kìm được nhéo má cậu, nói nhỏ: “Em lại giận?”

Mundra nhìn hắn mờ mịt.

Hayden tự rước lấy nhục, bắt đắc dĩ cười cười.

Đoàn người đi tới cửa công hội ma pháp, phát hiện bên trong đều là tiếng nén khóc nức nở.

Mặc dù thành Mael đã an toàn, nhưng để có sự an toàn này, cái giá bọn họ phải trả quá thê thảm. Toàn bộ công hội ma pháp ngoại trừ các ma pháp sư thực tập, chỉ còn duy nhất George là nhân viên công hội chính thức.

Nhóm người Hayden bước vào đại sảnh, thấy bọn họ đang quây quanh hai chậu lửa, vừa thút thít vừa im lặng cầu nguyện.

Một lúc sau, George ném hoa tươi không biết kiếm đâu ra vào chậu lửa, nhỏ giọng nói: “Cầu nguyện hai người yên nghỉ!”

Hayden cũng hành lễ. Hắn quen biết Conrad, Rebecca không lâu, nhưng kính phục ý chí vĩ đại không quản ngại hi sinh bảo vệ nhân dân trong thành của họ.

George quệt nước mắt, đi tới nói: “Các người tới làm gì?” Ông căm giận nhìn trừng trừng pháp sư vong linh. Mặc kệ gã là chủ mưu hay tông phạm, trong mắt ông, gã là pháp sư vong linh, thì chính là thằng khốn!

Hayden nói ra mục đích đến đây.

George lườm hắn, hiển nhiên còn ghi hận chuyện hắn đánh ngất mình, “Không phải cậu nói ở đó có thú Phệ Hồn sao?”

Vincent cười híp mắt nói: “Chúng ta đang muốn đi tham quan”

George nhìn y nửa tin nửa ngờ.

Vincent nói: “Nếu người có hứng thú, chi bằng cùng nhau đi?”

Y chỉ thuận miệng nói thế, ai ngờ George lại thực sự gật đầu nói, “Cũng tốt. Vừa hay ta đang muốn đến công hội ma pháp báo cáo tình trạng nơi này. Nhiều người sức lớn, cho dù có thú Phệ Hồn, chúng ta đồng người có thể đối phó được”

Đối với tự tin của ông, Vincent đáp trả bằng một nụ cười ý vị thâm trường.

Susan nói: “Thầy, thầy đi rồi, bọn con làm sao giờ?”

George nhìn Hayden.

Hayden nói: “Ta sắp rời khỏi thành Mael”

George cau mày nói: “Cậu cũng đi? Đi đâu?”

Hayden nói: “Thành Dans”

George hít vào một hơi khí lạnh nói: “Cậu thực sự muốn đến đó?”

Hayden mỉm cười.

George nói: “Cậu định một mình đến đó? Không phải cậu là nguyên soái Đế Quốc sao? Chẳng nhẽ không thể triệu tập quân đội đến đập chúng một trận? Chút xú phúc lợi cũng không có, cậu làm nguyên soái Đế Quốc là vì cái gì hở?”

Hayden lập tức trả lời: “Bảo vệ quốc gia”

Các ma pháp sư thực tập đều nhìn hắn đầy hâm mộ. Không hổ là người bảo vệ Đế Quốc!

George lầm bầm: “Trả lời theo tiêu chuẩn”

Olivia nghĩ một lúc rồi nói: “Hay là chờ ta về hoàng cung hỏi ý kiến bộ hạ, ta nghĩ bộ hạ hẳn sẽ đồng ý cho người mượn binh mã”

Hayden cười thờ dãi nói: “Chính bởi vì bộ hạ sẽ đồng ý, cho nên con mới không thể”

Olivia nói: “Ta rất thích tác phong tự lực cánh sinh không mượn tay người khác của con, nhưng hi vọng con có thể quan tâm hơn đến tầm quan trọng của con đối với Đế Quốc”

Hayden nói: “Người duy nhất Đế Quốc không thể mất đi là bộ hạ”

“Xem ra ta không nói lại con rồi”

Hayden cười cười.

Olivia nói: “Giống như khi xưa ta không cách nào thuyết phục con đừng rời khỏi học viện ma pháp hoàng gia”

Hayden nói: “Con cảm thấy như hiện tại đâu có tồi”

“Ma võ song tu nghe có vẻ rất oai phong, nhưng ý nghĩa của nó là vĩnh viễn vô duyên với cao thủ nhất tuyệt”. Olivia nói, “Ta không cho rằng nó đáng giá”

Hayden nói: “Nhưng chức nghiệp của con là nguyên soái. Cái con cần là năng lực chiến đấu toàn diện nhất”

Vincent vỗ vai Olivia, “Ta nghĩ so với hắn, Audis càng cần chúng ta hơn”

Olivia nghĩ đến Audis, lập tức thu hồi tâm tư, quay sang George bĩu môi nói: “Dẫn đường”

George đã bắt đầu phân công nhiệm vụ cho các ma pháp sư thực tập sau khi mình rời khỏi công hội ma pháp từ lúc này, gồm cả chuyện liên quan đến đội lính đánh thuê, chiếc ghế thành chủ bỏ không của thành Mael rất có thể sẽ mang đến phiền phức.

Hayden lắng nghe chăm chú, phát hiện vị ma pháp sư thoát nhìn rất lỗ mãng này lại có mặt chu đáo như vậy, chỉ ít ông cũng điếm qua một lượt những nguy cơ có thể xảy ra sắp tới ở thành Mael. Cuối cùng, ông hứa hẹn với nhóm tiểu ma pháp sư đứng trước nguy nan chưa hề lùi nửa bước này: “Chờ ta thông báo chuyện xảy ra ở đây cho tổng bộ công hội ma pháp xong, sẽ lập tức trở lại!”

“Tạm biệt thầy!”

Các ma pháp sư thực tập tỏ ra vô cùng buồn bã, hai bên vừa đi vừa trò chuyện tạm biệt mất mười phút, đến khi Olivia mất sạch kiên nhẫn phải cắt ngang mới lưu luyến bịn rịn chia tay.

Ma pháp trận truyền tống vẫn dùng được.

Sau khi nhìn thấy Vincent, Olivia, George và gã pháp sư vong linh biến mất trong ma pháp trận, các ma pháp sư thực tập lập tức cảm thấy áp lực vô hình đè nặng lên vai, trong lòng vô cùng trống trải. Bọn họ trở về phòng theo nhóm, chuẩn bị đánh một giấc tử tế.

Susan nhìn thấy Hayden dẫn Mundra rời đi, vội đuổi theo, “Hayden... Ngài nguyên soái”

Hayden và Mundra dừng lại nhìn cô.

Susan nhỏ giọng nói: “Có thể mang tôi theo không? Cũng đã đến lúc tôi cần trải nghiệm, tôi nghĩ đây là một cơ hội tốt. Hơn nữa, ma pháp của tôi có thể hữu dụng cho mọi người”. Cô nhìn Hayden đầy mong đợi, dường như chỉ chờ hấn gật đầu, sau đó cô có thể nhào vào lòng hấn.

Nhưng Hayden đã cự tuyệt, vẫn mỉm cười ôn hòa, “Ta muốn làm một chuyện cá nhân, sẽ rất không tiện”

Susan gục đầu thất vọng, “Vậy à...” Cô liếc nhìn Mundra ao ước, rồi quay người trở về công hội ma pháp. Bước chân cô vừa ngắn lại vừa chậm, dường như muốn lưu thời gian đối ý cho đối phương, nhưng cho đến khi bóng dáng cô khuất khỏi tầm mắt Hayden, hấn vẫn không nói thêm một chữ.

Mundra đột nhiên kéo Hayden.

Hayden xoa đầu cậu. “Sao vậy?”

Mundra vươn tay, bấu lấy vai hấn, hai chân đột nhiên nhảy lên kẹp chặt người hấn, sau đó dựa đầu lên vai hấn, chỉ nói một chữ lời ít mà ý nhiều: “Bé”

Hayden dịu dàng xoay người cậu, dùng kiểu bế công chúa ôm cậu trở về quán trọ.

Bên trong quán trọ, Hansen đã chuẩn bị sẵn bữa trưa.

Hayden và Mundra đều chưa ăn, lập tức ngồi xuống hưởng thụ.

Sau khi ăn xong, Mundra về phòng ngủ bù, Hayden và Hansen ở lại phòng Hansen bàn chuyện sắp tới.

Hayden định để Hansen ở lại thành Mael, lập tức bị Hansen ra sức phản đối.

“Tôi không thể để một mình ngài mạo hiểm!” Hansen chưa bao giờ ngoan cố như vậy. Đây là tại hấn đã nín nhịn quá lâu rồi. Rõ ràng hấn là đội trưởng đội thị vệ của nguyên soái, bảo vệ an nguy của nguyên soái là nhiệm vụ trọng yếu hàng đầu, vì sao bắt hấn ở lại tạm thay mặt thành chủ thành Mael xử lý công vụ? Trên thực tế, hấn không có chút hảo cảm nào đối với thành Mael. Thành thị này quá lạnh lùng, lạnh lùng giống như tử thành. Trong thành có nhiều người như vậy, rất nhiều binh dân, nhưng thời điểm chiến đấu nhân số lại ít tới thảm thương. Phần lớn người dân đều không tham gia chiến đấu, cũng không chạy trốn, giống như hoàn toàn không để ý đến sống chết, không có hy vọng, cũng không thất vọng, hoàn toàn lạnh nhạt thờ ơ, không chỉ đối với bản thân, mà còn với toàn thể giới.

Hansen không muốn làm thành chủ của đám người này chút nào.

Hayden dùng một câu đáp trả kháng nghị của Hansen. “Đây là mệnh lệnh”

“... Nguyên soái, ngài luôn dùng chiêu này”

Hayden nhún vai nói: “Ai bảo nó luôn hiệu quả”

.

57. Chương 57: Vùng Đất Tử Linh (bây)

Hiện tại trong thành Mael không có ai là đối thủ của Hansen, có thể đội lính đánh thuê sẽ dị nghị chuyện hắn độc quyền, nhưng Hayden tin lúc cần thiết các ma pháp sư thực tập của công hội ma pháp sẽ đứng về phía Hansen. Hansen cần phải bảo đảm sự yên ổn cho thành Mael cho tới khi Ciro phái người đến tiếp quản nơi này — nếu như Olivia Vincent có thể thuận lợi thông qua thành Cotter trở về Fariel.

Tiếp theo hắn phải lo liệu cho “Monica”. Lúc trước đại quân vong linh tấn công thành Mael, vì an toàn, hắn không lập tức đưa nàng về nhà, hiện tại chính là lúc. Nghĩ đến lúc sắp phải chia tay, trong lòng hắn có chút thất vọng, nhưng lại nhanh chóng thoải mái. Chờ hắn từ thành Dans trở về, vẫn có thể đến thành Mael, hi vọng lúc đó nàng vẫn ở nhà.

Hayden trở về phòng, Mundra đang úp mặt vào gối ngủ say sưa. Hắn bắt đầu hoài nghi đặc điểm trưởng thành không rõ ràng của cơ thể nàng rất có khả năng liên quan đến tư thế ngủ của nàng, bất luận là thứ gì nếu luôn bị đè dẹp lép, đều rất khó vươn lên.

Hắn nắm vai nàng, lật người nàng lại.

Mundra mở mắt, ngơ ngác nhìn hắn một lúc mới lại vùi đầu vào ngực hắn.

Hayden đỡ khóc đỡ cười, kiểu gì cũng cảm thấy nàng đã coi mình như cái gối tiện thì lôi ra dùng. “Dậy thôi, Monica”. Ngón tay cái của hắn vuốt ve bờ vai nàng, “Chúng ta về nhà”

Mundra mơ màng nói: “Về nhà?”

Hayden không kìm được hôn lên mắt cậu, “Đúng vậy. Em quên rồi à? Chúng ta đã đến thành Mael, lúc nào em cũng có thể về nhà”

“Vậy còn anh?” Mundra nhú mày.

Hayden nói: “Tôi muốn đến thành Dans”

“Cùng đi!” Ánh mắt Mundra sáng lên.

Hayden cười nói: “Rất khó. Đó là nơi rất nguy hiểm, không thích hợp cho một tiểu thư xinh đẹp như em”

Mundra vẫn khẳng khái: “Cùng đi”

Hayden nói: “Nhà em ở đâu? Tôi đưa em về”

Mundra kéo vạt áo hắn, nhìn hắn rất quyết tâm.

Hayden đành nói: “Một đêm rồi tôi không ngủ, giờ rất mệt, chỉ bằng chúng ta ngủ một giấc dậy sẽ tỉnh tiếp?”

Mundra ngoan ngoãn nằm xuống, nhường lại nửa chiếc giường cho hắn.

Hayden nằm bên cạnh, đặt tay lên eo cậu, môi khẽ chạm lên vành tai cậu, giọng nói trầm ấm khơi gợi mê hoặc kín đáo, “Đây là chủ động mời gọi sao?”

Mundra quay đầu qua, môi vừa vận dụng phải mắng râu lõm chồm trên cằm hắn, cảm giác châm chích ram ráp khiến cậu hơi nhú mày lại. Nhưng giây tiếp theo, cảm giác ram ráp đã biến mất, trên môi truyền đến cảm giác dịu dàng, sau đó đầu lưỡi mềm mại linh lợi nạy mở bờ môi cậu, tiến vào tham dò bên trong khoang miệng.

Hayden hít lấy hơi thở của cậu.

Mundra bối rối giơ tay đặt lên vai Hayden, không biết là đẩy ra hay ôm lấy.

Cơ thể Hayden chậm rãi phủ lên cơ thể cậu, mặc sức làm sâu thêm nụ hôn này.

Khi Mundra cảm thấy đầu óc bắt đầu hỗn loạn, môi Hayden chợt rời khỏi.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Mundra, ôn nhu nói: “Ngủ đi”

Mundra nâng tay sờ khóe miệng, nơi ấy ướt đầm. Cậu nhìn Hayden ngờ vực, mãi sau mới cúi đầu nghe theo. Phương thức chung sống rất kì lạ, chắc hẳn đây là một cách gia tăng cảm tình, mặc dù thầy chưa từng làm như vậy với cậu, nhưng so với sự hòa hợp tinh thần lực thì phương thức khác nhau hiệu quả lại như nhau. Bởi vậy, cho dù cậu không thể biến Hayden thành vụ thí, vẫn có thể dùng phương thức này tăng cường liên hệ đôi bên?

Phương thức này rất kì lạ, rất không quen. Cậu nghĩ cậu phải thường xuyên luyện tập mới được.

Cậu len lén vạch ra trong lòng một kế hoạch hòa hợp, sau đó ôm kế hoạch trong lòng chậm chậm ngủ mất.

Hayden chờ hô hấp và nhịp đập của cậu dần ổn định, lúc này mới mở mắt, nhẹ nhàng rút tay đặt trên đầu cậu về, sau đó đứng dậy ra ngoài. Khoảnh khắc khép cánh cửa, hắn không nhìn được ngoảnh lại nhìn Mundra thêm một lần.

Về mặt ung dung ngủ ấy từ khi bọn họ quen biết nhau đã xuất hiện trước mắt hắn không biết bao lần, nhưng lần này, hắn cảm thấy đặc biệt dễ thương trìu mến.

Cánh cửa cuối cùng vẫn được khép lại nhẹ nhàng.

Hansen đứng ở hành lang, đẩy một xe nhỏ chông chất đồ ăn thức uống, còn có ống cuộn ma pháp mua từ công hội ma pháp. Biết rõ ma pháp cấp thấp của mấy ống cuộn này đối với Hayden gần như không giúp được gì, nhưng hắn vẫn cảm thấy phải có chúng hắn mới có thể an tâm một chút.

Hayden bỏ tất cả vào trong túi không gian. “Giúp ta đưa Monica về nhà”

“Vâng”. Hansen theo Hayden xuống dưới tầng, đột nhiên bật ra một câu, “Nếu tiểu thư Monica xuất giá thì làm sao?”

Bước chân Hayden hơi khựng lại.

Hansen biết Hayden đối xử với “Monica” rất đặc biệt. Không những ngại xử sự kiên nhẫn lại dịu dàng, còn có khi biết “Monica” mất tích cho dù đã kiểm chế vẫn vô pháp che giấu sự quan tâm. “Tôi chỉ muốn nói cô ấy còn rất trẻ, nhưng thế giới này luôn phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Nếu trước khi đi ngài có thể nói chút gì đó với cô ấy...”

“Thay ta chúc nàng hạnh phúc, còn phải tặng lễ vật thật chu đáo, đừng có tiết kiệm tiền thay cho ta”. Hayden nhanh chóng nhếch khóe môi cười, tiếp tục xuống tầng.

Hansen đứng im tại chỗ một lúc, chậm rãi thở dài. Xem ra, lần này hắn không những không thể bớt chút tiền, còn không thể bớt chút lo lắng. Hansen lập tức suy nghĩ kế hoạch làm thế nào đánh đuổi sạch sinh vật khác giới bên cạnh “Monica”, để tránh mang tiếng miệng quạ đen.

(*) miệng quạ đen: ăn nói xui xẻo

Bên ngoài quán trọ, các ma pháp sư thực tập đã chờ ở cổng, Susan đứng phía sau bọn họ, cách ra một khoảng, yên lặng nhìn Hayden.

Hayden quay ra cười với cô, rồi nhanh chóng quay đầu.

Vành mắt Susan ửng đỏ, ngọn lửa trong ánh mắt đã tàn lụi hoàn toàn.

Bọn họ lặng lẽ tiễn Hayden ra đến cổng thành.

Ngay sau đó đội lính đánh thuê lẻ ra phải đang nghỉ ngơi bất ngờ xuất hiện. Johnny và Luther đứng ở hàng đầu, đôi mắt một mỗi như không nhắc lên nổi. Bọn họ một người cầm túi lương khô, một người cầm một túi nước lớn, lẳng lặng dúm vào tay Hayden.

Hayden mỉm cười nhận lấy, “Cảm ơn”. Hắn biết sau trận chiến ở thành Mael những thứ này cực kỳ quý giá.

Johnny nói: “Thuận buồm xuôi gió”

Hayden nói: “Ba tháng sau ở đây sẽ tổ chức tuyển mộ binh lính cho kỵ sĩ đoàn, ta thực tâm hi vọng các người có thể tham gia”

Con mắt Luther đột nhiên mở lớn, sắc mặt hồng hào, gã nói: “Là quân đoàn Tulip?”

Hayden gật đầu.

Johnny nói: “Không phải kỵ sĩ cũng được chứ?”

Hayden nói: “Sau khi trúng tuyển, tất cả sẽ là kỵ sĩ”

Con mắt Johnny sáng lên, mặt nhọc bao phủ ánh mắt đều bị quét sạch.

Hayden nói: “Trước khi hạ phái người đến tiếp quản thành Mael, ta mong muốn Hansen tạm thời thay mặt thành chủ, tối trọng yếu là bảo vệ bình yên cho thành Mael, hi vọng mọi người có thể nhiệt tình tương trợ”

Johnny và Luther lập tức ứng thuận.

Hansen yên lặng nhìn Hayden. Một vụ buôn bán lời lãi biết bao a, một miếng mồi không mang theo bất cứ hứa hẹn nào đã thu phục được hai gã lính đánh thuê duy nhất trong thành có thể chống đối mình.

Hayden nhanh chóng từ biệt mọi người, cưỡi con ngựa Johnny cho hắn, dựa theo tấm bản đồ chỉ dẫn ngoằn ngoèo nghèo nghèo gã pháp sư vong linh vẽ cho hắn chạy về phía thành Dans.

Ngựa mới chạy được vài bước, đã thấy trên con đường bụi xám mờ mịt dưới nền trời xanh trong vắt một bóng hình xanh thẫm gầy gò. Màu xanh thẫm đậm, thoáng chốc xóa nhòa trời xanh đất bụi.

Hayden thả ngựa chậm lại, mặc nó chậm chậm dừng lại phía trước bóng dáng kia.

“Sao em lại ở đây?” Hắn nhảy xuống ngựa, nhíu mày nhìn người trước mặt, giữa hai hàng mày có nỗi phiền não bất đắc dĩ cùng với niềm vui mừng thoáng qua ngay cả hắn cũng không phát giác.

Mundra nói: “Lúc anh đi, tôi đã theo sau”

Hayden kéo cậu lại, “Tôi đưa em về”

Mundra mặc hắn ôm lấy mình, “Tôi sẽ lại đi ra”

Hayden ngừng động tác, bất đắc dĩ nhìn cậu nói: “Thành Dans là nơi rất nguy hiểm, ngay cả tôi cũng không chắc chắn toàn thân trở ra”

Mundra ngồi nghiêng trên lưng ngựa, vỗ vai hắn, “Tôi bảo vệ anh”

Hayden ngỡ ngàng ngẩn đầu. Ngoại trừ mẹ hắn là phu nhân Nicole, đây là người con gái đầu tiên nói sẽ bảo vệ hắn. Đa số nam nhân đều không thích nữ nhân mạnh mẽ hơn mình, hắn cũng không ngoại lệ, mặc dù cho tới giờ, chỉ có Olivia từng khiến hắn ngày trẻ phải ngưỡng mộ, sau đó không còn gặp người phụ nữ nào thực sự mạnh hơn hắn, đương nhiên càng không có người nói muốn bảo vệ hắn. Thế nhưng, “Monica” không hề mạnh hơn hắn, nàng yếu đuối còn thua cả Susan, nhưng giờ phút này hắn lại bất giác tin tưởng nàng đang nói nghiêm túc. Nghiêm túc muốn bảo vệ mình, mà mình không những không phản cảm, ngược lại còn có cảm giác ấm áp xao động?

“Sẽ không sao đâu”. Mundra một tay vỗ vai hắn, một tay kéo vạt váy, để lộ hai cẳng chân trắng như sữa, loay hoay muốn chuyển từ ngồi nghiêng sang ngồi thẳng kẹp lấy ngựa.

Hayden thấy miệng khô lưỡi khô, cho nên đến khi cậu hoàn thành động tác rồi hắn mới nhớ đến phải đưa tay ra giúp.

Mundra một lần nữa kéo lại vạt váy, cúi đầu nhìn hắn, “Anh sẽ không đưa về nữa chứ?”

Hayden cười khổ nói: “Không phải em nói sẽ lại đi ra sao?”

Mundra gật đầu nói: “Sẽ”

Hayden xoay người lên ngựa, hai tay vòng qua bên dưới cánh tay cậu, thở dài nói: “Cho nên chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa”

Mundra chờ hần ngồi xong, lập tức dựa sát lại, chuẩn bị ngủ bù.

Hayden gãi nhẹ bụng cậu.

Mundra ngẩng lên nhìn hần ánh mắt mờ mịt.

Hayden mỉm cười với cậu nói: “Nếu đã đồng hành, vậy trước tiên chúng ta định ra chút quy tắc đi”

Quy tắc?

Mundra khó chịu nhăn nhó mặt mày.

.

58. Chương 58: Vùng Đất Tử Linh (tám)

“Quy tắc thứ nhất, không được rời khỏi tôi”

“Quy tắc thứ hai, ngàn lần vạn lần không được rời khỏi tôi”

“Quy tắc thứ ba...”

“Anh thật dài dòng”

“Em phải nhớ kỹ”

“Ừ”

Hai người một ngựa dong đuôi tiến về trước.

Mặc dù có bản đồ của pháp sư vong linh, nhưng Hayden không dám khẳng định tính chính xác của bản đồ. Hần định cứ liều một phen, nhưng sau khi có “Monica” cùng đi, hần không thể không cân nhắc an nguy của hai người. Bởi vậy, mặc dù rất sốt ruột nhưng hần không dám để ngựa phi quá nhanh. Một con ngựa chở hai người, rất dễ kiệt sức dọc đường. Ngoại trừ pháp sư vong linh, ai cũng không biết bên trong Tây Côi Mạc che giấu điều gì, càng không biết nơi này rộng lớn chừng nào.

Bọn họ ban ngày đi đường, ban đêm dừng lều nghỉ ngơi. Hayden cảm thấy may mắn mình có thói quen mang theo lều bạt, nếu không nhiệt độ ban đêm Tây Côi Mạc rất thấp sẽ dễ khiến “Monica” cảm lạnh. Hiện giờ trong lòng hần đều là mong ước sớm ngày đến thành Dans, bởi vậy cho dù người đẹp ở trong vòng tay hần cũng không làm gì cả, tối đa chỉ là ôm nàng để nàng không bị cảm lạnh.

Đi như vậy liên tiếp bảy ngày, lòng tin đối với tính chính xác của tấm bản đồ trong Hayden đã rút thê thảm.

Đánh dấu trên bản đồ lẽ ra phải xuất hiện hoàn toàn không xuất hiện.

Hần rất tin tưởng vào cảm giác phương hướng của bản thân, am hiểu địa lý là một trong những điều kiện cần thiết trong hành quân chiến đấu, cho nên môn học này hần rất chú tâm. May mà cát ở Tây Côi Mạc không dày, đôi khi còn có thể nhìn thấy những tảng đá lớn, không khí mặc dù khô hanh nhưng vẫn có thể tập hợp nguyên tố thủy, cho nên bọn họ không cần lo lắng chuyện nước uống. Thứ duy nhất phải lo là thức ăn, Tây Côi Mạc không chỉ ít cỏ cây, động vật cũng rất ít gặp, thỉnh thoảng mới có thể thấy mấy loài vật độc như bọ cạp diều hành qua, không đến nỗi vạn bất đắc dĩ, Hayden nhất định không xếp bọn nó vào thực đơn bữa tối.

Đến ngày thứ mười một, ngựa gục ngã. Nó đã sức cùng lực kiệt, tinh thần sa sút, đi đến đây, đã xem như cực hạn.

Hayden bế Mundra xuống, sau đó rút dao cắt lấy thịt ngựa. Hắn vốn sợ “Monica” không chịu nổi cảnh máu me ấy, muốn nàng quay đi, nhưng chớp mắt đã thấy nàng len lén quay lại, hai mắt lấp lánh nhìn hắn hạ đao.

Có thể là động tác của mình quá lưu loát quá đẹp mắt, đáng để chiêm ngưỡng tới không chớp mắt, cũng có thể là “Monica” quá đói bụng.

Hayden thay cậu viện lý do ổn thỏa, liền lấy ra một chiếc nồi đổ nước vào, nấu thịt ngựa. Hắn không phải ma pháp sư hệ hỏa, nhóm lửa cần có củi, nhưng củi tích trữ có hạn, hắn tính toán sơ qua, đại khái chỉ có thể dùng bốn năm lần. Vì tiết kiệm củi, hắn bỏ vào nồi liền mấy miếng thịt ngựa, ăn không hết để lần sau ăn.

Lúc này, hắn cảm thấy “Monica” không kén ăn thật đáng quý biết bao.

Mundra yên lặng ăn xong thịt, sau đó dựa vào Hayden ngủ.

Lần thứ ba đeo vòng tay, Mundra đã không còn bài xích nó dữ dội như trước. Nhất là từ sau khi vào sâu Tây Côi Mạc, cậu thậm chí cảm thấy chỉ cần mình muốn, dù đeo vòng tay vẫn có thể sử dụng một vài ma pháp vong linh nho nhỏ. Lúc ngủ cậu chủ yếu dựa vào Hayden theo thói quen hoặc là để hắn ôm mình.

Quả nhiên, Hayden vừa ôm cậu, vừa thu dọn nồi tử tế.

“Hôm nay có muốn nghỉ sớm chút không?” Hayden hỏi.

Mundra chớp chớp mắt, “Không buồn ngủ”

Hayden tự tiểu phi tiểu nhìn cậu, “Thực sự không buồn ngủ?”

Mundra ra sức mở to hai mắt, chứng tỏ mình đang rất tỉnh táo.

Hayden vuốt ve khuôn mặt cậu, “Mặc dù tôi rất muốn sớm đến thành Dans, gặp phụ thân tôi, nhưng tôi cũng không muốn em ngã bệnh. Em hiểu chứ?”

“Sẽ không ngã bệnh”. Mundra quá quen thuộc với thời tiết ở Tây Côi Mạc, không những không cảm thấy khó chịu, ngược lại cảm thấy rất thoải mái.

“Được rồi. Vậy chúng ta tiếp tục lên đường?” Hayden đứng dậy, thuận tiện kéo cậu.

Mundra dính sát vào người hắn.

“Tôi công em nhé”. Hayden hơi ngồi xổm xuống.

Mundra vòng ra đằng trước hắn, giơ hai tay lên, “Bé”

Hayden ngoan ngoãn bế cậu lên. Mundra rất nhẹ, bế hay công đối với hắn mà nói, khác nhau không nhiều.

Dùng ma pháp hệ phong di chuyển tốc độ nhanh hơn trước mười lần, nhưng nếu đi nhầm đường, sai lầm cũng nhân lên gấp bội.

Trời dần tối, Hayden đang chuẩn bị tìm một nơi có che chắn để dựng lều, bị Mundra giật áo, “Đằng trước có nguy hiểm”

Kỳ thực ngay khi cậu nhắc nhở, Hayden cũng cảm giác được đằng trước dày đặc khí tức vong linh. Hắn dừng bước, tạm thời đặt nghi vấn vì sao “Monica” biết đằng trước có nguy hiểm sang một bên, bế nàng lặng lẽ tiến về trước.

Lúc này, vui mừng gặp được con người làm phai mờ sự kiêng kỵ dụng độ pháp sư vong linh. So với việc hai người ở nơi xa lạ mênh mông tìm kiếm ngẫu nhiên, hắn thà gặp cường địch mà biết đường, tốt xấu còn có hi vọng thoát ra ngoài.

Phía trước xuất hiện một ngôi nhà nhỏ bằng đá, nếu không nhìn kỹ, rất dễ nhầm đó là một đồng đá lộn xộn mà bỏ qua.

Từ khe hở trên mái nhà, có làn khói bếp màu trắng liên tục thoát ra, mang theo mùi thịt.

Khóe miệng Hayden bất giác nhếch lên.

Hắn thả Mundra xuống, thấy nàng trốn ra phía sau, liền ung dung đi đến.

Trên mặt đất xung quanh nhà đá giăng một vòng chuông nhỏ, gió thổi không kêu, nhưng người vừa đến gần liền kêu đình đình đang đang.

Cánh cửa đá mài lập tức bật mở, một phụ nhân gầy guộc mặc váy dài màu xanh sẫm tay cầm xẻng nấu ăn xộc ra, mở miệng liền mắng người: “Cái thứ khốn nạn, người đã chịu bò về rồi?”

Hayden giơ tay chào hỏi người đàn bà, “Xin chào”

Phụ nhân gầy guộc biến sắc, lấy ra một khúc xương pháp tượng, cảnh giác trừng mắt nhìn hắn nói: “Người là ai?”

Hayden nói: “Người qua đường”

Phụ nhân gầy guộc nheo mắt quan sát hắn vài lượt. “Người ở đây làm gì?”

“Ta muốn đến thành Dans, tới đây hỏi đường”

“Người đến thành Dans làm gì?”

“Buôn bán”. Hayden cười nói, “Ta là một thương nhân”

Phụ nhân gầy guộc xoay người vào nhà, tiện tay đóng sầm cửa lại.

Hayden chớp chớp mắt. Đây là lần đầu tiên kể từ khi sinh ra hắn bị nữ nhân đóng sầm cửa miễn tiếp. Hắn nhìn đồng chuông dưới chân, chuông vẫn kêu đình đình đang đang không ngừng.

Một lúc sau, phụ nhân gầy guộc không chịu nổi nữa lại xông ra nói: “Người đứng ở đây làm gì? Lão chồng của ta sắp về! Để gã thấy người, hừ hừ, người sẽ bị gã ném vào nồi nấu làm đồ nhắm rượu”

Hayden thần nhiên cười nói: “Chi bằng, để đồ nhắm rượu là ta tự mình nhảy vào nồi có được không?”

Phụ nhân gầy guộc trừng mắt nhìn hắn. Mặc dù bà ta không nói gì, nhưng vẻ mặt đã tiết lộ bà ta coi hắn là đồ quái thai.

Hayden nói: “Ta rất chân thành”

Phụ nhân gầy guộc nói: “Người là kỵ sĩ?”

Hayden cười nói: “Đúng vậy”

“Cấp mấy?”

“Cấp mười”. Hayden không hề che giấu.

Phụ nhân gầy guộc dường như nghĩ đến gì đó, con mắt cơ hồ tóe lửa. Bà ta hỏi: “Người thực sự muốn đến thành Dans làm ăn?”

“Đúng vậy”

“Vào đi”. Phụ nhân mở cửa, xoay người đi vào.

Hayden dắt theo Mundra vào trong.

Nhà đá nhìn bên ngoài không lớn, vào trong nhìn càng nhỏ, chỉ có thể đặt một chiếc giường, một bộ bếp nấu ăn và một chiếc bàn hình tam giác.

“Các người đã ăn chưa?” Phụ nhân hỏi.

Hayden vừa bước vào đã nhìn vào thứ bên trong chiếc nồi, hình dạng quen thuộc đó muốn hắn tự thuyết phục bản thân không phải bọ cạp đầu là không thể. “Ăn rồi”. Hắn mỉm cười ngồi xuống bên chiếc bàn.

Phụ nhân liếc nhìn Mundra rồi lập tức dời sự chú ý về chiếc nồi. Một lúc sau, bà ta đổ thứ bên trong chiếc nồi ra, quả nhiên là thịt bọ cạp chồng thành hai đồng nhìn không ra hình thù gì. Chỉ bằng vài ba thìa bà ta đã ăn sạch chỗ thịt cùng nước canh, sau đó lau miệng rồi nói: “Chồng ta biết đường đến thành Dans”

Ánh mắt Hayden sáng lên, vui mừng nói: “Không biết lúc nào thì anh ta về?”

“Gã không ở đây nữa. Chốc ta đưa người đi tìm gã”. Phụ nhân kéo một chiếc hòm từ bên dưới giường ra, sau đó lôi ra hai chiếc váy, so đo trước mặt Hayden nói, “Cái nào đẹp?”

Có thể chọn cái nào rất xấu không?

Hayden phân vân giữa màu hồng phấn và màu đỏ đậm rất lâu, cuối cùng chọn màu đỏ đậm. So ra thì, váy màu đỏ đậm thích hợp với tuổi tác phụ nhân hơn.

Phụ nhân nhíu mày, không hề vừa lòng với câu trả lời của hắn, “Chồng ta thích ta mặc màu hồng”

Hayden mỉm cười nói: “Váy màu hồng đi”

“Người đang nói cho có lệ với ta?” Con người phụ nhân xoay tròn. Con mắt bà ta lòng trắng nhiều lòng đen ít, khi chuyển động có cảm giác con người long sông sọc, nói không hết sự quỷ dị.

“Đương nhiên không phải”. Hayden nói, “Chỉ là mỗi nam nhân có sở thích riêng”

Phụ nhân gật đầu nói: “Đúng thế. Gã là thằng khốn không ánh mắt không thẩm mỹ”. Bà ta đột nhiên nổi giận quát, “Các người còn ở trong này làm gì?! Ta phải thay quần áo, các người định nhìn lên ta thay quần áo đấy hả?”

Hayden cũng đành dẫn theo Mundra ra ngoài.

Cánh cửa lại đóng sầm một lần nữa, có điều lần này bà ta nhanh chóng trở ra, mặc chiếc váy dài màu đỏ đậm, bôi son đỏ đậm, đầu còn đội một chiếc mũ lớn có cắm lông chim màu trắng. Từ xa nhìn lại, rất dễ nhầm là một chiếc bình mảnh dầy nứt.

Phụ nhân đóng cửa lại, lấy ra một chiếc khóa còn to hơn cả chiếc mũ khóa cửa, sau đó nói với Hayden: “Đi thôi”

Hayden không dám hỏi nhiều, sợ bà ta lại phát cáu, cứ thế theo bà ta từ xa.

Đi khoảng một giờ đồng hồ, sắc trời đã tối đen.

Phụ nhân thắp sáng một dây đèn ***g quả quýt dẫn đường. Bên trong đèn là đốm ma trơi xanh biếc, mặc dù đèn ***g quả quýt xếp thành dây dài nhưng con đường lại lập lờ ánh sáng xanh biếc âm u đáng sợ.

(*) đèn ***g quả quýt: tương tự đèn bí ngô, xem hình bên dưới

Đi miết đi miết, phía trước đã xuất hiện mấy ngôi nhà đá. Chính giữa nhà đá có một chiếc lán bằng đá, hai bên là hai chiếc cột đá to nhỏ bất đồng, bên trên chồng từng tảng đá lớn. Năm sáu người mỗi người cầm một chiếc chén đeo từ đá nói nói cười cười ngồi bên dưới lán, trong đó người đàn ông mặt ngựa mình trần có giọng nói vang nhất, động tác lớn nhất, mỗi lần gã hơi động dậy, chất lỏng trong chiếc chén của gã lại văng ra ngoài một ít.

“Cái thứ khốn nạn!” Giọng nói phụ nhân đột nhiên vút cao, tâm trạng dường như không thể dằn nén.

Nam nhân mặt ngựa giật mình, ngạc nhiên quay đầu lại, trong mắt ánh lên tia chán ghét.

Phụ nhân đột nhiên hất hàm, lùi về sau một bước quắp tay Hayden.

Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng Hayden vẫn rất phối hợp mỉm cười.

“Cô muốn làm gì?” Nam nhân mặt ngựa trầm giọng hỏi.

Phụ nhân nói: “Ha ha ha, bà dẫn tân nam nhân của bà đến cho người xem. Gã trẻ hơn người một trăm lần đẹp hơn người một trăm lần! Gã là kỵ sĩ cấp mười! Giỏi hơn người mạnh hơn người một trăm lần!”

Hayden rất muốn nhắc nhở bà ta, nhìn tuổi người đàn ông trước mặt này, trẻ hơn gã một trăm lần coi bộ còn khó hơn cả giỏi hơn gã mạnh hơn gã một trăm lần.

Nam nhân mặt ngựa hung hăng quát: “Tao phụ”

Phụ nhân đắc ý nói: “Đừng tưởng chỉ có người mới tìm người khác, ta cũng có thể!”

Có người đứng cạnh sắp lại nói gì đó với nam nhân mặt ngựa, sắc mặt nam nhân mặt ngựa liền khá hơn, “Cũng tốt. Từ nay về sau, cô đi đường cô, tôi đi đường tôi, cô đừng bao giờ tới làm phiền tôi nữa”

Phụ nhân giận đến giậm chân bình bịch, “Người không phải nam nhân?! Vợ người đi với thằng khác chẳng lẽ người không giận? Vì sao người không đoạt ta về!”

Nam nhân mặt ngựa cau mày. Những người khác bật cười ha hả.

Người đứng cạnh nam nhân mặt ngựa cười nói: “Người xem. Mụ ta quả nhiên chỉ lừa người”

Phụ nhân đỏ bừng mặt, lại đột nhiên bị một cánh tay vòng qua ôm lấy. Hayden cười tủm tỉm nhìn bọn họ nói: “Gã là chồng em đấy à? Đúng là một đối thủ khiến người ta phải ngán”

Nam nhân mặt ngựa hét lớn lao đến.

Gã sử dụng hóa ra là đấu khí!

Hayden thuận tay rút kiếm, trước khi đối phương kịp phản ứng, đã chặn đứng đấu khí, khẽ kiểm sát cổ gã.

Phía sau hắn đột nhiên vang lên tiếng chú ngữ liên tiếp.

Hayden nhướn mày, đang định xoay người, phía sau đã có một thân thể dán sát vào người hắn. Hắn thu kiếm, trở tay ôm lấy Mundra, hoảng cái đã ở phía sau đám xương vừa mới chui lên từ lòng đất, sau đó quét ngang kiếm, đám xương lần lượt vỡ vụn rơi lả tả trên đất.

Phụ nhân cảm khúc xương pháp trượng chắn phía trước nam nhân mặt ngựa, nhìn hắn cảnh giác.

Hayden không để ý bà ta mà kéo Mundra đến trước mặt nói: “Sau này không được che phía trước tôi”

“Là phía sau”. Mundra sửa lại.

“Hướng nào cũng thế. Em chỉ cần ở dưới sự bảo vệ của tôi là được rồi”. Hayden ôm lấy cậu.

Mundra nói: “Tôi đã nói là phải bảo vệ anh”

Hayden mỉm cười nói: “Nhưng tôi cũng rất muốn bảo vệ em, phải làm sao bây giờ?”

Mundra nghiêng đầu nghĩ ngợi, nói: “Chúng ta cố hết sức”

“Đã nói xong chưa?” Nam nhân mặt ngựa cắt ngang đối thoại của bọn họ một cách thô lỗ, đẩy phụ nhân ra, giận dữ nói, “Rốt cuộc là chuyện gì đây?”

Phụ nhân ấp úng không chịu nói.

Hayden nhìn ra được, trong số những người ở đây, chỉ có phụ nhân là pháp sư vong linh, mấy người kia dường như đều là kỵ sĩ. Chợt có một nữ kỵ sĩ chạy sang từ phòng bên cạnh. Cô ta vừa đi đến, phụ nhân như bị giẫm phải đuôi nhảy dựng lên, chỉ vào mũi cô ta mắng to: “Tiện nhân”

Hayden đột nhiên bay sạch hứng thú xem tiếp.

Bởi vì hắn đã đoán được đại khái nội dung câu chuyện.

Quả nhiên, nữ kỵ sĩ kia và phụ nhân không đếm xỉa gì tới những người có mặt ở đây bắt đầu mắng chửi lẫn nhau. Từ vẻ mặt vốc dáng cho tới tính tình cử chỉ của đối phương, hết sức cay nghiệt.

Cuối cùng nam nhân mặt ngựa nhìn không nổi, quát lớn một tiếng, cản hai người đàn bà lại, nhưng nhìn động tác của gã, quá dễ nhìn ra trái tim của gã hướng về phía nữ kỵ sĩ.

Sắc mặt phụ nhân lập tức vặn vẹo khó có thể hình dung. Bà ta nhìn bọn họ, bật ra tiếng cười âm trầm, một lúc lâu sau mới nói: “Các người sẽ phải trả giá!”

Câu chuyện phát triển đến bước này, hắn là đến hồi đại chiến nữ pháp sư vong linh và kỵ sĩ, nhưng ——

Một gã kỵ sĩ không thức thời chợt chen vào hỏi: “Có thể trước tiên nói cho ta biết, thành Dans đi thế nào không?” Nhìn hàng loạt làn đạn tất cả đều xả về đây, Hayden cực kỳ vô tội nghĩ: Không phải hắn không biết nhìn sắc mặt, là hắn lo đánh nhau xong rồi sẽ không còn người có thể trả lời câu hỏi này.

đèn ***g quả quýt

59. Chương 59: Vùng Đất Tử Linh (chín)

Cánh tay cầm khúc xương của phụ nhân chậm rãi buông xuống, sau đó quay qua nhìn Hayden nói: “Nếu người muốn đến thành Dans, giúp ta giết bọn chúng!”

Nữ kỵ sĩ nói: “Người là kỵ sĩ, nên đứng về bên này!”

Phụ nhân nói: “Gã là tân nam nhân của ta!”

“...” “Tân nam nhân” nói: “Ta nghĩ ta không thích hợp nhúng tay vào loại chuyện nhà thế này”. Nói rồi, hắn liền dắt Mundra xoay người bỏ đi.

“Chờ đã!” Phụ nhân đột nhiên lùi hai bước, “Người đưa ta về nhà, ta cho người biết đi thành Dans thế nào”

“Không được! Bây giờ tha cho mục ta, sau này mục ta nhất định sẽ trả thù”. Nữ kỵ sĩ rút kiếm, “Mục ta là pháp sư vong linh! Người giết mục ta. Chúng ta cũng có thể nói cho người biết vị trí thành Dans”

Phụ nhân cười nhạo nói: “Người ngay cả thành Dans viết thế nào cũng không biết đi? Lúc các người xông vào Tây Côi Mạc, nếu không phải ta cứu các người, các người đã sớm chết sạch. Giờ cũng bắt quá là dựa vào trao đổi thức ăn với pháp sư vong linh qua đường kéo dài chút hơi tàn! Cho dù ta không giết các người, một ngày nào đó các người cũng phải chết. Bởi vì không phải lần nào các người cũng may mắn được như vậy, có thể gặp được pháp sư vong linh qua đường. Các người không các nào tìm được thức ăn ở Tây Côi Mạc, cũng không cách nào khám phá báu vật của Tây Côi Mạc, các người ở đây mỗi ngày đều là chờ chết”

Sắc mặt đám kỵ sĩ trắng nhợt.

Phụ nhân nhìn thấy sắc mặt bọn họ nhợt nhạt, tâm trạng trở nên thoải mái. Bà ta vênh váo xoay người, bắt lấy cánh tay Hayden, “Đi thôi. Chúng ta về nhà”

Hayden: “...” Mặc dù thái độ lịch sự cùng tác phong kỵ sĩ giúp hắn đè nén kích động muốn giựt cánh tay ra khỏi vòng tay của bà ta, nhưng đây tuyệt đối không phải một trải nghiệm tốt đẹp gì.

Mundra đột nhiên rút một chiếc xương đùi ra khỏi túi không gian, chọc vào eo của phụ nhân.

Phụ nhân hét toáng, cánh tay vô thức rút lại bảo vệ eo.

Mundra thừa cơ kéo Hayden về, trừng mắt thị uy với phụ nhân.

Phụ nhân cả giận nói: “Người làm gì thế?”

Mundra ném khúc xương về phía phụ nhân.

Phụ nhân vô thức bắt lấy, nhìn cậu đầy kinh ngạc nói: “Người là pháp sư vong linh?” Nếu không phải là nguyên nhân này, phụ nhân không thể đoán được vì sao một thiếu nữ bình thường lại tiện tay lôi ra được một khúc xương.

Mundra nghiêng đầu nhìn bà ta.

Hayden nhỏ giọng hỏi: “Ở đâu ra?”

Mundra nói: “Nhặt được”. Cậu không nói dối, trừ phi là xương của mình, nếu không, xương của người khác đều chỉ có thể là nhặt được.

Ánh mắt phụ nhân sáng lên. Một thiếu nữ thích nhặt xương người phải chăng chứng tỏ nội tâm cô ta thực ra che giấu một pháp sư vong linh? “Người có muốn chính mình có sức mạnh cường đại?” Phụ nhân bắt đầu dụ dỗ.

Mundra nói: “Rất cường đại?”

“Cường đại giống như ta”. Phụ nhân tiện tay triệu hồi ba bộ xương.

Mundra sắc mặt không đổi nói: “Không hứng”

Phụ nhân then quá hóa giận nói: “Ta có gì không tốt?”

Mundra nói: “Không tốt mã”

(*) Phụ nhân hỏi Ngã hữu thập yêu bất hảo, Mundra trả lời là Bất hảo khán, nghĩa là không đẹp

“...” Phụ nhân đột nhiên nghiêng rằng trèo trẹo cười gằn nói, “Người nghĩ người đẹp lắm sao? Cho dù hiện tại người xinh đẹp, một ngày đó rồi cũng phải già, sẽ trở thành mụn già nhăn nhoe xấu xí. Đến lúc đó, gã kỵ sĩ bên cạnh người sẽ bỏ rơi người, tìm đến một thiếu nữ xinh đẹp hơn!”

Mundra nói: “Khi đó, anh ta cũng nhăn nhoe rồi”

Hayden cười phụ họa nói: “Ta khẳng định ta sẽ nhăn nhoe hơn cô ấy”

“Hừ. Giờ cô ta thanh xuân mỹ mạo, đương nhiên người sẽ nói vậy. Nhưng khi người nhìn thấy những cô gái trẻ hơn cô ta, hấp dẫn hơn cô ta, người sẽ lập tức thay lòng đổi dạ, người sẽ bỏ rơi cô ta!” Phụ nhân nói gằn từng chữ, hận không thể biến mỗi chữ thành một lời nguyền.

Mundra nói: “Không đâu”

Khuôn mặt phụ nhân vặn vẹo, “Sao người biết là không?”

Mundra nói: “Anh ta nói, tôi không được rời khỏi anh ta”

Phụ nhân cười rít lên the thé. “Nam nhân nào lúc thích người cũng đều nói như vậy cả, nhưng khi bọn gã không thích người nữa, sẽ có hàng đồng lý do khác. Người không rời khỏi gã, gã có thể rời bỏ người. Dụ dàng của người, gã cho là phiền toái, nhượng bộ của người, gã xem như nhu nhược... Có thể tìm ra cả trăm khuyết điểm trên người người, mà lúc trước, chính miệng gã từng khen ngợi chúng!”

Hayden nói: “Ta có thể tự mình thanh minh một chút không?”

“Cái thứ khốn nạn!” Vành mắt phụ nhân đỏ rực, dưới đất đột nhiên có mười mấy bộ xương trôi lên, bắt lấy chân Mundra và Hayden.

Hayden một tay rút kiếm chém đứt tay bộ xương túm chân Mundra, một tay ôm lấy cậu.

Đấu khí tung hoành giữa đám xương, chỉ trong nháy mắt, bộ xương đã biến thành vụn xương.

Phụ nhân lại triệu hồi vu thi và kỵ sĩ vong linh.

Nhìn chất lượng vật chết phụ nhân triệu hồi, Mundra phán đoán bà ta là pháp sư vong linh rất bản cùng. Vu thi chỉ cấp bốn, hai kỵ sĩ vong linh đều chỉ cấp ba, hơn nữa sau khi chúng bị Hayden dùng kiếm chém rời, nhìn ra được bà ta chẳng còn vật chết để triệu hồi.

Cậu nghĩ, đây có thể là toàn bộ tài sản của bà ta. Chẳng trách cuối cùng bà ta không chọn liều mạng với đám kỵ sĩ kia, bởi vì thực sự là rất cùng.

Phụ nhân hãi hùng nhìn mũi kiếm của Hayden dừng lại cách mũi bà ta sáu mét, đứng trước nỗi sợ bỏ mạng phần nộ và kiêu ngạo đều bay biến. Bà ta run rẩy nói: “Đừng giết ta, đừng giết ta!”

Hayden thở dài nói: “Ta thực sự chỉ muốn hỏi đường”

Phụ nhân gật đầu lia lịa nói: “Ta nói cho người, ta nói cho người...”

Hayden không lôi tấm bản đồ kia ra, mà để phụ nhân vẽ đường đi trên mặt đất. Bản đồ lần này nhất định phải chi tiết một chút, ngay cả khoảng cách thời gian đi đều phải ghi lại.

Hayden so sánh hai tấm bản đồ một chút, phát hiện mặc dù trên nguyên tắc nhìn không khác nhau lắm, nhưng phương hướng có độ lệch, tấm bản đồ trước so với tấm hiện tại lệch về hướng đông ít nhất mười độ, trong hiện thực, khác biệt này sẽ tạo thành hậu quả tương đối nghiêm trọng.

Phụ nhân một lần nữa cam đoan tấm bản đồ mình vẽ mới chính xác. Bà ta nói: “Pháp sư vong linh nhận biết đường dựa vào điểm xuất phát là nhà của mình. Bởi vậy nếu hiện tại xuất phát từ nhà của ta, là cực kỳ chính xác”

Hayden chấp nhận cách giải thích này.

Phụ nhân thấy hần thu hồi kiếm, lập tức bỏ chạy không ngoảnh đầu.

Hayden nhìn sắc trời không còn sớm, ngồi xõm xuống nói: “Chúng ta dừng lều nhé?”

Mundra nói: “Anh từng nói, nơi này không thích hợp dựng lều”

Hayden nói: “Chúng ta lại đi tiếp vậy?” Hần nói muốn bế cậu, nhưng Mundra lại kéo tay hần đi về trước.

“Đi đâu vậy? Đâu phải hướng này” Hayden nói thì nói, chân vẫn ngoan ngoãn bám sát cậu.

Không lâu sau, căn nhà đá nhỏ xíu của phụ nhân một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

“Em muốn tá túc?” Hayden gần như có thể tưởng tượng được khuôn mặt kinh hoàng của phụ nhân.

Mundra không nói gì, cứ thế đi đến trước cửa, sau đó dụng lực đẩy cửa.

Hayden thấy thế, cầm tay cậu đẩy nhẹ, cửa liền mở.

Đồ đạc bên trong vẫn hệt như lúc bọn họ rời đi, nhưng người thì không thấy đâu.

Mundra nói: “Có thể ở rồi”

“... Như vậy hình như rất không lịch sự”. Hayden mở to mắt nhìn Mundra thản nhiên đi vào, sau đó nằm luôn xuống giường, hần hơi do dự một chút, nhưng rồi vẫn theo vào.

“Bà ta tạm thời sẽ không về”. Ý thức tự vệ của pháp sư vong linh rất mạnh, bọn họ đã biết vị trí nhà của phụ nhân, vì an toàn, trong thời gian sắp tới bà ta nhất định sẽ không xuất hiện ở đây.

Hayden nhướn mày nói: “Sao em biết?”

Mundra lập tức trả lời: “Đoán”

Hayden nói: “Lúc trước làm sao em biết ở đây có phòng ở?”

Mundra nói: “Trực giác”

Bộ dạng lười biếng của cậu khiến trong lòng Hayden râm ran, giống như bị thứ gì đó cào cấu. Hần cúi xuống, hai tay chống hai bên đầu Mundra, một nửa thân thể dán sát người cậu, tự tiểu phi tiểu nói: “Trực giác nữ nhân?”

Mundra nhìn bờ môi hần, ý thức được hiện tại là thời cơ rất tốt để luyện tập, lập tức đưa môi lên.

Nụ hôn ngọt ngào tự động dâng lên đương nhiên Hayden không chối từ. Hơn nữa hần cảm nhận được, “Monica” ngày càng chiếm cứ tâm tư hần, cảm giác ngọt ngào da diết này trước nay chưa từng có. Có lẽ, đây chính là tình yêu?

Hần nhắm mắt lại, một mặt làm sâu thêm nụ hôn, mặt khác chậm rãi duỗi tay phải xuống dưới, ve vuốt vòng eo, sau đó là bắp đùi...

Mundra đột nhiên cảm thấy thân thể có phần kỳ quái.

...

Hayden đột nhiên mở mắt. Bụng hần dường như bị vật cứng nào đó chọc phải, giống như là ——

Làm sao có thể?!

.

60. Chương 60: Vùng Đất Tử Linh (mười)

Thân thể hừng hực thoáng chốc đã giống như rơi vào sông băng, Hayden ngồi dậy, bàng hoàng nhìn chiếc lều cao vồng lên ở giữa hai chân Mundra.

Hình dạng này...

Vị trí này...

Thời điểm này...

Một loại phần nộ bị lừa dối ập vào tâm trí.

Hắn vươn tay, chầm chậm sờ lên mái lều.

Mundra lúng túng trước dực vọng xa lạ bất giác nghẹn ngào thành tiếng, cơ thể theo bản năng nhướn lên, ham muốn nhiều hơn thế nữa.

Hayden cuống quýt buông tay đứng dậy.

Mundra nâng mắt, nhìn hắn mờ mịt lại nghi ngờ.

“Người...” Hayden đối diện khuôn mặt quen thuộc của “Monica”, khuôn mặt xinh đẹp ân ẩn tức giận mà ửng hồng, khiến cậu càng thêm xinh đẹp, đôi môi hé mở như đang mời gọi không tiếng động, khơi gợi dực vọng tiếp tục kiếm tìm. Nghĩ đến mình vừa mới hôn lên hai cánh môi ấy, trong lòng Hayden như có lọ gia vị đổ ụp, đủ loại mùi vị ngổn ngang, nhưng đọng lại cuối cùng là vị đắng chát vô hạn.

Mundra nhìn hắn, bàn tay chạm lên vị trí hắn vừa mới chạm qua, mơ hồ cảm giác được vui sướng lúc trước.

Nhưng động tác của cậu khiến Hayden đang chìm trong lưỡng lự lập tức tỉnh táo lại. Hắn dứt khoát đẩy cửa đi ra ngoài.

Mundra ngơ ngẩn ngồi dậy, vén váy lên nhìn cậu em nhỏ bên dưới đương hừng hực từ từ xui xuống, lúc này mới thả váy, xuống giường mở cửa vội vã đuổi theo.

Hayden chưa đi xa. Hắn vừa ra khỏi cửa đã nghĩ mảnh đất dưới chân mình là Tây Côi Mạc, người nằm trong phòng kia vì mình mới kẹt ở đây, bước chân đang bỏ đi chợt dừng lại.

Hắn nhìn phía xa ngút ngàn, tức giận cuộn cuộn dần lắng xuống, trong lòng miên man đủ loại nghi vấn.

Tiểu thư nhà Gulaba vì sao lại trở thành một cậu bé?

Rốt cuộc cậu ta là ai?

Vì sao phải đi theo mình?

Phản ứng của cậu ta đối với mình...

Màu mắt Hayden trầm xuống.

“Hayden?” Mundra đi tới, muốn kéo tay hắn, lại bị hắn vô thức né tránh.

Hayden hít một hơi thật sâu, đột nhiên mất hứng thú truy cứu. Hắn đến Tây Côi Mạc để tìm kiếm phụ thân, cho nên việc tiếp theo cần làm là tìm được thành Dans trong truyền thuyết, cứu thoát phụ thân, sau đó đưa “Monica” trở lại thành Mael bình an. Còn những vấn đề khác, không cần quá vẩn xoắn, bởi vì đầu liên quan đến hắn.

“Nghỉ ngơi sớm một chút”. Hayden nói xong, không nhìn cậu xoay người trở về căn nhà.

Mundra cúi đầu nhìn bàn tay mình, sau đó im lặng theo sát phía sau.

Hayden vốn lo lắng Mundra không buồn để ý mọi chuyện sẽ tiếp tục xán lại gần, nhưng không biết có phải sự từ chối của hắn rất hiệu quả hay không, cả một đêm Mundra đều không lại gần hắn.

Sáng ngày hôm sau, hai người súc miệng rửa mặt xong xuôi, vội vã ăn chút lương khô, tiếp tục lên đường.

Vẫn là một con đường hai con người như trước, nhưng khoảng cách đôi bên đường như còn rộng lớn hơn cả miền đất Tây Côi Mạc.

Hayden mấy lần dừng bước ngoảnh lại nhìn Mundra lẻ rề theo sau hần. Sau câu gọi tên hần đêm qua, cậu không mở miệng nói thêm một chữ, ngay cả tiếng “bế” trước mỗi lần chuẩn bị lên đường cũng mất tăm, chỉ biết có một mình cúi đầu lê chân theo hần đi về trước.

“Cẩn thận”

Hayden thấy một con bọ cạp chui ra từ trong cát, vô thức chạy ngay đến bế Mundra sang bên cạnh.

Mundra ngẩng đầu nhìn hần, không sợ hãi, không ngưng ngừng, không chột dạ, chỉ có sự nghi ngờ thẳng nhạt.

Ngón tay Hayden siết chặt, rồi lại nhanh chóng buông lỏng, hần nói nhỏ: “Cẩn thận”

Mundra quan sát sắc mặt hần, sau đó vươn tay, “Bế”

“...”

Hayden xoay người khom lưng.

Lần này Mundra không từ chối, cực kỳ phối hợp nhào người lên lưng hần, cánh tay tự giác ôm choàng cổ hần, mặt áp sát chiếc cổ mảnh khảnh của hần, an tâm đánh một giấc.

Đối với sự tín nhiệm của cậu, Hayden không biết mình nên vui vẻ hay là nên bất lực. Hần nhanh chóng gạt bỏ tâm trạng rối rắm, dùng ma pháp hệ phong gấp rút chạy theo con đường phụ nhân vẽ lúc trước

Mặc dù phụ nhân nói từ nhà bà ta đến thành Dans cần hơn nửa tháng, nhưng Hayden sử dụng ma pháp hệ phong đi suốt ngày đêm, cường chế thời gian đi đường chỉ còn một phần tư, chỉ mất bốn ngày rưỡi đã nhìn thấy tòa thành đồ sộ kia —— nếu như hơn một trăm căn nhà chen chúc cùng một chỗ, ở giữa có hai con đường chạy ngang dọc đắp từ bùn đất, được coi là một tòa thành.

Hayden thả Mundra xuống, lấy áo choàng ma pháp sư ra khỏi túi không gian.

Đây là món quà Olivia tặng cho hần khi hần rời khỏi học viện ma pháp hoàng gia, ý muốn nhắc nhở hần vĩnh viễn không được quên thân phận ma pháp sư, lúc đó hần mới mười bốn tuổi, chiếc áo choàng ma pháp sư này đối với hần hiện tại mà nói quả thực hơi nhỏ, vạt áo chỉ có thể che hết đầu gối hần, hai chân hần nhiên lộ lộ bên ngoài.

Hayden cười khổ nói: “Có lẽ ta cần đến một chiếc xe lăn để giấu chân mình”

Mundra lấy ra một bộ áo choàng pháp sư mới tinh từ trong túi không gian.

Hayden nhìn cậu ngỡ ngàng. Hần ngạc nhiên không chỉ bởi cậu lấy ra một bộ áo choàng pháp sư, mà còn bởi đó là một bộ áo choàng pháp sư của pháp sư vong linh!

“Của bạn” Mundra nói. Thầy từng nói, ông ấy là thầy tốt bạn hiền trọn đời của cậu.

Hayden lập tức đem danh hiệu bạn bè gán cho “Mundra”, vẫn nhớ gã thấp hơn hần một cái đầu. Nhưng sau khi mặc áo choàng pháp sư vong linh vào, hần mới hay hóa ra lại rất vừa vặn.

Nghi vấn trong lòng đã áp xuống lại trào lên, giống như cuộn len vậy, càng lẩn lộn càng dài. Hần biết, đó là bởi vì lúc bắt đầu chỗ nào đó đã sai rồi, cho nên càng ngày càng sai lầm thêm.

“Hayden?” Mundra đi hai bước, quay lại nhìn hần.

Hayden vô thức cong khóe môi.

Mấy ngày nay, quan hệ hai người đã dịu đi chút ít. Hoàn cảnh sớm chiều gần gũi da thịt khiến hần khó mà giận lâu được, nhất là cảm mến đối với “tiểu thư Monica” trong lòng hần còn chưa kịp tiêu tan hoàn toàn. Chỉ ít lúc đối mặt với Mundra, Hayden không còn cứng nhắc như trước, dù trong lòng vẫn còn không thoải mái, hần đang cố thử chuyển đổi “tiểu thư Monica” thành “cậu bé Monica”, một cậu bé bao quanh bởi đủ loại bí mật, nhưng đối với hần không tệ.

Không phải Hayden chưa từng suy đoán động cơ của cậu, nhưng đây là hành trình chỉ có hai người, hẳn không muốn sự việc trở nên phức tạp hơn nữa, đầy ắp nghi kỵ, hơn nữa trực giác nói cho hắn biết, đối phương không có ý hại hắn. Có thể là vì ánh mắt cậu nhìn hắn quá thẳng thắn, thẳng thắn đến mức... làm kẻ khác phải nghiêng rằng nghiêng lợi.

Hắn nhớ lại lúc mình phát hiện mái lều, ánh mắt cậu trong sáng vô tội, trong ngực bùng lên một đốm lửa nhỏ —— giận dữ, lại vô lực.

Hai người một trước một sau đi vào thành Dans.

Không có trạm gác, không có binh lính, không có tra hỏi, chỉ có người đi đường ơ hờ cùng những căn nhà càn nhìn gần càng thấy đổ nát.

Đột nhiên, một người đàn ông trần truồng thét chói tai chạy ra khỏi con hẻm len giữa những ngôi nhà, trợn mắt nhe răng lao về phía Mundra.

Bóng Hayden nhoáng lên, hắn đã ôm Mundra vào lòng, tiện tay che mắt cậu lại.

Người đàn ông kia chụp vào không khí, té rầm trên mặt đất, thân thể trần truồng bốc lửa xanh lè. Người đàn ông lăn lộn trên mặt đất, tiếng gào thảm thiết chỉ kéo dài vài giây đã tắt lịm.

“Lại thất bại”. Đứng ở lối ra của con hẻm là một thằng nhóc gầy đét, chỉ cao khoảng mét tư. Nó nhìn cái xác đầy khinh thường, khua pháp trượng niệm một câu chú ngữ, thi thể liền tự mình đứng dậy, chậm chạp đi về phía bãi vứt bỏ thi thể. Nơi đó vất vưởng đủ loại thi thể bị vứt bỏ do thất bại, không lâu sau, sẽ có người phụ trách thiêu hủy thi thể, để bảo đảm vệ sinh sạch sẽ —— pháp sư vong linh rất coi trọng vệ sinh môi trường.

Thằng nhóc gầy đét kia đang định xoay người bỏ đi, chợt cảm thấy hoa mắt, một thanh niên tóc vàng cao ráo anh tuấn với nụ cười hiền lành trên khuôn mặt xuất hiện trước mặt nó. “Xin chào, ta muốn...”

“Người muốn chết không?” Thằng nhóc hỏi.

Hayden lập tức trả lời: “Không muốn”

Ánh mắt thằng nhóc hiện rõ mất mát, “Người có thể suy nghĩ từ từ, không cần trả lời gấp. Người có thân thể khỏe mạnh, nếu làm thành vụ thi, nhất định rất tuyệt”

Mundra bấu chặt tay áo Hayden, hai mắt tràn ngập địch ý nhìn chằm chằm đối phương. Cho dù làm thành vụ thi, Hayden cũng chỉ có thể làm vụ thi của cậu!

Hayden tưởng rằng cậu lo cho an nguy của mình, trong lòng cảm động, vỗ nhẹ lưng cậu, nói với thằng nhóc: “Ta đến tìm người”

Thằng nhóc nói: “Tên gì?”

“Claire, Claire Navister”. Hayden căng thẳng nhìn thằng nhóc, rất sợ cậu ta sẽ thốt ra tin dữ.

Thằng nhóc nghĩ một lúc, “Chưa nghe bao giờ. Nhất định là pháp sư vong linh không tên tuổi”

Hayden nói: “Ông ấy không phải pháp sư vong linh”

Thằng nhóc cười nhạo nói: “Thành Dans chỉ có một loại người”

Trái tim Hayden lạnh băng.

Mundra đột nhiên xen vào nói: “Điểm giao dịch ở đâu?”

Thằng nhóc nhìn cậu đầy cảnh giác, “Vì sao ta phải nói cho các người?”

Mundra lấy ra từ túi không gian một chiếc xương đùi, “Này. Trao đổi”

Hayden: “...”

Thằng nhóc nhận lấy chiếc xương, nhìn ngắm cẩn thận nói: “Tính chất không tồi”. Nó lại há mồm cắn cắn, “Ừm. Xem ra còn mới”

Hayden: “...”

“Ta đang muốn làm một cây pháp trượng mới. Được rồi, thành giao”. Thằng nhóc buông chiếc xương, chỉ vào căn nhà lớn nhất cao nhất trong thành nói: “Đó là điểm giao dịch. Nếu các người còn thứ gì tốt, có thể trao đổi với ta, biết đâu ta có thứ gì đó người cảm thấy hứng thú”

“Cảm ơn”. Hayden kéo Mundra đi. Người đàn ông trần truồng quần quai trên đất giống như một lưỡi dao bén ngọt, đâm xuyên qua mộng tưởng ôm ấp may mắn của hắn, vạch trần một hiện thực đầm đìa máu tươi — phụ thân hắn đang chịu giày vò.

Mundra bị hắn kéo đi, ban đầu còn có thể bắt kịp bước chân người trước, sau đó dần dần, cuối cùng, cậu bầu lầy vai Hayden để nửa người dựa luôn lên người hắn. Động tác này rất tốn sức, mới duy trì được vài giây cậu đã muốn bỏ cuộc, nhưng trước khi kịp buông tay, Hayden đã dừng bước, bế cậu lên.

Tư thế quen thuộc khiến Mundra hoài niệm dụi vai hắn, sau đó cuộn tròn người lại, thản nhiên lăn ra ngủ.

Hayden ôm cậu thật chặt.

Sức nặng và hơi ấm nơi cánh tay khiến hắn bình tĩnh lại, vẻ mặt bình thản của Mundra luôn đem đến tác dụng trấn an tinh thần, gạt bỏ mọi buồn bực.

Đến phía trước điểm giao dịch, Hayden thả cậu xuống, nắm tay cậu, nói khẽ: “Đừng chạy loạn”

Mundra nói: “Anh nói rồi, không được rời khỏi anh”

Lúc nói câu đó, ngoại trừ ý nghĩa trên bề mặt câu chữ, còn có vài phần ý tứ tán tỉnh. Dù sao, một cô gái tay trái gà không chặt không sợ nguy hiểm vặt vãnh, theo chân ngàn dặm, bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ cảm động, nhưng hiện tại nghe lại câu này, hắn có đến hai loại tâm trạng.

Có điều suy nghĩ này chỉ lóe qua đầu Hayden, hiện nay điều cần quan tâm trước nhất là phụ thân hắn ở đâu.

Hai người lại gần điểm giao dịch, phát hiện bên trong yên tĩnh gần như cung điện của Quang Minh thần điện, chỉ nghe thấy một vài giọng trao đổi rất khẽ.

Hayden nhìn lướt qua toàn bộ căn phòng, lập tức loại bỏ những người giao dịch đơn lẻ, hướng sự chú ý về phía nhóm người giao dịch tập trung. Hắn kéo Mundra đi về phía đám người đứng gần cửa nhất.

Bị vây ở giữa là một nữ pháp sư vong linh, đánh son màu xanh lá đậm, mỉm cười lạnh lẽo như độc xà. Khi Hayden lại gần, cô nàng liền ngẩng đầu nhìn, nhiệt tình lóe lên bên trong đôi mắt lạnh giá. Cô nàng đẩy gã pháp sư vong linh ục ịch đang giao dịch ra, uốn éo đi đến, thi triển ánh mắt quyến rũ nói: “Người muốn giao dịch cái gì? Người bên ngoài?”

Cho dù lòng nóng như lửa đốt, Hayden vẫn mỉm cười như thường lệ, “Ta muốn tìm một người”

“Nga, hóa ra thứ người muốn là người”. Nữ pháp sư vong linh cười càng mê hoặc, “Vậy phải xem người ra giá thế nào”

Về mặt tươi cười của Hayden thêm vài phần chân thật, “Chỉ cần ra giá, người nào cũng có thể?”

Nữ pháp sư vong linh nhắc ngón tay, từ cầm chậm chậm lướt xuống cổ họng, dừng lại trên bộ ngực vĩ đại, “Đương nhiên”

“Người ra giá”. Hayden nói, “Chỉ cần có thể tìm được người ta muốn tìm, giá nào cũng được”

“Vậy người muốn... tìm ai hở?” Ngón tay nữ pháp sư vong linh luồn vào trong y phục, nhẹ nhàng xoa bóp bộ ngực, chỉ thiếu dính chặt luôn trên người hắn.

Hayden làm như không thấy nhìn vào mặt cô nàng, “Claire Navister”

Ngón tay nữ pháp sư vong linh cứng đờ, lạnh lùng nói: “Người tìm nhầm quầy hàng rồi!”

Hayden nhướn mày nghi ngờ.

Gã béo đứng bên cạnh đột nhiên chỉ vào một cô gái tóc đỏ đứng im lìm nói: “Là cái này”

Nữ pháp sư vong linh bỏ lại Hayden quay sang tiếp chuyện làm ăn, giọng điệu xa cách, “Đổi lấy một kỵ sĩ vong linh cấp năm, nhớ mỗi tháng đều phải bảo dưỡng”

Gã béo lập tức triệu hồi ra một kỵ sĩ vong linh cấp năm.

Nữ pháp sư vong linh kiểm tra cẩn thận, sau khi xác định không có vấn đề liền không chế cô gái tóc đỏ đi đến trước mặt gã béo.

Song phương giải trừ không chế tinh thần lực của mình, sau đó thành lập liên hệ tinh thần lực với súng vật mới của mình.

Giao dịch hoàn thành.

Hayden lập tức hiểu ra vị nữ pháp sư vong linh này buôn bán cái gì, trong tay có cảm giác lay động. Hắn cúi đầu thấy Mundra đang nhú mồm nhìn mình.

“Anh thích thể này à?” Mundra ngửa đầu, lấy ngón tay nhéo nhéo ngực mình, nhìn hình dạng, nơi đó hẳn là... vị trí nhô lên.

Hayden: “...”

61. Chương 61: Quang Minh Thần Điện (một)

Bước nhanh rời khỏi quầy hàng của nữ pháp sư vong linh, Hayden đến một quầy hàng khác bị vây quanh trong ngoài ba tầng, ngay cả chủ quán cũng không nhìn thấy.

Các pháp sư vong linh giữ trật tự không tồi, một đám im lặng xếp hàng, an tĩnh đến mức không giống như đang giao dịch mà như đang ai điếu.

Hayden chờ một lát không thấy động tĩnh, liền tính toán tiết kiệm chút thời gian đi nơi khác nhìn trước xem.

Đội ngũ đột nhiên di chuyển, tựa như con rắn thức tỉnh khỏi giấc ngủ đông, chậm rãi giãn mở ra. Hai vòng người trong cùng lục tục rời đi, hẳn rốt cục thấy rõ ở chính giữa là một lều trại xanh lá. Một người đàn ông kéo cái rương ra khỏi lều trại, sau đó mở rương, “Đây là nhóm hàng thứ hai, mọi người nhìn xem có gì muốn trao đổi.” Gã ta nói xong, đem từng kiện từng kiện hàng bày ra.

Đều là mấy cái bàn chải lớn nhỏ cùng vài cái chai kỳ kỳ quái quái, Hayden nhìn lướt qua định rời đi, nhưng Mundra kéo tay hắn lại.

“Em muốn mua à?” Hayden hồ nghi nhìn cậu.

Mundra chỉ vào một cái bàn chải lông xanh trong tay người đàn ông, kích động: “Muốn!” Tuy rằng không phải cái bị thất lạc kia, nhưng cán hai cái giống nhau, cầm vào chắc cũng cho cảm giác như nhau!

Hayden thấy có người xuất ra đủ loại xương cốt, yên lặng thả kim tệ trở về, hỏi: “Xương cốt em nhặt còn không?”

Mundra sờ soạng trong túi không gian, lấy ra một cái sọ.

Hayden: “...”

Mundra cố gắng đưa cái sọ tới trước mặt người đàn ông.

Người đàn ông ngẩng ngửa hỏi: “Cô muốn đổi cái gì?”

“Bàn chải!” Mundra tham lam nhìn thứ trong tay gã ta.

Người đàn ông lắc đầu: “Cái này không được. Khỏi sọ của cô nhiều nhất đổi được...” Gã chọn từ trong đám bình lớn bình nhỏ của chiếc rương ra một cái bình thiết bé, “Cái này.”

“Bàn chải!” Mundra không thèm chớp mắt.

Người đàn ông cười nhạo, quay đầu tiếp nhận giao dịch của những người khác.

Hayden đang vội tìm phụ thân, dứt khoát lôi một túi kim tệ ra quơ quơ trước mặt gã, “Dùng cái này được không?”

Người đàn ông nghe thấy tiếng đình đình đang đang thì ngẩn người, “Là cái gì?”

Hayden không nói gì mở túi, lộ ra kim tệ bên trong.

Người đàn ông đột nhiên xoay người hô về phía lều trại: “Dorothy, xem cái này có thể để làm trang sức không?”

Dorothy?

Cái tên quen thuộc khiến cho tinh thần của Hayden rung lên, mắt nhìn chằm chằm lều trại.

Lều trại loảng xoảng một hồi, một phụ nữ che mặt chui ra. Tư thế đi đường của nàng cứng ngắc, thời điểm nhìn đồ vật mắt nheo lại như người già, có vẻ đã lớn tuổi.

Hayden thăm dò: “Chị muốn loại trang sức nào? Chỗ tôi còn có bảo thạch, có lẽ chị sẽ thích.”

Dorothy mặt không đổi sắc hỏi: “Người nơi khác?”

Hayden đáp: “Một người bạn nhờ tôi tìm hộ vợ anh ấy. Khéo sao, vợ anh ấy cũng tên là Dorothy.”

Người đàn ông giống như bị giẫm phải đuôi, đề phòng quan sát hẳn: “Ta không giao dịch với người, người đi đi!”

Trong mắt Dorothy rốt cục có vài phần thần thái, “Anh là bạn của Duncan?”

Người đàn ông tức giận nắm cánh tay Dorothy, “Cô còn nghĩ đến cái tên ti bỉ đó à? Dorothy! Cô quên mất mình từng nói gì sao? Cô đã nói về sau không còn muốn hắn nữa.”

Dorothy sợ hãi rụt lui thân thể.

Hayden tiến lên một bước, ngón tay nhẹ nhàng nhéo khuỷu tay người đàn ông, thừa dịp gã ta buông tay liền tách hai người ra, “Tôi có lời muốn nói riêng với chị.”

Người đàn ông âm trầm uy hiếp: “Cô còn nhớ đã ưng thuận với ta những gì không? Nếu không có ta, một mình cô không thể sống sót ở Tây Côi Mạc. Cô cứ cân nhắc cho cẩn thận.”

Hayden nói: “Tôi muốn mua hai người kia.”

Rối rắm trong mắt Dorothy chuyển thành kinh nghi, “Anh ấy nói cho anh biết?”

“Đúng vậy. Dù phải trả cái giá nào tôi cũng có thể lo liệu.” Hayden hít một hơi thật sâu, “Xin nói cho tôi biết chỗ của bọn họ.”

Dorothy hỏi: “Anh có quan hệ với bọn họ như thế nào?”

Hydaine trả lời: “Hai người kia thiếu nợ mẫu thân tôi, tôi phải đích thân đòi lại.”

Dorothy cúi đầu trầm ngâm: “Duncan có nói gì thêm không?”

Hayden nói: “Anh ấy nhờ tôi nhìn chị.”

Phanh.

Người đàn ông đá mạnh cái rương, quay đầu vào lều trại.

Những khách hàng pháp sư vong linh thấy thế, phi thường biết điều tản đi.

Môi Dorothy run rẩy, phảng phất có nghìn vạn lời muốn hỏi, rồi lại không dám mở miệng, sợ nghe phải đáp án không muốn nghe. Nàng đấu tranh thật lâu, mới hỏi: “Anh ấy sẽ trở về chứ?”

Hayden đáp: “Có lẽ.”

Dorothy rũ mi, hai hàng lệ chảy xuống từ khóe mắt, không ngờ có màu xám nhàn nhạt.

“Mắt của chị?” Hayden nhú mày.

“Không có gì.” Dorothy lau nước mắt, “Đừng nói cho anh ấy.”

Hayden cũng không muốn truy hỏi việc riêng của nàng, việc hắn thật sự quan tâm chỉ có một, “Hai người kia đâu?”

Dorothy đáp: “Chỉ sợ mẫu thân anh phải chịu thất vọng rồi.”

Tâm Hayden mãnh liệt trầm xuống.

“Bọn họ tạm thời chỉ có một người sống sót.” Dorothy ngừng một lát, “Nhưng ông ta đã không ăn không uống năm ngày, tôi thấy không còn cầm cự được bao lâu.”

“Bọn họ ở nơi nào?” Hayden tận lực khống chế giọng nói của mình, tránh ngữ điệu run rẩy tiết lộ tâm tình.

“Anh đi theo tôi.” Dorothy xoay người ra khỏi cửa trước.

Hayden kéo Mundra đuổi theo sát sao.

Mundra mắt nhắm quay đầu nhìn đỉnh lều trại trại, trong lòng vô cùng hy vọng người đàn ông kia có thể cầm bàn chải đuổi theo.

Nhưng mà, không có.

Ra khỏi nơi giao dịch, thành Dans đương chìm đắm trong ráng chiều chạng vạng, thành thị mang sắc đồng thau giống như ông lão lúc nhá nhem mệt mỏi buồn ngủ nằm trong một mảnh cát vàng, yên lặng không tiếng động.

Dorothy mang theo bọn họ đi vào ngõ nhỏ giữa hai dãy nhà ở. Con đường hẹp đến mức cánh tay Hayden không thể tránh khỏi cọ xát vào nhà cửa hai bên. Hắn theo bản năng định quay đầu hỏi tình hình của Mundra, nhưng nhớ ra cậu ta không phải một cô gái cần người chăm sóc mà là một bé trai sẽ lớn dần thành đàn ông, tức khắc đem lời đã đến bên cổ họng nuốt vào.

Đường dần dần rộng ra, hai bên san sát những căn nhà lớn nhỏ mấy thước vuông, cửa cao ngang tầm Hayden.

Dorothy chọn một gian đẩy cửa vào.

Mùi tanh tưởi khó ngửi hơn cả mùi xác thối thiếu chút khiến Hayden ngất xỉu. Hắn một tay bưng mũi, một tay trước khi lý trí kịp thức tỉnh đã nhẹ nhàng nắm mũi Mundra.

Mundra mở mắt nhìn hắn, kéo tay hắn ra hỏi: “Làm sao vậy?”

Hayden kinh ngạc: “Em không thấy khó ngửi sao?”

Mundra ngửi mạnh hai cái, “Không tồi.” Kỳ thật hương vị này đối với Mundra rất là thân thuộc. Còn nhớ rõ trước kia mỗi lần thấy để thi thể phát ra mùi này, ông ấy sẽ sai cậu dùng nước thuốc chà lau một lần để bảo dưỡng.

Hayden nhìn đến da đầu run lên. Phụ thân thích sạch sẽ. Ông thật sự ở trong này? Có thể... chỉ là trùng hợp hay không? Có lẽ bên ngoài người kia có chút giống...

Ầm.

Phòng tối như mực truyền đến tiếng va chạm.

Hayden kiên trì vọt vào.

Dorothy đứng giữa phòng. Mũi chân nàng đặt trước một đồng nằm úp sấp, ánh sáng quá mờ không nhìn rõ, nhưng từ tiếng thều thào trên mặt đất phát ra, có thể khẳng định thứ này có thể chuyển động.

“Còn, cho... ta.” Trên mặt đất truyền đến tiếng gầm nhẹ bị kìm chế.

Dorothy nói: “Ông ấy đã chết.”

“Còn, cho, ta.” Ba chữ y hệt, giọng nói lại vang lên.

Hayden ngồi xổm xuống, cố gắng phân biệt mặt đối phương. Bên cạnh sáng lên ánh lửa, Mundra không biết từ nơi nào tìm được giá nền, đang dùng hai tay cầm, ngồi xổm bên cạnh hắn chiếu sáng cho hắn.

Nương theo ánh lửa, Hayden rốt cục thấy rõ mặt người kia.

Một khuôn mặt rất khó có liên hệ với ký ức.

Trong trí nhớ, người đó thần thái phấn chấn, tràn ngập sung mãn, dù chia rẽ gia đình người khác cướp chồng người khác, vẫn mang bộ dáng đúng lý hợp tình. Nhưng hiện giờ, râu dài ra, hai mắt vô thần, hai gò má và hốc mắt lõm sâu, duy nhất không đổi, đại khái chỉ có cái mũi thẳng tắp.

Tay ông ta đột nhiên bắt lấy giày Dorothy, “Trả ông ấy lại cho ta.”

Hayden đột nhiên bừng tỉnh.

Nếu hắn ta còn sống, người kia không phải là...

Hắn nắm cánh tay Dorothy, dùng một chút lý trí cuối cùng khắc chế sức lực bàn tay, trầm giọng hỏi: “Một người đàn ông khác ở đâu?”

Dorothy trả lời: “Tôi bỏ ở nơi trữ xác, chắc đã bị xử lý xong.”

62. Chương 62: Quang Minh Thần Điện (hai)

Đầu Hayden như bị người đâm mạnh một quyền, lỗ tai kêu ông ông. Hắn nghe thấy mình lãnh tỉnh hỏi: “Nơi trữ xác ở đâu?”

Dorothy nhìn hắn, trong mắt lóe ra quang mang ngỡ vực, cảnh giác nói: “Rất quan trọng sao?”

Hayden đáp: “Tôi muốn trả lại công bằng cho mẫu thân.” Mẫu thân là bạn thân chốn khuê phòng của hoàng hậu Samantha, thường xuyên phải tham gia các loại yến hội, thời thơ ấu của hắn đại đa số vượt qua cùng phụ thân. Những ký ức bị tận lực quên đi đột nhiên lại hiện ra rõ ràng. Người thích lời kéo hắn cùng soi gương, nhìn hai gương mặt tương tự trong gương phát ra tiếng cười vui mừng... thật sự đi rồi sao?

Cho dù trước đó đã dự cảm mơ hồ, nhưng khi dự cảm thành sự thật, trong lòng dâng lên bị thương và mất mát mãnh liệt buốt giá, bén nhọn lạnh lẽo như băng. Tay chân hắn lạnh ngắt, Mundra kéo tay hắn, tựa hồ muốn truyền độ ấm.

Dorothy hí mắt đánh giá, như có điều suy nghĩ nói: “Anh nhìn trông quen lắm.”

Hayden thần nhiên: “Ông ấy là phụ thân tôi.”

Người đàn ông đang quỳ rạp trên mặt đất đột nhiên run rẩy, tay cầm giày Dorothy từ từ mềm xuống, sợ hãi rút trở về.

Dorothy trừng to mắt, hai mắt tràn ngập đề phòng, “Duncan đâu? Anh ấy bị làm sao?”

“Anh ta đang làm khách ở Fariel, tạm thời rất an toàn.” Hayden không còn muốn tiếp tục diễn kịch. Phụ thân chết, mục đích hắn đến Tây Côi Mạc không còn, từng câu từng câu muốn hỏi trước khi đi đều bị bỏ ngỏ. Hắn vĩnh viễn cũng không biết sau khi phụ thân bỏ trốn có từng hối hận... “Đưa tôi đến nơi trữ xác.”

Khả năng Duncan gặp chuyện không may kích động Dorothy. Nàng cuống loạn nói: “Làm sao tôi biết Duncan có phải thật sự không có việc gì hay không? Không được, tôi muốn thấy anh ấy, tôi muốn lập tức nhìn thấy anh ấy!”

Hayden nói: “Vậy trước hết để tôi nhìn cha đã.”

Thần trí Dorothy bừng tỉnh dưới ánh mắt lạnh như băng của hắn. Nàng hỏi: “Chỉ cần đưa tới nơi trữ xác?”

Hayden đáp: “Đúng vậy.”

Dorothy không chần chờ nói: “Tôi mang các người đi. Nhưng anh nhất định phải tuân thủ hứa hẹn. Thành Dans tuy không có quy củ giết người ngoại lai, nhưng ngoài pháp sư vong linh, những người khác đều không được hoan nghênh ở đây!” Nàng nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Người đàn ông ngã trên mặt đất đột nhiên giống như sói đói đuổi cánh tay định ôm đùi nàng.

Dorothy cả kinh nhảy dựng.

Hayden cúi người dùng một tay nhắc vạt áo ông ta, đập mạnh vào cửa.

Người nọ chẳng những không phản nộ, ngược lại lộ ra thần sắc được giải thoát, “Trả lại ông ấy cho ta... trả lại cho ta...”

Ngón tay Hayden siết chặt, trên mặt bao phủ bởi một tầng băng sương cứng rắn, “Nếu không phải tại người, ông ấy sẽ không bỏ trốn đến thành Mael, nếu không phải đến thành Mael, ông ấy sẽ không gặp tất cả những điều này! Đừng quên, đầu sỏ gây ra tất cả chính là người.” Giọng hắn không lớn, từng chữ lại giống như đinh, một búa gõ xuống, cái đinh chui vào trong lòng, đau đớn không chịu nổi.

Thần sắc người đàn ông suy sụp, chậm rãi thả lỏng cơ thể.

Hayden buông tay, người nọ dựa vào cửa trượt xuống đất. “Trả lại cho ta... trả lại cho ta...” Ông ta lảo nhảo qua lại chỉ biết nói một câu, tựa như cả cuộc đời chỉ còn lại câu nói này.

Dorothy mang hân bước ra khỏi cửa, đi theo đường nhỏ đến ven thành. Nơi đó có một tảng đá nhô ra, men theo con đường, liền nhìn thấy một hố to hơn mười thước vuông. Trong hố sạch sẽ, ngay cả một sợi tóc cũng không thấy, chỉ có hạt cát vàng tươi lẫn xuống đáy.

Dorothy nói: “Tôi đưa đến nơi rồi, anh nhất định phải tuân thủ hứa hẹn.”

Hayden đi đến ven hố, lấy ra trường kiếm bắt đầu đứng lên.

Dorothy giật mình: “Anh đang làm cái gì?”

Hayden không hé răng.

Dorothy nói: “Ông ấy đã chết. Tôi tận mắt thấy ông ấy trút hơi thở cuối cùng. Không ai có thể chịu đựng thống khổ biến thành vu yêu, ông ấy đã đi rất xa, đáng tiếc, ý chí ngoan cường cũng không thể bù lại thân thể nhân loại trời sinh yếu đuối.”

Hayden chậm rãi ngồi xổm, kiểm cảm thật sâu vào trong cát, sau đó xúc lên, lại cảm vào, lại xúc lên, bỏ ngoài tai lời của nàng.

Mundra tuy không rõ hắn đang làm gì, nhưng vẫn lấy ra một cái muỗng nhỏ dùng để xúc thuốc bột, ngồi xuống bên cạnh Hayden, học hân xúc từng muỗng từng muỗng cát.

Dorothy nhìn bọn họ như hai kẻ điên, nhưng không ngăn cản. Có lẽ do lo lắng cho an nguy của Duncan, nàng thế mà lại cảm động lấy với biện pháp ngu xuẩn của Hayden. Nếu Duncan chết, có lẽ nàng cũng sẽ làm như vậy.

Hố càng lúc càng lớn, sắc trời càng lúc càng mờ.

Dorothy trải qua thời gian trầm mặc và tự hỏi, cảm xúc liêu linh vì ái tình đã dần ổn định lại. Nàng nghĩ đến tương lai của mình, Duncan chưa trở về, có nghĩa nàng sắp phải một mình đối mặt với cuộc sống. Tại thành Dans, tại thế giới của pháp sư vong linh, chuyện này khá là tàn khốc. Ngàn vạn lần đừng trông cậy vào pháp sư vong linh có tình đồng bạn gì, bọn họ yêu nhất là bản thân, tiếp theo là con rối của mình, còn những pháp sư vong linh khác, chỉ có thể tính là những hàng xóm ít qua lại quan hệ không tốt. Không xâm phạm riêng tư và không gian cá nhân của pháp sư vong linh khác là nhận thức chung của mỗi pháp sư vong linh.

Bên người nàng vốn đang có một người đàn ông bảo vệ, không lâu trước đó đã bị mình chọn gạt bỏ đi rồi.

“Trước khi chết ông ấy có nói gì không?” Giọng nói chua xót của Hayden kéo nàng đang chìm đắm trong suy tư ra.

Dorothy đáp: “Không. Trước khi chết ông ấy đã không thể nói chuyện.” Nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Hayden, đáy lòng nàng sinh ra chút khoái cảm. Nếu không phải hắn xuất hiện, nàng sẽ không biết Duncan đang ở trong tay hắn sinh tử không rõ, lại càng không bởi vậy mà trở mặt với Dann. Nếu nàng đã không còn ổn thỏa, sao có thể để kẻ địch sống thoải mái?

Hayden đứng lên.

Mundra cầm muỗng nhỏ ngơ ngác nhìn hắn, tựa hồ im lặng hỏi: Không đào?

Hayden tránh ánh mắt cậu, thu hồi kiếm. Hiện tại hắn không muốn nhìn đến Mundra, phụ thân qua đời gọi dậy những ký ức đẹp nhất cũng như tội tệ nhất của hắn, cảm giác này giống như cảm giác thiếu niên mặc nữ trang trước mắt mang lại, rối rắm và mâu thuẫn, không thể dùng biện pháp chiến đấu đến thống khoái để giải quyết.

Hắn xoay người đi về phía căn nhà. Đoạn đường cuối cùng trước khi lâm chung của phụ thân do người đàn ông kia đưa tiễn, hắn có nhiều lời muốn hỏi.

Dorothy nhịn không được nói: “Duncan?”

Bước chân Hayden thoáng ngừng: “Nếu tôi nhìn thấy anh ta, sẽ trả về.”

Dorothy mở mắt trừng trừng nhìn hắn kéo thiếu nữ thấp bé gầy yếu chậm rãi bước qua tảng đá ra đường, tiến vào con đường hẹp, sau đó hoàn toàn biến mất trước mắt nàng.

Hố trên mặt đất rất sâu, cơ hồ đến hai thước, đối lập với nó là cái hố chỉ có hơn mười cm bên cạnh. Có điều hố kia tuy rằng nhỏ, nhưng lại thực cân xứng, hiển nhiên người đào rất nghiêm túc.

Nhìn hai cái hố, Dorothy đột nhiên có thôi thúc nhảy xuống, để cho mình vĩnh viễn lặng im và lãnh tĩnh. Mũi chân nàng hơi hướng về hố, lập tức giật mình tỉnh lại, nhanh chóng xoay người, muốn đuổi suy nghĩ quái dị đáng cười kia ra khỏi đầu, cũng lập tức thành công –

Bởi vì cảnh tượng lộng lẫy chốn chân trời trong óc nàng đột nhiên trống rỗng.

Hayden trở lại gian phòng nhỏ.

Người đàn ông đó vẫn ngồi dưới đất, ngay cả tư thế cũng không thay đổi.

Hayden ngồi trước mặt ông ta, lạnh lùng nhìn: “Nói cho ta biết chuyện của phụ thân, chuyện nào ta cũng phải biết.”

Người nọ chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt chạm đến mặt Hayden hơi sáng lên, nỉ non: “Claire...”

Hayden nói: “Trước khi ông ấy lâm chung, có nói với người điều gì không?”

Người nọ thoáng thanh tỉnh, ánh mắt vốn trống rỗng mê man lóe ra vài phần thần thái, khiến cho Hayden cuối cùng cũng có thể chống khuôn mặt trước mắt lên khuôn mặt năm đó.

“Không, ông ấy chẳng nói gì.” Người nọ chán nản cúi đầu, “Ông ấy thậm chí chẳng nhìn thấy ta.”

Hayden khản trương: “Chẳng nhẽ lúc đó ngay cả mắt của ông ấy cũng có vấn đề?” Hắn gần như không dám tưởng tượng phụ thân đến cùng đã gặp phải những tra tấn gì.

Người nọ lắc đầu: “Mắt ông ấy không có việc gì. Là thần trí, khi đó, ông ấy đã hứa hững với tất cả mọi chuyện...” Ông ta dừng một chút, thống khổ nhắm mắt, “Bao gồm cả ta.”

Ánh sáng chói mắt từ cửa sổ chợt lóe lên.

63. Chương 63: Quang Minh Thần Điện (ba)

Toàn bộ thành Dans thành linh bị một luồng sáng thật lớn bao phủ!

Khí tràng cuộn cuộn thánh khiết khiến cho pháp sư vong linh toàn thành bở ngỡ, người cấp bậc thấp cơ hồ mất đi dũng khí và sức lực nhúc nhích. Gay go hơn là vật chết của bọn họ. Ánh sáng tới quá đột nhiên, đột nhiên đến mức không có thời gian để pháp sư vong linh thu hồi sủng vật, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn chúng hóa thành bột mịn.

Người đàn ông kia cũng vậy. Ông ta quát to một tiếng, thân thể bỗng nhiên giống như tuyết lở, tan thành khói bụi.

Mundra đại khái là pháp sư vong linh thích ứng tốt nhất. Trước đó mang trên tay thần lực Quang Minh đã giúp cậu dần dần quen với loại khí thần thánh này, cho nên ngoại trừ cảm thấy khí vong linh bị áp chế như lúc vừa mang vòng tay Quang Minh, thần trí và hành động đều không bị tổn hại.

Hayden nhanh chóng mở cửa xông ra ngoài, có điều một giây đồng hồ sau, hấn lại vọt về, kéo Mundra còn đang sững sờ chạy đi.

Không trung xanh thẳm bị quang mang trắng xóa bao trùm.

Mặt trời không thấy, mây trắng không thấy, chỉ còn lại quầng sáng chói mắt, giống như cái nắp bình thật lớn, khóa thành Dans lại trong chai.

“Dorothy!” Người nam nhân cùng Dorothy bán quán nghiêng ngã lão đảo chạy tới. Sắc mặt gã trắng như giấy, bước chân xiêu xiêu vẹo vẹo, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống. Nhưng gã kiên trì vịn tay vào vách tường, gian nan tới gần.

“Dorothy đâu?” Gã khấn trương nhìn Hayden và Mundra, “Nàng ở đâu?”

Hayden chỉ con đường phía sau.

Người đàn ông kích động vọt lên trước hai bước, chân mềm nhũn, quỳ xuống.

Hayden vươn tay nâng gã ta dậy, kẹp dưới nách, sau đó kéo Mundra đến nơi trữ xác.

Hayden đi không nhanh không chậm, vừa không lè mề, vừa không khiến Mundra không theo kịp. Dù vậy, người đàn ông vẫn khấn cấp liên tục nhìn ra xa.

“Dorothy!” Khi nhìn thấy thân ảnh phủ phục bên nơi trữ xác, người đàn ông điên cuồng giãy dụa.

Hayden thuận thế buông tay.

Người đàn ông té xuống mặt đất, lại rất nhanh bắn lên, vừa chạy vừa ngã đến trước mặt Dorothy nâng nàng lên.

Thân thể mềm mại của Dorothy tựa vào ngực gã, khăn che mặt bị nhấc lên một góc, lộ ra khối da thịt màu xanh đậm, sau đó lại rũ xuống.

Hayden và Mundra cùng dừng lại, kinh ngạc nhìn một màn trước mắt.

“Dorothy.” Người đàn ông gào khóc.

Dorothy hơi trợn mắt, yếu ớt phun ra một chữ, “Tôi...”

Người đàn ông vội vàng tháo khăn che mặt của nàng xuống để nghe rõ hơn.

Khăn bị tháo xuống, mặt nàng hoàn toàn lộ ra trước mắt Hayden và Mundra. Đó là một khuôn mặt khủng bố dữ tợn khó có thể hình dung. Nửa trên mặt vẫn bình thường, nhưng nửa dưới ngoại trừ vị trí đã biến thành bột phấn rụng ra, còn lại toàn là màu xanh đậm, hơn nữa phần xanh đậm kia sau khi bị gió thổi phát qua, lại tiếp tục bong ra từng mảng, giống như vách tường khô nứt.

Hàm dưới của nàng rất nhanh rụng hết, ánh mắt nhìn người đàn ông, cứng nhắc, thất thần... Hẳn là còn rất nhiều lời muốn nói mà không nói được.

“Dorothy!” Người đàn ông không thể tin mở to mắt, không ngừng xác nhận bị kịch trước mắt, một lúc lâu mới mạnh mẽ ôm nàng vào ngực! Động tác của gã quá mạnh, khiến cho thi thể nàng đứt làm đôi. Nửa thân trên bị gã ôm chặt, nửa thân dưới ngã xuống đất.

Hayden hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Người đàn ông phần hận nói: “Đều là hắn! Đều là những việc tốt của Duncan! Nếu không phải vì hắn, Dorothy sẽ không tự mình luyện chế vụ yêu, cũng không lấy dính nguyên rửa và độc... Nàng sẽ không phải chết.”

Ánh mắt Hayden trầm xuống.

Nói cách khác, phụ thân tại vì Dorothy mà chết? Hắn nhớ rõ Duncan từng nói, thời điểm hắn ta giao cho Dorothy, phụ thân hãy còn khỏe mạnh!

Hai tay của hắn siết chặt.

Mundra cau mày: “Đau.”

Giọng cậu không lớn, lại đem thần trí Hayden trở về. Lúc này hắn mới nhớ ra mình vẫn đang cầm tay Mundra.

“Thật có lỗi.” Hayden nhìn bàn tay bị nắm đến trắng bệch nhanh chóng biến thành màu hồng, nhẹ nhàng xoa bóp.

Mundra nghiêng đầu: “Đừng khổ sở.”

Tay Hayden hơi dừng lại, buông ra.

Khổ sở?

Đúng vậy. Hắn rất khổ sở.

Cho rằng có thể gặp được phụ thân, lại chỉ đổi lấy tin dữ. Cho rằng có thể hỏi người yêu bỏ trốn của phụ thân về ông ấy, hắn ta bỗng nhiên hóa thành bột phấn. Cho rằng tìm được hung thủ giết phụ thân, cô ta cũng đã chết.

Hết thấy tới quá nhanh, nhanh đến mức không có thời gian tự hỏi và thích ứng.

Tự chủ bản thân vẫn kiêu ngạo biến thành gông xiềng. Hắn hy vọng cỡ nào mình có thể giống người đàn ông trước mắt, mặc sức gào khóc phát tiết. Nhưng hắn không làm được. Cho dù nội tâm bởi vì thống khổ mà máu chảy thành sông, nước mắt của hắn vẫn bị trói chặt trong hốc mắt.

Bốn chữ nguyên soái đế quốc là vinh quang xâm nhập cốt tủy, cũng là sứ mệnh xâm nhập cốt tủy. Nó trói buộc cảm xúc của hắn, bởi vì hắn sợ một khi cảm xúc phát tiết, sẽ tựa như nước lũ tràn đê, không thể dừng lại.

Hayden hít vào một hơi thật sâu, nhếch môi với Mundra: “Ta không sao.”

Mundra đáp: “Không muốn cười thì đừng cười.”

Hayden hạ mi: “Được.” Dù vậy, khóe miệng hắn vẫn nhàn nhạt giương lên theo thói quen.

Trên không trung truyền đến tiếng ngâm xương như có như không, mềm nhẹ như gió, mơ hồ như mây, lại thần thánh như ánh sáng.

Người đàn ông khẽ buông một nửa thi thể của Dorothy, đứng bật dậy nói: “Là bọn hắn! Là bọn hắn giết chết Dorothy!” Gã phóng về hướng thành Dans.

Gã ta chạy thực nhanh, thực gấp, giống như vừa mượn được khí lực từ nơi này, lao ra vài chục bước mới ngã sấp xuống, nhưng rất nhanh lại đứng lên, tiếp tục chạy về trước.

Khóe miệng Hayden không còn độ cong, sắc mặt ngưng trọng chưa từng có.

Mundra kéo ống tay áo hắn, “Không cần lo lắng. Tôi sẽ bảo vệ anh.”

Hayden cúi đầu nhìn cậu.

Cho dù bị vạch trần giới tính, cậu vẫn ăn mặc như con gái, mặc cái váy hần đưa, tóc qua thời gian đã dài đến bắp vai, vén ra sau tai, nhìn vừa nhu thuận vừa đáng yêu.

Ăn mặc như vậy cảnh đẹp ý vui hơn bé trai nhiều.

Bởi vì tư tâm này, Hayden cũng không chủ động đề nghị cậu đổi lại trang phục, hai người cứ như vậy một cố ý xem nhẹ một không thèm nghĩ đến, tiếp tục duy trì biểu hiện giả dối nam nữ đồng hành bề ngoài.

Nhưng hiện tại, biểu hiện giả dối này ngăn không được bản tính nam nhi của “Monica”. Tại thời khắc nguy hiểm, lựa chọn đầu tiên của “Monica” không phải tránh ở phía sau hần tìm kiếm sự bảo vệ, mà là nguyện ý đứng ở trước mặt hần chống cự nguy hiểm. Nếu cậu là nữ, có lẽ mình sẽ rất cảm động. Dù sao, trong những người phụ nữ hần biết, chỉ có Olivia được quyết đoán và dũng khí như vậy. Hần thừa nhận, dù đối với Olivia không cứ bất cứ tình cảm nào vượt ra ngoài tình thầy trò, nhưng bà là người phụ nữ hần tán thưởng nhất, trên người có được sự quyết đoán và kiên cường ngay cả đại đa số đàn ông cũng không theo kịp. Hần cũng từng nghĩ đến tiêu chuẩn người phụ nữ hoàn mỹ trong cảm nhận của mình —

Xinh đẹp, điểm ấy không thể nghi ngờ. Trí tuệ, không phải thông minh một cách phô trương, mà là hàm súc thông tuệ. Dịu dàng, để mỗi lúc hần mệt mỏi, có thể tìm đến để ổn định tâm linh. Kiên cường, hần nguyện ý cho nàng dựa vào, bất luận là tâm linh hay thân thể, nhưng hần cần bảo vệ không chỉ người yêu, còn có đế quốc, không thể thời thời khắc khắc đều ở bên người ái nhân, cho nên hần hy vọng nàng có thể kiên cường sống tại thời điểm không có mình. Cuối cùng, cũng là quan trọng nhất, đó là có thể hấp dẫn ánh mắt mình, tại bất kì thời điểm nào trong bất kì đám người nào, mình đều có thể nhận ra người ấy từ cái nhìn đầu tiên.

Hần chìm đắm trong đám phụ nữ, một là bởi vì cô đơn, kiếp sống quân nhân quá mức đơn điệu, thế nên mỗi lần về đế đô đều khiến hần hận không thể chia thời gian thành năm sáu phần. Hai là bởi vì cô độc, cô độc vì tâm hồn trống rỗng. Cho dù quan hệ giữa hần và mẫu thân mười phần thân mật, nhưng sau khi phụ thân rời khỏi, hần biến thành người chủ gia đình, phải chống đỡ cùng mẫu thân, cho nên lâu lắm rồi hần không còn giống đứa trẻ dốc bầu tâm sự với mẫu thân mà đã quen trở thành người đàn ông để mẫu thân có thể dựa vào, dù vậy sâu trong nội tâm, hần vẫn hy vọng có một người hần có thể không kiêng nể gì mà phàn nàn và thổ lộ.

Nếu —

Ánh mắt hần nhìn Mundra thâm thúy và phức tạp.

Thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa, hần đã cho rằng mình thật sự tìm được một vị bạn lữ như vậy.

Đáng tiếc.

Chung quy vẫn kém một chút.

Hơn nữa chết tiệt là cái một chút trọng yếu nhất!

“Tâm tình không tốt, nói ra sẽ dễ chịu hơn.” Mundra cố gắng suy đoán tâm tình hần lúc này từ trong ánh mắt chớp tắt của hần.

Hayden thu lại tâm tư, giận dữ: “Gặp được lão địch thủ.”

Mundra hỏi: “Quang Minh thần hội?”

Hayden kinh ngạc: “Em biết?” Hần bắt đầu cảnh giác. Thoạt nhìn, có vẻ cậu rất hiểu hần, ngay cả gần đây đế quốc và Quang Minh thần hội trở mặt cũng tường tận, nhưng hiểu biết của mình với cậu ta quá ít. Chỉ biết cậu ta tên là Monica... Không, có khả năng ngay cả tên này cũng là giả.

“Em đúng là Monica?” Hayden biết bây giờ không phải là lúc để bàn khoản vấn đề này, nhưng miệng vẫn không kìm được hỏi.

Mundra nghiêng đầu sang một bên, “Anh nói là gia tộc Gulaba?”

Hayden nghe ngữ khí xa lạ của cậu khi nhắc đến gia tộc Gulaba, trong lòng bộp một cái, “Không phải?”

Mundra lắc đầu: “Không phải.”

Mắt Hayden trầm xuống: “Em rốt cục là ai?”

Mundra nghiêng từ bên này sang bên kia, cau mày, thần sắc buồn rầu, “Rất quan trọng sao?”

Hayden hỏi ngược lại: “Em thấy không quan trọng?”

“Anh không kêu là Hayden đối với tôi cũng như nhau.” Như sư phụ cậu vì bất việc, trực tiếp lấy họ mình đặt làm tên cho cậu, cậu cũng không thấy không tốt chỗ nào, nhiều nhất có chút bất tiện nhỏ nhỏ mà thôi.

“Với ta mà nói, rất quan trọng.” Vậy sẽ khiến cho hắn có cảm giác bị lừa gạt từ đầu đến cuối như thăng ngốc.

Tiếng ngâm xướng ngày càng vang dội.

Ánh sáng đột nhiên mãnh liệt như mặt trời.

Đột nhiên, khí vong linh hóa thành sương mù xanh ngắt bay lên trên, giống như cái ô thật lớn trên đầu, che luồng sáng kia.

Hayden nhìn nơi tiếp xúc giữa ánh sáng và khí vong linh, khẽ nhíu mày. Hắn không có chút hứng thú với cuộc chiến giữa pháp sư vong linh và Quang Minh thần hội bởi bọn họ đều coi đế quốc là kẻ địch, nếu bọn họ đấu đến hai bên cùng tổn thất, đối với đế quốc là chuyện tốt. Hắn thật sự để ý chính là, tại sao Quang Minh thần hội lại xuất hiện ở đây.

Đương nhiên hắn không cho rằng bọn họ tới tìm mình.

Nếu trước đó tấn công thành Mael lý do thật sự là do tử thần bày mưu đặt kế, vậy có lẽ Quang Minh thần hội đột nhiên tiến công thành Mael là mưu kế của nữ thần Quang Minh. Nếu đúng như vậy, đây là lần đầu tiên trong vòng mấy trăm năm thần và thần độ sức.

Nghĩ đến đây, lòng hắn càng bất an nồng đậm.

Kanding đế quốc là láng giềng của Tây Côi Mạc. Nếu hai vị thần thật sự khai chiến ở Tây Côi Mạc, Kanding đế quốc có thể sẽ thành trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết.

Mundra nói: “Tôi muốn đi xem.” Tuy không quen những pháp sư vong linh khác, nhưng suy cho cùng đều là đồng nghiệp, cậu không muốn nhìn bọn họ toàn quân bị diệt dưới thế công của Quang Minh thần hội.

Hayden gật đầu. Việc quan trọng trước mắt là tìm hiểu ý đồ của thần hội.

Hai người vội vã đến trước thành Dans.

Nơi đó đứng đầy các pháp sư vong linh mặc áo choàng đủ màu sắc. Tuy thường xuyên độc lai độc vãng, thờ ơ với chuyện của người khác, nhưng tại thời khắc sinh tử tồn vong, bọn họ vẫn tự động liên hợp.

Trước mặt họ đứng dần một hàng tư tề quang minh. Hai tay bọn họ khép trong áo, mắt hướng xuống dưới, thoát nhìn ôn hòa vô hại, nhưng hai phiến môi không ngừng khép mở lại chứng tỏ phiến bạch quang trên đỉnh đầu pháp sư vong linh thật sự xuất phát từ đây.

Sương xanh và bạch quang giăng co không dứt.

Hayden có chút thất vọng. Kỳ thật hắn hy vọng nhìn thấy song phương giương thương múa kiếm, ít nhất có thể từ lời nói biết được mục đích đến đây của Quang Minh thần hội.

Không biết có phải thần vận mệnh nghe thấy tiếng lòng của Hayden hay không, phía sau tư tề quang minh chậm rãi xuất hiện một đoàn xe. Xe là xe chở tù, tổng cộng có năm cỗ, mỗi một cỗ giam giữ năm sáu người. Bên cạnh xe là kỵ sĩ thần thánh khí phách hiên ngang cưỡi ngựa trắng.

Bọn họ sắp tới gần.

Hayden chú ý thấy trong xe chở tù đầu tiên có vài gương mặt quen thuộc – phụ nhân trong nhà đá và đám kỵ sĩ kia.

Một thân ảnh thuần trắng trôi nổi trên đầu đoàn xe. Dù mặt ông ta có hơi tròn, dáng người không đạt tiêu chuẩn, nhưng phàm là người biết ông ta không ai dám khinh thường. Bởi vì ông ta chính là tư tế quang minh cấp bảy địa vị gần với tư tế cấp tám của Quang Minh thần hội, cũng là người nổi nghiệp tư tế cấp tám được xem trọng nhất – Meron. Ông ta từng đại biểu cho Quang Minh thần hội cùng đám người Hydeine học viện ma pháp St Paders, Bradley nghiệp đoàn ma pháp liên thủ thủ vệ Langzan, vì vậy thanh danh lan truyền càng lớn, được cho là nhân vật số bốn ở thần hội. Ông ta xuất hiện nơi xa xôi ngàn dặm này, đủ để thể hiện độ coi trọng của thần hội với nơi đây!

“Những chú dê lạc đường a, chẳng lẽ các ngươi còn muốn tiếp tục chấp mê không tỉnh ngộ?” Meron cầm trên tay một thần tượng quang minh vàng óng, vượt qua đoàn xe, đứng trên hàng tư tế quang minh, “Đây là thể giới nữ thần quang minh chấp chưởng! Các ngươi là thần dân của nữ thần quang minh, tại sao lại muốn dựa vào tử thần?”

“Thối lắm!”

Trong đám pháp sư vong linh phát ra tiếng mắng.

Sắc mặt Meron không thay đổi, “Phản kháng chỉ phí công. Chiến hữu của các ngươi đã sáng suốt đầu hàng, chẳng lẽ các ngươi không định học tập bọn họ, cùng bọn họ đứng chung một chỗ?”

“Pháp sư vong linh không có chiến hữu.” Một pháp sư vong linh phì cười.

Các pháp sư vong linh khác sôi nổi phụ họa.

Meron nói: “Vậy tại sao các ngươi lại tụ tập cùng chiến đấu?”

“Bởi vì bọn ngươi là kẻ địch chung của chúng ta! Pháp sư vong linh chỉ chiến đấu vì bản thân!”

Người liên tục mở miệng kia rốt cục khiến cho Meron đặc biệt chú ý. Meron nhìn ông ta toàn thân cao thấp khóa trong áo bào pháp sư màu xám, mỉm cười: “Có thể cho ta biết tên của ngươi?”

Pháp sư vong linh mặc áo choàng xám rút cục ngẩng đầu, lộ ra gương mặt gầy yếu như người đói, “Condralph.”

Ánh mắt Meron khẽ lóe, “A. Nghe nói dựa theo cấp bậc của ma pháp sư, ngươi là cấp mười.”

Condralph nói: “Không cần dùng phương pháp của người thường đến phỏng đoán chúng ta! Chúng ta là pháp sư vong linh, là khác biệt, là độc đáo!”

Ngôn ngữ kiêu ngạo của ông ta chỉ đổi được tiếng phụ họa của hai ba pháp sư vong linh khác, đại đa số vẫn trầm mặc đối kháng với quang mang càng ngày càng mạnh.

Meron nói: “Được rồi. Nhóm người đã kiên trì chiến đấu, ta đành hạ hạ thật tốt.” Ông ta đáp xuống từ không trung, chậm rì rì lùi lại mấy bước, chỉ thần tượng về phía trước.

Nhóm kỵ sĩ thần thánh đang ngồi trên lưng ngựa đột nhiên xông ra!

Dưới tình huống phó đoàn trưởng không có mặt, Meron là chỉ huy của bọn họ.

Khoảnh khắc đoàn kỵ sĩ thần thánh xông lên, trước mặt các pháp sư vong linh cũng xuất hiện một đám kỵ sĩ vong linh!

Nhân số của kỵ sĩ vong linh chiếm ưu thế áp đảo, nhưng dù sao chúng cũng đang đối mặt với kỵ sĩ đoàn đệ nhất Mộng đại lục. Chỉ mười người cũng có thể phát ra uy lực của một trăm người.

Mắt thấy kỵ sĩ vong linh sắp bại dưới tay kỵ sĩ thần thánh, các pháp sư vong linh rốt cục hết kiên nhẫn, xuất động vụ thi.

Gần trăm vụ thi nổi giữa không trung, trông mười phần hùng tráng. Nhất là dưới động tác múa may ma pháp bóng của bọn họ, nước lửa đất ba phương tiến đánh, rốt cục giảm bớt thể công của đoàn kỵ sĩ thần thánh, ngay cả hàng tư tế quang minh cũng bị liên lụy, không thể không lui về phía sau.

Bất quá pháp sư vong linh còn chưa kịp cao hứng, liền nhìn thấy thần tượng của Meron vung lên, quang mang vàng rực từ bốn phía hội tụ, thẩm thấu kết giới nước lửa, vọt tới các pháp sư vong linh.

Thần lực quang minh đối với pháp sư vong linh là đả kích trí mạng.

Toàn bộ pháp sư vong linh đứng trước nhất tề thống khổ ngồi sụp xuống. Vu thi bọn họ không chế lập tức dừng lại.

Thế cục lần thứ hai xoay vần.

Đúng lúc này, người đàn ông ồn ào đòi báo thù cho Dorothy vẫn luôn xen lẫn trong đám pháp sư vong linh đột nhiên giờ cao pháp trượng, cao giọng đọc chú ngữ. Theo thanh âm của gã, một vu thi toàn thân xanh đến phát đen, mơ hồ có thể thấy được khuôn mặt anh tuấn khi còn sống xuất hiện trước mắt...

“Vu yêu?” Trong mắt Mundra phát ra quang mang, lập tức nghe thấy Hayden thất thanh hô: “Phụ thân!”

64. Chương 64: Quang Minh Thần Điện (bốn)

Claire Navister, hậu duệ quý tộc từng đã bại đông đảo người theo đuổi ôm mỹ nhân về bị quý tộc thanh niên hận đến căn răng, gia trưởng gia tộc Navister từng có mối tình thế tục bất dung chịu đủ trách móc của quý tộc để đô, giờ phút này tựa như pho tượng đứng trên chiến trường.

Cặp mắt xanh thẳm tựa hai hạt lưu ly giống hệt Hayden, vẫn trong suốt như trước, nhưng không hề có thần thái.

Vinh quang, sỉ nhục đều đã cách rất xa, chỉ còn lại trống rỗng và cứng ngắc.

Người đàn ông giờ lên pháp trượng, điên cuồng hét tiến công.

Claire đột nhiên xông ra trước.

Cùng lúc đó, Hayden cũng di chuyển. Hắn giống như một cây kim nhỏ, rất nhanh và tinh chuẩn sáp nhập vào giữa Claire và kỵ sĩ đoàn, dùng tường nước ngăn trở ông cất bước.

“Phụ thân!”

Ánh mắt Hayden xuyên qua tường nước bập bênh, gắn chặt vào thân ảnh mờ ảo kia.

Người đàn ông tức giận. “Tiến công!”

Trong thân thể Claire tràn ra một đám sương màu lục, thẳm thẳm tường nước, hướng vào bàn tay Hayden.

Mundra đột nhiên chui ra từ khe hở pháp sư vong linh, cố sức lao vào Hayden.

Lực va chạm của cậu quá nhỏ bé không đáng kể với Hayden. Nhưng Hayden vẫn theo cậu lui về sau mấy bước, giảm xóc lực đạo cho cậu, tránh cho cậu bị thương vì va chạm kịch liệt.

Tại vị trí hắn đứng ban đầu, sương xanh hoàn toàn hòa tan tường nước, tường nước giống như bị nấu sôi, dần dần tụ thành một bọt nước lớn.

Hayden ôm lấy Mundra, vội vàng thi triển tường nước, đầu khí hai tầng kết giới.

Khoảnh khắc kết giới hình thành –

Bọt nước đột nhiên nổ bung!

Chất lỏng màu lục giống như đá hoa nở, ùn ùn kéo về phía kỵ sĩ thần thánh.

Đoàn kỵ sĩ thần thánh tuy không biết đây là cái gì, nhưng pháp sư vong linh luôn gắn liền với tử khí, độc và nguyên rửa, cho nên bọn họ nhất tề thận trọng lui về sau.

Nước xanh rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh xì xì.

Mặt đất bằng phẳng bị nước xanh ăn mòn lõm xuống, trở nên gồ ghề.

Người đàn ông hưng phấn: “Làm tốt lắm! Claire.”

Claire vẫn đứng không nhúc nhích, nhắm mắt làm ngơ.

Chân Hayden khẽ động.

Mundra giữ chặt tay áo hắn: “Vô dụng.”

Hayden nắm chặt tay cậu, “Ông ấy là cha ta, ta phải cứu ông ấy. Em ở bên cạnh ta đừng đi đâu.”

Mundra nói: “Vô dụng. Ông ấy đã chết.”

Mày Hayden hơi cau, “Duncan nói vu yêu có ý thức.”

Mundra lắc đầu: “Ông ấy không phải vu yêu, chỉ là vu thi. Ông ấy đã chết.” Nắm chặt tay, Hayden cúi đầu nhìn cậu, ánh mắt lợi hại chưa từng có, “Làm sao em biết?”

Mundra cúi đầu nhìn mũi chân.

Không trung tràn ngập sương mù màu lục.

Đoàn kỵ sĩ thần thánh và tư tế quang minh vừa mới nhìn thấy sự lợi hại của đám sương, không dám lấy cứng đối cứng, tối tập lui về sau.

Hayden nhìn Claire bị người đàn ông thao túng như con rối, tay trái chậm rãi nắm vào, đồng tử xanh thẳm ngưng kết thành một tầng băng lạnh thấu xương. Ngay khi người đàn ông đang dào dạt đắc ý vì nhìn thấy Quang Minh thần hội sợ hãi rút lui trước thế công của mình, ngực đã bị một thanh trường kiếm đâm thủng!

Dòng máu ấm theo thân kiếm rơi xuống, tích trên mặt đất.

Người đàn ông mở to hai mắt, lộ vẻ mờ mịt, tựa hồ hoàn toàn không ý thức được mình sắp tử vong, hoặc là ý thức được mà không hiểu tại sao nó phát sinh. Nhưng gã không có nhiều thời gian tự hỏi, trường kiếm rút ra, tánh mạng cũng bị hút theo dòng máu bắn tung tóe.

Pháp sư vong linh ở phụ cận nhìn hắn, lại nhìn người đàn ông, con rối bị thao túng dần chuyển qua xung quanh Hayden.

Condralph kêu lên: “Người là ai?”

Hayden rút kiếm, còn chưa trả lời, chợt nghe thấy Meron cao hứng chào hỏi: “Nguyên soái Hayden! Anh cũng đến tiêu diệt pháp sư vong linh sao?”

Kỳ thật Meron ngay từ đầu đã nhìn thấy Hayden đứng bên một thiếu nữ, có điều không biết lập trường của bọn họ cho nên làm bộ không thấy. Dù sao hiện tại quan hệ Quang Minh thần hội và Kanding đế quốc đang căng thẳng, nếu có một chút gió thổi cỏ lay, liền có khả năng biến thành chiến tranh, đây là tình huống Quang Minh thần hội cực không nguyện ý nhìn đến khi đang tính toán chính diện nghênh chiến với pháp sư vong linh. Vừa nãy, Hayden ra tay giết pháp sư vong linh, chứng tỏ lập trường bọn họ dù không phải hoàn toàn nhất trí, nhưng cũng không mâu thuẫn lẫn nhau, chào hỏi kéo gần quan hệ xem ra sẽ cực kỳ có lợi.

Hayden nắm kiếm thật chặt.

Nếu ý chí cá nhân đại biểu hết thảy, hắn tuyệt đối sẽ không đứng cùng mặt trận với Quang Minh thần hội. Không chỉ vì đế quốc và Quang Minh thần hội xung đột quyền lợi, còn bởi vì vài năm gần đây thần hội lợi dụng tín đồ không ngừng khuếch trương, cũng mượn danh nghĩa của thần cường ép những nước nhỏ giành lợi ích khiến cho hắn rất phản cảm.

Nhưng ý chí cá nhân không có nghĩa là hết thảy.

Giữa pháp sư vong linh và Quang Minh thần hội, hắn phải cho ra một lựa chọn. Hiển nhiên, vừa mới giết chết hung thủ pháp sư vong linh, phạm vi lựa chọn của hắn phi thường hẹp.

Mọi suy xét chỉ diễn ra trong chớp mắt, hàng năm hành quân đánh giặc đã luyện ra phản ứng khiến cho hắn rất nhanh đưa ra quyết định.

“Ta tới cứu phụ thân ta.” Ánh mắt Hayden dừng trên người Claire vẫn dờ ra như khúc gỗ sau khi người đàn ông kia chết.

“Như vậy a.” Meron lộ vẻ xúc động, giống như bị hành động ngàn dặm xa xôi một mình tới đại bản doanh pháp sư vong linh của Hayden cuốn hút, nhìn không được thở dài, “Nguyên soái thật là đứa con có hiếu. Đáng tiếc...” Ai nấy đều thấy, vị phụ thân sinh hạ nguyên soái đế quốc còn chưa kịp hưởng thụ vinh quang là cha nguyên soái, đã trở thành một khối vu thi không có linh hồn.

Hayden xoay người.

Vu thi bốn phía theo bản năng giờ pháp tượng.

Hayden dừng bước.

Nhóm vu thi cũng ngơ ngác đứng, không tiến thêm nữa.

Giữa lúc đoàn kỵ sĩ thần thánh với các vu thi khác và kỵ sĩ vong linh đang đánh đến mù mịt trời đất, khu vực bọn họ lại yên tĩnh đến quỷ dị.

Hayden nghiêng đầu, ánh mắt lướt qua thân thể vu thi quét đầm nước thuốc, hướng về Condralph. Bởi vì ông ta là pháp sư vong linh nói nhiều nhất, cho nên bất giác đã trở thành cầu nối với các pháp sư vong linh khác.

“Ta muốn mang phụ thân đi.” Hayden nói.

Condralph giờ pháp tượng, ngạo mạn nhìn vị được tư tế quang minh xưng là nguyên soái đế quốc, “Tại thế giới pháp sư vong linh, chỉ có hai loại người: pháp sư vong linh và người sắp trở thành vu thi. Ta thuộc loại người trước, người thuộc loại người sau, phụ thân của người... Hắn ta không phải. Hắn chính là một khối vu thi.”

Trong mắt Hayden lửa giận bùng lên. Giận dữ cực độ biến thành mỉm cười, “Muốn biến ta thành vu thi? Người tới thử xem!”

Trường kiếm giờ lên, khiêu khích chỉ vào Condralph.

Condralph liếm liếm môi, tham lam trên mặt hòa lẫn dưới ánh lửa ánh nước đầy trời, lập lòe bất định, “Ma vũ song tu. Ta vẫn luôn muốn tạo ra một vu thi như vậy... Có điều trước đó, ta muốn nó!” Hắn chỉ pháp tượng về phía Claire.

Vài pháp sư vong linh quanh Hayden đột nhiên biến sắc, gò má vốn tái nhợt lộ ra màu xanh bệnh trạng.

Khóe miệng Condralph giương lên, Claire đang yên lặng lại cử động. Ông đảo lui mấy bước, sau đó xoay người, ngực vừa lúc chạm vào kiếm phong của Hayden.

Tay cầm kiếm của Hayden chậm rãi rũ xuống.

Condralph nói: “Người nên tự hào vì phụ thân mình, hắn chỉ kém một bước là thành vu yêu. Đây là chuyện quang vinh cỡ nào!”

Claire nâng mắt, ánh mắt trống rỗng không ánh sáng.

Trong lòng Hayden chấn động mãnh liệt, tay nắm kiếm lần đầu tiên do dự không quyết.

Cách bọn họ không xa, Meron lẳng lẳng đứng xem. Dù là Hayden xử lý pháp sư vong linh, hay pháp sư vong linh xử lý Hayden, đối với Quang Minh thần hội mà nói đều là chuyện không tồi. Trên thực tế, hắn mong chờ cái sau hơn, như vậy trong trận chiến với pháp sư vong linh, có thêm một vị minh hữu cường đại.

Pháp tượng của Condralph vung lên.

Claire đột nhiên giờ tay.

“Phụ thân!” Hayden lo lắng hô.

Tay Claire đột nhiên dừng lại.

“Xảy ra chuyện gì?” Condralph sửng sốt. Ông ta không cho rằng vu thi còn giữ kỷ ức và cảm giác lúc còn sống. Chẳng lẽ... nó không phải vu thi, mà là vu yêu? Nghĩ đến đây, tim ông ta đập gia tốc, thử thăm dò gọi: “Claire?”

Claire chậm rãi xoay người.

Phía sau Claire —

Mundra lôi ra pháp trượng xương cốt, nhân tiện bỏ vòng tay và chìa khóa vào túi không gian.

65. Chương 65: Quang Minh Thần Điện (năm)

Condralph không thể tin tưởng to mắt.

Làm sao có thể?!

Cư nhiên có người cưỡng bách giải trừ khổng chế của ông ta với vu thi. Tuy vu thi kia ông ta vừa tiếp nhận, liên hệ tinh thần giữa bọn họ còn chưa sâu sắc, nhưng giải trừ được đã chứng tỏ tinh thần lực của đối phương cường đại hơn ông ta.

Cùng khiếp sợ còn có Hayden. Hắn đứng sau Mundra, một bàn tay còn ở tư thế bảo vệ khoát lên vai cậu, nhưng khí vong linh từ lòng bàn tay truyền đến giống như một cái tát hung tợn vào mặt và trong lòng hắn, lấp đi lấp lại châm biếm hắn ngu xuẩn.

Mundra tựa hồ không chú ý tới phản ứng của hắn, khoan khoái gọi Claire về, đưa đến trước mặt Hayden, lấy lòng nhìn hắn, “Cho anh.”

Bàn tay Hayden càng nắm chặt, thân kiếm hơi rung động.

Lý trí gắt gao trói buộc linh hồn không ngừng gào thét kích động, hắn cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân mới có thể khống chế không đem kiếm trong tay chỉ vào Mundra.

“Không phải anh muốn sao?” Mundra nhận thấy không thích hợp, trong lòng ảm ảm bất an, chớp mắt nhìn Hayden, chú ý nhất cử nhất động của hắn.

Hayden tránh ánh mắt cậu, đưa tay ôm Claire, lại bị gạt ra.

Mundra giải thích: “Trên người ông ấy có độc. Dùng nước thuốc ngâm trước, xem có thể rửa độc trên người đi không.” Tuy cậu nói vậy, trong lòng lại đầy nuôi tiếc. Khỏi vu thi này tuy không có được ma pháp và dấu khí hoa lệ như ma pháp sư hoặc kỵ sĩ cấp cao, nhưng khỏi độc trên người nó còn khó phòng bị hơn ma pháp và dấu khí. May mà mình đã có một cái vu thi nhỏ không khác lắm, cho nên tổn thất trước mắt chỉ khiến cho đau lòng, chưa đến nỗi nổi không dứt bỏ được.

“Có ngâm nữa, cũng chỉ là người chết.” Hayden chậm rãi nhắm mắt, tựa hồ làm một quyết định gian nan.

Mundra nhú mày, bàn chân theo bản năng lui về sau một bước.

Hayden đột nhiên mở to mắt, trường kiếm trong tay vẽ một đóa hoa trên không trung, tước rụng đầu Claire.

Mundra mở to hai mắt nhìn hắn.

Ngay cả Meron và Condralph cách đó không xa đang quan sát bọn họ cũng lắp bắp kinh hãi.

Hayden bình tĩnh nói: “Ta tin tưởng nếu phụ thân còn sống, nhất định cũng sẽ lựa chọn như vậy.” Hắn thà rằng cha của mình an nghỉ trong lòng đất, chứ không nguyện ý để thân thể ông biến thành vũ khí cho pháp sư vong linh lợi dụng.

Là như vậy.

Nhất định là như vậy.

Hayden gắng sức áp chế cảm xúc xáo trộn nổi lên trong lòng!

Khóe miệng Mundra giật giật, ánh mắt lóe ra chút không biết làm sao, một lúc lâu mới nói: “Muốn tôi giúp anh khâu đầu vào không? Kỹ thuật của tôi tốt lắm.”

Hayden lấy thăm từ túi không gian, cúi xuống mềm nhẹ đặt trên thân thể Claire.

Mundra lôi ra một đôi găng tay, đem đầu Claire suýt nữa bị hỏa cầu của một vụ thi khác thiêu cháy mang về, đặt ở trên thăm, lại lấy ra bàn chải và nước thuốc từ túi không gian, không coi ai ra gì bắt đầu chải.

Hayden kinh ngạc nhìn cậu. Lời ngăn cản đều vì biểu tình chăm chú của cậu mà ghen nơi cổ họng, lát sau mới hỏi: “Em đang làm gì đấy?”

Mundra trả lời: “Giữ tươi.”

Từ động tác nhẹ nhàng ánh mắt nóng cháy, có thể nhìn ra cậu tràn ngập yêu thương và nhiệt tình với công việc này.

Hayden: “...”

Mundra vừa chải vừa nghĩ đến bàn chải Dorothy và người đàn ông kia bán, nếu là cái đó, hiện giờ nhất định chải càng nhanh càng cân xứng. Cậu có chút ảo não, đáng nhẽ nên để gã ta chết chậm một chút, ít nhất giao bàn chải kia ra đây hãy chết.

Không thuận tay thì không thuận tay, cậu vẫn rất nhanh đã chải xong.

Đầu Claire giống như quét một tầng ánh sáng, tuy màu sắc vẫn là xanh đen, nhưng nhìn vào có tinh thần hơn rất nhiều, cảm giác lục quang đầy mặt.

Mundra lôi ra một cái túi màu đen, trình trọng đặt đầu Claire vào, sau đó buộc dây thừng đưa cho Hayden, thuận miệng nói: “Đưa cả thân ra đây để chải.”

Nhìn Mundra, nhìn cái đầu bị cát vào, nhìn thi thể không đầu trên mặt đất... trong lòng Hayden lấp kín hoảng sợ.

Hắn biết là một pháp sư vong linh, phương pháp đối phương xử lý thi thể không sai, hắn không thể trông cậy một pháp sư vong linh sinh ra kính ý gì đó với một cỗ thi thể, hơn nữa hiện giờ mà nói, phương thức cậu xử lý thi thể phụ thân đã là thỏa đáng nhất, nhưng tim hắn, dạ dày hắn, thân thể hắn, đều bị một tảng đá khổng lồ đè nặng.

Đầu phụ thân hắn tự tay chặt bỏ, dù trước đó ông ấy đã chết nhưng dù sao cũng là thân thể của phụ thân. Hai tay hắn tiếp nhận gói chứa đầu, cánh tay run rẩy vài cái khó nhận ra.

Cảm xúc vừa rồi chưa kịp nhận rõ đã bị mạnh mẽ áp xuống nay không ngừng cuộn cuộn bốc lên, thậm chí còn găm giữ kháng nghị.

Đầu Hayden đau muốn nứt ra.

Rõ ràng báo thù cho phụ thân, nhưng hắn không vui chút nào, oán khí vẫn ngự trong cơ thể, thậm chí theo từng giây từng phút trôi qua nhanh chóng lên men.

Nhớ... quá, cứ như vậy hồng mắt, điên cuồng....

Trong óc hắn toát ra suy nghĩ nguy hiểm.

Ở trong này, một đám là pháp sư vong linh, đầu sỏ gây ra cái chết của phụ thân, một đám là Quang Minh thần hội, đồ đốn mạt như hổ rình mồi mơ ước đế quốc, hắn còn kìm chế và ẩn nhẫn vì cái gì?!

Hắn phải giết bọn họ...

Hốc mắt Hayden từng chút từng chút đỏ lên.

Hậu quả của việc trường kỳ dùng lý trí trói buộc cảm xúc chính là cảm xúc của hắn thường xuyên bị áp chế xuống trước khi dâng lên, nhưng hết thấy đều có giới hạn, đến khi vượt qua giới hạn kia, sẽ tràn ra, sẽ bùng nổ.

Một khi người lý trí bạo phát, tựa như con ngựa hoang thoát cương, không kiêng nể gì, không khống chế được.

“Không mở được dây lưng.” Giọng nói của Mundra giống như suối mát, mạnh mẽ xâm nhập vào cái đầu đã bị cừu hận và xúc động chiếm lĩnh.

Hayden nâng mắt.

Hai mắt đỏ đậm lạnh lùng nhìn cậu, như đang nhìn một người xa lạ.

Mundra sững sốt, tay nắm bàn chải ngừng lại.

Oanh!

Mười mấy hỏa cầu thừa dịp Hayden và Mundra phân tâm từ trên trời giáng xuống.

Hayden theo bản năng tạo kết giới bao bọc mình và thi thể phụ thân... Còn có Mundra, lập tức phát hiện phía trên sớm đã có sáu vụ thi tạo sáu kết giới bất đồng.

Mundra nói: “Tôi sẽ bảo vệ anh.”

Cùng một câu, đến từ cùng một người, nhưng mỗi lần hắn nghe thấy đều không có cùng tâm tình. Mà hiện tại, hắn đã dần quên lần đầu tiên nghe được những lời này có cảm giác gì.

Ngay cả như vậy, lửa giận bị chế trụ một cách quý dị.

Hayden hít một hơi thật sâu, cố sức nẩy ra một suy nghĩ tương đối rõ ràng giữa đám suy nghĩ hỗn loạn. Hắn thấp giọng hỏi: “Chải nước thuốc xong, có thể bảo tồn trong bao lâu?”

Mundra đáp: “Nếu đặt trong túi không gian, có thể bảo tồn từ ba tháng đến năm năm. Tốt nhất ba tháng chải một lần.”

Hayden nói: “Chải một lần đủ rồi. Ta muốn đưa ông ấy về nhà.” Hắn không biết mẫu thân có nguyện ý đổi mặt với cỗ thi thể này không, cho nên hắn thà mang về trước, tránh lưu lại cho mẫu thân tiếc nuối.

Mundra tiếp tục cởi dây lưng.

Hayden nói: “Em trước hết đem cha ta... trước hết thu ông ấy vào đã. Chờ đi khỏi đây rồi tiếp tục chải.” Một câu vô cùng đơn giản, hắn lại dùng mấy hơi nói mới xong.

Mundra gật đầu: “Được.” Cậu thu hồi bàn chải, sau đó bỏ Claire cả người cả thẳm vào túi không gian. Để dọn cho ông ta vị trí tốt, cậu còn đem mấy cỗ vụ thi ra, thả từng đám từng đám.

Chờ cậu thả xong, phát hiện Hayden đứng lên, đến bên cạnh cậu.

“Em muốn lưu lại à?” Hayden hỏi.

Mundra nói: “Anh thì sao?”

“Rời đi.” Hắn không còn lý do lưu lại.

Mundra nghiêng đầu: “Được.”

Hayden quay đầu, tránh ánh mắt ngó nhìn của cậu.

Dù “Monica” là nam, dù cậu là pháp sư vong linh, nhưng ở trong này, cậu là người duy nhất đáng giá để hắn có chút tin tưởng.

Chính là có chút mà thôi.

Hayden tự nói với mình như vậy.

Mundra đứng lên, phỉ bụ trên người: “Tốt lắm.”

Hayden nói: “Đi.” Hắn không nắm tay Mundra, chỉ mở đường phía trước.

Mundra phi thường tự giác đi sau hắn.

Bọn họ dễ dàng đột phá vòng vây pháp sư vong linh dùng vụ thi và kỵ sĩ vong linh tạo ra, một trước một sau xuất hiện ở giới tuyến giữa pháp sư vong linh và Quang Minh thần hội.

66. Chương 66: Quang Minh Thần Điện (sáu)

Bạch quang đại biểu cho Quang Minh thần lực và ánh nước ánh lửa của vụ thi tranh đấu trên đỉnh đầu.

Kỵ sĩ thần thánh và kỵ sĩ tử linh vật lộn bên người.

Tình hình chiến đấu thảm thiết.

Duy chỉ có Hayden và Mundra như đang ở thế giới khác, thông dong đi về hướng khác.

“Người muốn buông tha cho tôn nghiêm của pháp sư vong linh vĩ đại, quỳ lạy nữ thần quang minh sao?” Giọng nói như gió rét của Condralph vang lên phía sau Mundra.

Mundra dừng bước, quay đầu nhìn ông ta.

Condralph cười lạnh: “Dù người nguyện ý, Quang Minh thần hội cũng không tiếp nhận người! Trừ phi người chịu để cho bọn họ ngâm người trong nước thánh quang minh dơ bẩn... Sau đó đem thi thể bảo tồn, biến thành tiêu bản, thiên thu vạn kiếp bị các tân giáo đồ phỉ nhổ!”

Mundra quay đầu, phát hiện khoảng cách với Hayden bị kéo giãn, vội vàng đi mau hai bước đuổi theo.

Condralph phát ra tiếng châm biếm bèn nhon.

Mundra bắt đầu chạy, cố gắng rút ngắn khoảng cách với Hayden.

Hayden đột nhiên dừng lại.

Mundra cũng ngừng ở một vị trí xa hơn.

Phía trước, Meron đang nắm thần tượng cười tủm tỉm nhìn bọn họ – hoặc là nói, nhìn Hayden. “Hôm nay thời tiết thật đẹp. Thời tiết tốt như vậy, hẳn phải ngồi trong hoa viên phơi nắng mới đúng. Tại sao chúng ta không chấm dứt hết chuyện này sớm một chút, về nhà hưởng thụ buổi trà chiều của chúng ta nhỉ?”

Hayden nói: “Ta đang định làm như vậy... Nếu ông chịu nhường đường.”

Meron khách khí cười: “Đương nhiên, trong vấn đề đối phó với pháp sư vong linh, nguyên soái đại nhân nhất định chung đường với chúng ta, tựa như thái độ của tất cả quốc gia trên Mộng đại lục.”

Mundra nhìn bóng dáng Hayden. Cậu không nhìn thấy biểu tình của Hayden hiện giờ, lại cảm giác từ sâu trong đáy lòng trào lên lo lắng. Cậu biết loại lo lắng này vẫn luôn tồn tại, cậu cũng biết loại lo lắng này vì cái gì mà tồn tại, nhưng chưa bao giờ cậu cho rằng đó là một vấn đề đáng chú ý, bởi thầy đã từng nói qua, cảm xúc cần chú ý chỉ có hai loại, một là vui sướng, hai là khấn trương. Thời điểm cậu đối mặt với Hayden, đôi khi sẽ vui sướng, đôi khi sẽ khấn trương, cho nên cậu rất coi trọng Hayden, rất coi trọng người đồng thời cho cậu hai loại cảm xúc ấy.

Nhưng hiện tại, cậu phát hiện lo lắng bị xem nhẹ kia thế mà lại vượt qua vui sướng và khấn trương, phát triển đến mức cậu không thể không chú ý tới. Nhìn bóng dáng cao ngất lại trầm mặc của Hayden, cậu thể nhưng cảm thấy... lo lắng?

Hắn được gọi là lo lắng đúng không?

Mundra đưa tay vuốt ve vị trí trái tim mình. Cảm xúc xa lạ xem lẫn với lo lắng.

Hayden vẫn trầm mặc. Sau khi hắn bị quyền trượng của Kastalon II điểm trúng, trở thành nguyên soái của Kanding đế quốc, đã mất đi tư cách làm theo ý mình. Nhất cử nhất động của hắn đều liên lụy đến lợi ích của đế quốc, không thể vì cảm xúc mà bốc đồng – dù hiện tại hắn muốn vút tầng gông xiềng nặng nề này vào mặt Meron đến phát điên.

Meron lẳng lặng chờ, không có nửa điểm mất kiên nhẫn. Trên thực tế, Hayden do dự càng lâu, nói lên khả năng hắn khoanh tay đứng nhìn càng lớn. So với quan hệ hài hòa của Kanding đế quốc và Quang Minh

thần hội, chút chờ đợi ấy không thấm vào đâu. Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng phá cửa, dù rất nhẹ, nhẹ đến mức bị chìm lấp trong tiếng đánh nhau, nhưng Meron vẫn miễn cảm phát hiện ra.

Ông ta quay đầu lại.

Đám pháp sư vong linh bị giam giữ đang từ ***g sắt chui ra.

Meron cao giọng la tên kỵ sĩ thần thánh.

Lập tức có hai kỵ sĩ thần thánh từ chiến trường chạy đến, lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai xuất hiện trước mặt đám tù vượt ngục kia. Không đợi pháp sư vong linh phát ra tiếng kinh hô, đã có hai người ngã xuống trong tay kỵ sĩ thần thánh.

Các pháp sư còn lại có chuẩn bị, tới tập triệu hồi xương khô. Kỳ thật chẳng có tác dụng gì, vì vương bài lớn nhất trong tay bọn họ – vu thi và kỵ sĩ vong linh đã tiêu ma gần như không còn trong lần giao thủ đầu tiên, xương khô ngoại trừ có ưu thế số lượng, thật sự không chịu nổi một kích.

Đám kỵ sĩ trước đó Hayden và Mundra từng gặp rất cục liên thủ cùng đám pháp sư vong linh. Phụ nhân đã từng chửi mắng nhóm kỵ sĩ cũng buông thành kiến, gọi xương khô phối hợp tiến công cùng bọn họ.

Dù họ rất có thành ý hợp tác, nhưng trước mặt hai kỵ sĩ thần thánh, hết thấy đều là phí công.

Bản thân thần lực quang minh đã có tác dụng khắc chế khí vong linh, xương khô dưới kiếm quang của kỵ sĩ thần thánh không hề có sức chống đỡ, đối mặt liền hi sinh. Sau khi một pháp sư vong linh chết dưới kiếm kỵ sĩ thần thánh, số lượng xương khô giảm mạnh. Nhìn từ góc độ của Hayden và Mundra, giống như hai kỵ sĩ thần thánh đang tiến hành một hồi đơn phương chém giết.

Hayden đột nhiên kéo tay Mundra, hướng về khe hở giữa Meron và đoàn kỵ sĩ thần thánh phá vây!

Đến lúc này, hắn đã không còn chút hứng thú nào với trận chiến giữa pháp sư vong linh và Quang Minh thần hội. Việc duy nhất hắn muốn làm là mau chóng hộ tống di thể phụ thân về Fariel, để mẫu thân hắn được gặp mặt ông lần cuối. Cộng thêm kể lại chuyện ở Tây Côi Mạc cho Ciro, để cậu ấy chặt chẽ chú ý hướng đi của Tây Côi Mạc và Quang Minh thần hội.

Có điều Meron nhìn như không thêm quan tâm, kỳ thật vẫn luôn chặt chẽ chú ý Hayden và Mundra, cho nên Hayden vừa động, ông ta cũng động.

Thân thể tròn vo ngăn cản Hayden, hai tay thi triển quang minh thần lực, hai mắt cười cong cong, giữa mí mắt cao thấp sâu không thấy đáy. “Nguyên soái, ta không cho rằng mang một pháp sư vong linh về đế quốc là một ý kiến hay. Phải biết, pháp sư vong linh tuyệt đối sẽ không vì ngài nhân từ mà trở nên thiện lương. Bọn họ chỉ biết lợi dụng lòng nhân từ của ngài để tổn thương người thiện lương chân chính.”

Hayden nói: “Như lời ông nói, ta đang muốn dẫn cậu ta về đế quốc để xét xử.”

Meron đáp: “Chuyện xét xử pháp sư vong linh sao có thể để ngài nhọc công? Ta nghĩ, không có ai thích hợp với nhiệm vụ này hơn người của Quang Minh thần hội.”

Hayden nói: “Đế quốc có yêu cầu của đế quốc.”

Meron đáp: “Quang Minh thần hội bất cứ lúc nào đều nguyện ý cấp trợ giúp.”

Hayden nói: “Các người có cấp, nhưng Audis vẫn không tỉnh.”

Chuyện này Meron từng nghe nói, cũng biết Audis là nhân vật quan trọng và quyền quý với đế quốc, cho nên ông ta dừng một lúc mới hỏi đáp: “Giáo hoàng bộ hạ vẫn luôn rất quan tâm việc này, chúng ta cũng đang cố gắng vì thế, tin tưởng không lâu sau nhất định có thể cho nguyên soái và Ciro bộ hạ đáp án hoàn mỹ.”

Hayden nói: “Ta rất cảm kích cố gắng của thần hội, có điều thỉnh thần hội không nên ngăn cản cố gắng của chúng ta.”

“Đương nhiên sẽ không.” Meron đột nhiên quay đầu.

Phụ nhân pháp sư vong linh kia thừa dịp kỵ sĩ thần thánh không chú ý, đột phá phòng tuyến của bọn họ hướng về phía Meron.

Meron hất tay. Một luồng sáng phóng vào thân thể phụ nhân pháp sư vong linh, đánh bay bà ra năm sáu thước. Bà ngã mặt nằm trên mặt đất, không còn đứng lên nữa.

Đầu kia, hai kỵ sĩ thần thánh giải quyết tất cả tù phạm, sau đó quay về chiến trường, lưu lại quanh ***g sắt thì thể đầy đất.

Meron cảm thấy mỹ mãn quay người, trước mắt đột nhiên hoa lên, Hayden dùng phong hệ ma pháp tổng xuất mình và Mundra ra hơn mười thước.

Sắc mặt Meron hơi đổi, đang muốn gọi kỵ sĩ thần thánh, liền thấy phía trước sáng lên quang mang cực kỳ thánh khiết!

Hayden vừa thấy luồng sáng, đã đem Mundra chắn sau người. Kỳ thật đối kỵ sĩ mà nói, lực sát thương của quang minh thần lực còn xa mới bằng ma pháp sư bình thường, nhưng đối với pháp sư vong linh, nhìn thấy ánh sáng sẽ chết, hơn nữa ánh sáng càng thánh khiết, lực sát thương với bọn họ càng lớn.

Lần đầu tiên Mundra sinh ra sợ hãi và áp lực lớn như thế, khí vong linh trong cơ thể hoàn toàn bị ngăn chặn, không thể động dậy nửa phần, không chỉ như vậy, cậu thậm chí cảm thấy suy nghĩ đang mơ hồ...

Không! Không thể chịu thua!

Mundra cắn môi dưới, triệu hồi vu thi và kỵ sĩ vong linh!

Vu thi và kỵ sĩ vong linh còn chưa đứng vững, đã bay thẳng đến nơi ánh sáng công kích.

“Phụ thân!” Bên người bỗng nhiên truyền đến tiếng la hét mông mông lung lung, làm cho đầu Mundra oanh một cái, nháy mắt tỉnh táo lại. Quả nhiên, trước mắt cậu, một khối nam thi không đầu quen thuộc đang lơ lửng đứng, bởi vì không thể dùng tinh thần lực khống chế, cho nên trong khi các vu thi và pháp sư vong linh khác đều linh hoạt né tránh luồng sáng công kích, Claire vẫn đứng ngẩn ra đó, hoàn toàn không lo lắng mình sẽ bị chiếu đến tan thành tro bụi.

Không cần nghĩ ngợi, Mundra một lần nữa thả Claire vào túi không gian.

Nhưng cậu quên mất một điều —

Một khi Claire rời đi, luồng sáng kia sẽ hướng thẳng vào cậu.

Vọt vào luồng sáng cứu phụ thân khỏi hóa thành tro, Hayden chỉ kịp nghe được phía sau có tiếng người rơi xuống đất, quay đầu thì nhìn thấy Mundra bị ánh sáng đánh ngã. Chân hần lập tức chuyển ngược, vọt trở về vươn tay nâng cậu dậy.

Mặt Mundra trắng bệch, nắm tay Hayden lơ lửng đứng lên, không chờ cậu đứng vững, đạo bạch quang kia đột nhiên hình thành một lực hút thật lớn hút Mundra qua.

Tay Hayden siết chặt. Mundra tựa như sợi dây thừng bị kéo co giữa Hayden và cỗ lực kỳ quái.

“Hayden.” Ánh sáng chậm rãi tụ lại, biến thành hình người, lộ ra một thân ảnh hòa ái thánh khiết.

“Giáo hoàng... bệ hạ!” Sắc mặt Hayden khê biến. Từ khi giáo hoàng lên ngôi rất ít ra khỏi thần điện, cho nên dù hiện tại tới chỉ là phân thân của ông ta, cũng ngang với đích thân đến.

Giáo hoàng mỉm cười: “Tin tưởng ta được không?”

Hayden cắn răng, “Thật có lỗi! Tôi không thể giao em ấy cho ông... Em ấy là, là bạn của ta.”

Giáo hoàng hỏi: “Người khẳng định bạn của người là cậu ta sao? Vị tiên sinh Mundra đã từng gây ra sóng gió tại đế đô?”

Trong lòng Hayden run lên, thất thanh kêu: “Cái gì?” Hần nhìn Mundra, hai mắt phun trào ngọn lửa cơ hồ muốn bắn thủng đầu cậu. Tuy rằng hắn không nói gì, nhưng ánh mắt đầy ý tứ uy hiếp như đang bắt buộc Mundra phản bác.

Không có.

Mundra chỉ trầm mặc cầm tay hắn, ánh mắt trong veo vô tội. Nhưng ánh mắt này Hayden đã thấy nhiều lần, khi phát hiện cậu ta là nam, ánh mắt cậu ta như vậy, khi phát hiện cậu ta là pháp sư vong linh, ánh mắt cậu ta như vậy, cho nên cho dù cậu đứng là Mundra, có lẽ cũng sẽ chỉ dùng ánh mắt này nhỉ?

Lòng tin của Hayden bị trầm mặc của Mundra gặm mòn ngày càng mỏng.

Cậu ta là nam.

Hắn có thể lý giải, cậu ta có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ.

Cậu ta là pháp sư vong linh.

Hắn có thể thông cảm tuổi cậu còn nhỏ, thân bất do kỷ.

Nhưng, cậu ta là Mundra – Mundra muốn biến Soso thành vụ thi, Mundra muốn giết Olivia đạo sư, Mundra bị đế quốc truy nã...

Mundra phát giác tay Hayden buông lỏng, không khỏi càng gắng sức muốn nắm chặt. Nhưng tay cậu hiển nhiên không thể chống đỡ lực hút thật lớn phía sau, chỉ có thể mở mắt trừng trừng cảm thụ ngón tay Hayden trong lòng bàn tay mình từng chút, từng chút trượt ra... mãi đến khi bị tách rời.

67. Chương 67: Quang Minh Thần Điện (bảy)

Khi bàn tay mình đang nắm hoàn toàn rời khỏi, Hayden cảm thấy có cái gì đó bị cải biến. Nhưng hắn không nhận ra, tim hắn đã bị đá kích thật mạnh hoàn toàn chết lặng. Cũng chỉ có hoàn toàn chết lặng, hắn mới có thể tiếp tục duy trì lãnh tĩnh mà đứng nơi đây.

Mundra nháy mắt bị hút vào luồng sáng.

Từ đầu đến cuối, cậu không hề phát ra tiếng cầu cứu nào, dù là kinh hô hay thở dài, tựa như con búp bê ngơ ngác bị giáo hoàng chộp vào tay, đầu vẫn nghiêng sang một góc quen thuộc, ánh mắt quen thuộc, trầm mặc quen thuộc.

Hayden đột nhiên muốn tiến lên.

Trong khi có một vạn loại xúc động bị lý trí cưỡng bách ép xuống theo quán tính, còn có một vạn lẻ một loại xúc động đột phá toàn bộ phòng ngự của hắn, thúc giục bước chân của hắn.

Giáo hoàng làm như không thấy chân hắn lơ đãng bước về trước hai bước, mỉm cười: “Cuộc đời mỗi người đều phải lần lượt thay đổi vài người bạn, nhưng người thông minh sẽ biết sửa chữa sai lầm.”

Bước chân Hayden chợt dừng.

Không hề nghi ngờ, vì một tội phạm truy nã của đế quốc mà đắc tội Quang Minh thần hội chính là thiếu sáng suốt đến cực điểm, dù từ góc độ của đế quốc hay góc độ cá nhân! Nhưng bàn tay vừa mới buông ra lúc này lại không tự chủ được mà nắm chặt, như muốn tìm chút gì đó để lấp vào khoảng trống trong lòng bàn tay.

Ngay cả tim của hắn, cũng như thế.

Hayden thốt ra, “Cậu ta là phạm nhân!”

Giáo hoàng nói: “Pháp sư vong linh để đạt được sức mạnh bản thân mà coi rẻ sinh mệnh và thân thể của người khác, là tộc loại đáng phỉ nhổ nhất trên đời. Ngài thống hận pháp sư vong linh như vậy, thật khiến cho người ta tôn kính. Nhưng pháp sư vong linh không phải căn nguyên tội ác, cho dù chúng ta hủy diệt tất cả pháp sư vong linh, chỉ căn nguyên còn tồn tại sẽ có nhiều pháp sư vong linh hơn xuất hiện. Vì

sự yên bình của Mộng đại lục, vì sự tôn trọng mỗi sinh mệnh nên có, vì để người chết được an nghỉ, Quang Minh thần hội nguyện ý gánh vác trọng trách nặng nề gian nan nhất — tiêu diệt tử thần!”

Hayden không nói nên lời.

Từng ấy năm tới nay, Quang Minh thần hội và đế quốc vẫn luôn bị vây trong trạng thái vi diệu. Tại thời khắc mấu chốt nó sẽ xuất hiện phụ trợ đế quốc, cũng tại thời khắc mấu chốt đả kích đế quốc. Nhưng thực ra mà nói, thế giới này ghét nhất người đương quyền của Quang Minh thần hội, bởi vì trong mắt bọn họ, Quang Minh thần hội chính là kẻ phân chia quyền lực, hơn nữa chúng đã tâm bìng bìng, mãi không biết đủ. Nhưng đối với bình dân, Quang Minh thần hội lại thật sự là sứ giả của thần, bọn họ vô tư hiến dâng, luôn mang đến hy vọng và ánh sáng cho những người chịu khổ chịu đói.

Biết rõ Quang Minh thần hội đả kích pháp sư vong linh xuất phát từ ân oán giữa nữ thần quang minh và tử thần, nhưng lý do đường hoàng của giáo hoàng khiến cho không kẻ nào có thể phản bác. Dù sao, so với Quang Minh thần hội luôn thích lấy lòng người, hình tượng kỳ sĩ vong linh trong cảm nhận của người khác thật sự quá tồi tệ.

Nếu dùng hình tượng để khái quát về toàn bộ pháp sư vong linh có hơi bất công, thì sự tích của Mundra ở đế quốc vẫn thực mới mẻ, tập kích học viện ma pháp hoàng gia, ám sát Olivia... Chỉ cần hần đầy đủ sáng suốt, nên nhận ra rằng, để giáo hoàng mang Mundra đi là cách giải quyết tốt nhất — không cần trở mặt với Quang Minh thần hội, cũng có thể để tội phạm truy nã của đế quốc bị trừng phạt.

Suy nghĩ lung tung rối rắm khiến cho đầu hần kêu ông ông, trên lưng vì đấu tranh và cấp bách mà toát mồ hôi lạnh.

Bầu trời đột nhiên hiện ra mười điểm đen.

Trên không trung của sa mạc, khí tử linh dày đặc đang từ hai hướng dồn lại.

Meron giờ thần tượng, thần lực quang minh từ thần tượng không ngừng phóng xuất, chống đỡ pháp sư vong linh vừa từ đằng xa đến.

Giáo hoàng giờ tay, ánh sáng thánh khiết ngưng tụ, nổ rộ chói lọi, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Hayden đột nhiên phóng tới phía trước.

Giáo hoàng nhìn hần, vẻ mặt không gọn chút sợ hãi, tựa hồ đã sớm đoán được hần sẽ hướng về đây. Ông ta phân ra một chùm sáng che giữa mình và Hayden, bởi vì ánh sáng của phân thân bị chia mỏng, Hayden có thể nhìn qua luồng sáng thấy Mundra đang an tĩnh ngủ say.

Hơn phân nửa thân thể Mundra bị nhốt trong luồng sáng, hai gò má tái nhợt đến trong suốt. Thân hình gầy đến mức da bọc xương giống như bị hòa tan, ngay cả dây lưng cũng biến mất trong ánh sáng.

“Mo...” Tay Hayden chạm đến ánh sáng tưởng như vô hình kì thực hữu hình, cao giọng kêu: “Mundra!”

Giáo hoàng bình tĩnh: “Nguyên soái, xin hỏi người đang làm gì vậy?”

Toàn bộ thân thể của Hayden dựa vào luồng sáng, đồng tử xanh thắm vì tác dụng của ánh sáng mà mờ mịt như mang theo sương mù. Nhưng giọng nói và ngữ khí lại rất trấn định, “Ta muốn dẫn cậu ta về đế quốc tiếp nhận xét xử!”

Giáo hoàng nói: “Ý nghĩa của xét xử là trừng phạt kẻ có tội. Điểm này Quang Minh thần hội có thể làm thay.”

Hayden đáp: “Di thể cha ta còn nằm trong túi không gian của cậu ta.”

Giáo hoàng nói: “Ta tin tưởng không có phương thức nào có thể để cho phụ thân người yên nghỉ hơn ơn trách của nữ thần quang minh.”

“Ta muốn mẫu thân có thể thấy mặt phụ thân lần cuối.” Hayden ra sức nện vào ánh sáng, vội vàng la, “Mundra!”

Giáo hoàng đầy thâm ý nói: “Người xác định, đây là mục đích của người?”

Tay Hayden dừng lại.

Giáo hoàng hỏi: “Vì Mundra tội phạm truy nã của đế quốc đang cất chứa di thể của phụ thân người?”

Hayden không cần nghĩ ngợi nói: “Đương nhiên.”

Giáo hoàng hỏi tiếp: “Nếu cậu ta không phải tội phạm truy nã, cũng không có di thể phụ thân người thì sao? Khi đó phải chăng sống chết của cậu ta không còn quan hệ đến người nữa?”

Cách ánh sáng, Hayden nhìn thấy mí mắt Mundra bỗng nhiên giật giật, chậm rãi mở to mắt.

Ánh sáng làm nhu hoàn đường cong trên mặt Mundra. Không biết có phải do tác dụng của ánh sáng, Hayden cảm thấy mắt cậu lấp lánh, quen thuộc đến chói mắt –

Khi hắn phát hiện cậu là nam, mắt cậu cũng lấp lánh ánh sáng đó, khi hắn phát hiện cậu là pháp sư vong linh, mắt cậu vẫn chứa đầy ánh sáng như vậy.

“Đúng.” Hayden phát tiết toàn bộ phần nộ và buồn bực vào giọng nói kiên định trầm thấp.

Sáng rọi trong mắt Mundra dần chuyển thành mờ mịt.

Hayden đột nhiên lùi về sau, rút kiếm bổ xuống luồng sáng.

“Lui lại.” Tiếng giáo hoàng như chuông đồng, phát tán bốn phương.

Luồng sáng kia bị đầu khí của Hayden đánh thành từng mảnh nhỏ, phiêu tán trên không trung, đồng thời phân thân của giáo hoàng đột nhiên hóa thành một vệt sáng, nhốt Mundra ở trong, Hayden chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn ông ta bay vút về phía nam.

Hayden thêm phong hệ ma pháp vào đầu khí, lấy tốc độ không thua gì giáo hoàng đuổi theo.

Phía sau bọn họ, kỵ sĩ thần thánh vây chặt trung tâm, chặt chẽ bảo vệ tư tế quang minh, hình thành bức tường phòng thủ kiên cố không chê vào đâu được.

Các pháp sư vong linh luôn làm theo ý mình lần này lại ăn ý đến thần kỳ, phân công canh giữ ở ba mặt Quang Minh thần hội tiến công.

Meron nhìn ra bọn họ chỉ muốn xua đuổi mà không phải tiêu diệt, liền điều chỉnh đội hình, bắt đầu chậm chậm lui về nam.

Quả nhiên, pháp sư vong linh hiểu ý đồ của họ, hỏa lực công kích yếu bớt, mặc họ thông dong rời đi.

Chờ tập thể nhân mã Quang Minh thần hội biến mất khỏi tầm mắt, pháp sư vong linh lập tức tản ra như không có việc gì. Không hỏi thăm tình hình chết trận, không hỏi pháp sư vong linh trợ giúp tại sao lại đến, đối với bọn họ tất cả đều không quan trọng, quan tâm của bọn họ chỉ có bản thân. Chỉ cần bản thân còn sống, mấy vấn đề này không cần để ý đến. Huống chi, so với chúng, hiện tại việc cần làm hơn chính là tăng cường thực lực, cam đoan về sau có thể sống sót qua mỗi trận đánh.

Tà dương hờ hững hạ xuống thành Dans, một lần nữa trở lại sự yên tĩnh đến chết lặng như trước. Bao thi thể ngang dọc bị những người chuyên thu thi thể nhặt về như hàng hóa, vút đến nơi trữ xác.

Có lẽ, các pháp sư vong linh biến thành thi thể đó khi còn sống chưa bao giờ ngờ chính mình cũng có một ngày giống như những xác chết mình vẫn đưa tới gọi đi.

Lại có lẽ, bọn họ từng nghĩ đến, nhưng không nguyện ý nghĩ sâu hơn.

Hayden không biết mình rốt cục đã đuổi theo bao nhiêu ngày, hắn chỉ biết lần cuối cùng hắn nhìn thấy thể giới, trời và đất đều là màu đen, một mảnh tối đen. Ánh sáng giống như sao băng, rời xa không chút lưu luyến.

Lần thứ hai hắn mở mắt, đã thấy Olivia ngồi bên giường, lo lắng nhìn mình.

Ánh mắt Hayden chậm rãi rời khỏi mặt bà, sau đó quét ra xung quanh.

Đây là một gian phòng rất bình thường, tủ đầu giường bình thường, đèn treo bình thường, cửa sổ bình thường. Hắn chỉ có thể phán đoán nơi này nhất định không phải nhà mình, lại càng không phải hoàng cung.

“Nơi này là khách sạn thành Mael.” Olivia chủ động cởi bỏ nghi ngờ của hẳn, “Hansen phát hiện ra con.”

Hayden hỏi: “Tây Côi Mạc?”

Olivia đáp: “Mảnh đất gần thành Mael bên cạnh Tây Côi Mạc. Trò đi vào Tây Côi Mạc đã lâu, anh ta lo lắng cho con và vị Monica kia, cho nên thường xuyên quanh quẩn nơi ranh giới giữa thành Mael và Tây Côi Mạc.”

Hayden hạ mắt.

Olivia nhận ra hẳn lảng tránh, đứng lên nói: “Nghỉ ngơi cho khỏe.”

Hayden tiếp lời: “Con có rất nhiều vấn đề muốn hỏi.”

Olivia dừng bước, “Con xác định thân thể hiện tại thích hợp?”

“Không xác định.” Hai tay Hayden chống giường, cố gắng ngồi lên dựa vào đầu giường, mỉm cười, “Con chỉ có thể xác định, với tâm tình của con hiện giờ, nằm nghỉ càng là dày vò.”

Olivia kéo ghế dựa một lần nữa ngồi xuống, “Con muốn biết điều gì?”

“Quang Minh thần hội tại sao lại xuất hiện ở Tây Côi Mạc?” Hayden hỏi.

Olivia nói: “Quả nhiên con đã gặp bọn họ. Trên thực tế, tình hình ở thành Cotter so với miêu tả của con còn nghiêm trọng hơn nhiều lắm. Sau khi mọi người rời đi, phe hồn thú không khống chế được, nó cắn nuốt linh hồn mọi người trong Blue Castle, còn bắt đầu tấn công dân thường.”

Hayden biến sắc: “Michael không ngăn cản nó?”

Olivia đáp: “Ta thấy thi thể hẳn trong Blue Castle. Ta cho rằng dù hẳn có muốn ngăn cản cũng thất bại.”

Hayden nhú mày.

“Ta và Vincent mang theo Duncan, chính là pháp sư vong linh kia từ truyền tống trận đi ra, liền cảm thấy cả thành đầy khí vong linh. Duncan muốn thừa cơ chạy trốn, ngược lại biến thành đồ ăn của phe hồn thú. Ta và Vincent chạy vào nghiệp đoàn ma pháp, nương theo ma pháp truyền tống trận trở lại Fariel, thông tri cho Ciro. Vừa lúc đó Quang Minh thần hội đề xuất quét sạch Tây Côi Mạc, Ciro đồng ý. Ta và Vincent là đại biểu đế quốc, cùng Quang Minh thần hội trở lại thành Cotter. Nhưng thành Cotter đã gần như biến thành một tòa thành chết... cư dân còn lại không đến hai mươi vạn. Phe hồn thú chẳng biết đi đâu.”

Olivia kiêu ngạo, nhưng lần này bà không thể không thừa nhận, trước mặt phe hồn thú, bà cũng tốt mà Vincent cũng hay, đều không có sức phản kích. Tồn tại của phe hồn thú quả nhiên là để khắc chế nhân loại! Dù đối mặt với hỏa thần, bọn họ cũng có thể lập kết giới ngăn cản, nhưng phe hồn thú trực tiếp công kích linh hồn, hoàn toàn không thể chống đỡ!

Hayden nắm chặt tay.

Olivia kể tiếp: “Sau, ta và Vincent lưu lại dàn xếp cư dân thành Cotter, Quang Minh thần hội tiếp tục đi đến Tây Côi Mạc.” Kỳ thật còn một nguyên nhân khác bà không đi Tây Côi Mạc, đó là vì không muốn giúp đỡ Quang Minh thần hội. Thành Cotter cách hội sở thần hội Sangtu hẳn một đế quốc, tin rằng chuyện này là từ thành Cotter truyền ra, chứ chẳng phải đến từ thần dụ của nữ thần quang minh. Nếu pháp sư vong linh có thể phụng chỉ tử thần công kích thành Mael, Quang Minh thần hội dựa vào chỉ dẫn của nữ thần tiêu diệt pháp sư vong linh cũng là hợp lẽ.

“Ta nghĩ, chúng ta có thể sẽ hân hạnh được thấy một hồi thần chiến thực sự.” Bà nói.

Ngoài nữ thần quang minh được Quang Minh thần hội truyền bá mà chặt chẽ chiếm cứ vị trí đệ nhất thần ở Mộng đại lục, các vị thần khác đều nằm ngoài tầm nhìn và tín ngưỡng của nhân loại. Tử thần có được pháp sư vong linh làm tín đồ biến thành tà thần, hỏa thần cùng thần chiến tranh nếu không phải đích thân xuất hiện đã sớm không có tiếng tăm gì. Cho nên, tử thần xuất hiện có khả năng sẽ thay đổi vận mệnh hiện giờ của Mộng đại lục, mang đến một hồi đại rung chuyển còn kinh tâm động phách hơn cả đế quốc phân liệt.

Hayden hỏi: “Còn gì nữa không ạ?”

Olivia đáp: “Còn nữa, ta và Vincen chờ để quốc phái tân thành chủ đến kế nhiệm thành Cotter xong, liền chạy tới, vừa lúc gặp được Hansen cứu con trở về. Ta càng muốn biết, con xảy ra chuyện gì?”

Hayden vỗ trán, “Rất nhiều chuyện.”

Olivia hỏi: “Nhiều đến mức khiến cho con tiếp gót Audis à?”

Hayden nâng mắt.

“Con nên cảm thấy may mắn đầu khí của con tiêu hao dữ dội hơn tinh thần lực, nếu không, con ngã xuống rồi sẽ giống như Audis không đứng dậy nổi. ” Lần này Olivia vẻ mặt ngưng trọng. Hiển nhiên vẫn canh cánh trong lòng việc Audis chưa tỉnh lại.

Hayden nói: “Pháp sư vong linh kia chết rồi, Audis phải làm sao?”

Olivia giận dữ: “Hết thấy trở về điểm xuất phát. Ta nghĩ, có khả năng rất nhanh thôi ta lại phải làm một cuộc lễ hành đến Tây Côi Mạc.”

“Kỳ thật có sẵn một pháp sư vong linh.” Hayden thốt ra.

Olivia hỏi: “Ai?”

Hayden trầm giọng: “Mundra.”

Trong mắt Olivia nhanh hiện lên quang mang, “Hắn ở đâu?” Nếu không phải thân thể Hayden còn chưa khôi phục, bà đã trực tiếp kéo hắn ra cửa tìm Mundra rồi.

Hayden đáp: “Quang Minh thần hội.”

Olivia nhướng mày: “Hắn rơi vào tay Quang Minh thần hội? Chẳng lẽ tư tế thần cấp xuất hiện à?”

Hayden nói: “Không, là giáo hoàng.”

68. Chương 68: Quang Minh Thần Điện (tám)

Khi khí vong linh trong thân thể hoàn toàn ngủ đông, quang minh thần lực sẽ biến thành nước suối ấm áp, róc rách xoa dịu sinh mệnh, cho dù không ăn không uống cũng có thể sống sót. Chỉ có điều Mundra vốn gầy như que củi sau sáu ngày dựa vào thần lực quang minh duy trì sinh mệnh, cả người giống như một que diêm lớn, không cẩn thận sẽ bị bẻ gãy.

Bản thân cậu lại hoàn toàn không nhận ra. Với cậu mà nói, thân thể béo gầy chẳng khác gì quần áo dày mỏng, cùng lắm chỉ ảnh hưởng đến thể trọng và độ ấm, cậu thà dành thời gian nghiên cứu tinh thần lực còn hơn.

Mấy ngày nay, cậu vẫn luôn ở ranh giới giữa hôn mê và tỉnh táo, với ngoại giới chỉ có cảm giác mơ hồ, không thể nào tập trung tinh thần suy nghĩ. Nhưng so với lần đầu tiên tiếp xúc với quang minh thần lực liền ngất xỉu thì đây đã là đột phá.

Có lẽ, ảnh hưởng của quang minh thần lực với pháp sư vong linh không phải vĩnh cửu, một khi pháp sư vong linh có thói quen thích ứng với quang minh thần lực, có thể giảm ảnh hưởng của nó với thân thể đến mức thấp nhất.

Ý tưởng này khiến cho tim Mundra nhảy nhót.

Cậu mở to mắt, giãn tứ chi, để mình có thể thoải mái một chút trong cái ***g sắt.

“Thoạt nhìn người không quá tệ, thẳng nhóc kia.” Meron bưng một bình nhỏ tới, ngồi xổm trước ***g sắt, “Ta nhìn ra, người có linh hồn thiện lương, tà ác là hoàn cảnh bắt người phải ngụy trang. Quang Minh thần hội vĩnh viễn nguyện ý mở rộng cửa đón những con người lạc đường quay lại, ở trong này, người có thể đạt được an bình, yên ổn và khoái hoạt chân chính.”

Mundra lười biếng: “Có thể nhìn thấy giáo hoàng thật sự không?”

Meron cười: “Đương nhiên có thể. Cao cao tại thượng cũng không phải chủ ý của giáo hoàng, ngài ấy rất vui lòng giao lưu với người.”

Mundra hỏi: “Râu của hắn thì sao?”

Meron giật mình: “Tại sao lại hỏi vậy?”

“Ta muốn nhổ râu hắn.” Chỉ nói chuyện một lát, cậu đã cảm thấy vất vả đến mức tinh thần lực vừa gần kết dần dần tan rã. Mundra muốn động đậy thân thể đổi sang tư thế thoải mái, cuối cùng vì mệt mỏi mà bỏ cuộc.

Meron đỡ khóc đỡ cười nhìn khuôn mặt ngủ say của cậu, giận dữ nói: “Thiếu niên khờ dại.”

Đoàn trưởng lâm thời của kỵ sĩ đoàn thần thánh Archibald đi tới, “Meron đại nhân, sứ giả Alidi Popov của nữ hoàng bộ hạ Biyage cầu kiến.”

Meron đứng lên phát tay: “Người thay ta chiêu đãi và đáp tạ hắn.”

Giao tiếp với chính khách của các quốc gia chưa bao giờ là sở trường của đoàn trưởng kỵ sĩ thần thánh, Archibald hỏi: “Đáp tạ?”

Meron nói: “Đáp tạ hắn nguyện ý cho chúng ta mượn đường Biyage, tránh dây dưa không cần thiết với đế quốc. Biyage vẫn luôn là minh hữu trung thành của Kanding đế quốc, cho dù đế quốc đã bị tổn thương nặng, khiến cho bọn họ nảy sinh chút mưu đồ, nhưng căn cơ thâm hậu của đế quốc không hề dao động, nó rất nhanh sẽ khôi phục nguyên khí, Biyage có vị trí địa lý đặc thù tương lai nhất định sẽ vẫn phải dựa vào đế quốc mà sinh tồn. Nếu như không có chuyện tử thần, có lẽ chính là một sự đầu tư ngắn hạn không tồi, nhưng hiện tại chúng ta hoàn toàn không cần vì bọn họ mà khiến cho đế quốc thêm nghi kỵ, hai mặt thụ địch.”

Archibald hỏi: “Vậy lễ vật bọn họ đưa tới thì sao?”

Meron cười: “Nữ thần Quang Minh không từ chối thiện ý và lễ bái của bất kì kẻ nào, chúng ta phải khiến cho tín đồ tin tưởng cầu nguyện của họ nhất định sẽ được truyền đến tai nữ thần.”

“Vâng.”

Olivia đã rõ nguyên nhân hậu quả liền quyết định thật nhanh mà lựa chọn cùng Vincent tách ra thủ thành Mael và thành Cotter, phòng ngừa pháp sư vong linh và phe hỗn thú lần thứ hai công kích biên thành đế quốc, còn Hansen hộ tống Hayden về Fariel.

Tinh thần lực của Hayden khôi phục rất nhanh, ăn xong bữa sáng liền xuất phát cùng Hansen. May mắn mà pháp truyền tông trận không bị phá hỏng, có thể nhanh chóng vận chuyển mọi người xuyên qua các thành phố lớn. Hayden và Hansen bắt đầu đi buổi sáng, buổi chiều đã đến Fariel.

Thời điểm bọn họ ra khỏi ma pháp trận vừa lúc gặp được đội cứu tế Ciro phái đi. Vật tư từ bốn phương tám hướng đế quốc cung cấp được đặt trong túi không gian chuyển đến đế đô, quan viên đế đô kiểm tra xong sẽ chuyển tiếp đến thành Cotter và thành Mael, đây đã là nhóm vật tư thứ ba.

Hayden để Hansen về nhà báo tin bình an cho phu nhân Nicole trước, còn mình đi đến hoàng cung.

Đại bộ phận đã được trùng kiến hoàn thành, chỉ còn trang hoàng bên trong. Hoàng cung không giống y hệt với trước khi hỏa thiêu. Ciro lo lắng hoàng cung trước đó kiến tạo thập phần xa hoa, trùng kiến nguyên dạng sẽ hao tài tổn của, cho nên rút nhỏ quy mô cung điện, những phần đất thừa sẽ bán đấu giá cho người giàu có, giảm bớt chi phí trùng kiến khổng lồ của đế quốc. Nếu nói đến có gì được tái hiện hoàn mỹ, thì chính là cột đá hoa hồng thuần trắng điêu khắc hai bên hành lang.

Hayden sải bước xuyên qua hàng cột đá.

Keanne lẳng lặng chờ cuối hành lang, mãi đến khi hắn tới trước mặt mới nói: “Nguyên soái Hayden, bộ hạ đang chờ ngài trong hoa viên.”

“Cám ơn.” Hayden theo bản năng tươi cười.

Keanne vừa đi vừa nói: “Ngài nhìn qua thực tiều tụy, biên cảnh không yên ổn sao?”

Hayden đang suy nghĩ dùng từ ngữ nào ngắn gọn để khái quát cao độ vấn đề, chợt nghe Keanne nói: “Thật có lỗi, ta hỏi nhiều quá.” Anh ta từng là thân tín của phu nhân Rachel, không cùng trận doanh với Hayden, cho dù hiện tại đã đầu phục Ciro, trở thành đội trưởng đội cận vệ của hoàng hậu Soso, nhưng đấu tranh năm đó không thể nói biến mất liền biến mất, dù Hayden vẫn đề phòng hẳn cũng thực bình thường.

“Ta chỉ không biết làm thế nào khái quát được đáp án phức tạp này thôi.” Hayden vỗ vai anh ta cười cười.

Keanne đi được hai bước, nhin không được nói: “Ngài cười đến cứng ngắc.”

Hayden xoa xoa mắt: “Hiện giờ toàn thân cao thấp của ta ngoại trừ tóc ra đều cứng ngắc.”

Hai người một hỏi một đáp đi đến hoa viên.

Trong hoa viên đặt một chiếc bàn tròn bằng đồng. Ciro ngồi đối diện Soso, một người tao nhã ăn bánh ngọt, một người không ngừng lấy công văn từ túi không gian ra phê chuẩn. Mặt trời không quá sáng, nhưng hình ảnh bình thường này khiến những người đứng xem đều thấy ảm áp.

Keanne đang muốn bấm báo, đã thấy Ciro quay đầu ra hiệu lui xuống, rồi vươn tay lau vụn bánh ngọt bên khóe miệng Soso. Soso lập tức lấy khăn ăn nhẹ nhàng chà lau, lại lo lắng nhìn một cái gương nhỏ ra quan sát.

Hayden nhẹ tay nhẹ chân đi vài bước, thấy thế ánh mắt lóe lóe trên choker: “Ngài càng ngày càng có phong phạm của hoàng hậu Samantha.”

Soso đỏ mặt, lặng lẽ thu hồi gương, “Thật cao hứng lần thứ hai nhìn thấy anh, nguyên soái Hayden.”

“Ta cũng vậy.” Hayden hành lễ kỵ sĩ, mỉm cười: “Thật cao hứng nhìn thấy ngài, hoàng hậu bệ hạ.”

“Ăn chút điểm tâm đi. Bánh dâu tây, có thể giúp anh thả lỏng tâm tình.” Soso đem bánh Ciro không động đến chuyển qua trước mặt Hayden.

Hayden cười khổ: “Ta nhìn qua quá căng thẳng sao?”

Ciro thu hồi công văn, đưa chén sữa cho hắn, “Nếu không căng thẳng, sẽ không đứng đến bây giờ.”

Hayden kéo ghế dựa qua ngồi xuống, sắc mặt quái dị nhìn chén sữa, “Cho ta?”

Ciro nói: “Ta nghĩ cậu nhất định có rất nhiều lời muốn nói, uống chút sữa có thể bổ sung nước cho thân thể cậu.”

Hayden một ngụm uống xong cốc sữa, sau đó nghỉ lấy hơi, kể lại chân tướng toàn bộ câu chuyện, bao gồm cả thân phận của Mundra.

Ciro nhăn mày càng chặt, cuối cùng đứng lên.

Soso cũng thực giật mình. Cậu cố gắng nhớ lại “Monica tiểu thư” từng gặp một lần trên yến hội, thật sự rất khó liên hệ nàng với Mundra.

Ciro nói: “Ta nhớ rõ cậu từng bảo Demi phu nhân đã đích thân nghiệm chứng thân phận của Monica.”

Từ khi thân phận của Mundra bị vạch trần, Hayden còn chưa tỉnh tâm đi suy xét vấn đề này, nghe vậy mới nhớ ra chỗ kỳ quái, hỏi: “Cậu cho rằng giáo hoàng nói dối?”

Ciro liếc mắt nhìn hắn: “Tại sao cậu không nghĩ Demi phu nhân nói dối?”

Hayden nghẹn lời. Vừa rồi cậu nói kia chưa nghĩ ngợi đã thốt ra, cẩn thận ngẫm lại, khả năng Demi phu nhân nói dối đích xác lớn hơn giáo hoàng. Suy cho cùng, dù Monica là pháp sư vong linh cũng tuyệt đối không thể biến từ nữ thành nam.

Ciro hiển nhiên không miệt mài theo đuổi việc hắn lựa chọn tin tưởng người nào, mà tiến thêm một bước phân tích: “Có lẽ nàng có nhược điểm gì trong tay Mundra. Có điều, cậu vừa nói Gregory mang theo một tiểu ma pháp sư trở lại, nhưng đến giờ ta vẫn chưa nghe thấy chuyện này.”

Hayden ngơ ngẩn.

Đúng vậy. Gregory và tiểu ma pháp sư rời thành Cotter sớm hơn Olivia và Vincent, theo lý thuyết, hẳn phải trở lại Fariel thông tri cho Ciro sớm hơn mới đúng. Chẳng lẽ trên đường xảy ra chuyện gì?

69. Chương 69: Quang Minh Thần Điện (chín)

“Ta sẽ phái người tìm kiếm.” Hayden nói, “Hiện tại quan trọng nhất là gia tăng quân đóng giữ ở thành Mael và thành Cotter.”

“Nơi đó từng là lãnh địa của gia tộc Barber, nếu người thừa kế của gia tộc Barber đã mất, ta sẽ thu hồi mảnh đất kia...” Ciro thâm ý liếc mắt nhìn Soso một cái.

Hayden lập tức nhớ ra quốc vương và vương hậu Julian từng năm lần bảy lượt phái sứ giả đến phục hồi quan hệ với Soso, đều bị Ciro lãnh đạo đuổi về, hiển nhiên khi đó cậu ấy đã tính toán để Soso hoàn toàn xây dựng căn cơ tại Kanding đế quốc, thậm chí có ý tưởng đưa một mảnh lãnh thổ cho cậu nhóc. Đây đại khái là lần duy nhất Ciro đặt lợi ích của đế quốc ra sau lợi ích cá nhân. Dù sao, vương quốc Julian tuy không quá cường thịnh, nhưng mượn sức bọn họ có thể ly gián bọn họ và Shamanlier, có lợi cho việc Kanding đế quốc trở thành cường quốc lớn nhất Mộng đại lục. Có điều lấy tính cách của quốc vương vương hậu Julian và Soso, đây là một lựa chọn sáng suốt.

“Cậu đang nghĩ gì?” Ciro hỏi.

Hayden đáp: “Ta đang suy nghĩ khi nào khởi hành đi thành Mael.”

Ciro nói: “Không, ta cho rằng cậu nên đi Sangtu.”

Hayden hạ mắt.

Ciro nói: “Nếu mục đích của giáo hoàng là tiêu diệt tất cả pháp sư vong linh, ông ta sẽ phải mang nhiều nhân mã hơn. Nhưng chẳng những hai vị tư tế thần cấp không hề xuất hiện, ngay cả phó đoàn trưởng đoàn kỵ sĩ thần thánh Kleist và Goblyde cũng không thấy bóng dáng, có thể nhìn ra, mục đích của bọn họ không phải đuổi tận giết tuyệt pháp sư vong linh.”

Hayden cau mày: “Ý của cậu là...”

“Nhìn bề ngoài, giáo hoàng hình như đến vì Mundra.” Ciro nói, “Nếu không ông ta sẽ không chờ Mundra xuất hiện mới hiện thân.” Dùng phân thân truyền tống ngàn dặm rất hao phí tinh thần lực, cho dù là giáo hoàng cũng không có khả năng sử dụng bất cứ lúc nào.

Hayden hỏi: “Vì sao?”

Ciro đáp: “Đó cũng là điều ta tò mò. Trên người Mundra tựa hồ có rất nhiều bí ẩn chưa có lời đáp.”

Hayden nắm chặt tay, “Ta hẳn phải cướp em ấy về.”

“Cho dù đối thủ là giáo hoàng?” Ciro nhìn chằm chằm thần sắc quá mức kích động của Hayden, ánh mắt hơi trầm xuống.

Hayden trầm mặc.

Lấy thân phận của hắn mà nói, chính diện quyết đấu cùng giáo hoàng không thể là lựa chọn cá nhân, cho nên nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn tuyệt đối sẽ không làm. Hắn tin tưởng Ciro cũng sẽ quyết định như thế.

Ciro đứng lúc nói sang chuyện khác: “Đáng tiếc thư phòng của phụ thân bị trận hỏa hoạn hủy trong nháy mắt, nếu không có lẽ ta có thể tìm được một chút dấu vết Mundra để lại.”

Hayden cau mày: “Giáo hoàng đối phó với Mundra có thể nào liên quan đến Kastalon đệ nhị hay không?”

Ciro nói: “Đây chính là điều ta muốn biết.”

Hayden đột nhiên đứng lên: “Ta sẽ đi ngay bây giờ.”

Ciro ngăn: “Không cần vội vã như vậy, cậu còn phải điều nhân thủ đi thành Mael, ít nhất ngày mai mới có thể khởi hành. Không bằng cùng đi ăn tối với chúng ta?”

Hayden nhẹ nhàng từ chối, “Ta rời nhà đã lâu, muốn gặp mẫu thân.”

“Được.” Nếu hấn ra lá bài tình thân, Cyrus đương nhiên sẽ không ép hấn lưu lại. Nhìn bóng dáng Hayden, Cyrus đột nhiên nói: “Vô luận phát sinh chuyện gì, ta đều hy vọng cậu nhớ kỹ một điều.”

Hayden dừng bước, quay đầu lại.

“Cậu là nguyên soái duy nhất của Kanding đế quốc. Còn có,” Cyrus dừng một chút, thở dài, “Chuyện của phụ thân cậu, ta rất tiếc.”

Hayden nghĩ đến việc sắp phải đối mặt với mẫu thân, rốt cuộc cười không nổi.

Về đến nhà, phu nhân Nicole đã chuẩn bị bữa tối chờ hấn.

“Mẫu thân.” Hayden ôm phu nhân Nicole, hôn má bà.

“Con gầy đi.” Phu nhân Nicole đau lòng vuốt mặt hấn, “Ta phải cố gắng bồi bổ cho con mới được.”

Hayden nhớ tới phụ thân chết thảm, thi thể còn trong tay Quang Minh thần hội, ngàn vạn lời muốn nói đều nghẹn trong cổ họng, chỉ có thể cúi đầu che dấu tâm tình.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Phu nhân Nicole nắm tay hấn, hai mắt thâm thiết nhìn hấn.

Hayden đáp: “Con... đói bụng.”

Phu nhân Nicole nói: “Mỗi lần con làm chuyện gì không muốn cho ta biết đều có biểu tình này.”

“Con đã lớn.”

“Nhưng ta vĩnh viễn là mẫu thân của con.” Phu nhân Nicole kéo hấn ngồi xuống bàn ăn, sau đó ngồi đối diện hấn, “Nhớ trước kia mỗi lúc con phạm sai lầm mà không muốn nói, ta sẽ dùng một chén rượu nho đến lừa gạt con, không biết chiêu này bây giờ còn có hiệu quả không?”

Hayden nhìn bà tự mình rót một chén rượu nhỏ đưa tới trước mặt, cố mỉm cười: “Con vĩnh viễn là con của người, đương nhiên vĩnh viễn hữu hiệu. Có điều chuyện rất dài, có lẽ chúng ta ăn cơm xong hãy từ từ nói.”

“Được.” Phu nhân Nicole cúi đầu ăn.

Hayden cầm dao nĩa cắt tảng thịt bò đưa vào miệng cố gắng nhắm nuốt, lại không cảm thấy hương vị gì. Thịt tươi mới, nước sốt mỹ vị, còn có hạt tiêu rắc trên mặt lướt qua lưỡi hấn trực tiếp trôi vào thực quản.

Có lẽ, trước khi tìm được thi thể phụ thân về, hấn nên giấu diếm chuyện này. Sự tình đã đến mức không thể cứu vãn, hấn không thể thay đổi, nhưng ít ra có thể lựa chọn một thời điểm thỏa đáng, không phải giống như bây giờ, hôm nay vừa báo tin dữ, ngày mai đã rời mẫu thân đi xa.

Quyết định xong, Hayden mới bắt đầu cảm thấy thịt bò có chút hương vị.

Dùng xong bữa tối, phu nhân Nicole cũng không lập tức truy hỏi, mà đi pha một ấm trà hoa hồng, cùng hấn ngồi trên ban công lầu hai vừa thưởng thức trà vừa ngắm sao.

“Bá tước Barber thành Cotter đã chết.” Hayden chọn một đề tài an toàn nhất.

“Thật sự đáng tiếc.” Phu nhân Nicole chậm rãi hớp một ngụm trà, sau đó lơ đãng hỏi, “Phụ thân con thì sao?”

Hayden sững sốt.

Phu nhân Nicole nói tiếp: “Ông ấy cũng chết rồi đúng không?”

Hayden lựa chọn giấu diếm, nhưng không chọn nói dối, cho nên sau giây phút chần chờ ngần ngừ, hấn gật đầu.

Phu nhân Nicole đặt chén trà xuống, đứng dậy đến lan can ban công, dù bà cực lực duy trì trấn định, nhưng bà vai hơi rung động đã bán đứng bà.

Hayden đến phía sau, chậm rãi vươn tay ôm vai bà.

Phu nhân Nicole thuận thế tựa vào ngực hắn, “Ta rất khổ sở, phi thường khổ sở... Ta từng tưởng tượng ra tình huống này, cho rằng mình sẽ không cảm thấy gì. Nhưng không biết tại sao... ông ấy kỳ thật là một người thiện lương, hơn nữa rất thành thật. Ông ấy không nên có kết cục như vậy. Ta còn chưa trách mắng ông ấy, còn chưa có...”

Hayden yên lặng vỗ về bà.

Phu nhân Nicole lau nước mắt, một lúc lâu sau mới ngừng khóc, đứng thẳng nói: “Không sao đâu. Ta ổn rồi.”

Hayden nói: “Kỳ thật phụ thân ông ấy...”

“Đừng kể ông ấy chết như thế nào.” Phu nhân Nicole vừa lau nước mắt vừa lắc đầu, “Ta không muốn nghĩ đến hình ảnh ông ấy thống khổ.”

“Không. Ông ấy chết rất bình thản.” Hayden lựa chọn một lời nói dối thiện ý, “Hết thảm xảy ra rất nhanh.”

“Thật sao?” Phu nhân Nicole nhìn hắn.

Hayden gật đầu.

Phu nhân Nicole hỏi: “Vậy, di thể ông ấy đâu?”

Hayden đáp: “Giao cho một người bạn của con bảo quản. Em ấy, em ấy là một pháp sư vong linh, rất thông thạo bảo quản thi thể. Nhưng chúng con tạm thời chia tay, cho nên một thời gian nữa em ấy mới có thể đem di thể trở về.”

Phu nhân Nicole chưa từng gặp pháp sư vong linh, cho nên cũng không có phản ứng gì lớn, chỉ nhẹ giọng nói: “Ta hy vọng có thể mai táng phụ thân con trong nghĩa trang của gia tộc Navister, như vậy ông ấy sẽ không cô đơn.”

Hayden đáp: “Được ạ.”

“Vị tình nhân của ông ấy đâu?”

“Cũng đã qua đời.”

Phu nhân Nicole gật đầu, không nói gì.

“Đã khuya, người đi ngủ sớm một chút.” Hayden đỡ bà về phòng.

Bà đột nhiên dừng bước, “Đúng rồi, tiểu thư Monica đâu? Cô ấy về nhà chưa?”

“... Chưa.” Hayden trầm mặc hồi lâu mới nói, “Em ấy chưa về nhà.”

Phu nhân Nicole nhìn biểu tình ngưng trọng của hắn, cau mày: “Thoạt nhìn, đây cũng là tin dữ nhỉ?”

Trừ việc cơ mật của đế quốc không thể kể cho ai, Hayden và mẫu thân gần như không giấu diếm nhau chuyện gì, cho nên cuối cùng hắn lựa chọn thẳng nhiên bẩm báo, “Em ấy chính là người bạn pháp sư vong linh con đề cập đến.”

Phu nhân Nicole trừng to mắt.

Hayden nói: “Em ấy rơi vào tay giáo hoàng.”

“Vậy phải làm thế nào bây giờ?” Dù chưa từng thấy pháp sư vong linh, phu nhân Nicole cũng biết bọn họ và Quang Minh thần hội quan hệ thủy hỏa bất dung.

Làm như thế nào...

Đây là vấn đề Hayden vẫn luôn lảng tránh. Bình thường, pháp sư vong linh và Quang Minh thần hội đã là tử địch, nay quan hệ giữa tử thần và nữ thần Quang Minh xấu đi, chỉ sợ Mundra...

Hắn nhắm mắt, ép suy nghĩ của mình dừng lại.

Dù phu nhân Nicole còn rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng nhìn thần sắc của Hayden, chung quy không đành lòng hỏi ra miệng, chỉ có thể khuyên hắn trở về nghỉ ngơi.

Hayden đưa phu nhân trở về phòng, sau đó đi tắm rửa, nằm trên giường.

Hắn là phải rất mệt mỏi.

Đuổi theo phân thân của giáo hoàng hao hết tinh thần lực, hắn còn chưa nghỉ ngơi cho tốt. Nhưng thân thể mỗi một không cách nào làm cho đầu ngừng tự hỏi, càng không cách nào làm cho tâm tình bình tĩnh.

Chỉ cần nhắm mắt, hắn lại thấy thân ảnh Mundra đứng trong Quang Minh thần lực thống khổ rơi lệ, thậm chí tai cũng sinh ra ảo giác nghe thấy tiếng cựa kêu rên.

Hắn đứng dậy đi ra ban công nhìn không trung tối như mực, cho đến khi nó dần sáng lên...

70. Chương 70: Quang Minh Thần Điện (mười)

Đại thần quân sự của đế quốc tờ mờ sáng đột nhiên nhận được tin nguyên soái đế quốc đích thân giá lâm, lập tức như bị lửa thiêu xông lao từ trên giường xuống, ngay cả giày cũng không kịp đi.

Hayden nhìn đại thần quân sự đội mũ mặc áo ngủ lộ ra một góc lồng ngực đang vội vàng bỏ đến trước mặt, bắt lấy tay hắn, hỗn hỗn hỏi: “Có phải đánh vào rồi không? Có phải đánh tới Fariel rồi không? Là Quang Minh thần hội hay pháp sư vong linh? Chúng ta phải làm thế nào?”

Hayden rút tay về, giúp hắn ta sửa sang áo mũ, mỉm cười: “Ta chỉ tới bàn với ngài về việc gia tăng số lượng binh lính đóng ở thành Mael.”

“Thành Mael?” Đại thần quân sự nhẹ nhàng thở ra, “Thành Mael không thất thủ, thì chắc chắn Fariel không có việc gì.”

Đây là vị đại thần tràn đầy đặc sắc hầu hạ Kastalon nhị thế, bề ngoài đáng tin nhiệm nhưng luôn làm một ít việc không đáng tin. Có điều hắn ta có một tính cách đặc biệt mà Kastalon II khi còn tại thế vô cùng ưa chuộng, đó là chán ghét làm việc. Việc này vì có Hayden mà rất dễ dàng, lúc trước điều hành quân sự đều do một mình hắn quyết định, sau đó vị đại thần quân sự này sẽ báo quyết định đó cho Kastalon II tỏ vẻ hắn ta vẫn tồn tại. Chỗ tốt là, dù Kastalon II năm đó liều mạng chèn ép hoàng thái tử Ciro nhưng Hayden không bị liên lụy quá lớn. Nguyên nhân chính là như vậy, nên dù Ciro biết vị đại thần quân sự này bắt tài cũng chậm chạp chưa xuống tay với hắn ta.

Hiện tại xem ra, chờ đế quốc cáo chung một thời loạn lạc, có lẽ vị này cũng cáo chung kiếp sống đại thần.

Dù nghĩ thế, thái độ Hayden trước sau vẫn hòa ái như một, “Đúng vậy. Đúng như ông nói, pháp sư vong linh có sức phá hoại khó tưởng tượng, một khi công phá thành Mael xong sẽ giương cao khí thế như chẻ tre tiến công Fariel.”

Mặt đại thần quân sự lại trắng, hai tay nắm chặt trước ngực như đang cầu nguyện.

Hayden tiếp tục: “Để tránh đế đô gặp nguy cơ đó, chúng ta phải tăng nhân thủ bảo vệ phòng tuyến thứ nhất.”

Đại thần quân sự nói: “Nhưng vạn nhất không bảo vệ được thì làm thế nào? Binh lực đế đô không phải càng thêm trống rỗng sao? Trước đó đế đô đã phái một nhóm quân đội qua, nếu không phải quân đoàn Tulip của ngài trở về, có lẽ hiện tại đế đô đã thành một tòa thành rỗng chẳng hề được bảo hộ.”

Hayden nói: “Viện trưởng Olivia và Vincent các hạ cũng ở thành Mael, nếu bọn họ và quân đội khổng lồ đều không thể bảo vệ, ta nghĩ đế đô có nhiều ít binh lực cũng không còn quan trọng.”

Tuy nói như thế nhưng có binh lực ít ra sẽ cảm giác an toàn hơn chút chút. Đại thần quân sự u oán nhìn Hayden, “Nguyên soái đến sớm như vậy chỉ vì chuyện này?”

Hayden vội ho một tiếng: “Đúng, ta muốn quyết định sớm một chút. Sau đó ta phải đi Sangtu.”

Đại thần quân sự lại khấn trương, “Không phải Quang Minh thần hội có động tĩnh gì chứ? Kỳ thật Quang Minh thần hội và pháp sư vong linh là đối thủ một mất một còn, chúng ta có thể nghĩ cách cho họ đánh nhau không? Chỉ khoanh tay đứng nhìn sao?”

Hayden vỗ vai hắn ta: “Đó là một biện pháp tốt. Ta tin tưởng ông nhất định có thể nghĩ cách.”

Đại thần quân sự: “...” Nếu hắn ta có thể nghĩ cách, đã không cần kích động như vậy.

Hayden nói: “Về quân biên phòng...”

Đại thần quân sự ngắt lời: “Chuyện này tôi phải bẩm báo trước với bệ hạ mới được.”

Hayden nói: “Ngày hôm qua bệ hạ hỏi việc đó, ta nói cho ngài ấy biết, sáng hôm nay ông sẽ trình bày đáp án vào đúng bảy giờ.”

Đại thần quân sự ghen hòng nhìn trần trời: “Bảy giờ?”

Hayden quay đầu nhìn, “Chắc là... bốn mươi phút nữa.”

“...” Đại thần quân sự không quay đầu chạy về phòng ngủ thay quần áo.

Quản gia vẫn luôn đứng cạnh mồ hôi chảy ròng ròng nhìn Hayden, “Thật có lỗi, lão gia nhà tôi...”

Hayden nói; “Vừa lúc ta phải rời đi, người tiễn ta ra ngoài chứ?”

“Được ạ, được ạ.” Quản gia khom lưng tiễn hắn ra cửa.

Hansen đang dắt ngựa chờ hắn.

Hayden thúc ngựa, vừa đi về hướng nghiệp đoàn ma pháp vừa nói: “Lấy danh nghĩa của mẫu thân ta gửi thư mời cho Demi phu nhân, mời nàng đến để đô làm khách.”

Hansen đáp: “Vâng.”

Hayden hỏi: “Dinand còn chưa trở về sao?”

Hansen lắc đầu: “Cậu ấy hộ tống xe ngựa của Anita tiểu thư đến trước thành Mael, hiện tại hắn vừa rời thành Mael không bao lâu.”

Hayden nói: “Cho dù thế, cậu ta cũng có thể đã trở lại.” Thời điểm đi phải dùng xe ngựa chạy qua từng thành thị, nhưng lúc trở về có thể dùng ma pháp trận. Hắn tin tưởng Dinand không thể ngay cả điểm đó cũng không biết.

Hansen trả lời: “Thành Mael có đại nhân Olivia và đại nhân Vincent, sẽ không xảy ra chuyện.”

Hayden nói: “Ta lo lắng xảy ra chuyện trên đường hơn.”

Hansen sững sốt.

Hayden tiếp: “Người lưu lại, phái người đi tìm kiếm Gregory và tiểu ma pháp sư, thuận tiện tìm kiếm bọn họ.”

Hansen nói: “Nhưng ngài...”

“Lo cho ta?” Hayden cố ý tạo không khí vui vẻ, “Ngay cả Tây Côi Mạc ta còn dám một mình xông vào mà.”

Hansen do dự, thử thăm dò mở miệng: “Kỳ thật có một việc tôi vẫn luôn muốn nói cho ngài. Sau khi ngài rời thành Mael, tiểu thư Monica mất tích. Tôi không biết cô ấy có về nhà hay không, bởi vì tôi không tìm thấy bất kì hộ tịch nào liên quan đến gia tộc Gulaba ở thành Mael.”

Về chuyện Monica chính là Mundra, Hayden chỉ nói cho Olivia, Ciro, cho nên hiện nay hiểu rõ tình hình ngoài hân và những người đó, chỉ có Soso cùng ngồi nghe, ngay cả phu nhân Nicole cũng không hiểu tường tận.

Tươi cười của Hayden bỗng nhiên biến mất.

Một tay Hansen đặt trên ngực, trịnh trọng nói: “Đây là thất trách của tôi! Thỉnh ngài trách phạt!”

Hayden đáp: “Không. Không liên quan đến người.”

Hansen nghi hoặc nhìn hân.

Hayden nói: “Em ấy theo ta tới Tây Côi Mạc.”

Hansen mở to hai mắt.

“Em ấy là pháp sư vong linh, một vị nam pháp sư vong linh.” Hansen thu được hai tin động trời liên tiếp còn chưa hồi thần, Hayden lại thêm vào một kích, “Em ấy chính là Mundra.”

Hansen: “...”

Hayden muốn dùng ma pháp truyền tống trận đến Sangtu, lại phát hiện ma pháp truyền tống trận ở các thành lớn của Sangtu đều không tiếp nhận truyền tống.

Pháp sư nghiệp đoàn ma pháp giật mình: “Chẳng lẽ Sangtu xảy ra chuyện?”

Tuy nghiệp đoàn ma pháp trên danh nghĩa là trung lập về chính trị, nhưng vì nó không được như học viện ma pháp St Paders có lãnh thổ riêng, cho nên tại rất nhiều thời điểm, đều không thể tránh khỏi bị chính phủ địa phương ảnh hưởng, khiến cho lập trường chính trị nghiêng ngả. Nhất là ở Sangtu, sau khi Quang Minh thần hội lần lượt cùng Kanding đế quốc, Shamanlier trở mặt, nó tăng mạnh khống chế với Sangtu, bởi vậy, phân hội nghiệp đoàn ma pháp ở Sangtu và tổng hội nghiệp đoàn ma pháp không còn quan hệ thân mật bằng những nơi khác, thậm chí rất nhiều nhân viên công tác trong nghiệp đoàn ma pháp là tín đồ của nữ thần Quang Minh.

Sangtu đột nhiên phong bế khiến cho Hayden tràn ngập bất an. Tiền lệ bị phong bế của thành Mael ngay trước đó tựa hồ biểu thị Sangtu cũng đang có một hồi sóng gió.

“Ta tới biên cảnh nhìn trước xem.”

Sangtu không rung chuyển như trong tưởng tượng, trên thực tế, ngoại trừ trên ma pháp trận của nghiệp đoàn ma pháp thiết lập lệnh cấm từ đế quốc và Shamanlier tiến vào Sangtu, hết thấy yên bình không có gì khác biệt.

Bình dân cứ sinh hoạt theo lẽ thường, quý tộc cứ hưởng lạc theo lẽ thường, Quang Minh thần hội cứ cầu nguyện và bố thí cho dân chúng theo lẽ thường. Nếu như nói có gì khác biệt, chỉ có hai vị tư tế thần cấp địa vị gần với giáo hoàng, bởi vì bọn họ không thể không gánh thêm công tác –

Trông nom Mundra.

“Hôm nay thời tiết rất đẹp, thật cao hứng lại được gặp người.” Tư tế thần cấp số một Sophie giờ một ly thần thủy tinh lọc đến trước mặt Mundra, “Ta nghĩ người rất rõ kế tiếp ta định nói gì.”

Mundra ngồi ở trung tâm luồng sáng. Thần trận Quang Minh bốn phía khiến cho toàn thân cậu giống như bị rút ruột, hoàn toàn không thể động đậy.

Sophie đặt thần thủy tinh lọc trước mặt cậu, sau đó lấy đi ly ngày hôm qua, “Nữ thần chưa bao giờ bức bách người khác làm những chuyện họ không nguyện ý. Người có hai lựa chọn, uống nó, hoặc là nói cho chúng ta biết nơi để chia khóa đến vong linh giới, hoặc là, làm cả hai việc.”

Mặt Mundra vẫn không đổi sắc.

“Được rồi.” Sophie cầm chén đứng lên, “Buổi tối ta trở lại thăm người.”

Mundra khàn khàn nói: “Ta muốn uống nước.”

“Chén ngay trước mặt.”

“Không phải cái này.”

“Ở đây chỉ có cái này.” Sophie mỉm cười với cậu, sau đó tao nhả rời đi.

Mundra nhắm mắt. Trong khoảng thời gian này, cậu luôn bị vây trong trạng thái thiếu ăn thiếu uống, nhưng mỗi lần trước khi cậu chết đói hoặc chết khát, Quang Minh thần hội sẽ cho cậu một chút nước và đồ ăn để cậu có thể sống sót, không cho cậu thật sự đói chết khát chết.

“Tại sao không uống?”

Đại diện trống trải đột nhiên vang lên tiếng thở dài khó phân biệt nam nữ.

Giây lát, bốn phía hiện lên vài đạo ánh sáng quỷ dị, chậm rãi biến hóa thành hình sau lưng Mundra —

Chân thon dài, hông mượt mà, ngực rắn chắc, mặt hoàn mỹ.

Anh ta hoặc là cô ta... để thân thể trần trụi chậm rãi đến trước mặt Mundra ngồi xổm xuống, giơ chén lên, đưa cho Mundra.

Mundra nghiêng đầu tránh cái chén, ánh mắt đảo qua bụng dưới của hắn, “Người là nữ à?”

“Tại sao?” Người từ ánh sáng biến thành nghi hoặc nhìn cậu.

“Thầy nói, phía dưới không có gì là nữ.”

“Không, ta không phải.” Hắn lắc đầu quả quyết, “Ta không giống nữ thần Quang Minh.”

Mundra nói: “Người cũng không giống ta.”

Hắn ngẫm nghĩ: “Ta bắt nam bắt nữ.”

Mundra xem như đồng ý lời hắn nói.

Hắn hỏi: “Tại sao người không uống?”

Mundra nói: “Người uống giúp ta.”

Hắn lại hỏi: “Tại sao ta phải uống giúp người?”

Mundra đáp: “Uống xong nói cho người biết.”

Hắn nhìn nhìn nước trong chén, sau đó chậm rãi uống hết, “Người có thể nói rồi đó.”

Mundra trả lời: “Bởi vì ta muốn người uống. Phi.”

Hắn hỏi tiếp: “Tại sao người muốn ta uống?”

Mundra không nói.

Hắn mở to hai mắt nhìn cậu, một chút cũng không lộ ra bộ dáng mất kiên nhẫn mà còn duy trì động tác này mãi đến tối, khi Sophie tới lần thứ hai, hắn mới hóa thành ánh sáng tan biến đi.

Sophie luyên thuyên; “Buổi tối vui vẻ, người có biết ta...” Cô ta chú ý tới cái chén rỗng.

Mundra hỏi: “Có thể cho một chén nước nữa không?”

Khóe miệng Sophie mỉm cười thân thiết, “Đương nhiên, muốn gì cũng được.” Cô ta triệt hạ thần trận Quang Minh giam cầm Mundra, lập tức cảm thấy một luồng khí vong linh dày đặc đánh thẳng vào mặt!

71. Chương 71: Sinh Ly Tử Biệt (một)

Soffila nhanh chóng phóng xuất Quang Minh thần lực, muốn thiết lập một kết giới vô hình giam Mundra vào trong.

Nhưng không còn kịp nữa.

Thoát khỏi ma pháp trận, Mundra giống như con ngựa hoang thoát khỏi xiềng xích. Ánh mắt cậu chậm rãi đỏ lên, cảm xúc điên cuồng từ sâu trong đồng tử lan tràn, khí vong linh cũng vậy, đường hoàng phá tan Quang Minh thần lực.

“omomla-omomla...”

Soffila đọc chú ngữ.

Một vòng tròn thần thánh từ trên không đại diện rơi xuống.

Quang Minh thần hàng thuật, thuật pháp phong ấn cao nhất trong Quang Minh thần lực, chỉ có giáo hoàng và tư tế cấp thần mới có đầy đủ ý niệm để dùng. Nhưng nó cũng là pháp thuật hao tổn tinh thần lực hạng nhất. Đối với tuổi Soffila mà nói, sử dụng nó có chút trầy trật.

Nhưng đích xác hiệu quả.

Khí vong linh bốn phía bị xua tan dưới vòng sáng chiếu rọi.

Sắc mặt Soffila thoáng hòa hoãn.

Nếu đổi làm mười năm trước, không, cho dù là năm năm trước, ông ta sẽ có đầy đủ tinh thần lực phong ấn Mundra, nhưng hiện tại có chút lực bất tòng tâm. Năm tháng vội vàng trôi qua khiến cho tinh thần lực của ông ta điên cuồng thoái lui, ông thậm chí không dám toàn lực thi triển, sợ tinh thần lực khó hồi phục. Nghĩ đến đây, ông thoáng giảm bớt tinh thần lực khổng chế vòng sáng.

Ông ta xuất phát từ tư tâm giữ lại thực lực, cho Mundra một cơ hội thở dốc.

Mundra lôi ra một cốt trượng, chậm rãi giơ lên, hưng phấn niệm chú ngữ vong linh.

Kỵ sĩ vong linh.

Vu thi.

Một quân đội vong linh khổng lồ đứng ngoài vòng sáng, sau đó điên cuồng đánh nát cửa sổ và cửa, hướng ra bên ngoài.

Soffila kinh hãi. Ông ta không ngờ thân thể Mundra lại sinh ra miễn dịch nhất định với Quang Minh thần lực, dưới tình huống như thế còn có thể tụ tập khí vong linh. Đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Ông ta hoảng sợ. Quang Minh thần lực là khắc tinh của khí vong linh, một khi Mundra đánh vỡ quy luật này, có phải chẳng biểu thị rằng uy hiếp của Quang Minh thần hội với pháp sư vong linh sẽ giảm mạnh?

Có điều suy nghĩ này chỉ lóe qua trong đầu, hiện tại ông thật sự lo lắng vẫn là đại quân vong linh vừa chạy ra ngoài. Thời điểm này không phải là lúc lo lắng tinh thần lực có thể phục hồi hay không, một khi tin tức trong Quang Minh thần điện xuất hiện vật chết truyền ra, sẽ tạo ra tổn thất khó có thể đánh giá cho danh vọng của Quang Minh thần hội!

Nghĩ đến đây, y phục ông ta dường như cũng bị mồ hôi lạnh chảy ra thấm ướt.

Vòng sáng của ông ta bị tinh thần lực kích thích, dần chặn được Mundra.

Mundra đột nhiên bỏ chạy.

Động tác của cậu rất bất ngờ, cho nên Soffila sửng sốt xong mới nhớ phải bắt cậu lại. Nhưng đến lúc đó, Mundra đã chạy ra khỏi thần điện đến một thần điện khác.

“songdala-songdala!”

Một tiếng ngâm xướng vang dội xuất hiện.

Thân thể Mundra nặng nề đập vào bức tường ánh sáng, sau đó bắn trở về.

Tư tế cấp thần Feid đứng trước mặt cậu, trên người phát ra quang mang thánh khiết đến mức gần như biến toàn bộ thân diện thành màu trắng.

Sau đó Soffila cũng tới, ánh mắt khó nén ghen tị và ảm đạm. Tuy đều là tư tế cấp thần, nhưng địa vị của bọn họ trong cảm nhận của giáo hoàng không giống nhau. Trong con mắt giáo hoàng, Feid mới là người chân chính có tư cách xưng là tư tế cấp thần. Còn bản thân chẳng qua chỉ được chọn thay cho một người đã mất tích, ông ta thậm chí chưa từng được nghe nữ thần dẫn dắt, nói cách khác, ông ta không phải người nữ thần lựa chọn.

Nữ thần có thừa nhận hay không hiển nhiên có ảnh hưởng lớn đến sức mạnh của tư tế cấp thần.

Ông ta và Feid cùng tuổi, nhưng thần lực của Feid không chịu ảnh hưởng của tuổi tác chút nào, không chỉ vậy, theo tuổi tăng trưởng, Quang Minh thần lực càng tinh khiết!

Mundra nửa quỳ trên mặt đất, quật cường bò sấp, như thể thà chết cũng không muốn chết trong thân diện.

Mắt Feid hạ xuống, ánh lên tia thương hại, “Bỏ cuộc đi, đứa nhỏ. Tuổi người còn trẻ, còn có nhiều lựa chọn, người có thể dùng cái nhìn mới đến xem thế giới này.”

Động tác Mundra hơi dừng lại, ngẩng đầu, ánh mắt vì Quang Minh thần lực mà trở nên hỗn loạn cố gắng nhắm thẳng hướng Feid. Lát sau, cậu vươn tay, hướng về phía ánh sáng.

Feid chậm rãi đi tới, xoay người, nắm cánh tay gãy đến mức chỉ còn xương cốt.

Phanh.

Bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau, sau đó là tiếng tư tế Quang Minh ngâm xương.

Ánh mắt Feid chợt lóe.

Cùng lúc, một bộ xương khô toàn thân biến thành màu đen từ phía sau Feid xuất hiện, ôm chặt ông ta, xương ngón tay bị mài bén nhọn cắm sâu vào bả vai Feid.

Sắc mặt Feid khê biến. Từ tiếng đánh nhau, ông biết Mundra không bị Quang Minh thần lực áp chế, nếu bị áp chế, tử vật vong linh bên ngoài hẳn đã phải bị bắt trở về toàn bộ mới đúng. Nhưng ông ta không ngờ cậu còn có thể triệu hồi tử vật càng cường đại hơn trong tình trạng như thế!

Mundra thừa cơ đứng lên, chạy ra ngoài.

Soffila cuống quýt đọc chú ngữ, vừa dùng kiếm đánh xương khô thành bột mịn, vừa dùng vòng sáng gắt gao ngăn cản bước chân của Mundra. Kỳ thật thời điểm bộ xương khô xuất hiện, ông ta có đủ thời gian nhắc nhở Feid hoặc ngăn cản xương khô, nhưng đáy lòng đột nhiên toát ra một cổ vui sướng khi người gặp họa làm cho động tác trở nên chậm chạp.

Ông ta liếc nhìn Feid, phát hiện đối phương cũng đang nhìn lại. Chột dạ khiến ông ta vội vàng dời ánh mắt.

Feid biết nọc độc trên ngón tay bộ xương đang chảy từ miệng vết thương vào máu, lan tràn bốn phía. Ông ta ngâm nhẹ Quang Minh thần lực, đang muốn tinh lọc nọc độc, liền nhìn thấy Mundra thoát ra khỏi trói buộc của vòng sáng.

Soffila cả kinh, thân thể theo bản năng xông ra ngoài.

Feid nhìn ông ta hành động chậm chạp, lơ đãng nhíu mày. Giáo hoàng đang trong phòng cầu nguyện nữ thần Quang Minh, tuyệt đối không thể ra. Ngoại trừ giáo hoàng, có lẽ chỉ có ông và Soffila có thể ngăn Mundra – nếu Soffila chịu ra sức. Nhưng từ tư thế chạy bộ, xem ra ông ta không nguyện ý làm vậy.

Feid đành dùng Quang Minh thần lực ngăn nọc độc trong cơ thể trước, sau đó cố nén đau đớn cùng tê dại chạy ra ngoài.

“Xuất hiện đi... Con của ánh sáng.”

Giọng nói giáo hoàng thành linh xuất hiện trên không trung thân diện.

Chân Mundra mềm nhũn, cả người ngã xuống đất. Không cần đích thân tới, không cần phân thân, riêng giọng nói của giáo hoàng đã đủ áp chế cậu. Trong mắt Mundra hiện lên không cam lòng, thân thể liều mạng cố đứng dậy.

Cậu đích xác đã thành công.

Mundra chống cốt拄杖, ánh mắt thẳng tắp nhìn người bỗng đứng xuất hiện – vẫn trần trụi như trước, làn da tản ra một tầng bạch quang mỏng như cánh ve.

Người kia đứng phía sau kỵ sĩ thần thánh và tư tế Quang Minh. Hiển nhiên, quân đoàn vong linh của cậu đã bị diệt sạch.

Feid và Soffila sóng vai bước ra.

“Con của ánh sáng?” Bọn họ kinh ngạc nhìn thân thể quang lõa kia.

Con của ánh sáng chậm rãi vươn tay, nói với Mundra: “Ta phải bắt được người.”

Mundra khẽ niệm chú ngữ.

Khí vong linh trong cơ thể không còn bao nhiêu, tinh thần lực sau khi gọi về nhiều tử vật vong linh như vậy cũng gần cạn kiệt. Cậu hiện giờ còn đứng được, hoàn toàn dựa vào ý chí... cùng chấp nhất với râu giáo hoàng.

Bởi vậy, chú ngữ mới niệm một nửa, đã bị con của ánh sáng ôm lấy.

Con của ánh sáng nói: “Nắm chặt!”

Người Mundra mềm nhũn, đầu nửa chôn vào vai hắn, giống như ôm chầm lấy nhau. Trên thân thể con của ánh sáng phát ra Quang Minh thần lực còn thuần khiết hơn giáo hoàng, nằm trong ngực hắn, Mundra rốt cục nhìn không được ngủ say.

Trước cửa phòng cầu nguyện, Feid và Soffila sóng vai đứng.

Miệng vết thương của Feid đã khép lại, nhưng sắc mặt vẫn có chút tái nhợt, màu môi rất nhạt, không có huyết sắc.

Soffila cũng không ổn lắm. Một nhọc lo lắng và ảo não khiến sắc mặt ông ta có chút phát xanh, môi khô khốc, cũng không có huyết sắc.

Hai người yên lặng đứng, không ai liếc mắt nhìn đối phương một cái.

Qua thật lâu thật lâu.

Lâu đến mức Soffila tưởng như sắp không trụ được, cửa rốt cục mở.

Giáo hoàng chậm chậm đi ra.

Soffila và Feid cùng hành lễ.

Soffila đang gấp gáp định nhận sai thì bị giáo hoàng ngăn cản. “Chuyện này ta đã biết.”

Feid nói: “Ma pháp sư Sangtu cảm thấy khí vong linh trong thần điện, bọn họ đang đặt câu hỏi với chúng ta.”

Giáo hoàng đáp: “Thần không cho phép trước mắt nàng tồn tại đối trá.”

Feid kinh ngạc: “Ý bệ hạ là kể lại sự thực?”

“Có một pháp sư vong linh công kích thần điện, bắt kính với nữ thần.” Giáo hoàng chậm rãi nói, “Chúng ta phải dùng phương thức tinh lọc để hắn chuộc tội.”

Soffila hỏi: “Bệ hạ tính bắt thằng nhóc uống thần thủy tinh lọc?”

Giáo hoàng nhìn ông ta một cái.

Soffila lập tức cúi đầu thật thấp.

Feid nói: “Ngài nói đến... hỏa hình sao?”

Giáo hoàng hòa ái đáp: “Tất cả những kẻ công kích thần điện, bất kính với nữ thần đều phải chịu sự trừng phạt của lửa. Chúng ta cần mau chóng cho mọi người biết việc này.”

“Vâng.”

Dù đã quyết định trừng trị Mundra, nhưng sức mạnh không khớp với thực lực vốn có lại xuất hiện trên người cậu khiến cho Feid và Soffila cực kì cảnh giác. Không chỉ bọn họ, ngay cả giáo hoàng cũng chú ý tới điểm này.

“Cơ thể nó đang chậm rãi thích ứng với Quang Minh thần lực.” Giáo hoàng thở dài, “Điều này chứng minh, nó có tiềm lực với Quang Minh thần lực vượt quá thường nhân.”

Soffila biến sắc: “Nếu pháp sư vong linh phát hiện, nhất định thần hội sẽ chịu đả kích mạnh.”

Ý kiến của Feid tương phản ông ta. “Mundra sắp chịu trừng phạt, bí mật này sẽ theo nó chôn vùi dưới đất. Hơn nữa, tư chất này rất hiếm thấy, trong giới pháp sư vong linh không có khả năng xuất hiện nhiều nhân tài như vậy.”

Soffila nói: “Nhưng bọn hắn có thể biến điều đó thành tiêu chuẩn chọn lựa học sinh.”

Giáo hoàng chậm rãi mở miệng: “Feid nói đúng. Bí mật này rất nhanh sẽ bị chôn vùi.”

72. Chương 72: Sinh Ly Tử Biệt (hai)

Chuyện pháp sư vong linh tập kích Quang Minh thần điện nhanh chóng lan truyền. Gần như toàn bộ thành Neal đều đang thảo luận pháp sư vong linh lỗ mãng ăn gan hùm mật gấu kia, cũng vì Quang Minh thần hội đã chiến thắng hắn mà cảm thấy vui mừng khôn xiết.

“Pháp sư vong linh là những kẻ tà ác nhất thế giới này. Bọn họ thậm chí sẽ lột sống trẻ con, chỉ để ném thử trái tim tươi mới.”

“Trời ạ! Quá sức đáng sợ!”

“May mắn thành Neal có giáo hoàng tọa trấn, thật sự may mắn!”

“Nghe nói không lâu trước đó, giáo hoàng dẫn theo Quang Minh thần hội đi tinh lọc đám pháp sư tà ác kia. Tên pháp sư vong linh này nhất định là đến báo thù. Có điều hắn thật không biết tự lượng sức mình. Giáo hoàng là sứ giả của nữ thần ở Mộng đại lục, là người tôn quý nhất Mộng đại lục, ngay cả quốc vương cũng phải cúi đầu xưng thần với ngài, còn ai có thể phản kháng chứ?”

Những người khác sôi nổi phụ họa: “Không thể a không thể.”

Đây là quán cơm trong một khách sạn nhỏ, chỉ có bốn cái bàn. Thời điểm bữa tối náo nhiệt, các khách nhân không thể không hợp lại ngồi một bàn. Có điều đại đa số khách ngủ trong đây đều thích như vậy, bởi vì bọn họ có thể nhân cơ hội quen biết thêm nhiều người, nghe được nhiều tin tức.

Tỷ như hiện tại, một người tự xưng là nhà thơ lang thang đang chậm rãi kể chuyện này, cũng ngẫu hứng soạn thành một bài hát. Anh ta lôi ra một chiếc đàn hạc ngăn ngang cánh tay, mặt trên chỉ có bảy dây đàn, hoàn toàn không thể so sánh với những cây đàn hạc cao ngang đầu người của các phu nhân quý tộc. Nhưng khi anh ta bắt đầu gảy, tất cả mọi người đều say sưa.

“Ái nhân yếu điệu hỡi, người muốn ta mang đến phương nào?”

Người cũng biết ta đã già nua, tóc trắng như tuyết.

Không còn có thể đuổi theo bước chân như gió của người,

Ngửi không ra hương thơm trên thân thể người.

Ta chết đi, người vẫn là cô gái thanh xuân

Ta không muốn nhắm mắt, để người một mình nhìn thế gian dơ bẩn.

Ta không muốn buông tay, để người một mình bàng hoàng trên lục địa cô tịch.

Đi thôi, đi thôi.

Tìm kiếm nơi niết bàn cuối cùng.

Đi thôi, đi thôi.

Mang theo tín ngưỡng không thay đổi.

A!

Là nơi này sao?

Nhìn kia, ngẩng đầu quang mang vạn tượng.

Là nơi này sao?

Nghe kia, bốn phía ngâm xướng thánh khiết.

Dù pháp sư vong linh đột kích, chúng ta không cần sợ hãi,

Nơi này có một vị giáo hoàng nhân từ.

Dù tà ác hắc ám phủ xuống, chúng ta không cần sợ hãi,

Nơi này tắm trong vinh quang của nữ thần.

Là nơi này, cô gái của ta.

Ta có thể buông ra tay, nhắm lại mắt, dùng tình yêu của người thiêu đốt lần sạch cuối cùng của sinh mệnh.”

Khách sạn nhỏ ngầy ngất, tựa hồ đi theo tiếng nhạc trầm thấp nhẹ nhàng của nhà thơ lang thang kia đến nơi tắm trong quang mang vạn tượng. Ai cũng không chú ý thấy, một thanh niên ngồi dựa vào tường đứng lên, rút tiền từ trong túi đặt vào quầy chủ quán, sau đó kéo áo choàng trên người vội vàng ra ngoài.

Đang là lúc ăn cơm mọi nhà đều đóng cửa, trên đường có chút vắng lặng. Hai bên đường thỉnh thoảng truyền đến tiếng mắng chửi, nhưng không bao lâu, lại có tiếng cười khoan khoái truyền tới.

Nơi nơi đều khoái hoạt.

Vào giờ khắc này, đây là một tòa thành khoái hoạt.

Nhưng, chỉ đối với đại đa số người mà thôi. Thế giới vĩnh viễn không đạt được thống nhất, ví dụ như mỗi chuyện tốt sẽ có người đứng ra phản đối, mỗi chuyện xấu sẽ có người cam tâm tình nguyện đi theo. Thời điểm đại đa số người đều khoái nhạc, lại có một phần nhỏ đắm chìm trong bi thống, ảo não hoặc phẫn nộ.

Thanh niên vừa từ khách sạn nhỏ đi ra hiển nhiên là một trong số đó.

Bước chân của hắn thực nặng nề, tựa như bước chân người đàn ông già nua không theo kịp cô gái thanh xuân trong lời nhà thơ lang thang kia. Nhưng mục tiêu của hắn thực rõ ràng, thẳng tiến về cuối đường, đến tòa cung điện còn nguy nga lộng lẫy hơn cả hoàng cung Sangtu.

Tòa cung điện này giống như một tòa thành xây dựng giữa núi tuyết. Toàn thân trắng toát, chỗ cao nhất của cung điện là một pho tượng thần xinh đẹp. Mỗi khi trời mưa tuyết rơi, người thần hội sẽ đứng ra, giăng kết giới cho tượng thần, vì nữ thần mà che mưa chắn gió.

Hiện tại, trong đêm tối ảm áp, nữ thần như đang lẳng lặng đứng trên cung điện, trên người quần quanh một tầng ánh sáng nhàn nhạt.

Thanh niên dừng lại cách đó không xa, ánh mắt đảo qua cung điện, sau đó rơi vào cửa lớn mở rộng.

Cửa lớn của cung điện Quang Minh thần hội chưa bao giờ đóng. Nó tượng trưng cho thái độ của nữ thần Quang Minh với nhân loại, vĩnh viễn rộng mở tấm lòng tiếp nhận, vĩnh viễn không vứt bỏ một con dân nào.

Kỵ sĩ thần thánh canh giữ cửa cung điện chú ý thấy hấn, ngừng đầu ưỡn ngược đi tới: “Xin hỏi, có gì cần giúp đỡ sao?”

Thanh niên vội ho một tiếng, hạ giọng: “Nghe nói nơi này sắp sửa thiêu chết một pháp sư vong linh, tôi ngạc nhiên quá, cho nên muốn đến xem.”

Kỵ sĩ thần thánh nói: “Phải chờ tới tối mai mới được.”

Thanh niên hỏi: “Tại sao không lập tức tiến hành vậy?”

Kỵ sĩ thần thánh tốt tính trả lời: “Giáo hoàng mời sứ giả Kanding đế quốc và Shamanlier cùng tham dự xét xử kẻ tà ác này. Bọn họ tới mai mới đến.”

Thanh niên nói: “Sứ giả Kanding đế quốc?”

Kỵ sĩ thần thánh hỏi: “Anh đến từ Kanding đế quốc à?”

Thanh niên đáp: “Không, tôi đến từ Shamanlier. Chẳng qua tôi không biết Kanding đế quốc và Shamanlier cũng có tư cách tham dự việc trọng đại này.”

“Đây cũng không phải việc trọng đại hạng nhất.” Kỵ sĩ thần thánh nói, “Khi thế giới không còn pháp sư vong linh mới là việc trọng đại thật sự.”

Thế giới không còn pháp sư vong linh?

Trong đầu thanh niên hiện ra một khuôn mặt vô tội, tim hơi hơi siết chặt. “Ngày mai mấy giờ cử hành vậy?”

Kỵ sĩ thần thánh đáp: “Tám giờ tối.”

Thanh niên cảm ơn, xoay người theo đường đến về khách sạn nhỏ trước đó.

Người ăn cơm trong khách sạn chưa tản đi, nhà thơ lang thang đang ca xướng ái tình, có điều lần này nhân vật chính là một đôi nam nam, có vài khách nhân uống say cổ ý vắn vẹo mông, miệng phát ra tiếng cười khặc khặc quái dị.

Thanh niên nhú mày, nghiêng thân lên lầu.

Một kẻ say đột nhiên bổ tới bắt lấy tay hấn, lắc lắc thân thể cọ vào người hấn.

Trong mắt thanh niên hiện lên một tia chán ghét, tay bị nắm nhẹ nhàng đặt trên lưng kẻ say đẩy gã ra. Tuy thời gian kẻ say đụng chạm hấn không đến ba giây đồng hồ, nhưng ba giây này giống như một vết bùn trong cảm quan của hấn. Hấn lập tức vọt đi nhà tắm tắm rửa, sau đó lấy một chai nước hoa từ túi không gian ra – đây là chuẩn bị cho vũ hội. Hấn xịt ba phát vào người, hắt hơi hai cái mới xua được mùi của kẻ say kia ra khỏi óc.

Thân thể đàn ông trắng kiện trộn với mùi mồ hôi thối và mùi rượu khiến hấn không tự chủ được mà so sánh với thân thể gầy yếu không mất đi mềm mại trong trí nhớ.

Cùng là nam nhi, em ấy luôn có thể khiến cho bản thân nhìn qua giống như một thiếu niên sạch sẽ động nhân.

Vòng eo mảnh khảnh, gương mặt tú khí, cử chỉ văn tĩnh.

Thanh niên phát hiện mình lại bắt đầu khoảng thời gian hoài niệm. Mỗi buổi tối, hấn luôn tìm lòng không nổi lâm vào một vòng luẩn quẩn, không ngừng nhớ người ấy, nhớ tới từng chuyện nhỏ nhất giữa bọn họ. Càng đáng sợ hơn là, khi chi tiết hấn nhớ lại ngày càng nhiều, khi chi tiết càng trở nên rõ ràng, khát vọng và nhung nhớ của hấn đối với người ấy càng khó có thể ức chế.

Cùng lúc đó, vết thương bị lừa gạt chậm rãi khép lại.

Người muốn làm gì?

Hayden Navister.

Hắn đẩy cửa sổ. Khách sạn này có vị trí tốt lắm, đứng ở trong phòng vừa vặn có thể nhìn thấy tượng nữ thần trên nóc Quang Minh thần điện. Rõ ràng là gần như vậy, hắn lại phải đứng nơi đây phỏng đoán tình trạng và cảm xúc hiện tại của người nọ.

Không biết người nọ có phải cũng đang phỏng đoán hắn không?

Hắn dựa vào cửa sổ nhìn tượng nữ thần đến xuất thần, một hồi lâu mới đóng cửa sổ, trở lại trên giường.

Ngày mai là một ngày dài, hắn phải nghỉ ngơi dưỡng sức.

Mục đích giáo hoàng phái người mời sứ giả Shamanlier và Kanding đế quốc vô cùng rõ ràng, đó là mượn điều này để chứng tỏ sự tồn tại của Quang Minh thần hội trọng yếu cỡ nào. Dù sao, pháp sư vong linh ở Mộng đại lục gần như là kẻ địch chung. Những quốc gia khác sợ dĩ không tiến công Tây Côi Mạc trên quy mô lớn, bởi vì pháp sư vong linh không chủ động công kích bọn họ, bọn họ không muốn mua phiền toái vào người, có điều khi pháp sư vong linh ra khỏi Tây Côi Mạc bắt đầu tấn công thành thị thì lại là một chuyện khác.

Hắn tin giáo hoàng nhất định sẽ nhân cơ hội giương cao uy tín của Quang Minh thần hội, thậm chí một lần nữa nhúng tay vào Shamanlier và Kanding đế quốc.

Nhưng quy luật ở đời, người mưu tính, trời định đoạt.

Cho dù người đó là giáo hoàng.

73. Chương 73: Sinh Ly Tử Biệt (ba)

Ngày mai đối với giáo hoàng là một ngày quan trọng, một năm nay, Quang Minh thần hội phát triển rất không thuận lợi. Kanding đế quốc và Shamanlier chẳng những ngang nhiên nghịch ý, còn giết dây các nước nhỏ khác bằng mặt không bằng lòng. So sánh với cùng kỳ năm trước, lực ảnh hưởng của Quang Minh thần hội năm nay giảm xuống không ít. Cho nên, không thể để mất cơ hội tốt một lần nữa tăng uy vọng của Quang Minh thần hội.

Do đó, ông ta tự đích thân gọi Feid và Soffila về bên người.

“Còn chưa có tin tức của Kleist sao?” Ông ta hỏi.

Feid nói: “Tôi đã gia tăng tìm kiếm ở các nơi.”

Soffila thấy giáo hoàng lộ vẻ không vui, bước lên trước một bước nói: “Chúng ta còn có Goblyde.”

“Goblyde...” Giáo hoàng kéo dài âm điệu muốn nói gì đó, nhưng nháy mắt nghĩ đến chuyện gì liền dừng lại, hồi lâu mới tiếp tục, “Đương nhiên cũng tốt lắm.”

Feid nói: “Ngày mai tôi và Soffila sẽ cùng canh giữ bên đài hành hình.”

Hai tên tư tế thần cấp trông coi đài hành hình làm cái giống gì á!

Ở trong lòng Soffila không cho là đúng.

Quả nhiên, giáo hoàng cũng khoát tay: “Không. Chuyện này giao cho Soffila đi. Hai vị tư tế thần cấp... sẽ tỏ vẻ thần hội quá dè dặt nhỏ nhen.”

Feid khom người: “Vâng.”

Soffila: “...” Feid! Feid! Feid!

Feid hỏi: “Vậy chìa khóa vào vong linh giới thì sao?”

Giáo hoàng chậm rãi: “Để chìa khóa hoàn toàn biến mất cũng là một biện pháp không tồi.”

Soffila nói: “Mundra chỉ là một pháp sư vong linh bình thường, chúng ta đều rất rõ ràng điều này, nghe đồn tên Mundra điên cuồng kia mới là thầy của thằng nhãi. Pháp sư vong linh luôn độc lai độc vãng, chúng ta không cần thiết phải quá lo lắng chuyện tương lai.”

“Hy vọng sự tình được như lời người nói.” Giáo hoàng như có ý sâu xa, “Nhưng không được quên, khi chúng ta đem ơn trạch của thần đến thành Dans đã bị pháp sư vong linh nhất trí phản kháng. Bị chèn ép đến mức độ nhất định, mọi vật thể trên thế giới đều không thể không chặt chẽ tương liên, cho dù đó không phải là ý định ban đầu.”

Feid và Soffila cúi người: “Đa tạ người dạy bảo.”

Xe ngựa chạy trên đường bằng.

Nicolas khoan thai ngồi trong xe ngựa, âm thầm vui sướng vì nhận được phần thoả mái thích ý này. Buồn bực và sợ hãi trước lúc xuất phát sau khi nhận được sự tiếp đãi chu đáo của Quang Minh thần hội đều biến mất không sót chút nào.

Hai tay gã đặt trên đùi vuốt ve mấy cái, nhin không được lại lòi ra cái hòm vị nhân viên thần chức kia đưa cho. Hòm thực tinh xảo, nạm viền vàng, vừa thấy liền biết giá trị xa xỉ. Càng làm cho gã hứng thú chính là bên trong hòm. Sau khi mở hòm ra, sẽ có hai người xinh đẹp đứng lên, nhẹ nhàng nhảy múa. Mỹ nhân được điêu khắc rất sống động, bộ ngực đầy đặn cơ hồ rung động theo mỗi động tác.

Nicolas có chút không kìm chế nổi tay mình. Gã duỗi ngón tay đến bộ ngực của mỹ nhân, chọc nhẹ một cái. Cứng rắn.

Gã bắt mãi vô cùng.

Nhìn mái tóc như mây của hai mỹ nhân, tà niệm liên tục sinh ra.

Nếu mỹ nhân là thật thì tốt biết bao...

“Nếu như là thật thì tốt biết bao.” Một giọng nói đột ngột vang lên.

Nicolas hoảng sợ. Mới đầu gã cho là miệng mình nói ra suy nghĩ trong đầu, nhưng rất nhanh liền phát hiện trong xe có thêm một người, hơn nữa còn là một anh đẹp giai dung mạo chói mắt chẳng kém mỹ nhân trong hộp chút nào.

Có điều Nicolas chẳng có tí teo ý đồ đen tối gì cả, dù có lần gã từng hoài nghi mình cũng có phản ứng với nam giới, người trước mắt này, gã nhiều nhất chỉ dám mơ tưởng trong giấc mộng bản thân không thể khống chế, chứ đến lúc người thật xuất hiện trước mặt, gã chỉ muốn tìm một cái động chui xuống.

“Nguyên soái?!” Gã đứng lên, đầu đụng vào trần xe đánh bang một tiếng.

“Thiếu tướng quân?” Lính đánh xe nghi hoặc hỏi.

Hayden mỉm cười với gã, lắc đầu.

Nicolas choáng váng hồi đáp: “Không có gì.”

Hayden chỉ cái hòm trong tay gã, “Quang Minh thần hội đưa?”

Nicolas giật mình. Gã biết rõ quan hệ vi diệu giữa đế quốc và Quang Minh thần hội, vội nói: “Bọn họ nhờ tôi chuyển tặng cho ngài.”

Hayden bắt đầu ngắm nghía tượng gỗ trông rất sống động.

Búp bê mỹ nhân thật xinh đẹp, hần hản phải giống thanh niên trẻ tuổi ngây ngô này yêu thích không rời tay mới đúng. Nhưng hiện tại hắn chỉ nhìn rồi gỗ như hai mảnh gỗ, chẳng chút hưng phấn và xúc động. Rõ ràng trước mắt là hai rối gỗ thiên kiều bá mị, nhưng trong óc hắn chỉ có một gương mặt khác...

Trong lòng Nicolas sợ run trầm mặc nhìn Hayden. Mặc dù gã là con trai của tướng quân Mario, nhưng quân hàm không cao, cho nên số lần thấy Hayden chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Được gần gũi một mình mặt đối mặt càng hiếm có, gã cảm thấy sắp hít thở không thông.

Hayden nghe bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng hít thở ồ ồ, không khỏi kinh ngạc quay đầu.

Nicolas bưng mũi. Gã cũng không biết tại sao mình lại phát ra âm thanh như vậy.

“Chốc nữa, người sẽ là phụ tá của ta.” Hayden biết gã khấn trương, cười trấn an.

Nicolas gật đầu thật mạnh, vẻ mặt dần từ xấu hổ quá độ chuyển sang hưng phấn.

Trong quân doanh, làm sứ giả bị Quang Minh thần hội mời đến xem lễ cũng không phải chuyện thơm ngon gì, ngay cả phụ thân Mario tướng quân vốn chưa từng soi mói nội dung nhiệm vụ cũng khinh thường chuyện này một cây. Gã chẳng qua bị phụ thân cưỡng chế nhét vào xe ngựa khi không thấy ai chịu đi.

Gã còn nhớ rõ sau khi lên xe ngựa, phụ thân đầy thâm ý bảo: “Sống ra đi, phải sống trở về.” Bởi vì câu này, một khoảng thời gian rất dài hắn bị vây trong trạng thái hoảng sợ. Nhưng ai mà ngờ được nguyên soái Hayden đã bị triệu hồi về đế quốc đột nhiên sẽ xuất hiện trong xe ngựa chỉ định mình làm phụ tá chứ?

Đây thật sự là vận may nằm mộng cũng không thấy a.

Nicolas có chút ngây ngất, khiến cho gã dễ dàng buông thả nghỉ ngơi với phương pháp xuất hiện kỳ quái của Hayden.

Xe ngựa từ từ dừng lại.

Nicolas giành mở cửa xe ngựa, sau đó làm như không thấy tiếp đón nhiệt tình của nhân viên thần chức Quang Minh thần hội, thẳng thắt lưng, cao giọng hô: “Kanding đế quốc, nguyên soái Hayden Navister giá lâm!”

Nhân viên thần chức đang nghi hoặc càng thêm nghi hoặc. Lập tức nhìn thấy một thanh niên tóc vàng đi xuống.

Nụ cười của hắn ấm áp sáng lạn như mặt trời ban trưa, chói lóa đến không thể rời mắt. Dung mạo hắn tuấn mỹ lại anh khí mười phần, đôi mắt xanh thăm thẳm tràn ngập tự tin và kiên định.

“Nguyên soái Hayden.” Nhân viên thần chức kịp thời phản ứng hành lễ với hắn, nhưng trong lòng canh cánh việc mình không biết hắn lên xe lúc nào.

“Hy vọng sự vội vã của ta không mang đến cho quý hội bất kì phiền toái gì.” Hayden dứt hai tay trong túi quần, không cho song phương cơ hội bắt tay.

Nhân viên thần chức đáp: “Đương nhiên không có. Ngài đến đây càng chứng tỏ tình hữu nghị giữa đế quốc và Quang Minh thần hội dưới dẫn dắt của nữ thần Quang Minh sẽ ngày càng vững chắc không gì phá nổi.”

Hayden từ chối cho ý kiến cười cười.

Nhân viên thần chức một bên dẫn hắn vào hội trường, một bên vút cho người hầu bên cạnh ánh mắt ra hiệu.

Vì thế giáo hoàng rất nhanh thu được tin tức nguyên soái Kanding đế quốc đích thân đến xem lễ.

Cùng nghe tin còn có Meron. Ban đầu ông ta còn cảm thấy hơi bất mãn vì đế quốc chỉ phái một quan quân cấp thấp đến xem lễ, đến bây giờ lại không khỏi lo lắng vì thân phận người đến xem lễ này. Ở Tây Côi Mạc, quan hệ giữa anh ta và Mundra không ít người nhìn thấy, dùng cùng sinh cùng tử để hình dung bọn họ tuyệt không phải quá mức.

Cho nên, Hayden xuất hiện tại thời điểm này không thể không khiến cho người ta suy nghĩ.

Ông ta do dự có nên nhắc nhở giáo hoàng. Tuy giáo hoàng cũng là người trong cuộc, nhưng không biết ngài còn nhớ rõ không. Ngay khi ông ta đang do dự, đã bị triệu đi thần điện giam giữ Mundra.

Mundra bị khóa giữa thần trận, tay chân bị còng bởi vòng thần Quang Minh.

Con của ánh sáng đỉnh đặc ngồi bên cạnh, tò mò ngắm nghía tóc trên đầu cậu.

Ở đây còn có Feid. Ông ta đứng bên kia, vẻ mặt an tường thông dong. Nhìn thấy Meron tiến vào, Feid mỉm cười: “Nguyên soái Hayden của Kanding đế quốc đến đây, bệ hạ hỏi Mundra có di ngôn gì cho hắn không.”

Meron cả kinh, lập tức thoải mái. Hiển nhiên giáo hoàng cũng nhìn ra quan hệ không tầm thường giữa Hayden và Mundra.

Mundra vẫn cúi đầu, tay phải vô ý thức vạch trên mặt đất.

Feid đợi một lát, có chút mất kiên nhẫn, “Còn hơn một giờ, người có thể từ từ nghỉ. Nếu nghỉ ra, nói cho Meron.”

Meron thấy ông ta rời đi, vội vàng cúi người.

Feid rời đi không bao lâu, tay Mundra đột nhiên dừng lại. Cậu ngẩng đầu, hai mắt nhìn Meron chằm chằm.

Meron thần nhiên hỏi: “Người nghỉ ra chưa?”

“Các người cho rằng, anh ấy sẽ cứu ta sao?” Mundra hỏi.

Meron ngẩn ra, nhanh hồi đáp: “Ta chưa từng nghĩ vậy, tin rằng giáo hoàng cũng thế. Bởi vì đây là chuyện bất khả thi. Quang Minh thần hội và Kanding đế quốc là minh hữu kiên định, nguyên soái Hayden là quân nhân trung thành nhất với đế quốc, tuyệt đối không có khả năng làm ra chuyện có tổn hại đến quan hệ giữa thần hội và đế quốc, bởi vì sẽ tạo ra hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.”

Mundra hỏi: “Nghiêm trọng đến mức nào?”

Meron nói: “Hoặc là đế quốc đuổi nguyên soái Hayden, hoặc là Quang Minh thần hội đoạn tuyệt với đế quốc.”

Môi Mundra khê nhếch.

Meron cố gắng co chặt bụng, ngồi xổm xuống nhìn thẳng Mundra, “Nguyên soái Hayden rất yêu mẹ, mọi người đều biết chuyện này, cho nên ta không cho rằng anh ta sẽ mạo hiểm vì một người bạn đến vậy.”

Mundra gục đầu.

Meron nói: “Nếu người có lời nào muốn nói với anh ta, ta sẽ tận lực truyền đạt.” Đương nhiên, nếu là lời bất lợi cho thần hội, vậy ông ta chỉ đành lực bất tòng tâm.

Mundra chỉ vào thần trận: “Triệt hạ nó đi.”

Sắc mặt Meron căng thẳng, đề phòng nhìn cậu, “Người định làm gì?”

Mundra nhìn vòng thần trên tay rồi lại nhìn con của ánh sáng, cuối cùng thần nhiên nhìn ông ta.

Meron khó xử: “Ta phải xin chỉ thị...”

Chưa dứt lời, con của ánh sáng đã đi trước một bước dịch tảng đá có Quang Minh thần lực trên thần trận đi.

Nhìn thần điện lập tức trở nên ảm đạm, Meron khẩn trương đứng lên, “Con của ánh sáng... cái này, người định làm gì?!” Câu phía sau là hỏi Mundra.

Mundra đeo găng tay, đem một khối vu thi không đầu xanh đến phát đen từ trong túi không gian ra, đặt trên mặt đất, sau đó lôi ra một gói to, cẩn thận mà bưng đầu trong đó ra ngoài, bắt đầu khâu đầu vào cổ. Động tác của cậu rất nhanh, linh hoạt như bà nội trợ.

Meron nhìn đến trợn mắt há mồm, con của ánh sáng nhìn đến say sưa.

Chờ đầu và thi thể của vu thi hợp làm một, Mundra lại cởi từng kiện y phục của vu thi.

Meron hỏi: “Người còn muốn làm gì?”

Mundra không thèm để ý tới ông ta, sau khi cởi sạch quần áo vu thi, lại lấy ra một cái bình nhỏ và bàn chải, bắt đầu chải cái vu thi quang lóa kia.

Quá điên cuồng quá quỷ dị. Một pháp sư vong linh sắp bị hỏa thiêu còn thanh thoi ngồi chải vu thi trong thần điện thần thánh trang nghiêm, khiến cho tư tế Quang Minh và con của ánh sáng cứ mở mắt trừng trừng nhìn.

Mundra chải trong mười mấy phút đồng hồ đã xong. Sau khi giúp vu thi trần trụi mặc quần áo, cậu kéo nó đến trước mặt Meron, đưa cho ông ta một cái bình lớn cùng mấy cái bàn chải lớn nhỏ.

Meron lập tức lui về sau một bước dài, “Ta không thích chải thi thể.”

“Giúp ta giao cho Hayden.” Mundra ngừng một chút, nghiêng đầu nói, “Bảo anh ấy bảo dưỡng cho tốt, ba tháng chải một lần.”

74. Chương 74: Sinh Ly Tử Biệt (bốn)

Giữa hội trường đặt một cái đài hình tròn, phía trên phủ kín củi gỗ.

Cách hình đài không xa có vài lều trại, các quý tộc Sangtu ngồi trong lều khoan thai ăn hoa quả điểm tâm, hưng trí bừng bừng thảo luận một màn sắp phát sinh.

Khi Nicolas theo Hayden vào lều, gã cảm thấy rõ ràng tiếng ồn ào chung quanh lập tức bị tiếng ồ ồ hít thở của mọi người nhấn chìm. Các quý tộc đang lười biếng giật mình tỉnh lại, sôi nổi đứng dậy chào hỏi Hayden. Nhất là các quý phu nhân và tiểu thư quý tộc, chen chúc tới như ong thấy mật.

Hayden lễ phép đáp lại từng người.

Nicolas đang âm thầm hâm mộ điểm phúc của hắn, đột nhiên cảm thấy bả vai bị siết chặt, lập tức bị đẩy lên một bước, đứng giữa các quý phu nhân và tiểu thư. Gã mờ mịt quay đầu nhìn, đã thấy Hayden mỉm cười: “Nicolas, không phải người có rất nhiều vấn đề muốn hỏi về Sangtu sao? Ta nghĩ các phu nhân và tiểu thư xinh đẹp trí tuệ đây nhất định đều thích trả lời.”

Nicolas sửng sốt xong, Hayden đã thoát thân, ngồi xuống một vị trí trong góc. Sau khi Hayden ngồi xuống liền cầm lấy quyển sách, nường theo ánh lửa trong lều chăm chú đọc. Cự tuyệt rõ ràng như vậy khiến cho các phu nhân và tiểu thư quý tộc không thể không dừng chân, có lẽ chạy về bên Nicolas.

Sau khi biết thân phận tướng quân của Nicolas, sắc mặt các nàng thoảng tốt hơn, có điều các phu nhân vẫn rời đi rất nhanh, để các tiểu thư ở lại tiếp tục thăm dò những vấn đề muốn hỏi.

Nicolas nhanh chóng dung nhập vào cuộc nói chuyện, ngay cả khi Meron vào lều cũng không phát hiện, bị tiểu thư quý tộc trước mặt nhắc nhở mới xoay người lại.

Meron hiển nhiên không muốn quấy rầy người khác. Ánh mắt ông ta từ đầu đến cuối chỉ nhìn Hayden chăm chăm, cũng không có ý chào hỏi những người khác, cảnh này khiến cho các quý tộc muốn mở lời đều rụt trở về.

Hayden như thể cảm giác thấy ngẩng đầu lên.

Meron nói: “Thật cao hứng rất nhanh như vậy đã lại gặp mặt.”

“Đúng vậy.” Hayden mỉm cười, “Mỗi lần nhìn thấy ông, tâm tình ông đều rất tốt.”

Meron cười: “Bởi vì Quang Minh chiếu rọi lục địa.”

Hayden nói: “Trời đã tối rồi.”

Meron đáp: “Nhưng trong tâm tưởng của ta, quang minh vĩnh hằng.”

Hayden thu sách đứng lên: “Cho nên ông định thuyết phục ta gia nhập kỵ sĩ đoàn thần thánh sao?”

Ánh mắt Meron gắt gao bám từng cử động của hắn, “A. Ta còn chưa chuẩn bị tốt để chịu đựng lửa giận của Ciro bệ hạ. Ta tới đây chỉ vì một kiện lễ vật.”

Hayden nhớ tới lễ vật Nicolas thu được, lại cười: “Sự hào phóng của Quang Minh thần hội khiến ta không thể không nghiêm túc cân nhắc đến khả năng gia nhập kỵ sĩ đoàn thần thánh.”

“Không không.” Meron lắc đầu, “Lễ vật này cũng không phải đến từ Quang Minh thần hội. Trên thực tế, ừm, có lẽ chúng ta nên tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện.”

Hayden nhìn sắc mặt ông ta, mơ hồ đoán ra gì đó, tươi cười trở nên phiêu hốt, “Được.”

Quý tộc Sangtu nhìn bọn họ một trước một sau rồi khỏi lều, đi về phía xa, đều tò mò truy hỏi Nicolas chuyện gì xảy ra.

Nicolas cười khỏ, chỉ sợ gã còn biết ít hơn họ. Chỉ ít các quý tộc còn giới thiệu ông một câu tôi một câu, còn gã đầu có biết vị mập mập mặc áo bào trắng chính là tư tế quang minh cấp bảy địa vị gần với giáo hoàng và tư tế cấp thần của Quang Minh thần hội đầu.

Quý tộc Sangtu thấy không thể moi được tin tức gì từ miệng gã, rất nhanh lui ra, ngay cả các tiểu thư quý tộc đang vây quanh hình như cũng bắt mắt với che che dấu dấu của gã.

Nicolas chỉ có thể xám xịt ngồi vào chỗ.

Ấn tượng về Sangtu trong đầu gã biến thành đường parabol, từ thấp lên cao, từ cao xuống thấp.

Meron rất quen với nơi này, nhanh chóng tìm được một góc không bị người quấy rầy.

Hayden thấy ông ta dừng bước, đang muốn mở miệng thì thấy ông ta đeo găng tay, lấy một khối vu thi màu lục từ túi không gian ra. Toàn thân vu thi cứng còng đứng thẳng giữa hai người. Ánh trắng chiếu xuống người nó, nổi lên một tầng bóng loáng.

Hắn cảm thấy mũi có chút chua xót, nhin không được xoa xoa.

Từ khi bắt đầu lấy vu thi ra, Meron vẫn chú ý đến hắn, đáng tiếc ánh sáng u ám khiến ông ta không thể đoán được chính xác cảm xúc trong mắt Hayden.

“Còn có cái này.” Meron đặt bàn chải và cái chai trên mặt đất, sau đó cởi găng tay đưa cho hắn, “Cậu ta nói ba tháng phải bảo dưỡng một lần.”

Lúc này Hayden đã hoàn toàn thu hồi cảm xúc. Hắn nhận lấy găng tay, bỏ chai và bàn chải trên mặt đất vào túi không gian, sau đó là phụ thân, cuối cùng cởi găng tay, làm như không có việc gì nhìn ông ta: “Chỉ có vậy?”

Meron nói: “A, còn có một câu, tuy cá nhân ta không quá đồng ý, nhưng cậu ta cho rằng đây là một vu thi rất tốt, hy vọng anh có thể cất kỹ.”

Hayden hỏi: “Đó là câu cuối cùng?”

Meron đáp: “Nếu anh biết cậu ta đủ lâu, sẽ pháp hiện cậu ta mắc bệnh chung của đại đa số pháp sư vong linh – trầm mặc ít lời.”

“Cho nên, em ấy hôm nay chính là pháp sư vong linh phải nhận hỏa hình?” Hayden lạnh nhạt.

Meron nói: “Đúng vậy.” Nhìn vẻ mặt Hayden, ông ta đột nhiên cảm thấy có lẽ giáo hoàng không nên đồng ý đem khối vu thi này cho Hayden. Còn nhớ rõ khi giáo hoàng đề xuất với Hayden tại Tây Côi Mạc, lúc ấy cái nhìn của ông ta giống với giáo hoàng, nguyên soái đế quốc Hayden tuyệt đối không có khả năng công nhiên đối địch với Quang Minh thần hội vì một pháp sư vong linh, lúc trước hắn làm vậy chỉ vì pháp sư vong linh có trong tay di thể phụ thân. Nhưng hiện tại ông ta không thể khẳng định chắc chắn. Tuy biểu tình của Hayden rất lãnh tĩnh, thậm chí lãnh tĩnh đến tàn khốc, nhưng trong lòng ông ta vẫn có chút bất an, nó giống như sự tỉnh mạch đến ngột ngạt khiến cho người hít thở không thông trước cơn giông bão.

May mắn, hai mươi phút nữa hỏa hình sẽ bắt đầu. Ông ta không biết giáo hoàng có tính đến khả năng xấu Hayden làm gì đó không, nhưng cho dù không tính đến cũng không sao, nơi này là đại bản doanh của Quang Minh thần hội, dù Hayden muốn làm gì cũng không thành công. Nghĩ vậy, ông ta lại cảm thấy cái nhìn của mình với Hayden có chút buồn cười. Vị này dù sao cũng là nguyên soái Kanding đế quốc, tâm phúc hoàng đế tín nhiệm nhất.

Hayden bỏ găng tay vào túi không gian, “Cám ơn ông đã đưa tới cho ta phần lễ vật dị thường trân quý này.”

Meron bóng gió ám chỉ: “Mặc dù là việc tư của ngài, có điều là một tư tế Quang Minh, ta vẫn muốn cho ngài một đề nghị từ đáy lòng. Người chết không thể sống lại, cho dù giữ lại di thể cũng chỉ khiến cho người thương nhớ, đặt di thể tại Quang Minh mới là phương thức đạt được giải thoát tốt nhất.”

Khóe miệng Hayden giương lên, “Cám ơn lời khuyên của ngài.”

“Không, đây chỉ là một đề nghị.” Meron nói xong, hơi cúi người, để lại không gian yên lặng cho hắn.

Khóe miệng Hayden chậm rãi hạ xuống, chân phải không ngừng gõ trên mặt đất.

Hắn biết bây giờ là thời điểm cần lãnh tĩnh nhất, bất luận về công hay về tư, nhưng thời gian gấp gáp và lo lắng trong lòng khiến cho tư duy của hắn hỗn loạn đến cực điểm. Nếu đặt đế quốc và Mundra lên cân, hắn sẽ không chút do dự lựa chọn về trước, đây là sứ mệnh quân nhân, cũng là trách nhiệm của quý tộc Kanding đế quốc. Nhưng hiện tại đế quốc vẫn chưa gặp nguy hiểm và Mundra sắp bỏ mạng. Có lẽ, hắn có thể nghĩ ra một biện pháp thích đáng.

Ánh lửa đột nhiên sáng lên nơi rẽ vào đường nhỏ.

Tuy rằng chỉ lơ mơ nhìn thấy ánh lửa, cũng có thể tưởng tượng bộ dáng thiêu đốt như Hỏa Diệm Sơn.

Tâm Hayden bỗng nhiên được xác định.

Thật kỳ quái, sau khi biết pháp sư vong linh kia là Mundra, điều suy nhất hắn suy nghĩ đến là làm thế nào cứu cậu, mà không phải có cứu cậu hay không, hay là tại sao phải cứu.

Vì sao?

Hayden ý thức được vấn đề này có thể sẽ càng khó có đáp án hơn việc làm thế nào cứu Mundra, cho nên hắn không muốn tìm đáp án vội mà tạm thời đặt nó dưới đáy lòng.

Lửa càng đốt càng vượng.

Mundra bị Soffila áp giải, chậm rãi từ Quang Minh thần điện đi ra, sau đó đến bên hình đài trong tiếng kinh hô của quý tộc Sangtu.

Khí nóng của lửa không ngừng phát qua mặt cậu.

Mundra đột nhiên nheo mắt.

Phân thân của giáo hoàng thành linh xuất hiện giữa không trung, dù là ảo ảnh nhưng càng có thể khiến cho người ta cảm ứng được cỗ thần lực Quang Minh thánh khiết kia hơn cả người thật.

Các quý tộc Sangtu và đại biểu Shamanlier vừa mới tới nhao nhao đứng lên.

Giáo hoàng nói: “Nữ thần nguyện ý khoan thứ cho mỗi kẻ lạc đường biết quay đầu. Mundra, người có nguyện ý sám hối cho lỗi lầm của mình không?”

Mundra không phản ứng, vì cậu như đang nhìn thấy thân ảnh Hayden ẩn hiện sau ánh lửa.

“Người vẫn chấp mê như trước sao?” Giáo hoàng thở dài.

“Nếu vậy, tôi hy vọng giáo hoàng bệ hạ có thể giao cậu ta cho Kanding đế quốc xử trí!” Giọng nói của Hayden đột ngột chen vào tiếng thở dài.

75. Chương 75: Sinh Ly Tử Biệt (năm)

Hội trường ồ lên.

Dù Hayden dùng ngữ khí thỉnh cầu, nhưng trước khi giáo hoàng thi hành hỏa hình, thỉnh cầu đó nhìn từ góc độ nào cũng đều không phù hợp.

Soffila nhìn Goblyde.

Anh ta đứng sau giáo hoàng, dáng người anh tuấn dưới thân ảnh chói lọi của giáo hoàng có vẻ ảm đạm không dậy nổi.

Feid thì nhìn về phía Mundra.

Đầu Mundra nghiêng sang một bên, tựa hồ đang trầm tư.

“Có thể cho ta một lý do hợp lý hơn không?” Giáo hoàng lạnh nhạt.

Hayden đáp: “Cậu ta là tội phạm truy nã quan trọng của đế quốc.”

Giáo hoàng nói: “Ta nhớ rõ lúc ở Tây Côi Mạc người đã nêu lý do này.”

Hayden đáp: “Chúng tôi lập trường của tôi từ đầu đến cuối đều không thay đổi.”

Giáo hoàng nói: “Ta tôn trọng lập trường của người, đồng thời, ta cũng tôn trọng lập trường của ta. Không biết quý quốc định xử trí vị tội phạm truy nã quan trọng này như thế nào?”

Hayden ngay từ đầu đã biết đây sẽ là một trận đánh ác liệt, cho nên cũng không trông cậy giáo hoàng bị thuyết phục bởi lý do ba xạo của hắn. Hắn chỉ muốn lấy một cái cớ đường hoàng, ví dụ như hiện tại, “Mundra từng tập kích viện trưởng và học sinh học viện ma pháp hoàng gia của đế quốc, có hành vi phạm tội khó tha thứ ở đế quốc. Pháp luật đế quốc sẽ xét xử thích đáng cho cậu ta!”

Giáo hoàng nói: “Sẽ xử tử hình sao?”

Hayden đáp: “Đây không phải trách nhiệm của tôi, tôi chỉ phụ trách việc tróc nã.”

“Nếu vậy, ta không thể giao hắn cho người.” Hai tay giáo hoàng đặt trong tay áo, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt nhu hòa như nước, giống như bậc bề trên đang khuyên giải đứa nhỏ không nghe lời, “Pháp sư vong linh là căn nguyên của tà ác, đến Quang Minh cũng không thể tinh lọc linh hồn hắn, ta chỉ có thể dùng hình phạt nghiêm khắc nhất để khiển trách, bảo vệ những con người thiện lương khác.”

Hayden nói: “Đế quốc cũng có thể làm được điều này.”

Phân thân của giáo hoàng đang ở giữa không trung đột nhiên hạ xuống vài phân, kéo gần khoảng cách giữa ông ta và Hayden, “Người có nguyện ý lấy quy tắc của kỵ sĩ thề rằng, người muốn cứu Mundra khỏi đại họa hình đúng là vi luật pháp đế quốc, chứ không phải vì tình cảm giữa các người không?”

Trong lều truyền ra từng đợt kinh hô.

Các quý tộc Sangtu khe khẽ thì thầm. Nghe nói không lâu trước đó, thành Mael biên cảnh đế quốc từng bị pháp sư vong linh xâm nhập. Trong tình hình ấy, nguyên soái đế quốc và pháp sư vong linh có tình cảm thật khiến cho người ta kinh sợ

Hayden nhếch môi.

Tín ngưỡng của ma pháp sư là nguyên tố, của Quang Minh thần hội là nữ thần Quang Minh, còn của kỵ sĩ là quy tắc. Quy tắc kỵ sĩ ước thúc lời nói và việc làm của bọn họ phải trước sau như một, thành thật đáng tin. Hắn không thể miễn cưỡng bản thân nói ra bất kì điều gì trái với ý nguyện và ý chí của mình trước mắt nhiều người như vậy, nhưng đồng thời, hắn lại không muốn đế quốc hổ thẹn vì hành vi của mình.

Giáo hoàng thấy hắn không nói, chủ động cho hắn một lối thoát, “Ta nghĩ đối với chuyện này, cái nhìn của chúng ta đều giống nhau, đều nhận định Mundra có tội. Duy nhất bất đồng chỉ có tiểu tiết, ta cho rằng không nên để điều đó lãng phí thời giờ của chúng ta.”

Hayden nhìn ông ta.

Ánh lửa hừng hực chiếu rọi bốn phía, như phủ lên vạn vật tấm lụa mỏng màu đỏ, chỉ có giáo hoàng tắm trong bạch quang vẫn trắng toát như trước.

“Nếu hắn là tội phạm truy nã của đế quốc, tại sao người không tới thi hành phán quyết với hắn?” Giáo hoàng ôn hòa hỏi.

Hồ hấp của Hayden ngừng lại.

“Hắn ở trong này.” Giọng nói của giáo hoàng mang theo mê hoặc, khiến hắn không tự chủ được bước lên phía trước một bước.

Mundra lẳng lẳng nhìn hắn, đầu nghiêng từ trái sang phải, ánh mắt gắt gao bám chặt hắn.

Hayden biết mình không có nhiều thời gian để suy nghĩ.

Địa điểm khác nhau thời gian khác nhau lại phải lựa chọn dị thường tương tự.

Hắn tựa hồ nhớ tới Tây Côi Mạc.

Trước mặt vẫn là giáo hoàng, bên cạnh vẫn là Mundra.

Giáo hoàng cực kì kiên nhẫn chờ đợi, tựa như một thợ săn kinh nghiệm phong phú đã bố trí kĩ càng bẫy rập, bình tĩnh chờ con mồi nhảy vào.

Các quý tộc Sangtu sốt ruột.

Bọn họ đứng ngồi không yên, cảm thấy khó hiểu với tình hình giằng co như vậy. Tiếng xôn xao không ngừng truyền ra từ trong lều. Ngoại trừ những quý tộc có chút cố kỵ với thân phận của Hayden, những người khác đều đứng cạnh lều, giống như để Hayden cảm thấy áp lực.

Sứ giả Shamanlier đầy hưng trí nhìn một màn trước mắt. Mặc dù khi có Quang Minh thần hội là kẻ thù chung, quan hệ giữa Shamanlier và Kanding đế quốc có phần dịu đi, nhưng không ngụ ý bọn họ hoàn toàn xóa bỏ thù hận. Đối với người Shamanlier, chỉ cần không tổn hại lợi ích bản thân, bọn họ tuyệt sẽ không bỏ qua bất kì cơ hội nào bỏ đá xuống giếng với người Kanding đế quốc.

Người duy nhất trong hội trường cảm thấy lo lắng cho Hayden chính là Nicolas. Hắn lần thứ hai cảm thấy ảo não vì gặp phải vận mệnh tồi tệ như vậy, cũng ra sức suy nghĩ phương pháp giải quyết – đương nhiên lực bất tòng tâm.

Hayden đột nhiên di chuyển.

Hắn vừa di chuyển, tạp âm trong lều lập tức biến mất không còn một mảnh.

Từng đôi mắt đều nhìn chăm chăm hắn.

Hayden đến bên hình đài, đi vào đội ngũ Quang Minh thần hội, sau đó theo cầu thang bước lên hình đài.

Các quý tộc thi nhau trừng to mắt, bọn họ có hưng phấn mà cắn ngón tay, có hai tay nắm chặt trên cổ, có cầm lấy tay người bên cạnh... Nếu muốn chú giải cho hành vi của bọn họ, thì chính là chờ mong.

Chờ mong một màn pháp sư vong linh tên Mundra bị đẩy vào trong hỏa diễm.

Bước chân Hayden ngừng lại khi chỉ còn cách Mundra một bậc thang.

Mundra xoay người.

Hayden đứng dưới bậc thang chỉ cao hơn cậu một chút, nếu bình thường, mắt của cậu vừa vặn dừng ở mũi đối phương.

Mundra gắng sức ngửi.

Là hương vị của Hayden.

Hayden đột nhiên vươn tay, bắt lấy cổ cậu, nhẹ nhàng kéo về phía trước.

Thân thể Mundra không tự chủ được đổ về. Phía trước là cầu thang xuống đất, nếu ngã xuống như vậy, nhất định sẽ gãy cổ. Cậu mới nghĩ đến đó, thân mình đã bị bả vai Hayden chặn.

Trong mắt quý tộc Sangtu, giống như Hayden kéo cổ Mundra qua, ấn cậu vào trong ngực.

“A!”

Các quý tộc lại ồ lên.

Bọn họ cảm thấy một lần nữa cần phải xem kỹ lại vị nguyên soái đế quốc trong truyền thuyết này. Truyền thuyết hiển nhiên che dấu thực nhiều chân tướng khó tin.

“Người ngược hướng rồi.” Dưới tình huống như vậy, thái độ giáo hoàng vẫn bình thản.

Hayden kéo Mundra từ trong ngực ra, một tay nắm bờ vai cậu, tựa như đang bắt phạm nhân không chút lưu tình, “Tôi vẫn giữ vững quyết định của mình.”

Giáo hoàng nói: “Có lẽ trước khi quyết định, người nên hỏi ý kiến của hoàng đế đệ hạ quý quốc đã?”

Hayden đáp: “Tôi tin tưởng ngài ấy cũng sẽ có cùng quyết định với tôi.” Nói là nói vậy, kỳ thật hắn chẳng có chút niềm tin nào. Trước khi chia tay, câu nói của Ciro pha cả thâm ý, dường như đang tận lực nhắc nhở hắn. Có điều hiện tại...

Hắn nắm bả vai giống như bộ xương của Mundra, vứt những ý nghĩ linh tinh ra sau đầu.

Kỳ thật trong đầu hắn biết rõ, muốn cứu Mundra khỏi tổng bộ Quang Minh thần hội gần như là việc bất khả thi. Là nguyên soái đế quốc, hắn đáng lẽ phải tránh một trận chiến không hề có phần thắng, nhưng không chỉ là nguyên soái đế quốc, hắn còn là kỵ sĩ, có tín ngưỡng và quyết tâm của mình, càng là một nam nhi, có chiến trường và ý chí chiến đấu không thể lảng tránh.

Cho nên hắn một mực tỏ vẻ tróc nã Mundra, không phải trông cậy vào giáo hoàng sẽ bị thuyết phục, mà là lưu lại cho Ciro một đường lui. Như thế dù hắn thất bại bỏ mạng cũng chỉ là một nguyên soái đế quốc lỗ mãng bại trận bỏ mình, không phải nguyên soái đế quốc cấu kết với pháp sư vong linh, chí ít sẽ không khiến quan hệ giữa đế quốc và Quang Minh thần hội xấu đến nông nổi không thể hàn gắn lại. Hắn tin tưởng Ciro nhất định sẽ hiểu ý hắn.

Giáo hoàng rút tay từ trong áo ra, buông xuống hai bên người, khuôn mặt hiền lành tràn ngập thất vọng. Ông ta khẽ thở dài một cái, sau đó ngoảnh mặt sang một bên, tựa hồ không đành lòng nhìn.

Cùng lúc, một đạo đầu khí thánh khiết từ sau lưng hắn phóng tới, lao qua sát hai gò má hắn, rơi vào đồng lửa, châm cho lửa nháy mắt bốc cao.

Goblyde cầm trường kiếm trong tay chậm rãi bước ra, “Kỵ sĩ đoàn thần thánh, Goblyde.”

Hayden mỉm cười, cũng rút kiếm, “Hayden Navister.”

Hắn không còn danh hiệu Kanding đế quốc nữa, bởi vì một khắc này —

Hắn vì mình mà chiến đấu!

76. Chương 76: Sinh Ly Tử Biệt (sáu)

Khán giả đến xem hỏa thiêu pháp sư vong linh kích động. Ai có thể ngờ một hồi hành quyết đơn giản lại sẽ dẫn đến quyết đấu của hai đại kỵ sĩ đương thời? Phải biết, cả nguyên soái đế quốc và đoàn phó đoàn kỵ sĩ thần thánh đều là những nhân vật bình thường khó thấy, mà hiện tại, bọn họ cứ nhiên được ngồi trong lều xem bọn họ đối chiến như đang xem diễn.

Bất quá tâm tình kích động mới duy trì hơn mười giây đã cảm thấy không bình thường.

Hayden và Goblyde vừa lên, toàn lực khai hỏa!

Hai đầu khí khổng lồ bùng phát.

Trừ Mundra được Hayden tận lực bảo vệ và Quang Minh thần hội dùng kết giới ngăn trở đầu khí, những người xem khác đều bị đầu khí quét đến. Có mấy người thậm chí còn văng ra khỏi lều — đây là Hayden và Goblyde không muốn làm bị thương người vô tội nên nương tay.

Nhưng cứ như vậy, không người nào còn to gan dám lưu lại xem cuộc vui. Ngay cả sứ giả Shamanlier và Nicolas cũng trốn về phía sau theo quý tộc Sangtu. Có điều sự thật chứng minh, đây là vô dụng.

Phạm vi công kích của Hayden và Goblyde cũng theo bọn họ mà không ngừng khuếch tán.

Trời đột nhiên sáng lòa!

Hai luồng đầu khí phóng lên cao, giao nhau giữa không trung, hình thành dòng khí cường đại. Cuồng phong gào thét, lều lắc lư rung động, đột nhiên bị xé thành từng mảnh nhỏ, bay về phía khán giả đang ẩn thân.

Nicolas và sứ giả Shamanlier đều là kỹ sĩ lập tức thi triển kết giới chống đỡ đầu khí. Nhưng động tác của tư tế Quang Minh còn nhanh hơn, cơ hội thu mua lòng người tốt như vậy bọn họ sao có thể bỏ qua.

Kết giới của Quang Minh thần lực giống như một bức tường trong suốt kiên cố, chắn hết thủy gió lốc và mảnh vụn.

Các quý tộc nhẹ nhàng thở ra, chưa hết kinh hồn đã thấy thân ảnh của Hayden và Goblyde biến mất trên đấu trường, chỉ mơ hồ nhìn được hai đạo kiếm quang lóe sáng cùng với từng trận đầu khí.

“Ai sẽ thắng?”

“Goblyde đại nhân nhất định sẽ thắng nhỉ?” Các tiểu thư quý tộc bị Hayden lạnh nhạt sôi nổi hỏi.

“Ta cảm thấy phải là nguyên soái Hayden. Nam nhi chiến đấu vì ái nhân là dũng mãnh nhất!”

Câu nói của người kia khiến cho quý tộc Sangtu trăm miệng một lời kinh hô. “Trời ạ? Cậu điên rồi. Đứa con gái xấu xí đó sao có thể là ái nhân của đại nhân Hayden?”

“Ngực quá nhỏ chả giống con gái!”

“Nguyên soái Hayden dù có mù mắt cũng không thể vừa ý một đứa phát dục không đầy đủ như thế chứ?”

Sứ giả Shamanlier đứng bên vừa quan sát cuộc chiến vừa nghe bọn họ nói không khỏi tò mò nhìn pháp sư vong linh bình tĩnh đứng trước đài hỏa hình, nếu hấn nhớ không lầm, Quang Minh thần hội từng gọi người đó là Mundra đúng không?

Mundra... là nam thì phải? Tuy rằng quần áo trên người tựa hồ là váy.

Sứ giả yên lặng nghĩ, không tham gia vào đề tài, bởi vì hấn đã tỉnh lại từ trong tâm trạng xem kịch vui. Hấn phải dùng ánh mắt sâu xa hơn đến xem tình huống đột phát trước mắt này.

Hayden tuy thành danh từ thiếu niên, nhưng không phải người nông nổi, hành động hấn cứu Mundra lại quá sức nông nổi, không thể không khiến cho người suy nghĩ. Chẳng lẽ, trên người Mundra có vật gì khiến cho đế quốc cảm thấy hứng thú? Pháp sư vong linh là một đoàn thể thần bí, trên người giấu bí mật cũng không có gì khó hiểu. Nhưng nếu đế quốc cảm thấy hứng thú, người tới phải là quân đội đế quốc... hoặc là một quân đoàn ma pháp sư cũng được, tại sao chỉ có một mình Hayden?

Hay Hayden và Quang Minh thần hội đang hợp tác diễn một tuồng kịch? Nói như vậy, người xem hiển nhiên chỉ có đại biểu của Shamanlier mình đây. Nhưng hấn không thể nhìn ra, tuồng kịch này có gì bất lợi cho Shamanlier, có gì tốt cho Quang Minh thần hội và đế quốc.

Nếu tất cả ở trên đều không phải, vậy chỉ có thể kết luận nguyên soái Hayden điên rồi.

Nếu không phải điên rồi, tuyệt đối sẽ không làm ra hành động điên rồ như thế.

Đầu óc hấn nhanh chóng suy xét, thế cục trên đấu trường đã thay đổi.

Băng tiễn đột nhiên ùn ùn từ trên trời rơi xuống.

Ánh mắt Goblyde thoáng hiện lên kinh ngạc, nhưng lực phản ứng lâu ngày dưỡng thành khiến anh ta nhanh chóng tạo kết giới bao bọc thân thể, băng tiễn bắn vào kết giới đều vỡ vụn. Anh ta chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng một cái, thân ảnh Mundra đã hoàn toàn lộ ra trước mắt. Đây là lần đầu tiên từ lúc chiến đấu đến giờ, bởi vì trước đó dù Hayden di chuyển thế nào, cũng không để Mundra nằm trong tầm mắt của mình một giây.

Mà hiện tại như vậy chẳng lẽ nghĩa là...

Goblyde xoay tay huy kiếm.

Đấu khí nháy mắt phun đến.

Hayden một kích toàn lực! Đấu khí trên kiếm như mũi dùi, khoan vào kiếm anh ta.

Goblyde phản thủ không được, cắn răng xoay người.

Chính là trong lúc quay người, trường kiếm của Hayden đã đặt lên cổ.

Đấu khí trên người Goblyde rung động!

Kiếm trong tay Hayden khẽ run, không chút nào rời vị trí.

Cao thủ tranh đấu, thắng bại trong phút chốc.

Hayden đột nhiên sử dụng ma pháp khiến Goblyde cả kinh, chỉ một sát na ngắn ngủi đó đã quyết định thắng bại.

Các quý tộc Sangtu che miệng nhìn thanh niên kỵ sĩ bị kiếm đặt ngang họng. Bởi vì Kleist dung mạo xấu xí, cho nên trong mắt đa số người, Goblyde mới là lãnh tụ tinh thần của kỵ sĩ đoàn thần thánh. Anh ta có bề ngoài xuất sắc, khí chất xuất chúng, xử sự ôn hòa, lời nói khéo léo... là một nhân vật gần như hoàn mỹ.

Nhưng hiện tại anh ta thất bại.

Thua trong tay một nhân vật truyền kỳ khác.

Hai gò má Goblyde đỏ bừng, nhưng rất nhanh không chế cảm xúc, “Ta thua.” Anh ta thu hồi kiếm.

Hayden cũng thu kiếm, hơi vuốt cằm chào hỏi, sau đó dịch chuyển vị trí, một lần nữa che trước người Mundra.

Goblyde thối lui sang bên tiếp tục bảo vệ giáo hoàng, như thể trận chiến này chưa bao giờ phát sinh.

Trời đất trở lại tối tăm.

Chỉ có giáo hoàng tỏa ra quang mang nhàn nhạt.

Soffila và Feid nhìn về phía giáo hoàng xin chỉ thị.

Giáo hoàng nhìn Hayden, chậm rãi lắc đầu. Thần sắc ông ta tràn ngập từ ái, ánh mắt đầy bao dung, “Kiếm của người, đáng lẽ phải dùng trên chiến trường.”

Hayden mỉm cười, thắng lợi cũng không khiến hắn thả lỏng một hơi, bởi vì hắn biết, trận chiến vừa rồi mới chỉ là ngọn núi đầu tiên, sau lưng nó còn cất giấu hằng hà sa số thử thách. Goblyde thua, là thua danh dự của anh ta, còn hắn thua, chính là thua tính mạng Mundra.

Goblyde thua cũng không sao.

Hắn thua không dậy nổi

Hayden nói: “Trước khi trận chiến tiếp theo bắt đầu, tôi có thể ra một điều kiện không?”

Giáo hoàng nhắm mắt, “Ta không thể để một pháp sư vong linh hai tay dính đầy tội ác trốn khỏi tầm mắt.”

Hayden cũng không cảm thấy thất vọng, trước khi mở miệng hắn đã biết chuyện này không có hy vọng. “Được rồi, chúng ta tới tốc chiến tốc thắng.” Hắn giơ kiếm, nhắm về hướng cửa lớn của Quang Minh thần hội.

Giáo hoàng thở dài, phân thân đột nhiên biến mất giữa không trung.

Các quý tộc Sangtu hai mặt nhìn nhau, không biết tại sao ông ta rời đi. Còn sứ giả Shamanlier trong lòng bình tĩnh! Xem ra giáo hoàng đã quyết định để Hayden và Mundra cùng táng thân trong này! Bất quá điều này càng khiến hắn thêm khó hiểu. Thoạt nhìn giáo hoàng và Hayden không giống đang diễn trò, nói cách khác... Hayden thật sự điên cuồng đến mức một thân một mình khiêu chiến toàn bộ Quang Minh thần hội?

Trên người Mundra rốt cục cất giấu cái gì khiến cho một người nổi danh đương thời dù chết cũng phải bảo toàn?!

Tám tư tế Quang Minh đột nhiên bay lên, đứng xung quanh Hayden và Mundra, tựa như tám môn thần bao vây bọn họ.

Hayden cúi đầu nhắm mắt.

Tiếng ngâm xướng vang vọng.

Nhẹ nhàng, lại cung kính trang nghiêm.

Tám tư tế Quang Minh đột nhiên gắn thành một bức tường tám góc, Quang Minh thần lực tràn ngập toàn bộ đài hỏa hình.

Feid từ trên không đáp xuống giữa bọn họ, giơ tay.

Ánh sáng cuộn cuộn chiếu xuống... lại bị đầu khí xóa bỏ!

Lúc này đã là cục diện không chết không ngừng, không còn đường lui. Cả người Hayden chìm đắm trong đầu khí, đánh về phía Feid.

Đầu khí của hắn tuy không thuần khiết như Quang Minh thần lực, nhưng rất cứng rất mạnh. Thân thể Feid giữa không trung bị hắn va vào, lập tức cảm thấy một cỗ lực lớn xuyên thấu từ lòng bàn chân, cơ hồ sắp nổ tung!

Trận pháp tám tư tế Quang Minh liên hợp tạo ra phát huy tác dụng, giúp Feid ổn định thân mình, còn áp chế xuống dưới.

Các quý tộc Sangtu nhìn thấy thân ảnh Hayden chợt lóe, ôm lấy Mundra phóng về tư tế Quang Minh phía đông. Có lẽ thời điểm Quang Minh thần hội đối phó với Hayden không nên cho rằng hắn chỉ là một kỵ sĩ...

Hắn còn là vị nguyên soái thân kinh bách chiến trên chiến trường.

Tư tế Quang Minh kia sửng sốt, rất nhanh được thần lực của các tư tế còn lại giúp sức, nhưng đồng thời, Hayden lại công kích về phía tây.

Ngay từ đầu, Hayden đã phát hiện tác dụng của trận pháp này là giúp đỡ lẫn nhau, có điều loại giúp đỡ này cần thời gian, cho nên hắn hiện giờ phải chạy vòng quanh khiến cho bọn họ không kịp trở tay.

77. Chương 77: Sinh Ly Tử Biệt (bảy)

Tốc độ trợ giúp của thần lực hiển nhiên còn xa mới theo kịp tốc độ Hayden. Hayden nhắm chuẩn một tư tế Quang Minh không kịp thu hồi thần lực, toàn lực xuất kích!

“Phốc!”

Tư tế Quang Minh bị hắn hung hăng đánh văng ra ngoài, sau khi rơi xuống phun ra một ngụm máu!

Sắc mặt Feid và Soffila cùng thay đổi.

Quyết tâm cướp đoạt Mundra của Hayden hiển nhiên kiên định hơn bọn họ tưởng tượng, không tiếc dấn thương tư tế Quang Minh. Điều này có nghĩa hắn đã không còn cố kỵ mà hoàn toàn biến mình thành phe đối lập với Quang Minh thần hội. Chẳng lẽ đây là mưu kế của Ciro? Nếu không, bọn họ khó tưởng tượng một nguyên soái quốc gia sẽ làm ra hành động lỗ mắng như vậy.

Nếu thế, bọn họ không thể không đánh giá lại ý nghĩa của Mundra với Hayden, thậm chí với Kanding đế quốc.

Hayden ôm Mundra lao ra khỏi vòng vây của tám tư tế, lại bị Feid trói chặt mắt cá chân bằng xiềng xích ánh sáng.

“Giúp tôi cởi bỏ vòng tay.” Mundra vẫn luôn an phận đứng trong vòng bảo hộ của Hayden đột nhiên mở miệng.

Hayden ngoảnh mặt làm ngơ, trường kiếm trong tay bắn ra, phóng một đạo đầu khí vào Feid.

Feid hơi mở to hai mắt, đầu khí chạm vào kết giới, tỏa ra bốn phía. Ông ta đưa tay, nhẹ nhàng kéo xiềng xích ánh sáng trở về.

Chân Hayden không tự chủ được bị lùi đi năm sáu cm. Hắn buông Mundra, lấy từ túi không gian ra ma pháp trường. Dù trước đó hắn sử dụng ma pháp thủy hệ, nhưng vẫn có vài người không ngờ hắn là ma pháp sư, cho đến khi hắn lấy ra ma pháp trường mới giật mình kinh hô.

Đối với người tu tập mà nói, ma vũ song tu cũng không hiếm thấy. Nếu tinh thần lực dùng cho ma pháp và thể lực dùng cho chiến đấu đều ở trình độ thấp, tập luyện cả hai không phải việc khó. Nhưng đến hạng trung cấp, ma vũ song tu gần như không tồn tại. Ma pháp sư muốn tu tập tinh thần lực cường đại phải thường xuyên bị vây trong trạng thái tĩnh, sẽ tiêu hao rất lớn thể năng. Ngược lại cũng vậy.

Đầu khí luyện đến tiêu chuẩn đứng đầu kỵ sĩ đương thời còn có thể sử dụng ma pháp như Hayden quả thực là có một không hai.

Trong mắt Soffila hiện lên sát khí!

So với Ciro, Hayden càng khiến cho bọn hắn kiêng dè! Bởi vì Ciro là vương giả, hắn sống cùng đế quốc, quay vòng với âm mưu và đàm phán. Còn Hayden là tướng soái, chỗ của hắn là chiến trường, quay vòng với chém giết và tấn công. Ciro giống như một ngọn núi cần phải san bằng, còn Hayden giống như một thanh đao tùy thời thấy máu, san bằng một ngọn núi khó hơn hủy diệt một thanh đao nhiều, nhưng lực sát thương của đao nhanh chóng hiển hiện, cho nên đao nguy hiểm hơn.

Trong khi Soffila đang suy nghĩ làm thế nào từ đánh lui chuyển sang đánh chết Hayden, bảy tư tế Quang Minh khác lại lần nữa bao vây Hayden và Mundra.

Tay phải đang cầm kiếm của Hayden vẽ một đóa hoa, chặt vào xiềng xích ánh sáng. Xiềng xích tương giao với đầu khí, tay trái hắn vung ma pháp trường

Băng tiễn ùn ùn vọt xuống.

Tư tế Quang Minh tạo thành một vòng tròn kết giới.

Băng tiễn bắn vào kết giới, phun tung tóe thành băng hoa, ào ào rơi xuống.

Feid thương hại thở dài: “Người không có phần thắng.”

Đầu khí của Hayden đột nhiên tăng vọt quanh thân thể, Mundra bị chấn động ngã trên mặt đất, xiềng xích ánh sáng bị chặt đứt. Hắn nhảy lên, kiếm trong tay hướng về phía tim Feid!

Xiềng xích ánh sáng giống như rắn bơi, vòng thành tấm chắn, chặt chẽ che chở thân mình. Ông ta tiến công cũng không quá kịch liệt, bởi vì còn do dự mức độ đối phó nặng nhẹ. Xem ra, có thể để nguyên soái Hayden kiệt sức nhận thua là phương thức giải quyết tốt nhất, chí ít không khiến cho quan hệ giữa Kanding đế quốc và Quang Minh thần hội biến thành vô pháp cứu chữa.

Đối mặt với trận chiến này, không chỉ Hayden băn khoăn, Quang Minh thần hội cũng cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

Nhưng kiếm của Hayden giữa đường chuyển hướng.

Đồng tử Soffila co rút, chậm rãi mở to mắt nhìn Hayden chuyển hướng kiếm đâm về phía mình, trong lòng hiện lên buồn bực. Hayden dương đông kích tây về phía ông ta giống như chọn quả hồng mềm mà ra tay.

Sát khí trước đó không còn là ý niệm, mà đã thành quyết định.

Ông ta cao giọng ngâm xướng.

Quang năng bốn phía tập kết.

Feid khiếp sợ quay đầu nhìn ông.

Kiểm trong tay Hayden dừng trước mi tâm Soffila một ly!

Quang năng giống như một tầng băng cứng, hóa đông toàn thân Hayden ở trong.

Soffila lạnh lùng nhìn Hayden gần trong gang tấc, ánh mắt lộ đi tầng ôn hòa, lộ ra sát ý trắng trợn. Bất quá người nhìn thấy chỉ có Hayden, những người khác bởi vì khoảng cách và quang mang của quang năng mà đều bị che mắt.

Quang năng đột nhiên siết chặt vào giữa.

Hayden cảm thấy cơ thể và trái tim cùng bị đè ép, dường như giây tiếp theo sẽ nổ tung tóe dưới áp lực.

Tiếng ngâm khác hẳn ngâm xương của Quang Minh thần hội vang lên.

Khí tử vong lan tràn trong điện phủ tối cao của thần hội.

Các quý tộc Sangtu liên tiếp kinh hô.

Feid hoàn hồn từ trong kinh hãi, nhìn Mundra xuất ra cốt trượng không biết từ lúc nào. Vu thi cao cấp và kỵ sĩ vong linh trong lần Mundra phá vây đã bị tiêu diệt gần như không còn, cho nên cậu chỉ có thể triệu hồi ra một ít xương khô và vu thi cấp thấp. Nhưng thời điểm này địa điểm này xuất hiện vật chết đủ để khiến đa số người ở đây chấn động, cũng xoay chuyển thế cục.

Ít nhất, trong lúc tim Soffila đập loạn nhịp, Hayden dùng đầu khí tránh khỏi trói buộc của quang năng, đem kiếm đặt trên mi tâm của Soffila.

Mũi kiếm lạnh như băng đánh tỉnh Soffila từ trong kinh ngạc.

Ông ta đứng trước mặt Hayden, cảm thấy nhục nhã như thể toàn bộ tầm mắt đại lục đều tập trung vào mình.

“Tôi nghĩ hiện tại có thể giao dịch.” Hayden lạnh nhạt.

Feid nhìn Mundra đứng giữa đám xương khô, không nói một lời.

Quý tộc Sangtu, sứ giả Shamanlier và Nicolas đều nín thở nhìn thế cục phát triển.

Soffila cảm thấy trái tim mình cơ hồ ngừng đập giữa khung cảnh yên tĩnh nơi này. Trong nháy mắt, ông ta thậm chí hy vọng tim mình có thể im hơi lặng tiếng ngừng đập, ít nhất tốt hơn tình cảnh xấu hổ trước mắt.

“Một đổi một, thực công bằng.” Kiếm trong tay Hayden hơi hướng ra phía trước.

Soffila cảm thấy mi tâm đau đớn.

Feid thở dài. Ông ta biết, sự tình đã phát triển đến bước này, không còn khả năng có lối thoát cho song phương. Ông nói: “Thỉnh giáo hoàng bệ hạ chỉ thị.” Giáo hoàng còn ở đây, ông không có khả năng vượt quyền quyết định.

Thân ảnh giáo hoàng không xuất hiện, chỉ có giọng nói vang lên.

“Con của ánh sáng...”

Trong lòng Hayden khẽ động, tay nắm kiếm hơi rung, nhưng không đi tới, mà cực nhanh vọt đến trước người Mundra.

Tại vị trí hần vốn đứng, đột nhiên có thêm một người trung tính trần như nhộng toàn thân tản ra quang mang nhàn nhạt.

Mundra huy động cốt trượng.

Xương khô chậm rãi dịch đến trước người Hayden, tựa như một quân đội nhỏ.

Chiến trường giống như vừa được quét dọn, một lần nữa trở nên rõ ràng.

Hayden bình tĩnh nhìn phía trước, tựa hồ không quá để ý đến đứ con ánh sáng đột nhiên xuất hiện. Nhưng tay cầm kiếm của hắn chưa từng thả lỏng.

Feid nói: “Con của ánh sáng, thỉnh bắt Mundra.”

Con của ánh sáng rất nhanh xác định mục tiêu – người hắn biết ở trong chốn này vốn không nhiều. Hắn nhìn Mundra nghi hoặc, tựa hồ không rõ tại sao mình phải nhiều lần bắt cậu ta.

Hắn nghiêm túc hỏi cậu: “Nơi này không tốt sao?”

Mundra đáp: “Bọn họ muốn thiêu chết ta.”

Con của ánh sáng kinh ngạc, “Thiêu chết...” Hắn nhìn đồng lửa, đột nhiên đi vào.

Ngọn lửa thành linh bốc cao.

Con của ánh sáng đứng giữa lửa, giống như hỏa thần.

Thần sắc của Hayden không thay đổi. Ngay từ đầu trận đấu, hắn đã không lo lắng về đường lui, cho nên đối địch với kẻ cường đại cũng chẳng cố kỵ. Suy nghĩ duy nhất của hắn là mang theo Mundra an toàn rời đi.

Mundra nghiêng đầu, “Người không phải người.”

Con của ánh sáng trong hỏa diễm gập đầu: “Ta không phải người.”

Mundra nói: “Ta là người, sẽ chết cháy.”

Con của ánh sáng đi từ trong lửa ra.

Soffila đột nhiên hét lên, “Giết chết Hayden!” Tiếng hét của ông ta hết sức thảm thiết, giống như bùng nổ sau áp lực quá độ.

Trong lòng Feid trầm than. Ông ta rốt cục vẫn nói những lời này ra khỏi miệng.

Con của ánh sáng làm ngơ, nói với Mundra: “Ta muốn bắt được người.”

Mundra trả lời: “Đến đây đi.”

Bọn họ nhìn lẫn nhau, thản nhiên mà đơn thuần, giống như hai người bạn đang chuẩn bị bắt đầu một trò chơi mới.

Trong lòng Hayden đột nhiên xuất hiện chút ghen tị tuyệt không nên có vào thời khắc này. Bởi vì hắn phát hiện so với bản thân, con của ánh sáng trước mắt dường như cũng có tiếng nói chung với Mundra, có thể sử dụng cùng một phương thức để suy nghĩ.

Feid thấp giọng: “Goblyde.”

Goblyde và mười kỵ sĩ thần thánh xuất hiện sau bảy tư tế Quang Minh.

Feid vẫn ở trên không, từ trên cao nhìn xuống Hayden và Mundra, khéo mắt đảo qua các quý tộc Sangtu đang lộ đầu ra nhìn.

Sự tình phát triển đến nước này, song phương đều không còn khả năng thay đổi quyết định.

Feid vươn tay, một thần tượng xuất hiện, chỉ về phía Hayden!

78. Chương 78: Sinh Ly Tử Biệt (tám)

Hayden đột nhiên lui nửa bước, thấp giọng hỏi: “Em bị thương?”

“Không có.” Mundra ngừng một chút rồi nói: “Vu thi tốt và kỵ sĩ vong linh đã dùng hết.”

Hayden đột nhiên ngồi xổm, “Đi lên.”

Mundra không chần chờ ghé vào bờ vai hắn.

Các quý tộc Sangtu phát ra từng trận kinh hô. Tuy đã đoán vị pháp sư vong linh này và Hayden quan hệ bất thường, nhưng đoán là một chuyện, tận mắt nhìn thấy là chuyện khác.

Feid nhìn hắn, trong mắt tràn ngập tiếc hận. Khi Hayden dùng đầu khí cởi bỏ vòng thần trên người Mundra, cũng vứt bỏ lập trường đảng hoàng ban đầu, biến cướp đoạt trên danh nghĩa thành cứu viện.

Cứu viện pháp sư vong linh. Sáu chữ này đặt trên người kẻ nào cũng là gánh nặng không nhẹ, cho dù đó là nguyên soái đế quốc.

Nhưng Hayden giống như hoàn toàn không ngờ đến. Hắn đứng lên, một bàn tay cầm ma pháp trường, một bàn tay cầm kiếm, bình tĩnh nhìn đội hình khổng lồ của Quang Minh thần hội. Đội hình như vậy cho dù đối mặt với thần, cũng rất có chiến lược.

Feid nhắm hai mắt.

Ngâm xương trang nghiêm vang lên.

Trong tiếng ngâm xương, Goblyde dẫn mười kỵ sĩ thần thánh vọt lại.

Đây không còn là so đấu, mà là chiến trường, chiến trường lấy nhiều địch ít.

Hayden không có quyền cự tuyệt, đây là lựa chọn của hắn.

Thủy nguyên tố quanh hắn nhộn nhạo, độ ẩm đột nhiên giảm.

Feid mở to mắt, trong mắt lóe lên kinh ngạc.

Một kỵ sĩ cấp mười biết dùng ma pháp đã khó có được, nhưng ông ta cảm thấy, ma pháp của Hayden hình như còn rất mạnh.

Những cột băng to lớn nhanh chóng giáng xuống từ trên trời, uy lực hơn cả băng tiễn.

Nhóm kỵ sĩ thần thánh né tránh cột băng nhảy đến trước mặt Hayden.

Một tường băng dựng lên.

Đầu khí dồn dập dừng trên tường băng, không ngừng phát ra tiếng đương đương.

Băng rơi trên mặt đất, nhưng không vỡ thành từng mảnh biến mất như băng tiễn, mà từng khối từng khối cắm xuống, nối liền với nhau.

Trời, lạnh hơn.

Ngâm xương của Feid và tư tế Quang Minh rốt cục hình thành một quang cầu thật lớn.

Hayden cảm thấy tay Mundra ôm cổ mình hơi lỏng. “Đừng ngủ.” Hắn thấp giọng nói.

“Ừm.” Mundra cọ cọ cổ hắn, xem cổ hắn như tay dụi mắt duy trì tỉnh táo.

Hayden cổ ngứa, trong lòng cũng ngứa. Loại kích thích này khiến cho chiến ý của hắn sôi trào đến cao độ. (Ồ vâng, em đã hết lời để nói về anh >.<) đầu=“” khí=“” của=“” kỵ=“” sĩ=“” thần=“” thánh=“” rớt=“” cục=“” phá=“” tan=“” tường=“” băng,=“” nhưng=“” lại=“” dựng=“” phải=“” một=“” tầng=“” đầu=“” khí=“” càng=“” thêm=“” sắc=“” bén.=“” ba=“” kỵ=“” sĩ=“” thần=“” thánh=“” văng=“” ngược=“” ra=“” ngoài!=“” thân=“” ảnh=“” hayden=“” nhanh=“” chóng=“” chui=“” qua=“” giữa=“” bọn=“” họ.=“” nhưng=“” động=“” tác=“” của=“” goblyde=“” cũng=“” không=“” chậm.=“” “cẩn=“” thận!”=“” anh=“” ta=“” một=“” bên=“” nhắc=“” nhỏ,=“” một=“” bên=“” sử=“” kiếm=“” chém=“” về=“” phía=“” mundra=“” trên=“” lưng=“” hayden.=“” đình.=“” hayden=“” lật=“” kiếm=“” ngăn=“” trở=“” công=“” kích,=“” lập=“” tức=“” vì=“” vị=“” trí=“” song=“” phương=“” thay=“” đổi,=“” phát=“” ra=“” tiếng=“” ma=“” sát=“” chói=“” tai.=“” goblyde=“” mở=“” mắt=“” tròng=“” tròng=“” nhìn=“” kiếm=“” của=“” mình=“” xẹt=“” qua=“” thân=“” kiếm=“” hayden,=“” sau=“” đó=“” rớt=“” xuống.=“” bởi=“” vì=“” chút=“” ngăn=“” trở=“” này,=“” tốc=“” độ=“” của=“” hayden=“” hơi=“” dừng=“” lại,=“”

rồi=" tiếp=" tục=" lấy=" xung=" lượng=" cực=" đại=" đánh=" tới=" quang=" cầu=" của=" feid=" và=" bảy=" tư=" tể=" quang=" minh=" trước=" khi=" chạm=" vào,=" toàn=" thân=" hayden=" và=" mundra=" đều=" được=" bao=" phủ=" dưới=" hai=" tầng=" phòng=" hộ=" một=" tầng=" đầu=" khí=" một=" tầng=" kết=" giới=" thủy=" nguyên=" tổ=" bởi=" vì=" tốc=" độ=" của=" hấn=" quá=" nhanh,=" va=" chạm=" thập=" phần=" kịch=" liệt.= hayden=" và=" mundra=" cùng=" bị=" quang=" cầu=" đánh=" mạnh=" ra=" ngoài.= feid=" kinh=" ngạc.= soffila=" đột=" nhiên=" hét=" lớn:= "hấn=" muốn=" chạy=" trốn!=" feid=" bùng=" tỉnh,=" đang=" muốn=" đuổi=" theo,=" đã=" thấy=" con=" của=" ánh=" sáng=" che=" trước=" lộ=" tuyến=" chạy=" trốn=" của=" hayden=" và=" mundra.= con=" của=" ánh=" sáng=" chậm=" rãi=" hóa=" thành=" kim=" quang=" đầy=" trời,=" chặn=" lại=" tất=" cả=" đường=" lui=" của=" hayden.= hayden=" chém=" trường=" kiếm.= đánh=" xuống.= kim=" quang=" nhất=" thời=" bị=" bổ=" ra,=" khi=" hayden=" muốn=" tiến=" lên,=" lại=" ngưng=" tụ=" vào.= hayden=" đánh=" vào=" kết=" giới,=" lại=" bắn=" trở=" về.= có=" điều=" lần=" này=" hấn=" trụ=" được=" thân=" mình=" giữa=" chừng,=" né=" tránh=" được=" làn=" sóng=" công=" kích=" của=" kỵ=" sĩ=" thần=" thánh.= treo=" trên=" cổ=" lâu=" như=" vậy,=" tay=" mundra=" có=" chút=" mỗi=" nhưng=" cậu=" cần=" rằng=" kiên=" trì.= cậu=" biết,=" một=" chút=" phân=" tâm=" lúc=" này=" đều=" có=" thể=" khiến=" hayden=" thất=" bại=" thảm=" hại.= nhưng=" hayden=" lại=" thu=" hồi=" ma=" pháp=" trượng,=" sau=" đó=" dùng=" tay=" trái=" ôm=" cậu,=" miệng=" bắt=" đắc=" dĩ=" nói:= "muốn=" ngủ=" thì=" ngủ=" đi.= mundra=" ôm=" chặt=" hấn,=" rồi=" lại=" tránh=" bóp=" phải=" cổ=" hấn,=" "tôi=" không=" buồn=" ngủ.= tôi..."=" tỉnh=" thần=" lực=" của=" cậu=" đột=" nhiên=" cảm=" nhận=" được=" dao=" động=" giống=" như=" từng=" quen=" biết.= đầu=" khí=" của=" kỵ=" sĩ=" thần=" thánh=" cắt=" ngang=" hai=" người=" trò=" chuyện.= hayden=" lợi=" dụng=" sự=" trơn=" trượt=" của=" mặt=" băng,=" nhanh=" chóng=" lùi=" ra.= các=" kỵ=" sĩ=" thần=" thánh=" hiển=" nhiên=" không=" thích=" ứng=" với=" độ=" trơn=" này,=" giầy=" giữa=" rơi=" xuống=" đất=" đáng=" tiếc=" hayden=" không=" còn=" lòng=" dạ=" thưởng=" thức=" cảnh=" tượng=" thú=" vị=" đó.= bởi=" vì=" quang=" cầu=" cực=" lớn=" kia=" bay=" tới=" giữa=" không=" trung=" đánh=" về=" phía=" hấn.= hayden=" nhảy=" lên.= nếu=" con=" của=" ánh=" sáng=" chặn=" đường=" lui,=" hấn=" chỉ=" có=" thể=" lựa=" chọn=" đường=" khác.= hoặc=" là=" nhằm=" về=" phía=" quang=" minh=" thần=" điện=" -=" chẳng=" khác=" gì=" khoan=" tay=" chịu=" chết,=" hoặc=" là=" nhảy=" lên=" chỗ=" cao.= hấn=" lặn=" lại=" trò=" cũ,=" dùng=" đầu=" khí=" vào=" quang=" cầu,=" định=" nhảy=" lên=" trên,=" nhưng=" lần=" này=" quang=" cầu=" chuyển=" động,=" hơn=" nữa=" tốc=" độ=" tương=" đối=" nhanh.= chân=" hayden=" vừa=" chạm=" vào=" quang=" cầu,=" đã=" bị=" hất=" văng=" ra.= lực=" rất=" lớn=" đánh=" vào=" khiến=" mundra=" và=" hayden=" tách=" rời.= trực=" giác=" hayden=" trong=" khoảnh=" khắc=" quyết=" định=" quăng=" kiếm,=" bắt=" lấy=" tay=" mundra,=" lại=" chỉ=" nắm=" được=" một=" tay.= hayden=" không=" kịp=" suy=" nghĩ,=" trực=" tiếp=" gắt=" gao=" nắm=" chặt,=" sau=" đó=" dùng=" lực=" lôi=" lên,=" muốn=" kéo=" cậu=" vào=" trong=" ngực.= nhưng=" hai=" đạo=" đầu=" khí=" đánh=" tan=" suy=" tính=" của=" hấn,=" khiến=" hấn=" không=" thể=" không=" dùng=" tay=" kia=" đẩy=" mundra=" ra=" ngoài,=" tránh=" được=" một=" đạo=" đầu=" khí,=" còn=" đầu=" khí=" kia=" lưu=" lại=" một=" vết=" máu=" thật=" dài=" trên=" cánh=" tay.= nguy=" cơ=" còn=" chưa=" chấm=" dứt.= kiếm=" của=" goblyde=" im=" hơi=" lặng=" tiếng=" xuất=" hiện=" tại=" nơi=" bọn=" họ=" đang=" rơi=" xuống.= hayden=" nhanh=" đọc=" chú=" ngữ.= tường=" băng=" giữa=" không=" trung=" nâng=" cơ=" thể=" hấn=" và=" mundra,=" cũng=" chặn=" kiếm=" của=" goblyde.= hayden=" quỳ=" một=" gối=" trên=" tường=" băng,=" một=" tay=" nắm=" mundra,=" một=" tay=" lấy=" ra=" ma=" pháp=" trượng.= mundra=" đột=" nhiên=" nói:= "có=" người=" ở..."=" tường=" băng=" vỡ=" vụn.= goblyde=" thỉnh=" linh=" biến=" mất=" khỏi=" phía=" dưới=" tường=" băng,=" xuất=" hiện=" trước=" mặt=" họ.= hayden=" theo=" bản=" năng=" dùng=" ma=" pháp=" trượng=" ngăn=" kiếm,=" cũng=" dùng=" lực=" kéo=" mundra=" vào=" trên=" người=" mình.= trong=" mắt=" goblyde=" hiện=" lên=" quang=" mang=" phức="

tap.=“” vô=“” luận=“” thế=“” nào,=“” có=“” thể=“” kiên=“” trì=“” lâu=“” như=“” vậy=“” dưới=“”
 công=“” kích=“” của=“” tư=“” tế=“” cấp=“” thần=“” quang=“” minh=“” thần=“” hội,=“” tám=“” tư=“”
 tế=“” quang=“” minh,=“” phó=“” đoàn=“” kỵ=“” sĩ=“” thần=“” thánh=“” cùng=“” mười=“” kỵ=“”
 sĩ=“” thần=“” thánh,=“” sức=“” chiến=“” đấu=“” của=“” hayden=“” làm=“” cho=“” người=“” ta=“”
 phải=“” ngã=“” mũ=“” kính=“” nề=“” nhưng=“” kiếm=“” của=“” anh=“” ta=“” vẫn=“” không=“”
 lưu=“” tình=“” đâm=“” tới.=“” ma=“” pháp=“” tượng=“” của=“” hayden=“” tuy=“” không=“” linh=“”
 hoạt=“” bằng=“” kiếm,=“” nhưng=“” chất=“” liệu=“” gỗ=“” cao=“” cấp,=“” tuyệt=“” không=“” dễ=“”
 bị=“” chém=“” đứt.=“” hấn=“” đang=“” định=“” tránh=“” ra,=“” lại=“” thấy=“” ngón=“” tay=“” bị=“”
 một=“” lực=“” gỗ=“” bỏ,=“” mở=“” ra=“” hơn=“” phân=“” nửa.=“” hấn=“” theo=“” bản=“” năng=“”
 ra=“” sức=“” nắm=“” lấy=“” một=“” ngón=“” cuối=“” cùng,=“” quay=“” đầu=“” nhìn=“” lại,=“” tìm=“”
 suýt=“” nữa=“” nhảy=“” ra.=“” chỉ=“” thấy=“” mundra=“” đang=“” bị=“” một=“” sức=“” mạnh=“”
 vô=“” hình=“” lôi=“” về=“” dài=“” hỏa=“” hình,=“” hơn=“” nữa=“” chân=“” đã=“” bị=“” kéo=“”
 vào.=“” “buông=“” tay...=“” mundra=“” nói,=“” “có=“” người=“” ở...=“” hayden=“” cần=“” rằng:=“”
 “không=“” buông.”=“” ma=“” pháp=“” tượng=“” trong=“” tay=“” bị=“” kiếm=“” của=“” goblyde=“”
 đánh=“” bay,=“” kiếm=“” của=“” goblyde=“” đặt=“” trên=“” cổ=“” hấn.=“” hấn=“” lại=“” chẳng=“”
 thêm=“” để=“” ý,=“” chỉ=“” dùng=“” tay=“” kia=“” cổ=“” nắm=“” lấy=“” mundra.=“” nhưng=“”
 không=“” đợi=“” hấn=“” nắm=“” được,=“” liền=“” cảm=“” thấy=“” ngón=“” tay=“” cậu=“” vang=“”
 lên=“” một=“” tiếng,=“” đã=“” bị=“” chặt=“” đứt!=“” lập=“” tức=“” thân=“” thể=“” mundra=“”
 nhanh=“” chóng=“” biến=“” mất=“” trên=“” dài=“” hỏa=“” hình.=“” hấn=“” đứng=“” bật=“” dậy,=“”
 không=“” để=“” ý=“” đến=“” kiếm=“” của=“” goblyde=“” trên=“” cổ.=“” một=“” đạo=“” quang=“”
 minh=“” thần=“” lực=“” đánh=“” bay=“” hấn=“” ra=“” ngoài.=“” hayden=“” ngã=“” xuống=“” đất.=“”
 feid=“” và=“” goblyde=“” cùng=“” liếc=“” mắt=“” nhìn=“” soffila=“” vừa=“” ra=“” tay.=“” feid=“”
 hóa=“” quang=“” cầu=“” thành=“” xiềng=“” xích=“” ánh=“” sáng=“” nhanh=“” chóng=“” khóa=“”
 hayden=“” đang=“” định=“” giãy=“” dựa=“” đứng=“” lên.=“” mặt=“” hayden=“” trắng=“” như=“”
 giấy.=“” thời=“” điểm=“” soffila=“” đánh=“” lén,=“” trên=“” người=“” hấn=“” không=“” có=“” chút=“”
 phòng=“” ngự=“” nào,=“” một=“” kích=“” vừa=“” rồi=“” trực=“” tiếp=“” đánh=“” vào=“” người,=“”
 mặc=“” dù=“” là=“” kỵ=“” sĩ,=“” có=“” thân=“” thể=“” cường=“” hấn=“” hơn=“” ma=“” pháp=“”
 sư,=“” nhưng=“” cũng=“” chịu=“” không=“” nổi=“” vết=“” thương=“” nặng=“” như=“” vậy!=“” có=“”
 điều=“” hấn=“” không=“” chịu=“” nhận=“” thua.=“” đầu=“” khí=“” của=“” thân=“” thể=“” diên=“”
 cuồng=“” đánh=“” sâu=“” vào=“” xiềng=“” xích=“” ánh=“” sáng=“” của=“” feid.=“” quang=“” minh=“”
 thần=“” hội=“” và=“” quý=“” tộc=“” sangtu=“” đều=“” thương=“” hại=“” nhìn=“” hấn,=“” trong=“”
 mắt=“” không=“” thiếu=“” vui=“” sướng=“” khi=“” người=“” gặp=“” họa.=“” nguyên=“” soái=“” để=“”
 quốc=“” bất=“” bại=“” trong=“” truyền=“” thuyết,=“” cao=“” cao=“” tại=“” thượng=“” khiến=“”
 ai=“” cũng=“” phải=“” nhìn=“” lên=“” giờ=“” tựa=“” như=“” chó=“” nhà=“” có=“” tang=“” té=“”
 trên=“” mặt=“” đất=“” giãy=“” dựa=“” vùng=“” vẫy.=“” cõ=“” nào=“” đáng=“” châm=“” chọc!=“”
 đã=“” từng=“” nở=“” mày=“” nở=“” mặt,=“” hấn=“” nhất=“” định=“” không=“” thể=“” tưởng=“”
 được=“” mình=“” sẽ=“” có=“” kết=“” cục=“” như=“” vậy.=“” mái=“” tóc=“” vàng=“” từng=“” được=“”
 nhà=“” thơ=“” lang=“” thang=“” khen=“” như=“” ánh=“” mặt=“” trời=“” ban=“” trưa=“” giờ=“”
 vì=“” mồ=“” hôi=“” mà=“” rũ=“” rượi=“” dấn=“” trên=“” trán,=“” cặp=“” mắt=“” trạm=“” lam=“”
 trong=“” suốt=“” luôn=“” mồm=“” cười=“” giờ=“” âm=“” u,=“” nhìn=“” không=“” thấy=“” ánh=“”
 sáng.=“” lại=“” một=“” đạo=“” quang=“” minh=“” thần=“” lực=“” phóng=“” tới.=“” feid=“” nhú=“”
 mày.=“” quang=“” minh=“” thần=“” lực=“” cùng=“” đầu=“” khí=“” của=“” hayden=“” va=“” chạm,=“”
 khóe=“” miệng=“” hayden=“” chảy=“” máu.=“” “bắt=“” hấn!=“” soffila=“” thu=“” hồi=“” tay,=“”
 lạnh=“” lưng=“” ra=“” lệnh.=“” goblyde=“” thở=“” dài,=“” vút=“” một=“” ánh=“” mắt=“” ra=“”
 hiệu=“” cho=“” kỵ=“” sĩ=“” thần=“” thánh=“” bên=“” người.=“” kỵ=“” sĩ=“” thần=“” thánh=“” đó=“”
 nắm=“” kiếm,=“” bắt=“” đắc=“” dĩ=“” bước=“” tới.=“” đứng=“” lúc=“” tất=“” cả=“” mọi=“” người=“”
 cho=“” rằng=“” hết=“” thấy=“” đã=“” được=“” định=“” đoạt,=“” biến=“” cổ=“” trở=“” mình=“”
 phát=“” sinh!=“” ngọn=“” lửa=“” thật=“” lớn=“” vọt=“” tới=“” từ=“” phía=“” tây,=“” trực=“” tiếp=“”
 đánh=“” vào=“” kết=“” giới=“” của=“” đứa=“” con=“” ánh=“” sáng!=“” ánh=“” sáng=“” là=“” tả=“”
 bên=“” cạnh=“” feid=“” lần=“” nữa=“” ngưng=“” tụ=“” thành=“” hình=“” người,=“” mờ=“” mịt=“”
 nhìn=“” phía=“” trước.=“” gió=“” quất=“” đến,=“” nháy=“” mắt=“” xuất=“” hiện=“” hai=“” người.=“”
 một=“” bé=“” trai=“” tóc=“” vàng=“” diện=“” mạo=“” thập=“” phân=“” đánh=“” yêu=“” đứng=“”
 trước,=“” cầm=“” trong=“” tay=“” một=“” ma=“” pháp=“” bóng=“” giá=“” trị=“” xa=“” xỉ.=“”
 phía=“” sau=“” cậu,=“” một=“” nam=“” tử=“” tóc=“” đen=“” khí=“” thể=“” bức=“” người=“” mặc=“”

đế="” bào="” thần="” tình="” thịnh="” nộ="” nhìn="” về="” phía="” quang="” minh="” thần="”
điện,="” không="” coi="” ai="” ra="” gì="” quát:=“” “ai="” dám="” động="” vào="” nguyên="”
soái="” của="” trăm!="” tiếng="” quát="” vừa="” ngừng,="” phía="” sau="” hấn="” hiện="” ra="”
một="” quân="” đoàn="” ma="” pháp="” khổng="” lò,="” nhân="” số="” hơn="” một="” trăm.="”
(bravo,="” xin="” chào="” đón="” sự="” xuất="” hiện="” hùng="” tráng="” của="” cặp="” vợ="”
chồng="” đế="”>

79. Chương 79: Sinh Ly Tử Biệt (chín)

Feid, Soffila cầm đầu và tất cả mọi người trong Quang Minh thần hội đều biến sắc.

Quý tộc Sangtu kinh ngạc nhìn hai nam tử bộ dạng tuy khác hẳn nhưng thập phần xứng đôi, dù bọn họ không tự giới thiệu, đặc thù bề ngoài và câu nói của vị nam tử tóc đen đã đủ cho thấy thân phận bọn họ —

Hoàng đế hoàng hậu Kanding đế quốc đích thân tới Sangtu!

Sự tình càng trở nên phức tạp khó khăn.

Quý tộc Sangtu dần tỉnh lại khỏi hưng phấn của cuộc chiến, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ nguyên nhân sau màn của chuyện này, ảnh hưởng của nó đến tương lai cùng lập trường vi diệu của Sangtu bị kẹp giữa hai đại đế quốc và Quang Minh thần hội.

Soffila từ lúc đả thương Hayden đã hoàn toàn đắc tội với đế quốc, cho nên với Ciro ông ta cũng không nể mặt, lạnh lùng nói: “Không phải trước hết bệ hạ nên hỏi đến việc nguyên soái quý quốc tư thông với pháp sư vong linh sao?”

Ngữ khí của Ciro lạnh hơn, “Ai nói là tư thông? Chẳng lẽ trăm giao nhiệm vụ cho nguyên soái còn cần Quang Minh thần hội phê chuẩn?!”

Soffila không ngờ khẩu khí của hắn sẽ cường ngạnh như vậy, quả thật là chẳng chút lưu tình. Ánh mắt ông ta hơi lóe, “Bệ hạ thừa nhận quý quốc có lui tới với pháp sư vong linh?”

Ciro đáp: “Chuẩn bị có lui tới, nhưng bị các người phá hủy.”

Soffila hầm hầm giận dữ quát: “Kanding đế quốc là một trong hai đại cường quốc của Mộng đại lục, chịu sự chiếu cố và che chở của nữ thần Quang Minh! Người thân là hoàng đế đế quốc lại dám ngang nhiên thừa nhận có lui tới với pháp sư vong linh?”

Sự tình càng lúc càng không thể văn hồi.

Quý tộc Sangtu nghẹn họng nhìn trần trời.

Mắt sứ giả Shamanlier ngày càng hưng phấn, tiến triển này với Shamanlier mà nói quả thực là tuyệt vời.

“Trăm lần nữa, là chuẩn bị có lui tới, nhưng bị các người phá hủy.” Mặt Ciro trầm như nước, khuôn mặt anh tuần bao phủ mây đen u ám, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể triệu hồi một cơn giông bão.

Một đạo ánh sáng đột nhiên xuất hiện trong bóng đêm thâm trầm, cùng chiếu rọi với ánh lửa vẫn hừng hực thiêu đốt. Phân thân ở giáo hoàng hiện lên trong ánh sáng, từ trên cao nhìn xuống Ciro.

Tuy hai bên đứng ở vị trí cao thấp khác nhau, khí thế và thế lực không hề thua kém.

Ciro ngạo mạn và giáo hoàng trầm ổn tạo thành đối lập mãnh liệt.

Giáo hoàng nói: “Nơi đây là thần điện Quang Minh, ta cần một lý do.”

Ciro trầm giọng: “Đế quốc có một người bệnh cần pháp sư vong linh đến chữa trị.”

Soffila sững sờ, không ngờ Ciro lại nghĩ ra lý do này. Việc Audis hao hết tinh thần lực Ciro từng xin Quang Minh thần hội giúp đỡ, cho nên bọn họ đều biết.

Giáo hoàng vuốt cằm: “Là ta lo lắng không chu toàn.”

Soffila ngơ ngẩn, không chỉ ông ta, ngay cả người trong Quang Minh thần hội, quý tộc Sangtu và sứ giả Shamanlier cũng vậy. Sau đó bọn họ dùng ánh mắt dị thường cổ quái nhìn giáo hoàng và quân đoàn ma pháp sau lưng Ciro.

Chẳng lẽ giáo hoàng kiêng kỵ quân đoàn ma pháp của Kanding đế quốc?

Ngoại trừ người của Quang Minh thần hội, đánh giá của những người khác về giáo hoàng lập tức hạ một bậc.

Ciro hỏi: “Trẫm có thể mang nguyên soái rời đi chưa?”

Giáo hoàng nói: “Thỉnh.”

Ciro còn chưa mở miệng, Soso đã xông lên nâng Hayden dậy.

Có hoàng hậu đi đầu, Nicolas cùng các ma pháp sư cũng nhao nhao vọt tới.

Feid, Goblyde cùng nhóm kỵ sĩ thần thánh đều sẵn sàng trận địa đón địch.

Hayden được nâng dậy, lắc lắc đầu, đẩy tay Soso và Nicolas ra, hai chân kiên định đứng tại chỗ, gắt gao nhìn chăm chăm về phía ngọn lửa, sau đó xuất ra ma pháp trường độc chú ngữ.

Soffila kêu lên: “Người muốn làm gì?!”

Feid và Goblyde đều đoán được dụng ý của hắn, lại khoanh tay đứng yên.

Ma pháp trường của Hayden gọi ra một dòng nước xối vào trong lửa, sau đó dần dần biến mất...

Kỳ thật khi thấy dùng nhiều ma pháp thủy hệ như vậy mà không thể dập tắt lửa, Hayden đã biết lửa trên đài hỏa hình không phải bình thường. Nhưng hắn không bỏ cuộc, từng dòng lại từng dòng rót xuống, sau đó biến mất. Hắn làm không biết mệt, tựa hồ có được tinh thần lực vô hạn.

Ciro nhíu mày. Hắn sẵn sàng nhìn thấy một nguyên soái chặt vật trên chiến trường, chứ không bằng lòng nhìn đến một nguyên soái rời chiến trường vẫn thất hồn lạc phách. Hắn đi qua, dùng giọng nói khê nhưng uy nghiêm kêu: “Hayden.”

Tay nắm ma pháp trường của Hayden siết chặt.

Soso đột nhiên niệm chú ngữ.

Ngọn lửa vốn hùng hực thiêu đốt đột nhiên vụn vụn bốn phương tám hướng. Ciro cảm thấy hỏa nguyên tố kỳ lạ tạo thành ngọn lửa kia đang từ từ phân giải.

Hayden ngừng tay.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm về phía đài hỏa hình.

Ngọn lửa hơi yếu đi, hai mắt Soso càng lúc càng sáng ngời.

Quý tộc Sangtu đều giật mình nhìn cậu. Về vị hoàng hậu này có rất nhiều lời đồn đại, trong đó truyền kì nhất chính là cậu bị vương quốc Julian truy nã đến Kanding đế quốc, cùng với Ciro lúc ấy hãy còn là hoàng thái tử tạo nên một câu chuyện tình ái tốt đẹp. Chịu ảnh hưởng của câu chuyện, Soso trong trí tưởng tượng của mọi người chính là mỹ lệ, nếu không không thể hấp dẫn ánh nhìn của hoàng thái tử một quốc gia. Cho dù có đủ loại tin tức đồn rằng bản thân hoàng hậu cũng có thực lực cường đại, nhưng đa số đều nghĩ đó là một loại mảnh khối tạo nên hình tượng quang vinh cho hoàng hậu đế quốc chứ không phải sự thực. Đến bây giờ bọn họ mới chính thức tin tưởng, đó không phải một vị hoàng hậu chỉ dùng để ngắm, sự cường đại của cậu cũng như Hayden là ma vũ song tu đều vượt qua nhận thức của bọn họ.

Ngọn lửa rốt cuộc hoàn toàn bị dập tắt, lộ ra hình đài trống trơn.

Hayden ba bước vọt tới, sau đó dừng lại.

Không có thi thể, không có xương cốt, thậm chí ngay cả bụi cũng không có. Hình đài sạch sẽ giống như vừa được quét tước qua.

Tay Hayden nắm chặt.

Ngón tay bị chặt đứt đang nằm trong lòng bàn tay hắn – thành chứng nhân duy nhất chứng minh sự tồn tại của Mundra.

“Khởi hành về nước.” Ciro hạ lệnh, ngữ khí không cho phép nghi ngờ.

Hayden ngẩng đầu, ánh mắt nhất nhất đảo qua trên mặt Soffila, giáo hoàng, Feid, Goblyde, sau đó kiên quyết xoay người, sải bước rời đi. Cho dù bị thương, lưng hắn vẫn thẳng tắp, cước bộ vẫn vững vàng, hoàn toàn nhìn không ra hắn vừa trải qua một hồi ác chiến sinh tử, suýt nữa mất mạng.

Nam giới trong đám quý tộc Sangtu nhìn bóng lưng hắn có chút ghen tị, còn nhóm tiểu thư và phu nhân thì một lần nữa dấy lên lửa tình. Đây mới là nam nhi chân chính, chịu qua chiến tranh tôi luyện, cho dù chiến bại vẫn thông dong khéo léo.

Ciro và giáo hoàng còn nói hai câu xã giao, mới suất lĩnh quân đoàn ma pháp sư chậm rãi dời đi.

Mãi đến khi bọn họ hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn, không khí khẩn trương giống như tảng đá đè nặng hô hấp mỗi người mới hoàn toàn tan rã.

Phân thân của giáo hoàng thành linh tiêu thất. Soffila và Goblyde cũng lui về thần điện Quang Minh, chỉ có Feid lưu lại trấn an quý tộc Sangtu và sứ giả Shamanlier.

Nhìn bề ngoài, sự tình dường như kết thúc tương đối viên mãn dưới sự thoái nhượng song song của cả giáo hoàng và Ciro, nhưng mỗi người nơi này trong lòng đều rõ, đây chính là mở màn cho một hồi bão táp.

Fariel, hoàng cung.

Bầu trời tối tăm mù mịt, ánh dương buông xuống.

Ciro khoanh tay đứng trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn không trung. Dù hắn cố gắng muốn làm cho mình bình tĩnh trở lại, nhưng nắm tay siết chặt đã hoàn toàn tiết lộ tâm tình hắn lúc này. Từ khi lên đế vị đến nay, Ciro rất ít khi biểu lộ cảm xúc tiềm tàng trong nội tâm ra động tác và thần thái, bởi vậy có thể hình dung được mức độ phẫn nộ của hắn.

“Người có biết nguyên soái và tướng quân khác nhau không?” Ciro nửa ngày mới mở miệng.

Hayden quỳ một gối, thần tình lạnh nhạt. Nhưng loại lạnh nhạt này không phải loại bình tĩnh cách biệt, mà là nước đọng vắng lặng.

“Mục tiêu của tướng quân là lấy được thắng lợi cho chiến tranh, còn mục tiêu của nguyên soái là giành lợi ích lâu dài cho đế quốc!” Ciro bỗng nhiên xoay người, “Tướng quân có thể có ánh mắt thiển cận, có thể xúc động, nhưng nguyên soái phải có xúc giác chính trị sắc bén và đầu óc vững vàng lãnh tĩnh.”

Hayden cúi đầu, “Thần cô phụ kỳ vọng của bệ hạ, nguyện từ chức nguyên soái.”

“Người còn nhớ rõ trước khi người rời đi ta đã nói gì không?” Ciro cũng không tính toán thật sự để hắn trả lời, tiếp tục nói, “Người là nguyên soái duy nhất của Kanding đế quốc.”

Hayden cúi đầu thấp hơn. Hắn không hồi hận chuyện mình làm, chỉ hồi hận mình không đủ liều mạng. Nhưng đối với Ciro và đế quốc, tâm hắn vẫn tồn tại áy náy.

Ciro kết một câu: “Chức nguyên soái đế quốc tạm trống một tháng. Hy vọng lần sau nhìn thấy người, người lại là nguyên soái Hayden Navister bất bại!”

“...”

Hayden nhắm mắt.

Không, kể từ một khắc gặp được Mundra, hắn đã bị đánh bại.

80. Chương 80: Sinh Ly Tử Biệt (mười)

Hayden rời đi, thư phòng lại khôi phục yên lặng.

Bên ngoài không biết từ khi nào bắt đầu tí tách mưa phùn, gió thổi qua, hạt nước hắt vào cửa sổ, sau đó chậm rãi ngưng tụ thành dòng, chảy từ trên cửa sổ xuống.

Cửa bên hông thư phòng khẽ mở.

Tâm phúc đại thần vẫn đi theo Ciro từ lúc còn là hoàng thái tử đến bây giờ, nam tước Lawrence Jibrad im hơi lặng tiếng đi tới, khom người kêu: “Bệ hạ.”

Ciro thu hồi ánh mắt chăm chú trên giọt nước ở cửa sổ, lạnh nhạt xoay người: “Murdoch nói sao?”

Lawrence đáp: “Ông ta cảm động đến rơi nước mắt với quyết định của ngài.”

Ciro như cười như không: “Ta hy vọng tin tức thu được là chính xác, chứ không phải trải qua trau chuốt.”

Lawrence cười nhỉnh: “Ông ta đúng là rất cảm kích, đồng thời bày tỏ lo lắng Quang Minh thần hội sẽ phản ứng với chuyện này.”

Ciro nói: “Nếu ta đã thừa nhận trước mặt giáo hoàng và Quang Minh thần điện muốn tìm kiếm pháp sư vong linh chữa trị cho Audis, nhất định sẽ làm được.”

Lawrence chần chờ: “Nhưng mà, pháp sư vong linh tại Mộng đại lục vẫn luôn có danh tiếng không tốt lắm, nếu chúng ta công khai chiêu mộ sẽ dễ bị phản đối. Hơn nữa thành Mael và thành Cotter lại vừa bị pháp sư vong linh công kích, bị phệ hồn thú điên cuồng tàn sát bừa bãi. Trong thời gian ngắn, có thể ngay cả quý tộc và bình dân của đế quốc cũng sẽ nghi ngờ đề xuất này.”

Ciro hỏi: “Người thì sao?”

Lawrence sửng sốt.

Ciro hỏi tiếp: “Người có ý kiến gì với pháp sư vong linh không?”

Lawrence đáp: “Một đám người điên cuồng yêu thích vật chết.”

Ciro trầm mặc.

Lawrence cẩn thận mở miệng: “Tôi không quen biết bọn họ, có lẽ cái nhìn có phần bất công.”

Ciro nói: “Không, cái nhìn của người rất chính xác.”

Lawrence hỏi: “Nếu vậy, ngài vẫn quyết định dùng họ sao?”

Ciro nói: “Cái nhìn của người với Quang Minh thần hội thì thế nào?”

Lawrence trả lời: “Một đám những thằng cha dối trá.”

Ciro nói: “Số người có cùng cái nhìn đó cũng không ít, nhưng đại đa số quốc gia trên Mộng đại lục đều không thể không tôn kính nghe theo bọn họ. Kiếm có thể bảo vệ quốc gia, cũng có thể giết chóc. Tiền có thể kiến thiết đế quốc, cũng có thể thu mua lòng người. Vật ở trong tay, phải nhìn xem dùng như thế nào.”

Lawren như ngộ ra: “Ngài định dùng pháp sư vong linh như thế nào?”

Ciro nói: “Phệ hồn thú tàn sát bừa bãi thành Cotter, chúng ta chiêu mộ pháp sư vong linh đối phó phệ hồn thú. Pháp sư vong linh công kích thành Mael, chúng ta treo giải thưởng tước nã các pháp sư vong linh tấn công thành, nếu là pháp sư vong linh đến lĩnh thưởng, tiền thưởng tăng gấp bội. Trong tình hình như vậy, tiếp tục chiêu mộ pháp sư vong linh cứu Audis hẳn sẽ không bị quá để ý đúng không?”

Ánh mắt Lawrence sáng lên, lập tức cau mày: “Như vậy sẽ tiêu tốn một số tiền lớn.” Bởi vì sở thích cổ quái của pháp sư vong linh, lòng tham của bọn họ có khả năng còn khó thỏa mãn hơn ma pháp sư.

Ciro nói: “Đây chính là nguyên nhân ta cho người trưng cầu ý kiến của Murdoch.”

Lawrence bừng tỉnh đại ngộ, “Số tiền kia đối với gia tộc Dana tiền nhiều khí lớn đương nhiên chẳng đáng là bao.”

Trên mặt Ciro rất cục lõ ra tươi cười.

Lawrence thấy tâm tình hần chuyển biến, nhân cơ hội cầu tình cho Hayden, “Đế quốc đang buổi loạn lạc, một tháng nghỉ cho Hayden có phải dài quá không?”

Ciro liếc mắt. “Người cảm thấy một năm thì sao?”

Lawrence lập tức ngậm miệng.

Tin tức Kanding đế quốc chiêu mộ pháp sư vong linh truyền ra, liền nhắc lên sóng to gió lớn.

Trước đó Hayden vì một pháp sư vong linh đại náo Quang Minh thần điện đã khiến cho nhiều quý tộc đế quốc bất mãn. Bọn họ ngại Ciro để hần ở trong nhà kiểm điểm, đem bất mãn giấu vào trong bụng, ẩn mà không phát, nhưng Ciro liên tiếp ra ba mệnh lệnh cùng có liên quan đến pháp sư vong linh khiến cho bất mãn của bọn họ đạt đến cao độ, rốt cục bộc phát.

Từ quý tộc các nơi đến đại thần các bộ, trong vòng hai ngày ngắn ngủi Ciro đã thu đến gần hai trăm phong thư kháng nghị, trong đó thậm chí có cả gia tộc của mẫu thân hần Telozzo. Gia tộc Dana vì ba mệnh lệnh có liên lụy đến Audis mà đành im miệng không nói, dù vậy vẫn có rất nhiều người đem thư kháng nghị đến gia tộc.

Đến ngày thứ ba, kháng nghị càng kịch liệt, Ciro bắt đầu thu được thư xin tạm rời cương vị công tác, trong đó bao gồm cả đại thần tài chính cấp cao. Đối với cái này, Ciro chỉ cho một phản ứng – phê chuẩn.

Có lẽ khẳng khái cố chấp và quả quyết lãnh khốc của hần đã chấn trụ được những người kháng nghị. Chờ đại thần tài chính xám xịt rời biệt thự xong, tiếng kháng nghị rốt cục nhỏ đi nhiều.

So với xao động trong đế quốc, những quốc gia khác trên đại lục lại không có phản ứng, ngay cả Quang Minh thần hội được dự đoán sẽ phản ứng kịch liệt nhất cũng chẳng tỏ vẻ gì. Hoàng đế Shamanlier thậm chí còn thân mật hỏi có cần mượn binh của bọn họ để trấn áp phe hỗn thú không, đương nhiên, loại thân mật này đã bị Ciro dùng ngữ khí càng thân mật hơn uyển chuyển từ chối, không có quốc gia nào vui lòng để binh lính của quốc gia khác bước trên lãnh thổ.

Nhờ có các loại phản ứng trong ngoài nước với pháp lệnh Ciro ban bố, pháp lệnh này rất nhanh được lan truyền.

Các nhà thơ lang thang thêm vào ý nghĩ của chính mình, soạn thành đủ loại ca khúc, khen chê không đồng nhất.

Có điều vô luận thế nào, mục đích ban đầu của Ciro đã đạt được.

Sang ngày thứ tư, bắt đầu có pháp sư vong linh lục tục tới cửa, số lượng tuy ít, nhưng xét đến cá tính độc đáo cùng số lượng vốn không nhiều của pháp sư vong linh, đó đã là khó mà có.

Ciro cũng tuân thủ lời hứa của mình, biến các pháp sư vong linh sẵn sàng góp sức cho đế quốc thành quân đoàn. Chỉ đáng tiếc là, đến nay vẫn chưa có pháp sư vong linh nào tự tin với việc cứu chữa Audis.

Sợ chuyện này khiến cho đế quốc bạo loạn, Olivia vội vàng trở về Fariel. Gặp qua quân đoàn pháp sư vong linh mới tạo thành, bà thất vọng tỏ vẻ nếu đổi những pháp sư vong linh trong quân đoàn này thành ma pháp sư, cấp bậc của bọn họ hần chỉ đến cấp ba, cấp năm. Hiển nhiên, pháp lệnh còn chưa khiến cho các pháp sư vong linh cấp cao chú ý, hoặc là nói, pháp sư vong linh thật sự lợi hại còn đang do dự.

“Cơ hội tốt như vậy...” Rhodes buồn bực ngồi chồm hổm trên mặt đất, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm tờ truyền đơn pháp lệnh, “Buông tha cho thật sự rất đáng tiếc.” Phải biết, lúc trước để lên làm ma pháp sư cung đình, hần chẳng những phải học tập ma pháp thổ hệ, còn vì để không bị bại lộ thân phận, hàng ngày phải đeo nhẫn chứa Quang Minh thần lực. Cơ hội hần trăm cay nghìn đắng mới giành được hiện tại lại giống như hàng giá rẻ bày bán hàng loạt, khiến cho tâm tình hần bị vây trong cực độ bất bình.

“Ông cũng có thể hưởng ứng lệnh triệu tập.” Mundra đang ngồi xây một tòa tháp xương cốt. Đây là lạc thú mới của cậu, bởi vì cậu phát hiện xây tháp dễ hơn xây nhà nhiều. Chỉ có điều sau khi tay phải thiếu

mất ngón út, cậu cảm thấy phóng xương cốt lên tháp không thuận tay lắm, không dễ khống chế lực độ như trong quá khứ.

Rhodes uể oải: “Ciro sẽ không bỏ qua cho ta, mặc dù ta rất là vô tội.”

Mundra nói: “Ông đi nhìn thử xem.”

Rhodes cả giận: “Lúc người suýt nữa bị lửa quay thành lợn sữa, là ta dùng quyền trục triệu hoán duy nhất sư phụ người lưu lại để cứu người đấy! Hiện tại đến phiên ta có việc, người lại giết dây ta đi chịu chết. Người không thấy mình quá lãnh huyết vô tình sao?”

Mundra nói: “Nếu ông bị trói trên đài hỏa hình, tôi cũng sẽ cứu ông.”

“... Vậy thì cảm ơn người!” Rhodes tức giận, “Nhưng chúng ta hiện giờ còn chưa bị trói trên đài hỏa hình, cho nên cần phải nghĩ làm thế nào để không bị bắt về đi!”

Mundra đặt khối xương cốt cuối cùng lên, sau đó vỗ vỗ tay đứng dậy: “Ngày mai tôi đi hưởng ứng lệnh triệu tập.”

Rhodes giật mình: “Người muốn đi?”

Mundra gật đầu.

“Người không sợ rơi vào bẫy à? Nhớ là cái bẫy Quang Minh thần hội hợp tác với đế quốc tạo ra để tróc nã người thì sao?” Hắc hù dọa.

Mundra đáp: “Không đâu, có Hayden mà.”

Rhodes nhìn cậu, ghen tị nói: “Đúng vậy, người còn có nguyên soái Hayden Navister quyền cao chức trọng lại đồng ý vì người không tiếc hết thấy che chở cho á.”

Mundra nghiêng đầu: “Nếu anh ấy muốn tuyển người, tôi sẽ đề cử ông.”

Rhodes lắc đầu: “Vậy khác gì đi chịu chết.”

Mundra nghĩ nghĩ, lấy cái váy dài màu lam sẫm từ trong túi không gian đưa cho Rhodes.

Rhodes buồn bực cầm lấy, “Để làm gì?”

Mundra nói: “Ngụy trang.”

“...”

81. Chương 81: Tìm Kiếm Linh Hồn (một)

Thân mình Rhodes hiển nhiên mặc không vừa quần áo của Mundra, nhưng rút cuộc lại cho hắn một gợi ý.

Lần nữa đi ra, Rhodes cân nhắc mãi rốt cục mặc áo bào pháp sư vong linh, áo choàng thùng thình bao hơn phân nửa gương mặt hắn, chỉ lộ ra miệng và cằm, âm trầm tăm tối, quá phù hợp với thân phận vong linh pháp sư.

Hắn mặc một thân quần áo này đi trên đường, cả người không được tự nhiên, luôn bị vây trong trạng thái đề phòng, một khi có kỵ sĩ hoặc ma pháp sư tới gần, sẽ nắm chặt cốt trượng trong tay.

Cùng mặc như vậy, Mundra thản nhiên như đang đi dạo trong vườn sau nhà mình, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt kinh hãi của người trên đường.

Hai người một trước một sau đến cửa nghiệp đoàn ma pháp. Rhodes khấn trương giữ chặt Mundra, “Người suy nghĩ kĩ chưa?”

Mundra đáp: “Vẫn luôn rất kĩ.”

Rhodes nói: “Nơi này chỉ là một trấn nhỏ xa xôi, cho dù toàn bộ ma pháp sư và kỵ sĩ đến chúng ta cũng có thể chạy trốn. Nhưng đến Fariel, rồi đi sẽ không dễ dàng đâu.”

Mundra hỏi: “Tại sao phải rời đi?”

Rhodes bị hỏi đến sững sốt, lúng ta lúng túng: “Ý ta nói nếu đó là vậy. Người biết đấy, nghiệp đoàn ma pháp là nghiệp đoàn ma pháp, đế quốc là đế quốc.”

Mundra nghiêng đầu ngẫm nghĩ, “Tôi đi trước, ông đến sau.”

Rhodes nói: “Thầy người chỉ làm tổng cộng hai quyển trục triệu hoán, một quyển cho Kastalon II, quyển còn lại ta dùng một khối vu thi cấp tám đến đổi. Đừng quên, dùng quyển trục rồi người phải làm cho ta một chuyện, cho nên trước khi người hoàn thành yêu cầu của ta, tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì.”

Mundra hỏi: “Ông muốn tôi làm chuyện gì?”

Rhodes đáp: “Bây giờ ta còn chưa nghĩ ra, để đó đã.”

“Ừ.” Mundra nói xong, xoay người đi nghiệp đoàn ma pháp.

Rhodes muốn giữ cậu, đến nửa đường lại rút tay về, đứng ở cửa rồi rảo do dự năm sáu phút mới khẽ cắn môi, vọt vào nghiệp đoàn ma pháp.

Không biết Ciro và Bradley thỏa thuận thế nào, khiến nghiệp đoàn ma pháp sửa lại lập trường trong quá khứ, đồng ý cho pháp sư vong linh sử dụng ma pháp truyền thống trận.

Vị ma pháp sư tiếp đãi Rhodes cố gắng duy trì thần sắc bình tĩnh, nhưng ánh mắt liên tục quét tới đã bán đứng nội tâm tò mò của y. Dù sao, so với pháp sư vong linh trẻ tuổi vừa rồi, pháp sư vong linh này nhìn qua thần bí âm trầm hơn nhiều lắm, càng phù hợp với hình tượng vong linh pháp sư trong suy nghĩ của mọi người.

“Xin hỏi ngài muốn đi đâu?” Ma pháp sư lễ phép hỏi.

Rhodes đáp: “Fariel.”

Ma pháp sư nói: “Được. Phiên ngài trả một kim tệ.”

Rhodes lấy một kim tệ đưa cho y. Hắn chưa từng nghĩ đến, đời này mình có thể lấy thân phận pháp sư vong linh quang minh chính đại sử dụng ma pháp trận của nghiệp đoàn ma pháp.

Ma pháp sư dẫn hắn vào ma pháp trận.

Tim Rhodes đập thình thịch, sợ nháy mắt sau, mình sẽ xuất hiện trong một cái ****g sắt thật lớn, bị chờ đợi bởi đủ loại hình cụ. Đúng lúc tim của hắn nhảy tới cổ họng, sắp chui ra ngoài, bạch quang chợt lóe, bọn họ xuất hiện tại một ma pháp trận khác.

Cảnh sắc xung quanh hắn rất quen thuộc.

Hai bức bích họa xấu hoắc bồi bồi xóa xóa – xuất phát từ bút tích của hội trưởng nghiệp đoàn ma pháp Bradley, cột trụ màu xám đối xứng trái phải, còn có tứ đại nguyên tố điêu khắc trên trần nhà.

“Đến rồi.” Ma pháp sư dẫn hắn tới nhỏ giọng nhắc nhở.

Bên cạnh còn có một chuỗi người dài sử dụng ma pháp trận.

Rhodes lấy lại tinh thần, ra khỏi ma pháp trận, một đường hướng về phía cửa lớn. Đến cửa, phát hiện Mundra đang ngồi trên xe ngựa vừa thuê chờ hắn. “Ai nói ta nhất định sẽ đến?” Hắn đến bên cạnh xe không cam lòng hỏi.

Mundra đáp: “Cái này không cần phải nói.”

“...”

Để tiếp đãi pháp sư vong linh, Ciro đặc biệt mở một nhà khách dành riêng cho họ, cách hoàng cung không xa, ban đầu là biệt thự của gia tộc Dana.

Biệt thự không lớn, từ ngoài cửa có thể nhìn thấy phòng ốc trắng tinh và binh lính san sát.

Xe ngựa vừa đến cửa biệt thự, phu xe liền vội vàng nhảy xuống chạy đến chỗ binh lính cảnh vệ viết hóa đơn chứng minh, sau đó dùng cái này đi lĩnh thưởng. Đây là biện pháp đầu tiên để cho binh dân vượt qua sợ hãi với pháp sư vong linh, cũng có thể đánh mất nghi ngờ của pháp sư vong linh với pháp lệnh của đế quốc.

Mundra xuống xe trước, Rhodes ngậy người một lát mới xấu hổ xuống xe.

Đối với Fariel, Rhodes rất quen thuộc, thậm chí ngay cả biệt thự này hắn cũng đã tới hai lần. Khi đó, hắn là ma pháp sư cung đình, đi đến đâu đều được người tôn kính, lần thứ hai về tới đây, đã là tâm tình khác hẳn.

“Nhớ kỹ, từ giờ trở đi, tên ta không phải Rhodes, là Deroh.” Rhodes lo lắng dặn dò.

Mundra gạt đầu, cất bước đến biệt thự.

Binh lính đã tập thành thói quen với pháp sư vong linh không ngừng tới cửa, nhìn thấy bọn họ cũng không kinh ngạc gì, chỉ phân công một binh sĩ dẫn bọn họ vào trong.

Bên ngoài ánh nắng chói chang, vào trong phòng liền thấy mát mẻ.

Mundra kéo mũ áo choàng, lộ ra một gương mặt trắng nõn gầy yếu.

Anh lính trộm liếc mắt đánh giá cậu, trông mắt lóa ra tò mò và kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ lần này tới lại là một thiếu niên nhìn có vẻ yếu ớt như vậy.

Hành động của Mundra khiến Rhodes không tự chủ được lôi kéo áo choàng, che mặt mình kín càng thêm kín.

Bọn họ theo anh ta vào một gian phòng làm việc.

Anh lính gõ cửa báo cáo, sau đó được cho phép vào cửa.

Anh ta đứng sang bên, mở cửa giúp bọn họ.

Bên trong là một phòng khách bình thường. Hai ghế sofa bày đối diện, còn có một thanh niên đeo bội kiếm. Nhìn tư thế anh ta ngồi, hiển nhiên là một kỵ sĩ xuất thân cao quý được huấn luyện nghiêm chỉnh.

“Hoan nghênh đến Fariel.” Thanh niên đứng lên, mỉm cười hành lễ kỵ sĩ, “Ta là đội trưởng đội thị vệ của hoàng hậu, Keane.”

Mundra bước vào phòng, gạt đầu: “Ta là Mundra.”

Tươi cười của Keane ngưng lại, “Tên của ngài nghe rất quen tai, nếu ta không nhớ lầm, hẳn đây không phải lần đầu tiên ngài tới Fariel.”

Mundra đáp: “Lần thứ ba.”

Keane nói: “Ta nghĩ hẳn là ngài có quen biết viện trưởng Olivia.”

Mundra nghiêng đầu sang bên: “Không tính quá quen biết.”

Dễ chừng là đúng chóc rồi.

Keane không ngờ mình ngồi mốc vài ngày đã được hội ngộ đại nhân vật trong giới pháp sư vong linh. Nghĩ đến nguyên soái Hayden trước đó vì cậu mà tạm thời bị cách chức kiểm điểm, anh ta không tự chủ được nhìn nhiều hơn vài cái. Đối với đế quốc hiện nay, Mundra là vị pháp sư vong linh nổi tiếng nhất, mỗi lần cậu xuất hiện đều đi kèm với một tin tức oanh oanh liệt liệt. Tỷ như công kích học viện ma pháp hoàng gia, tỷ như bị đế quốc truy nã, lại tỷ như khi bị Quang Minh thần hội trói trên đài hỏa hình, được nguyên soái Hayden liều chết cứu giúp.

Pháp sư vong linh đầy màu sắc truyền kỳ như thế nhìn qua lại giống như một thiếu niên suy dinh dưỡng.

Trong lòng anh ta hơi thất vọng.

Mundra giới thiệu Rhodes phía sau, “Ông ta là Deroh.”

Keane mỉm cười: “Cũng hoan nghênh ngài đã đến, Deroh các hạ.”

Rhodes gật đầu, không dám mở miệng. Keane không giống Hayden hàng năm lĩnh quân đánh giặc bên ngoài, bọn họ chẳng những đã gặp mặt mà còn nói chuyện với nhau không chỉ một lần

Keane hỏi: “Không biết các ngài định gia nhập quân đoàn pháp sư vong linh đối phó với phệ hồn thú, hay định cung cấp tin tức về pháp sư vong linh tấn công thành Mael?”

Mundra đáp: “Ta muốn trông thấy người bị hao hết tinh thần lực kia.”

Vu thi, kỵ sĩ vong linh, thậm chí vụ yêu đều bị khống chế bằng tinh thần lực, cho nên đối với tất cả các sự tình có liên quan đến tinh thần lực Mundra đều rất tò mò. Ma pháp sư hao hết tinh thần lực tuy cậu từng nghe qua, nhưng chưa từng thật sự gặp mặt. Bởi vì một khi tinh thần lực của ma pháp sư hao hết, chờ đợi bọn họ chỉ có tử vong, chưa từng có phương thức đóng băng để bảo tồn.

Cậu rất ngạc nhiên.

Ánh mắt Keane sáng lên. Nếu thiếu niên trước mắt thật sự là Mundra trong truyền thuyết, vậy cậu chắc chắn là người cường đại nhất trong tất cả pháp sư vong linh anh ta từng gặp, cũng là người có hy vọng cứu được Audis nhất.

“Ta nghĩ rất nhanh thôi chắc ta có thể cùng tham gia yến hội với Audis được rồi. Ta mang hai vị về phòng nghỉ ngơi trước.” Keane dừng một chút, đẩy thâm ý nhìn về phía Mundra, “Ngài còn có yêu cầu gì không?”

Mundra nhìn lại, lát sau nói: “Không có.”

82. Chương 82: Tìm Kiếm Linh Hồn (hai)

Mundra và Rhodes bị an bài trong tòa biệt thự chuyên dùng để tiếp đãi pháp sư vong linh, ở hai gian phòng ngủ đối diện nhau. Bọn họ vừa vào ở, liền có sáu vị hàng xóm, toàn bộ hàng hiên đều ngửi thấy mùi nước thuốc gay mũi.

Rhodes vào phòng không bao lâu, bỏ chạy đến phòng Mundra oán giận, “Đây là nước thuốc quái gì vậy? Sao mùi lại nồng như thế?”

Mundra đang chà lau đủ loại bình lọ của mình. Đại chiến với Quang Minh thần hội tiêu hao của cậu hơn phân nửa vụ thi và kỵ sĩ vong linh, cho nên cậu chỉ có thể ngồi chúi chúi chai lọ cho đỡ nghiền. “Hmm, dùng phương pháp chưng cất để nước thuốc tinh khiết hơn.”

Rhodes hỏi: “Tại sao còn muốn tinh khiết hơn? Độ tinh khiết ban đầu đủ để giữ tươi rồi.”

Mundra nghiêng đầu ngẫm nghĩ: “Có lẽ hẳn muốn màu sắc đậm hơn chút?”

“...” Rhodes nhìn cậu lau đến thuần thục, không khỏi ngứa tay, lấy ra một khối vu thi giúp nó chà lau thân thể.

Mundra nói: “Miệng vết thương của nó thôi rửa kia.”

Rhodes giận dữ: “Hết cách, khi còn sống đã thối rồi.”

Mundra nhìn chằm chằm vu thi hồi lâu, đột nhiên đứng lên: “Chúng ta đi tìm vu thi tốt đi!”

Rhodes giật mình: “Đi đâu tìm?”

Mundra nói: “Nghịch đoàn ma pháp?”

...

Thực là một đề nghị khiến cho người ta giật mình.

Rhodes khô khốc hỏi: “Người được đế quốc cho phép chưa?”

Mundra nghi hoặc: “Tại sao cần để quốc cho phép?”

...

Đúng vậy, tại sao cần để quốc cho phép.

Rhodes nghen lờ. Làm ma pháp sư cung đình đã lâu, hẳn càng ngày càng không có thói quen dùng tư duy của pháp sư vong linh đi suy xét vấn đề. Với pháp sư vong linh, ma pháp sư và kỵ sĩ chính là vật liệu biết đi, chỉ cần thích, có thể đánh chết mang về nhà. Có điều lão Mundra rất ít khi làm vậy, lão ta luôn thích đoạt vật yêu của các pháp sư vong linh khác.

“Người thành công chưa?”

Thời điểm Mundra đại náo học viện ma pháp hoàng gia, Rhodes đang an an ổn ổn mà cầm chén vàng ma pháp sư cung đình làm đạo sư thổ hệ của Soso, thuận tiện tham dự trận đại chiến, cho nên rất rõ ràng kết quả trận chiến.

Mundra lắc đầu. Lão Mundra trước khi tạ thế để lại rất nhiều vụ thi và kỵ sĩ vong linh cho cậu, cho nên vụ thi và kỵ sĩ vong linh bình thường cậu nhìn không vào mắt, mà những cái thật vất vả mới coi trọng thì... ngoại trừ Hayden, những cái khác cũng chưa đụng đến.

Có lẽ cậu nên về nhà một chuyến. Hầm băng chứa rất nhiều vụ thi và kỵ sĩ vong linh tốt thầy lưu lại. Mundra nghiêm túc suy nghĩ.

Rhodes thấy biểu tình buồn bực của Mundra, cổ vũ: “Kỳ thật, người có thể dùng thử phương thức của lão Mundra.”

Mundra nhìn hắn, sau đó chậm chậm chuyển ánh mắt qua vụ thi bên cạnh hắn.

...

“Ta không nói ta!” Rhodes phẫn nộ rống to.

Mundra nhắm hai mắt lại.

Rhodes: “...”

Việc tiếp đón pháp sư vong linh không quá náo nhiệt như dự tính. Đại đa số pháp sư vong linh dường như không có hứng thú với điều kiện để quốc đưa ra, nhưng điều này cũng tránh cho có quá nhiều pháp sư vong linh đến để quốc tìm nơi nương tựa khiến Quang Minh thần hội và những quốc gia khác kiêng kỵ.

Văn phòng to như vậy mà chỉ có một người, bởi vì Ciro cho rằng không nên lãng phí nhiều nhân lực vào việc tiếp đón, cho nên Keane chỉ có thể ngồi đọc sách. Nhưng tâm tư của anh ta hoàn toàn không ở trong sách, mà vĩnh tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Không biết qua bao lâu, tiếng bước chân anh ta chờ mong rốt cục vang lên.

Keane ngẩng đầu từ trong sách, nhìn thanh niên tóc vàng mang theo một trận gió lạnh đi tới, cười tủm tỉm đứng dậy: “Tôi tưởng một tháng này chẳng có việc gì có thể làm ngài rời khỏi phủ nguyên soái quá phạm vi một thước cơ.”

Hayden bỏ mũ lên bàn, đỉnh đạc ngồi xuống: “Nếu anh không đến quấy rầy.”

Keane nói: “Xem ra nguyên soái đại nhân không chút hứng thú với tin tức tôi cung cấp. Tôi sẵn lòng thu hồi.”

“Được rồi, ta coi như chưa từng nghe qua. Cho nên ta không nợ ân huệ của anh.” Hayden đứng lên, một lần nữa đội mũ vào, “Khó có được một lần đến đây, anh không mang ta đi thăm thú chút sao?”

Keane nói: “Đẹp nhất nơi đây là vườn hoa.”

Hayden nhướng mày: “Vây mang ta đến chỗ không đẹp đi.”

Keane không nhịn được cười rộ, “Tuân mệnh.”

Tới gần tầng trệt, Keane chú ý đến biểu tình của Hayden, chỉ thấy hần thản nhiên tựa hồ không phát giác mùi nước thuốc truyền từ hàng hiên tới, không khỏi kinh ngạc. Trước khi anh ta về dưới trướng Ciro, còn ở phe đối lập với Hayden, tuy không có giao tình gì, nhưng hiểu biết hần không ít hơn bạn bè, cho nên anh biết rõ Hayden là người rất mẫn cảm với mùi vị. Tựa như khi Hayden vừa tiến vào, anh ta liền ngửi thấy mùi hoa lan như có như không.

Mundra và Rhodes ngụ ở hai gian phòng cuối của tầng trên cùng, cũng là hai gian rộng rãi nhất trong số tất cả khách phòng.

Keane tới cửa thì ngừng bước, thức thời nói: “Ta nghĩ ta còn có việc phải làm, đoạn đường còn lại nguyên soái đại nhân có thể tự đi.”

Hayden mỉm cười: “Cảm tạ anh tiếp đón.”

Hai người nhìn nhau cười, lòng hiểu mà không nói.

Sau khi Keane rời khỏi, nụ cười dính trên mặt Hayden hơi hơi héo xuống. Hần đưa tay sửa sang lại mũ, nhin không được kéo mũ xuống cầm trong tay. Tung hoành tình trường nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hần cảm thấy mình phát ngốc.

Cửa không hề báo trước mở ra, không đợi Hayden lên tiếng lại nặng nề đóng sầm vào.

Toàn bộ hàng hiên rung chuyển.

Dù cửa không đụng vào mũi Hayden, nhưng hần vẫn cảm thấy cái mũi có chút phát đau, lỗ tai ông ông. Ngắm lại khuôn mặt vừa lộ ra khỏi khe cửa... hình như không phải Mundra.

Hần nhíu mày, đưa tay gõ cửa.

Bên trong, Rhodes xoay vòng quanh Mundra, “Làm thế nào bây giờ! Hần đến đây!”

Mundra đang cao hứng chải vu thi mới, nghe vậy mờ mịt hỏi: “Ai?”

“Hayden!” Rhodes nghĩ đến lỗ tai, ngữ khí trở nên nghiêng răng nghiêng lợi, lập tức quái gở bỏ sung một câu, “Kỵ sĩ bảo vệ người.”

Tay Mundra chải vu thi dừng một chút, mày hơi nhướng lên.

Rhodes định nói gì đó, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa. Hần lập tức phi thân vọt tới lối ra còn lại của phòng – sân phơi.

Mundra nói: “Nơi này là lầu bốn, nhảy xuống sẽ chết đó.”

Rhodes đáp: “Ta muốn nhìn xem có thể nhảy sang phòng bên cạnh không.” Hần nói xong, triệu hồi một kỵ sĩ vong linh.

Mundra hỏi: “Ông hỏi ý kiến người bên đó chưa?”

Cậu vừa dứt lời, liền thấy cách vách đi ra một nữ pháp sư vong linh âm trầm tăm tối. Đồng tử nàng xanh như nước thuốc chải vu thi. Rhodes yên lặng thu kỵ sĩ vong linh về. Hần phát hiện mình không thể xem như một pháp sư vong linh đủ tư cách, ít nhất từ thẩm mỹ quan mà nói.

Cửa lại bị gõ nhẹ hai cái.

Người ngoài cửa rất kiên nhẫn.

Mundra chậm chậm đứng lên, cất kỵ vu thi, lại lôi bộ váy lam sẫm kia ra.

Rhodes trở về từ sân phơi, mở cửa tủ trốn vào, trước khi chui vào, hần còn ra sức cường điệu một câu, “Coi như ta không tồn tại!”

Cuối cùng Mundra vẫn cất quần áo lại, sau đó mở cửa.

Hayden lại đội mũ lên. Bởi vì hần linh cảm lần này gặp lại giữa bọn họ sẽ có chút ngại ngùng nho nhỏ, mà mũ có thể giúp hần thực hiện một động tác trì hoãn lúc xấu hổ – ngả mũ chào.

Hắn làm thế thật.

“Không mời ta vào ngồi một lát sao?” Hayden mỉm cười, dù trong lòng rất muốn bước nhanh vào trong, nhưng mặt ngoài không thể không thông thả từng bước.

Mundra nghiêng đầu ngẫm nghĩ, tựa hồ đang muốn đưa ra quyết định.

Hayden nhân cơ hội tham lam ngắm cậu, như thể bù cho cả khoảng thời gian ly biệt. Mundra mặc áo bào pháp sư vong linh trông càng gầy yếu hơn so với mặc đồ con gái, áo pháp sư rộng thùng thình như đang mắc trên một giá áo nhỏ nhắn, sắc mặt tái nhợt khác thường, tôn lên tròng mắt đen lầy trong suốt, sáng đến kinh người.

May mắn, em bình an vô sự.

Tảng đá trong lòng khiến hắn chẳng thể hô hấp rốt cục đã được hạ xuống.

“Tôi cảm thấy,” Mundra thẳng đầu lại, cuối cùng làm ra quyết định, chậm rãi mở miệng, “Chúng ta tạm thời không nên gặp mặt.”

Hayden đang ngấm đến mê mẩn, nhất thời không kịp phản ứng, bật thốt hỏi: “Cái gì?”

Mundra ngẩng đầu, lặp lại từng chữ: “Chúng ta tạm thời không nên gặp mặt.”

Hayden nắm mũ trong tay, bất ngờ chẳng nói nên lời.

83. Chương 83: Tìm Kiếm Linh Hồn (ba)

Mundra nhìn vẻ mặt của Hayden lập tức trở nên dờ dẩn, nghiêng người mời, “Muốn vào không?”

Tầm mắt Hayden chạy từ bờ vai cậu xuống tay, khi nhìn thấy bàn tay phải thiếu mất một ngón, trong lòng nhói đau. Hắn quỳ một gối, nâng tay cậu lên, ngón cái dịu dàng vuốt ve, “Đau không?”

Mundra đáp: “Không đau.”

Hayden lấy ra một chiếc hộp nhỏ rộng chừng hai ngón, dài bằng một ngón từ trong túi không gian, dùng ngón cái đẩy nhẹ.

Vị nước thuốc nhàn nhạt tràn ra.

Bên trong là một ngón út màu lục, móng tay đã được cắt sửa cẩn thận, nước thuốc cũng bôi rất đều.

Mundra kinh ngạc nhận lấy, “Ngón tay của tôi.”

Hayden nói: “Ta không biết phải bảo quản nó thế nào, chỉ có thể dùng phương pháp bảo quản thi thể em dạy ta.”

Mundra nhếch môi cao hứng: “Vậy là được rồi.”

Hayden hỏi: “Có thể nối vào không?”

Mundra đáp: “Có, may lại là được.” Cậu nói xong, xoay người về phòng ngồi xuống, sau đó lấy ra một hộp kim chỉ. Trong hòm có tổng cộng sáu cây kim kích thước khác nhau, Mundra chọn ra cây nhỏ nhất, sau đó xuyên chỉ đen qua lỗ kim.

Hayden vừa bước vào phòng liền cảm thấy hơi thở của một người khác. Tuy đối phương cố gắng che giấu sự tồn tại của mình, nhưng hô hấp cùng nhịp tim đã bán đứng vị trí của hắn ta. Hắn cúi đầu nhìn Mundra, phát hiện cậu đang chuẩn bị ghim kim, không khỏi nhớ tới đường chỉ nối đầu với cổ của phụ thân, hơi kinh hãi, nắm tay cậu hỏi: “Em định cứ như vậy mà may lại à?”

Mundra so hai tay, đưa ngón út cho hắn: “Anh cầm hộ tôi.”

Hayden bị động nhận lấy ngón tay.

Mundra kê sát tay phải vào, sau đó tay trái cầm kim, chuẩn bị đâm xuống.

“Từ từ.” Hayden nhin không được lần thứ hai cắt ngang, khó tin hỏi lại lần nữa: “Cứ như vậy mà may lại á?”

Mundra gật đầu.

Hayden lại hỏi: “Không cần bôi thuốc sao? Hay là... ta giúp em tìm một bác sĩ nhé?”

“Để làm gì?” Mundra hỏi lại.

Hayden nói: “Em chỉ có một tay không tiện.”

Mundra nghĩ nghĩ, cầm lại ngón tay, rồi đưa kim cho hắn: “Anh làm đi.”

Hayden: “...”

Mundra đỡ dành: “Đừng sợ.”

Hayden: “...” Cảnh tượng này mới buồn cười làm sao, bản thân cầm kim lại được một thiếu niên mới mười mấy tuổi đỡ dành đỡ sợ. Nhưng hắn cười không nổi, vì hắn phát hiện tay mình thế mà lại thật sự run rẩy.

Mundra cầm tay hắn, nhẹ nhàng xuyên kim qua phần da gần miệng vết thương của ngón út kia, sau đó kê tay phải vào, “Đâm tiếp vào tay tôi đi.”

Hayden hỏi: “May xong rồi, miệng vết thương trên ngón tay em có thể khép lại chứ?”

Mundra lắc đầu: “Không thể.”

Hayden nói: “Vậy tại sao nhất định phải may lại?”

Mundra đáp: “Vì nó là ngón tay của tôi.”

Hayden: “...”

“A, từ từ.” Mundra lại lấy ra từ túi không gian một cây kim mảnh dài không biết làm từ gì, xuyên qua ngón út, sau đó đâm vào miệng vết thương trên tay phải.

Hayden biến sắc.

Mundra chỉ hơi nhíu mày, thản nhiên nói: “Cố định lại, dễ may hơn.”

.....

Hayden rốt cuộc đã biết, nếu hắn không xuống tay, có lẽ Mundra sẽ dùng càng nhiều phương thức đến hành hạ bản thân hơn. Tay trái hắn nâng bàn tay cầm ngón út màu lục kia, tay phải cầm kim, lẳng lặng đâm vào.

“Nếu đau thì cắn ta nhé.” Dù nói chuyện, ánh mắt hắn vẫn chăm chú nhìn vào ngón tay.

Mundra đáp: “Không sao.” Năng lực chịu đau của pháp sư vong linh rất mạnh.

Hayden may cũng không nhanh. Dù trong lòng sốt ruột chết đi được, hắn vẫn cố gắng làm cho mình thả chậm tốc độ, mỗi một kim đều phải dừng ở đúng vị trí. Vất vả lắm mới may xong một vòng rồi cắt chỉ, trán và lưng hắn đã ướt đầm mồ hôi.

“Cám ơn.” Mundra vừa lòng nhìn ngón tay nho nhỏ của mình, sau đó lôi ra một đồng xương cốt, thử chồng mấy khúc. Tuy vẫn không quá linh hoạt, không thể giữ cân bằng như trước, nhưng so với trước có tốt hơn chút.

Cậu thực vừa lòng.

Hayden nhìn cậu nhóc mặc đồ pháp sư chơi với đồng xương đến say sưa trước mắt, trong lòng bỗng hoảng hốt.

Hắn biết đối với bản thân, Mundra rất đặc biệt. Đặc biệt đến mức nào, cứ nhìn hắn đã vì cậu mà bỏ qua lập trường của đế quốc xé rách da mặt với Quang Minh Thần hội là biết. Nhưng mà, khi đó Mundra đang bị vây trong hiểm cảnh, hắn chỉ toàn tâm toàn ý muốn cứu người ra, không có thời gian lẩn tránh không gian đi lo lắng tương lai của cả hai.

Hiện tại Mundra đã được cứu, đang ngồi ở nơi hắn có thể chạm tay vào được, nhưng hắn lại cảm thấy khoảng cách giữa hai người còn xa xôi hơn cả lúc ở Quang Minh thần điện.

Pháp sư vong linh này thật sự là người mà hắn thích sao?

Hắn nhìn sườn mặt của Mundra, bỗng phát hiện bản thân chẳng thể lập tức khẳng định đáp án.

Rầm.

Tháp xương mới chồng được năm tầng đã sập xuống.

Hayden nhẹ giọng: “Em vẫn đang bị thương, phải nghỉ ngơi cho tốt.”

Mundra nghi hoặc: “Tôi đang nghỉ ngơi a.”

Hayden bảo: “Ý ta là nằm trên giường nghỉ ngơi ấy.”

Mundra nhìn nhìn hắn, yên lặng thu hồi xương cốt, sau đó bò lên giường, nằm thẳng tắp, nhắm mắt lại.

Hayden đứng cuối giường nhìn cậu một lúc lâu, lặng lẽ thở dài, ánh mắt cố ý vô tình quét về phía tủ quần áo, xoay người ra khỏi cửa.

Giấy lát cánh cửa khép lại, Mundra mở mắt.

Cửa tủ lặng lẽ mở ra một khe nhỏ, Rhodes ở trong khe quan sát hồi lâu mới chui ra, nhỏ giọng hỏi: “Đi rồi à?”

Mundra ngồi dậy: “Đi rồi.”

Rhodes nhẹ nhàng thở ra, lập tức hồ nghi hỏi: “Hình như vừa nãy ta nghe thấy người bảo hắn, tạm thời không nên gặp mặt?”

Mundra gạt đầu.

“Tại sao?” Rhodes nghi hoặc, “Ta nhìn ra, hắn rất quan tâm đến người.”

Mundra đáp: “Tôi muốn trở nên mạnh hơn.”

Rhodes nói: “Đại đa số đều kỳ vọng như vậy.”

Mundra nói tiếp: “Nhưng ở bên Hayden, tôi sẽ không tự chủ được mà ý lại anh ấy. Như thế không tốt.”

Nhìn cậu phiền não nhíu mày, Rhodes há miệng thở dốc, nhưng không biết nên nói gì. Phiền não của Mundra thấy thế nào cũng giống như rối rắm và ngây thơ của thiếu niên biết yêu lần đầu, là bề trên, thời điểm này đáng lẽ hắn phải đứng ra khuyên bảo. Nhưng với kẻ sống hơn nửa đời còn chưa có mối tình đầu mà nói, nhiệm vụ này hiển nhiên quá mức nặng nề phức tạp.

“Vẫn là... đi ngủ sớm đi.”

Rhodes chỉ có thể nói thế.

Có lẽ sau khi tỉnh ngủ tất cả sẽ trở nên tốt đẹp, hắn hy vọng như vậy.

Biết Mundra bằng lòng đánh thức Audis, đêm đó Murdoch phái người đưa tới một rương nhỏ bảo thạch. Pháp sư vong linh tuy không khao khát bảo thạch mãnh liệt như ma pháp sư nguyên tố, nhưng bọn họ có thể dùng bảo thạch để võ trang cho vụ thi của mình, khiến cho vụ thi cường đại hơn. Cho nên Mundra vẫn thực vừa lòng với thùng lễ vật này.

Không chỉ có vậy, người tới còn mang một phong thư mời, kí tên Gregory.

“Tìm thấy Gregory rồi?” Ciro thoáng thở phào nhẹ nhõm. Hắn cũng không muốn phát sinh thêm chuyện gì khiến cho đế quốc đang bị vây trong hỗn loạn càng trở nên hỗn loạn bất an.

Hayden nói: “Đúng vậy, có điều chỉ có một mình hấn.”

Ciro kinh ngạc: “Ta nhớ cậu đã nói có một ma pháp sư đồng hành với hấn.”

Hayden đáp: “Chính xác. Nhưng lúc chúng ta tìm được Gregory, không thấy tung tích kẻ nào khác xung quanh.”

Ciro hỏi: “Gregory nói sao?”

Hayden trả lời: “Hấn không biết.”

Ciro cau mày: “Chẳng lẽ đầu của hấn...” Audis còn chưa tỉnh, hấn không muốn người thừa kế còn lại của gia tộc Dana gặp phải bất trắc. Đế quốc đang vào lúc tận dụng sức người sức của, chính là thời điểm cần bọn họ tận lực.

“Đúng vậy. Hấn lại mất trí nhớ.” Hayden dừng một chút rồi bảo: “Hoặc là nói, hấn khôi phục ký ức. Ý ta là, hấn khôi phục ký ức ban đầu, lại quên mất ký ức khi mất trí nhớ.”

Chỉ cần không phải hôn mê bất tỉnh là được rồi.

Ciro nói: “Nghe thực phức tạp.”

Hayden đáp: “Ta cũng hy vọng có thể đơn giản hóa một chút.”

“Dù thế nào thì đây vẫn là một tin tốt.” So với người thừa kế gia tộc Dana, một ma pháp sư trẻ tuổi liền có vẻ nhỏ bé không đáng kể. Ciro thuận miệng nói câu tiếp tục tìm kiếm rồi bỏ qua chuyện này.

Hayden mỉm cười đồng ý, trong lòng lại có tính toán khác.

84. Chương 84: Tìm Kiếm Linh Hồn (bốn)

Tuy vũ hội lấy danh nghĩa Gregory phát thiệp mời, nhưng chỉ cần chú ý vào danh sách khách mời sẽ phát hiện chính chủ đích thực của vũ hội là pháp sư vong linh gần đây đang đồn đại đến ồn ào huyền ảo ở đế đô.

Rất nhiều khách mời bởi vậy mà chần chờ không dám tới, dù sao pháp sư vong linh trong mắt đa số người vẫn là sự tồn tại nguy hiểm tàn nhẫn tà ác, ai cũng không thể cam đoan liệu đám quái nhân thích làm bạn với xác chết có khi nào lại hưng trí biến bọn họ thành thi thể luôn không. Trong khi bọn họ đang do dự thì thu được tin Hayden sắp xuất hiện tại vũ hội.

Cuộc chiến tại Quang Minh thần điện không làm suy yếu uy vọng của Hayden trong quý tộc đế quốc, ngược lại những người bất mãn với Quang Minh thần hội càng thêm tín nhiệm ỷ lại hấn. Nếu đến giáo hoàng còn bó tay với nguyên soái, bọn họ còn cần lo lắng gì nữa?

Vì thế các quý tộc được mời sôi nổi hủy bỏ kế hoạch sớm định ra, nhanh chóng thay lễ phục thời trang nhất, cưỡi xe ngựa đến nhà Dana.

Mundra xen lẫn trong đám khách mời tấp nập, chậm chậm đi vào sảnh trong của yến hội tráng lệ.

Yến hội đang ở thời điểm náo nhiệt.

Một phụ nữ trung niên dáng người cao ngất bộ mặt lạnh lùng ngồi ở chính giữa đại sảnh, ngón tay không ngừng nhảy múa trên cây đàn hạc khổng lồ, tiếng nhạc du dương truyền ra từ cây đàn, thông qua ma pháp tràn vang vọng toàn phòng.

Các vị khách lắc lư thân thể theo tiếng nhạc, hưởng thụ niềm vui nhảy múa.

Gregory lấy thân phận chủ nhân đi chào hỏi khách, khéo léo hành xử với những vị tiểu thư có ý với y, không để bất kỳ ai cảm thấy bị lạnh nhạt.

So với Gregory, tiêu điểm của yến hội Hayden lại có vẻ cực kỳ mờ nhạt.

Hắn nghiêng người dựa vào khung cửa phòng nghỉ nhỏ bên cạnh phòng yến hội, một tay đút túi quần, một tay giơ chén rượu, lặng lẽ nhìn về phía cửa. Có vài vị tiểu thư quý tộc tinh mắt muốn mời hắn khiêu vũ, đều bị Hansen canh giữ ngoài cửa phòng nghỉ cự tuyệt trước.

Dần dà, mọi tiểu thư quý tộc ở đây đều nhận được tin tức hôm nay nguyên soái Hayden không khiêu vũ, không còn ai dám bén mảng đến chịu thất bại. Ngay cả như vậy, mọi người vẫn cố ý vô tình chú ý động thái của hắn, thậm chí lén lút đoán nguyên nhân hắn khác thường.

Hayden làm như không để ý gì đến chuyện xung quanh, mãi đến lúc Mundra và Rhodes tiến vào, ánh mắt mới thay đổi vài phần.

Mắn cảm nhất với ánh mắt của hắn chính là Rhodes.

Hắn trộm liếc Hayden một cái, lập tức cúi đầu thấp giọng: “Hayden!”

Mundra nâng mắt nhìn lại.

Hayden lập tức thẳng người.

Hai người nhìn nhau qua đám đông vài giây, rồi bị nhóm nam nữ trẻ tuổi trên sàn nhảy che mất.

Rhodes thăm thì: “Để tránh lỡ tai ta lại bị chém đứt, tốt nhất chúng ta nên tách ra.”

Hắn vừa mới đi một bước, đã bị Mundra kéo lại, “Tôi đói bụng.”

“... Đi theo ta.” Rhodes cố gắng cứu vớt tay áo khỏi ngón tay cậu. Nếu như nói tình của Mundra là tình đầu ái muội của đứa nhóc con, vậy Hayden chính là tình yêu cuồng nhiệt của thanh niên nhiệt huyết – nếu không phải lâm vào tình yêu cuồng nhiệt tuổi thanh xuân, ai lại đi làm chuyện điên rồ một mình đấu với toàn bộ Quang Minh thần hội chứ? Cho nên để không cho sự điên rồ nhắm đến mình, hắn cảm thấy vẫn nên duy trì khoảng cách vừa phải với Mundra.

Hắn đang nghĩ ngợi, tay lại bị Mundra kéo.

“Người lôi kéo ta làm chi?” Rhodes khẩn trương nhìn về phía phòng nghỉ, lại phát hiện Hayden biến mất.

...

Chẳng lẽ chuẩn bị hành động?

Trong lòng Rhodes căng thẳng, miệng lập tức bị nhét một khối bánh ngọt.

Mundra nhét mạnh bánh ngọt vào miệng hắn, sau đó quay đầu đi ăn.

Rhodes vừa nhắm nuốt, vừa sờ sờ răng cửa bị ấn có chút đau nhức, ngẩng đầu lên đã thấy Hayden lại xuất hiện.

“... Hy vọng vừa rồi cậu ta không nhìn thấy gì.” Hắn thì thào tự nói, thuận tay kéo áo choàng che nửa khuôn mặt.

Mundra cúi đầu ăn điểm tâm. Cậu không có yêu cầu gì với đồ ăn cả, chỉ cần có thể nhồi đầy bụng là được.

Ăn được phân nửa, người bên cạnh đã thay đổi.

Cậu nghiêng đầu nhìn Hansen yên lặng đi tới, dừng động tác nhắm nuốt.

Cảm giác của Hansen với cậu vô cùng hỗn loạn.

Đối với “Monica,” hắn rất có thiện cảm với sự trấn định và an tĩnh của nàng, thậm chí từng cho rằng nàng vô cùng thích hợp với Hayden. Cho nên khi vừa mới biết nàng là Mundra, trong ngực đều là phần nộ vì bị lừa gạt. Về sau bình tĩnh ngấm lại, lại cảm thấy đứng ở góc độ của Mundra, cậu giấu diếm chẳng có gì đáng trách, hơn nữa từ lúc bọn họ quen biết, mặc dù là pháp sư vong linh, cũng biết đang bị đế quốc truy nã nhưng cậu chẳng làm gì bọn họ cả.

Giờ đây ba loại cảm xúc giao thoa, ngay đến chính hắn cũng không biết mình chán ghét Mundra nhiều hơn hay tán thưởng nhiều hơn. Mặc kệ thế nào, nếu nguyên soái đã không so đo thân phận và che giấu của cậu, thậm chí còn bằng lòng đánh cược tính mạng vì cậu, thì dù hắn bất mãn đến đâu cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Hansen lấy một hộp gỗ nhỏ từ trong túi.

Mundra nhận lấy, là cái hòm qua Hayden dùng để đựng ngón tay.

Hansen mở hộp gỗ, bên trong đặt một chiếc bao ngón bằng vàng chạm rồng có hoa văn, nhìn kỹ hoa văn, là hình dạng khác nhau của xương khô, mặt trong bao lót da rất mềm mại.

Mundra đeo bao ngón vào ngón út, lớn nhỏ vừa vặn. Mặc dù ngón út không thể cảm giác bao ngón này có thoải mái hay không, nhưng từ góc độ thưởng thức thị giác, phi thường xinh xắn đẹp mắt.

“Cám ơn.” Cậu nói.

Hansen đáp: “Cậu nên cảm tạ nguyên soái.”

Mundra vuốt bao ngón, do dự, quyết định thuận theo ý nghĩ trong lòng, lau miệng, đi về hướng phòng nghỉ Hayden đang đứng.

Hansen lập tức đi theo bên cạnh.

Hayden cự tuyệt tham gia khiêu vũ đã trở thành tiêu điểm của mọi người, Mundra là người được xem trọng duy nhất nhất định sẽ bị chú ý, hắn không muốn có bất kì người nào xuất hiện phá đám.

Nhìn Mundra đi tới, ánh mắt Hayden hơi sáng ngời, tuy tay vẫn dút trong túi áo, nhưng nửa người trên theo bản năng đã nghiêng về trước, làm ra tư thế nghênh đón.

Mất thấy khoảng cách giữa hai người càng lúc càng ngắn, Hayden đang lo lắng có nên nhắc chân không... Mundra đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về hướng người phụ nữ trung niên đánh đàn.

Một bộ xương khô bỗng chui lên từ dưới nền nhà, nâng cánh tay trắng hếu chộp về phía bà.

“A!”

Người thứ nhất hét chói tai không phải người đàn bà trung niên, mà là tiểu thư quý tộc đứng cách bộ xương không xa. Nàng hoảng sợ che miệng, thân thể lui sát vào trong ngực bạn nhảy, giống như sắp ngã đến nơi.

Người phụ nữ trung niên là người thứ hai phát ra tiếng kêu sợ hãi. Ánh mắt bà dán chặt vào bộ xương khô, toàn thân cứng ngắc như khúc gỗ, một ngón tay còn trên dây đàn, như đang nắm cọng rơm cứu mạng.

Sau tiếng kêu sợ hãi là một trận cười kiêu ngạo.

Hai pháp sư vong linh đứng ở cạnh cửa, đặc ý dò dặt nhìn về mặt kính hãi của người phụ nữ trung niên, thậm chí một tên trong đó còn vỗ tay.

Hansen định vọt tới giữa sân nhảy.

Ngay trước khi hắn kịp đến, bộ xương khô đột nhiên đứng lên, lui về sau mấy bước, sau đó xoay người cúi đầu, vái chào đám quý tộc.

“Hansen.” Hayden lên tiếng.

Hansen dừng bước.

Miệng Mundra lẩm bẩm. Càng nhiều xương khô chui từ dưới đất lên, áp sát khách mời ở sân nhảy. Chúng xếp thành hàng rồi đột nhiên bắt đầu khiêu vũ. Vũ đạo là loại đơn giản nhất khoa trương nhất, không có âm nhạc, chỉ nghe thấy tiếng xương ngón chân của chúng đập trên mặt đất lách cách, quỷ dị không nói nên lời.

Các vị khách trợn mắt há mồm nhìn kiểu khiêu vũ mới lạ của đám xương khô, hoàn toàn quên phản ứng.

Không biết qua bao lâu, trong đám người im lặng bỗng phát ra một tiếng cười khê không thể khống chế. Lập tức, tiếng cười giống như vết mực rơi trên giấy, từng chút đập dềnh lan ra, khiến cho toàn bộ vũ hội đắm chìm trong một trận cười.

Còn có người cười to nói: “Bộ xương khô vừa rồi muốn có chút âm nhạc làm nhạc đệm hả?”

Trả lời hẳn chính là tràng cười càng vang dội.

Nhưng hai pháp sư vong linh đứng ở cửa biết không phải vậy. Bọn họ triệu hồi xương khô để dọa sợ mọi người làm trò giải trí, nửa chừng lại bị tinh thần lực mạnh mẽ hơn ngăn chặn, bộ xương khô bị cưỡng chế giải trừ liên hệ tinh thần với hẳn. Điều này có nghĩa, tinh thần lực của đối phương hơn xa mình?

Bọn họ khiếp sợ nhìn cậu bé đứng ở sân nhảy.

Nhỏ như vậy, đã có được sức mạnh cường đại nhường ấy?

Mundra không thèm để ý đến cái nhìn chăm chăm của bọn họ. Cậu toàn tâm toàn ý chỉ huy xương khô khiêu vũ, kết thúc điệu nhảy vũ đoàn xương khô khom người cảm ơn các vị khách, rồi một lần nữa trở về dưới lòng đất.

Dù bộ dạng của chúng thực khủng bố, nhưng đứng dưới ngọn đèn rực rỡ ở đại sảnh, thưởng thức cùng một đám người, trong lòng liền không thấy sợ hãi. Cho nên khi chúng chuẩn bị đi, bọn họ đều không chút keo kiệt vỗ tay cổ vũ. Ngay cả người phụ nữ trung niên kia cũng đàn một khúc tiền đưa chúng.

“Làm tốt lắm.”

Mundra quay đầu lại.

Hayden đứng sau cậu mỉm cười, giống như khi cậu còn là Monica, hẳn thường xuyên làm như vậy.

85. Chương 85: Tìm Kiếm Linh Hồn (năm)

“Thực là ngoạn mục.” Gregory hươ chén rượu đi tới. Vũ hội xuất hiện nhạc đệm đặc sắc như thế, y là chủ nhân, đương nhiên muốn lại đây chào hỏi.

Hayden và Mundra cùng quay đầu nhìn y.

Gregory làm như không hề phát giác mình vừa không thức thời tùy tiện quấy rầy, mỉm cười với Mundra: “Không ngờ gặp lại cậu ở đây.”

Hayden nhướng mày: “Ta nghĩ ký ức bị mất của ngươi bao gồm đoạn này.” Đối với hai lần mất trí nhớ của Gregory, Hayden giữ thái độ hoài nghi. Chẳng qua hiện tại chưa có chứng cứ gì để chứng minh. Nhưng nếu bây giờ Gregory chỉ ra và xác nhận Mundra giả mạo vị hôn thê Monica của y thì chẳng khác nào tự dẫn ngựa đến đâm lên chân mình.

Gregory không mấy may kinh hoảng: “Lại nói tiếp, ta có thể bị mất trí nhớ như vậy còn phải cảm tạ ngài a. Ngài nói sao, Mundra tiên sinh?”

Hayden hơi kinh ngạc.

Mundra đáp: “Không quan hệ tới ta.”

“A. Đích xác, xem ra sau khi đầu bị đập một cái, ký ức của ta trở nên lộn lộn. Nói đúng ra, đầu sỏ phạm tội phải là...” Ánh mắt Gregory đảo qua bốn phía, sau đó chỉ vào Rhodes đang ngồi ở góc phòng, “Vị nào đây?”

Một khắc Mundra và Rhodes bước vào, y đã nhận ra Rhodes. Dù Rhodes giấu mặt bằng áo choàng thùng thình, che lại thân hình, nhưng bộ dáng hẳn không chút do dự giờ sợ lên đã khảm thật sâu vào đầu Gregory, cho dù hóa thành tro cũng nhận ra!

Mundra hỏi: “Tại sao ngươi không đi tìm thích khách giết ngươi?”

Gregory đáp: “Nếu có thể, ta thực sự hy vọng hai vị có thể lưu lại một người sống để ta tra hỏi.”

Hayden đứng lúc chen ngang: “Tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nghe qua giống như Mundra và bạn đồng hành của em ấy cứu người.”

Gregory cười: “Nói như vậy cũng đúng.” Kỳ thật, sau khi tỉnh lại y cũng vạn phần kinh ngạc mình không chết, lại không lưu lạc thành vật thí nghiệm của pháp sư vong linh. Đương nhiên, y tuyệt đối không cảm kích hai vị pháp sư vong linh ngẫu nhiên nhân từ này, bởi vì y tin bọn họ tuyệt đối không phải xuất phát từ lý do thiện tâm gì. Y nhìn Mundra, đột nhiên khom người vươn tay, “Không biết ta có vinh hạnh được mời ngài nhảy một điệu hay không?”

Các quý tộc vẫn chú ý động thái của bọn họ sôi nổi ồ lên. Tình yêu đồng tính tuy không thấy nhiều lắm trên Mộng đại lục, nhưng cũng không bị kỳ thị, điều này liên quan đến quan niệm thừa kế độc đáo của Mộng đại lục. So với thừa kế cha truyền con nối, bọn họ để ý đến huyết thống hơn, chỉ cần có được huyết thống gia tộc là có được tư cách kế thừa. Đó cũng là một trong những nguyên nhân Soso và Ciro lập gia đình không bị cản trở. Một nguyên nhân khác đương nhiên là lúc ấy không còn người nào có thể ngăn cản quyết định của Ciro.

Cho nên hành động của Gregory vừa có thể lý giải là gia tộc Dana có thiện cảm với pháp sư vong linh, vừa có thể lý giải là bản thân y có cảm tình với Mundra.

Nhất thời, tiếng thầm thì khe khẽ cơ hồ át cả tiếng nhạc.

Hayden bình tĩnh nhìn y, khóe miệng treo một nụ cười không thể nhận ra, tựa hồ không để ý.

Ánh mắt của hắn khiến cho các tiểu thư quý tộc đang thất vọng đau thương vì lời đồn giữa hắn và pháp sư vong linh một lần nữa tỉnh lại, các tiểu thư có chút ái mộ Hayden thậm chí còn ác độc mong Gregory có thể cướp pháp sư vong linh đó đi.

Mundra nghiêng đầu, hồn nhiên không phát hiện tổ hợp kỳ lạ ba người bọn họ đã trở thành tiêu điểm của yến hội, “Khiêu vũ? Giống như nhóm xương khô vừa rồi sao?” Đó là cậu bắt chước những người khác mà bịa đại ra.

Gregory cười: “Có lẽ còn thú vị hơn.”

Mundra quay đầu nhìn Hayden, “Anh biết không?”

Khóe miệng Hayden cong lên, tươi cười càng thêm sáng lạn, “Biết.”

“Anh dạy tôi.” Mundra tự nhiên vươn tay kéo Hayden vào sân nhảy.

Gregory rất phong độ thẳng thắt lưng nhìn bọn họ rời đi, trên mặt từ đầu đến cuối vẫn mỉm cười, tựa như không hề xấu hổ vì bị cự tuyệt. Thản nhiên của y giành được không ít tâm tư thiếu nữ ở đây – nhất là trong trường hợp nguyên soái Hayden rõ ràng có giao tình không nhỏ với pháp sư vong linh họ.

Trong sân nhảy.

Hai tay Hayden ôm thắt lưng cậu, nhẹ giọng giảng giải bước nhảy.

Dù Mundra có thể chỉ huy xương khô khiêu vũ vô cùng tình tứ, nhưng năng lực hành động thực tế của bản thân cậu hiển nhiên so ra kém năng lực khống chế con rối của chính mình, chẳng những động tác cứng nhắc, hơn nữa luôn không theo kịp tiết tấu.

Có lẽ đây là sự khác nhau giữa pháp sư vong linh và kỵ sĩ, trong sân nhảy Hayden có thể xưng như cá gặp nước.

Hắn đầy thích thú nhìn bộ dáng cúi đầu buồn rầu của Mundra, hai chân cậu cố gắng tránh đạp vào giày hắn – dù có mấy lần là Hayden cố ý đặt chân vào dưới giày cậu. Hắn dường như vô cùng vui vẻ bị đạp vào chân sau đó nhỏ giọng kêu đau để nhìn thấy Mundra ảo não nhíu mày.

Bởi vì đây là điệu nhảy đầu tiên của hắn hôm nay, bạn nhảy lại là vị pháp sư vong linh trong truyền thuyết, cho nên chung quanh dần dần có rất nhiều quý tộc tò mò. Bọn họ mượn danh nghĩa khiêu vũ, không ngừng xoay đến gần hai người, cũng ra sức đánh giá pháp sư vong linh nhìn qua có chút giống con gái này, muốn tìm ra mị lực khiến nguyên soái để quốc không tiếc hết thấy cứu cậu từ tay Quang Minh thần điện. Nhưng bọn họ thất vọng rồi, bởi vì vị pháp sư này toàn bộ quá trình đều cúi đầu, hoàn toàn không nhìn thấy nghe

thấy cậu và Hayden trao đổi, nếu nhất định phải kể đến một câu, đại khái là nguyên soái Hayden nhỏ giọng hô đau, cậu sẽ nhăn chặt mày.

Chẳng lẽ hai người họ đã đạt tới cảnh giới không cần nói chuyện cũng biết suy nghĩ của đối phương? Nhưng cậu ta rõ ràng khiêu vũ không ra sao! Ngay cả vệt chết ở nhà bếp nhảy còn tao nhã hơn.

Tâm các tiểu thư và phu nhân quý tộc sắp hóa thành tro.

Nguyên soái đế quốc của các nàng, tình nhân đại chúng hoàn mỹ nhất anh tuấn nhất đế quốc từ nay về sau sẽ rơi vào tay một pháp sư vong linh vừa không anh tuấn kiệt xuất vừa không khả ái đáng yêu?

Thật khiến cho người ta khó có thể chấp nhận.

Khi Ciro bệ hạ chọn hoàng hậu Soso, trong lòng các nàng dù có nuối tiếc nhưng chúc phúc nhiều hơn. Bởi vì tất cả những người từng gặp bọn họ đều thừa nhận họ rất xứng đôi. Hoàng đế bệ hạ anh tuấn uy nghiêm, hoàng hậu đáng yêu mê người, khi hai người đứng cùng một chỗ, dường như không ai có thể chen vào giữa được.

Nhưng nguyên soái Hayden và pháp sư vong linh...

Quá không tương xứng mà!

Ánh mắt ghen tuông của các nàng tràn ra mù mịt, nhanh chóng bao phủ toàn bộ sân nhảy.

Thậm chí ngay cả khi Hayden và Mundra khiêu vũ xong dắt tay rời đi cũng không thể xóa được vị chua nồng nặc.

Cách sân nhảy không xa, phu nhân Lilian đang vung vẩy cây quạt trong tay bằng tốc độ thị giác khó có thể nhìn thấy, làm như bà sắp nóng đến mức bốc hơi.

“Mẫu thân.” Gregory đưa cho bà một ly nước chanh.

Phu nhân Lilian dừng quạt, cầm nước chanh uống một ngụm, thấp giọng oán giận: “Trời ạ. Con điên rồi. Sao phải đến gần tên pháp sư tà ác kia? Con không ngửi thấy mùi xác thối trên người nó sao? Nguyên soái Hayden cũng điên rồi! Anh ta quên giáo huấn của phụ thân rồi à? Phu nhân Nicole đáng lẽ phải quản giáo anh ta kỹ hơn!”

Gregory mỉm cười: “Bệ hạ đang cố gắng xúc tiến hợp tác với pháp sư vong linh.”

Tay nắm chén của phu nhân Lilian siết chặt. “Hừ! Xúc tiến hợp tác gì chứ, thật ra là muốn cứu Audis chứ gì? Không hiểu Audis kia mị lực đến đâu mà bệ hạ và ông nội của con đều phải lao tâm khổ tứ vì sống chết của nó.”

Gregory nói: “Trong cảm nhận của bọn họ, cậu ta là anh hùng đế quốc.”

“Đó là bởi vì lúc ấy con không ở Fariel.” Phu nhân Lilian oán hận, “Nếu lúc đó con ở đây, con nhất định còn biểu hiện xuất sắc hơn nó.”

Gregory đáp: “Có lẽ.” Điều này hẳn từng trộm nghĩ tới không chỉ một lần, cuối cùng lại không thể không thừa nhận mình bại bởi Audis. Không phải vì sức chiến đấu của Audis cao hơn, mà vì y không thể khẳng định mình có thể đánh đổi tính mạng cho đế quốc ở thời khắc mấu chốt không.

Người đã chết thì cái gì cũng không có.

Y e ngại điểm này.

Đây là điều y ý thức được khi bị Rhodes đánh ngất xỉu.

Nhưng phu nhân Lilian không nghĩ vậy, tựa như trong mắt mỗi người mẹ đều có đứa con độc nhất vô nhị, bà cũng tương tự. “Không phải có lẽ! Là nhất định. Ta tin tưởng con ta là người thừa kế ưu tú nhất của gia tộc Dana. Nếu không phải nhìn đến điểm ấy, ông nội con sẽ không lấy tên con tổ chức yến hội. Ta nghĩ, có lẽ ông ta đã suy nghĩ thông suốt, Audis cứu không được nữa, con mới là người thừa kế duy nhất và thích hợp nhất của gia tộc Dana.”

Gregory nói: “Ông đang an ủi con.”

Phu nhân Lilian sửng sốt, “An ủi?”

Gregory nói tiếp: “Duy trì cân bằng giữa con và Audis.”

Phu nhân Lilian cau mày: “Nghĩa là thế nào?”

Gregory giải thích: “Vì cứu Audis mà ông ấy nợ ân huệ rất nhiều người, dùng rất nhiều tiền. Yến hội này, chính là bồi thường nhỏ của ông ấy cho con.”

Phu nhân Lilian cắn môi, “Hóa ra ông ta vẫn chưa quyết định người thừa kế sao? Một buổi yến hội đã muốn tống cổ chúng ta, quá tiện lợi rồi.”

Gregory còn muốn giải thích, nhưng bị cắt ngang bởi lời thông báo từ ngoài cửa.

“Hoàng hậu hạ giá lâm!”

Thông báo thành linh khiến tất cả mọi người ngơ ngẩn, lập tức nhận ra mình phải tuân thủ lễ nghi.

Soso mặc một thân lễ phục trắng xuất hiện ở cửa phòng yến hội. Keane giống như thần hộ mệnh theo sát cậu phía sau hai bước.

Các quý tộc đều khom lưng hành lễ với Soso, còn pháp sư vong linh đứng thẳng tắp, trợn to hai mắt tò mò đánh giá vị hoàng hậu để quốc có được lửa giận tinh linh trong truyền thuyết. Ngoại lệ duy nhất là Rhodes, hần phi thường quen nếp hành lễ.

Kỳ thần lần này Soso xuất hiện mang sắc thái chính trị nồng đậm, biểu thị thái độ của hoàng đế đối với việc pháp sư vong linh gia nhập đế quốc cho quý tộc và chính pháp sư vong linh, đồng thời tạo cả hướng giải hòa với Quang Minh thần hội. Nếu Quang Minh thần hội truy cứu việc này, Ciro hoàn toàn có thể lấy hành vi riêng của hoàng hậu để giải thích, có ý nghĩa khác xa với đích thân hoàng đế đến.

Soso và Gregory, phu nhân Lilian nói vài lời xã giao xong, đi đến trước mặt Mundra.

“Cậu thật sự là Mundra?” Soso giương to mắt, kinh ngạc nhìn cậu. Mundra mặc đồ nam hiển nhiên không xuất sắc bằng khi mặc đồ nữ, nhưng đôi mắt đen sáng rực vẫn khiến người khác khắc sâu ấn tượng. Cậu mỉm cười, vươn tay cho cậu bé, “Rất vui vì cậu bằng lòng gia nhập đế quốc.” n oán năm đó dường như đều biến mất trong nụ cười này.

Mundra cúi đầu nhìn cậu vươn tay, hơn nửa ngày mới nắm chặt, sau đó không chịu buông lỏng nữa. Tuy không thể lấy bàn chải chà tới chà lui trên cánh tay trắng nõn mịn màng trước mặt mọi người, nhưng dùng ánh mắt chà cũng được.

Hai người cầm tay thật lâu, lâu đến mức tất cả mọi người đều chú ý.

Tuy Soso muốn rút tay về, nhưng giáo dưỡng tốt đẹp khiến cậu nhận được thôi thúc muốn trực tiếp rút tay, chỉ nhỏ giọng hỏi: “Tay ta có gì không đúng sao?”

Mundra hỏi: “Tay ngài có dễ hút nước không?”

Soso đáp: “Tắm xong phải dùng khăn mặt lau khô tay.”

Mundra nói: “Lỗ chân lông rất nhỏ, mặt ngoài thực trơn bóng, dùng nước thuốc gì cũng không chà mất từng khối từng khối, là làn da rất tốt.”

Mặc dù không biết cậu bé nói nước thuốc là nước thuốc gì, nhưng Soso nghe hiểu câu làn da rất tốt. Cho nên cậu ngượng ngập trả lời: “Cám ơn.”

Hayden yên lặng nắm chặt tay Mundra, nhẹ tách tay bọn họ ra, “Không bằng chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Soso khoan khoái hồi đáp: “Được.” Dù đã trở thành hoàng hậu của một trong hai đại đế quốc ở Mộng đại lục, dù trong rất nhiều trường hợp ở rất nhiều thời điểm phải gánh vác trách nhiệm hoàng hậu, dù bản thân cậu rất cố gắng thành một vị hoàng hậu đủ tư cách, nhưng có những lúc vẫn lơ đãng toát ra tia hồn nhiên hoàng đế hạ tự mình bảo vệ.

Yến hội khởi xướng trên danh nghĩa Gregory cuối cùng đã ổn định quan hệ giữa pháp sư vong linh và đế quốc, sau đó, có rất nhiều pháp sư vong linh đến hưởng ứng lệnh triệu tập, đế quốc căn cứ vào tình huống của bọn họ, ủy nhiệm những trọng trách khác nhau.

Đế quốc và pháp sư vong linh liên tục tiếp xúc rốt cục khiến cho Quang Minh thần hội phát ra kháng nghị bất mãn.

Vì thế, Ciro đặc biệt mời tư tế của Quang Minh thần hội đến cùng hội thảo với pháp sư vong linh cứu chữa Audis. Lời mời này đương nhiên bị Quang Minh thần hội từ chối. Giáo hoàng vẫn đồng ý cứu người, nhưng cường điệu tuyệt đối không thể ở chung một chỗ với pháp sư vong linh!

Ciro phát công hàm cảm tạ quan tâm của ông ta với Audis, về phần bài xích của ông ta với pháp sư vong linh thì lựa chọn ngoảnh mặt làm ngơ.

Trong lúc Ciro và giáo hoàng quan hệ “hài hòa”, Rhodes đã bọc kín như bưng và Mundra cùng được đưa đến mật thất của gia tộc Dana.

Audis bị đóng băng trong quan tài thủy tinh được nâng ra.

Trong mật thất ngoại trừ Mundra, Rhodes và Murdoch, còn có Frank, Hayden, Soso, Gregory cùng với Olivia và Vincent vừa gấp gáp trở về vì chuyện này.

Vincent lôi ra một tờ giấy, nói: “Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu làm tan băng.” Ông ta vươn tay, chậm rãi hóa giải thủy nguyên tố trong băng, sau đó tản ra.

Tầm mắt mọi người đều dán chặt vào quan tài thủy tinh.

Frank thậm chí không nhận được nắm cánh tay Hayden. Hayden an ủi vỗ lưng cậu.

Động tác làm tan băng của Vincent cũng không chậm, nhưng với Murdoch và Frank mà nói, tựa như hai thế kỷ.

Thủy nguyên tố rốt cục hoàn toàn được hóa giải trên không trung, lộ ra thân thể trần trụi của Audis.

Gregory lấy một cái chăn đắp cho hắn.

Vincent cầm tờ giấy nói: “Bây giờ cần dùng chú ngữ đánh thức hắn.”

Mundra quay đầu liếc nhìn Rhodes.

Rhodes chần chờ gật đầu.

Mundra quay đầu lại lạnh nhạt bảo: “Không cần. Anh ta chết rồi.”

86. Chương 86: Tìm Kiếm Linh Hồn (sáu)

Chết?

Một câu nhẹ nhàng sơ sài của Mundra đóng băng toàn trường.

Hai tay Murdoch chống quải trường, chậm rãi đảo mắt qua Audis lẳng lặng nằm trên giường như đang ngủ say, thân thể run rẩy khó nhận ra.

Gregory đứng gần ông ta nhất, theo bản năng muốn vươn tay đỡ, nhưng khoảnh khắc sắp đụng tới góc áo liền dừng lại, sau đó yên lặng rút tay về, giống như chưa có gì phát sinh.

Hayden lo lắng nhìn Frank.

Sắc mặt cậu vẫn bình tĩnh, bình tĩnh đến mức giống như pho tượng không có ý thức, linh hồn yếu ớt vừa bị câu nói kia hút ra ngoài.

Olivia đánh vỡ im ắng như tờ, lạnh lùng nhìn Mundra, trong mắt tràn đầy hoài nghi, “Còn chưa đọc chú ngữ, người dựa vào đâu nói trò ấy đã chết?”

Mundra đáp: “Linh hồn anh ta không còn ở đây.”

Olivia cười lạnh: “Ta đoán kế tiếp người sẽ nói lời trong dự tính đúng không? Có phải người sắp bảo, dù sao trò ấy cũng chết rồi, thân thể không còn tác dụng nữa, cho nên dùng để làm vụ thi rất tốt?”

Mặt Mundra không đổi sắc: “Xác chết không có linh hồn không thể làm vụ thi.”

Olivia thu hồi khóe miệng chê cười, cau mày: “Người nói thật chứ?”

Rhodes nắm cổ phụ họa: “Là thật.”

Olivia nói: “Phương thức này chưa từng có người thử qua, có lẽ nguyên lý của nó sẽ vượt qua phạm vi lý giải của các người. Ví dụ như, linh hồn của Audis sẽ trở về từ thế giới khác.”

Mundra nghiêng đầu ngẫm nghĩ, tiếp tục trầm mặc.

Frank giống như đột nhiên giật mình tỉnh lại, hô hấp dồn dập, lão đạo vọt tới bên người Vincent, mong chờ nhìn ông ta, “Thỉnh ngài, không, cầu ngài thử xem. Đọc chú ngữ thử xem.”

Vincent quay đầu nhìn Olivia.

Olivia gật đầu.

“Được rồi.” Vincent lấy ma pháp trường, vừa khua tay vừa đọc chú ngữ trên giấy.

Tất cả ánh mắt đều nhìn Audis chăm chăm, sợ bỏ qua động tác khe khẽ tỉnh lại của hắn.

Nhưng không có.

Vincent đã niệm xong chú ngữ ba phút đồng hồ.

Audis vẫn giống một thi thể nằm trên giường, không hô hấp, không tim đập, không có phản ứng gì.

Bị Frank khẩn cầu, Vincent đọc một lần nữa, kết quả vẫn không thay đổi.

Vincent nói: “Phương pháp này chưa từng có người thử qua, khả năng thất bại rất lớn.”

Lửa hy vọng dần ảm đạm trong mắt Frank cuối cùng bị dập tắt.

Olivia hỏi: “Có biện pháp sửa chữa không?”

Vincent cười khổ: “Chưa từng có người làm thử tức là chưa từng có ai thất bại, chưa có người nào thất bại thì sao có người đi suy nghĩ biện pháp sửa chữa được?”

Frank thất hồn lạc phách đi về phía Audis, ngồi xuống bên giường, dùng đầu ngón tay quyền luyện vuốt ve gương mặt lạnh như băng của hắn.

Murdoch thở dài một hơi, chậm chậm đến bên cạnh, nhẹ nhàng đề bờ vai cậu: “Đứng lên đi đứa nhỏ. Nếu Audis nhìn thấy cháu ở bộ dạng này, nó sẽ không vui đâu.”

Frank cắn môi, cố gắng không để tiếng khóc của mình giãi vò ông lão cũng đang đau khổ, “Cháu thà để cậu ấy không vui, có lẽ như vậy, cậu ấy sẽ đứng lên, đứng lên tức giận với cháu.”

Murdoch nhắm mắt, “Nó sẽ không tức giận với cháu.”

“Mỗi lần cậu ấy tức giận sẽ giống như bây giờ, không nói một lời... quen thói xấu tính, tên đáng ghét này.” Frank không nhịn được run rẩy, vùi đầu thật sâu vào vai Audis, mong độ ẩm trong trí nhớ có thể lần nữa bao trùm chính mình. Nhưng cho dù chờ đợi bao lâu, vây quanh cậu vẫn mãi là lạnh lẽo và hư không.

Trong lúc đó, Hayden lén lút dịch đến phía sau Mundra, nhẹ giọng hỏi: “Có biện pháp nào gọi được linh hồn cậu ấy về không?” Hắn không dám lớn tiếng, tránh đáp án phủ định của Mundra lần thứ hai tổn thương Frank và Murdoch đang đau lòng muốn chết.

Mundra cúi đầu trầm tư một lúc lâu, hiển nhiên vấn đề này vượt qua phạm trù tri thức thường ngày của cậu, khiến cậu không thể không nghiêm túc suy nghĩ: “Nếu linh hồn anh ta đủ mạnh, có lẽ có thể.”

Ánh mắt Hayden sáng lên, ngay cả Vincent và Olivia đứng cạnh cũng nhìn lại đây.

Mundra nói: “Có điều tinh thần lực của anh ta đã tiêu hao hết, ý thức linh hồn rất yếu ớt.”

Hayden hỏi: “Cho nên?”

Mundra nói: “Linh hồn suy yếu sẽ bị ăn sạch.”

Thân thể Murdoch chấn động, quay đầu nhìn.

Frank cũng nghe được những lời này, ngẩng đầu, mờ mịt quan sát cậu hồi lâu, đột nhiên kịp phản ứng, qua quýt lau nước mắt, vội vàng hỏi: “Hiện giờ nếu chúng ta tìm được linh hồn cậu ấy, có phải sẽ có thể cứu được cậu ấy không?”

Hayden nói: “Linh hồn người chết đi nơi nào?”

“Vong linh giới.” Mundra đáp, “Trừ phi biến thành vu thi và kỵ sĩ vong linh, như vậy linh hồn sẽ ở lại thế giới này.”

Olivia hỏi: “Cho nên vu thi và kỵ sĩ vong linh vẫn có linh hồn à?”

Mundra gật đầu: “Đúng vậy.”

Olivia hỏi tiếp: “Bọn họ có ý thức không?”

Mundra ngẫm nghĩ: “Tôi chỉ có thể đơn phương ra mệnh lệnh.”

Frank một lần nữa dấy lên hy vọng, kích động bước lại, “Nếu tìm được linh hồn Audis, cậu ấy có thể sống lại không?”

Mundra đáp: “Không biết.” Cậu đoán Audis chết bởi vì linh hồn của hắn đã không còn ở thế giới này, không thể cảm ứng thấy. Nhưng thân thể hắn vẫn luôn bị đóng băng, còn bảo quản rất khá. Nếu chú ngữ của Vincent có tác dụng, không chừng có thể cứu được. Đối với điều này, cậu cũng rất ngạc nhiên.

Frank hỏi: “Vong linh giới ở đâu?”

Mundra nói: “Cậu có thể tự sát, tự khắc sẽ đến đó.”

Frank ngẩn ngơ: “Nhất định phải chết mới đến được?”

Mundra đáp: “Đó là nơi người chết ở.”

Vincent nói đầy thâm ý: “Hmm, trước kia ta vẫn cho rằng vong linh giới chỉ là lời đồn, nếu vong linh giới thật sự tồn tại, vậy lời đồn Mundra giữ chìa khóa đi vong linh giới có phải sự thật không?”

Frank đang uể oải chột ngắc đầu, hai mắt sáng ngời nhìn Mundra.

Mundra không lên tiếng.

Hai tay Hayden đáp trên vai cậu, dịu dàng hỏi: “Nơi đó rất nguy hiểm sao?”

Mundra nói: “Thầy bảo không thể đi.”

Frank há miệng thở dốc, lập tức thất lạc nhắm mắt.

Mọi người lại trầm mặc.

Tuy Frank và Murdoch rất muốn cứu Audis, nhưng không thể cưỡng ép Mundra mạo hiểm vì bọn họ, cho dù bọn họ kéo đi, chưa chắc Mundra đã nghe. Về phần Vincent, Olivia và Hayden càng là ba trụ cột lớn của đế quốc, dù họ sẵn lòng đi, bọn họ lại không thể ích kỷ như vậy.

Frank cúi đầu, hai tay nắm chặt vạt áo. Vốn tưởng rằng sự tình có thể chuyển biến, nhưng hóa ra, chỉ là nhảy từ một ngõ cụt này vào ngõ cụt khác mà thôi.

Vincent đóng băng Audis lại, Murdoch phất người khiêng về mật thất.

Đoàn người mang theo tâm sự rời đi.

Trên đường về, Rhodes trình trọng cảnh cáo: “Ngàn vạn lần đừng đáp ứng đi vong linh giới.”

Mundra không lên tiếng.

Rhodes nói: “Dù ngươi có mang linh hồn Audis về được, hắn cũng không thể sống lại.”

Mundra kinh ngạc nghiêng đầu, “Tại sao?”

Rhodes đáp: “Vong linh giới là nơi linh hồn tụ tập, linh hồn Audis nếu như không bị cắn nuốt thì chính là cắn nuốt những linh hồn khác, biến thành linh hồn mạnh mẽ hơn. Thân thể ban đầu của hắn sẽ không chịu đựng nổi.”

Mundra dừng bước, hít mắt: “Ông biết rất nhiều.”

Rhodes giận dữ: “Ta và thầy ngươi từng đi vong linh giới nhìn trộm, nó tạo thành ác mộng cả đời ta không thể giữ bỏ.”

Mundra hỏi: “Chỉ nhìn trộm thôi?”

Rhodes do dự một lát mới trả lời: “Để chế tạo vu yêu. Thầy ngươi định tách linh hồn từ trong thân thể ra, chờ luyện chế thân thể thành công lại đem linh hồn thả vào. Nhưng sau khi luyện chế thân thể thành công, chúng ta mới phát hiện linh hồn ban đầu trở nên quá yếu ớt, không thể tiến vào thân thể đã cải tạo, cho nên ta và thầy ngươi muốn đến vong linh giới tìm một linh hồn thích hợp.”

Mundra hỏi tiếp: “Tìm được không?”

Rhodes lắc đầu: “Chế tạo vu yêu không phải chuyện đơn giản, thời thời khắc khắc phải chú ý độ phù hợp giữa thân thể và linh hồn. Rất nhiều vu yêu không chịu nổi thống khổ trên cơ thể, thực ra là tốc độ lớn của linh hồn bọn hắn không đuổi kịp tốc độ cơ thể phát triển. Chúng ta vốn định làm thí nghiệm, đáng tiếc tài liệu không đủ. Vừa lúc thầy ngươi gặp Kastalon II đang tuần tra các địa phương, bèn dùng một quyển trục triệu hoán đổi lấy quyển được hoàng đế hỗ trợ sưu tập tài liệu. Ta và thầy ngươi ngồi mốc trong hoàng cung để quốc hơn một năm mới thu thập tư liệu được chỉnh tề.”

Nói tới đây, hắn dừng lại, dù Mundra thúc giục thế nào cũng không chịu nói thêm gì nữa. Nhìn ánh mắt khó hiểu của Mundra, Rhodes nhịn không được cười khổ. Làm sao hắn có thể nói cho cậu biết, bởi vì tham luyện hoàng cung vinh hoa phú quý, cho nên hắn trộm rời khỏi lão Mundra, khổ tâm học ma pháp thổ hệ, sau đó cõng kiện áo bào pháp sư vong linh rộng thùng thình che dấu toàn thân, hưởng ứng lệnh triệu tập trở thành một ma pháp sư cung đình có thể quang minh chính đại đi dưới ánh mặt trời và hưởng thụ quyền quý.

Cho dù hắn phản bội tình bạn giữa mình và lão Mundra, lão Mundra vẫn tìm được hắn, đưa cho hắn một quyển trục triệu hoán, để tránh khi thân phận hắn bị vạch trần sẽ lâm vào nguy hiểm. Quyển trục này hắn vẫn không dám dùng, vô luận ở thời khắc nguy hiểm cỡ nào, hắn đều lưu giữ, mãi đến khi Mundra bị Quang Minh thần hội đưa lên đài hỏa hình – cũng chỉ sử dụng dưới tình huống như thế, hắn mới cảm thấy mình không cô phụ tình cảm của lão Mundra khi đưa cho hắn quyển trục này.

87. Chương 87: Tìm Kiếm Linh Hồn (bảy)

Khi bọn họ trở lại nơi ở, đã là chạng vạng.

Nhà ăn biệt thự bày đồ ăn lên bàn, để cho người đến lấy. Các pháp sư vong linh khác đang trầm mặc chiếm cứ một khu vực nhỏ trên bàn lớn, duy trì khoảng cách một cánh tay với người khác. Thấy Mundra tiến vào, các pháp sư vong linh đều dừng động tác ăn. Dù Mundra không tận lực phô trương thân phận, bọn hắn vẫn nghe đến cái tên này. Đối với pháp sư vong linh, Mundra tuyệt đối không phải một cái tên thân thiện.

Mundra như không phát hiện bọn họ đề phòng mình, ngồi xuống đầu còn lại của bàn lớn cùng Rhodes, thản nhiên bắt đầu ăn.

Các pháp sư vong linh khác quan sát một lát, thấy bọn họ ngoại trừ ăn cơm không làm gì dị thường, mới tiếp tục cùng ăn, có điều động tác rõ ràng nhanh gấp hai ba lần.

Chờ Mundra và Rhodes ăn xong, trong phòng chỉ còn lại hai người họ.

Rhodes nuốt tảng thịt bò cuối cùng, dùng khăn ăn lau miệng, nghi hoặc nhìn Mundra: “Người ăn cũng không ít, tại sao không béo lên được nhỉ?”

Mundra nói: “Bởi vì tôi ăn thịt bò.”

Khóe miệng Rhodes co giật, “Ta xác định cái ta vừa nuốt vào cũng không phải thịt người.”

Mundra quay đầu đánh giá hắn.

Rhodes hỏi: “Nhìn cái gì?”

Mundra đáp: “Có lẽ thuộc tính của ông và nó giống nhau.”

Rhodes: “...”

Đến tối, Rhodes ngẫm lại tình hình hôm nay, sợ để quốc sai người chạy tới thuyết khách, vẫn không yên lòng chạy sang ân cần dạy bảo Mundra đang nghiêm túc chà vu thi: “Tuyệt đối không được đi vong linh giới, ít nhất hiện tại không thể đi.”

Mundra nâng tay vu thi: “Ông chà khối này không kỹ.”

“Chỗ nào?” Rhodes đến gần.

“Chỗ này có một nơi dày hơn.” Mundra bắt bẻ.

Rhodes nói: “Ừ nhỉ, có lẽ chà không đều... mà ta có định triển lãm nó đâu.”

Mundra lôi nước thuốc ra nhỏ một giọt, khối màu lục dày bị pha loãng.

Rhodes nhìn cậu cẩn thận để ý chi tiết, lắc đầu: “Người còn xoi mói hơn cả lão Mundra.”

Cửa đột nhiên bị gõ nhẹ.

Rhodes cả kinh, theo bản năng chạy ra ban công, rất nhanh lại lộn trở về, ngựa quen đường cũ mở tủ quần áo chui vào, nhẹ nhàng đóng cửa tủ.

Bên này, Mundra vừa lúc mở cửa.

Frank do dự đứng ở cửa, vẻ mặt bất an, “Thật có lỗi, quấy rầy ngài nghỉ ngơi.”

Mundra nói: “Ta đang đợi cậu.”

Frank sửng sốt, “Ngài biết ta muốn đến?”

“Khi ta rời đi, ánh mắt cậu nói điều đó.” Mundra nghiêng người.

Frank kích động bước về phía trước một bước, lại sợ mạo phạm đến cậu, cẩn thận lui về sau nửa bước mới mở miệng: “Vậy ngài nhất định biết ý đồ đến đây của ta.”

Mundra trả lời: “Cậu muốn đi cứu Audis.”

Frank kiên định: “Đúng.”

Mundra khó hiểu nhìn cậu, “Vong linh giới rất nguy hiểm.”

Frank nói: “Trong đời ai cũng có một người dù phải trả bất cứ giá nào vô luận phải chịu nguy hiểm đến đâu cũng muốn cứu.”

Đầu Mundra bất giác nghiêng sang một bên, trong óc hiện lên hình ảnh Hayden một mình xông vào đài hỏa hình, bảo vệ mình sau lưng, mơ hồ nắm được đáp án.

Frank cố kiềm chế giọng nói của mình không cho nó run rẩy vì khấn trương, “Ta biết yêu cầu của ta có lẽ thật quá đáng, ngài hoàn toàn có thể từ chối. Nhưng, nhưng ta vẫn muốn nói ra... Ngài có thể cho ta mượn chìa khóa đến vong linh giới được không?” Ánh mắt cậu gắt gao dán vào cậu bé, đồng tử hơi co rút, hít thở yếu ớt như thể bất cứ lúc nào cũng có thể ngưng trệ.

“Không thể.” Mundra đáp.

Hô hấp của Frank dừng lại, lập tức thở dài một hơi. Cậu gục đầu xuống, hai tay kéo chặt vạt áo, rất muốn thẳng sống lưng, dùng từ ngữ thỏa đáng chấm dứt buổi gặp này, sau đó giữ thể diện rời đi, nhưng cơ thể lại không nghe đầu óc sai khiến, cánh tay chậm chạp chỉ khẽ run rẩy.

“Chìa khóa vong linh giới là một câu chú ngữ.” Mundra sau đó chậm rãi nói tiếp, “Chỉ có pháp sư vong linh mới có thể mở ra.”

Hai vai Frank hạ xuống, ngẩng đầu hỏi: “Nếu ta có thể tìm được pháp sư vong linh, ngài có sẵn lòng...”

Mundra cắt ngang: “Trừ phi pháp sư vong linh cậu tìm là ta.”

Tư duy của Frank rõ ràng trở nên trì độn, tim đập loạn nhịp hỏi lại: “Tìm ngài?”

Mundra mặc kệ lời vừa rồi của cậu ta rõ ràng mang theo ý nghi vấn, phi thường trang trọng gật đầu: “Ta bằng lòng với cậu.”

Frank lúc sau mới lấy lại tinh thần, không dám tin mở to hai mắt: “Ngài, ngài thật sự bằng lòng... theo giúp ta sao?”

Mundra nói: “Vong linh giới là điện phủ trong cảm nhận của mỗi pháp sư vong linh.”

Frank kích động nắm bờ vai cậu: “Cám ơn!”

Mundra nói tiếp: “Có điều ta cần một ít tài liệu.”

Frank đáp: “Đương nhiên, cần cái gì ta đều toàn lực phối hợp!” Dù cậu không thể làm được, tin rằng gia tộc Dana nhất định có thể làm được.

Mundra đưa một tờ giấy đã chuẩn bị sẵn cho cậu ta.

Frank thế mới biết câu “Ta đang đợi cậu” là thật lòng, càng cảm thấy cảm động, mặc kệ Mundra đi vong linh giới với mục đích gì, với cậu mà nói, đều là ánh lửa hy vọng giữa đêm đen tuyệt vọng, ý nghĩa không tầm thường. Cậu trịnh trọng thề: “Dù Audis có thể cứu được hay không, ta đều cảm kích ngài suốt đời. Nếu ta chết, ngài có thể biến ta thành vu thi. Nếu ta không chết, ta cũng sẽ cố hết sức hoàn thành bất cứ yêu cầu gì ngài đề xuất.” Cậu cẩn thận cất tờ giấy vào túi không gian, sau đó hành lễ cáo biệt của bề dưới với bề trên. Khi cậu xoay người, lại nhìn thấy Hayden đang đứng trong hành lang, xem ra đã đứng rất lâu.

“Nguyên soái.” Cậu thở nhẹ. Câu chuyện của Mundra và Hayden đã lan truyền khắp Fariel, cho nên cậu biết rõ Hayden đã từng vì Mundra làm ra hành động điên cuồng thế nào, mà vừa rồi cậu vì tư tâm kéo Mundra vào một nguy hiểm khác, điều này khiến cho ánh mắt cậu trở nên mất tự nhiên.

Hayden mỉm cười.

Frank thấp thỏm bước về trước, khi lướt qua, Hayden đột nhiên nói: “Cậu nói rất đúng, ai cũng có một người dù phải gặp nguy hiểm cũng muốn cứu.”

Frank dừng bước, Hayden đã đi tìm Mundra, hai người đứng ở cửa liếc mắt nhìn nhau, không nói gì cùng đi vào phòng. Cửa nhẹ nhàng đóng, bỏ lại những người khác ở một thế giới khác. Trong lòng cậu nhất thời sinh ra một cổ hăm mộ cực kỳ.

Nhưng trò chuyện giữa Hayden và Mundra hiển nhiên không lãng mạn và ảm áp như Frank tưởng tượng. Trên thực tế, Hayden hiện đang phi thường tức giận, không chỉ tức Mundra, còn tức cả bản thân. Tức Mundra dễ dàng đáp ứng đi vào nơi nguy hiểm, càng tức tư tâm của mình. Bởi vì tiềm thức hẩn muốn Mundra lưu lại, chẳng sợ đây là đường sống duy nhất của Audis.

“Ta có thể mời một vị pháp sư vong linh.” Hayden ẩn ý mở miệng, “Nếu chìa khóa vong linh giới chỉ có thể mở bởi vong linh pháp sư.”

Mundra ngẩng đầu nhìn hắn, “Tôi chính là pháp sư vong linh.”

Hayden cười khổ: “Ta hy vọng có thể chọn người khác.”

Mundra đáp: “Tôi sẽ đá hắn ra khỏi danh sách.”

.....

Ngay cả ta cũng đá ra hả?

Rhodes trốn trong tủ bất bình nghĩ. Trước đó hắn còn tức giận Mundra tự tiện đồng ý đến vong linh giới, nhưng hiện tại hình như cơn giận đã chuyển hướng rồi.

Hayden nắm lấy tay cậu, ngón tay yêu thương vuốt ve ngón út đã được bao bọc lại. “Hy vọng đây sẽ là vết thương cuối cùng trên người em.”

Mundra trầm mặc hồi lâu mới nói: “Anh sẽ đi cùng tôi chứ?”

Bàn tay vuốt ve ngón út của cậu khẽ ngừng, Hayden hỏi ngược lại: “Em hy vọng ta đi cùng em sao?”

Mundra gật đầu.

Hayden lại hỏi: “Không phải em bảo tạm thời chúng ta không nên gặp mặt sao?” Dù vào lúc này hỏi như thế có vẻ thật hẹp hòi, nhưng thực sự hắn cứ canh cánh mãi những lời này trong lòng.

Mundra nói: “Anh mà ở bên, tôi sẽ phân tâm.”

Hayden nhướn mày: “Phân tâm cái gì?”

“Không biết.” Mundra đáp, “Tôi sẽ không kiếm được mà nhìn anh. Như thế không tốt, nghiên cứu cần phải chuyên tâm.”

Hayden mừng thầm nhếch miệng cười.

“Có điều,” Mundra dừng lại giây lát, rồi nói tiếp, “Anh không ở cạnh, tôi cũng phân tâm như vậy.” Cậu lôi vu thi cướp từ tay Rhodes ra, xách một bàn tay đưa cho Hayden xem, “Vẫn không tô đều được.”

Thẩm mỹ của kỳ sĩ và ma pháp sư hiển nhiên là chênh lệch khá với pháp sư vong linh. Song Hayden biết pháp sư vong linh bé nhỏ của hắn đang buồn rầu vì chuyện này, hắn an ủi cậu: “Ta thấy như thế rất đẹp rồi.”

Mundra rút một bàn chải từ túi không gian ra, oán giận: “Bàn chải không thuận tay.”

Hayden nhớ tới bàn chải cậu không mua được ở thành Dans, mà nói đúng ra hắn cũng có lỗi một phần, liền thuận miệng bảo: “Không bằng ngày mai ta mang em ra phố nhìn xem, biết đâu sẽ tìm được một cái vừa ý.”

Hai mắt Mundra sáng ngời, “Fariel có bán bàn chải à?”

“... Chắc là có.”

88. Chương 88: Tìm Kiếm Linh Hồn (tám)

Hayden vừa đi, Rhodes lập tức nhảy từ trong tủ quần áo ra, vô cùng đau đớn chỉ vào Mundra quát: “Người cư nhiên muốn đi vong linh giới?! Người nghe không hiểu lời ta kể à?”

Mundra nghĩ nghĩ: “Ông kể chẳng thú vị gì cả.”

Rhodes nhìn cậu một lúc lâu, hồ nghi hỏi: “Người thật sự có chìa khóa đi vong linh giới sao?”

Mundra đáp: “Có.”

Rhodes nói: “Mở cửa vong linh giới không phải chuyện đơn giản! Lúc ấy lão Mundra cũng chỉ có thể miễn cưỡng mở ra một khe nhỏ. Trời biết, thời điểm ta chen vào tí nữa đứt nửa người!”

Mundra hỏi: “Thầy thì sao?”

“Lão không sao.”

Mundra nhìn bụng hân.

Rhodes cúi đầu nhìn, gầm gừ: “Đây không phải trọng điểm!”

Mundra nói: “Tôi sẽ cẩn thận chú ý bản thân.”

Rhodes sững sốt, tựa hồ không ngờ cậu đột nhiên nói được một câu chín chắn như vậy, trong lòng nhất thời có chút cảm động, lập tức tỉnh ngộ: “Không được chuyển đề tài. Hiện tại ta đang nói đến vong linh giới. Ta và sư phụ người mới chỉ dám đi loanh quanh lối vào, còn người lại muốn đi tìm linh hồn. Người có biết ở vong linh giới nhiều nhất là cái gì không? Nơi đó linh hồn nhiều không đếm xuể, người làm sao tìm được?”

Mundra chống má: “Đến đó rồi tính.”

Rhodes nói: “Người có thể đợi lớn hơn một chút, hoặc là thu thập vài vụ thi mạnh mẽ hơn đã.”

“Nếu tìm được linh hồn đủ mạnh, lại tìm được thi thể thích hợp, vậy có thể chế tạo vụ yêu rồi đúng không?” Giọng điệu của Mundra tràn đầy tinh thần, đôi mắt lập lòe phát sáng.

Rhodes nhìn bộ dáng của cậu, đột nhiên cảm thấy mình có nói gì nữa cũng phí công. Lúc lão Mundra muốn đi vong linh giới cũng là cái mặt quái đản này, mà chính mình khi ấy sao ngu thế, hồ đồ để bị kéo vào mỹ cảnh lão miêu tả.

Hân ngẫm nghĩ: “Nếu người nhất định muốn đi, phải mang ta cùng đi. Chí ít ta từng đến đó.”

Mundra nói: “Được.”

Danh sách Mundra giao cho Frank còn chưa thu thập xong, cho nên bọn họ tạm thời chưa phải đi. Có điều cậu vẫn dậy rất sớm, bởi vì sáng nay Hayden cưỡi ngựa đến đón cậu đi mua đồ.

Đây là lần thứ hai Hayden dẫn Mundra đi mua sắm, lần đầu tiên là dẫn cậu đi mua trang phục thiếu nữ.

Hayden ngồi trên lưng ngựa, ôm Mundra khoan thai ngắm phong cảnh hai bên đường, bỗng nhiên hỏi: “Váy ta tặng em còn giữ không?”

“Còn?” Mundra không chút do dự lôi từ túi không gian ra.

Khóe miệng Hayden khẽ nhếch, nhớ đến cô gái nhỏ đáng yêu cài nơ bướm thuở ban đầu kia.

Mundra quay đầu hỏi: “Anh muốn tôi mặc nó à?”

Hayden xoa đầu cậu, “Em thế này là tốt lắm rồi.” So với thân phận hiện tại của Mundra, hân lạng lẽ thờ dài.

Mundra lại quay đầu về, nhưng không cất váy vào túi không gian, “Nếu anh muốn, tôi có thể mặc.”

“Em không thấy khó chịu sao?” Hayden nghĩ, nếu có tên nào yêu cầu hân mặc váy, hân nhất định khiêu chiến với tên đó! Là một trang nam nhi, hân tuyệt đối không chịu đựng được sự sỉ nhục như vậy. Đương nhiên, suy nghĩ của Mundra luôn khác người thường.

Mundra đáp: “Đều là quần áo cả thôi.”

Hayden ngẩn người, trực giác cảm thấy có chỗ không ổn, nhưng không thể phản bác.

May là rất nhanh họ đã đi vào khu phố buôn bán phần hoa nhất của Fariel sau khi xây dựng lại. Hai người xuống ngựa, Hayden nắm tay kéo Mundra vào cửa tiệm bên cạnh. Đây là một cửa tiệm bán vật dụng hàng ngày, hàng hóa trên giá rực rỡ muôn màu. Hayden vòng quanh hai vòng mới tìm được chậu bạc đựng bàn chải. Trong chậu đặt tổng cộng ba loại bàn chải lớn vừa bé, Mundra cầm lên tay quét thử, sau đó lắc đầu.

“Ngài cảm thấy không hài lòng chỗ nào ạ?” Chủ cửa tiệm đứng sau lưng họ hỏi.

Mundra nói: “Lông cứng quá.”

Chủ tiệm đáp: “Như thế mới có thể chùi bụi được, xin hãy tin ta, nó tuyệt đối sẽ không cào xước bất kỳ dụng cụ nào trong nhà ngài đâu.”

Mundra nói: “Không phải để chà dụng cụ.”

Chủ tiệm hỏi: “VẬY ngài muốn chà gì ạ? Có lẽ tôi có thể gợi ý giúp ngài.”

Mundra đáp: “Xác chết.”

Chủ tiệm: “...”

Hayden và Mundra bị cung kính tiễn đưa ra khỏi cửa tiệm, chủ tiệm lại cam đoan lần nữa bọn họ chỉ là một cửa tiệm bán vận dụng bình thường, tuyệt đối không cất chứa xác chết gì hết, cũng không bán bất cứ thứ gì liên quan đến xác chết. Nếu không phải vì không biết tên của Hayden và Mundra, ông chủ cửa tiệm gần như muốn viết lên bảng hiệu miễn tiếp đón họ.

Hayden sợ Mundra thất vọng, vội nói: “Chúng ta đi tiệm khác xem sao.”

Mundra thở dài: “Nơi này không có cửa tiệm cung ứng cho pháp sư vong linh.” Cậu nhớ thành Dans quá à.

Nhìn thấy tiếc nuối nhàn nhạt trong mắt cậu, Hayden bỗng dâng lên xúc động muốn biến hết tất cả cửa tiệm ở Fariel thành tiệm bán đồ chuyên dụng cho vong linh pháp sư để dụ dỗ cậu lưu lại.

Dụ dỗ cậu lưu lại?

Hắn bị chính ý nghĩ của mình dọa sợ.

Hayden hiểu rõ Mundra rất đặc biệt với mình, cũng rõ ràng tình cảm bản thân không liên quan đến giới tính của cậu, nhưng mà, giữ cậu lại đồng nghĩa với một việc quyết định cột chặt tương lai của mình và cậu vào nhau, từ nay về sau sẽ gánh vác trách nhiệm của cả hai...

Vấn đề này đã vướng mắc trong lòng hắn lâu lắm, nhưng những lúc đầy đủ lý trí hắn khó mà đưa ra quyết định được, không ngờ trong lúc vô tình, hắn nhận ra đáp án hình như đã tồn tại trong đầu, chẳng qua trước đó chưa hiện rõ mà thôi.

Mundra đi vài bước, thấy Hayden vẫn đứng nguyên tại chỗ, nghi hoặc hỏi han: “Muốn ngồi đây nghỉ chút à?”

Hayden hoàn hồn, nhìn thấy người đứng dưới ánh mặt trời bình tĩnh trông ngóng, trong lòng bỗng nhồi đầy cảm giác thỏa mãn.

Cậu là pháp sư vong linh, thân phận này sẽ mang lại cho hắn rất nhiều phiền toái.

Cậu là con trai, điều này có nghĩa hắn sẽ gặp phải quần cảnh xấu hổ như Ciro, phải chọn một đứa trẻ từ dòng nhánh của gia tộc làm con thừa tự.

...

Nhưng mà, cậu thật kiên cường.

Bất luận là đối mặt với đối thủ hùng mạnh cỡ nào, cậu đều điềm tĩnh tự nhiên.

Cậu thật thông minh.

Mặc dù vì thái độ thờ ơ với mọi sự và đáng về ít nói ít lời khiến nó mờ nhạt đi.

Cậu thật chấp nhất.

Có lý tưởng của riêng mình, và bền bỉ theo đuổi.

Cậu thật dũng cảm.

Cậu thật thiện lương.

...

Hayden phát hiện bản thân có thể không cần nghỉ ngơi mà kể ra ưu điểm của cậu. Thì ra trong lúc vô tình, mỗi một cử chỉ của cậu đều đã được mình xem ở trong mắt nhớ ở trong lòng. Có lẽ, đã đến lúc công bố đáp án rồi nhỉ?

Là một kỵ sĩ, quyết đoán là ưu điểm phải có.

Hắn nhìn bóng dáng chui tới chui lui bên giá hàng, khóe miệng không kiềm được treo lên một nụ cười vừa dịu dàng vừa cứng chiều.

Mundra bỗng giơ một bàn chải đi về phía hắn, “Cái này mà bỏ lông đi, không tồi.”

Chủ tiệm này giờ vẫn theo sau kêu lên: “Bàn chải mà không có lông thì còn gọi gì là bàn chải?”

Mundra nói: “Cầm rất thích tay.”

Hayden móc ra một nén bạc đưa cho ông chủ.

Chủ tiệm mặt mày hớn hởi: “Không bằng đến xem những bàn chải khác đi, có lẽ cậu sẽ tìm được cái có lông ưng ý đấy.” Gã nói xong, phát hiện Mundra đang vuốt râu mép mình một cách kỳ dị, không khỏi rùng mình một cái hỏi: “Có gì không đúng sao?”

Mundra nghiêm túc nhìn ông ta: “Râu mép của ông có bán không?”

“...”

Hayden và Mundra lại được mời ra ngoài.

Lần này chủ tiệm cực kỳ không khách khí, gã không ngừng gầm gừ cường điệu râu gã là tổ truyền đấy nhé, ông gã ba gã đều có bộ râu như thế, nếu gã bán râu đi nhất định sẽ bị trục xuất khỏi gia tộc.

Mundra nhìn cánh cửa bị đóng sầm kia, vẻ mặt nuối tiếc. Chòm râu kia rất là khá, màu sáng vừa phải, mềm mại, dồi dào co giãn.

Hayden lại gõ gõ cửa.

Chủ tiệm mở cửa, thấy bọn họ lại đến, đang tính rống tiếp, liền nhìn thấy một túi kim tệ xuất hiện trước mắt.

...

“Ta không phải kẻ bị tiền tài thu mua.” Ông chủ bị cạo sạch râu nói với họ, “Nhưng râu của ta thì phải.”

Vì thế Mundra sau khi đi dạo một vòng lớn, rốt cuộc đã mua được nguyên liệu làm bàn chải như ý.

Hayden thấy cậu yêu thích vuốt ve không rời tay, lòng cũng vui vẻ theo.

Mundra bỗng ngừng đầu, giơ đồ vật trong tay hỏi: “Gắn bàn chải như thế nào nhỉ?”

“...” Hayden bắt đầu nhớ lại quanh đây có xưởng sản xuất bàn chải nào không.

Một trận gió mạnh thành linh quét qua người cắt đứt suy nghĩ của hắn. Hayden quay đầu, liền nhìn thấy một thiếu niên đang cười ngửa của mình phóng về ngã tư đường bên kia.

89. Chương 89: Tìm Kiếm Linh Hồn (chín)

Trộm ngựa?

Hayden ngăn ra, vươn tay ôm chầm lấy Mundra đuổi theo.

Rõ ràng thiếu niên trộm ngựa không phát hiện chủ ngựa đã đuổi tới bên cạnh, vẫn chăm chú nằm sấp trên ngựa cười băng băng.

Mắt thấy ngựa sắp chạy ra đường cái, Hayden rút cuộc vươn tay đè đầu ngựa lại.

Ngựa như đâm phải một bức tường mềm mại, bị chặn cứng.

Thiếu niên vì xung lực mà bay về phía trước. Nhóc ta hoảng sợ kêu lên, đang nghĩ chắc sắp té ụch xuống đất, một đôi tay cực nhỏ đỡ được, đặt nhóc xuống. Chờ đến khi nhãi con quay đầu lại, đôi tay kia đã chẳng thấy đâu nữa.

Hayden ôm Mundra, cười mỉm nhìn thiếu niên đang sợ tới trắng bệch cả mặt: “Tại sao trộm ngựa của ta?”

Ánh mắt cậu nhóc kia lóe sáng, rất nhanh đã ưỡn ngực, kêu lên: “Anh có bằng chứng gì chứng minh nó là ngựa của anh?” Bộ dạng cậu ta khá là xinh đẹp đáng yêu, nhất là khi tức giận, hết như một búp bê được điều khiển tinh xảo, khiến người ta khó lòng nổi giận.

Hayden cười: “Không có.”

Con ngựa này không phải ngựa chiến, chỉ là một con ngựa bình thường trong nhà dùng để thay đi bộ, cho nên có ký hiệu hay không hẳn cũng không rõ lắm.

Thiếu niên tức thời hùng hồn: “Anh đương nhiên không có chứng cứ, bởi vì nó là ngựa của tôi! Tên của nó là Corinth, là bạn tốt nhất của tôi.”

Đây là lần đầu tiên Hayden nhìn thấy một người đã ăn trộm mà còn trộm một cách kiêu ngạo như thế, không khỏi ghen lời.

Mundra bỗng mở miệng: “Người có chứng cứ gì chứng minh nó là ngựa của người?”

Thiếu niên đáp: “Ta nói rồi, tên của nó là Corinth.”

Mundra nói: “Nếu thế, người là của ta.”

Thiếu niên lập tức nhảy dựng: “Cái gì mà ta là của người?”

Mundra đáp: “Vì tên của người là Corinth.”

Thiếu niên kêu lên: “Ai bảo tên ta là Corinth?”

Mundra khẽ nghiêng đầu: “Ta bảo.”

Thiếu niên phát cáu: “Tên của ta không phải là Corinth.”

“Từ giờ trở đi, tên của người là Corinth.” Mundra nói thật nghiêm túc, hoàn toàn không có vẻ đùa giỡn.

Thiếu niên hết đường mở miệng.

Hayden rút cuộc nhin không nổi cười phá lên.

Thiếu niên hung hăng trừng mắt.

Hayden cúi đầu xoa xoa gò má Mundra, nâng đầu cậu lên cùng tầm mắt với mình: “Ta hy vọng câu “Người là của ta”, về sau em chỉ nói với mình ta mà thôi.”

Mundra nghĩ nghĩ, quay sang nói với thiếu niên: “Ta không cần người.”

Thiếu niên: “...”

“Michael.” Tiếng kêu dịu dàng từ sau thiếu niên truyền đến. Lập tức, một thiếu nữ mặc váy hồng xách giỏ hoa tươi từ cuối phố đi ra.

Cảnh hai bên đường nháy mắt mờ nhạt.

Nếu như nói dung mạo thiếu niên là búp bê đáng yêu linh hoạt, cô gái kia chính là bức tượng tinh xảo đến không thể hình dung, ngũ quan của nàng giống như kỳ tích thần ban. Nàng chậm chậm đến, cử chỉ tự nhiên tao nhã, ngay cả không khí dường như cũng vì sự xuất hiện của nàng mà tràn ngập hương thơm như ẩn như hiện.

Thiếu niên nhìn thấy nàng, kiêu ngạo lập tức rút xuống, không cam không nguyện kêu lên: “Chị hai.”

Thiếu nữ nhìn cậu ta oán trách một cái, lập tức hành lễ với Hayden: “Thật có lỗi, em trai tôi nhất định lại gây ra phiền phức.”

Hayden mỉm cười: “Chỉ là một trò đùa nhỏ vô hại mà thôi, thỉnh không cần để bụng.”

Thiếu nữ ngẩng đầu, mỉm cười ngọt ngào: “Tiệm trà của chúng tôi ở phía trước không xa, nếu thời gian không gấp, mời đến nếm thử trà lài tôi mới phát minh. Tôi rất cần một lời góp ý không sơ sài.”

Thiếu niên kháng nghị: “Cái gì mà góp ý sơ sài? Em rất thành thật cho rằng trà chị hai pha trà ngon nhất thế giới!”

Thiếu nữ nói: “Tại em luôn nói vậy nên mãi chị mới không tiến bộ.”

Hayden liếc nhìn Mundra, thấy cậu không có ý phản đối, liền vui vẻ đồng ý.

Tiệm trà của thiếu nữ quả nhiên cách đó không xa, phong cách trang hoàng phần hồng và trắng noãn có vẻ ngọt ngào ấm áp. Bên trong không quá rộng, chỉ cái hai bàn. Hayden và Mundra lựa chọn bàn gần cửa sổ ngồi xuống.

Thiếu nữ pha một ấm trà với mật hoa hồng, sau đó chờ mong hỏi Hayden: “Thế nào?”

Hayden nếm thử, chẳng có gì khác với trà hoa hồng bình thường, nhưng xuất phát từ lễ phép, hắn vẫn khen ngợi một phen.

Mundra chẳng thèm cử động.

Thiếu niên bất mãn: “Uy! Tại sao không uống? Ghét bỏ tay nghề của chị ta hả?”

Mundra đáp: “Ta không khát.”

Thiếu niên nói: “Trà chỉ dùng để nhấm nháp.”

Hayden phản bác: “Không phải ai cũng thích nhấm nháp.”

Thiếu nữ nghiêng đầu nhìn hắn, “Ngài không vui sao?” Đường cong từ hai gò má đến bả vai nàng mềm mại tuyệt đẹp, tóc vàng buông xuống trán, giống như ánh mặt trời trên núi tuyết tinh khiết, đẹp không sao tả xiết.

Hayden bình tĩnh thu hồi ánh mắt, mỉm cười: “Ta tin cô nhất định sẽ gặp được người thật lòng yêu thích cô.”

Mundra đột nhiên cầm lấy cốc trà một hơi uống cạn.

Thiếu niên oa oa kêu: “Không phải người không uống sao?”

Mundra nói: “Bây giờ khát.”

Thiếu niên: “...”

Ấm trà rất nhỏ, nên rất nhanh Hayden và Mundra đã đứng dậy cáo từ.

Thiếu nữ vốn muốn giữ bọn họ lại cùng ăn cơm trưa, nhưng bị Hayden khéo léo từ chối. Nàng đành tự mình đưa tiễn, nhìn họ rời đi.

Mãi đến khi hai thân ảnh ngã vào nhau hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, thiếu niên mới hỏi nhỏ: “Chị hai, tên kia là kỳ sĩ. Sao chị lại bảo em trộm ngựa của anh ta?”

Thiếu nữ thu hồi ánh mắt, trở vào trong tiệm, đẩy cửa vào nhà kho. Trong nhà kho có một cái xích đu, xích đu nhẹ nhàng đung đưa, hiển nhiên vừa có người ngồi ở đây, nhưng hiện tại chỉ có một túi tiền lớn.

Thiếu niên giật mình với đầu vào, “Từ lúc nào mà chị có nhiều tiền như vậy.”

Thiếu nữ không nói chuyện, chỉ đem tiền cất đi, buồn bã thở dài.

Tuy không mua được một chiếc bàn chải hoàn chỉnh, nhưng tâm tình Mundra rất tốt, thỉnh thoảng lại vượt vượt bộ râu, hại Hayden hơi bị ghen. Hắn nói: “Nếu để làm của quý, tóc của ta cũng rất mềm mại đấy.”

Mundra ngẩng đầu nhìn hắn, sau đó cúi đầu trầm mặc một lúc lâu rồi mới nói: “Bàn chải dùng để chải xác chết mà.”

Khóe miệng Hayden giật một cái.

Mundra lại nói: “Có lẽ một ngày nào đó tôi cũng sẽ bị chế thành vu thi.” Cậu bỗng tò mò, không biết cảm giác bị chế thành vu thi là thế nào, ít nhất có thể khẳng định rằng, linh hồn nhất định còn nằm trong thân thể, nhưng không biết có phải thật sự không còn cảm giác giống như con rối hay không.

Tay Hayden ôm eo cậu nắm thật chặt, như muốn gọi cậu từ trong tưởng tượng về.

“Không có ngày đó đâu.” Hắn nói.

Mundra nhú mày: “Biến thành vu thi cũng không phải chuyện xấu.”

Hayden đáp: “Không có pháp sư vong linh nào muốn có một vu thi tuổi già sức yếu cả.” Hắn biết nói đến đề tài vu thi, không thể dùng cách thức bình thường thảo luận với cậu được.

Mundra lại bảo: “Đối với vu thi mà nói, quan trọng nhất là năng lực cơ.”

Hayden không nói gì thêm.

Hai người cưỡi ngựa về đến trước biệt thự.

Mundra định xuống ngựa thì bị Hayden giữ chặt: “Em muốn biến ta thành vu thi không?”

“Muốn!” Mundra trả lời không cần nghĩ ngợi.

Hayden ảo não. Tốt xấu gì cũng phải do dự chút chứ.

Mundra ngừng một chút rồi nói: “Tốt nhất là vu yêu.” Như thế, họ mới có thể tiếp tục trò chuyện với nhau.

Hayden: “...”

Mundra suy tư: “Có điều để thật lâu thật lâu về sau đi.”

Hayden hỏi: “Vì sao?”

Mundra đáp: “Vì anh còn trẻ lắm.”

Hayden cười khổ: “Ta có nên cảm ơn em đã đồng ý để ta được chết một cách bình thường không nhỉ.”

Mundra nói: “Hmm, ta sẽ đợi đến ngày đó.” Với chuyện này cậu rất tự tin, vì tính theo tuổi tác, đích thực cậu có ưu thế hơn Hayden nhiều, “Có điều trước lúc ấy, tôi sẽ bảo vệ anh thật tốt.”

“Bảo vệ?” Hai mắt Hayden đảo dạt ý cười, “Một tắc cũng không rời? Có phải ta nên nghiệm chứng một chút trước không?”

Mundra mờ mịt: “Nghiệm chứng?”

Hayden cúi đầu, nhẹ nhàng dán lên môi cậu.

Đây là lần đầu tiên hắn hôn Mundra sau khi biết cậu là con trai, khoảng khắc môi chạm môi, tâm lý bất giác sinh ra chút bài xích rất nhỏ, động tác hơi dừng lại, nhưng khi nhìn vào đôi mắt sáng ngời của Mundra, cảm giác bài xích kia dần yếu đi. Hắn nâng mặt Mundra lên, chậm rãi vươn đầu lưỡi, thành thạo khiêu khích cậu.

Mundra phối hợp hé miệng. Cậu là một học sinh giỏi, chỉ qua vài lần tiếp xúc đã có thể không nhanh không chậm theo sát tiết tấu của Hayden.

Hơi thở Hayden dần nặng nề, tay chậm rãi trượt xuống, ngón tay không ngừng vuốt ve cẳng cổ Mundra. Thân thể hắn đang khát cầu nhiều hơn.

Ánh mắt Mundra từng chút sa vào mê loạn, tay trái theo bản năng ôm lấy Hayden, để thân thể mình gần sát hơn.

Hắn phải dừng lại thôi, hắn cũng không muốn lần đầu tiên của cả hai lại diễn ra ở nơi này.

Dù trong lòng không ngừng rung chuông cảnh báo, Hayden vẫn triền miên tận nửa phút mới dừng lại.

Mundra nhìn hắn, ánh mắt tràn ngập *** xa lạ cùng bất mãn vì hắn đột nhiên dừng nửa chừng.

Hayden cười lấy tay lau nước bọt nơi khóe miệng cậu: “Chúng ta còn rất nhiều thời gian để tiến hành chuyện vừa rồi.”

Mundra có chút thất vọng, nhưng vẫn nói: “Ừ.”

Hayden đặt cầm lên đỉnh đầu cậu, nhẹ giọng: “Nếu ta chết, em biến ta thành kỵ sĩ vong linh nhé.”

“Là vụ yêu.” Mundra kiên trì.

Hayden khẽ cười: “Dùng tính mạng bảo vệ người mình yêu là vinh quang của mỗi một kỵ sĩ.”

“Nhưng tôi không muốn anh biến thành bộ dạng lạnh như băng.” Mundra thoáng dừng lại, bàn tay cầm áo hắn xiết chặt, như thể đang tuyên thệ. “Tôi sẽ không cho bất cứ ai cướp anh khỏi tay tôi. Tử thần cũng không được.”

Hayden cười vuốt tóc cậu, “Ừ.”

90. Chương 90: Tìm Kiếm Linh Hồn (mười)

Tà dương kéo dài hai cái bóng bên bàn tròn.

Ciro híp mắt đánh giá sung sướng nhàn nhạt tràn ngập trong mắt Hayden, tâm tình càng lúc càng tệ. Để tránh bản thân trong cơn thịnh nộ nói ra lời không nên nói, hắn bưng chén cà phê, chậm rãi hớp một ngụm, nhờ vị đắng trong miệng hạ yên tâm tình, sau đó mới nói: “Cậu cảm thấy ta nên lấy thái độ nào đối mặt với một vị nguyên soái đang trong lúc đề quốc cần hắn nhất lại chạy đi đâm đầu vào việc nguy hiểm chết người?”

Khóe miệng Hayden khẽ nhếch, tựa hồ đã dự liệu trước vị bạn tốt kiêm thủ trưởng này sẽ phản ứng rất mạnh. “Mỉm cười chẳng?”

Ciro nói: “Ta càng muốn đề vị đế quốc nguyên soái này vĩnh viễn đều không cười nổi hơn.”

Hayden nói: “Có lẽ ngài nên lập cho ta một pho tượng, thể loại nghiêm túc ấy.”

Ciro lạnh lùng: “Cậu định nói cho ta biết cậu đã chuẩn bị tốt cùng Mundra cùng sống cùng chết à?”

Hayden nói: “Audis sẽ trở thành ma pháp sư cường đại nhất được người tôn sùng nhất của đế quốc sau cô Olivia. Chúng ta đã đến bước này, không nên bỏ cuộc.”

“Nhưng hắn sẽ không trở thành người bạn ta tin tưởng nhất, lại càng không thành nguyên soái đế quốc tin cậy nhất.” Ciro ngừng trong giây lát rồi nói: “Hơn nữa ta tin rằng ở vong linh giới, Mundra dễ thích ứng hơn cậu.”

Hayden nhìn hắn, thu lại ý cười, trịnh trọng hứa hẹn: “Ta sẽ trở về, nhất định sẽ trở về. Là kỵ sĩ, ta không thể dễ dàng để mặc cho người mình yêu đi mạo hiểm, ngồi ở nhà không làm gì. Nhưng là quân nhân, ta sẽ dùng tính mạng bảo vệ đế quốc, mỗi một con dân của đế quốc, còn có hoàng đế bệ hạ ta tôn kính nhất.”

Ciro nói: “Nhưng hiện tại cậu đang chuẩn bị vứt bỏ thiên chức quân nhân của mình!”

“Cũng không có. Nếu hiện tại đế quốc đang ở trong tình trạng không có ta không được, ta nhất định sẽ lưu lại.” Hắn đáp, “Nếu ngài không tin, ta có thể ám sát giáo hoàng rồi đi vong linh giới.”

Đề nghị của hắn chẳng những không lấy lòng Ciro, ngược lại khiến sắc mặt hắn càng trở nên khó coi.

Hayden nói: “Hay là, ngài chọn giết người khác?”

Ciro hỏi: “Nếu ta đề nghị chọn Mundra thì sao?”

Hayden nở nụ cười, “Ta chỉ có thể nói, đây là lựa chọn không ổn lắm. Bởi vì ngài thật sự sẽ mất đi một vị nguyên soái, hẳn có khả năng sẽ đem đầu mình đặt dưới kiếm của kỵ sĩ vong linh.”

Ciro mím môi, thần sắc âm trầm.

Hayden bưng cà phê uống, mỉm cười hỏi: “Gần đây vương quốc Julian có động tĩnh gì không?”

Ciro biết hẳn cố ý chuyển đề tài, bởi vì đề tài vừa rồi không thích hợp nói tiếp. Hẳn nhẹ nhàng vuốt ve thần cách của hỏa thần trên nhẫn, nói tiếp đề tài vừa chuyển đến, “Do quan hệ với công tước Andre, quốc vương Julian vẫn duy trì cảnh giác nhất định với Shamanlier, ngay cả tiệc sinh nhật của hoàng hậu Shamanlier cũng chỉ phái cháu ngoại trai của vương hậu đi. Có điều hẳn ta rất tin cậy Quang Minh thần hội, nghe nói Quang Minh thần hội sắp xây dựng năm mươi tòa thần điện ở Julian.”

Hayden nói: “Nghe có vẻ là tin tốt.” Để Quang Minh thần hội chiếm giữ quá độ, chẳng khác gì dẫn sói vào nhà. Hẳn không có cảm tình gì với song phương, rất vui vẻ chờ đến lúc bọn hắn trở mặt với nhau vì quyền lực.

Ciro chậm rãi uống cà phê.

Trong lòng Hayden khẽ động, nhớ lời đồn vừa nghe, thăm dò nói: “Ta nghe được có người oán trách, nếu hoàng hậu Soso là một vị công chúa mà không phải vương tử, hoàng tử Kanding đế quốc sẽ có tư cách kế thừa Julian, dùng phương thức hoà bình để mở rộng lãnh thổ.”

“Ta vẫn luôn biết Soso là vương tử.” Ciro nhìn hẳn, ánh mắt vừa như cảnh cáo, vừa như trào phúng.

Hayden sờ sờ mũi, vẻ mặt vui vẻ có thêm xấu hổ.

Tuy Mộng đại lục có thái độ bình đẳng với hôn nhân đồng giới, nhưng tỉ lệ kết hôn đồng tính trong hoàng thất cực nhỏ, Kanding đế quốc rất lâu rồi chưa xuất hiện, dù sao với hoàng đế mà nói, nhìn thấy con trai ruột kế vị sẽ có tâm tình khác hẳn nhìn thấy cháu trai lên ngôi.

Hayden từng cho rằng Ciro sẽ không bước lên con đường này, bởi vì hẳn biết rõ dã tâm và ham muốn quyền lực của Ciro, nhưng không ngờ, hẳn bước lên rồi, không chỉ vậy còn đi thực kiên định, không oán không hối.

Có lẽ do nhắc tới Soso, khiến suy nghĩ của Ciro chuyển từ góc độ của đế quốc sang góc độ ái tình, ngữ khí với Hayden cũng dịu đi, “Ta vẫn luôn nghĩ cậu sẽ kết hôn với một cô gái hàng thật giá thật, sinh con dưỡng cái, sống chung cả đời.”

Hayden cười khổ: “Trước khi gặp Mundra, ta cũng luôn tin chắc như vậy.”

Ciro nói: “Cậu không phải người dễ dàng thay đổi lòng tin.” Một người dễ dàng dao động không thể luyện thành ma võ song tu, bởi vì trước đó, trên con đường này chưa từng có người thật sự thành công.

Hayden đáp: “Cho nên một khi đã dao động, không thể trở về nguyên điểm.”

Ciro nhìn hẳn, ánh mắt phức tạp.

Làm hoàng đế, hẳn có ngàn vạn lý do quang minh chính đại và đúng lý hợp tình để cưỡng chế Hayden lưu lại, nhưng là bạn bè, hẳn có thể hiểu tâm tình của Hayden. Tựa như lúc trước Soso không tiếc hết thấy chần trước mặt hẳn trong cuộc chiến với hỏa thần, nếu hẳn có đầy đủ năng lực, nhất định hẳn cũng sẽ xông lên.

“Cậu đã nghĩ làm thế nào ăn nói với phu nhân Nicole chưa?” Hẳn hỏi.

Vấn đề này bị thỏa hiệp trong im lặng.

Hayden cười cười.

Ciro nhận ra, nụ cười của hẳn mang theo một chút nặng nề.

Hayden rời đi được nửa giờ, sắc trời dần u ám, tối tăm mờ mịt cơ hồ thấy không rõ hoa văn tinh xảo trên chén cà phê. Nhưng Ciro vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, giống như đang ngủ.

Một bàn tay lén lút vòng từ phía sau che mắt hẳn.

Ciro kéo tay cậu xuống môi hôn.

Soso dùng tay kia xoa mi tâm hắn, kéo phẳng những nếp nhăn khó thấy trên đó, “Anh có tâm sự?”

Ciro kể về lựa chọn của Hayden.

Soso hỏi: “Nếu là anh, anh sẽ lựa chọn như thế nào?”

Ciro không trả lời thẳng.

Lựa chọn là việc tàn nhẫn nhất trên thế giới này. Nó có nghĩa là người được một thứ và mất đi một thứ. Hắn là hoàng đế đế quốc, gánh vác vận mệnh và hy vọng của thần dân đế quốc, cho nên hắn không có quyền bốc đồng. Bỗng nhiên hắn có chút hâm mộ Hayden. Hayden có thể thảnh thơi phóng túng, bởi vì phía trên còn có hắn.

Hắn nắm chặt tay Soso, nhẹ giọng: “May mắn ta không phải lựa chọn như vậy.”

Soso ôm cổ hắn, lỗ tai dán vào lỗ tai hắn, lẩm bẩm: “Em giống với Hayden.”

Ciro nhớ tới lúc trước Soso vì mình không quản ngàn dặm chạy tới cứu viện, khóe miệng hơi giương lên, “Ta biết.”

Đây hiển nhiên là một bữa tối vô cùng phong phú.

Cả một bàn dài bị sắp đến chật kín.

Nhưng hai người dùng cơm không còn lòng dạ, từ lúc bắt đầu đến lúc chấm dứt không vượt quá năm phút.

Phu nhân Nicole lau khóe miệng, nhìn Hayden hỏi: “Không hợp khẩu vị?”

Hayden cười: “Không, con không muốn để người chờ lâu.”

Phu nhân Nicole buông khăn ăn đứng lên, “Được rồi, có lẽ sau khi nói xong, chúng ta còn kịp ăn khuya.”

Hayden theo sau lưng bà đến thư phòng.

Dù bọn họ biểu hiện rất nhẹ nhàng tự tại, nhưng trên thực tế, bọn họ đều biết đề tài sắp nói chẳng có chút gì thoải mái hay tự tại cả.

Phu nhân đóng cửa thư phòng, thuận tay kéo rèm, sau đó liếc mắt nhìn xích đu bên cạnh, xoay người ngồi trên sa lông.

Hayden đến đối diện bà.

Hai người không lập tức phá vỡ im lặng. Cũng không phải vì xấu hổ, mà là một loại ăn ý, song phương đều đang suy nghĩ cho kĩ càng làm thế nào mở miệng.

Cuối cùng vẫn là phu nhân Nicole mở miệng trước, “Ta đã xem xét một vị thê tử cho con.”

Hayden ngược mắt, “Cô gái pha trà hoa hồng?”

Phu nhân Nicole chớp chớp đôi mắt, “Quả nhiên con đã phát hiện.”

Hayden cười: “Bởi vì ngài là mẫu thân con, con quen với mùi trên người ngài.”

Phu nhân Nicole nhẹ giọng thở dài: “Nhưng ta không còn hiểu con như trước.”

Hayden vươn tay, nắm chặt hai tay bà đặt trên đùi, “Đó là ảo giác của ngài mà thôi, con vẫn là con của ngài, vẫn là Hayden, chỉ là con đã yêu một người.”

Phu nhân Nicole hỏi: “Một người con trai?”

Hayden không chút do dự gật đầu: “Đúng vậy, một cậu con trai.”

Phu nhân Nicole nhìn hắn, ánh mắt phức tạp, “Còn là một pháp sư vong linh?”

Hayden thần nhiên: “Đúng vậy, một pháp sư vong linh.”

91. Chương 91: Vong Linh Quy Tụ (một)

Phu nhân Nicole cúi đầu, nhìn ngón tay hần, nhẹ giọng hỏi: “Còn nhớ phụ thân con chết như thế nào không?”

Hayden đáp: “Nhớ rõ ạ.”

Phu nhân Nicole nói: “Ta nhớ con từng nói nguyên nhân là do một pháp sư vong linh muốn lấy ông ấy làm thí nghiệm.”

Hayden trầm mặc.

Phu nhân Nicole nói: “Ta biết người đó không phải Mundra, bọn họ có lẽ chỉ có nghề nghiệp giống nhau, thậm chí còn không quen biết, nhưng ta không thể yên tâm đặt niềm kiêu hãnh lớn nhất của mình vào tay một... một người nguy hiểm như vậy.”

Hayden nói: “Mỗi người đều có thể là mối nguy, con cũng vậy. Con là quân nhân, số người từng giết nhiều hơn em ấy gấp bội, nhưng em ấy không quan tâm đến chuyện đó, bởi vì em ấy biết con sẽ không làm hại em ấy. Con cũng tin tưởng điều tương tự.”

Phu nhân Nicole nắm tay mình, “Ta biết con ưu tú đến đâu, con không cần hạ thấp chính mình vì cậu ta. Con giết người vì bảo vệ quốc gia, người con giết là quân nhân, khi ra đến chiến trường, ai cũng phải chấp nhận quy tắc ở đó. Nhưng pháp sư vong linh thì khác, quy tắc của bọn họ chính là lòng tham của bản thân.”

Hayden nói: “Không phải binh sĩ nào cũng tự nguyện ra chiến trường, bọn họ đều là những sinh mệnh sống. Hơn nữa, con tin tưởng Mundra, em ấy không phải người sẽ xuống tay với người vô tội. Em ấy lương thiện, có lẽ trong thời gian ngắn ngài rất khó tin tưởng, nhưng con hy vọng ngài có thể cho em ấy một cơ hội, cho chúng con một cơ hội, cũng là cho ngài một cơ hội.”

Phu nhân Nicole nói: “Bỏ qua chuyện đó, con không lo lắng thân phận của cậu ta sẽ mang đến ảnh hưởng xấu cỡ nào cho mình sao?”

Hayden cười khổ: “Khi con một mình xông vào đài hỏa hình của Quang Minh thần hội, ảnh hưởng này đã không thể tiêu trừ.”

Phu nhân Nicole trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Ta vẫn luôn cầu nguyện, tình cảm của con với cậu ta chỉ như một người bạn với một người bạn, hoặc là, như anh trai đối với em trai.”

Hayden đáp: “Có lẽ có cả những tình cảm đó nữa, nhưng đã hòa vào trong tình yêu của con.”

Phu nhân Nicole ngơ ngẩn. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Hayden nói tiếng yêu với người ngoài, bà từng nhiệt tình trông ngóng từ này xuất hiện, cũng ảo tưởng nó sẽ xuất hiện trên người một cô gái nét na dịu dàng lại xinh đẹp thông tuệ, cũng từng gắn vào những nhân vật cụ thể, tỷ như vị tiểu thư Monica giả mạo kia, lại không ngờ khi nó bất ngờ xuất hiện, mình sẽ hoảng hốt như thế.

Tựa như mỗi người mẹ hiểu biết đứa con mình, bà cũng hiểu Hayden, cho nên càng rõ ràng một khi hần đã nói ra từ này, đồng nghĩa với có một số việc đã đến hồi không thể cứu vãn.

“Mẫu thân, con nghĩ...”

Phu nhân Nicole đưa tay ngăn hần nói tiếp: “Để ta nghĩ đã, để ta ngẫm lại cho kỹ, chuyện ngày phải cho ta thời gian bình tĩnh suy xét.”

“Ngài sẽ có.” Hayden dùng giấy lát rồi nói: “Mundra quyết định đi vong linh giới tìm kiếm linh hồn Audis, con sẽ cùng đi.” Hần không che giấu mục đích chủ yếu mình đi vong linh giới, trước mặt mẫu thân, hần đã quen nói thật.

Hồ hấp của phu nhân Nicole ngưng lại, “Vong linh giới?”

Hayden trả lời: “Chốn về cuối cùng của linh hồn.”

Phu nhân Nicole nói: “Cũng là nơi cư trú của tử thần.” Về mặt bà ngưng trọng, “Ta không nghĩ bệ hạ sẽ đồng ý.”

Hayden đáp: “Con vừa trở về từ hoàng cung.”

Phu nhân Nicole buông tay hấn đứng lên, bước đến bên cửa sổ, như đang muốn chạy trốn cái gì, đứng lặng hồi lâu mới xoay người hỏi: “Cho nên, ta là người biết tin này cuối cùng?”

“Không. Ngài là người thứ hai.” Hayden nói.

Phu nhân Nicole lại hỏi: “Mundra không biết? Ta tưởng con định cho cậu ta một niềm vui bất ngờ.”

Hayden đáp: “Con muốn được ngài cho phép.”

“Nhưng cho dù ta không cho phép, con vẫn cứ đi.” Phu nhân Nicole bắt đầu không khách sáo.

Hayden nói: “Con sẽ vĩnh viễn ôm nuôi tiếc.”

“Ta thà có một đứa con ôm tiếc nuôi cả đời, cũng không sẵn lòng cho con mình hy sinh vì yêu và dũng khí. Đây là ích kỷ của người mẹ.” Bà hít một hơi thật sâu, “Con có hiểu được không? Con trai của ta.”

Hayden nói: “Không có yêu và dũng khí, con không còn là một kỵ sĩ.”

Phu nhân Nicole nhắm mắt, dường như không muốn tiếp tục nhìn thẳng vào kiên định và khẩn cầu trong mắt hấn.

Trong yên lặng tĩnh mịch, tiếng chân dần vang lên, từng bước rời xa, ngay sau đó là tiếng cửa mở.

“Mẫu thân, ngài còn nhớ bộ dáng của Monica, và lý do ngài thích em ấy không?”

Không khí như ngưng đọng.

Giây lát, tiếng bước chân ngắt quãng vang lên lần thứ hai, lại bị ngăn trở sau tiếng đóng cửa.

Phu nhân Nicole che mắt.

Đối với Hayden, Ciro chỉ trích, Quang Minh thần hội áp chế đều không bằng ánh mắt thất vọng của mẫu thân. Nhưng hấn không thể, cũng không sẵn lòng lui về sau, một kỵ sĩ không ngừng thỏa hiệp không còn là kỵ sĩ. Kỵ sĩ chân chính phải nhìn thẳng vào khó khăn, dùng tự tin và dũng khí không ngừng nghỉ đến chinh phục nó.

Nhưng hấn vẫn khó có thể ngủ say, vì lo lắng của mẫu thân không phải không có lý. Dù hấn hùng hồn bảo chứng trước mặt phu nhân Nicole và Ciro sẽ toàn thân trở ra, nhưng trên thực tế, hấn không biết chút gì về vong linh giới, thậm chí không rõ tử thần có xuất hiện hay không. Có lẽ, thỏa thuận với Mundra về chuyện vụ yêu trước khi xuất phát là việc tốt, chỉ ít hấn có thể trở về tiếp tục bảo vệ mẫu thân và đế quốc.

Tiếng gõ cửa cắt đứt suy nghĩ của hấn.

Hayden nhảy từ trên giường xuống mở cửa.

Hansen phong trần mệt mỏi đứng ngoài, hành lễ rồi thấp giọng nói: “Tôi đã tìm được nhóc ma pháp sư, thời điểm tìm thấy cậu ấy, tình hình của cậu ấy rất không ổn.”

Ma pháp sư trẻ nằm trên giường ở khách phòng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Dù đã dùng nước thần Quang Minh nhưng muốn khôi phục hoàn toàn còn cần tĩnh dưỡng thêm một thời gian nữa.

Darren đang ngồi bên giường trông nom cậu ta.

Cửa khẽ mở, Hansen mang theo Hayden vào phòng.

Ma pháp sư lập tức giãy dụa ngồi dậy.

Darren do dự, vẫn đứng lên hành lễ.

Hayden bước tới một bước nhẹ nhàng đề bả vai ma pháp sư trẻ, giúp cậu ta nằm lại xuống giường. “Nếu không quá mệt mỏi, có thể kể cho ta đã xảy ra chuyện gì không?”

Ma pháp sư trẻ lấp bắp: “Thật ra, tôi cũng không, rõ lắm.”

Hayden thay đổi cách hỏi khác: “Không phải các người rời đi bằng ma pháp trận sao? Sau đó xảy ra chuyện gì?”

Ma pháp sư trẻ nói: “Rời đi, đến Catraz, thầy đồng ý cho tôi đi cùng Gregory, đến Fariel... báo tin.”

Tuyến đường không có vấn đề, vậy thì chắc chắn vấn đề ở trên đường.

Hayden hỏi: “Sau đó thì sao?”

Ma pháp sư trẻ kể: “Sau đó, chúng tôi gặp một chiếc xe ngựa, Gregory nghĩ, muốn đi xe ngựa, đuổi theo, chúng tôi che mặt, đánh cướp xe, sau đó đánh nhau... Tôi bị đánh trúng đầu, ngất xỉu, tỉnh lại đã bị người bắt, sắp bán đi. May mắn, gặp được Hansen, được cứu. Cảm ơn.”

Hansen cười: “Đọc đường cậu đã cảm ơn ta năm mươi bảy lần, không tính những lần lặp lại theo thói quen.”

Hayden hỏi: “Đối phương là ai?” Có thể đánh ngất nhóc ma pháp sư, đối phương nhất định không phải người thường.

Ma pháp sư trẻ lắc đầu, “Không, không biết, a, rất giống, có người kêu, Anita.”

Hayden ngạc nhiên.

Anita? Chẳng lẽ là Anita hấn phái người đưa về thành Mael? Tại sao Gregory lại phát sinh xung đột với cô ta?

Hansen nói: “Rất cục đã xảy ra chuyện gì, tìm Gregory hỏi một chút là biết.”

Hayden đáp: “Y mất trí nhớ rồi.”

Hansen trợn mắt há mồm: “Lại mất trí nhớ?” Trước đó hấn luôn tìm kiếm tung tích ma pháp sư trẻ và Gregory, nên không biết việc Gregory mất trí nhớ. Có điều mất trí nhớ không phải chuyện đơn giản, tỷ lệ của nó thấp hơn tử vong nhiều, không thể tưởng Gregory lại mắc phải hai lần trong thời gian ngắn.

Hayden nói: “Lần này nhớ lại ký ức trước khi mất trí nhớ lần đầu, nhưng quên chuyện xảy ra trong khi mất trí nhớ.”

Hansen càng cảm thấy khó tin.

Mặc dù tư liệu ma pháp sư trẻ cung cấp có hạn, nhưng đã đủ để Hayden tổng hợp được toàn bộ sự tình. Hấn dặn ma pháp sư trẻ nghỉ ngơi cho tốt, lại dặn Darren chăm sóc cậu ta cẩn thận, có yêu cầu gì cứ nói với quản gia, sau đó mang theo Hansen rời đi.

Hansen nói: “Nếu Anita kia chính là Anita, vậy Dinand ở đâu?” Bị phái đi hộ tống Anita chính là Dinand.

“Trước khi mất trí nhớ lần thứ hai, Gregory không thể không biết Dinand.” Sắc mặt Hayden trở nên khá khó coi.

Dinand và Hansen chẳng những là cấp dưới của hấn, còn là bạn bè, nếu Dinand thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn vì Gregory, vậy mặc kệ vị thừa kế gia tộc Dana này mất trí nhớ thật hay giả, hấn sẽ đích thân đòi lại công bằng!

Hansen biến sắc: “Chẳng lẽ Gregory cố ý?”

92. Chương 92: Vong Linh Quy Tụ (hai)

Màn đêm buông xuống, Murdoch được mời đến nhà Navister.

Hayden ngồi bên lò sưởi trong thư phòng đọc sách, chờ Murdoch tiến vào mới đứng dậy.

“Thời tiết chết tiệt, mưa phùn rả rích suốt ngày.” Murdoch vừa phàn nàn vừa cởi áo khoác, giao cho Hansen treo lên giá, sau đó ngồi xuống đối diện với Hayden trên ghế sa lông, tay vẫn chống quai trước, “Ta nghĩ nguyên soái Hayden nhất định có lời quan trọng cần nói với ta.”

Hayden chậm rì rì ngồi xuống, ra hiệu cho Hansen lấy cho Murdoch một tấm thảm lông, rồi nói: “Ta quyết định cùng đi với Mundra đến vong linh giới.”

Murdoch sững sốt, “Trời ạ, thật là một tin tốt làm cho người ta giật mình! Ta không biết làm thế nào cảm kích ngài mới phải.” Tuy miệng ông ta nói vậy, trên mặt lại không biểu hiện quá nhiều vui mừng, hiển nhiên biết rõ Hayden kêu mình đến tuyệt đối không phải chỉ vì một tin đó.

Hayden nói: “Nhưng trước khi đi, ta muốn giải quyết xong chút phiền toái.”

Murdoch hồ nghi nhìn hắn, tựa hồ đang đoán hắn sẽ đề xuất điều kiện gì.

Hayden hỏi: “Không biết ngài từng nghe nói chưa, sau khi chúng ta gặp nạn ở thành Cotter, cùng Gregory trở về báo tin còn có một ma pháp sư trẻ tuổi.”

Murdoch nói: “Ta không rõ lắm.”

Hayden nói tiếp: “Ma pháp sư trẻ đó đã được tìm thấy, chúng ta cũng tìm ra nguyên nhân Gregory mất trí nhớ.”

“Thật không?” Murdoch nghiêm túc hỏi, “Rốt cục là nguyên nhân gì?”

Hayden rất là khâm phục sự điềm tĩnh của ông ta, “Bởi vì cậu ấy tập kích đoàn xe ta phái đi hộ tống tiểu thư Anita con gái của thành chủ thành Mael.” Hắn bổ sung, “Người dẫn đầu là Dinand, ta nghĩ Gregory tiên sinh chắc chắn có quen biết.”

Tay Murdoch cầm quai trước hơi siết lại, “Thật sự làm cho người ta giật mình.”

Hayden mỉm cười: “Xem ra tối nay ta đã để ngài giật mình hai lần.”

Murdoch nói: “Hy vọng Gregory trước khi mất trí nhớ có thể cho ta một đáp án hợp lý.”

Hayden ẩn ý hỏi: “Ngài có cách giúp cậu ấy khôi phục ký ức, phải không?”

“Không chắc chắn lắm.” Dù trong lòng Murdoch đoán chừng Gregory chẳng có mất trí nhớ gì ráo, nhưng không để lộ ngoài mặt, “Tất cả thầy thuốc ta xin ý kiến đều an ủi, có lẽ một ngày nào đó sẽ đột nhiên nhớ lại, không thể sốt ruột.”

Hayden nói: “Nói thế, mất trí nhớ thực là một chuyện gay go.”

“Khá gay go.” Murdoch đáp, “Ta tin rằng không có người nào muốn gặp phải chuyện như vậy.”

Hayden nói: “Ta nghĩ Gregory cần có người bảo vệ, tuy cậu ấy đã khôi phục được một phần ký ức, nhưng ai biết có thể lại đánh mất không? Tình trạng thường xuyên mất trí nhớ của cậu ấy thật khiến cho người ta lo lắng.”

Murdoch vuốt cằm: “Đúng vậy, ta sẽ cho nó đi an dưỡng tử tế, đến khi xác định nó đã khỏe hẳn mới cho ra ngoài.”

Hayden nở nụ cười hài lòng, “Ngài thật là một người ông đúng nghĩa.”

Murdoch nghe vậy thở dài: “Không, một đứa cháu của ta còn đang bị đóng băng, nếu ta là người ông đúng nghĩa, nó hiện tại hẳn phải đang vui vẻ.”

“Rất khó tưởng tượng bộ dạng Audis vui vẻ.” Hayden cười, “Chờ sau khi cậu ấy tỉnh lại, ta nhất định phải bắt cậu ấy biểu diễn cho ta xem.”

Tâm tình của Murdoch thoáng trở nên tốt đẹp, cùng hùa theo nói giỡn: “Nếu nó dám cự tuyệt, ta sẽ đánh mông nó bằng quai trước này.”

Hayden cười to.

Murdoch rời đi, Hansen không cam lòng hỏi nhỏ: “Chỉ như vậy mà được?”

Hayden nói: “Đương nhiên không phải. Nhưng hiện tại có việc quan trọng hơn cần làm, phải tìm ra tung tích của Dinand, còn có, cứu sống Audis.”

Hansen nhắc: “Audis là người gia tộc Dana.”

Hayden cười: “Vẫn là người thừa kế thứ nhất, cho nên chúng ta phải nhanh chân cứu sống hắn.”

Hansen mờ mịt: “Ha, tôi nghĩ đầu óc của tôi đi ngủ mất rồi.”

Hayden hỏi: “Người có biết tại sao Gregory tập kích Dinand không?”

Hansen trả lời: “n oán cá nhân? Đánh cướp... hoặc là vừa mất Anita? Nghe rất khó tin.”

Hayden nói: “Có lẽ mục đích đơn giản hơn chúng ta tưởng tượng. Y không muốn chúng ta tìm được pháp sư vong linh trở về cứu Audis.”

Hansen lại nhắc: “Bọn họ là anh em.”

“Cũng là đối thủ cạnh tranh.”

“Đúng rồi, a, đúng rồi.” Hansen nói, “Cho nên y là kẻ lập mưu từ đầu đến cuối, vì lợi ích của mình, không tiếc đẩy mọi người xuống nước. Thật không ngờ, nếu không phải chúng ta may mắn sử dụng được ma pháp trận đến thành Mael, có lẽ đã bỏ mạng ở thành Cotter. Trong khi cái người nói muốn đi cầu cứu lại thả giả bộ bị đập hỏng đầu để biến thành thằng ngớ ngẩn mất trí!”

Hayden hỏi: “Người không biết là, đối phó với loại ngớ ngẩn này, biện pháp tốt nhất chính là để y tự mình biến thành thật sự ngớ ngẩn sao?”

“Nghe không tồi.” Hansen nghĩ nghĩ, “Có lẽ y còn có thêm một tội danh nữa.”

“Cái gì?”

“Giả mạo vị hôn phu của Mundra tiên sinh.” Hansen đáp, “Chắc chắn mất trí nhớ lần đầu cũng chỉ là lời nói dối. Loại người mưu tính đầy mình như y sao có thể không nhận ra vị hôn thê của mình chứ? Buồn cười quá.”

Hayden vuốt cằm: “Ta nghĩ y sẽ rất khoái chí mà tiếp nhận tội danh này.”

Trong khi Frank tích cực tìm kiếm những vật phẩm Mundra yêu cầu, Murdoch dùng đủ thủ đoạn hạn chế hết sức hành động của Gregory, thì Mundra đang cố gắng làm bàn chải.

Thật ra cậu vốn chẳng cần phải vất vả như thế, vì Hayden đã tìm cho cậu một thợ thủ công. Nhưng để sau này có thể tự tay cầm từng sợi râu của giáo hoàng lên bàn chải, Mundra quyết định đích thân hoàn thành.

Ngày bàn chải hoàn thành, Mundra đặc biệt đem vụ thi mới thu được ra chải thử, sự thật chứng minh, lão chủ của tiệm tạp hóa kia có được một bộ râu cực kỳ tốt. Lo lắng đến việc bàn chải hao mòn, Mundra thậm chí còn bấm tay tính xem đại khái phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể đến chỗ lão chủ thu hoạch lần nữa.

“Ta nghĩ có lẽ nên cho lão ăn nhiều mỳ chút.” Hayden gồi đầu lên vai Mundra, lười biếng ôm lấy eo cậu, nhìn tay cậu không ngừng chuyển động. Xuất phát từ linh cảm với bàn chải mới, Mundra đang tìm cách cải tạo hết đồng bàn chải của mình sao cho thuận tay hơn.

Ánh mặt trời dào dạt ảm áp chiếu qua khung cửa, Hayden thoải mái nheo mắt, hưởng thụ một buổi chiều nhàn nhã.

Trong tử quần áo, Rhodes oán hận tự thề với bản thân: Tuyệt đối sẽ không bao giờ chui vào cái phòng này nữa bước!

.....

Chết tiệt! Rốt cuộc Mundra có nhớ là hắn đang nằm trong này không hở?

Mundra có nhớ hay không thì không biết, nhưng Hayden thì biết rất rõ, cho nên hắn vừa nhẹ nhàng xoa bóp eo Mundra, vừa lặng lẽ oán thầm thằng cha không biết thức thời trong tử.

Sao lúc mình đến hắn không đường đường chính chính mà rời đi, vì cái gì cứ muốn núp trong tủ vậy?

Hayden mở to mắt, đột nhiên hỏi: “Người trong tủ, là Deroth à?” Hắn từng gặp một lần hồi phá băng cho Audis, nhưng vì mặt cha này cứ khuất sau áo choàng, nên không nhìn thấy rõ.

Mundra đáp: “Có thể nói thế.”

Hayden lại hỏi: “Gã có quan hệ gì với tên pháp sư vong linh bị nhảm thành em không?”

Rhodes nằm trong tủ nghe thấy thế liền căng thẳng, lòng cầu nguyện Mundra ngàn vạn lần đừng để nam sắc mê hoặc mà khai mình ra.

Mundra đáp: “Tên không giống nhau.”

“Ồ...”

Hayden dài giọng khiến Rhodes càng khẩn trương hơn.

“Thật ra, ta nợ gã một lời xin lỗi.” Hayden nói.

Rhodes sửng sốt.

Mundra vừa tháo bàn chải, vừa nói: “Lỗi tai à?”

Hayden hỏi: “Em thấy ta nên tặng lễ vật gì bồi tội thì ổn?”

“...” Rhodes kinh sợ trước chuyển biến đột ngột này. Tuy hắn hận thấu xương nhát kiếm của Hayden, nhưng đứng trên lập trường của Hayden mà nói, cũng không có gì sai... Đương nhiên, tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua.

Mundra cũng ngạc nhiên quay đầu nhìn hắn.

“Gã là bạn em mà.” Hayden dịu dàng cười. Mundra không phải là một người dễ gần, nói vậy bạn bè không nhiều lắm. Hắn cũng không muốn về sau bên cạnh Mundra có một tên bạn luôn cố gắng châm ngòi ly gián quan hệ của họ, cho nên trước khi sự tình phát sinh, phải bóp chết nó ngay từ khi vừa nảy mầm.

Mundra nghĩ nghĩ rồi bảo: “Ông ấy muốn làm ma pháp sư cung đình.”

Hayden ngẩn người.

Trong lòng Rhodes ngổn ngang trăm mối. Hắn đích thật rất muốn quay về nghiệp cũ, làm ma pháp sư cung đình, nhưng tuyệt đối không phải ở Kanding đế quốc. Chưa nói tới thái độ Ciro nếu thấy hắn, chỉ nghĩ đến chuyện giữa một đám ma pháp sư lại chui ra một tên pháp sư vong linh, hắn có thể biết trước mình sẽ bị đối đãi như thế nào.

93. Chương 93: Vong Linh Quy Tủ (ba)

“Đây thật sự là một nguyện vọng... khá có chí tiến thủ.” Hayden dừng giây lát, lòng đầy hy vọng nhìn cậu: “Em thì sao? Em muốn ở lại Kanding đế quốc không?”

Rhodes núp trong tủ âm thầm kháng nghị Hayden đột ngột chuyển đề tài. Dù hắn định từ chối lời mời này thật, nhưng tốt xấu cũng phải cho hắn cơ hội từ chối chứ.

Mundra đáp: “Hoàn cảnh nơi này không tốt.”

Hayden lại tiếp: “Fariel đang trong giai đoạn trùng tu. Ta tin em nhất định sẽ yêu thích Fariel sau khi xây dựng xong.”

Mundra lắc đầu: “Nhiều người lắm.”

Hayden ghen hòng.

Là để đô của một trong hai đại đế quốc trên Mộng đại lục thì đương nhiên phải phồn vinh rồi, dù hẳn có là nguyên soái của đế quốc cũng không có quyền bắt cư dân Fariel rời đi.

“Vậy em thích quân doanh không?” Nhờ việc Deroh muốn trở thành ma pháp sư dẫn dắt, hẳn bỗng nghĩ đến một chủ ý ven cả đôi đường, vừa có thể cho họ gặp mặt thường xuyên, vừa có thể gia tăng năng lực chiến đấu của quân đội.

Mundra quay đầu, trong mắt lóe lên quang mang thẳng thắn vô tư biểu hiện cậu rất có hứng thú, “Có đánh giặc không?”

Hayden đáp: “Nếu có phát sinh xung đột.” Thời Kastalon đệ nhị còn chấp chính, Kanding đế quốc và Shamanlier thường xuyên phát sinh chiến tranh cục bộ. Nhưng sau khi Ciro lên ngôi, cực lực xúc tiến quan hệ hợp tác hữu nghị đôi bên, đem hòng súng của song phương dời sang Quang Minh thần hội, nên chiến tranh cũng bớt đi, chỉ có vài lần song phương đàm phán ổn thỏa điều kiện trước, sau đó cố ý đánh chơi cho Quang Minh thần hội xem.

Nên vấn đề của Mundra hiện giờ hẳn không thể đưa ra một đáp án khẳng định.

Mundra lại hỏi: “Sẽ có rất nhiều xác chết chứ?”

“Chắc thế.” Hayden quyết định trước hết cứ lừa được pháp sư vọng linh bé bỏng về đến bên người rồi nói sau. Về phần chiến tranh, Quang Minh thần hội đáng giận kia hẳn sẽ không an phận thủ thường đâu. Hẳn kỳ vọng thế.

Cặp mắt của Mundra chăm chú nhìn hẳn.

Nhìn lâu lắm lắm, lâu đến mức Hayden tưởng rằng Mundra đã biết mình đang dụ dỗ cậu, cậu lại vuốt cằm nói: “Tôi thích.”

Hayden cười hỏi: “Thích gì?”

“Chiến trường.”

Hayden sáp tới, mắt đối mắt mũi chạm mũi nhìn cậu, “Ta thì sao?”

Mundra không chút do dự đáp: “Thích.”

Hayden hôn cậu thật mạnh.

Tủ quần áo phát ra tiếng động nho nhỏ, nhưng mà...

Mặc kệ nó.

Dưới sự trợ giúp của Murdoch, Frank cuối cùng đã tìm được đầy đủ vật phẩm trên tờ giấy, còn vì đề phòng không đủ, ngoài những thứ khan hiếm, mỗi vật đều chuẩn bị gấp đôi.

Nhưng sự tình cũng không giống như Frank tưởng tượng, chỉ cần thu thập đủ đồ vật là có thể lập tức xuất phát. Mundra cho biết mấy thứ này chỉ là nguyên liệu, cậu phải chế tạo chúng thành thành phẩm, ví dụ như, lọ đựng linh hồn.

Frank biết điểm này là then chốt, nên cho dù lòng như lửa đốt cũng chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi.

Frank vừa rời đi, Rhodes lập tức nhào vào đóng đồ vật kia. “Trời ạ, nguyên tố tinh thể hệ!” Hẳn yêu thích vuốt ve không rời tay, sau đó hỏi Mundra đang ngồi dưới sàn nghịch ngợm, “Ta không nhớ lọ đựng linh hồn cần có nguyên tố tinh.”

Mundra bảo: “Tôi định đem bán.”

“Bán cho ta đi.” Rhodes “khảng khái dị thường” móc ra một nén bạc đặt trước mặt Mundra.

Mundra không thèm nhìn quảng luôn vào túi không gian.

“Dùng cái gì phối với nguyên tố tinh thì được nhỉ?” Rhodes vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào một khúc gỗ hồ đào nâu thẫm, “Có được mua một tặng một không?”

Mundra rút cục ngắt đầu: “Nên làm việc.”

Hắn biết mà, hắn biết mà. Quả nhiên Mundra đâu có lòng tốt đến vậy cho hắn cả một cây ma pháp bồng thổ hệ.

Rhodes trừng cậu, “... Có thể trả lại đồng tiền vừa rồi cho ta không?”

Tuy rằng lần đầu tiên tự tay chế tác, nhưng không phải lần đầu tiếp xúc.

Khi hắn đi cùng lão Mundra đến vong linh giới, còn chưa phải một ma pháp sư thổ hệ, cho nên bọn hắn chế tạo lọ bằng cách đêm hôm khuya khoắt chạy đến nghiệp đoàn ma pháp bắt cóc một ma pháp sư thổ hệ về ép y làm.

Một nguyên nhân thúc đẩy hắn quyết tâm học ma pháp nguyên tố là, so với pháp sư vong linh vĩnh viễn phải che dấu thân phận bằng áo choàng, hành tẩu những nơi âm u làm bạn cùng thi thể, hắn hâm mộ vị ma pháp sư thổ hệ kia có thể tự tin đường hoàng câu thông với nguyên tố thiên nhiên.

Chế tác lọ linh hồn không đơn giản, phải đáp ứng đủ hai điều kiện, một là phải để linh hồn cảm giác được đây là một thân hình bình thường, bằng lòng chui vào trong. Hai là phải ổn định. Thật ra bất kỳ xác chết nào cũng có thể biến thành lọ chứa linh hồn, nhưng với điều kiện chế tạo hà khắc của vụ yêu, linh hồn và thi thể phải tương xứng, nếu đôi bên không đạt tới cân bằng, không phải thi thể bị hủy hoại, thì là linh hồn bị hủy diệt hoặc bị đuổi đi.

Frank và Murdoch vì có thể để Audis nhanh chóng bình an sống lại, không tiếc tiền mua vật liệu, hoàn toàn đạt được yêu cầu của Mundra, cho nên Rhodes chế tác khá thuận tay, thậm chí còn làm thêm hai cái phòng khi cần.

“Bụng hắn nhìn vào giống như mang thai bảy tháng.” Mundra chỉ vào cái ngoài cùng bên trái.

Rhodes cười tủm tỉm: “Bùn đất có được bao nhiêu, không nên lãng phí.”

Mundra ngấm cái ở giữa, “Đây là trọc đầu.”

Rhodes đáp: “Khối này không đủ bùn đất.”

Mundra nhìn cái cuối cùng, “Đây là ông già.”

Rhodes nói: “Ta chỉ muốn chế thử nếp nhăn thôi mà.”

Mundra liếc hắn.

Rhodes dùng giọng điệu phi thường vô tội khoát tay: “Tuyệt đối không liên quan đến chuyện hắn là thiên tài ma pháp thổ hệ.”

Mundra nói: “Lý do thực ngây thơ.”

“... Ta đã nói không liên quan.”

Chế tác hoàn thành, Mundra chính thức thông báo cho Frank trước khi đi vong linh giới.

Đối với người ngoài, vong linh giới là một nơi cực kỳ thần bí và nguy hiểm, nơi đó tử thần cư trú, vong linh phiêu đảng, nguy cơ ẩn tàng.

Nhưng với pháp sư vong linh, nơi đó là thần điện, là nơi cư trú của thần tối cao trong cảm nhận của bọn họ, là nơi được thần quang chiếu rọi. Trong pháp sư vong linh lưu truyền một câu chuyện truyền kì, có một pháp sư vong linh dùng chìa khóa thần ban mở cửa thông tới vong linh giới, cuối cùng gặp được tử thần, trở thành sứ giả tử thần hướng thụ sinh mệnh vĩnh hằng.

Chuyện này thật giả không ai biết, nhưng đủ để cho các pháp sư vong linh lâm vào điên cuồng.

Mundra chọn thời gian khởi hành lúc mười hai giờ đêm, đồng hành ngoại trừ Hayden, Rhodes và Frank, còn có một hỏa hệ ma pháp sư cung đình và hai kỵ sĩ cấp tám. Ciro hạ một mệnh lệnh duy nhất cho ba người này – bảo đảm nguyên soái Hayden bình an trở về.

Hansen vốn muốn đi, lại bị Hayden lưu lại chăm sóc phu nhân Nicole và tiếp tục tìm kiếm Dinand.

Gió đêm lạnh như băng, giống như âm phong vong linh giới sinh ra.

Đám người Hayden, Rhodes đứng xếp hàng phía sau cậu.

Xa hơn là Ciro, Soso, phu nhân Nicole, Murdoch, Hopkin đến tiễn đưa.

Bởi vì động tác chậm chạp của Mundra, không khí càng lúc càng nặng nề.

Gần mười phút trôi qua, Mundra vẫn nhắm mắt, không nói một lời, như thể đang đứng ngủ.

Trên thực tế, đích xác đã có người đoán thế –

Đứng sau phu nhân Nicole, Hansen không nhịn được thầm nói: “Chẳng lẽ rất mệt sao?”

Hopkin nhìn Murdoch chống quai trượng, “Frank là đứa cháu nội ta thích nhất.”

Murdoch nói: “Ta cũng rất thích nó.”

“Nếu vì cháu nội ông mà nó xảy ra chuyện gì...” Ông ta không nói hết, nhưng ẩn ý trong mắt không cần nói cũng biết.

Murdoch không chút do dự đáp: “Bọn họ sẽ bình an trở về.”

Môi Hopkin giật giật, cuối cùng không nói thêm lời gì nữa. Trước đó ông ta không phản đối Frank bốn ba vì Audis bởi vì lúc đó không nguy hiểm đến tính mạng, tới lúc nguy hiểm đến tính mạng, Frank đã đứng trong hàng ngũ rồi.

Ông ta hít một hơi thật sâu. Là tộc trưởng, ông ta không hy vọng người thừa kế mình chọn lại đi thích con trai một tí nào, hơn nữa còn là đứa con trai đã chết. Ông ta vừa không cam lòng vừa lo âu nhìn bóng dáng Frank, lập tức thấy Mundra đang “hôn mê” chậm rãi giơ pháp trượng vong linh xương cốt.

Trước đó Mundra đang lĩnh hội khí tức tồn tại của vong linh giới. Thầy cậu từng nói, chỉ cần có người sẽ có người chết, chỉ cần có người chết sẽ có cửa vào vong linh giới, cho nên, cửa vào vong linh giới không đâu không có.

Mà nửa đêm, chính là thời điểm vong linh giới phát ra khí tức nồng đậm nhất.

“Màu đỏ là lửa, màu lục là cây, màu vàng là đất, màu lam là nước... chủng quần sinh tử là ngài. Tử thần vĩ đại... thỉnh mở ra cửa sinh tử!”

94. Chương 94: Vong Linh Quy Tụ (bốn)

Tiếng gió thổi phát qua lá cây truyền đến.

Bóng cây lắc lư.

Áo bào pháp sư của Mundra cũng đong đưa trong gió.

Mọi người ngừng thở, lại không nhìn thấy cánh cửa nào từ trên trời giáng xuống hoặc người từ từ bay lên như trong tưởng tượng.

Thất bại rồi sao?

Trong đầu mọi người đều lướt qua suy nghĩ này. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Mundra dùng chú ngữ kia, dù sao Mundra còn rất nhỏ tuổi, dù sao đây là cánh cửa khiến cả Mộng đại lục bó tay.

Cho nên thất bại là có thể thông cảm.

Mọi người đều tìm cơ cho cậu.

Thậm chí thân mình phu nhân Nicole và Hopkin đã hơi nghiêng về phía trước, bày ra tư thế nghênh đón bọn họ trở về.

Đúng lúc này, gió dần mạnh lên.

Đầu tiên là quét tung bụi trên mặt đất, sau đó bứt rụng lá, cuối cùng cát bụi cuộn ngợp trời, khiến cho người không mở nổi mắt.

Bão cát bùng nổ!

Ma pháp sư phía sau Ciro lập tức dựng kết giới thủy hệ. Cho dù kết giới trong suốt, nhưng cảnh trước mắt lại bị bão cát che khuất, chỉ có thể nhìn thấy cát bụi trong gió xoay tròn, biến trời đất lẫn nữa trở về hỗn độn.

Bão cát càng lúc càng mạnh, ngay khi Ciro nhìn hết nổi muốn hạ lệnh tìm kiếm người bị chôn trong bão cát, gió đột nhiên ngừng.

Giống như một người đang ca hát đến cao trào bỗng dừng im bất, dừng lại không hề báo trước.

Cát bụi và lá rụng vừa rồi còn điên cuồng nhảy múa nay chậm chậm tào nhả rơi xuống từ không trung.

Bốn phía lặng lẽ khôi phục nguyên dạng, duy nhất khác biệt chính là –

Người đứng nơi đó đã biến mất.

Kỳ thật trong lúc bão cát, Hayden theo bản năng nắm chặt tay Mundra và Frank, còn Rhodes mất sắc phi thường nắm chắc tay kia của Mundra. Hai kỵ sĩ và ma pháp sư còn lại cũng cầm tay lẫn nhau, sau đó bám lấy người Frank.

Chuyện sau đó chứng minh, công tác chuẩn bị thế này khá là chính xác.

Nhờ đó, khi cát bụi ùn ùn kéo đến, Hayden mới có thể đứng lúc dựng kết giới tạo cho mọi người một không gian nhỏ yên tĩnh, tiếp theo, Mundra cảm ứng được vị trí cánh cửa vong linh giới bèn kéo mọi người vào trong.

Cửa vô hình vô ảnh, nhưng khi tiến vào đến nơi, cảnh vật trước mắt lập tức biến đổi, một dòng khí lạnh thành linh xâm nhập từ lòng bàn chân thẳng đến cốt tủy, xuyên thấu thân thể, xâm nhập linh hồn, dường như khiến người ta thậm chí không thể suy nghĩ.

Frank bị ảnh hưởng nặng nhất. Vừa vào vong linh giới hai bước, cậu liền lão đảo quỳ trên mặt đất, cả người không ngừng run rẩy.

Mundra kéo tay cậu, rút một chiếc nhẫn có thần lực Quang Minh từ túi không gian ra đeo lên.

Quang Minh thần lực từ trong nhẫn khiến cho cơ thể Frank thoáng ấm áp, sắc mặt từ xanh tím khôi phục thành tái nhợt.

Vị ma pháp sư kia tuy không rõ ràng như Frank, nhưng răng không ngừng phát ra tiếng lạch cạch như gà mái đẻ trứng. Mundra lại lấy một cái nhẫn cho gã, có điều nhìn chất liệu, nhẫn này hiển nhiên không bằng của Frank. Nhưng với ma pháp sư mà nói, vậy đã là đủ rồi. Sau khi gã đeo lên, tiếng lạch cạch dừng ngay lập tức.

Ngoại trừ Mundra và Rhodes có được khí vong linh, Hayden và hai kỵ sĩ đều thích ứng không tồi. Đấu khí trong cơ thể bọn họ đủ để chống cự âm lãnh của vong linh giới.

Rhodes nghi hoặc nhìn cánh cửa chưa đóng sau lưng, bão cát còn quay cuồng trong khối lập phương, nhìn qua mười phần quỷ dị.

“Tại sao cửa người mở ra không giống lão Mundra. Ta nhớ rõ lúc ấy lão chỉ mở một khe nhỏ,” Hắc ra dấu miêu tả chiều dài bằng hai bàn tay, “May mắn lúc ấy bụng ta còn chưa lớn, không thì đã kẹt ở đó rồi. Hơn nữa bên ngoài cũng không có bão cát, chỉ có một trận gió mạnh sắc bén như cung tên, lúc ấy lão Mundra phải để một vụ thi thổ hệ khiêng qua.”

Nghe đến vụ thi, sắc mặt vị ma pháp sư kia xuất hiện vài phần thiếu tự nhiên.

Hayden nói: “Có lẽ cửa Mundra mở quá lớn.” Đích xác, vừa rồi bọn họ không phải vào từng người một, hắc và Mundra gần như là sống vai tiến vào, có thể thấy cánh cửa rộng bao nhiêu.

Rhodes giật mình: “Nói cách khác, lực cảm ứng với vong linh giới của người còn mạnh hơn lão thầy người?”

Mundra nói: “Có lẽ phát âm niệm chú của tôi đạt tiêu chuẩn hơn thầy.”

Rhodes than phiền: “Ta đã sớm bảo lão cần nắp bình cho thẳng khẩu âm... mà điều này không có buồn cười đâu.”

Frank rất cực thích ứng được với rét lạnh nơi đây, bắt đầu đánh giá xung quanh, “Địa hình nơi này nhìn thật giống chỗ của chúng ta, nhìn kia, phía sau cũng là triền núi hình vòng cung, còn có nơi đó, cũng là sườn đồi thoải thoải.”

Ma pháp sư hỏa hệ bị phái tới gặt đầu: “Đúng vậy, đá và núi đều tương tự, khác biệt lớn nhất là ở đây không có cây cối.”

Kỵ sĩ tên Pohle tiếp lời: “Bởi vì nơi này là vong linh giới.”

Rhodes lẩm bẩm: “Trước kia ta đến đây sao không phát hiện địa hình chỗ này và Mộng đại lục tương tự nhỉ?”

Mundra hỏi: “Lúc đó ông chú ý cái gì?”

“Chú ý lão Mundra, để cho mình khỏi đi lạc.”

“Cho nên, trong mắt ông lúc ấy chỉ có thầy thôi.”

Rhodes chần chờ: “Nói như vậy cũng đúng...” Nhưng sao nghe cổ quái thế nhỉ?

Frank nhìn về phía Mundra: “Chúng ta tìm linh hồn Audis thế nào?”

Mundra nói: “Nếu đây là Mộng đại lục, anh ta sẽ đi đâu?”

Frank suy tư: “Nhà Dana? A, có lẽ là học viện ma pháp hoàng gia...” Cậu phát hiện hiểu biết của mình với Audis dừng lại từ nhiều năm về trước, những năm gần đây khắc sâu ấn tượng cho cậu chỉ có cái hôn trước khi ngủ say và khuôn mặt say ngủ của cậu ấy.

Mundra nói: “Chúng ta đến đó tìm.”

Rhodes hỏi: “Làm sao người biết phương pháp này?” Lần trước hắn đến cùng lão Mundra, thu được linh hồn liền lập tức trở về, chưa từng nghĩ đi tìm một linh hồn quen thuộc, mà người đến vong linh giới trước bọn họ, chỉ có vị sứ giả tử thần được ưu ái ban cho bất tử trong truyền thuyết. Phương pháp của Mundra hiển nhiên không thể lấy từ hai người này được.

Mundra đáp: “Tôi đoán.”

Khóe miệng Frank co giật.

Rhodes ghen ghét nhìn trần trời một lúc lâu mới nói: “Được rồi, hiện giờ có lẽ đây đúng là phương án duy nhất.”

Ban đầu bọn họ cho rằng địa hình nơi này giống Mộng đại lục như đúc, mà Hayden và Frank lại sinh trưởng ở Fariel, số lần đi gia tộc Dana không ít, muốn tìm được vị trí đó sẽ rất dễ dàng, nhưng sau khi khởi hành mới phát hiện sự thật không phải vậy. Rời khỏi nơi có triền núi hình vòng cung kia, đường càng lúc càng khó phân biệt.

Hayden sinh ra đã nhìn thấy thành Fariel phồn hoa, có nhà cao cửa lớn, đường cái bằng phẳng, Fariel mất đi nhà cửa đường sá trông sẽ như thế nào thì hắn chịu. Thậm chí hắn còn không phân biệt được mảnh đất hiện tại dưới chân là trong tường thành hay ngoài tường thành.

Ma pháp sư đột nhiên chỉ vào một tảng đá nói: “Người có thấy nó giống tảng đá ta từng vấp chân vào ngoài cổng thành không?”

Pohle nói: “Tảng đá đó có thể di động, nhưng khối này bám trên mặt đất.”

Ma pháp sư lẩm bẩm: “Có lẽ khối đó bị nhiều người vấp vào quá, lỏng ra.”

Hayden ngẫm nghĩ: “Mặt đất Fariel rất bằng phẳng, không có sườn núi cao thấp, cho nên hẳn phải ở vùng đồng bằng.”

Rhodes nói: “Trong thành có một con sông.”

Hayden dùng thủy hệ ma pháp bay lên xem xét cảnh vật bốn phía.

Ma pháp sư đột nhiên tới gần Rhodes nói: “Deroh tiên sinh, giọng nói của ngươi rất giống một người bạn của ta.”

Trong lòng Rhodes bỗng căng thẳng.

Từ khi vị đồng nghiệp cũ này gia nhập đội ngũ, hắn đã có dự cảm sẽ bị vạch trần thân phận, không nghĩ tới ngày này tới nhanh vậy. Xem ra sau khi thoát khỏi vong linh giới, hắn phải lập tức rời Kanding đế quốc, trước khi gã kịp báo cho Ciro truy nã.

“Có điều chắc không phải đâu.” Ma pháp sư lại nhanh chóng gạt bỏ, “Hắn là người trầm mặc nghiêm túc, không khô hời hợt giống như ngươi.”

Đương nhiên rồi.

Một pháp sư vong linh xen lẫn trong đám ma pháp sư chỉ có thể trầm mặc nghiêm túc, bởi vì ngày nào cũng phải lo lắng đề phòng, sợ bản thân không cẩn thận để lộ dấu vết.

Hayden hạ xuống từ không trung, đang muốn nói chuyện, bỗng nhìn thấy Mundra lao về phía mình.

95. Chương 95: Vong Linh Quy Tụ (năm)

Đối phó với tình huống này, Hayden thành thạo giang hai tay ôm Mundra vào trong ngực, dịu dàng nói: “Tại sao...” Lời còn chưa dứt, đã thấy vai trái lạnh buốt như bị băng tuyết ngấm vào xương cốt, cơ hồ muốn đóng băng cánh tay.

Rhodes vừa lòi ra cái lọ trước đó đã chuẩn bị, vừa niệm chú ngữ.

Lát sau, cánh tay Hayden mới dần dần khôi phục tri giác, nhưng cái lạnh đến mức tận cùng đó đã khắc sâu trong đầu, khiến mỗi lần hắn đóng cửa cánh tay đều có cảm giác như mới bừng tỉnh sau một thế hệ.

Hayden hỏi: “Vừa rồi là vong linh?”

Mundra rời khỏi ngực hắn. Cậu vốn định đẩy Hayden ra, nhưng hiển nhiên đã đánh giá cao sức mạnh của mình và đánh giá thấp năng lực chống đỡ của Hayden. “Đúng vậy.”

Rhodes tiếc nhìn cái lọ vác quả bụng mập mạp cứ thế mà bị một linh hồn xa lạ chiếm đoạt. Trong ba cái hắn ưng ý nhất tạo hình này, cảm thấy nó cực kỳ thích hợp với Audis, đáng tiếc, Audis không đủ may mắn.

Đây là lần đầu tiên Frank nhìn thấy cái lọ. Cậu chần chờ mở miệng: “Tượng đất này dùng để làm gì?”

Mundra trả lời: “Đây là lọ chứa linh hồn.”

Frank hỏi: “Audis cũng phải chứa trong này?”

Tổng cộng có ba cái lọ, Rhodes cầm một cái, Mundra cầm hai cái. Cái của Rhodes đã dùng mất, hắn sợ Mundra mang hai cái kia ra, giảm bớt hiệu quả “kinh hi”, vội kết thúc câu chuyện: “Không phải, còn hai cái, đến lúc sẽ được thấy.”

Frank lặng lẽ đánh giá bức tượng cao khoảng thước bảy thước tám trước mặt, khuôn mặt đàn ông dài ngoẵng và cái bụng to như phụ nữ mang thai mười tháng, gian nan mở miệng: “Lọ nhất định phải làm thành như vậy sao?” Ánh mắt cậu chậm rãi dời xuống, dừng trên cái bụng to phình, chẳng lẽ đây mới là nơi cất chứa linh hồn?

Rhodes vội ho một tiếng: “Nói chung, phải có đặc trưng riêng.”

Pohle thấy bọn họ người một lời ta một lời tán gẫu đến hăng say, hoàn toàn quên dưới chân mình là vong linh giới, nhin không được nhắc nhở: “Chúng ta ra đi thôi chứ?”

Rhodes lẩm bẩm: “Ta không sẵn lòng nghe hai chữ ra đi này ở vong linh giới tí nào.”

Ma pháp sư thấy Rhodes thu lọ lại, nghi hoặc hỏi: “Không cần sao?”

Rhodes đáp: “Mỗi cái lọ chỉ có thể đựng một cái.”

Ma pháp sư giật mình: “Người thu vào lúc nào?”

“Vừa mới rồi.” Rhodes dừng giây lát, giải thích, “Mắt thường không thể nhìn thấy vong linh, chỉ có thể thông qua cảm ứng tinh thần của vong linh pháp sư, với linh hồn vu thi và kỵ sĩ vong linh cũng tương tự.”

Ma pháp sư lại hỏi: “Nói cách khác, vừa rồi vong linh đã xuất hiện?”

Rhodes đáp: “Đúng vậy.”

Ma pháp sư, Frank và hai kỵ sĩ khác đều khấn trương nhìn bốn phía, giống như xung quanh còn ẩn dấu vô số vong linh.

“Chúng nó ở đâu?” Ma pháp sư hỏi.

Rhodes trả lời: “Chung quanh hiện giờ không có.” Hắn và ma pháp sư là người quen cũ, cho nên giải đáp thập phần kiên nhẫn, “Bởi vì vong linh ở vong linh giới cắn nuốt lẫn nhau, cho nên số lượng vong linh không thể so sánh với số lượng người sống, người ngấm xem, nếu đồ ăn của người sống là người sống, vậy hiện tại Mộng đại lục còn bao nhiêu người?”

Ma pháp sư nhíu mày thật sâu, “So sánh này chẳng dễ chịu tí nào.”

Rhodes hỏi: “Nếu ta nói ‘đồ ăn của bánh ngọt là bánh ngọt’, người khẳng định người hiểu được chắc?”

Ma pháp sư: “...”

Frank lén lút hỏi Hayden, “Ngài thấy được không?”

Hayden cười lắc đầu, “Ta không nhìn thấy vong linh, nhưng ta thấy Mundra.” Hắn tin tưởng nếu vong linh xuất hiện lần thứ hai, Mundra nhất định sẽ lại nhào qua đây như vừa rồi.

Một vị kỵ sĩ khác tên Henry vẫn luôn im lặng mở miệng: “Cho nên, cơ hội gặp được vong linh của chúng ta cũng không nhiều?”

Rhodes nói: “Tốt nhất nên cầu nguyện như vậy. Vong linh ở vong linh giới không yếu ớt vô hại như vong linh ở Mộng đại lục. Bởi vì chúng cắn nuốt lẫn nhau, cho nên còn tồn tại đều là cường giả. Lần ta và lão Mundra đến, suýt nữa bị một vong linh tra tấn tới chết, khi đó chúng ta đã dùng hết lọ, không thể không dùng tinh thần lực vật lộn với nó, tinh thần lực của vong linh đó cường đại đến đáng sợ, thật sự là tinh thần lực quái đản. A, khiến người ta chẳng muốn nhớ lại mà!”

Ma pháp sư bỗng nói: “Cách phát âm của người cực kì giống người bạn kia của ta!”

Rhodes bật người bóp cổ họng: “Có lẽ chúng ta là đồng hương.”

“Ta cũng không biết nữa.” Ma pháp sư trả lời, “Quê quán của hắn liên tục thay đổi, ông bà ba mẹ... còn có bản thân hắn, chẳng lần nào giống lần nào.”

Rhodes: “...” Đó là hắn nói dối quá vụng về. Trên thực tế ở hoàn cảnh như vậy không khí như vậy hắn không chút nào muốn nhớ lại đoạn quá khứ dọa người kia của mình.

Sau khi biết hình thái và nguy hại của vong linh ở vong linh giới, bọn họ tiếp tục lên đường. Có điều lần này không còn đi nhanh như trước, ngoại trừ phải tìm đường, còn phải nhìn sắc mặt Rhodes và Mundra –

Chủ yếu là nhìn sắc mặt Mundra, bởi vì áo choàng của Rhodes thật sự quá lớn, chỉ có lúc nào hắn nói chuyện mới nhìn thấy cái cằm ẩn hiện. Có điều rất là hay nhé, dù áo choàng che hết cả đầu hắn, nhưng chẳng gây khó khăn cho việc đi đường của hắn tí nào.

“Ta nghĩ đây là phía tây Fariel.” Hayden nói.

Frank kinh ngạc hỏi: “Phía tây? Nhưng trước đó chúng ta ở mặt nam của thành Fariel.”

Hayden nói: “Chắc là trong quá trình tìm đường đã đi lệch khỏi phương hướng ban đầu.”

Frank hỏi: “Vậy làm sao ngài nhận ra được?”

Hayden chỉ vào một khối đá lớn: “Cậu không biết mặt trên của nó chính là ghế đá cho người đi đường nghỉ ngơi ở con đường phía tây sao?”

Frank ngẩn ra, lập tức kích động nhìn sang phía đông, “Nói cách khác, Audis cách đây không xa.”

Hayden không trả lời, vì hắn phát hiện Mundra và Rhodes cùng bắt động.

“Ta cảm thấy...” Ma pháp sư vừa nói ba chữ, liền nhìn thấy Hayden đột nhiên rút kiếm, bỏ một đạo dấu khí vào khoảng không.

Dấu khí vàng rực như ánh nắng ban trưa, mãnh liệt đến mức không thể nhìn thẳng.

Dấu khí như sóng dồn từ không trung lao qua, nhằm vào phía xa tầm mắt không dãi tới.

Mundra nói: “Nó đi rồi.”

Rhodes nhẹ nhàng thở phào, đưa tay lau mồ hôi, “Qua vài lần như vậy, có khả năng ta sẽ theo bước Audis mất thôi.”

Ma pháp sư hỏi: “Vừa rồi lại có vong linh?”

Mundra gật đầu: “Rất cường đại.” Cường đại đến mức cậu không dám xuất lộ ra thu nó, sợ nó đập vỡ lọ.

Pohle hỏi: “Nó rời đi có liên quan đến nguyên soái Hayden không?” Đều là kỵ sĩ, hắn rất quan tâm vấn đề này. Bọn họ phụng mệnh đi theo bảo vệ, nhưng tình huống trước mắt lại là Mundra và Rhodes bảo vệ bọn họ. Điều này khiến cho lòng tự trọng và trách nhiệm của hắn đều chịu đả kích.

Mundra đáp: “Không biết.”

Rhodes nói: “Chúng ta mới biết rất ít về vong linh. Chúng đến cùng có hình thái thế nào, có trí tuệ không, có thể sử dụng ma pháp không, mục đích và ý nghĩa tồn tại của chúng là gì... Hết thấy hết thấy chúng ta đều không biết.”

Ma pháp sư trợn mắt há mồm nhìn hắn, “Ngài bây giờ giống như một vị học giả.”

Rhodes thâm trầm: “Mỗi pháp sư vong linh đều là học giả, từ trước đến giờ đều thế.”

Ma pháp sư không khỏi lộ vẻ xúc động, ánh mắt nhìn hắn mang theo khâm phục. Tuy những việc pháp sư vong linh làm rất kinh hãi thế tục, tuy đối tượng nghiên cứu của pháp sư vong linh người khác khó có thể chấp nhận, nhưng không thể phủ định, bọn họ đích xác có chỗ độc đáo của mình.

Mundra thỉnh linh chêm vào một câu: “Bởi vì ma pháp sư cung đình không thu pháp sư vong linh.”

Rhodes: “...” Tại sao khi hắn là ma pháp sư cung đình, thời thời khắc khắc đều phải lo lắng thân phận pháp sư vong linh bị vạch trần, mà đến lúc trở lại làm pháp sư vong linh, lại phải sợ quá khứ làm ma pháp sư cung đình bị cười nhạo?

“Chúng ta nhanh theo sau thôi.” Ma pháp sư nói với Rhodes vẫn đang đứng tại chỗ.

Rhodes hơi nâng đầu, nhìn cảnh trước mắt.

Mundra, Hayden và Frank đã đi xa, Pohle và Henry đi ở chính giữa, hiển nhiên để không cho bọn họ tụt lại phía sau mà ra sức đi chậm lại. Chỉ có ma pháp sư vẫn luôn chờ đợi mình...

Rhodes bị cảm động. Quả nhiên bạn già vẫn là bạn tốt.

“Tuy ta ngồi mốc ở Fariel năm năm, nhưng cũng chịu không thể phân rõ phương hướng ở nơi hoang vu này đâu, cho nên...” Ma pháp sư cúi đầu nhìn góc áo bị nắm chặt của mình, khó xử nói: “Người có nắm quần áo ta cũng vô dụng.”

“...”

Bước chân của Frank bắt giắc càng lúc càng gấp. Sau khi xác định được vị trí nhờ ghế đá kia, cậu dường như về lại tòa thành Fariel phồn vinh ồn ào nhộn nháo quen thuộc, thành thạo xuyên qua bình nguyên trống trải bất ngát nơi đây.

Thấy Mundra theo quá vất vả, Hayden dứt khoát bế cậu lên.

May là giữa đường không gặp phải vong linh nào khác, Mundra mừng rỡ vùi vào lòng Hayden ngủ gà ngủ gật.

Đi gần nửa giờ, Frank đột nhiên dừng bước, sau đó ngồi xổm xuống.

Từ góc độ của người ngoài, khu vực này và khu vực vừa rồi chẳng có gì khác nhau, cùng bằng phẳng, cùng hoang vắng, nhưng ánh mắt Frank thay đổi. Cậu chỉ vào tảng đá dưới chân: “Nơi này là cửa lớn của gia tộc Dana, đi vào trong chính là...” Cậu từng chút nhớ lại, từ cửa chính đến phòng Audis.

“Cậu ấy ở lầu ba, lên cầu thang xong, gian thứ hai bên phải...” Frank đột nhiên ngừng lại, vì cậu không nghe thấy Mundra trả lời. Nếu Audis thật sự ở đây, Mundra hẳn phải mở miệng thông báo mới đúng.

“Không có đây sao?” Frank buồn bã sụp vai.

Hayden buông Mundra xuống.

Mundra lắc đầu.

Hayden vỗ vỗ vai Frank: “Cậu biết cậu ta nhiệt tình yêu thương học tập cỡ nào mà, có lẽ đã đến học viện ma pháp học rồi.”

Frank quay đầu lại, cố cười nói: “Cũng đúng. Sau khi cậu ấy trưởng thành, đa số thời gian đều ở trong học viện, hiện tại còn chưa đến lúc nghỉ, chắc là đang ở học viện ma pháp.”

Hayden vỗ vai cậu. Rất nhiều lời khuyên giải an ủi đều đã nói lúc Audis ngủ say, kỳ thật, sự tình đến ngày hôm nay, mỗi một bước đều là tra tấn dành cho Frank.

Cậu đã trải qua nhiều lắm, chờ đợi nhiều lắm.

Đôi khi Hayden nghĩ, không ngừng cho cậu hy vọng lại không ngừng để cậu thất vọng, mới là tàn nhẫn nhất. Có lẽ ngay từ đầu nên nói cho cậu biết không hề có hy vọng, như vậy, tuyệt vọng và thống khổ sẽ chỉ ngắn ngủi, chỉ ít sẽ không giống như bây giờ, không ngừng quanh quẩn giữa mong mỏi và dả kích.

Rồi hẳn lại tự hỏi lòng, nếu Mundra gặp phải chuyện không may...

Có lẽ hẳn sẽ không chút do dự mà lựa chọn giống như Frank nhỉ? Ít nhất còn có hi vọng, không phải sao?

Nghĩ đến đây, hẳn không khỏi ôm lấy Mundra.

Hắn chẳng muốn lựa chọn trải qua tra tấn đau dài hay đau ngắn, cho nên biện pháp tốt nhất chính là không lúc nào để cho người kia nằm ngoài vòng tay bảo vệ của mình.

Rời gia tộc Dana, bọn họ lại chuyển hướng về phía học viện ma pháp hoàng gia.

Đối với con đường này, Hayden và Frank đều có ấn tượng, cho nên rất nhanh đã tới nơi.

Học viện ma pháp hoàng gia ở vong linh giới không khí thế như ở Mộng đại lục. Vừa không có mặt cỏ xanh rờn, vừa không có biệt thự hoa lệ, thậm chí cả mặt sân cũng không bằng phẳng bóng loáng bằng.

Frank đi đến cửa học viện, đang muốn tiến về trước, thành linh bị Mundra giật mạnh.

Rhodes vọt lên vài bước, cũng nhìn phía trước.

Frank vừa chờ mong vừa sợ bị tổn thương hỏi: “Các ngài cảm nhận được sao?”

Rhodes lẩm bẩm: “Cảm nhận được.”

Frank khó nén kích động: “Audis thật sự ở trong này?”

Rhodes nói: “Địch ý quá mãnh liệt.”

Tinh thần lực có thể biểu đạt cảm xúc. Với ma pháp sư nguyên tố, cảm xúc của tinh thần lực chính là cách câu thông giữa bọn họ và nguyên tố, nếu cảm xúc tinh thần lực của ma pháp sư được nguyên tố hoan nghênh, bọn họ sẽ cảm ứng nguyên tố rất mạnh, ngược lại, nếu bị chán ghét hoặc không thể sinh ra thiện cảm, lực cảm ứng sẽ rất hữu hạn.

Cùng lý luận đó áp vào pháp sư vong linh, cũng có thể lý giải lực khống chế. Tinh thần lực của pháp sư vong linh dùng để khống chế linh hồn vu thi và kỳ sĩ vong linh. Bởi vì phần lớn linh hồn trên Mộng đại lực không thể phản kháng năng lực của vong linh pháp sư, cho nên pháp sư vong linh cũng không thể cảm nhận được cảm xúc tinh thần lực của chúng. Còn vong linh ở vong linh giới vì đã hấp thu rất nhiều vong linh khác, tinh thần lực tăng mạnh, đến mức có thể phân cao thấp với tinh thần lực của pháp sư vong linh, cho nên Mundra và Rhodes mới có thể cảm nhận được dịch ý từ nó.

Frank tiến lên một bước, thử thăm dò kêu: “Audis?”

Mundra cau mày: “Không xong.”

Frank hiện tại sợ nhất chính là nghe được từ không xong, vội hỏi: “Sao thế?”

Mundra đáp: “Bởi vì chúng ta không biết vong linh có còn nhớ ký ức trước kia không, cho nên bây giờ ta còn chưa có cách nhận ra thân phận của vong linh.”

Sắc mặt Frank trắng nhợt, “Nói cách khác, Audis có khả năng không còn ký ức?”

“Đó là tình huống tốt nhất.” Rhodes hơi dừng lại rồi mới nói tiếp, “Tình huống xấu nhất là, ta cảm thấy hắn hình như muốn tấn công chúng ta.”

96. Chương 96: Vong Linh Quy Tụ (sáu)

“Như vậy,” Giọng nói của Frank run nhè nhẹ, vì cậu vừa nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng hơn, “Cho dù chúng ta tìm được linh hồn Audis, làm thế nào xác định được hắn là thật?”

Mundra và Rhodes nhất tề trầm mặc.

Lòng Frank trầm xuống.

Cậu muốn sống lại chính là Audis, chẳng sợ hắn tỉnh lại sẽ biến thành một khối vu thi không mấy may ý thức. Nếu người tỉnh lại có thể chạy có thể nhảy có thể nói có thể cười nhưng không phải Audis, cậu thà để hắn hôn mê bất tỉnh.

Mundra chậm rãi nói: “Giữa linh hồn và linh hồn có sự khác nhau.”

Frank hỏi: “Khác nhau thế nào?”

“Tinh thần lực và ký ức.” Vấn đề hình như lại vòng về điểm xuất phát.

“Chẳng lẽ trước đó các người chưa từng suy nghĩ đến vấn đề này sao?” Frank cũng không muốn bày tỏ bất mãn lúc này, nhưng trong tình huống như vậy, rất khó khống chế cảm xúc.

Mundra đáp: “Vấn đề phải được phát hiện mới có biện pháp giải quyết.”

Rhodes: “...” Hắn không biết trước khi xuất phát Mundra có ý thức được vấn đề này rồi lựa chọn xem nhẹ hay không, nhưng hắn đích xác chưa suy tính đến. Được rồi, có lẽ hắn thật sự đã biến thành một tên pháp sư vừa không giống ma pháp sư, vừa không giống pháp sư vong linh, bởi vì phương thức tư duy của hai loại thân phận đều trở nên xa lạ với hắn... Chẳng lẽ về sau hắn phải tìm kiếm con đường mưu sinh thứ ba?!

“Thật có lỗi.” Frank đột nhiên áy náy thấp giọng, “Đây không phải lỗi của các ngài. Cho dù biết tới đây sẽ gặp cục diện như vậy, ta lại vẫn khẳng định đến. Kỳ thật, các ngài vốn không cần tới... Cảm ơn.”

Mundra quay đầu nhìn cậu một cái: “Cho dù không phải vì cậu, ta cũng tới.” Vong linh giới là hấp dẫn trí mạng với mỗi pháp sư vong linh. Không kể đến khả năng được tử thần vinh sủng, riêng những vong linh có tinh thần lực siêu cao đã rất có giá trị nghiên cứu.

Hayden thân nhiên chuyển đề tài, “Có ghi chép nào liên quan đến việc câu thông với vong linh không?”

Rhodes đáp: “Trên thế giới này người duy nhất có khả năng câu thông với vong linh đại khái chỉ có vị sử giả tử thần may mắn kia.”

– phải không?

“Đương nhiên.”

– làm sao người biết?

Rhodes nói: “Hắn là sử giả tử thần đương nhiên...”

“Người đang nói chuyện với ai vậy?” Ma pháp sư đứng sau hắn không nhịn được hỏi.

“Ta đang cùng...” Rhodes đột nhiên sững sốt. Hắn quay đầu nhìn bốn phía, ngoại trừ Mundra, những người khác đều giương to mắt nhìn hắn, giống như trên đầu hắn vừa mọc ra cái cây nào đó. “Các người vừa rồi, không ai nói gì cả sao?” Cẩn thận ngẫm lại, giọng nói vừa rồi đích xác rất kỳ quái, giống như một ông cụ.

– ông cụ?!

Rhodes ngơ ngẩn. Hắn phát hiện hắn vẫn luôn nói chuyện với một giọng nói trực tiếp xuất hiện trong đầu.

“Người có thể trực tiếp nói chuyện với ta trong đầu?” Hắn hỏi.

– ngu ngốc. Sao mà làm được? Đầu người cũng không mọc thêm hai cái tai.

“Hắn đang dùng tinh thần lực câu thông.” Mundra mở miệng giải thích.

Rhodes giật mình: “Ai? A! Trời, không phải là nói, cái vong linh kia đấy chứ?”

– đương nhiên...

Tinh thần lực của Rhodes đột nhiên bị kìm hãm.

Đây là một cảm giác rất khó hình dung, giống như trong óc thành linh bị khóa, còn chìa khóa ở trong tay người khác, khí lạnh như dòng nước ấm ướt từ trước trán chậm rãi lan tràn.

“Người...” Rhodes chỉ nói một chữ liền ngừng bật, bởi vì răng của hắn đang bện đánh vào nhau canh cách.

– không phải.

Rhodes thậm chí không thể suy nghĩ.

Mundra không nói chuyện, sắc mặt trắng xanh như người chết, mãi đến khi Rhodes ngã thẳng cẳng xuống đất, mới dùng sức bắt lấy tay Hayden phát nhanh về một hướng.

Hayden phi thường phối hợp xuất ra đấu khí.

Đấu khí vàng rực xẹt qua mặt đất bằng phẳng, bay thẳng về phía đường chân trời.

Thân thể Mundra mềm nhũn, ngã vào lòng Hayden.

Hayden ôm cậu, thân thiết vuốt ve vầng trán lạnh băng: “Em khó chịu chỗ nào?”

Mundra nói: “Lạnh.” Vừa nãy vong linh kia không chỉ nhắm vào mỗi Rhodes, có điều tinh thần lực của Rhodes không bằng cậu, nên Mundra chịu áp lực nhẹ hơn, nhờ đó mới có thể thoát khỏi trói buộc của vong linh vào khoảnh khắc quyết định, nắm tay Hayden chém ra một kiếm.

Hayden ôm cậu vào lòng, thật cẩn thận không xiết đau cậu. Xét về thân thể, Mundra còn gầy yếu hơn so với tất cả những người con gái hắn từng gặp.

Rhodes đang nằm đơ trên mặt đất lúc này mới thở phào một hơi, hai tay ôm đầu, thân mình cuộn thành một vòng, hơn nửa ngày mới quỳ dậy, lắc lắc đầu: “Trời ạ, vừa rồi là cái gì vậy?”

– vong linh a. Không ngờ chúng nó lại sợ hãi đầu khí. Thú vị nhá.

“Ta biết ta biết!” Rhodes sống sót sau tai nạn, tính tình bỗng trở nên nóng nảy khác thường, “Nhưng ta đang muốn hỏi, người là cái chết tiệt gì?”

– không phải trước đó các người vẫn luôn nhắc đến ta sao?

“Người cũng là vong linh?” Rhodes cảnh giác nhìn bốn phía. Mùi vị này hẳn không muốn phải ném thử lần nữa.

Mundra thấy thế uể oải đáp: “Hắn là sứ giả tử thần.”

Rhodes lập tức từ trên mặt đất nhảy dựng, “Cái gì?”

– hi hi. Người lớn tuổi như vậy còn không thông minh bằng một cậu bạn nhỏ.

Rhodes hỏi: “Người thật sự là sứ giả tử thần trong truyền thuyết hở?”

– truyền thuyết? Hóa ra ta đã trở thành truyền thuyết sao? Thú vị nha.

Rhodes hỏi tiếp: “Người ở chỗ nào?”

– chỗ nào cũng ở.

Rhodes đáp: “Trò hề đó chả buồn cười tẹo nào!”

– nói chuyện với người cứ như đang nói với trẻ sơ sinh ý, không thể hiểu nhau được. Cậu bạn nhỏ, đến đây đến đây chúng ta giao lưu đi. Người không có lời nào muốn nói với ta sao?”

Mundra hỏi: “Làm thế nào tìm được vong linh mình cần ở vong linh giới?”

Mắt Frank đột nhiên trừng to.

Những người khác tuy không biết Rhodes và Mundra dùng phương pháp gì để nói chuyện với đối phương, nhưng từ lời nói một phía của bọn họ cũng đoán được hiện giờ họ đang liên hệ với vị sứ giả tử thần trong truyền thuyết kia.

– cầu ta đi.

Trong đầu có tiếng cười hi hi.

Mắt Mundra không đổi sắc: “Cầu người.”

– lời cầu xin này chẳng có tí thành ý nào á. Trời ạ, tại sao ta chờ ở chỗ này mấy trăm năm lại chỉ chờ được hai tên pháp sư vong linh như vậy, một tên thì ngu ngốc, một tên thì mặt liệt, thật mất hứng.

Rhodes đáp: “Nói đi nói lại chẳng qua chỉ để lấp liếm việc người không thể trả lời câu hỏi.”

– không phải ta đã định nói cho người sao? Nhưng mà cầu ta đi. Trên thế giới này trừ ta ra không ai có thể làm được đâu. Ha ha ha...

Rhodes nói: “Người bỏ tử thần ở đâu rồi?”

– tử thần á? Đương nhiên ở trong cơ thể ta. Trước khi cắn nuốt hắn, ta chưa bao giờ biết hóa ra linh hồn của thần lại ngon miệng đến vậy.

Rhodes ngơ ngẩn.

Ngay cả trên mặt Mundra cũng xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Frank nhìn thấy vẻ mặt bọn họ, càng thêm lo lắng, không khỏi hỏi: “Rốt cuộc ông ta nói gì vậy?”

“Làm sao thế được?” Rhodes lẩm bẩm. Tự dưng có một người ở trong đầu hắn nói mình vừa ăn luôn tử thần? Quá sức buồn cười!

Mundra hỏi han phi thường cụ thể: “Người ăn như thế nào?”

– giống như vong linh cắn nuốt vong linh khác ý. Đúng rồi, các người không biết tử thần cũng là một vong linh. Thần cách chính là linh hồn của hắc, ta cắn nuốt linh hồn hắc, cho nên theo một nghĩa nào đó, ta đã trở thành... tử thần mới!

...

Rhodes sau khi liên tục khiếp sợ đã không biết nên bày ra vẻ mặt gì nữa. Bỗng dưng có một người đồng dạng nói hắc ăn luôn thần biến thành thần... Câu chuyện này còn khoa trương hơn nhiều so với chuyện một pháp sư vong linh được tử thần ưu ái biến thành sứ giả!

Mundra nói: “Người làm sao chứng minh được?”

– ha ha, người định bắt ta chứng minh bằng cách tìm cho người linh hồn người đang cần đúng không? Cơ mà, tại sao ta phải chứng minh chứ?

Rhodes đột nhiên kêu lên: “Ta biết rồi!”

Những người khác đều bị tiếng kêu bất thành linh của hắc dọa sợ.

Rhodes nói: “Người chính là tử thần. Người đang đùa giỡn chúng ta!”

– nói như vậy cũng không sai, ta đúng là tử thần, chỉ có điều không phải tử thần ban đầu. Được rồi, nếu các người không tin...

Giọng nói của hắc dần mờ nhạt.

Rhodes khẩn trương xoay một vòng tròn, sợ lại có vong linh chui từ sau ra.

Trong lúc đó, Mundra tóm tắt lại đoạn đối thoại vừa rồi trong đầu giữa bọn họ và vong linh sứ giả.

“Trở thành vị thần mới?”

Ma pháp sư và kỵ sĩ nhìn nhau.

Dù vài năm gần đây người và thần đã hai lần đối chiến, nhưng hai lần này không thể tính là con người chiến thắng, hiện tại tự dưng lại có người đồng dạng nói hắc đã bại thần thay thế được thần, chuyện này sao có thể xảy ra?

Hayden nghĩ tới một việc khác.

“Cho nên, người hạ mệnh lệnh cho pháp sư vong linh công kích thành Mael là hắc?”

Nếu thế, tử thần hiện tại là nhân vật, à không, thần vật cực độ nguy hiểm.

“Ta chưa từng hạ bất cứ mệnh lệnh gì cho bất kỳ pháp sư vong linh nào.” Sương mù xám xịt từ bốn phương tám hướng tập hợp lại, từng hạt từng hạt, dần dần ngưng tụ thành hình, đứng ở sau lưng Rhodes.

Bởi vì hắc chỉ có hình dáng, cho nên nhìn vào giống như một cái bóng lập thể.

“Xin tự giới thiệu, tên ta là Made Pabol, tử thần mới nhậm chức.” Hắc giơ tay lên, hơi đóng đũa, tựa như hoàng đế gặp mặt thần dân.

97. Chương 97: Vong Linh Quy Tụ (bảy)

Rhodes đột nhiên xoay người, cho dù hắc đã quen nhìn xác chết, nhưng nhìn thấy một cái đầu mờ ảo như vậy vẫn cảm thấy có chút bối ngỡ, sau khi khẳng định phần trên không có bất cứ ngũ quan gì, mới hỏi: “Người mất mắt à?”

Made nói: “Thần không biết xấu hổ.”

Rhodes: “...” Trách không được thần đều vô sỉ như vậy!

Hayden nói: “Đúng là có pháp sư vong linh đã tuyên bố từng thu được mệnh lệnh công kích thành Mael của tử thần.”

Made hỏi: “Ồ, lúc nào?”

Hayden đáp: “Đại khái hai tháng trước.”

“Không thể nào.” Made phủ định dứt khoát, “Nếu mấy trăm năm trước thì còn có khả năng, khi đó ta còn chưa lên làm chủ. Từ sau khi lên làm chủ, ta chưa từng bước chân ra khỏi vong linh giới một bước.”

Rhodes hỏi: “Người không thể sử dụng phân thân sao?” Hắn thấy giáo hoàng của Quang Minh thần hội sử dụng đến thực lưu loát, nếu Made xưng là tử thần, không lý nào không bằng cả giáo hoàng.

Made lẩm bẩm: “Nếu ta có thể thì làm sao còn bị nhốt đến mốc meo ở trong này chứ?”

Rhodes vỗ tai, “Bị nhốt trong này á?”

Made oán giận: “Sớm biết nếu làm tử thần sẽ bị vây ở đây, lúc ấy ta sẽ không tham ăn như vậy, một hơi ăn luôn tử thần.”

...

Đây đại khái là kiểu chết độc nhất vô nhị trong đám thần tiên, tin tưởng trước kia hoặc về sau không có loại thần nào bị tiêu diệt bởi lý do ẩm ớ như vậy cả.

Rhodes hỏi: “Rốt cuộc người làm thế nào ăn được tử thần?”

Made hắc hắc cười rộ, “Không phải người đang cân nhắc làm thế nào ăn ta đấy chứ?”

“Đương nhiên không có.” Chuyện như thế sao hắn có thể thừa nhận được?

Made trả lời: “Kỳ thật không phải quá khó. Tử thần là vong linh, ta cũng là vong linh, khi đó nó vừa mới bị nữ thần Quang Minh đánh cho một trận, rất yếu ớt, ta liền thừa dịp xử lý nó luôn.”

Rhodes nghe thấy thế trợn mắt há mồm, “Người cũng là vong linh á?”

Made đáp: “Ta là sứ giả tử thần, đương nhiên là vong linh.”

Rhodes cuối cùng cũng nắm được đầu mối, “Người chính là pháp sư vong linh tiến vào vong linh giới được tử thần ưu ái trở thành sứ giả tử thần trong truyền thuyết sao? Vậy sao người lại phản bội tử thần?”

Made nghĩ nghĩ: “Đại khái là bản năng của vong linh, giống như trẻ sơ sinh sẽ bú sữa, vong linh từ nhỏ đã cần nuốt vong linh khác để nuôi sống chính mình. Kỳ thật ta trong lúc vô ý mà có được chú ngữ mở ra vong linh giới, nhất thời tò mò tiến vào xem có món hời hay ho nào không, ai ngờ ta anh tuấn uy vũ ngất trời nên bị tử thần theo dõi. Hắn vừa lúc đang cần một thằng hầu, vong linh bình thường nếu thông qua con đường bất thường tiến vào vong linh giới đều bị tạm thời phong ấn ký ức và ý thức, bị vây trong trạng thái mộng lung, vì vậy một thanh niên tốt đầu óc sáng láng, thông minh lanh lợi như ta liền bị hắn vừa ý, tuổi thanh xuân như hoa của ta cứ thế mà tan tành, trở thành một thằng hầu dè tiện.”

Không ngờ chân tướng của câu chuyện truyền kỳ khiến cho hàng nghìn hàng vạn pháp sư vong linh cực kỳ hâm mộ lại kinh khủng như vậy.

Rhodes bắt đầu thông cảm với hắn.

Mundra nói: “Giọng nói của người thực già nua.”

Made trầm mặc trong giây lát, giọng đột nhiên cất cao, “Cái gì mà giọng nói của ta thực già nua, tám mươi một tuổi còn có giọng nói trong trẻo như vậy đã là kỳ tích của tạo hóa rồi biết không?”

Thanh niên tốt tám mươi một tuổi?

Rhodes thu hồi đồng cảm, ngược lại bắt đầu hoài nghi liệu có phải hắn tuổi cao lẫn lẫn cần nhớ lắm, kỳ thật không phải tử thần giết hắn mà là tự hắn đi đứng run rẩy ngã chết thì có.

Frank trước đó vẫn cố nén không chen vào vì biết nhìn thấy tử thần là vinh hạn cỡ nào với pháp sư vong linh, nhường cho Rhodes và Mundra cơ hội mở miệng, nhưng nghe bọn họ nói đông nói tây mãi vẫn lẫn

quần ở xuất thân của tử thần, không khỏi ngắt lời: “Nếu ngài là tử thần, vậy nhất định có cách tìm được vong linh đúng không?”

Đầu Made giật giật, tuy không thấy mắt hắn, nhưng từ hướng đầu của hắn có thể nhận ra hắn đang nói chuyện với Frank, “Anh bạn nhỏ này trí nhớ không tốt lắm, ta vừa nói mà, cầu ta đi.”

“Cầu rồi.”

“Cầu ngài.”

Mundra và Frank cùng mở miệng.

Made nói: “Ta thích người khác cầu ta nhiều lần.”

Mundra hỏi: “Cầu xong, người không làm được thì sao?”

Made cười ha hả, “Đã nói ta là tử thần, có gì mà không làm được?”

Mundra hỏi: “Người có thể biến cho tử thần trước kia sống lại được không?”

Made theo bản năng hồi đáp: “Ăn rồi sao mà sống lại được?”

Mundra lại hỏi: “Vậy nhờ Audis cũng bị ăn luôn rồi thì thế nào?”

“...” Made chần chờ, “È, hắn xui xẻo.”

Frank vội nói: “Cầu xin tử thần đại nhân hỗ trợ!”

Một câu tử thần đại nhân khiến cho tâm tình của Made tốt hẳn. Hắn hắc hắc cười: “Được rồi, làm tử thần, đương nhiên tránh không khỏi trở thành đối tượng chờ mong của nhân loại. Các người muốn tìm ai?”

“Audis Dana...” Frank ra sức miêu tả đặc thù của Audis. Kỳ thật cậu cũng không biết Made sẽ dùng phương thức nào để tìm kiếm, chỉ có thể cố gắng cung cấp tư liệu.

Made yên lặng nghe xong mới nói: “Thực ra ta cóc thêm quan tâm hắn thích ăn táo hay ăn dầu tây, ta chỉ muốn biết ấn ký linh hồn của hắn khắc sâu nhất cái gì?”

Frank sửng sốt, mờ mịt nhìn về phía Mundra và Rhodes.

Rhodes phi thường phối hợp mà hỏi: “Ấn ký linh hồn là cái gì?”

Made nói: “... Ngay cả ấn ký linh hồn mà các người cũng không biết? Người không phải pháp sư vong linh à?”

Hayden đoán: “Là chỉ hình ảnh khắc sâu nhất trong linh hồn sao?”

Made đáp: “Có thể nói như vậy. Trên cơ bản linh hồn mỗi người đều có ấn ký. Nói thí dụ như, ấn ký của tên pháp sư vong linh ngu ngốc kia là một bộ xương khô vàng cắm trong đồng đất.”

...

Đó là cái quái gì vậy?

Khóe miệng Rhodes co giật.

Bởi vì miệng hắn lộ ra ngoài, cho nên Made thu được hết động tác của hắn vào mắt, “Không nên hỏi ta cái thứ kỳ quái ấy là cái gì, đó là đồ của người.”

Rhodes: “...” Tên tử thần già kia sao lại không cẩn thận như vậy! Không có đề phòng gì cả! Nó không biết sau khi nó bị ăn, thần cách tử thần sẽ do tên quái đản này thừa kế sao?

Made lại nhìn về phía Mundra, “Ồ, của người không tồi này, là trạng thái vu yêu của thanh niên ma vũ song tu bên cạnh.”

Ma pháp sư và hai kỵ sĩ đều kinh hãi nhìn Mundra, cũng sâu sắc lo lắng giùm nguyên soái. Chẳng lẽ mục đích tên vong linh pháp sư này tiếp cận với nguyên soái căn bản là vì muốn biến ngài thành vu yêu sao? Rất khó mà tha thứ được.

Nhưng vì cái quái gì nguyên soái nghe xong chẳng những không phần nộ hoảng sợ, ngược lại còn cười hớn hở trông rất hài lòng thế kia.

... Không lẽ vụ yêu mà bọn họ nói tới không giống với vụ yêu mà họ nghĩ sao?

Ma pháp sư và kỵ sĩ thật hoang mang.

Made rất có cảm tình với Mundra, thuận tiện nhìn luôn sang Hayden, “Kết cấu ẩn ký linh hồn của người thật phức tạp. Ô, sao có cả hình ảnh cậu bạn nhỏ mặc đồ con gái nữa này?”

Hayden cười xấu hổ lảng đi: “Ta nghĩ chúng ta nên nghiên cứu về ẩn ký linh hồn của Audis trước đã.”

Frank chờ chính là câu này, “Hắn là có liên quan đến đất.”

“Có liên quan đến đất á?” Made nói xong im lặng.

Biết rõ hắn không có mặt cho nên không thể nhận ra biểu tình, nhưng mọi người vẫn ngừng thở nhìn hắn.

Không biết qua bao lâu, Made đột nhiên kêu lên, “Có thể tỉ mỉ hơn chút được không? Ta tìm được ít nhất hơn mười vạn cái có liên quan đến đất!”

Những vong linh may mắn còn tồn tại trong hoàn cảnh vong linh cắn nuốt lẫn nhau đều là những linh hồn có tinh thần lực cường đại, ma pháp sư chiếm khá. Mà tỉ lệ ma pháp sư thổ hệ trong bốn hệ lại không nhỏ, cho nên tìm được hơn mười vạn vong linh có liên quan đến đất cũng không kỳ quái.

Frank cố gắng nghĩ, nghĩ đến bạc cả mặt, mới nói: “VẬY, có thể tìm thử hình ảnh của ta không?”

Trong ẩn ký linh hồn của Audis có mình không?

Tựa như trong ẩn ký linh hồn của Hayden có Mundra, trong ẩn ký linh hồn của Mundra có Hayden vậy.

Cậu khấn trương nắm chặt tay.

“Như vậy còn tìm được. Nhìn tuổi của người, người khắc người vào linh hồn hắn sẽ không nhiều lắm.” Made nói xong, lại bắt đầu im lặng.

Lần này thời gian im lặng rất dài.

Khoảng năm phút sau, hắn mở miệng: “Có, nhưng mà... A.”

Frank kích động: “Cậu ấy ở đâu?”

Trong giọng nói của Made mang theo buồn bực rõ rệt, “Trong tay một lão bất tử. A không, kỳ thật lão đã chết.”

Frank truy hỏi: “Đến cùng là ai?”

“Lão nói lão tên là, Mundra.”

98. Chương 98: Vong Linh Quy Tụ (tám)

Mundra còn chưa phản ứng, Rhodes đã một bước lao ra: “Người nói hắn tên là gì?”

Made đáp: “Không nói cho người.”

Rhodes: “...”

Ma pháp sư và kỵ sĩ liếc mắt nhìn nhau, cùng nhìn về phía Mundra. Tại Mộng đại lục Mundra dù là họ hay là tên cũng không thông thường. Hơn nữa nhìn phản ứng của Deroh, bọn họ không cho rằng đó là trùng hợp.

Frank trực tiếp hỏi thẳng Mundra: “Vị Mundra kia có quan hệ gì với ngài không?”

Mundra đáp: “Không biết.”

Frank ngẫm nghĩ, cũng hiểu được vấn đề mình vừa hỏi rất khó trả lời. Hiện tại bọn họ còn chưa thấy mặt vị Mundra kia, sao có thể khẳng định đó là ai. Cậu quay đầu đang định hỏi thêm tin tức từ Made, chợt nghe thấy Deroh liên tiếp hỏi: “Có phải hấn nhìn qua rất gầy, nhưng thực ra mình đầy cơ bắp. Có phải hấn thích ôm gối đầu ngồi dưới đất? Có phải hấn thường xuyên ăn bồ đào không phun bì? Có phải hấn...”

“Câm miệng.” Made không thể nhịn được nữa.

Rhodes còn chưa chịu thôi, “Câm miệng thì làm sao mà hỏi được?”

“Người toàn hỏi thứ vô vẩn.” Made nói “Vong linh làm gì có cơ bắp?”

Rhodes sững sốt. “Lão ấy biến thành... vong linh sao?”

Made đáp: “Đương nhiên. Nơi này không có đồ ăn không có nước uống, đâu có thích hợp cho người sống cư trú.”

Rhodes hỏi: “Lão ấy chết như thế nào?”

Made trả lời: “Tự sát.”

“...”

Frank sợ hấn lại kéo đề tài sang phương hướng kỳ quái, vội vàng cắt ngang: “Có thể tìm thấy ông ấy ở đâu?”

Made nhìn Frank coi như thuận mắt, “Ở tháp Galatila.”

Frank hỏi: “Đến đó như thế nào?”

Made im lặng thật lâu mới hỏi: “Biết thành Neal không?”

Hayden nghĩ cả đời hấn cũng không thể quên chỗ này. Là ở chỗ này, hấn suýt nữa đánh mất tình cảm chân thành cả đời, cũng ở nơi đó, hấn chính thức quyết định, dù quan hệ giữa đế quốc và Quang Minh thần hội phát triển theo hướng nào, lập trường cá nhân của hấn tuyệt đối sẽ không chung đụng với Quang Minh thần hội.

Frank vội vàng đáp: “Biết.”

“Lão bắt tử kia ngụ ở đó.” Thân ảnh Made dần dần trong suốt, sương mù xám tản ra bốn phía, “Vị trí Quang Minh thần điện.”

Rhodes gần như đã có thể khẳng định thân phận của người kia. Trừ lão ấy ra, hấn mới chỉ thấy có một người chấp nhất với Quang Minh thần điện như vậy, chính là Mundra nhỏ bên cạnh hấn, mà Mundra nhỏ chấp nhất, hiển nhiên là do lão Mundra hun đúc.

“Chúng ta đi nhanh đi.” Hấn nói xong, liền phát hiện Frank đã mang theo những người khác đi xa, “Các người cứ thế mà đi bỏ lại bạn bè ở chỗ này à?!”

Tại nơi không có bất cứ biển báo nào muốn tìm được phương hướng giữa bãi đất trống bằng phẳng là tương đối khó khăn, hơn nữa bọn họ còn phải đề phòng không biết khi nào vong linh nhảy ra.

Hayden chỉ lúc nào xác định được phương hướng mới sử dụng phong hệ ma pháp, để tránh lệch lạc một chút mà đi sai ngàn dặm. May mắn trước đây Hayden từng loanh quanh ở Sangtu một thời gian dài, cho nên có thể coi là quen thuộc với đoạn đường này.

Bọn họ vừa đi vừa lần mò, rốt cục tìm đến chỗ tiếp giáp giữa Sangtu và Kanding đế quốc, ngọn núi trùng trùng điệp điệp giờ này khắc này trông có vẻ thân thương vô cùng.

Pohle hỏi: “Phía trước chính là quốc thổ Sangtu đúng không?”

Henry đáp: “Không phải.”

Pohle kinh ngạc: “Tại sao lại không phải?”

Mundra trả lời, “Vì nơi này là vong linh giới.”

Vong linh giới đương nhiên không thuộc Sangtu.

Henry mặt không đổi sắc nhìn hẩn một cái, gật đầu.

Pohle: “...”

Tiến vào vùng đất tương tự Sangtu, tìm đường càng trở nên khó khăn. Henry, Pohle, ma pháp sư và Frank không thể không thay phiên đi dò đường, sau đó vẽ cảnh vật lại cho Hayden phân biệt.

Hành trình bị chậm trễ nghiêm trọng, cho dù mỗi ngày chỉ ngủ năm sáu giờ, bọn họ cũng phải tìm gần tám ngày mới thấy tháp Galatila tương ứng với Neal.

Tuy rằng vẫn ở vong linh giới, nhưng nơi bị Made gọi là tháp Galatila hiển nhiên tương đối khác biệt so với những nơi khác trong vong linh giới.

Nơi này có nhà ở.

Có lẽ không thể gọi là nhà ở được, chỉ có thể nói là động đá do dùng đá ghép lại, nhưng ở giữa đích xác có khoảng không, nếu vong linh có ý thức về nhà, chúng hẳn sẽ tỏ vẻ vừa lòng với những động đá này. Bởi vì ở giữa rộng mở lại sáng sủa, khoảng cách giữa các tầng đá đủ để mặt trời tha hồ xuyên qua.

Rhodes nhìn động đá, không dám tin lắm lắm: “Chẳng lẽ đây là nhà của hẩn? Hẩn làm sao quen được.”

Frank nói: “Các ngài có cảm ứng thấy vong linh không?”

Rhodes đang muốn lắc đầu, lập tức đứng im, ánh mắt dán chặt vào động đá chính giữa.

Động đá kia khác những cái còn lại. Những cái khác đều dùng đá xám dựng lên, duy độc cái này dùng đá đỏ, hơn nữa là huyết thạch rất hiếm thấy ở Mộng đại lục. Loại đá này sau khi gặp mưa sẽ chảy ra nước đỏ như máu, tựa như máu tươi nhưng đặc hơn, bởi vậy mới gọi là huyết thạch.

Chưa từng có ai dùng đá này làm phòng ở, chẳng những vì nó hiếm thấy, mà còn vì nó rất cứng rắn, trừ phi dùng một thanh kiếm sắc bén vô địch ngang với đầu khí cấp chín, nếu không đừng mơ tưởng bỏ đổi được nó.

Nhưng hiện ở trong này lại có người thành công dùng nó làm nhà ở?

Chỉ cần hạ thấp đi chút yêu cầu thẩm mỹ, động đá này cũng có thể coi như một ngôi nhà, bởi vì tạo hình đầu nhọn của nó rất giống lều trại.

Điều đó cũng không phải nguyên nhân khiến Rhodes giật mình, hẩn thật sự giật mình vì, hẩn vừa cảm nhận được tinh thần lực quen thuộc.

“Lão Mundra? Là lão sao?” Hẩn hô to.

Mundra lập tức nhìn động đá huyết thạch không chớp mắt.

Một lúc lâu sau, động đá vẫn không có động tĩnh gì.

Hayden hỏi: “Không thể nhìn thấy vong linh, vậy chúng có thể phát ra âm thanh không?”

Ma pháp sư nói: “Made có thể.”

Pohle phản bác, “Hẩn là tử thần, không tính là vong linh bình thường.”

Ma pháp sư trầm mặc.

Không thể trông cậy mọi vong linh ở vong linh giới đều đạt tới sức mạnh của thần, nhưng nếu nghe không được nhìn không thấy, tức là không thể câu thông, thế thì tìm được Audis cũng vô dụng.

Rhodes nói: “Nhìn không thấy nghe không được, chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể dựa vào khí vong linh để phân biệt?” Hẩn không cho là Audis có thể nhận ra khí tức của hẩn và Mundra.

Mundra hỏi: “Vong linh ở vong linh giới không phải sẽ mất trí nhớ sao?”

Rhodes hết nói nổi rồi.

Sự tình hình như càng lúc càng trở nên gay go phức tạp.

“Mọi người nói xem, lão Mundra bắt linh hồn Audis để làm gì?” Ma pháp sư cũng học theo Rhodes xưng hô lão Mundra.

Frank yên lặng bình tĩnh. Dù trong lòng cậu đã có ngàn vạn phán đoán, nhưng không nói ra cái nào. Bởi vì tất cả những phỏng đoán này đều quá tàn khốc với cậu, cậu không muốn Audis gặp phải cục diện tàn khốc như thế một chút nào.

Có lẽ, chỉ là nhất thời hứng khởi thôi.

Cậu an ủi chính mình, cũng cố gắng trục xuất những từ như nô lệ, đồ ăn ra khỏi óc.

– làm thí nghiệm.

Ba chữ âm trầm tằm tối cắm vào óc Rhodes và Mundra.

Chính xác là cắm, bởi vì bọn họ nghe xong, cảm thấy đầu đau nhức.

“Thầy?” Ánh mắt Mundra sáng lên. Bọn họ cùng sống mười mấy năm, cho nên cậu vô cùng quen thuộc với giọng nói của lão Mundra.

Rhodes cũng kích động. “Người quả nhiên là lão bắt tử kia!”

Đám Hayden và Frank trừng to mắt.

– các người gặp Made rồi?

Chỉ có gã ta mới thích gọi ông là lão bắt tử, trong khi hình như không ý thức được chính mình có bao nhiêu lão!

Mundra nói: “Là hần chỉ dẫn chúng con đi tìm thầy.”

– tìm ta?

Mundra đáp: “Đúng vậy.”

– làm sao mi biết thầy ở vong linh giới?

Mundra nói: “Không biết.”

– không phải mi bảo tới tìm ta sao?

Lão Mundra sốt ruột, giọng điệu nóng nảy.

Mundra đã tập thành thói quen, thản nhiên hỏi đáp: “Chúng con tới tìm một người khác, thuận tiện gặp được thầy.”

– tìm ai?

“Audis.” Mundra nói.

– chưa từng nghe đến.

Lão Mundra trả lời dứt khoát.

“Anh ta là ma pháp sư thổ hệ.” Mundra thuận tay kéo Frank ra trước, “Trong ấn ký linh hồn của Audis có cậu này.”

– mi cũng biết ấn ký linh hồn?

Mundra nói: “Vâng.” Cậu không giải thích tại sao mình biết, giống như điều đó là thừa thãi.

– ta tìm được, có điều hần là vật thí nghiệm quan trọng nhất của ta, bọn mi định dùng nó làm gì?

Mundra đáp: “Cứu sống.”

99. Chương 99: Vong Linh Quy Tụ (chín)

– thi thể có bảo tồn lông tóc vô thương không? Chà loại nước thuốc nào?

Lão Mundra bắt đầu hứng thú.

Mundra đáp: “Đóng băng chống phân hủy.”

– thật sự có ma pháp sư thủy hệ dùng phương pháp này à? Ta đã sớm biết phương pháp này khả thi mà, chết tiệt, tại sao hắn không làm sớm chứ?

Lão Mundra bắt đầu một mình phát câu.

Mundra nói: “Vận may của thầy không tốt.” Tuy về mặt cậu nhìn vào chẳng thấy có chút nào khoe khoang, nhưng trong giọng nói vẫn có thể nghe ra vài phần đắc ý.

– phương pháp đó thật sự có thể bảo quản xác chết không hư thối sao? Da thì thế nào, có chuyển màu không? Nội tạng trong cơ thể có bị đông lạnh làm hỏng không?

Mundra đáp: “Dùng chú ngữ đặc biệt.”

– chú ngữ gì?! Ai phát minh?

Mundra trả lời: “Không biết.”

– sao lại không biết? Ra ngoài đừng nói mi là học sinh của ta! Quá ngu ngốc.

Mundra đáp: “Con chưa bao giờ nói.”

Rhodes phụ họa: “Đúng vậy, ta làm chứng.”

Lão Mundra im lặng một lúc lâu mới lên tiếng.

– nhất định phải có tên Audis này sao? Thầy cho mi một cái khác nhé? Đại ma pháp sư cấp mười được không? Hắn cần nuốt không ít vong linh ma pháp sư, tinh thần lực vô cùng cường đại.

Mundra bị lung lay, nếu muốn làm vụ yêu, đúng là cần linh hồn có tinh thần lực cường đại. Cậu quay đầu kể lại ý tứ của lão Mundra cho Hayden vào Frank.

Frank kích động từ chối: “Không! Đường nhiên không được, ai cũng không thể thay thế Audis.”

– hừ. Một vong linh ngay cả tinh thần lực cũng không còn thì có ích lợi gì? Lấy về đút vào thân thể cùng đóng băng sao?

Mundra cau mày: “Audis vẫn không có tinh thần lực? Dùng thuật thức tỉnh cũng không được sao?”

Thuật thức tỉnh là một loại ma pháp vong linh. Nó có thể kích phát linh hồn giữ lại tinh thần lực trong thời gian ngắn, trợ giúp chúng khi chiến đấu có thể chống đỡ lâu hơn, nhưng lại không nâng cao uy lực pháp thuật, cho nên bị các pháp sư vong linh liệt vào hàng ma pháp yếu nhất. Nhưng loại ma pháp yếu ớt này lại là phương thuốc cứu mạng cho những ma pháp sư hao hết tinh thần lực. Đó cũng là nguyên nhân ban đầu Mundra tin tưởng có thể đánh thức Audis.

– vong linh không có tinh thần lực còn yếu ớt hơn cả người hôn mê bất tỉnh. Giống như một người lưu lạc không nhà để về sẽ khác với một người làm biếng chơi bởi lêu lổng.

Rhodes nói: “So sánh của ngươi vẫn thối như trước.”

– không thối bằng nhân phẩm của ngươi!

Rhodes: “...” Được rồi, lão Mundra đích thật là người duy nhất trên thế giới này có tư cách nói nhân phẩm người khác thối. Hắn đột nhiên nhớ lại một chuyện, nghi hoặc hỏi: “Tại sao ngươi nhận ra chúng ta?”

– ngươi cảm thấy ta nên quên đủ loại việc xấu của ngươi sao?

Rhodes nói: “Không, ý ta muốn nói, người hắc phải giống như những vong linh khác, không có ký ức và ý thức...”

Mundra hỏi: “Thầy tự sát ở vong linh giới?”

– thừa nhận mi là đệ tử của ta còn sáng suốt hơn thừa nhận ta quen biết hắc.

“...” Vong linh giới này nhất định xung khắc với hắc! Rhodes hỏi: “Rất cực xảy ra chuyện gì? Đang êm đẹp người chạy tới nơi này tự sát làm gì?” Đến bây giờ hắc vẫn không thể hoàn toàn tiếp nhận chuyện này. Trong tưởng tượng của hắc, lão Mundra hắc là bị vu thì mình thí nghiệm bóp chết, hoặc là bị các pháp sư vong linh trường kỳ chịu hắc bắt nạt cướp bóc liên thủ giết chết mới đúng.

Tự sát?

Quả thật là vũ nhục trái tim yếu ớt của người yếu đuối.

Rhodes trong lòng hung hăng nôn mửa.

– chỉ có trở thành vong linh mới có thể hiểu biết thế giới này rõ hơn toàn diện hơn. Giống như kiến trúc sư nếu chỉ biết kết cấu nhà ở mà không biết chủ nhân ngôi nhà thì sao có thể thiết kế cho nó được.

Mundra nói: “Thú vị không?”

– mi muốn tới không?

Rhodes tức giận: “Câm miệng!”

Đám Hayden nghe không hiểu ra làm sao.

Rhodes biết Mundra chấp nhất với ma pháp vong linh, vội vàng nói: “Có muốn tự sát thì cũng chờ đến lúc sắp chết hãy tự sát. Người còn trẻ lắm, Mong đại lực còn có bao nhiêu điều bí ẩn người chưa tìm tòi khai phá, chẳng lẽ người không muốn tiếp tục tìm kiếm sao?”

Mundra ngơ ngác: “Bí ẩn gì?”

Rhodes nghẹn lời.

Hayden chỉ nghe được vài từ của bọn họ đã hiểu trọng điểm cuộc tranh luận, vội nói: “Bí ẩn về cuộc sống chung tương lai của chúng ta.”

Mundra quay đầu nhìn hắc.

Hayden hết sức cố gắng biểu hiện thâm tình trong mắt.

Mundra bậm bậm môi, sau đó nói: “Vây chờ Hayden chết rồi nói sau.”

Lão Mundra trầm mặc, nhưng Mundra và Rhodes cảm nhận thấy rõ rệt dao động của tinh thần lực cường đại mà phẳng phát quen thuộc.

Rhodes đột nhiên xoay người, ánh mắt nhìn thẳng vào trên đường.

Nơi đó, tinh thần lực đang từ từ tới gần.

Ma pháp sư cùng hai kỵ sĩ đều cảm giác thấy không khí bốn phía càng ngày càng âm lãnh.

Frank dùng ánh mắt thăm dò nhìn về phía Mundra, kỳ vọng vong linh khiến không khí trở nên càng lúc càng lạnh này chính là Audis, nhưng thấy cậu không có chút ý định nào muốn đem lộ ra, không khỏi âm thầm thất vọng.

– hắc là ma võ song tu à?

Trong giọng nói của lão Mundra mang theo hưng phấn rõ ràng rành rành.

Rhodes giới nước lã: “Đó là người học sinh người định ở cùng cả đời.”

– có thể làm thành vụ yêu. Tinh thần lực ma pháp sư, khí lực kỵ sĩ, đây quả thực là nguyên liệu làm vụ yêu tốt nhất! Chết tiệt, tại sao ta không gặp được người như thế chứ?!

Rhodes tiếp tục giội nước lã: “Bởi vì người tự sát.”

– sao người lại ăn mặc như vậy?

Lão Mundra rất cục chú ý tới trang phục của Rhodes.

Rhodes: “...” Hắn có mặt mũi nào nói đó là bởi vì hắn ở trong hoàng cung không ra sao!

Mundra trả lời hộ: “Ông ấy sợ lạnh.”

– không bằng tự sát đi?

Lão Mundra phi thường nghiêm túc đề nghị.

– chết sẽ không sợ nữa.

Rhodes nói: “Hãy cứ để cho ta tiếp tục sợ đi.”

Mundra nhắc: “Thầy, đem linh hồn Audis đến đây đi.” Cậu nói xong, lấy lọ từ túi không gian ra.

– thuật thức tỉnh không thể gọi dậy tinh thần lực của hắn, mi muốn linh hồn của hắn có ích lợi gì?

Mundra đáp: “Đây là mục đích của chúng con.”

– thầy nói rồi, thầy sẽ cho mi một thứ tốt hơn! Audis là vật thí nghiệm của thầy, thầy không thể cho bọn mi.

Rhodes hỏi: “Thí nghiệm gì thế?”

– một vong linh không có tinh thần lực lại có thể cắn nuốt một vong linh khi còn sống đạt tới ma pháp sư cấp sáu, rất là kỳ quái, ta nhất định phải làm cho rõ ràng rốt cuộc trong linh hồn nó cất giấu cái gì.

Mundra hỏi: “Nó ở đâu?”

– thầy đã nói không thể bắt nó cho mi.

Lão Mundra bắt đầu tức giận với cố chấp của cậu.

Mundra để lọ sang một bên, lời pháp trượng xương cốt ra, “Vây chiến đấu đi.”

Rhodes vội vàng hòa giải: “Giữa thầy trò đâu cần làm căng đến thế.”

– câm miệng!

“Câm miệng.”

Rhodes: “...” Hắn là có lòng tốt a!

– bọn mi không thể đánh bại ta! Bây giờ ta là vong linh, ngoại trừ cái tên tử thần ngu ngốc điên điên khùng khùng kia, những người khác thậm chí còn không đến gần ta được.

Mundra ngẫm nghĩ, thu lại ma pháp trượng, “Vây thảo luận tiếp đi.”

– cho dù ta cho bọn mi linh hồn Audis, bọn mi nghĩ ra được biện pháp cứu sống hắn chắc? Thuật thức tỉnh không có hiệu quả với hắn.

Rhodes hỏi: “Thuật tẩy rửa thì sao?”

Bởi vì có một số vụ thi và kỳ sĩ vong linh có tinh thần lực quá cường đại, dù tử vong cũng không thể bị không chế. Thuật tẩy rửa chính là pháp thuật chuyên môn dùng để đối phó với tinh thần lực cường đại loại này, nó có thể tẩy trừ ký ức cuối cùng trước khi chết, do đó để vụ thi và kỳ sĩ vong linh mất đi chấp niệm lúc qua đời, sẽ dễ dàng không chế.

– những điều người có thể nghĩ đến, ta đã nghĩ qua. Những điều người không thể nghĩ đến, ta cũng đã nghĩ rồi.

Mundra nói: “Cho nên để Audis trên tay thầy cũng vô dụng.”

– ta nhất định sẽ nghiên cứu ra.

Lão Mundra phóng túng nói.

– ha ha ha, cười chết ta. Một đám ngu ngốc.

Giọng nói của Made bất ngờ xuất hiện.

Lão Mundra cũng không nổi giận, mà cực kỳ hòa nhã hỏi: người có cách à?

– đương nhiên là có.

Giọng của Made dào dạt đắc ý.

– nhưng sao ta phải nói cho các người biết nhỉ?

Lão Mundra và Mundra đồng thời mở miệng.

– người không cần phải nói.

“Người không cần phải nói.”

Lão Mundra và Mundra cùng suy nghĩ: Đã có biện pháp, bọn họ nhất định có thể nghĩ ra.

Made rất là bất mãn với thái độ bọn họ, không ngừng nhảy lên nhảy xuống lôi kéo bọn họ thỏa hiệp với mình, nhưng Mundra và lão Mundra hiển nhiên đều không bị đả động.

Hayden và Frank nhìn nhau, hoàn toàn không rõ sự tình đã phát triển đến bước nào.

Ma pháp sư thấy Rhodes không nói gì, vội chạy qua hỏi chân tướng, sau đó kể cho Frank và Hayden nghe.

Sau khi nghe xong, cả người Frank đều khấn trương. Cậu lo lắng nhìn Mundra, hy vọng cậu bé có thể bỏ cuộc xin tử thần giúp đỡ, nhưng Mundra vẫn chìm đắm trong trầm tư, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt cậu.

Hayden đột nhiên hỏi: “Ấn ký linh hồn còn có tác dụng khác không?” Hắn cảm thấy ấn ký linh hồn hẳn không phải chỉ là tượng trưng cho thân phận của vong linh.

Câu nói của hắn giống như vừa mở một cánh cửa cho căn phòng tối, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào, soi sáng rõ những vật bên trong.

Mundra hỏi: “Thầy, ấn ký linh hồn của Audis là gì?”

– chính là người bên cạnh người kia.

Tâm tình của Frank hỗn loạn. Từ miêu tả của tử thần, cậu đã đoán được cái gọi là ấn ký linh hồn chính là thứ quan trọng nhất trong cuộc đời mỗi người. Biết ấn ký linh hồn của Audis chính là mình, quả thực còn khiến cậu rung động hơn cả nộ hân trong cuộc chiến.

– chẳng thú vị gì cả. Một đám ngu ngốc.

Made lẩm bẩm một câu, lập tức tiêu thất.

Đương nhiên, hắn thật sự biến mất hay trốn ở một nơi bí mật nào đó xem tiếp cuộc vui, chỉ có bản thân hắn và lão Mundra biết. Nhưng lão Mundra không thềm quan tâm hành tung của hắn, mà bắt đầu điều khiển linh hồn của Audis đến đây.

Sau khi Audis xuất hiện, Rhodes và Mundra cũng không cảm nhận được ngay, bởi vì tinh thần lực của hắn hoàn toàn không có dao động, có điều được lão Mundra chỉ dẫn, bọn họ đã chú ý thấy khí vong linh đặc biệt của riêng vong linh.

Rhodes hỏi: “Hiện tại chúng ta phải làm thế nào?” Dù hắn năm lần bảy lượt muốn thoát ly thân phận pháp sư vong linh, mưu cầu quyền quý, nhưng trong lòng vẫn tồn tại một phần quyến luyến và nhiệt tình với ma pháp vong linh, cho nên khi gặp được vấn đề khó, tiềm thức vẫn muốn giải quyết nó.

Mundra nói: “Trước hết cho bọn họ thấy mặt đi.” Cậu đẩy cái lọ trọc đầu ra phía trước.

Lão Mundra lùa Audis vào lọ.

Rhodes đẩy lọ, “Nó đại khái là linh hồn nhẹ nhất ta từng thấy.”

– đó là lời nói dối trắng trợn thứ hai ta từng nghe.

Rhodes ngẩng ra: “Cái gì?”

– người không thấy được linh hồn, làm sao nó có thể là linh hồn nhẹ nhất người từng thấy?

“...” Rhodes hỏi, “Lời nói dối thứ nhất là gì?”

– đã từng có người son sắt bảo chứng nhất định sẽ cùng ta trở lại vong linh giới!

“...” Rhodes hoàn toàn rút quân lặng lẽ.

Frank chậm rãi đến trước lọ, vươn tay, muốn đụng vào mà không dám, đành chỉ ngừng ở giữa không trung, “Audis, cậu ấy ở bên trong?”

Mundra gật đầu: “Đúng vậy. Có điều anh ta vẫn trong trạng thái ngủ say.”

Frank hỏi: “Làm thế nào cậu ấy mới tỉnh lại?”

Mundra nhún vai: “Không biết.”

– thử làm cho hắn tỉnh lại đi.

Mundra truyền đạt lời của lão Mundra.

Frank bắt đầu kể cho tượng đất hói đầu kia các loại chuyện lý thú từ nhỏ đến lớn giữa bọn họ.

Còn đám người Mundra ngồi chuẩn bị đồ ăn.

Bọn họ chỉ mang theo lương khô đơn giản, nhưng có ma pháp sư thủy hệ và hỏa hệ ở đây, họ vẫn nghĩ cách nấu lương khô lên, cho nó ngon miệng thêm chút.

Chờ bọn hắn cơm nước xong, Frank mới kể xong phần đầu câu chuyện.

Ma pháp sư đưa đồ ăn cho cậu, cậu khéo léo từ chối, vẫn toàn tâm toàn ý kể.

Câu chuyện thực dài, thời gian như bị ai động tay động chân, nhanh chóng lướt qua.

Mundra gối đầu lên đùi Hayden ngủ say.

Hayden ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vong linh giới không có ban ngày hay ban đêm, cho nên ở đây không thể tính toán thời gian. May mắn vong linh đến đây chưa bao giờ so đo chuyện đó, trong óc chúng không hề có khái niệm thời gian. Lão Mundra và Made có khái niệm thời gian thì bản thân đã có sinh mệnh vô hạn, cho nên thời gian không hề có ý nghĩa với họ.

Người đến nơi này muốn biết thời gian chỉ có thể tự mình tính toán.

Khi nhóm Mundra tỉnh lại, Frank vẫn còn đang kể. Đầu cậu dựa vào lọ, vẻ mặt tràn ngập hoài niệm với quá khứ, cho dù thức trắng một đêm, cũng không buồn ngủ chút nào.

“Hình như không có hiệu quả.” Pohle nhỏ giọng nói thầm, bị ma pháp sư huých một cái.

Kỳ thật nhìn kỹ Frank, sẽ phát hiện tuy tinh thần cậu tốt lắm, nhưng hai mắt trống không, giống như cả người đều theo hồi ức bay về quá khứ, không còn ở hiện tại.

Mundra dụi mắt đứng lên, “Không có phản ứng sao?”

Giọng nói của Frank ngừng bật.

– không cảm giác thấy bất kì dao động nào của tinh thần lực.

Lão Mundra thất vọng nói.

Rhodes đề xuất: “Có lẽ chúng ta nên đến hỏi tử thần.”

Frank đột nhiên đứng dậy.

Tầm mắt của Mundra và những người khác đều ngược lên theo động tác của cậu.

Frank ôm cổ tượng đất, ánh mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt bị cố ý nặn ra cực độ xấu xí, chậm rãi, chậm rãi đưa môi đến gần...

100. Chương 100: Vong Linh Quy Tụ (mười)

Môi vừa chạm vào tượng đất, liền truyền đến băng lạnh không hề có sinh khí, hoàn toàn khác hẳn với ôn nhuận Audis lưu lại trên môi mình trong trí nhớ, nhưng Frank vẫn hôn mạnh xuống.

Audis ngay ở trong tượng đất này.

Cậu tự nói với mình.

Cậu ấy sẽ cảm ứng được! Tựa như khi còn bé bọn họ luôn có thể cảm ứng được tâm tình của nhau. Audis nhất định sẽ hiểu được, mình ở đây chờ đợi cậu ấy, một lòng chờ đợi cậu ấy.

Nước mắt muốn tràn mi, nhưng cậu cứng rắn nuốt vào trong.

Môi cậu dán trên tượng đất, không biết bao lâu, mãi đến khi Rhodes nhẹ nhàng thở dài.

Hayden nhẹ tay khoát lên vai cậu, truyền đến an ủi không lời giữa bạn bè.

Frank chậm rãi lùi đầu về, ánh mắt sáng ngời nhìn tượng đất, như thể muốn tìm kiếm dấu vết Audis trên khuôn mặt xấu xí kia.

– từ từ.

Lão Mundra đột nhiên kích động kêu.

Mundra và Rhodes ngẩn ra, thăm dò nhìn dao động tinh thần lực của Audis.

– mi để nhóc con kia hôn lại lần nữa đi!

Lão Mundra hùng hổ chỉ huy.

Mundra truyền lời của lão Mundra cho Frank, Frank không hề nghi ngờ mà đồng ý. Lần thứ hai thử nghiệm đã nói lên có hi vọng, nếu có hi vọng, đừng nói là hôn lại một lần, cho dù một ngày, thậm chí hôn một trăm ngày cậu cũng bằng lòng.

Có kinh nghiệm lần trước, lần này Frank thành thạo hôn xuống. Cậu nhắm mắt lại, tưởng tượng thấy người này chính là Audis, chính là cậu ấy đang ngủ...

Lần này Mundra và Rhodes cũng cảm giác được, dao động tinh thần lực rất nhỏ đến mức có thể xem nhẹ.

Mundra nói: “Có tinh thần lực dao động, là có thể từ từ khôi phục.”

Tinh thần lực của ma pháp sư có thể phục hồi như cũ nhờ nghỉ ngơi. Audis trước đó sở dĩ không thể phục hồi bởi vì hắn dùng cạn sạch, ngay cả một cơ sở để tự động phục hồi cũng không có.

Frank kích động hỏi: “Trong bao lâu?”

Mundra đáp: “Không biết.”

Ở phương diện này song hệ pháp sư Rhodes vừa là pháp sư vong linh vừa là ma pháp sư thổ hệ ngược lại biết nhiều hơn chút, “Hiện tại tinh thần lực của hắn quá ít, đến mức có thể xem nhẹ, nếu dựa theo tốc độ khôi phục hiện tại, ít nhất phải mười năm mới có thể về đến trình độ ban đầu.”

Frank biến sắc, “Mười năm?” Tuy rằng so với hoàn toàn không có hi vọng, mười năm đã là nhân từ, nhưng thân thể Audis liệu có thể trụ qua mười năm khảo nghiệm hay không.

– ha hả, sao ngươi không nói một trăm năm đi? Như vậy dù ngươi có nói sai cũng không ai có thể phản bác.

Rhodes đáp: “Ta là nói dưới tình huống bình thường!”

– cũng dưới tình huống bình thường, ta cho rằng hần chỉ cần mười ngày.

Rhodes bật thốt lên: “Mười ngày?!”

Ánh mắt Frank sáng rực.

– ngu ngốc! Nơi này là vong linh giới, tinh thần lực của hần có năng lực cắn nuốt vong linh có tinh thần lực cường đại hơn, hoàn toàn có thể dựa vào cách ăn uống để khiến cho mình lớn mạnh! Cơ hội như thế không phải ai cũng có. Ta quả thực ghen tị với hần muốn chết, có thể tẩy bỏ cho trạng thái linh hồn của mình, sau đó trở lại thế giới nhân loại.

Mundra hỏi: “Linh hồn anh ta có thể trực tiếp sống lại trong thân thể sao?”

– linh hồn của hần ở trong này, thân thể hần là đã chết rồi? Cho dù đóng băng có thể bảo quản thi thể của hần không mục rữa, nhưng không thể hoàn toàn khôi phục cơ thể hần như trước khi chết.

Mundra đáp: “Hóa ra là vậy.”

– ngươi định thế nào?

Cơn nghiện dạy học của lão Mundra lại tái phát, theo bản năng kiểm tra học sinh của mình.

Mundra không chút nghĩ ngợi: “Làm thành vụ yêu.”

– đúng vậy! Vụ yêu.

Rhodes bất bình nói: “Giọng điệu của các ngươi có thể dừng thản nhiên như thế được không? Chẳng lẽ chưa ai bảo các ngươi, chế tạo vụ yêu là việc khó khăn cỡ nào sao?”

Mundra đáp: “Điều kiện của anh ta tốt lắm.”

Rhodes phản bác: “Cũng không thể đảm bảo thành công một trăm phần trăm.”

– ta thấy dù không có một trăm phần trăm thì cũng đến chín mươi chín phần trăm. Cơ thể hần đã chết, cho nên dùng bất cứ nước thuốc nào giầy vò cũng không thể chết thêm lần nữa. Còn linh hồn hần thời điểm vào vong linh giới thì lại ngủ say do tinh thần lực cạn kiệt, cho nên hần không bị thú nuốt ký ức hấp thu ký ức, cho nên, chỉ cần linh hồn và thân thể hần có thể đạt tới cân bằng, rất dễ trở thành vụ yêu.

Rhodes hỏi: “Thú nuốt ký ức là con gì?”

Sắc mặt Mundra ngưng trọng: “Có liên quan đến thú phệ hồn không?”

– chúng đều là thần thú dưới chân tử thần. Có điều thú phệ hồn đã đến Mộng đại lục, còn thú nuốt ký ức vẫn luôn ở vong linh giới trông coi vong linh. Cho nên chúng ta mới chỉ có ghi chép về thú phệ hồn.

Rhodes hỏi: “Lại là một quái vật giống thú phệ hồn nữa sao?” Hần vừa nghĩ đến uy lực của thú phệ hồn đã thấy dạ dày đau ê ẩm, nếu có thể, hần không muốn gặp lại chúng nó tí nào, cho dù là đồng loại.

— ngay cả thú phệ hồn và thú nuốt ký ức cũng không biết, pháp sư vong linh đời sau thật quá kém.

Giọng nói của Made lại đột ngột cắm vào.

Rhodes chẳng chút bất ngờ, “Quả nhiên ngươi vẫn chưa đi.”

– cái gì mà quả nhiên ta còn chưa đi?! Nơi này là vong linh giới, vốn chính là địa bàn của ta, thích thì ta đến, chán thì ta đi, ngươi quản được chắc?

Mundra hỏi: “Ngươi là tử thần, có không chế được chúng không?”

Made lập tức im bặt.

Lời của Mundra hiển nhiên vừa chọc vào chỗ đau của hắn.

– không thể. Hắn không được kế thừa toàn bộ sức mạnh của thần, cùng lắm chỉ là một tên lừa đảo kế thừa cái danh hiệu tử thần mà thôi.

Giọng điệu của lão Mundra mang theo khinh thường nhàn nhạt.

– người bảo ai là lừa đảo?

Made hét rầm lên.

Tuy đám Mundra không nhìn thấy vẻ mặt của Made, nhưng nghe giọng nói là biết giờ phút này biểu tình của hắn có bao nhiêu khó coi.

Lão Mundra không thèm để ý đến hắn, tiếp tục giải thích.

– thú nuốt ký ức là thần thú tử thần dùng để duy trì trật tự của vong linh giới, tác dụng của nó là cắn nuốt ký ức linh hồn. Như vậy, linh hồn không còn ký ức sẽ không có ân oán yêu hận, sẽ an phận thủ thường đứng trong vong linh giới.

Mundra bình tĩnh đại ngộ, “Cho nên thầy mới chọn tự sát ở vong linh giới.”

Đường vào vong linh giới của người chết và đường vào vong linh giới bọn họ dùng chú ngữ mở ra không phải là một, cho nên bọn họ không gặp phải thú nuốt ký ức trong truyền thuyết, giữ lại được ký ức. Tại vong linh giới, có ký ức hiển nhiên sẽ có ưu thế tương đối lớn, cho nên Made mới có thể trở thành tử thần mới, cho nên lão Mundra mới có được địa vị đặc biệt ngang hàng với Made ở đây.

Rhodes hỏi: “Trở lại chuyện chính, chúng ta trước hết phải để cho Audis ăn gì để bổ sung dinh dưỡng nhỉ?” Không phải hắn không biết cắn nuốt vong linh là việc tàn khốc, có điều, thứ nhất, bản thân hắn chính là pháp sư vong linh, đối với chuyện này chỉ có thể thấy nhưng không thể trách, thứ hai, đây là cách sinh tồn của vong linh giới, tất cả vong linh gần như đều gặp phải vấn đề như vậy, hắn nhập gia tùy tục.

– trước hết trả linh hồn Audis cho ta.

Linh hồn Audis đã bị khóa trong lọ, chỉ có người khóa mới có thể mở được.

Nhưng Mundra không lập tức mở lọ, mà xác nhận trước: “Thầy sẽ trả lại linh hồn Audis chứ?”

– nó vốn chính là của ta.

Mundra không nhúc nhích, “Anh ta hiện đang ở trong lọ của con.”

– không có ta, hắn đừng mơ tỉnh lại được!

Mundra đáp: “Con có thể bảo tử thần hỗ trợ.”

Những lời này lập tức khiến Made rình coi ở bên sung sướng, hắn hào hứng đến mức không thèm để ý đến giọng nói bất kính của Mundra, hớn hỏ trả lời –

Ta bằng lòng!

– mi là học sinh của ta.

Mundra đáp: “Con kế thừa sự nghiệp của thầy, cũng cố gắng phát huy nó rạng rỡ.”

– mi phải nghe lời thầy mi chứ.

Mundra do dự, quay đầu nhìn Hayden.

Hayden lặng im mỉm cười, như đang âm thầm tiếp sức mạnh cho cậu.

Mundra nói: “Con lập gia đình rồi.”

Không nói thì thôi, vừa nhắc đến lão Mundra liền dời sự chú ý sang vị thiên tài ma vũ song tu hiếm thấy bên cạnh cậu.

– Thể chất ma vũ song tu, là vật liệu thượng đẳng để luyện chế vũ yêu. Thế này vậy, nếu mi đồng ý biến nó thành vũ yêu cho thầy xem, thầy sẽ giúp mi.

Mundra không chút nghĩ ngợi cự tuyệt: “Không được.”

– Sao lại không được? Chẳng lẽ mi không muốn sở hữu một vũ yêu sao? Dù nó biến thành vũ yêu, vẫn sẽ có suy nghĩ và ý thức như thường, lại còn mạnh hơn trước, có gì không tốt hả?

Mundra nói: “Con không nữa.”

Không nữa bắt anh mỗi ngày đều phải bôi đủ loại nước thuốc.

Không nữa bắt anh chịu đủ loại khổ sở.

Càng không chịu được khuôn mặt anh mất đi tươi cười, biến thành màu xanh thê lương lạnh như băng.

– nếu vậy, ta từ chối! Dù các người tìm Made hỗ trợ cũng vô dụng, vì ta sẽ cản trở.

Lão Mundra lạnh lùng bày tỏ lập trường.

– hiện tại, trả Audis lại cho ta.

101. Chương 101: Đế Quốc Lựa Chọn (một)

Mundra lắc đầu: “Không trả.”

– trả lại cho ta!

“Không trả.”

Rhodes nghe không nổi nữa, hấn sợ nếu không mở miệng ngăn cản, đôi thầy trò ngây thơ này sẽ nói hai câu đó vĩnh viễn đến sánh cùng trời đất mất. Hấn vội ho một tiếng mở miệng: “Ta cảm thấy chúng ta nên dùng lý trí để giải quyết vấn đề này.”

– câm miệng!

“Câm miệng.”

Rhodes buông lỏng: “Câm miệng thì giải quyết vấn đề thế nào?”

– dùng thực lực để giải quyết.

Giọng nói của lão Mundra đột nhiên trở nên cực kỳ âm trầm khủng bố.

Là bạn già của lão, Rhodes đương nhiên biết đây là dấu hiệu báo trước tức giận.

Bốn phía dần dần tăng thêm rất nhiều khí tức vong linh.

Là vị pháp sư vong linh duy nhất giữ lại thần trí ở vong linh giới, lão Mundra hiển nhiên đã nắm giữ thao túng được ma pháp vong linh, cũng như lúc trước lão có thể dễ dàng thao túng được vong linh Audis.

Rhodes bắt đầu cảnh giác.

Tại vong linh giới, lão Mundra đã mất đi thân thể càng khó đối phó hơn trước. Không chỉ thế, trước kia cũng không có bao người có thể đối phó với lão, ngay cả giáo hoàng cũng chưa giờ cùng lão đấu trực tiếp.

Hayden và Frank cũng chú ý tới không khí không bình thường bốn phía, tới tấp lùi ra vũ khí.

“Chẳng lẽ chúng ta không thể nghĩ ra một biện pháp vẹn cả đôi bên sao?” Rhodes hô to khi thấy lão Mundra chuẩn bị tiến công.

– ta đưa ra yêu cầu, nhưng bị từ chối.

Giọng nói của lão Mundra không mang theo chút tình cảm nào, lạnh như mới từ trong nước đá đi ra.

Mundra đột nhiên nói: “Dùng thứ con cất giữ trao đổi với thầy.”

– thứ mi cất giữ?

Lão Mundra tràn đầy khinh thường.

– những thứ mi cất giữ không phải đều là ta cho mi sao?

Mundra đáp: “Có một thứ không phải.”

– ý mi nói thanh niên ma vũ song tu bên cạnh?

Mundra cau mày: “Không phải.”

– chúng ta không cần bàn lại nữa.

Lão Mundra quả quyết từ chối.

Mundra hỏi: “Râu giáo hoàng thì sao?”

Rhodes sững sờ.

Ngay cả Hayden và Frank cũng ngây ngẩn cả người. Bọn họ không nghe thấy giọng của lão Mundra, nhưng những lời của Mundra thì nghe vào tai không sót một chữ.

Chẳng lẽ “thứ con cất giữ” Mundra nhắc tới là chỉ râu giáo hoàng?

Sao có thể thế được nhỉ?

Frank, ma pháp sư cùng hai kỵ sĩ một bên cảm thấy không thể tin được, một bên lại mơ hồ có chút tin tưởng, có lẽ đây là nguyên nhân khiến giáo hoàng nổi giận, nhất định muốn thiêu chết Mundra cũng nên. Dù sao đường đường là giáo hoàng mà nói, bị một pháp sư vong linh nhổ râu là việc dọa người cỡ nào.

Bọn họ đang suy tưởng, thì nhìn thấy Mundra rút ra một cái bàn chải chải tro trắng, lông bàn chải nhìn qua thực mềm mại sáng sủa thực... dày dặn.

Ma pháp sư và kỵ sĩ theo bản năng vuốt cằm mình. Nghĩ đến bị nhổ từng ấy râu, bọn họ liền cảm thấy cằm truyền đến cảm giác đau đớn.

Ngoại trừ Mundra, Hayden là người duy nhất giữ được tỉnh táo. Kỳ thật từ lúc Mundra nhắc tới râu giáo hoàng, hắn đã mơ hồ đoán được Mundra định chơi trò xiếc gì, dù sao lúc cứu Mundra phân thân giáo hoàng hắn nhìn thấy vẫn râu tóc đầy đủ, cho nên không hề cảm thấy ngoài ý muốn đối với việc Mundra rút ra bàn chải làm từ râu kia.

Mundra đưa bàn chải qua, “Thầy có muốn không?”

– mi làm thế nào chứng minh nó là râu giáo hoàng?

Lão Mundra nghiêm túc hỏi.

Mundra hỏi lại: “Thầy làm thế nào chứng minh nó không phải?”

Lão Mundra không nói chuyện, nhưng đám người Hayden rõ ràng cảm giác thấy không khí bốn phía trở nên lạnh hơn, đó là một loại âm hàn lạnh thấu đến tận xương cốt.

Rhodes và Mundra cảm giác càng rõ rệt. Bọn họ có thể cảm thấy lão Mundra ở ngay gần, tinh thần lực của lão đang thăm dò bàn chải.

– trên bàn chải không có Quang Minh thần lực!

Lão Mundra mở miệng phản nộ.

Mundra đáp: “Con dùng qua rồi.” Cậu nói xong, mở bung bàn chải ra, lộ ra nước thuốc màu lục rửa không sạch trên gốc râu.

Rhodes kinh ngạc: “Chẳng lẽ vì người nhổ râu giáo hoàng nên mới bị nướng trên đài hỏa hình?”

Con người Hayden lóe lên. Dù chuyện này đã qua thật lâu, nhưng ký ức vẫn còn trong óc, mỗi khi nhớ tới sẽ cảm thấy cực kỳ sợ hãi, cho nên hắn vô cùng không thích nhắc lại hay nhớ lại chuyện này.

– mi từng bị Quang Minh thần hội bắt được?

Lão Mundra không vui hỏi.

Mundra đáp: “Vâng.”

– tại vì râu giáo hoàng?

“Râu rất quan trọng với ông ta.” Mundra trả lời.

Lão Mundra hiển nhiên không có chú ý tới đáp án của cậu kỳ thật không trả lời cho câu hỏi của mình, tâm tư lão đã hoàn toàn đặt trên bàn chải kia.

– kể chút về bộ dạng của Quang Minh thần điện nào.

Mundra miêu tả toàn bộ những gì mình đã nhìn thấy.

– cho dù cái này đúng là râu giáo hoàng, nhưng tại sao ta phải dùng linh hồn Audis đổi lấy? Hiện giờ ta đâu có cần bàn chải.

Mundra đáp: “Có thể để làm kỷ niệm, chứng minh con từng đi vào Quang Minh thần điện nhờ được râu. Tốt hơn so với việc đứng ở thành Neal trống rỗng của vong linh giới.” Thành Neal, Quang Minh thần hội ở ngay trong thành Neal.

Lão Mundra một lúc lâu không nói.

Mundra đem cất bàn chải.

Giọng lão Mundra lập tức vang lên.

– ai cho mi cất đi?

Mundra lôi cốt trượng ra, nói: “Không đồng ý, vẫn là đánh đi.”

– được, để thầy xem tinh thần lực của mi đã đạt tới trình độ nào.

Nói thì nói thế, nhưng Rhodes rõ ràng cảm thấy lãnh ý bốn phía đã chậm rãi lui bước, có lẽ lão Mundra còn ở nơi này, nhưng ý nghĩa của cuộc đấu đã thay đổi, không còn là để giành thắng lợi, mà là một ông thầy kiểm tra học sinh của mình.

Thân mình hắn bỗng căng thẳng, lên lút ra hiệu với Hayden đang bày ra tư thế chiến đấu.

– không cần, để nó cùng lên!

Lão Mundra trầm giọng.

Trán Mundra dần dần toát mồ hôi thành giọt.

Rhodes đứng bên cạnh. Hắn có thể cảm giác thấy lão Mundra đang dùng tinh thần lực áp bách Mundra, giống như một pháp sư vong linh dùng tinh thần lực khống chế vu thi, hắn không khỏi có chút khẩn trương, không biết lão Mundra có tính toán gì, chỉ có thể âm thầm đề phòng.

Hayden nhìn Mundra không nháy mắt, thần sắc ngưng trọng, tay cầm kiếm chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào, nhưng đến giờ, hắn còn chưa thấy Mundra ra chỉ thị.

Ngón tay Mundra khẽ run. Trước kia cho dù tranh đoạt quyền khống chế vu thi, cũng là pháp sư vong linh hai bên lấy vu thi làm chiến trường, tiến hành so đấu tinh thần lực mạnh yếu, trực tiếp lấy thân thể chiến đấu như vậy là lần đầu. Hơn nữa lần này không phải hai bên đọ sức, mà là lão Mundra đơn phương tấn công, cậu chỉ có thể bị động phòng ngự. Tinh thần lực của cậu bị tinh thần lực của lão Mundra đè ép vào một không gian hữu hạn, giống như cậu đang đứng trong một gian mật thất mà tường chung quanh không ngừng tiến vào giữa, khiến cậu không còn chỗ dung thân.

Đó không phải gay go nhất, gay go nhất chính là cậu không thể cảm ứng được vị trí của lão Mundra, đồng nghĩa với Hayden không thể hỗ trợ.

Hayden đột nhiên chém ra một kiếm.

Đấu khí như lưỡi đao, quét qua phía trước.

Đấu khí chém về trước chưa tan, hấn lại chém một kiếm về hướng khác, lấy khí thể như chẻ tre phân tách tầm nhìn thành hai nửa cao thấp!

– cách làm ngu ngốc!

Lão Mundra hừ lạnh.

Nhưng Mundra cảm giác được lão không còn đủ trung khí như vừa rồi. Cậu há miệng muốn nói chuyện, nhưng công kích của tinh thần lực lão Mundra đột nhiên tăng mạnh, khiến giọng nói của cậu bị chặn ngang họng, không phát ra được âm nào.

Rhodes bỗng ho khan hai tiếng.

Hayden lại bổ tiếp một kiếm, cũng vào vị trí vừa rồi.

Tinh thần lực bị kéo căng của Mundra chợt được thả lỏng, thân thể cậu đứng đơ, bị Hayden ôm chặt lấy. Sức lực chống đỡ thân thể cuối cùng của cậu bị chính cậu tự rút đi, Mundra an tâm hoàn toàn giao mình cho Hayden, ôm thắt lưng hấn, điều chỉnh tư thế thoải mái, mới chậm rãi thở phào một hơi.

– mi dùng thực lực như vậy mà đi nhổ râu giáo hoàng á?

Lão Mundra lộ hoài nghi.

Mundra nhắm mắt, bỏ ngoài tai.

Hayden không nghe thấy lão Mundra nói, chúc trách xương ngón viên đành phải rơi vào tay Rhodes. Hấn không biết râu này là thật hay giả, nhưng mặc kệ thật giả, đều phải nói nó là thật. “Đó là bởi vì Quang Minh thần hội xảy ra chút chuyện.”

– chuyện gì?

Nếu như nói Rhodes là bạn bè duy nhất của lão, công bố ma pháp vong linh là mục tiêu duy nhất của lão, vậy giáo hoàng chính là túc địch duy nhất của lão, mà tiếc nuối duy nhất của lão chính là không thể biến giáo hoàng thành vu thi. Cho nên dù đã tự sát thành vong linh, lão Mundra vẫn có một phần chấp nhất khó có thể phai mờ với giáo hoàng.

Rhodes đáp ứng; “Ồ, cái này đi, kỳ thật là... là như vậy.” Hấn đột nhiên nghĩ tới một lý do tuyệt diệu, vỗ tay nói: “Bởi vì thú phệ hồn chạy tới Mộng đại lục, cho nên Mộng đại lục đã xảy ra rất nhiều chuyện.”

– thú phệ hồn?

Giọng của lão Mundra mang theo vài phần chần chờ.

Rhodes gật đầu: “Quang Minh thần hội chẳng những phái kỵ sĩ thần thánh và tư tế Quang Minh, ngay cả phân thân của giáo hoàng cũng đích thân tham gia, đáng tiếc không thể nào giải quyết nó.

– một đám ngu ngốc.

Lão Mundra hiển nhiên đã tin tưởng vài phần.

Uy lực của thú phệ hồn lão biết rõ. Nếu thật là thú phệ hồn, đích xác có khả năng làm giáo hoàng bị thương nặng, ít nhất cũng đánh cho ông ta tiêu hao tinh thần lực.

– lấy Audis ra đây.

Rhodes che ở trước lọ: “Người vẫn không chịu thay đổi ý kiến?”

– người định tự mình nghĩ cách tìm vong linh cho hấn ăn sao?

Rhodes thế mới biết lão thỏa hiệp, vội vàng dịch ra khỏi cái lọ hói đầu chứa Audis.

– còn có, để bàn chải lại.

Lão Mundra đặc biệt dặn dò.

102. Chương 102: Đế Quốc Lựa Chọn (hai)

Ánh mắt Frank khẩn trương nhìn chăm chăm cái lọ hói đầu, nhỏ giọng hỏi: “Khi nào cậu ấy có thể trở về?”

Rhodes đáp: “Có lẽ chúng ta nên ở trong này đốt lửa dựng lều trại từ từ mà chờ?”

Mundra gật đầu: “Được.”

Frank lo lắng, “Sẽ rất lâu sao?”

Mundra đáp: “Thầy lớn tuổi, tay chân chậm chạp.”

– không cần dùng cách này kích thích ta. Đôi khi ta thực hoài nghi không biết mi có đúng là học sinh của ta hay không nữa!

Lão Mundra sâu sắc tức giận với thái độ tay ngoài dài hơn tay trong của cậu.

Mundra nói: “Nhìn vào tên của con, chắc chắn là đúng rồi.”

Bọn họ bắt đầu hạ trại tại đó.

Hayden dựng lều trại xong, thấy ma pháp sư đang dùng ma pháp hỏa hệ đun nước, hai kỵ sĩ lấy lương khô ra phân phát cho mọi người.

Rhodes nhận được lương khô, lập tức chui vào trong lều trại vừa dựng.

Pohle kêu lên: “Hắc, Deroh tiên sinh, nơi đó dùng để ngủ, nếu ông anh muốn giải quyết nỗi buồn thì phải ra xa chút.”

Mundra đáp hộ: “Ông ấy định đi ngủ.”

Pohle nghi hoặc: “Bây giờ á?”

Mundra trả lời: “Tuổi của ông ấy cũng không nhỏ.”

Qua một lát, Rhodes lại chui ra, lương khô trong tay không thấy đâu, áo choàng rộng thùng thình vẫn bao lại hơn phân nửa đầu hắn, chỉ nhìn thấy một chút cái cằm, nhưng mảnh vụn lương khô trước ngực đã tổ cáo hành động hắn vừa làm trong lều trại.

Pohle hỏi: “Deroh tiên sinh không muốn ăn tối cùng chúng ta sao?”

Rhodes ồm ồm nói: “Không có chuyện đó đâu.”

Mundra đáp: “Có lẽ ông ấy sợ anh đoạt mất đồ ăn.”

Pohle: “...”

Henry lại yên lặng đưa thêm một khối lương khô cho Rhodes.

Rhodes bẻ thành nhiều miếng, cúi đầu yên lặng nhét vào miệng, đây là cách ăn hắn vừa mới nghiên cứu ra trong lều.

Pohle quay đầu nhìn ma pháp sư, lập tức bó tay, “Ngọn lửa của ông anh...”

Ma pháp sư cũng thực buồn bực. Hắn một tay chống má nhìn ngọn lửa to ngang móng tay cái trong lòng bàn tay, bất đắc dĩ nói: “Nơi này cực kì ít hỏa nguyên tố.”

Henry lôi ra một hộp diêm, “Có lẽ chúng ta nên dùng cái này.”

Quen dùng ma pháp giải quyết vấn đề, ma pháp sư cầm diêm nghiên cứu một lúc lâu mới nghĩ ra cách sử dụng, trong lúc đó, hắn vẫn luôn từ chối đề nghị chỉ dẫn của Pohle và Henry. Là một ma pháp sư hỏa hệ, hắn cho rằng bị hướng dẫn sử dụng những vật phẩm có liên quan đến lửa là sỉ nhục tri thức của hắn.

Dưới sự trợ giúp của diêm, nước cuối cùng cũng sôi.

Bọn họ ngồi thành vòng tròn, mỗi người cầm một cái chén đưa lên miệng uống từng ngụm từng ngụm.

Hayden thấy Mundra lôi ra một quyển vở nhỏ, tò mò hỏi: “Đây là cái gì?”

Mundra đáp: “Vấn đề khó tôi gặp phải trong ma pháp vong linh.”

Rhodes thò đầu ra, “Có lẽ ta có thể giúp người giải quyết.”

Mundra nói: “Nó không liên quan đến ma pháp thổ hệ.”

Rhodes: “...”

Ma pháp sư tai thính, lập tức ngóng lại đây, “Người bạn kia của ta chính là ma pháp sư thổ hệ.”

Rhodes cười gượng hai tiếng, nhanh chóng rút đầu vào.

– vấn đề gì? Thầy xem nào.

Giọng nói của lão Mundra xuất hiện trong óc Mundra.

Mundra mở vở, đặt trên mặt đất.

Vở tự động lật giở.

– coi như có giá trị.

Với lão Mundra, đây đã là một loại ca ngợi. Lão nói xong, bắt đầu chậm rãi giải thích một bộ phận vấn đề, có một phần lão cũng không có đáp án cụ thể, chỉ có thể cung cấp phương pháp tiến hành thực nghiệm.

– xem ra mi vẫn luôn kiên trì nghiên cứu ma pháp vong linh.

Trong giọng nói của lão Mundra mang theo vui mừng rõ rệt, nhưng lão lại không muốn Mundra trở nên kiêu ngạo, nhanh chóng sửa miệng.

– có điều nhìn nét chữ trên vở thì biết không phải gần đây, hiện giờ mi phân tâm vào quá nhiều việc, sẽ ảnh hưởng đến thành tựu.

Rhodes không đồng ý với câu nói của lão, “Đời người cũng không phải chỉ cần có thành tựu, ngoại trừ sự nghiệp, gia đình cũng rất quan trọng.”

Hayden nghe thấy thế liền vênh tai. Hắn biết lão Mundra là thầy của Mundra, vấn đề là đến nay bọn họ còn chưa có cơ hội trực tiếp nói chuyện, cho nên hắn hết sức chú ý đến cái nhìn của lão Mundra về mình.

– người chính là vì lòng tham không đáy nên mới trở thành kẻ vô tích sự.

Lão Mundra không chút khách khí phê bình.

Rhodes giống như bị đâm vào đuôi, phần nộ phản bác: “Thành tựu, cái gì là thành tựu? Chẳng lẽ trở thành một ma pháp sư cung đình không phải thành công hơn nhiều so với một pháp sư vong linh cả ngày cứ lo lắng đề phòng trốn đông trốn tây sao?”

– vậy tại sao người còn phải dùng áo choàng che mặt?

Lời lão Mundra đâm mạnh vào miệng vết thương của hắn.

Hắn á khẩu không trả lời được.

– so với việc trở thành tay chân của hoàng đế, pháp sư vong linh tự do tự tại vô câu vô thúc quả thật vừa cao quý vừa thần thánh!

Lão Mundra kiêu ngạo nói.

Rhodes cúi thấp đầu. Hắn có một ngàn lý do để phản bác lão Mundra, nhưng hiện thực đã đánh nát tất cả những lý do đó không còn một mảnh – chính là tình cảnh của hắn hiện nay.

Hắn không hối hận đã trở thành ma pháp sư cung đình, nở mày nở mặt lúc đó hắn vẫn còn nhớ, tiếc nuối duy nhất chính là, hắn không lựa chọn được con đường lập trường chính xác. Nếu khi ấy Mundra đã quen biết Hayden thì tốt, có lẽ hắn sẽ xét đến quan hệ giữa Mundra và Hayden mà đứng bên Ciro. Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ lung tung của hắn khi cực độ buồn chán.

Vong linh giới không phân ban ngày ban đêm, nhưng nhóm người Hayden có đồng hồ sinh lý, cho nên đến khoảng chín giờ tối của Mộng đại lục, ma pháp sư và kỵ sĩ lục tục đi ngủ.

Hayden ôm Mundra ngồi trong chốc lát, thấy mí mắt cậu không ngừng rũ xuống, mới hỏi: “Có muốn về lầu ngủ không?”

Mundra mờ mịt ngược mắt.

Hayden ôm cậu lên, xoay người đi vào trong lầu.

Đây là lầu quân dụng có thể đủ cho bốn người.

Hayden đặt Mundra xuống đệm, sau đó lấy thảm ra đắp lên người cả hai.

Mundra theo bản năng rúc vào lòng anh.

Hayden có chút động tình.

Lầu trại phân ra thành một không gian riêng chỉ thuộc về cả hai, mà nằm trong lòng lại là người hắn yêu thương... Tay Hayden không an phận vuốt ve lưng Mundra, sau đó chậm rãi trượt xuống.

– ngu ngốc, mi không cảm giác thấy gì sao?

Giọng lão Mundra thành linh nhảy ra trong đầu Mundra.

Mundra miễn cưỡng mở mắt, vừa lúc đón nhận bản mặt của Hayden đang cúi xuống.

Hayden hôn một đường từ đôi mắt cậu xuống, sau đó dừng lại cạnh đôi môi cậu.

– Mi trao thân cho thằng quỷ háo sắc này thiệt đó hả?

Lão Mundra cực kì bất mãn với hành vi như chốn không người của Hayden.

Mundra nhú nhú mày.

Hayden dừng lại, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Mundra vươn tay, vòng qua ôm lấy cổ anh, sau đó hôn thật mạnh.

Lão Mundra hiển nhiên đã tức giận đến mức không nói nên lời.

Xuân ý trong lầu càng lúc càng đậm.

Hayden vốn chỉ muốn hôn nhẹ cậu cho đã nghiện, nhưng sự chủ động phối hợp của Mundra đã châm cho ngọn lửa nhỏ dần dần lan tràn thành lửa to hừng hực. Hắn đè cả người lên Mundra, mút mạnh bờ môi cậu, tay chậm rãi len vào trong áo, vuốt ve làn da trơn mịn.

– Được rồi!

Lão Mundra thành linh hét lớn.

Đôi con ngươi mơ màng của Mundra tức khắc tỉnh táo lại.

Bên ngoài vang lên tiếng kêu của Rhodes, “Được rồi được rồi, có thể về rồi này!”

Ngay sau đó là tiếng bước chân từ trong lầu ra, Frank vội vàng hỏi: “Thật vậy chứ?”

Hayden hít một hơi thật sâu, cúi đầu ngẩng hai gò má đỏ bừng của Mundra, hãy còn luyến tiếc mà hôn nhẹ lên môi cậu, sau đó xoay người ngồi dậy, giúp Mundra sửa sang lại quần áo.

Frank đứng lúc xông tới, “Deroh tiên sinh nói được rồi.”

Về mặt Mundra khôi phục bình tĩnh, đứng lên nói: “Ừ.”

Frank nhìn Hayden vẫn ngồi dưới đất đưa lưng về phía mình, nghi hoặc hỏi: “Nguyên soái?”

Hayden vội ho một tiếng: “Ta ra ngay.”

Audis bị thu lại vào trong lọ, lúc này Mundra và Rhodes đã cảm giác được rõ rệt dao động tinh thần của hắn, tinh thần lực dồi dào cường đại.

Hai tay Frank ẩn bả vai lọ, do dự hồi lâu, mới hỏi: “Còn nhận ra mình không?”

Rhodes nói: “Lời mở đầu này nghe cực kỳ không hay!”

Mundra hỏi: “Tại sao Audis không trả lời?”

Hai tay Frank thất vọng hạ xuống.

– mi thật sự càng ngày càng ngu. Hắn là vong linh mới không bao lâu, mi cho là ai cũng thiên tài giống như ta sao?

Lão Mundra hình như vẫn còn tức tối chuyện vừa rồi, giọng điệu cáu kỉnh.

Mundra hỏi tiếp: “Cho nên, anh ta vẫn có ý thức?”

– mi phải học được cách tự phán đoán rồi chứ!

Frank thấy Mundra nhìn mình chằm chằm, thân thể không tự chủ được nhích lại gần lọ, “Ồm, có vấn đề gì sao?”

Mundra nói: “Cậu hôn anh ta thử xem.”

Frank đỏ mặt, “Không phải cậu nói ý thức của cậu ấy đã khôi phục rồi sao?”

Mundra đáp: “Lý luận thì thế, nhưng ta muốn có chút thực tiễn, để xem thời điểm cậu hôn anh ta, tinh thần lực của anh ta có dao động hay không.”

Frank hỏi: “Nhất định phải làm vậy sao?”

Mundra trả lời: “Giống như lần trước là được.”

Mặt Frank càng đỏ. Một tay cậu khoát lên vai lọ, ánh mắt trộm liếc lọ một cái, tưởng tượng thấy Audis đang ở trong nhìn mình, nghe bọn họ nói chuyện, tim tức thì đập điên cuồng.

Cậu hít một hơi thật sâu, đang định đến gần, chợt nghe Mundra bảo: “Không cần nữa.”

Môi Frank ngừng nửa chừng, xấu hổ nhìn Mundra, tựa hồ đợi cậu giải thích.

Mundra nói: “Ta cảm giác được tinh thần lực của anh ta dao động mãnh liệt.” (đễ thương quááááá!!!!!!!)

Mặt Frank đã đỏ đến mức muốn nở ra máu.

– thời điểm bọn mi động dục không thể tìm nơi nào vắng vẻ à?

Lão Mundra không thể nhịn được nữa.

Mundra thần nhiên phản bác: “Vừa rồi trong lều rất vắng.”

Hayden ngẩn ra, tức khắc hiểu được điều gì, sắc mặt hơi hơi xấu hổ. Đối với Mundra, lão Mundra hẳn được tính là phụ huynh của cậu, mình ở trước mặt người nhà đối phương...

Có điều nếu lão Mundra không hề ngăn cản, có nghĩa là đã chấp nhận họ đúng không?

Hắn vô cùng lạc quan đẩy suy nghĩ về hướng ánh sáng.

Rhodes đột nhiên hỏi: “Chúng ta còn có một cái lọ, người có muốn đi cùng chúng ta không?”

– đi đâu?

Rhodes đáp: “Mộng đại lục a.”

– nếu ta muốn đi Mộng đại lục, lúc trước đã không tự sát.

Lão Mundra nói.

Rhodes im lặng. Đến bây giờ hắn vẫn không thể hoàn toàn hiểu được động cơ tự sát để nghiên cứu ma pháp vong linh của lão Mundra, có lẽ đây chính là nguyên nhân thực sự khiến hắn không thể trở thành một pháp sư vong linh đủ tư cách, bởi vì hắn không đủ kiên cường.

– mi đem cái lọ còn lại ra đây.

Lão Mundra đột nhiên bảo.

Mundra nghe lời đưa ra.

– mang thêm một cái vong linh về, có thể sẽ phải sử dụng lúc chế tạo vũ yêu.

Lão Mundra nói.

– từ từ! Ta muốn cái lọ đó.

Giọng nói của Made đột nhiên xuất hiện.

103. Chương 103: Đế Quốc Lựa Chọn (ba)

Rhodes lạnh tay lẹ mắt thả lọ vào túi không gian, nhưng đã muộn một bước, dưới nền đất đột nhiên chui ra tám cái xương tay, nắm chặt chân lọ, cố định nó tại chỗ.

Mundra hỏi: “Người cần nó làm gì?”

Made chậm rãi tụ thành bóng, “Ta muốn tìm thú cưng của ta về.”

“Chẳng lẽ giáo hoàng Quang Minh thần hội là thú cưng của người?” Rhodes lập tức thu hồi tay khoát trên lọ, nhún vai, “Vậy người nhanh mang hắn về đây đi. Tốt nhất là toàn bộ tổng bộ Quang Minh thần hội cũng dọn đến vong linh giới luôn.”

Made hỏi: “Người đang nói giỡn sao?”

Rhodes đáp: “Đúng vậy, ta đang giỡn đó. Vậy thú cưng người nói là con gì?”

Hayden cười: “Chắc là thú phệ hồn rồi.” Tử thần bằng lòng đích thân ra tay bắt thú phệ hồn về khiến hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi, hiện nay, đế quốc hoàn toàn không có lực chống đỡ với một con quái thú vừa tới gần đã bị hút linh hồn.

Mundra cau mày: “Thú phệ hồn do người thả ra?”

“Không, dĩ nhiên không phải.” Made nói, “Thời điểm ta đến vong linh giới, nó đã không còn ở đây, ta chưa từng gặp nó. Năm đó tử thần tiên nhiệm mang theo nó đến Mộng đại lục đối phó với nữ thần Quang Minh và con của ánh sáng, bị bọn họ liên thủ đả bại, để tử thần tiên nhiệm có thể thuận lợi trở về vong linh giới, thú phệ hồn lưu lại cản phía sau, rồi ở Mộng đại lục luôn. Tử thần tiên nhiệm vẫn nhớ thương nó mãi không quên, cho nên trước khi chết đã hạ cấm chú với ta: trừ phi thú phệ hồn trở lại vong linh giới, nếu không ta không thể rời vong linh giới nửa bước. Nhưng cái con súc vật chết tiệt kia hình như lưu luyến Mộng đại lục quên cả đường về rồi!

Mundra hỏi: “Vậy người cần lọ làm gì?”

Made đáp: “Ta nghĩ, ta chỉ nghĩ vậy thôi, nếu các người có thể dùng lọ mang vong linh ra ngoài, có lẽ ta cũng có thể.”

Rhodes hỏi: “Sau đó người đi thuần phục thú phệ hồn?”

Made trả lời: “Đúng vậy, sau đó nhất nó ở vong linh giới, không cho đi đâu!” Như vậy hẳn thích đi chỗ nào thì có thể đi chỗ ấy, không bao giờ còn bị trói buộc ở cái chốn trống rỗng này nữa.

Ma pháp sư hiểu kỳ: “Làm sao người biết thú phệ hồn chưa chết?”

“Nó sẽ không chết.” Made nói, “Chỉ cần có linh hồn, nó có thể sống lại. Giống như con của ánh sáng chỉ cần được ánh sáng chiếu rọi thì vĩnh viễn sẽ không tiêu tán.”

Mundra quay đầu nhìn Hayden.

Hayden đang suy xét.

“Chúng ta cần thương lượng một chút.” Rhodes nói.

“Ta cảm thấy đâu có cần thiết.” Made trả lời, “Đây thực sự là một giao dịch rất có lời! Đúng rồi, trước đó không phải người bảo có người mạo danh ta lệnh cho pháp sư vong linh công kích thành thị của nhân loại sao? Có ta ở đây, chuyện này có thể giải quyết rồi.”

Hayden mỉm cười: “Làm thế nào tin được người?”

Made đáp: “Thề trên danh nghĩa của tử thần!”

Hayden nói: “Nếu ta nhớ không lầm, tử thần tiền nhiệm đã bị người ăn tươi.”

“Đúng vậy, rất là ngon miệng... A, ta là nói, ta có thể thề trên danh nghĩa của ta.” Made đáp.

Hayden nói tiếp: “Cách đây không lâu, hỏa thần vừa tấn công Fariel.”

Made trả lời: “Ta không quen biết hẳn, ta chỉ biết cái tên bị ta ăn rồi thôi. Thế nên, trong mắt các thần khác có lẽ ta chỉ là một bé đáng yêu qua đường cũng nên.”

Rhodes phản bác: “Nữ thần Quang Minh nhất định sẽ không nghĩ vậy.”

Made nói: “Có lẽ nàng còn nhiều ý tưởng hơn, kiểu như, bé nghịch ngợm đáng yêu?”

Hayden ngẫm nghĩ: “Có chú ngữ nào hạn chế được tử thần không?”

Made kêu lên, “Có lắm hay không đấy? Hạn chế ta á? Ta là tử thần, thần, thần, thần... Người có biết thần là cái gì không?”

“Đừng làm rộn, bé đáng yêu.” Rhodes xua tay.

Bóng dáng Made nháy mắt dịch lại gần hẳn hai thước.

Rhodes vèo một cái trốn đến sau lưng Hayden.

Made cắn răng: “Ta không đến thương lượng với các người! Ta đến nói cho các người quyết định của ta. Các người phải mang ta rời khỏi vong linh giới, nếu không ai cũng đừng hòng rời đi.”

Vô số xương khô từ dưới đất chui lên, lộ ra xương sọ xương tay trắng hếu, quỳ rạp trên mặt đất, lặng lẽ nhìn bọn họ chăm chăm.

– lúc người uy hiếp có phải đã quên sự tồn tại của ta rồi không?

Lão Mundra bắt mắt hỏi.

Made nói: “Người cũng muốn đến ăn một đá sao?”

– nghe nói ăn sống tử thần có thể trở thành tử thần?

Lão Mundra bay đến gần.

Made giơ chân, “Ta biết mà, người vẫn luôn ham muốn ta!”

– thân thể của người.

Lão Mundra bổ sung.

Made rất biết lắng nghe bổ sung đầy đủ: “Người luôn luôn ham muốn cơ thể của ta, lão già chết tiệt này! Đáng lẽ thời điểm người vừa đến vong linh giới ta phải bóp chết người từ trong nôi.”

– nơi này không có nôi, đến gây trúc còn chẳng có.

Made hỏi: “Bây giờ là lúc thảo luận về gây trúc sao?”

Ma pháp sư hạ giọng: “Không phải chúng ta nên rời đi lúc này sao?”

Rhodes nhú mày, “Bọn họ hình như muốn đánh nhau.”

Mundra nhìn về phía Hayden. Hiện tại cậu đã có thói quen giao đại đa số vấn đề cho Hayden quyết định.

Hayden nói: “Ta đang suy xét tính khả thi của việc hợp tác.”

Made lập tức đáp: “Không cần phải suy xét, người đồng ý đi, không chút do dự mà đồng ý!”

Hayden trả lời: “Ta phải lo nghĩ đến an toàn của Mộng đại lục.” Lần trước chỉ một hỏa thần đã thiêu hủy nửa Fariel, nếu lần này tử thần lại đến, có khả năng toàn bộ Kanding đế quốc sẽ bị đẩy vào tình cảnh nguy hiểm không thể cứu chữa.

Made nói: “Ta là tử thần, không phải thần bóng tối, địa bàn của ta ở vong linh giới, cho dù người có cho ta toàn bộ đại lục cũng vô dụng. Ta không giống nữ thần Quang Minh, nguồn gốc sức mạnh của nàng là tín ngưỡng, nguồn gốc sức mạnh của ta là linh hồn.”

Hayden đáp: “Mộng đại lục có rất nhiều linh hồn.”

“Vong linh giới còn nhiều hơn, chất lượng lại còn rất cao. Nhưng thế thì sao, số lượng vong linh ta có thể tiêu hóa mỗi ngày rất hữu hạn, con số vong linh hàng ngày đưa đến vượt xa nhu cầu của ta. Nếu không người cho rằng lão già chết tiệt kia làm thế nào mạnh lên?” Giọng điệu của Made càng lúc càng nóng nảy.

– sức mạnh của ta đến từ trí tuệ, không liên quan đến người.

Lão Mundra minh oan vì bản thân.

Made không để ý đến lão, tiếp tục nói: “Thành thật một chút nhé. Nếu ta quấy rối ở Mộng đại lục, không, ý ta nói nếu ta gây ra chút phiền toái nhỏ, nhất định là bởi vì Quang Minh thần hội. Là tử thần hiện tại và là pháp sư vong linh trong quá khứ, ta chỉ có thù địch với cái chỗ kia.”

Hayden hỏi: “Lấy tên của người thề?”

“Kỵ sĩ đúng là nghề nghiệp phiền toái.” Made nhỏ giọng lẩm bẩm, sau đó phi thường trịnh trọng nói, “Ta lấy tên Made thề, tuyệt đối sẽ không tổn hại bất kỳ sinh vật nào ở Mộng đại lục trừ Quang Minh thần hội!”

Hayden bảo: “Được rồi.”

Rhodes giật mình: “Người cư nhiên đồng ý.”

Hayden đáp: “Lời thề của hấn làm ta cảm động.” Quan trọng nhất là, đề nghị đối phó Quang Minh thần hội nghe thật sự quá tuyệt diệu.

Made như sợ hấn đổi ý, khẩn cấp chui vào trong lọ.

Mundra thu hai cái lọ vào túi không gian của mình, sau đó thấp giọng: “Thầy, con đi đây.”

– nếu luyện chế vụ yêu thành công, mang nó đến cho thầy nhìn xem.

Lão Mundra điềm tĩnh nói.

Rhodes hỏi: “Nếu thất bại thì sao?”

– học sinh của ta làm sao thất bại được?!

Lão Mundra không vui phản bác, nhưng rất nhanh lại bổ sung một câu –

– nếu thất bại, càng phải trở lại. Ít nhất thầy có thể chỉ cho mi những điều ma pháp sư thô hèn không thể.

Rhodes lẩm bẩm: “Muốn nó tới thăm người thì cứ việc nói thẳng ra đi.”

Mundra rút cốt trượng, bắt đầu đọc chú ngữ.

Giây lát, một con đường không gian xuất hiện trước mặt.

Bên ngoài lại nổi gió lốc.

Hayden thi triển đấu khí tạo thành một vòng bảo vệ, một tay nắm Mundra, một tay nắm Frank bước từng bước ra ngoài.

Sức gió cực lớn, ra sức lôi kéo hai tay hắn.

Mundra chỉ cảm thấy tay mình bị nắm càng lúc càng chặt, như muốn bẻ gãy đoạn xương cốt này, sau đó nhập làm một thể.

May mắn gió rất nhanh đã ngừng thổi, yên lặng, xung quanh cây cối san sát, là vườn hoa của nhà quý tộc nào đó.

Hayden buông tay, mới phát hiện mình nắm tay Mundra đến đỏ ửng. “Thật có lỗi.” Hắn đau lòng nâng tay cậu lên, xoa xoa mu bàn tay.

Ngón tay Mundra gãi nhẹ lòng bàn tay hắn, “Không có việc gì.”

Ánh mắt Hayden rực sáng, đôi mắt xanh thẳm bị ngọn lửa trong mắt thiêu đốt gần như biến thành màu tím nhạt.

“Sao ta thấy nơi này quen mắt thế nhỉ?” Rhodes nhẹ giọng hỏi.

Pohle, Henry và ma pháp sư đi vòng quanh một vòng trở về, sau đó đồng thanh nói: “Nơi này là thành Neal.”

Ma pháp sư thốt ra: “Ta nhìn thấy nóc thần điện Quang Minh.”

Rhodes kêu lên: “Trời ạ.”

Pohle nêu ý kiến: “Quanh đây chắc là khu của quý tộc Sangtu, nhưng mà chỗ nào cũng rất yên tĩnh, ngay cả đèn cũng không thắp.”

Frank nói: “Chỗ này tương ứng với vị trí ở vong linh giới, chúng ta lúc ở vong linh giới vừa vặn đứng trong thành Neal của Mộng đại lục.”

Hayden cười khổ: “Chúng ta nên cảm thấy thỏa mãn, ít nhất đứng đây nghênh đón không phải giáo hoàng.”

Mundra hỏi: “Có cảm giác thấy không?”

“Cảm giác cái...” Rhodes kinh ngạc, “Khí vong linh?”

Hayden cũng cảm giác được. Hắn xoay người, nhìn về phía Quang Minh thần điện.

Nơi này là thành Neal, đại bản doanh của Quang Minh thần hội, sao lại có khí vong linh cường liệt như thế?

Rhodes đập trán: “Nhất định là tử thần. Đáng chết! Chúng ta phải lập tức đem nó ra, không thì bại lộ cả lũ.”

Lúc hắn đang nói, Mundra đã lấy ra cái lọ.

Một ông lão bằng đất cao tầm thước bảy an an tĩnh tĩnh đứng giữa bọn họ.

Rhodes nghi hoặc nhìn về phía Mundra.

Mundra lắc đầu.

Frank hỏi: “Ông ấy đi rồi?”

Hayden nhướng mày: “Phải nói, hắn căn bản chưa đi ra.”

Tân tử thần bị tử thần tiên nhiệm trước khi chết hạ chú ngữ giam trong vong linh giới đang đứng tại chỗ chửi bậy.

Lão Mundra sung sướng trên chóc hần, thưởng thức động tác hần hùng hừng hổ hổ rồi lại không biết làm thế nào.

Chốc lát sau, đường vào một lần nữa mở ra.

Nhóm Hayden trở về.

Made lập tức thẳng người, “Sao các người lại trở lại rồi?”

Mundra đáp: “Bởi vì người trở lại trước.”

“...” Made uể oải, “Ta nghĩ phương pháp này vô dụng.” Tử thần tiền nhiệm quá là biến thái, ngay cả chút kẻ hở cũng không chừa!

Hayden bày ra nụ cười cực kỳ thân mật: “Tuy người không thể tự mình động thủ, nhưng có lẽ chúng ta có thể giúp người.”

Made hồ nghi hỏi: “Các người định giúp ta thật sao?” Dù Hayden cười rất rạng rỡ, nhưng hần luôn có loại ảo giác không rét mà run.

Hayden đáp: “Giúp người chính là giúp ta. Thú phệ hồn vừa tập kích thành thị nhân loại không lâu, cho nên ta muốn biết có biện pháp gì ngăn cản nó không.”

Lý do đó quả nhiên thuyết phục Made. Hần nói: “Ta làm sao biết người nhất định sẽ đưa nó về?”

Những lời này vừa tiết lộ một tin tức rất quan trọng, hóa ra thú phệ hồn có thể bị nhốt, mà không cần trực tiếp đưa đến vong linh giới. Hayden tươi cười càng hòa ái dễ gần, “Ngoại trừ vong linh giới, ta nghĩ không có nơi nào có thể chứa được quái vật to vậy đâu. Hay là, ngài biết có chỗ như thế?”

“Đương nhiên không có.” Made nhấn mạnh ngữ khí, “Không có chỗ nào thích hợp với nó hơn vong linh giới.”

Hayden vuốt cằm: “Ta cũng cho là thế, vậy có cách nào bắt nó không?”

Made trầm mặc một hồi, “Có lẽ có một cách có thể thử xem.” Hần nói xong, ngoắc ngón tay với Rhodes, “Người lại đây.”

Rhodes cảnh giác, “Có thể từ chối không?”

Made phát câu: “Đừng có lãng phí thời gian của mọi người, ngu ngốc.”

Rhodes quát: “Người phải nói trước người muốn làm gì đi đã?”

Made nói: “Ta muốn chia sẻ cơ thể của ta với người.”

Rhodes: “...” Trong lòng hần gầm gừ: Không! Hần không muốn chia sẻ thân thể với cái tên không mặt mũi không da lông này tẹo nào!

104. Chương 104: Đế Quốc Lựa Chọn (bốn)

Made không cho hần thời gian tiếp tục do dự, trực tiếp xuất hiện trước mặt Rhodes.

– người định phong ấn một phần linh hồn của mình trong cơ thể Rhodes à?

Lão Mundra tò mò hỏi, hiển nhiên cảm thấy rất hứng thú với chuyện này.

Rhodes buồn bực: “Thời điểm này người có thể dùng giọng điệu soi mói như thể chuyện này không liên quan gì đến mình không?”

– đích xác chuyện chả liên quan gì ta.

Lão Mundra thanh thoi đáp.

Rhodes nhìn ngón tay Made cách trán mình càng lúc càng gần, không nhìn được kêu lên: “Không có gì nguy hiểm chứ?”

Made đáp: “Là một pháp sư vong linh, chẳng lẽ không nên duy trì tín nhiệm và tín ngưỡng cơ bản nhất với tử thần sao?”

Rhodes đang định phản bác, liền cảm thấy trán lạnh buốt, giống như vừa bị một cây kim bằng băng đâm vào, nháy mắt hòa tan trong trán, đồng thời một câu chú ngữ được khắc trong não hần, rõ ràng như dùng dao khắc lên.

Made bảo: “Đến lúc đó, người chỉ cần niệm câu chú ngữ này cho nó, nó sẽ nhập vào thân thể người.”

“Nhập vào cơ thể ta?” Rhodes hét to. Cái con quái vật thú phệ hồn ở bên ngoài đã có uy lực lớn như vậy, nếu vào trong cơ thể... hần thực lo lắng đến lúc đó linh hồn của mình có còn tồn tại được không.

“Rhodes?” Ma pháp sư đột nhiên chỉ vào hần gọi.

Rhodes lúc này mới phát hiện vì để cho tiện thi pháp, Made đã kéo mũ áo choàng của hần xuống. “Ồm, người là ai?” Hần bắt đầu giả ngu.

Lão Mundra liền tiếp phát ra tiếng cười nhạt.

Ma pháp sư đến trước mặt Rhodes, cẩn thận nhìn thật kỹ mặt hần, sau đó khẳng định: “Người là Rhodes.”

Rhodes kiên trì: “Ta là Deroh.”

Ma pháp sư bó tay: “Người còn muốn tiếp tục khẳng khái giữ lời nói dối ngây thơ như vậy sao?”

Rhodes hỏi: “Người cảm thấy ngoại trừ khuôn mặt, ta có chỗ nào giống tên bạn kia của người chứ?”

Ma pháp sư chậm chạp nói: “Ta cũng không bảo bạn ta tên là Rhodes.”

Rhodes: “...”

Mundra cắt ngang bọn họ lặng lẽ nhìn nhau, hỏi: “Chúng ta có cần phải trở về không?”

Rhodes là người đầu tiên giơ tay tán thành, “Đương nhiên, cái chỗ kỳ quái này ta chẳng muốn ở lâu hơn một khắc nào.”

– đem sai lầm của mình quy cho mảnh đất vô tội là hành động vô năng lại ngây thơ ngu xuẩn.

Lão Mundra không chút khách khí khạc ra.

Rhodes một lần nữa đội mũ lên, mắt điếc tai ngơ với châm biếm của lão.

Made nhắc nhở Hayden, “Đừng quên người đã đồng ý với ta, nhất định phải xách cái con thú phệ hồn không nghe lời đó về vong linh giới.”

Hayden mỉm cười: “Đương nhiên, ta nhất định sẽ giám sát ông ta.”

Rhodes: “...” Một đám đều cáng đáng nói chuyện không đau thắt lưng!

Mang theo quà tặng hào phóng của tử thần mới nhậm chức cùng lời dặn dò khó hiểu của lão Mundra, bọn họ lần nữa rời đi. Vẫn là địa điểm cũ, chung quanh tĩnh lặng không tiếng động, rừng cây nhỏ thưa thớt không che trọn ánh sáng vàng nhạt từ phương bắc bầu trời.

“Grào.”

Trên không trung thành Neal truyền đến tiếng gầm gừ quen thuộc.

Một bóng đen khổng lồ xẹt qua đỉnh đầu bọn họ, đuôi kéo dài, hăng hái bay về phía Quang Minh thần điện.

“Thú phệ hồn?” Hayden nhú mày.

Rhodes buồn bực nói nhỏ: “Sẽ không trùng hợp thể chứ?”

Nếu thú phệ hồn chạy tới Quang Minh thần điện, vậy hần muốn thuần phục thú phệ hồn cũng phải chạy tới Quang Minh thần điện sao? Tuyệt lắm, thật sự là quá tuyệt, cho dù hần không bị thú phệ hồn một hơi

nuốt sống, cũng có thể sẽ bị Quang Minh thần điện dùng Quang Minh thần lực oánh cho tan xác, đúng là tuổi già hoàn mỹ!

Ma pháp sư nghi hoặc: “Thú phệ hồn đi Quang Minh thần điện làm gì?”

Henry đoán: “Báo thù.”

Hayden vuốt cằm: “Nếu Made kể sự thật, thú phệ hồn và tử thần tiền nhiệm từng bị giáo hoàng và con của ánh sáng đả bại, vậy hiện tại chắc là nó đi báo thù.”

Frank lẩm bẩm: “Vậy ra thú phệ hồn có tư duy và trí tuệ?”

Pohle nói: “Mặc kệ nó có trí tuệ hay không, đây đều là cơ hội tốt, vừa lúc để nó và Quang Minh thần điện đánh đến hai bên cùng tổn hại, như vậy chúng mới không có thời gian đi gây phiền toái cho đế quốc.”

Ma pháp sư giận dữ: “Đáng tiếc thú phệ hồn không thể chết.” So với Quang Minh thần hội nguy trang bằng những cái có nghe rất có đạo lý kỳ thật không bằng rầm rồ, thú phệ hồn không thèm nói năng gì càng khiến cho người ta đau đầu hơn.

Rhodes cao hứng: “Cho dù không chết, nó cũng không tiếp tục đi hại người được nữa. Nếu thế, chúng ta sẽ không cần thuần phục nó.”

Bóng đen phương bắc và ánh vàng không ngừng tỏa ra bốn phía đang chiến đấu càng lúc càng kịch liệt, tiếng ngâm xương và tiếng gầm gừ quanh quẩn nơi chân trời, chấn động thành thị yên tĩnh say ngủ.

Hayden nói: “Chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi đã, chờ ngày mai đến xem kết quả.”

Mundra giữ chặt tay hắn.

Hayden cúi đầu nhìn cậu, cười bảo: “Yên tâm, ta sẽ tìm nơi an toàn.” Hắn và Mundra đều không thích hợp đường đường chính chính xuất hiện trong thành Neal.

Nơi an toàn mà hắn nói là một khách sạn rất nhỏ trong thành, cũng là gián điệp đế quốc xếp vào bên cạnh Quang Minh thần điện. Ông chủ khách sạn là một vị sĩ quan đã xuất ngũ, tự nguyện vì đế quốc tiếp tục dốc sức.

Hayden đại giá quang lâm khiến ông ta chấn động, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, im lặng bố trí cho bọn họ vào ở, trong năm phút ngắn ngủi chuẩn bị xong bữa ăn khuya đơn giản không chút khó khăn.

Ăn xong, bọn họ không lập tức đi ngủ. Rời đi vong linh giới chưa thể khiến thần kinh họ hoàn toàn thả lỏng, còn có rất nhiều việc phức tạp phải suy nghĩ.

Ma pháp sư nghĩ đến Rhodes biến thành Deroh.

Rhodes nghĩ đến thú phệ hồn, nghĩ đến tử thần, ma pháp sư, thỉnh thoảng còn nghĩ đến lão Mundra.

Frank nghĩ đến Audis và tương lai hai người.

Pohle và Henry nghĩ chuyện canh gác.

Hayden càng nghĩ đến nhiều chuyện hơn, song không giống với những người khác ở chỗ, hắn nghĩ nhiều như thế là vì cố ý. Một khi dừng suy nghĩ lại, thân thể hắn sẽ lại rục rịch kích động, nhất là Mundra lại nằm trong lòng hắn không chút đề phòng thế kia, hơi nóng phả ra từ mũi len vào cổ áo, nhẹ lướt trên khuôn ngực hắn.

Đúng là cực hình mà.

Hắn phát hiện bất kể bản thân cố nghĩ xa xôi đến đâu, hơi thở nhẹ nhẹ kia đều có thể kéo suy nghĩ của hắn trở về.

Trở về dục vọng muốn đặt cậu dưới thân.

Hayden cúi đầu ngắm sườn mặt của Mundra, tay không kiềm được vuốt ve tóc cậu.

Thật khó mà tưởng, trải qua bao hiểu lầm và khảo chứng, cuối cùng hẳn lại bước trên con đường mà cha đã chọn, dứt khoát kiên quyết lựa chọn một người con trai cùng mình đi cả cuộc đời, hơn nữa lại còn là pháp sư vong linh.

Nam giới và vong linh pháp sư, cả hai điều kiện hoàn toàn không nằm trong sở thích của hắn, nhưng khi chúng đồng thời xuất hiện trên người Mundra, lại khiến hắn đầu hàng và tiếp nhận vô điều kiện.

“Gràoooooooooooo.....”

Bên ngoài, vang lên tiếng gào thét điên cuồng của thú phệ hồn.

Xem chừng Mundra bị đánh thức, đầu theo bản năng cọ cọ, môi vừa vắn cách lớp vải dán vào điểm nhô lên trước ngực Hayden.

...

Hayden vừa bực mình vừa buồn cười nhìn cậu yên tâm thoải mái mà say giấc nồng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vành tai khéo léo của cậu, “Em không nên dùng cách này tra tấn ta chứ?”

Mundra nhích đầu, mơ mơ màng màng mở mắt ra.

“Đánh thức em à?” Hayden thu bàn tay ác liệt lại, vô tội nhìn cậu cười.

Mundra hỏi: “Không ngủ?”

“Ta ngủ không được.” Hayden chẳng hề che dấu dụng vọng trong mắt nữa.

“Là muốn thế này à?” Mundra chu môi.

...

Thời khắc này không tiến công thì không phải là đàn ông!

Hayden há mồm cắn môi cậu, cơ thể mượn thể chồm dậy, nhào lên người Mundra, bao vây cả thân thể cậu trong hơi thở của mình.

Hắn cắn rất mạnh, đánh tan cơn buồn ngủ của Mundra. Cậu mở to mắt, vô ý thức vươn tay lên, ôm lấy eo hắn.

Thế này chẳng còn nghi ngờ gì chính là lời mời gọi tốt nhất.

Hayden một bên hôn cậu đến đầu óc rối mù, một bên lén lút cởi bỏ hết quần áo của cả hai.

Thân thể mẫn cảm của Mundra thoáng nảy lên.

Hayden ngấm vẽ mặt mê đắm của cậu, thân thể đã thành cây cung căng dây, không thể không phóng. Hắn giương tay thì triển kết giới thủy hệ, cách ly cả hai ra khỏi thế giới hỗn loạn bên ngoài.

Mundra nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn kết giới, rồi rất mau đã bị tay Hayden kéo về, tiếp tục nụ hôn càng sâu càng dài hơn.

“Muốn hôn tới khi nào nữa?” Khi nụ hôn nồng nhiệt chấm dứt, Mundra hơi nheo mắt, thuận miệng hỏi.

Còn để ý đến thời gian được... Xem ra vẫn chưa đủ nhập tâm.

Hayden một bên tự kiểm điểm, một bên vuốt ve đùi cậu, càng cố gắng khiêu khích, cười hệt mèo trộm cá, “Đêm nay chỉ vừa bắt đầu thôi.”

105. Chương 105: Đế Quốc Lựa Chọn (năm)

Mundra dần lâm vào sóng triều dục vọng dưới sự dẫn dắt của Hayden. Đây không phải là lần đầu tiên cậu trải nghiệm thứ cảm giác xa lạ này, nhưng những lần trước nếu không phải vì Hayden dừng ngay thời điểm

quan trọng, thì là vì bị việc gì đẩy cắt ngang, hoàn hoàn chỉnh chỉnh từ đầu tới cuối như thế này là lần đầu tiên.

Vốn Hayden còn lo sẽ làm cậu đau , nhưng hiển nhiên hắn đã xem nhẹ năng lực thừa nhận đau đớn của pháp sư vong linh. Lúc bắt đầu Mundra chưa thích ứng có hơi nhũn mảy, sau đó liền tự giác thả lỏng cơ thể đuổi kịp tiết tấu.

Sự phối hợp của Mundra đã chặt đứt dây cung lý trí cuối cùng vốn kéo căng của Hayden.

Dục vọng đã ngấm ngấm chịu đựng thật lâu phá rào dưới sự phối hợp của cậu, điên cuồng mà chiếm giữ thân thể cậu.

Suốt cả tối, hắn cứ liên hồi chiến rồi nghỉ, không ngừng biến đổi tư thế, lăn qua lộn lại nhào nặn, mãi đến tờ mờ sáng, mới miễn cưỡng phóng thích Mundra đã mệt mỏi không chịu nổi đi vào giấc ngủ. Nhưng tinh thần hắn thì vô cùng tốt, phải nói là chưa từng tốt như thế. Sau khi thu hồi kết giới thủy hệ, hắn thậm chí còn cảm nhận được hương đi của thủy nguyên tố cả thành Neal –

Chúng đang lẫn trốn.

Tiếng gào thét của thú phệ hồn ngừng lại.

Quang minh thần lực bao trùm cả thành Neal, khí vong linh đang tán loạn khắp nơi.

Cửa phòng thành linh bị mở bung ra.

Hayden nhanh tay kéo chắn che cơ thể của mình và Mundra.

Pohle không nghĩ đến tình cảnh bên trong lại là như thế, không khỏi sợ hãi người, lập tức bị Henry sau lưng đẩy ra, “Nguyên soái, Deroh, có lẽ là Rhodes, trông ông ta không được bình thường lắm.”

Hayden giơ tay ra hiệu xoay người, chờ họ xoay rồi mới đứng dậy mặc quần áo, “Cửa chỉ dùng để gõ.”

Henry bình thản đứng mực đáp: “Đã gõ, nhưng không có hiệu quả.”

Hayden hỏi: “Người dùng tay nào gõ?”

Henry đáp: “Cả hai.”

Hayden mặc quần áo xong, lấy chăn bọc Mundra lại, ôm cậu vào lòng, khoan thai lướt qua Henry, mỉm cười: “Lần sau dùng đầu thử xem.”

“Dạ.” Henry vô cùng cung kính đón nhận lời đề nghị.

Vừa đi vào phòng Rhodes và Frank, liền nhìn thấy một gò đất giông giống chiếc lều.

Frank bắt lực nói: “Ông ấy ở trong.”

“Chuyển đất lên bằng cách nào vậy?” Hayden hỏi xong liền phát hiện mình hỏi một vấn đề thật ngu xuẩn, nhớ lại khi Rhodes bị phát giác là pháp sư vong linh, chính là dùng thuật độn thổ đào thoát. Nói cách khác, hắn là một pháp sư song hệ thổ hệ và vong linh hệ rất hiếm gặp.

Frank đáp: “Ông ta là ma pháp sư thổ hệ.”

Ma pháp sư đi theo thổ hất nói: “Ta sẽ không bao giờ rời rắm nghĩ coi rốt cuộc ông ta có phải là bằng hữu của ta hay không nữa.”

Gò đất đột nhiên rỗng một lỗ, Rhodes chui đầu ra, “Giờ là lúc nghiên cứu chuyện này đó hả?”

Thấy mặt hắn như màu đất, coi bộ sợ không nhẹ, Hayden bèn dò hỏi: “Liên quan đến Quang minh thần lực à?” Hắn cúi đầu, Mundra trong lòng đang say giấc, dường như chẳng hề phát hiện Quang minh thần lực đang ngập tràn nơi nơi. Là một quá chẳng? Ánh mắt Hayden tràn ngập triu mến.

“Không, không chỉ mỗi Quang minh thần lực.” Rhodes cố gắng kéo lực chú ý của hắn về lại, “Có cả thú phệ hồn nữa... Ta không biết tử thần đã làm gì mình, nhưng ta phát hiện ta có thể cảm ứng được tâm tình của thú phệ hồn. Nó đang rất phấn nộ, cũng rất đau lòng...”

Ma pháp sư hỏi: “Người có thể an ủi nó không?”

“Bộ nhìn ta giống bị điên lắm hả?” Rhodes trừng mắt.

Ma pháp sư nói: “Nếu giọng điệu của người không sắc bén như vậy, vẻ mặt cũng không hoảng loạn như vậy, có lẽ sẽ không giống lắm.”

Rhodes quát lại: “Đương nhiên ta phải bối rối rồi! Thú phệ hồn đang tìm ta mà...” Nửa câu sau, hắn không kiềm được nhỏ giọng lại, vẻ như sợ phệ hồn thú nghe thấy.

Frank nói: “Không phải ông muốn thu phục nó sao, giờ nó tìm tới không phải đúng lúc à?”

“Làm sao ta biết ta có thu phục được nó không? Đừng quên, giờ nó đang rất phần nộ rất bị thương, không khéo ta sẽ trở thành tế phẩm cho sự phần nộ bị thương của nó á.” Rhodes đổi giọng, “Mà dù nó có không phần nộ không bị thương đi nữa, sao ta có thể chắc chắn nó không lôi giáo hoàng tới đây? Trời ạ, sao chúng ta lại đi xen vào chuyện này chứ?”

Hayden nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Thắc mắc của ông rất có lý.”

“Dĩ nhiên là có lý rồi!” Rhodes nằm sấp trên miệng lỗ, ánh mắt đầy trông mong nhìn hắn, “Vậy giờ cậu có đề nghị khả quan nào không?”

Hayden nói: “Dựa theo hình tình trước mắt, chúng ra khó mà rời khỏi thành được.”

Rhodes đáp lại: “Dù câu này rất vô nghĩa, nhưng ta nhất trí với cái nhìn của cậu.”

Hayden lại tiếp: “Vậy nên, ta đề nghị đi dọc theo vong linh giới.”

“Đúng...” Rhodes ngừng lại giây lát, rồi ai oán nói tiếp, “Đúng là ý kiến dở hơi. Nếu ta không mang theo thú phệ hồn về, tử thần nhất định sẽ không bỏ qua cho ta.”

“Một bên là giáo hoàng và thú phệ hồn,” Hayden nói, “Một bên là tử thần... Ông chọn đi.”

Rhodes nhắm mắt, cắn răng đưa ra quyết định: “Tử thần.”

Mundra mơ mơ màng màng mặc quần áo vào, bắt đầu niệm chú ngữ.

Trong phòng, ra giường, chăn, gối, chén bát... Đủ loại vật nhẹ đều bị cuốn lên.

Vị trí Rhodes và ma pháp sư đứng vừa vặn gần ngay giường, ra giường bay lên lập tức đổ ập lên cả hai, ngăn cản tầm mắt của họ.

“Khỉ...”

Trong gió, vang lên tiếng kháng nghị và mắng chửi.

Đầu óc Mundra đã tỉnh táo hơn, đang muốn quan sát rõ ràng tình huống xung quanh, đã bị Hayden ôm chặt vào lòng.

Rầm!

Chiếc giường bay lên đập mạnh vào tường.

“Chạy trước đi!” Hayden hét to.

Gràoooooooo!

Tiếng gầm càng lớn hơn vang lên từ đỉnh đầu cửa sổ.

Thật vất vả Rhodes mới giải thoát bản thân và ma pháp sư ra khỏi khăn trải giường được, ngẩng đầu liền nhìn thấy một tầng đen tuyền dán trên cửa sổ, hai cái hố đen thui đang nhìn chòng chọc hắn, hết như vật sống vậy.

Thú phệ hồn.

Tim gã tức thì co rút lại, cứng người đứng bất động.

“Gràoooo!” Phệ hồn thú gầm lên với hắn.

Ma pháp sư nhanh chân trốn sau lưng Rhodes.

Hayden rút kiếm ra, phòng bị chắn trước người Mundra.

Mundra thuận tay kéo lấy gối đầu trên giường ném về phía Rhodes đang ngẩn người.

Gối nện trúng đầu Rhodes.

Cặp mắt đen thui to cổ cộ của thú phệ hồn lập tức nhìn thẳng vào Mundra, léo lên ánh sáng tà ác.

“Bé con ngoan, đừng nghịch ngợm, chủ nhân ta, đang buồn ngủ, thu lại nào, ôm một cái, mọi phiền não, sẽ tan biến.” Rhodes niệm xong, thú phệ hồn thể mà thật sự dần dần thu nhỏ, cuối cùng co thành một cục nho nhỏ, chui vào lòng bàn tay Rhodes.

Rhodes hoảng sợ, muốn rút tay về nhưng không kịp nữa, chỉ có thể trở mắt nhìn mu bàn tay xuất hiện một ấn ký màu đen hình thú phệ hồn nhỏ bằng bàn tay.

Gió vẫn ào ào thổi mạnh.

Henry và Pohle đi vào vòng lính giới xong lại vòng trở về.

Pohle cố gắng vung kiếm hắt những đồ vật bay tứ tán giữa không trung đi, lớn tiếng kêu lên: “Có đi nữa không?”

Rhodes cúi đầu nhìn chăm chăm mu bàn tay, thỉnh thoảng ngoảnh xuống.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Cánh cổng thông với vòng linh giới chậm chậm khép lại.

Ma pháp sư nhìn Rhodes đầy lo lắng: “Người không sao chứ?”

Frank nhỏ giọng hỏi: “Không lẽ thu phục thú phệ hồn sẽ gặp phải tác dụng phụ gì sao?”

Mundra đáp hộ: “Ông ấy đang sung sướng quá thôi.”

“Sung sướng?” Ma pháp sư và Frank nghi hoặc nhìn Rhodes.

Rhodes đột ngột ngẩng đầu lên, quả nhiên vẻ mặt rất là sung sướng, “Có phải điều này có nghĩa là, từ nay về sau thú phệ hồn sẽ thành thú cưng của ta?”

Ma pháp sư: “...”

Frank hỏi: “Ông biết cách sử dụng nó không?”

Rhodes: “...”

Mundra chậm rãi bước đến trước mặt hắn, vươn tay, “Đưa tay cho tôi.”

Rhodes đặt tay lên lòng bàn tay cậu.

Mundra trầm ngâm: “Có lẽ cần chú ngữ tương phản.”

Rhodes đứng bật dậy, nắm tay cậu hỏi: “Người nghĩ đến gì?”

“Thức tỉnh hay đại loại thế.”

Hayden lặng lẽ giải cứu bàn tay của Mundra thoát khỏi Rhodes.

Rhodes vỗ tay tán thưởng: “Có lý, ta sẽ từ từ thử xem, một ngày nào đó nhất định sẽ tìm ra được cách. Há há há, có thú phệ hồn làm thú cưng, sau này ta sẽ không phải sợ Quang minh thần hội và đế quốc Kanding nữa.”

...

Ngoại trừ Mundra, những người còn lại đều trầm mặc nhìn hắn.

Rhodes thu lại tươi cười, vội ho một tiếng: “Kỳ thật thời gian nhậm chức ở đế quốc là khoảng thời gian vui sướng nhất trong đời của ta.”

Ma pháp sư hỏi: “Vậy tại sao người lại rời đi?”

Rhodes thở dài: “Lúc trước ta lựa chọn hoàng hậu Samantha.”

Ma pháp sư an ủi: “Bệ hạ sẽ không so đo.”

Trong mắt Rhodes dấy lên ánh sáng hi vọng, “Sao người biết?”

Ma pháp sư như đang nói điều đương nhiên: “Bởi vì hoàng hậu Samantha là mẫu thân bệ hạ kính yêu nhất a.”

Rhodes: “...” Sao mình lại quên lúc trước mình lựa chọn hắn làm bạn tại vì hắn khờ dại và ngây thơ nhỉ?!

Khóe miệng Hayden cong cong, con ngươi lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, “Ta nghĩ chúng ta nên nói đề tài này lúc khác.”

Henry và Pohle rút kiếm chuẩn bị chiến đấu.

“Giáo hoàng đến?” Rhodes ngẫm nghĩ, “Chúng ta nên đi vong linh giới...”

Chưa dứt lời, Mundra đã mở ra cánh cổng thông đến vong linh giới lần nữa.

106. Chương 106: Đế Quốc Lựa Chọn (sáu)

Ba lần đến vong linh giới, ba loại cảm xúc.

Lần đầu tiên là cảnh giác, trần ngập tò mò, sợ hãi và khấn nguyện đối với thế giới bí ẩn trong truyền thuyết.

Lần thứ hai là thả lỏng, dù sao bọn họ cũng có quan hệ với hai vị đại nhân chốn vong linh giới: tử thần và lão Mundra.

Mà lần này, là chột dạ.

Đúng vậy, vô cùng chột dạ.

Nhất là Rhodes, hắn gắt gao kề sát bên người ma pháp sư và kỵ sĩ, cũng thường xuyên thúc giục bọn họ bước nhanh hơn. Song dù thế, bọn họ cũng không thoát khỏi tử thần không chỗ nào không ở.

Ngay lúc Rhodes co đầu rút cổ nhanh chân nện bước, Made xuất hiện.

“Các người nhanh vậy đã hoàn thành nhiệm vụ?” Trong giọng nói của Made tràn ngập kinh ngạc vui mừng.

Rhodes lặng lẽ rút mu bàn tay vào tay áo.

Mặt Mundra không đổi sắc: “Chúng ta muốn mượn đường.”

Made hỏi lại: “Mượn đường?”

Hayden treo lên chiêu bài tươi cười của mình, trên thực tế từ lúc kéo Mundra vào vong linh giới, nụ cười của hắn chưa bao giờ tắt, “Là như vậy, chúng ta phát hiện nơi vừa đi ra chính là khu vực chung quanh Quang Minh thần điện, ngài biết đấy, Quang Minh thần hội không thân thiện như ngài. Cho nên...”

“Đương nhiên ta biết!” Made nhanh chóng cắt ngang lời hắn. Nếu như nói pháp sư vong linh có cùng chung mối thù gì, chắc chắn phải là Quang Minh thần hội.

Frank vẫn luôn nhớ thương Audis trong túi không gian của Mundra, vừa lo lắng hắn có thể thuận lợi trở lại cơ thể ban đầu hay không, lại lo lắng ở lâu trong túi không gian làm linh hồn hắn bị thương tổn, nghe vậy lập tức nói: “Để mau chóng tìm thú phệ hồn về, chúng ta chạy nhanh lên đi?”

“Thế a.” Made đang định tiêu tán, đột nhiên lại ngưng tụ lại, lao về phía Rhodes.

Rhodes cả kinh, Hayden, Pohle và Henry đã rút kiếm ra chắn trước mặt hắn.

Made dùng thân, nghi hoặc hỏi: “Các người kích động như vậy làm gì?”

Hayden đáp: “Là hành động của ngài thật dễ khiến cho người ta hiểu lầm.”

“Ta cảm giác thấy ở giữa các người có thêm một cỗ khí vong linh cường đại.” Made chậm rãi nói.

Trên lưng Rhodes âm thầm toát mồ hôi lạnh.

– cảm giác của người nhảy đây chứ.

Giọng nói của lão Mundra lập tức nhảy ra.

Rhodes và Mundra đều sửng sốt, vì giọng của lão Mundra đang ở giữa bọn họ.

Made kinh ngạc: “Người lại nuốt bao nhiêu vong linh rồi?”

– không liên quan đến người.

Lão Mundra lạnh lùng đáp.

Made nói: “Ta không muốn có một ngày toàn bộ vong linh giới chỉ còn lại người và ta.”

– không có ngày đó đâu.

Made phản bác: “Hừ, tham lam như người, rất khó nói.”

– bởi vì khi đó nhất định ta đã ăn người rồi.

Cái bóng màu xám đại diện cho Made đột nhiên vặn vẹo run rẩy, “Người không phải thời thời khắc khắc đều thêm nhỏ dãi ta đây chứ?”

Rhodes ho khan hai tiếng, lôi kéo được sự chú ý của bọn họ xong, mới nhỏ giọng: “Ta không phản đối các người tán tỉnh nhau, nhưng có thể dừng hẳn giữa đường không.”

“Tán tỉnh?” Giọng điệu của Made rất quái dị.

Rhodes bỗng cảm thấy mu bàn tay chứa thú phệ hồn của mình lạnh đi, như bị âm khí lọt vào, lập tức im miệng.

Made đột nhiên thở dài, “Kỳ thật người ở trong này cũng tốt, ít nhất ta sẽ không còn cô đơn nữa.” Hẳn dù sao cũng khác tử thần. Tử thần đầu tiên vốn là trời sinh, đã quen ở vong linh giới ăn vong linh đùa thú phệ hồn. Nhưng Made là từ người biến thành thần, cho dù trước đó có là một pháp sư vong linh quái gở, cũng là một pháp sư vong linh quái gở có lý tưởng có mục tiêu.

Rhodes vội nói: “Đúng vậy đúng vậy, các người cứ việc tương thân tương ái trong lúc chờ chúng ta bắt thú phệ hồn về.”

Made khoát tay, “Các người đi nhanh đi.”

Hayden kéo Mundra bước đi.

Tuy lần này nhờ lão Mundra giúp đỡ, qua mặt được tử thần, nhưng ai cũng không biết tử thần có thể bỗng nhiên phát hiện ra sự thật được hay không, cho nên bọn họ không trực tiếp trở lại Fariel, mà tiến vào biên giới Kanding để quốc liên thông qua chú ngữ về Mộng đại lục.

Đi ra khỏi vong linh giới, Rhodes lập tức thở phào một hơi. Khi Made chặn ở trước mặt họ, hẳn gần như đã định trả thú phệ hồn, may mà có lão Mundra.

Hắn cúi đầu nhìn mu bàn tay mình, nhớ tới dòng khí lạnh thổi tới mu bàn tay, lòng hơi nóng lên.

Hayden nói: “Vị trí hiện giờ không sai lệch lắm so với chúng ta dự tính, đi về phía trước chính là thành Putra, chúng ta có thể sử dụng ma pháp truyền tống trận ở đó về Fariel.”

Pohle, Henry và ma pháp sư liếc nhau, nhất tề thở nhẹ ra.

Ánh mắt Rhodes lóe sáng, bước chân chậm lại, từ từ lui về phía sau.

Ngay lúc hắn chuẩn bị bỏ trốn, ma pháp sư đột nhiên bắt lấy tay hắn hỏi: “Người muốn đi đâu?”

Rhodes đáp: “Ta là pháp sư vong linh, nhà của ta ở Tây Côi Mạc.”

Ma pháp sư nói: “Không phải ngươi nói thời gian tốt đẹp nhất của ngươi là ở trong hoàng cung sao?”

Rhodes trả lời: “Ta sẽ cất giấu cẩn thận đoạn ký ức đẹp đẽ đó.”

Ma pháp sư lại nói: “Trước kia ngươi không lạnh mồm lẹ miệng như vậy.”

Nói thừa, khi đó ngày ngày hắn đều lo lắng thân phận bị vạch trần, cho dù có ngàn lời vạn lời cũng không dám nói a. Rhodes cẩn thận ngấm lại, cảm thấy những ngày như thế kỳ thật cũng không thoải mái lắm. Hiện giờ hắn có thú phệ hồn, chỉ cần có thể sử dụng, về sau tuyệt đối có thể đi lại trên Mộng đại lục. Nghĩ đến đây, tâm lý của hắn sinh ra biến hóa cực lớn, không còn muốn về nơi hoàng cung dễ dàng toi mạng nữa.

Hayden khoan thai liếc hắn: “Thú phệ hồn tàn sát bữa bãi thành Cotter, là kẻ địch và mối đe dọa lớn nhất của đế quốc.”

Trong lòng Rhodes khẽ động, “Có ý gì?”

Hayden mỉm cười: “Ý ta muốn nói, trừ phi nó nằm trong phạm vi canh giữ dưới tầm mắt đế quốc, nếu không, đế quốc khó mà không phái quân đội tiêu diệt nó.”

Rhodes biến sắc: “Trước đó rõ ràng cậu không phản đối ta thu phục nó!”

Hayden đáp: “Bởi vì ta còn chưa ra lời mời chân thành với ngài, mời ngài lần nữa đảm nhiệm chức vị ma pháp sư cung đình của Kanding đế quốc. Mà ngài lúc ấy cũng chưa từ chối ta.”

“Đây là đe dọa!” Rhodes phẫn nộ.

Hayden nhún vai: “Ta cũng hy vọng ngài đồng ý dưới tình huống đôi bên tình nguyện.”

Rhodes nhìn về phía Mundra, “Ngươi khẳng định ngươi muốn trở về cùng tên ti bỉ này?”

Mundra gật đầu không chút do dự.

Khóe miệng Hayden nhếch cao, một tay đặt lên bả vai Mundra tuyên bố quyền sở hữu.

Rhodes trầm tư thật lâu, mới cắn răng nói: “Được rồi, nhưng ta có một điều kiện!”

Hayden đáp: “Mời nói.”

“Cậu phải bảo đảm an toàn cho tính mạng của ta.” Hắn nhấn vào những chữ sau thật mạnh.

Hayden nói: “Nếu ông lo lắng chuyện hoàng hậu Samantha...”

Rhodes nhanh chóng gật đầu. Về chuyện giữa hoàng hậu Samantha và Ciro, ma pháp sư bọn họ có thể không biết, nhưng Hayden là tâm phúc bên người Ciro thì không lý nào không biết.

“Cũng không cần lo lắng đến vậy.” Hayden đáp, “Bệ hạ là chúa tể đế quốc, tấm lòng của người rộng rãi hơn ông tưởng tượng nhiều.”

Trong đầu Rhodes cười lạnh. Ciro lòng dạ rộng lớn? Vậy cũng phải nhìn đối phương có giá trị lợi dụng để hắn mở rộng tấm lòng không đã. Có điều hắn vẫn yên lặng đồng ý sắp xếp của Hayden. Được rồi, được nguyên soái đế quốc đích thân bảo đảm, ngồi ở hoàng cung ăn ngon mặc đẹp vẫn hấp dẫn hơn nhiều so với ngồi ở Tây Côi Mạc ăn gió nằm sương.

Bọn họ tới thành Putra vào ban đêm, cổng thành đã đóng cửa. Có điều sau khi thành chủ nghe thấy nguyên soái Hayden giá lâm, lập tức chui ra khỏi chần nhênh đón. Không còn giống cục diện quỷ dị khó lường như lần Ciro đến, hiện tại đế quốc đã hoàn toàn nằm trong tay Ciro, mà Hayden là đệ nhất nguyên soái của đế quốc địa vị vô cùng chắc chắn. Cho nên thành chủ không hề tiếc thân nịnh bợ.

Đường phố vốn còn đen kịt tức khắc bị đội thân vệ của thành chủ rọi đuốc sáng rực như ban ngày.

Thành Putra tuy ở biên cảnh, nhưng lại có rất nhiều nhân vật nổi danh. Ngoài Gregory người có khả năng thừa kết gia tộc Dana nhất, còn có quả phụ trẻ tuổi giàu có – Demi phu nhân.

Hayden hỏi thành chủ về bà. Lại nói, nếu lúc trước Demi phu nhân không giúp Mundra giấu diếm thân phận, có lẽ hắn và Mundra cũng sẽ không đến được bước đường này. Có điều về lý do Demi phu nhân giúp Mundra giấu diếm, hắn vẫn canh cánh trong lòng, nhất là khi hỏi Mundra mà cậu hoàn toàn không biết gì cả.

Nói đến Demi phu nhân, thành chủ thở dài, “Bà ấy đã rời khỏi đế quốc.”

Hayden ngẩn ra, “Rời đi?”

Thành chủ đáp: “Đúng vậy, nghe nói dọn đến Shamanlier, có lẽ sẽ tiếp tục sang hướng đông, ai mà biết được.”

Hayden lại hỏi: “Ta nhớ Gulaba có rất nhiều điền sản và bất động sản mà?” Có rất ít quý tộc sẽ bỏ mặc cho tước vị và đất phong mà rời đi, bởi vì nó có nghĩa là bà sẽ phải bỏ toàn bộ ưu đãi của mình.

Thành chủ nói: “Bà hiến một phần cho bộ hạ, một phần khác cho Gregory, chính là vị ở gia tộc Dana.”

Hayden kinh ngạc: “Lý do là gì?”

Thành chủ bó tay: “Tôi không biết, nữ giới luôn có vài ý nghĩ kỳ kỳ quái quái.”

Chẳng lẽ bà ta biết thân phận của Mundra bị vạch trần?

Hayden nhìn về phía Mundra.

Mundra đang nằm trên lưng hắn, ôm cổ hắn ngủ gà ngủ gật.

Đêm qua thật sự khiến cậu mệt chết rồi.

Ánh mắt Hayden trở nên dịu dàng, tức thì vứt chuyện này ra sau đầu.

Kỳ thật Hayden chỉ đoán trúng một phần. Demi phu nhân rời Kanding đế quốc một phần là do nhận được thư của Gregory, biết thân phận của Mundra bị vạch trần, sợ Hayden đến tính sổ. Một phần là bởi tài phú bà nắm giữ đều do không từ thủ đoạn đoạt khỏi tay Monica người thừa kế đích thực trong di chúc, người biết chuyện còn có Gregory, để tránh trở thành con rối trong tay y, bà quyết định dùng một phần tài sản chặn miệng Gregory, một phần tài sản lấy lòng Ciro, xem như mua bảo hiểm cho tương lai của mình, sau đó bắt đầu một cuộc sống khác. Về phần địa vị quý tộc... bà tin tưởng mình có đủ tiền đến làm nền.

107. Chương 107: Đế Quốc Lựa Chọn (bảy)

Hayden vốn định trực tiếp về Fariel, nhưng thấy Mundra mệt đến mức không thể mở mắt, rốt cục vẫn nhận lời mời của thành chủ, ngủ tại phủ thành chủ một đêm.

Trong một đêm, toàn bộ thành Putra sôi trào.

Các thiếu nữ quý tộc ăn diện suốt đêm, chỉ chờ trời vừa sáng liền đến phủ thành chủ tìm hiểu tin tức... bỏ qua danh hiệu nguyên soái, Hayden vẫn là một vị kỵ sĩ anh tuấn mạnh mẽ, chỉ điểm này thôi cũng đủ hấp dẫn các thiếu nữ chạy theo như vịt.

Trời tờ mờ sáng, phủ thành chủ đã truyền đến đủ loại thanh âm.

Có tiếng nhạc cụ diễn tấu, có tiếng thiếu nữ cười vui vẻ, còn có tiếng hát trong trẻo... vân vân.

Nếu là trước kia, có lẽ Hayden sẽ thực hưởng thụ những cảm dỗ ẩn hiện này, nhưng hiện tại đã khác. Hắn cúi đầu nhìn Mundra đang nhủu mày ngủ trong lòng, lập tức thiết lập thủy hệ kết giới, ngăn âm thanh ồn ào bên ngoài.

Đột nhiên mất hết tiếng động ngược lại còn làm cho Mundra tỉnh giấc.

Cậu mở mắt, nghi hoặc nhìn bốn phía.

Hayden hôn nhẹ lên mí mắt cậu, mỉm cười: “Chắc đang chuẩn bị bữa sáng.”

Mundra nói: “Tôi nghe thấy tiếng nhạc.”

Hayden đáp: “Có lẽ là sở thích kỳ quái của thành chủ.”

Mundra vươn tay ôm thắt lưng Hayden, vùi đầu vào lòng hắn.

Hayden thả lỏng cơ thể, đợi cậu ôm thoải mái, mới nhẹ nhàng giữ vai cậu, đỡ cậu đi vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu, hô hấp của Mundra vẫn lúc nhanh lúc chậm.

Hayden ngừng tay, xoa đầu cậu, “Không ngủ được à?”

Mundra ngửa đầu về sau, lộ ra cằm cổ trắng nõn, hai mắt lim dim mơ màng, “Mệt quá, nhưng không ngủ được.”

Hayden cười tủm tỉm sán lại, nhẹ nhàng gặm cổ cậu, “Chúng ta làm chút việc mệt mỏi đi.”

Mundra đẩy vai Hayden, “Sẽ mệt chết.”

Hayden nói: “Em có thể không cần nhúc nhích, mình ta là đủ rồi.”

Mundra nghiêm túc: “Vẫn mệt lắm.”

Dù dự vọng cơ thể đã bị khơi mào, nhưng nhìn đôi mắt đen láy của Mundra, Hayden đành nhượng bộ.

“Chỉ làm một lần thôi nhé?” Mundra chậm rì rì nói tiếp.

Hayden hôn bờ môi cậu, răng cắn nhẹ vào môi dưới, hàm hàm hồ hồ oán giận: “Đã làm rồi thì một lần đầu đủ.”

Mundra bị hắn cắn đến hết kiên nhẫn, dứt khoát ôm cổ hắn, khẽ ngẩng đầu, dang môi và đầu lưỡi lên.

Trong cổ họng Hayden phát ra tiếng cười trầm thấp, thông dong tiếp nhận chủ động của cậu.

m nhạc bên bãi duy trì liên tục cả buổi sáng, mãi đến trưa khi thành chủ đi ra mới dừng lại.

Thành chủ không đợi các phu nhân tiểu thư ào đến, chủ động nói: “Nguyên soái có việc phải rời thành Putra ngay, trước khi đi, ngài bảo ta cảm tạ âm nhạc của chư vị, ngài cho rằng đây là khúc hợp tấu hay nhất trần đời.”

Các tiểu thư quý tộc cũng không dễ bị đuổi về như gã tướng, các nàng nhao nhao hoài nghi việc Hayden rời đi, bởi vì phủ thành chủ chỉ có một cửa lớn, vị trí các nàng đứng là con đường duy nhất.

Thành chủ giải thích: “Kỳ thật trong phủ đệ còn có một mật đạo, có thể dẫn thẳng ra ngoài thành...” Gã bỗng phát hiện mình nói sai rồi, bởi vì Hayden về Fariel phải dùng ma pháp truyền tống trận của nghiệp đoàn ma pháp, ra ngoài thành sẽ biến thành đi đường vòng.

Quả nhiên, lập tức có phu nhân đưa ra nghi vấn này.

Thành chủ tắc tị.

Trong đó một tiểu thư quý tộc gay gắt hỏi: “Nguyên soái cố ý tránh chúng ta sao? Ngài khinh thường nữ giới thành Putra?”

Câu chụp mũ này nghiêm trọng quá! Khó xử nhất chính là, người nêu ra nghi vấn này lại chính là em vợ của gã.

Thành chủ Putra vội lau mồ hôi lạnh trên trán, tình cảnh hiện tại của gã giống như con heo bị quay trên bếp lò. Dù vậy, gã vẫn không thể nổi giận với các nàng, bởi vì thật bất hạnh, người tiết lộ tin tức Hayden đang ở nhà mình chính là gã.

May mắn phỏng đoán của vị tiểu thư kia rất nhanh đã bị những người khác phủ định. Dịu dàng lễ độ của Hayden cũng nổi danh như chiến công của hắn.

Thời khắc máu chốt, thành chủ không thể không bày ra uy nghiêm nói: “Nguyên soái đại nhân rời đi đúng là vì công vụ, chúng ta không nên nghi ngờ lòng nhiệt tình của nguyên soái với đế quốc!”

Khi lý do đã bày đến đế quốc, các phu nhân và tiểu thư dù không cam lòng cũng không khỏi nhượng bộ. Có điều mặc dù các nàng đã rời khỏi phủ thành chủ, nhưng bốn phía vẫn dày đặc cơ sở ngầm, rồi rất nhanh các nàng lại phát hiện đây chỉ là phí công, nghiệp đoàn ma pháp đã tung tin tức Hayden thật sự rời khỏi thành Putra.

Thành chủ cũng thu được tin tức rất lấy làm khó hiểu. Gã nghi hoặc nhìn thân tín của mình, “Bọn họ rời đi thế nào nhỉ?” Mật đạo trong phủ chỉ là cái cớ.

Thân tín kiên định: “Thế công của nguyên soái không thể bị ngăn chặn!”

“...” Được rồi, cái này cũng có thể cho là lý do.

Trở lại Fariel, ma pháp sư, Pohle và Henry lập tức về cung báo cáo công tác.

Hayden mang theo nhóm Mundra chạy tới nhà Dana.

Trên đường, thân thể Frank không nhịn được khẽ phát run. Cậu nắm chặt quần, muốn làm cho mình bình tĩnh lại, nhưng càng tới gần nhà Dana, cậu càng run kịch liệt.

Cuối cùng ngay cả Rhodes cũng nhìn không nổi, lấy từ túi không gian ra một cái chai nhét vào tay cậu, “Có lẽ có thứ để nắm sẽ tốt hơn.”

Choang.

Cái chai cứ thế bị bóp nát.

Frank luống cuống nhìn Rhodes, “Thật có lỗi.”

Rhodes đáp: “Không sao.” Nếu là thứ quý giá hẳn đâu có ngu mà giao vào tay người khác.

Mundra im im nhìn Rhodes.

Rhodes cười khan: “Ta không biết cậu ta có tiềm chất ma vũ song tu.”

Mundra lấy ra một cái khay và một bàn chải nhỏ, gọt nước thuốc, máu và mảnh vỡ trong tay Frank vào khay.

Frank lấy băng vải băng bó miệng vết thương.

Rhodes thấy cậu hành động bất tiện, chủ động trợ giúp, “Cậu không có nước thần Quang Minh sao?” Vết thương nhẹ ấy, một giọt nước thần Quang Minh có thể chữa khỏi.

Frank cúi đầu, “Tôi muốn lưu lại cho Audis.”

Ngón tay Rhodes dừng lại, ánh mắt lơ đãng quét qua Mundra một cái.

Mundra thản nhiên: “Vu yêu không thể dùng nước thần Quang Minh.”

Bàn tay Frank run rẩy, tay theo bản năng nắm lấy Mundra, “Nhất định phải biến thành vu yêu sao?”

Mundra đáp: “Đây là trường hợp xấu thứ hai.”

Frank nói: “Trường hợp xấu nhất...” Cậu đột nhiên nhận ra, trường hợp xấu nhất đương nhiên là không thể hồi tỉnh.

Rhodes băng bó miệng vết thương ổn thỏa xong, theo thói quen giấu tay vào trong tay áo, “Có lẽ sẽ có kỳ tích xảy ra.”

Frank lẩm bẩm: “Kỳ tích?”

Rhodes đáp: “Khoảnh khắc linh hồn tiến vào cơ thể tự động hồi phục hay gì đó...” Dù hẳn cảm thấy thực xa vời.

Frank nhắm mắt, tay kia đè bả vai đang khẽ run, “Tôi đã không còn tin tưởng vào kỳ tích.”

Chờ đợi quá nhiều, thất vọng quá nhiều, hiện giờ nghe thấy hai chữ kỳ tích trái tim sẽ không tự chủ mà co rút.

“Kỳ thật biến thành vu yêu cũng tốt mà.” Mundra an ủi.

Frank mở to mắt, thấp giọng hỏi: “Vậy cậu ấy còn có thể thưởng thức đồ ăn không?”

Mundra ngẫm nghĩ: “Nhắm nháp xong nhỏ ra, có điều chắc là không cảm thấy mùi vị.”

Frank hỏi tiếp: “Ngủ thì sao?”

“Không cần.”

“Có cảm thấy đau nữa không?”

“Không.”

Mundra cho rằng hai điều phía sau hay cực kỳ, nhưng nước mắt của Frank lại nức nở chảy xuống.

Rhodes nói: “Ít nhất hẳn có thể nói chuyện và suy nghĩ.”

Mundra nghi hoặc, “Như vậy không tốt sao?”

Frank cúi đầu nhìn màu đỏ tươi sâu trong băng vải, dùng giọng nói yếu ớt khó nghe thấy hỏi: “Nếu vậy, cậu ấy có thể tự sát không?”

...

Mundra và Rhodes nhìn nhau một cái.

“Không biết.”

Vu yêu dù sao cũng là vật trong truyền thuyết, hơn nữa có pháp sư vong linh nào lại để cho vu yêu của mình tự sát?

Bọn họ được Murdoch chân thành nghênh đón.

Khi Mundra lôi ra cái lọ hói đầu chứa Audis, vẻ mặt Murdoch bắt đầu ngưng trọng, tay nhẹ nhàng vuốt ve bả vai lọ, một lúc lâu mới hỏi: “Nó có thể nhận ra ta không?”

Mundra đáp: “Căn cứ vào dao động tinh thần, anh ta có thể.”

Murdoch giơ hai tay, ôm lấy lọ, vui mừng nói: “Trở về là tốt rồi.”

Chuyện Audis sống lại đã được mọi người chờ lâu lắm, cho nên bọn họ không hỏi khi nào tiến hành, mà rất ăn ý đi vào tầng ngầm nơi cất giữ thân thể Audis.

Hayden tinh tường chú ý thấy lần này Murdoch chỉ dẫn theo quần gia, không để Gregory tham gia.

“Ta đã mời Vincent đại sư, tin rằng ông ấy rất nhanh sẽ tới.”

Murdoch vừa dứt lời, chợt nghe Vincent cười tủm tỉm nói: “Hy vọng đây là lần cuối cùng ta phải bôn ba vì chuyện này.”

Murdoch cười khổ: “Chỉ sợ đây thật sự là lần cuối cùng.” Lần này mà thất bại, chẳng còn gì nữa mà bôn ba.

108. Chương 108: Đế Quốc Lựa Chọn (tám)

Vincent vòng quanh lọ một vòng, trong mắt mang theo tò mò và nghiên cứu, nếu không phải ở đây đang có nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm, có khi ông ta đã trực tiếp đập nó ra tìm hiểu cấu tạo. “Không ngờ các người có thể mang linh hồn cậu ta từ vong linh giới về, thật sự rất là thú vị.” Ông ta nhìn Mundra, trong

mắt lóe lên ánh sáng cuồng nhiệt. Dù ông ta không giống Hydeine hứng thú rộng khắp, nhưng vẫn ôm lòng hiếu kỳ cực lớn với vong linh giới thần bí trong truyền thuyết.

Hayden âm thầm bước về trước nửa bước, ngăn trở ánh mắt ông ta nhìn về phía Mundra, mỉm cười: “Mời Vincent đại sư làm tan băng.”

Vincent khoanh tay: “Bây giờ sao?”

Murdoch lễ phép dò hỏi: “Ngài cần chuẩn bị gì sao?”

Vincent nói: “Ta chỉ cảm thấy hành động vĩ đại như vậy, hẳn nên để Olivia cùng đến thưởng thức.”

Thưởng thức?

Sắc mặt Frank biến đen. Trải qua bao nhiêu thất vọng, cậu không thể dễ dàng tha thứ cho việc coi Audis như trò đùa.

May mắn Vincent thu lại ý kiến, “Có điều cho nàng một niềm vui bất ngờ cũng hay.” Ông ta nói xong, giữ tay trên khối băng, môi chậm rãi niệm chú ngữ.

Khối băng nhanh chóng hòa tan với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Nhìn thân thể Audis từng chút lộ ra khỏi băng, tim Frank đập gia tốc.

Có thể do đóng băng hai lần, cơ thể Audis so với lần đầu làm tan băng nhìn tệ hơn nhiều, da thịt hơi chuyển tím, không sống động như lần trước.

Vincent bước sang bên nửa bước, cổ ý lướt qua Hayden, cười với Mundra: “Đến phiên người biểu diễn.”

Mundra không nói lời thừa như ông ta, trực tiếp lời cốt trượng ra niệm chú ngữ.

Trong mắt đám người Hayden, dường như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng Rhodes và Mundra biết, vừa rồi chú ngữ đuổi linh hồn Audis ra khỏi lọ, sau đó bay một vòng quanh cơ thể, cuối cùng về lại trong lọ.

Frank thấy Mundra rũ tay xuống, khẩn trương hỏi: “Thế nào?”

Mundra đáp: “Anh ta không thể quay về.”

Sắc mặt Frank trắng xanh. Dù trong lòng đã cảnh báo mình đừng có hy vọng kỳ tích xa vời, nhưng cậu sao có thể hoàn toàn không hy vọng? Giống như con thiêu thân, cho dù biết ảm áp là ngắn ngủi, cuối cùng phải trả giá bằng thống khổ gấp bội, cậu vẫn không thể khắc chế bản thân bay vào.

Murdoch bình tĩnh hơn Frank, “Vấn đề ở chỗ nào?”

Mundra đáp: “Cơ thể đã biến thành xác chết.”

Môi Murdoch run rẩy, nhìn về phía Frank.

Frank che miệng, chậm chậm đến bên lọ. Từ lúc tiến vào đến giờ, cậu vẫn luôn không tới gần lọ, vì sợ quá gần gũi sẽ bộc lộ cảm xúc của mình, nhưng hiện tại, dù cậu có ở đâu thì cũng không còn giấu nổi cảm xúc nữa..

Mundra nói: “Thật ra, vụ yêu là lựa chọn tốt lắm.” Cậu không nhịn được đẩy mạnh tiêu thụ bắt đầu kể ra ưu điểm của vụ yêu, “Anh ta sẽ có tư duy, lại không cần ăn ngủ. Anh ta sẽ dễ dàng có được thực lực mạnh mẽ.”

“Cậu bằng lòng để Hayden trở thành vụ yêu không?” Frank cắt ngang.

Mundra dừng giây lát, mới nói: “Anh ấy không biến thành xác chết.”

Frank nghẹn lời.

Lời nói thật luôn đả thương người nhất.

Hayden ôm vai Mundra, nhìn về phía Frank: “Tại sao không để cho cậu ấy tự quyết định?”

Frank ngẩn ra, ánh mắt không tự chủ nhìn cái lọ bên cạnh. Gương mặt xấu xí buồn cười vẫn không nhúc nhích nhìn về phía trước, khó có thể tưởng tượng cái con người cao ngạo kia đang ẩn thân trong này.

Murdoch vội ho một tiếng: “Trở thành vụ yêu có gì không tốt không? Ý ta là, có phải chịu đựng đau đớn gì không?”

Mundra đáp: “Anh ta không cảm thấy đau.”

Murdoch hỏi: “Vậy có phải nó sẽ không có được tình cảm?”

Mundra nghiêng đầu sang bên, dường như đang trầm tư, hồi lâu mới nói: “Ta không biết.” Cậu nhìn Rhodes.

Rhodes nhún vai: “Trước đây chưa có ai từng chú ý tới đời sống tình cảm của vụ yêu.”

Vincent nói: “Theo ta biết, vụ yêu là loại khó luyện nhất trong đám con rối vong linh. Các người có đảm bảo nhất định sẽ luyện thành không?”

Mundra thành thật lắc đầu: “Không thể.”

Rhodes bổ sung: “Không có pháp sư vong linh nào có thể đảm bảo.”

Murdoch nói: “Hậu quả của việc thất bại là gì?”

“Tình huống xấu nhất...” Mundra nghĩ nghĩ, “Luyện chế hỏng.”

“...”

Frank hỏi: “Nếu thất bại, linh hồn Audis có trở lại vong linh giới không?”

Rhodes đáp: “Hắn có thể kiên trì ngụ ở đây.”

Frank mở to hai mắt, “Có ý gì?”

Rhodes nhìn Mundra.

Mundra nói: “Hết thấy đều có khả năng.”

Ngón tay Frank siết chặt, cậu dựa vào lọ, ra sức lắc đầu, “Cậu ấy không cần mạo hiểm.”

Murdoch hình như muốn nói gì đó, nhưng nhìn vẻ mặt bướng bỉnh của Frank lại nuốt xuống.

Mundra nhìn lọ, “Có vẻ anh ta không nghĩ vậy. Dao động tinh thần của anh ta rất mãnh liệt.”

Frank ngẩng đầu nhìn lọ, nghiêm túc hỏi: “Cậu muốn thử à?”

Mundra nói: “Dao động tinh thần yếu đi.”

“Nhưng cậu có nghĩ đến hậu quả nếu thất bại không?” Frank thấp giọng hỏi.

Mundra thuật lại: “Dao động tinh thần hơi mạnh.”

Frank nói: “Kỳ thật, nếu cậu ở vong linh giới không tồi, mình cũng sẽ... mừng cho cậu.”

Mundra tiếp lời: “Dao động tinh thần mãnh liệt.”

Frank quay đầu nhìn cậu chăm chú: “Làm thế nào tôi có thể xác định lời của cậu là thật?” Con người của Frank tràn đầy nghi ngờ. Không thể trách cậu nghĩ thế, mọi người đều biết sự cuồng nhiệt của pháp sư vong linh đối với con rối vong linh. Vụ yêu lại là con rối vong linh cường đại nhất, đủ để khiến cho bất cứ pháp sư vong linh nào không từ thủ đoạn vì nó. Cậu có thể mạo hiểm bản thân, nhưng không sẵn lòng mạo hiểm Audis.

Mundra nhún mày.

Tay Hayden ôm cậu hơi siết chặt, “Cam đoan bằng danh dự của ta.”

Frank giật mình há miệng thở dốc. Là đội trưởng quân đoàn Tulip, cậu đương nhiên biết Hayden cam đoan bằng danh dự của hắn có ý nghĩa thế nào. Nhưng cho dù như vậy, cũng khó đánh tan nghi ngờ của cậu.

Quyết định này quá gian nan.

Vu yêu, Audis...

Cậu thật sự không thể liên hệ họ làm một.

Murdoch chậm rãi mở miệng: “Nếu đây là ý nguyện của Audis, thỉnh Mundra tiên sinh ra tay.”

Mundra im lặng bất động.

Rhodes vươn tay chọc vào lưng cậu, “Người đang do dự cái gì?” Vu yêu a, có chín phần chắc chắn có thể thành công! Đáng lẽ phải gấp gáp mà xông lên chứ?

Mundra nhìn Frank, “Cậu có muốn... trở thành pháp sư vong linh không?”

Frank sửng sốt.

Mundra nói tiếp: “Như vậy, anh ta sẽ trở thành vu yêu thuộc về cậu.”

Lòng Frank đang như tro tàn nháy mắt bùng lên kịch liệt. Cậu nhìn Mundra chăm chăm, nói năng lộn xộn: “Tại, tại sao?”

Mundra đáp: “Nếu Hayden biến thành vu yêu, ta cũng hy vọng anh ấy là vu yêu của ta, không phải của người khác.”

Hayden cười cợt cầm trên đỉnh đầu cậu, “Kỳ thật ta không hy vọng người khác trở thành vu yêu của em chút nào.”

Vu thi, kỳ sĩ vong linh gì đó không có tư duy còn chưa tính, vu yêu có tư duy, Mundra có được vu yêu đồng nghĩa với việc có một sinh vật... a không, một vật chết biết suy nghĩ còn gần gũi Mundra hơn mình. Ngẫm đến thôi hắn đã cảm thấy khó có thể chấp nhận, trước đó bởi vì không muốn phá tan hy vọng cuối cùng của Frank và không muốn thấy Mundra thất vọng nên mới cố nhịn không nói, nhưng thật ra trong lòng ảo não muốn chết.

May mắn, pháp sư vong linh bé nhỏ của hắn tại thời khắc cuối cùng đã an ủi trái tim hắn vốn sắp tan thành từng mảnh.

Nghĩ đến đây, thân thể hắn liền khắc chế không nổi muốn ôm Mundra vào lòng hung hăng chiếm hữu.

Frank cẩn thận hỏi: “Ta có thể không?”

Murdoch cau mày: “Cháu nên hỏi ông nội cháu trước.” Dù sao Frank cũng là người thừa kế gia tộc Charlie. Trở thành pháp sư vong linh, cậu sẽ phải từ bỏ quyền thừa kế.

Frank hỏi: “Cho dù Audis bị luyện chế thành vu yêu thành công cũng không thể trở thành người thừa kế gia tộc Dana đúng không ạ?”

Không cần phải hỏi. Chẳng có gia tộc nào chấp nhận một vu yêu làm gia chủ, dù hắn có thể suy nghĩ, hơn nữa còn mạnh mẽ hơn tất cả những người khác. Murdoch nói: “Dù nó biến thành cái gì, đều là cháu của ta.”

Frank bình tĩnh đáp: “Cháu cũng nghĩ vậy. Cho nên, cháu biết ông nội sẽ không ghét bỏ cháu cho dù cháu không còn là người thừa kế gia tộc nữa.”

109. Chương 109: Đế Quốc Lựa Chọn (chín)

Người thừa kế gia tộc Charlie vì cháu mình mà trở thành pháp sư vong linh, tên Hopkin kia mà biết nhất định sẽ tức giận đến vĩnh rầu mắt. Murdoch cười khổ nghĩ. Nhưng ngay cả như vậy, ông ta vẫn âm thầm hy vọng pháp sư vong linh của Audis là cậu. Chỉ có Frank mới không coi Audis đơn thuần là vũ khí và con rối.

Rhodes rất muốn cạy đầu Mundra ra xem rốt cục bên trong chứa cái gì. Tuy nói trước kia suy nghĩ của thằng nhóc này đã rất cổ quái, nhưng coi như phù hợp với tiêu chuẩn cơ bản của một pháp sư vong linh, còn hiện tại đầu óc nó giống như vừa bị Quang Minh thần thủy dội sạch, khiến người ta không thốt nên lời.

Vincent chen vào: “Có cần ta đóng băng thi thể lần thứ hai không?”

Frank lo lắng nhăn mi. Hai lần đóng băng khiến cho thân thể Audis từ từ biến hóa, nếu loại biến hóa này còn tiếp tục... Cậu nhìn về phía Mundra.

Mundra lắc đầu: “Nếu làm vu yêu, phải bắt đầu bào chế thi thể anh ta.”

Rhodes nói: “Vu yêu bình thường phải dùng người sống để bào chế, một là bởi vì như vậy mới có thể duy trì trạng thái tỉnh táo nhất của linh hồn, hai là năng lực hấp thu của thi thể còn xa mới bằng người sống. Cho nên vật liệu và thời gian để bào chế phải tương đối lớn...” Hắn nói xong, cố ý nhìn thoáng qua Mundra.

Mundra gật đầu.

Murdoch đáp: “Vật liệu không phải vấn đề.”

Lão quản gia phía sau Murdoch đột nhiên hỏi: “Tính tình thiếu gia Audis, liệu sẽ có thay đổi không?”

Frank và Murdoch đồng thời biến sắc.

Giống như trong tiểu thuyết kinh dị, thi thể tỉnh lại từ giấc ngủ say, trở nên tàn bạo hung ác, dùng đủ loại âm mưu để làm hại người bên cạnh... Trong những câu chuyện như vậy, pháp sư vong linh luôn được suy diễn thành nhân vật chói sáng.

Hayden hiển nhiên chưa từng đụng đến loại tiểu thuyết đó, nghi hoặc hỏi: “Tại sao lại thay đổi?”

Vincent cười phá lên, “Có lẽ tính tình trước đây rất tệ, hy vọng trong quá trình chế tác có thể cải thiện một chút?”

“Không cần.” Frank cuống quýt, “Tôi cảm thấy, cảm thấy cậu ấy vốn đã rất tốt.”

Mundra đến trước mặt Frank, dùng giọng điệu nghiêm túc chăm chú khác thường nói: “Làm pháp sư vong linh, cậu phải chặt chẽ khống chế vu yêu của mình, không thể để cho anh ta trèo lên đầu cậu.” Trong lòng cậu nhóc đã coi Frank trở thành học sinh tương lai.

Frank khó khăn mở miệng, “Tôi sẽ cố gắng.”

Hayden: “...” Xem ra không biến thành vu yêu là một quyết định vô cùng sáng suốt.

Mundra chuẩn bị mười tờ giấy viết chỉ chít vật phẩm cần mua đưa cho Murdoch, đối với cái này, Frank và ông ta đã thành quen thuộc. Rhodes vốn đang định viết thêm vào, nhưng nhìn thấy số lượng vật phẩm trên giấy, yên lặng rút tay về.

Trên đường về nhà Hayden, Rhodes nhin không được tán thưởng: “Một đao kia của người chém đến là tàn ác.”

Mundra mặt không đổi sắc hỏi: “Có sao?”

Rhodes nói: “Hai trăm kg thủy tinh xanh... người định dùng nó xây nhà à?”

Mundra đáp: “Hayden là ma pháp sư thủy hệ. Kiểu gì chả có lúc dùng đến.”

Sao thằng nhóc này có thể lấy việc công làm việc tư một cách thản nhiên như vậy nhỉ. Rhodes không nói gì nhìn về phía Hayden, phát hiện hắn ta đang cười tủm tỉm nhìn mình, trong mắt lóe ra ánh sáng khiến cho hắn lạnh run từng đợt. Hắn không tự chủ được rút lui về đầu kia của thùng xe, nhưng ánh mắt đó vẫn không buông tha cho hắn.

“Nơi này chỉ to chừng đó thôi.” Rhodes buồn bực.

Hayden thân mật nói: “Thế giới bên ngoài vô cùng rộng lớn.”

“Nhưng thế giới bên ngoài không có ngựa kéo, là bất động.” Rhodes nhấn giọng.

Hayden đáp: “Con người vốn được trang bị công năng tự di động.”

...

Cuối cùng hắn đã biết Mundra thần nhiên không biết ngưỡng chừng là học từ đâu.

Rhodes vừa xuống xe vừa hung tợn nghĩ.

Trong xe khô phục yên lặng, nhưng độ ẩm hiển nhiên cao hơn trước nhiều.

Mundra ngẩng đầu nhìn mặt Hayden càng lúc càng gần, “Đây là xe ngựa nhà Dana.”

Hayden rũ mắt xuống nhìn bờ môi cậu, cười tủm tỉm: “Ta biết.”

“Sắp về đến nhà rồi.” Mundra nói tiếp.

“Ta biết.” Hayden ôm lấy cậu, khóa ngồi trên người mình, nhẹ nhàng liếm cổ, thăm thò: “Cho nên không được lãng phí thời gian.”

Xe ngựa đến cửa nhà Navister không bao lâu, lại lần nữa chuyển động, chậm chậm tản bộ quanh thành Fariel.

Khi Hayden xuống xe, Mundra đã mệt đến lảo đảo ra ngủ. Nhẹ tay nhẹ chân giúp cậu sửa sang quần áo, hắn ôm ngang cậu nhóc vào nhà.

Quản gia đã sớm chờ ở cửa.

“Mẫu thân có khỏe không?” Hayden thấp giọng hỏi.

Quản gia đáp: “Hôm qua phu nhân đã rời đi.”

Bước chân của Hayden dừng lại, tươi cười dào dạt trên mặt nhất thời biến mất.

Quản gia nói: “Trước khi đi phu nhân đã mời phu nhân Trinity đến.”

Hayden đi vào phòng khách, liền thấy một lão phu nhân chừng sáu mươi lăm tuổi cung kính hành lễ với mình, sau đó mặt không đổi sắc nói: “Trông ngài rất khỏe mạnh, thật khiến cho người ta vui mừng, Hayden tiểu thiếu gia.”

“Ngài cũng vậy, phu nhân Trinity thân mến.” Hayden thấy bà nhìn chăm chăm Mundra trong lòng mình, cười xấu hổ đứng lên, “Ta lên lầu thay quần áo trước, sẽ xuống nhanh thôi.”

“Xin chờ một chút.” Phu nhân Trinity không nhanh không chậm nói, “Vị này chắc là Mundra tiểu thiếu gia, lần đầu gặp mặt, ta hy vọng có thể để lại cho cậu ấy ấn tượng tốt. Không ngại để ta và cậu ấy chào hỏi chứ?”

Phu nhân Trinity là một tồn tại đặc biệt ở gia tộc Navister. Bà là thím họ kiêm vú em của phu nhân Nicole, có huyết thống quý tộc, nhưng lại chịu lấy thân phận quản gia đứng bên người phu nhân Nicole. Khi phu nhân Nicole không ở đất phong, bà chính là nhân vật uy quyền nhất.

Hayden biết rõ vị trí của bà trong lòng mẫu thân, hơi do dự, rồi nhẹ nhàng Mundra xuống, một bên ôm vai cậu để cậu dựa vào mình, một bên thấp giọng gọi cậu dậy.

Lông mi Mundra giật giật, mở to mắt, vẻ mặt ngơ ngác.

Hayden giới thiệu: “Vị này chính là phu nhân Trinity.”

Phu nhân Trinity xoay người hành lễ với cậu, “Rất hân hạnh được biết ngài, Mundra tiểu thiếu gia.”

Lần đầu tiên bà gọi “Mundra tiểu thiếu gia”, Hayden đang kinh ngạc vì thấy bà đến nên vẫn chưa chú ý, lúc này mới kịp phản ứng, “Phu nhân Trinity...” Đây có nghĩa là, mẫu thân đã chấp nhận Mundra trở thành thành viên gia tộc Navister sao?

Phu nhân Trinity lạnh lùng nhìn khuôn mặt sáng rõ của hắn, “Hayden tiểu thiếu gia là nguyên soái của đế quốc, đa số thời gian đều phải bảo vệ đế quốc, cho nên Mundra tiểu thiếu gia phải gánh vác trọng trách

quản lý gia tộc Navister. Phu nhân giao cho ta nhiệm vụ bảo đảm Mundra tiểu thiếu gia có thể hoàn toàn đảm nhiệm sứ mệnh quang vinh này.”

Mundra nghe được mơ mơ màng màng.

Hayden cười khở. Tuy hắn rất vui vì mẫu thân đã nhượng bộ chuyện này, nhưng để Mundra quản lý gia tộc Navister... có khi bảo cậu sinh con còn đơn giản hơn.

Phu nhân thấy hắn im lặng không nói, mặt lộ vẻ bất mãn: “Tin rằng Hayden tiểu thiếu gia có thể hiểu cho khổ tâm và cố gắng của phu nhân.”

Hắn đương nhiên hiểu mẫu thân rời khỏi Fariel nghĩa là vẫn chưa thể hoàn toàn tiếp nhận Mundra, nhưng phu nhân Trinity đến đã chứng tỏ ý định muốn cố gắng của bà. Dưới tình huống này, hắn thật sự không muốn phản bác hoặc từ chối bất cứ quyết định gì của mẫu thân – nếu quyết định đó chỉ nhắm vào hắn.

Hayden bắt đầu nhìn Mundra.

Mundra qua khỏi cơn buồn ngủ, đầu óc thoáng tỉnh táo, “Ta cần làm những gì?”

Phu nhân Trinity nói: “Là chủ nhân tương lai của gia tộc Navister, đầu tiên, ngài phải hiểu về gia tộc, sau đó phải học quản lý nó thế nào.”

Mundra hỏi lại: “Quản lý?”

“Đương nhiên. Nơi nào có người đều cần có quản lý.” Phu nhân Trinity giảng giải, “Lấy ví dụ đơn giản nhất, giữ gìn trong nhà sạch sẽ. Dĩ nhiên ngài không cần tự mình quét tước, nhưng ngài phải biết có bao nhiêu người đang làm chuyện này cho ngài, bọn họ bắt đầu làm từ lúc nào, chấm dứt vào lúc nào, quá trình làm như thế nào.”

Hayden nhẹ nhàng vuốt trán. Nếu hắn nhớ không lầm, chuyện này luôn là phạm vi cai quản của phu nhân Trinity, mẫu thân chưa bao giờ nhúng tay vào.

Ánh mắt phu nhân Trinity sáng quắc nhìn Mundra, “Hôm nay quá muộn. Nhưng Mundra tiểu thiếu gia, việc ngài cần phải học rất nhiều. Ta hy vọng bắt đầu từ ngày mai, chúng ta có thể bắt tay vào học.”

“Thật ra, cũng không phiền phức lắm.” Môi Mundra giật giật, một đám xương khô chui lên mặt đất.

Mắt phu nhân Trinity tròn trĩnh.

Hayden vội nói: “Không cần lo lắng, em ấy không có ác ý.”

Sự thật chứng minh đúng là không có ác ý.

Những bộ xương khô sau khi chui ra liền bắt đầu tự đi tìm dụng cụ quét phòng...

Phu nhân Trinity trừng mắt nhìn bộ xương khô đứng bên cửa sổ đang lau cửa sổ bằng rèm, thân mình khẽ run, tay cầm vẩy, giống như muốn xé toang một mảnh.

“Ồm, ta nghĩ hôm nay biểu diễn đến đây là được rồi.” Hayden vút cho Mundra một ánh mắt ra hiệu.

Mundra một bên thu hồi xương khô một bên đề nghị: “Chúng nó dùng tốt lắm, còn có thể chiến đấu.”

Phu nhân Trinity chờ tất cả xương khô biến mất mới thở ra một hơi thật dài, sắc mặt nhanh chóng khôi phục lại lạnh lùng ban đầu, “Suýt nữa quên ngài là pháp sư vong linh, có điều nơi đây là Kanding đế quốc, hy vọng ngài có thể nhập gia tùy tục, tôn trọng thói quen trong cuộc sống của chúng ta.”

Mundra nói: “Ta không kén ăn đâu.”

...

Không kén ăn ý là đồ ăn trước kia của cậu khác bọn họ sao?

Phu nhân Trinity nhớ tới bộ xương khô vừa rồi, rùng mình một cái.

Hayden thấy sắc mặt bà càng lúc càng khó coi, vội giải vây: “Ta thấy mệt chết đi mất, nên nghỉ ngơi thôi.” Hắn tiến lên ôm phu nhân Trinity, “Rất vui thấy ngài ở đây.”

Sắc mặt phu nhân Trinity thoáng dịu xuống, “Ta cũng vậy. Hy vọng Mộng đại lục hòa bình, không có chiến tranh khói lửa, ngài có thể ở nhà không phải đi đâu.”

Hayden cười: “Vậy ta sẽ thất nghiệp mất.”

“Bình an của ngài là quan trọng nhất với ta và phu nhân.” Phu nhân Trinity đáp.

“Ta sẽ bảo vệ anh ấy.” Mundra nói.

Phu nhân Trinity nghiêng đầu nhìn cậu, cặp mắt đen láy kia tràn ngập tự tin, vẻ mặt vô cùng kiên định. Sắc mặt của bà dần dần dịu dàng, “Ta tin tưởng thực lực của ngài, Mundra tiểu thiếu gia, sự tích của ngài vẫn như sấm bên tai.”

Mundra nghĩ tới lần trước bị giáo hoàng cầm tù, hùng hồn nói: “Ta sẽ cố gắng hơn.”

“... A, cũng không cần quá cố gắng.” Bà không muốn chủ nhân tương lai của gia tộc Navister lọt vào danh sách truy nã của đế quốc.

Hayden thấy không khí giữa bọn họ tốt hơn, trong lòng âm thầm nhẹ thở ra.

Nhưng thế sự luôn khó vẹn cả đôi đường. Khi loạn trong đã giải quyết, ngoài lại có họa xâm lăng, Hayden bị Ciro triệu tiến hoàng cung cả đêm.

Ngoài hành lang thư phòng hoàng đế đèn đuốc sáng trưng, trong hành lang các trọng thần đế quốc nếu không phải mặt ủ mày chau thì chính là lo âu tiêu tụy.

Khi Hayden đến, các trọng thần lập tức nhất tề đứng lên.

“Nguyên soái!” Kích động nhất là đại thần quân sự. Gã gần như đã nhào vào lòng Hayden – nếu tay Hayden không đứng vững giữ vai hắn đẩy ra. “Quang Minh thần hội muốn tuyên chiến, bọn họ muốn tuyên chiến!”

110. Chương 110: Đế Quốc Lựa Chọn (mười)

Hayden nói: “Tuyên chiến với ai?”

“Vớ chúng ta!” Tiếng kêu bén nhọn của đại thần quân sự gần như muốn phá nóc, “Vớ Kanding đế quốc chúng ta!”

Các đại thần khác tới tấp nhìn sang, dù biểu hiện của bọn họ không kích động như đại thần quân sự, nhưng trên mặt lộ ra cùng một nỗi lo lắng.

Hayden hỏi: “Sinh mệnh của bộ hạ đã bị đe dọa sao?”

Đại thần quân sự theo bản năng trả lời: “Không có.”

Hayden hỏi tiếp: “Bọn họ sắp đến Fariel rồi sao?”

Đại thần quân sự lúng ta lúng túng: “Không có.”

Hayden lại hỏi: “Ta chết trận rồi sao?”

Sắc mặt đại thần quân sự lúc xanh lúc trắng, khẽ lắc đầu.

“Như vậy,” Hayden mỉm cười vỗ vai gã, “Ngài đang lo lắng điều gì, đại thần quân sự đế quốc?”

Đại thần quân sự cúi đầu không dám ngẩng lên.

Hayden nhìn về hướng các đại thần còn lại.

Các đại thần dồn dập cúi đầu.

Không khí vừa khấn trương lại dịu xuống.

Hayden ngẩng đầu ưỡn ngực đến trước thư phòng, thị vệ đích thân mở cửa cho hắn.

Đi vào trong, nụ cười trên mặt Hayden biến mất, yên lặng nhìn Ciro ngồi sau bàn mặt không đổi sắc phê chuẩn công văn.

Ánh nền trên bàn nhảy nhót, ánh sáng yếu ớt kéo giãn khoảng cách hai người.

“Bệ hạ.” Hayden quỳ một gối xuống.

Bút trong tay Ciro đâm mạnh vào công văn, sắc mặt âm trầm, “Xem ra người không định buông tha cho Mundra.”

Hayden ngẩng đầu: “Vị trí của Mundra trong lòng thần giống như hoàng hậu Soso trong lòng bệ hạ.”

Ciro bỗng nhiên đứng dậy trừng mắt, lãnh ý trong mắt gần như hóa đông ánh nền, “Soso chưa từng tấn công học viện ma pháp hoàng gia, chưa từng đánh lén Olivia, càng chưa từng gây hại đến an nguy của đế quốc.”

“Thần nguyện lấy quân công chuộc tội.” Về mặt Hayden không đổi.

“Quân công?” Ciro lạnh lùng hỏi, “Chiến tranh là việc của một mình người? Người cho là quân đội của người không phải con dân của đế quốc?”

Hayden nói: “Thần nghe nói Quang Minh thần hội muốn tuyên chiến.”

Ciro hỏi: “Người có biết địa vị của Quang Minh thần hội ở Mộng đại lục không?”

“Biết.”

“Một khi chiến tranh với Quang Minh thần hội bùng nổ, đế quốc sẽ bị vây vào tình cảnh tứ cố vô thân.” Về mặt của Ciro âm trầm như bóng đêm ngoài cửa sổ, “Dù trước đây Shamanlier từng tỏ thái độ sẽ liên thủ với đế quốc chống lại Quang Minh thần hội, nhưng đó chỉ là tạm thời, ân oán mấy trăm năm giữa đế quốc và Shamanlier tuyệt đối không thể biến mất trong một sớm một chiều, huống chi là cơ hội bỏ đá xuống giếng này. Không chỉ thế, sự trung thành của Biyage với đế quốc đã dao động, có nghĩa là, nếu chiến tranh bùng nổ, đế quốc sẽ phải hai mặt thụ địch không nơi nương tựa.”

Hayden im lặng hồi lâu mới nói: “Nếu Mundra rời đi, Quang Minh thần hội sẽ không tuyên chiến nữa sao?” Là một quân nhân, hắn sẵn lòng nghênh chiến tại bất kỳ thời điểm nào dưới bất kỳ tình huống nào, nhưng là nguyên soái đế quốc, hắn không thể không lo lắng đến nhiều nhân tố khác.

Ciro hỏi: “Người bằng lòng từ bỏ Mundra?” Trong giọng nói của hắn mang theo nghi ngờ rõ rệt.

Hayden nói: “Ta sẽ bảo vệ đế quốc, cho đến khi trở lại an toàn ổn định.”

“Sau đó?”

“Sau đó ta sẽ từ bỏ chức trách của nguyên soái, gánh vác trách nhiệm của người đàn ông đối với bạn đời.” Hayden nhìn thẳng vào Ciro, “Tin rằng bệ hạ có thể thấu hiểu.”

Thấu hiểu?

Hắn làm sao mà hiểu tình cảm của cậu ta với Mundra được?

Hắn chẳng có chút tình cảm nào với Mundra cả, tất cả tình cảm hắn đều cho Soso rồi.

Trong lòng Ciro hừ lạnh, “Đế quốc không thể có lúc nào được hoàn toàn an toàn ổn định.”

Hayden nói: “Việc đó sẽ dựa vào bệ hạ và thần.”

Ciro nhìn sâu vào mắt hắn, mặt vẫn cau có, nhưng không còn lạnh lùng nghiêm nghị như trước. Hiển nhiên đáp án của Hayden tuy không khiến hắn hoàn toàn thỏa mãn nhưng cũng thoáng lấy lòng hắn. “Đứng lên.”

Hayden đứng dậy.

“Quang Minh thần hội có được số lượng tư tế khổng lồ, nhưng đại bộ phận đóng ở các quốc gia, duy trì sự khổng chế, không thể triệu tập ra chiến trường. Cho nên nhân số Quang Minh thần hội có thể điều động không nhiều.” Ciro chậm rãi nói.

Hayden ngẩn ra, trong mắt lóe sáng.

Ciro nói: “Hoàng đế Shamanlier hẳn biết rõ, chỉ khi Kanding đế quốc tồn tại mới có thể tiếp tục đe dọa Quang Minh thần hội, tin rằng hẳn sẽ không ngu xuẩn đến trợ giúp thần hội.”

Tâm tình Hayden thả lỏng, bởi vì hẳn biết kế tiếp Ciro sẽ nói gì.

“Về phần Biyage,” Ciro tiếp tục, “Ta đã mời đệ nhất công chúa của Biyage đến Fariel làm khách, Howl sẽ tiếp đón nàng thỏa đáng.”

Hayden hỏi: “Ý bệ hạ là gì?”

Ciro liếc mắt nhìn hẳn, “Dùng quân công chuộc tội, chính mồm người nói.”

Hayden giương khoe miệng, tươi cười sáng lạn lặn át cả ánh mặt trời, “Nhất định không phụ sự kỳ vọng của bệ hạ.”

Ciro nói: “Nếu Quang Minh thần hội lấy cớ đế quốc chứa chấp pháp sư vong linh, sử dụng thú phệ hồn tấn công giáo hoàng để tuyên chiến, vậy chúng ta biến nó thành hiện thực đi.”

Sử dụng thú phệ hồn tấn công giáo hoàng?

Tội danh này vừa là cớ tình gây sự vừa là gắp lửa bỏ tay người. Đế quốc mới lọt vào sự tấn công của thú phệ hồn không bao lâu, sao có thể chớp mắt đã sử dụng nó? Nhưng lý do tuyên chiến càng khó tưởng tượng càng chứng minh địch ý của Quang Minh thần hội với đế quốc.

Trận chiến này, không thể tránh được.

Ciro hiểu rõ những điều này. Những lời vừa nói với hẳn chẳng qua chỉ để hẳn bày tỏ tấm lòng trung với đế quốc mà thôi.

Hayden hỏi: “Ý bệ hạ là sao?”

“Thành lập quân đoàn pháp sư vong linh.”

Hayden chấn động.

Địa vị chuột chạy qua đường của pháp sư vong linh đã tồn tại ở Mộng đại lục gần ngàn năm nay. Trước đó Ciro chỉ nhằm cứu sinh mệnh Audis mới thu dụng pháp sư vong linh trong phạm vi nhỏ mà đã khiến cho một bộ phận quốc gia kháng nghị, cho rằng đế quốc đang bị pháp sư vong linh tà ác ăn mòn, cứ thế mãi, sẽ trở thành một đế quốc hôi mùi vong linh xác chết. Nếu thật sự thành lập quân đoàn vong linh, tiếng kháng nghị với đế quốc trên Mộng đại lục tất nhiên sẽ càng ngày càng nhiều, càng ngày càng vang dội.

Hayden hỏi: “Ngài thật sự quyết định như vậy?”

“Bạn đời nguyên soái đế quốc lựa chọn là pháp sư vong linh, ma pháp sư thiên phú nhất học viện ma pháp sắp trở thành vu yêu, người thừa kế của một trong ba đại gia tộc cũng sắp biến thành vong linh pháp sư.” Ciro cười đến âm trầm tăm tối, “Người cho rằng ta còn có lựa chọn nào khác sao?” Bao nhiêu đó gần như đại biểu cho toàn bộ lực lượng kiên trung nhất của đế quốc!

Hayden tự biết đuối lý, không dám lên tiếng.

Ciro xoa xoa mi tâm hỏi: “Người biết cái gì là tín ngưỡng không?”

Hayden đáp: “Lòng tin kiên định và kính sợ?”

“Đúng vậy. Lòng tin kiên định và kính sợ.” Ciro nói, “Quang Minh thần hội chương quản tín ngưỡng của đa số người trên Mộng đại lục, cho nên nữ thần Quang Minh là chúa tể Mộng đại lục. Con người tha thiết với sinh mệnh, cho nên sợ hãi tử thần, mà sợ hãi tử thần, sẽ giữ thành kiến với pháp sư vong linh. Nếu muốn chiến thắng Quang Minh thần hội, việc đầu tiên phải làm, chính là phá tan tín ngưỡng với nữ thần Quang Minh!”

Mà phương thức phá tan tín ngưỡng tốt nhất chính là thành lập tín ngưỡng mới, quá trình dài lâu như thế, hẳn phải vừa đi vừa nhìn. Con đường này chưa từng có ai đi qua, so với bất cứ ai hẳn đều phải chú ý hơn, phải cẩn thận hơn.

Hayden lộ vẻ xúc động, “Bệ hạ muốn...”

“Ta chưa muốn làm đến bước này.” Ánh mắt Ciro sáng quắc, “Nhưng thế cục hiện giờ khiến ta không thể không làm vậy.”

Hayden trầm ngâm: “Thú phệ hồn ở trong tay Deroh, cũng chính là Rhodes, có lẽ có thể phát huy công dụng ở thời khắc mấu chốt. Nếu không, chúng ta còn có thể đưa nó cho tử thần, dùng ân huệ này thỉnh hắn hỗ trợ đối phó với nữ thần Quang Minh.”

Đó cũng là ý nghĩ của Ciro.

Nếu không phải từ miệng đám Pohle biết được tử thần tồn tại, có lẽ Ciro không thể quyết định bắt đầu sử dụng pháp sư vong linh nhanh đến thế. Chung quy, đây vẫn là một ván cược. Cho dù đánh cược thắng, nhưng làm thế nào thu thập tàn cục cũng là việc khiến người ta phiền lòng.

Ciro nói: “Có điều, Quang Minh thần pháp khắc chế ma pháp vong linh, cho nên giai đoạn đầu cuộc chiến, không nên để pháp sư vong linh ra chiến trường. Về việc chiêu mộ pháp sư vong linh, phải tiến hành bí mật.”

Hayden đáp: “Rõ.”

Ciro hỏi: “Nghe nói phu nhân Nicole rời đi?”

Hayden cười khổ: “Đúng vậy, nhưng phu nhân Trinity đã tới.”

Ciro nói: “A?”

“Bà ấy nói muốn bồi dưỡng Mundra thành chủ nhân mới của gia tộc Navister.”

Ciro hỏi: “Nói cách khác, nếu tương lai có một ngày ta muốn ứng phó với Mundra, sẽ không chỉ đối mặt với lòng yêu vợ của nguyên soái đế quốc, còn phải đối mặt với sự bảo vệ của toàn bộ gia tộc Navister?”

“Ta tin tưởng sẽ không bao giờ có ngày đó.” Hayden hùng hồn.

Ciro từ chối cho ý kiến.

111. Chương 111: Bóng Ma Của Thần (một)

Tuyên chiến tuyệt đối là chuyện lớn nhất hạng. Đầu tiên, Quang Minh thần hội phải hợp lý hóa tuyên chiến đó, cái này liên quan đến việc cân bằng với các thế lực và quốc gia trên Mộng đại lục.

Kanding đế quốc ở phía tây đại lục, không lui tới mật thiết với các quốc gia phía đông, cho nên Quang Minh thần hội khống chế chặt chẽ các vương quốc phía đông rất dễ dàng có được sự ủng hộ của bọn họ. Nhưng điều đó không có tác dụng thực chất gì với Quang Minh thần hội, bởi vì những quốc gia này thứ nhất không ở gần lãnh thổ Kanding đế quốc, thứ hai không thể cung cấp viện trợ lớn mạnh, cái gọi là ủng hộ nhiệt tình cũng chỉ ở trên miệng.

Vì vậy Quang Minh thần hội rất muốn nhận được sự giúp đỡ của một đại cường quốc khác là Shamanlier, minh hữu trung thành của Kanding đế quốc Biyage, cái nôi của ma pháp sư học viện ma pháp St Paders, nghiệp đoàn ma pháp và nghiệp đoàn kỵ sĩ.

Nhưng đây cũng không phải chuyện dễ.

Học viện ma pháp St Paders dần dần tỏ thái độ sẽ không can thiệp vào chính trị các nước khác, ngay sau đó nghiệp đoàn ma pháp và nghiệp đoàn kỵ sĩ cũng khéo léo từ chối thư kêu gọi tự tay giáo hoàng viết, khiêm tốn tỏ vẻ bọn họ chỉ là tổ chức để đăng ký nhân khẩu trong dân gian, không thể kêu gọi tham gia chiến đấu.

Thái độ của Shamanlier rất mập mờ, vừa không từ chối vừa không đồng ý, tựa như một cô nàng thẹn thùng, ẩn ý đưa tình nhìn Quang Minh thần hội, nhưng mà không có hành động.

Cuối cùng Biyage tuy không từ chối trực tiếp, nhưng việc đệ nhất công chúa vừa đi Kanding để quốc không bao lâu đã thể hiện rõ thái độ của bọn họ.

Đối với Quang Minh thần hội đang tích cực chuẩn bị chiến tranh mà nói, đây giống như một đả kích lớn.

Ngay cả Feid và Soffila vốn tranh đấu gay gắt nhiều năm cũng không thể không buông hiềm khích, cùng nhau khuyên giáo hoàng nghĩ lại.

Râu tóc giáo hoàng từ thật lâu trước kia bắt đầu bạc màu, chỉ ít trong ấn tượng của Feid và Soffila, chúng vẫn luôn trắng, nhưng chưa từng trắng đến mức bột bột như vậy.

“Bệ hạ.” Feid vừa mở miệng, nhìn thấy đôi mắt tăm tối của giáo hoàng, lời định nói lập tức bị nuốt vào.

Giáo hoàng hỏi: “Vẫn chưa có tin tức của Kleist sao?”

Là đoàn trưởng kỵ sĩ đoàn thần thánh, cho dù Kleist chịu đủ trách móc vì dung mạo, nhưng không ai có thể nghi ngờ thực lực và địa vị của gã, ngay cả phó đoàn trưởng Goblyde.

Feid xấu hổ cúi đầu, “Vẫn chưa có tin tức gì.”

Giáo hoàng im lặng một lúc lâu mới hỏi: “Người tới khuyên ta không cần tuyên chiến đúng không?”

Feid âm thầm đấu mắt với Soffila.

Dù trước khi đến bọn họ đã thỏa thuận cùng tỏ thái độ, nhưng sau khi vào cửa, Soffila giống như người câm, đứng tại chỗ không nhúc nhích, ngay cả ám chỉ của ông ta cũng làm như không thấy.

Trong lòng Feid bốc hỏa, ngoài mặt lại không thể không bình tĩnh gật đầu: “Đúng vậy, thần và Soffila đều cho rằng hiện giờ không phải thời điểm xuất binh tốt nhất.”

Soffila duỗi tay khỏi tay áo, lẳng lặng thả xuống hai bên, bày ra tư thế khiêm tốn.

Giáo hoàng hỏi: “Vậy các người cho rằng khi nào mới là thời cơ tốt?”

Feid đáp: “Dùng mọi cách tranh thủ sự ủng hộ của Shamanlier. Chúng ta có thể thỏa thuận cho hoàng đế vài mối lợi.”

“Tỷ như rút tất cả Quang Minh thần điện ra khỏi lãnh thổ Shamanlier, hay từ bỏ quốc thổ của Kanding để quốc?” Giáo hoàng bình tĩnh hỏi.

Feid nhìn cặp mắt cơ trí thu hết thấy thế gian vào mắt, lần thứ hai không nói gì.

Soffila nói: “Chúng ta nên tranh thủ lợi ích trước mắt đã.” Ngụ ý của ông ta là chờ sau khi thành công mới thực hiện những tính toán khác.

Giáo hoàng đảo mắt qua.

Soffila cảm thấy trên mặt phát lạnh, giống như vừa bị gió rét thổi qua, tức thì không dám lên tiếng.

“Người cho rằng ta chưa nghĩ tới chắc?” Giáo hoàng thở dài, “Nhưng Shamanlier không dễ mắc mưu như vậy.”

Feid, Soffila: “...” Bọn họ nên xin lỗi vì xem thường giáo hoàng, hay vì xem thường Shamanlier?

Giáo hoàng nói: “Nếu đổi là trước kia, ta nhất định sẽ tiếp tục chờ, nhưng hiện giờ...”

Về mặt của Feid và Soffila chợt căng thẳng. Bọn họ dự cảm một loạt hành động ngoài dự đoán của giáo hoàng gần đây và lời ông ta sắp nói có liên quan.

Giáo hoàng không nói thẳng mà nói tránh đi: “Người có biết tại sao ta buông tha Hayden Navister không?”

Feid và Soffila cùng lắc đầu.

Hayden nhảy ra cướp pháp trường, Ciro tới kết thúc chuyện này chẳng khác gì cho Quang Minh thần hội một cái tát nặng nề, Quang Minh thần hội và các quý tộc Sangtu ngoài miệng không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng đều âm thầm chê trách, cảm thấy giáo hoàng giải quyết sự việc quá mức yếu hèn. Cũng bởi vì chuyện đó mà Sangtu không phản đối gì với lời tuyên chiến của Quang Minh thần hội, mãi đến khi các thế lực khác dồn dập tỏ thái độ, Feid và Soffila mới cảm thấy sự tình bất thường.

Giáo hoàng hỏi: “Vậy ngươi biết tại sao khi hỏa thần tàn phá bờ bãi Fariel, ta không ra tay trợ giúp bọn họ không?”

Feid và Soffila nhìn nhau, lại lắc đầu. Chẳng lẽ giáo hoàng định làm một câu tổng kết cho tất cả những hành động gần đây của mình sao?

Giáo hoàng đưa tay, thiết lập kết giới quanh ba người, sau khi chắc chắn lời ông ta sắp nói không ai có thể nghe lén, mới chậm rãi bảo: “Bởi vì gần đây, ta không thể cảm ứng được nữ thần.”

Thần sắc của Feid và Soffila đại biến!

Bọn họ từng nghĩ đến vô số tình huống tồi tệ, chính chưa bao giờ ngờ tới chuyện tồi tệ nhường vậy!

Giáo hoàng nói tiếp: “Ta dễ dàng tha thứ cho việc Kanding đế quốc và Shamanlier liên thủ áp chế, dễ dàng tha thứ cho khiêu khích của Hayden, đều là vì không muốn sinh ra xung đột ngay mặt với bọn họ trước khi nữ thần trở về. Ta thậm chí tha thứ việc Kanding đế quốc bắt đầu dùng pháp sư vong linh, nhưng mà...” Giọng nói ông ta đột nhiên trở nên sắc nhọn, “Ta không thể tha thứ khi tử thần nhúng chàm đại lục mà nữ thần bảo hộ, tuyệt đối không thể!”

Feid và Soffila lại liếc mắt nhìn nhau. Từ khi giáo hoàng bắt đầu cảm khái, hai người bọn họ giống như bị đoạt mất giọng nói, rất nhiều điều chỉ có thể dùng ánh mắt để nói chuyện. Bởi vì tất cả những chuyện này đều rất chấn động, rất khó tin!

Quang Minh thần hộ sở dĩ có thể phát triển đến ngày nay, hoàn toàn dựa vào nữ thần đứng sau lưng chống đỡ. Dù nàng chưa bao giờ đích thân ra tay, nhưng có nàng, Quang Minh thần hội sẽ không sợ hãi điều gì, một khi nàng biến mất, toàn bộ Quang Minh thần hội giống như mất đi sức mạnh, ngay cả giáo hoàng cũng trở nên sợ đầu sợ đuôi.

Soffila ép mình tỉnh lại từ khiếp sợ, thấp giọng hỏi: “Trước khi nữ thần rời đi không có gợi ý gì sao?”

Nếu là trước đây, giáo hoàng nhất định sẽ coi câu hỏi của gã là khiêu khích quyền uy của mình, nhưng hiện tại ông ta đã không còn sức mà chú ý nhiều như vậy, “Không có.”

Feid hỏi: “Con của ánh sáng thì sao? Hẳn không có cảm giác gì ạ?”

Giáo hoàng thở dài: “Thời điểm nữ thần biến mất, chính là lúc con của ánh sáng xuất hiện. Hẳn không biết bất cứ chuyện gì.”

Sắc mặt của Feid dịu đi: “Nhất định là nữ thần lo lắng đến an toàn của chúng ta nên mới lưu hẩn lại bảo vệ Quang Minh thần hội.”

Giáo hoàng nói: “Đúng vậy. Đó cũng là nguyên nhân vì sao trước đây tuy ta lo lắng nhưng không làm ra hành động gì. Có điều bây giờ đã khác.”

Soffila tiếp lời, “Là thú phệ hồn sao?”

“Thú phệ hồn là thú cưng của tử thần. Nó tấn công Quang Minh thần hội chẳng khác nào tử thần tuyên chiến với thần hội!” Giáo hoàng chán nản, “Con của ánh sáng có thể đối phó với thú phệ hồn, nhưng tuyệt đối không phải đối thủ của tử thần.” Ông ta dừng giây lát rồi bổ sung, “Chúng ta cũng không phải.”

Sức mạnh của thần cường đại đến mức nào, không ai hiểu rõ hơn ông ta.

Cho dù là giáo hoàng, có sức mạnh hàng đầu trong nhân loại, nhưng trước mặt nữ thần Quang Minh, ông ta thậm chí không đủ sức đánh trả.

Feid nghi hoặc: “Việc này có quan hệ gì đến lời tuyên chiến của ngài với Kanding đế quốc?”

Giáo hoàng đáp: “Thú phệ hồn chỉ mới thăm dò. Tuy ta và con của ánh sáng liên thủ đã bại nó, nhưng nó biến mất quá nhanh, điều đó chứng tỏ tử thần đang ở ngay gần. Tử thần không lập tức ra tay nhất định vì kiêng dè nữ thần, cho nên chúng ta phải tỏ vẻ rằng nữ thần vẫn đứng sau lưng chúng ta hỗ trợ! Như vậy, tử thần mới không dám tùy tiện hành động.”

Feid và Soffila đã hiểu.

Trước đó giáo hoàng làm ra nhiều việc yếu thế, có lẽ đã khiến cho tử thần chú ý, phải thú phệ hồn thăm dò phản ứng của bọn họ, xem có phải bên trong Quang Minh thần hội đã xảy ra chuyện gì không. Nếu bọn họ vẫn co đầu rút cổ, tử thần có thể sẽ áp dụng bước tiến tiếp theo.

Hiện giờ Quang Minh thần hội cao giọng tuyên chiến với Kanding đế quốc, khí thế đó có lẽ sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của tử thần.

Soffila đột nhiên thốt ra một câu, “Nếu tử thần vẫn tấn công thì sao?”

Sắc mặt của giáo hoàng và Feid cùng thay đổi.

Trong thần điện, không ai nói gì.

Mãi lâu sau, mới vang lên thanh âm kiên định của giáo hoàng, “Ta tin tưởng, nữ thần nhất định sẽ trở về!”

Cùng lúc đó, quân đoàn pháp sư vong linh của Kanding đế quốc đang được bí mật thành lập.

112. Chương 112: Bóng Ma Của Thần (hai)

Không chỉ thưởng vật phẩm như lần trước, lần này Kanding đế quốc sẽ xét điều kiện từng người mà cho nhà ở hoặc cho đăng ký nhân khẩu, nói cách khác, chỉ cần pháp sư vong linh muốn, bọn họ có thể lấy thân phận nhân dân đế quốc để ở lại thành Mael.

Đây thật sự là một quyết định mạo hiểm và lớn mật đối với Ciro. Thành Mael gần Tây Côi Mạc, cách thành Cotter gần nhất một đoạn đường rất dài, một khi ma pháp truyền tống trận bị đóng, thành Mael sẽ trở nên hoàn toàn biệt lập, dễ thủ khó công. Hẳn cho phép pháp sư vong linh chuyển đến đồng nghĩa với việc hẳn giao thành thị này cho pháp sư vong linh, để nó trở thành một tòa thành vong linh.

Chúng đại thần đế quốc, đại biểu các gia tộc nhao nhao thượng tấu phản đối.

Ciro triệu tập tất cả những người phản đối tiến cung, ôn tồn hỏi bọn họ, “Nếu vậy, ai trong các người muốn tiếp quản thành Mael?”

Trong thư phòng lặng ngắt như tờ.

Ciro nói: “Ai cũng được, chỉ cần đứng ra, ta sẽ ban cho người đó tòa thành này vô điều kiện.”

Điều kiện mê người biết bao a!

Trong óc mọi người đều lướt qua suy nghĩ này, nếu trước khi chiêu mộ quân đoàn pháp sư vong linh mà nói ra thì sẽ rất hoàn mỹ. Thành Mael hiện nay tuy chưa phải tòa thành vong linh như trong lo lắng của bọn họ, nhưng pháp sư vong linh được phép du nhập nhất định sẽ tận lực đạt thành mục tiêu đó! Vừa nghĩ tới ở trong một thành thị đầy rẫy xương khô xác chết, hưng trí của bọn họ lập tức biến sạch.

Ciro nhìn đám người thấp đầu, nhẩn nại hỏi: “Thật không có sao?”

“Nếu bệ hạ không ngại...” Murdoch vừa mới mở miệng, Hopkin liền tiến lên một bước: “Ta bằng lòng.”

Dù tầm mắt hai người đều nhìn về phía Ciro, cũng không giao nhau, nhưng những người đứng sau bọn họ đều nhìn thấy sấm sét cực kì rõ rệt giữa hai người.

Từ một khắc kia khi Frank tuyên bố muốn thành pháp sư vong linh, quan hệ giữa gia tộc Charlie và gia tộc Dana liền trở nên khá là căng thẳng.

Ciro đan mười ngón tay, thản nhiên hỏi: “Ngài muốn đích thân đi?”

“Không.” Hopkin lặng lẽ thở dài, “Nếu như không có điều kiện gì, ta muốn tiến cử cháu của ta, Frank Charlie.” Nếu cháu nội đã ra một quyết định không sáng suốt, ông không thể không lo lắng cho tương lai của nó. Thân là pháp sư vong linh thì không còn kế thừa gia tộc Charlie được nữa, vậy làm thành chủ một tòa thành vong linh ít ra cũng có thể cam đoan nó vẫn được hưởng địa vị quý tộc cao quý của đế quốc như trước. Tòa thành vong linh giống như củ khoai sọ phổng tay với người khác nhưng lại rất thích hợp với Frank.

Ciro nhìn Murdoch: “Hình như ông có ý kiến khác?”

Murdoch cúi người: “Ta hoàn toàn đồng ý với ý kiến của Hopkin.”

Hopkin cau có nhìn ông ta.

Ánh mắt Ciro quét trên mặt những người khác một vòng, bọn họ vẫn cúi đầu. Tuy không nhìn thấy mặt họ, nhưng Ciro có thể đoán được, không ngoài ghen tị hăm mộ và khinh bỉ xem thường. Nếu không phải Quang Minh thần hội gây áp lực khiến bọn hắn không thể không nhận chỉ viện từ pháp sư vong linh, tin rằng lời bọn hắn nói hôm nay tuyệt đối sẽ không hòa nhã như thế.

“Nếu không có ai phản đối, trẫm tuyên bố Frank Charlie là thành chủ mới của thành Mael.”

Hy vọng có người phản đối.

Không ít người ác ý nghĩ như vậy trên đường đi ra.

Murdoch và Hopkin đi cuối cùng.

Cửa chỉ có một, hai người một trái một phải cùng đến trước cửa.

Murdoch lui chân, lễ phép bày ra tư thế mời.

Hopkin coi như không nhìn thấy bước dài qua.

Ciro ngồi trong thư phòng trầm tư một lúc lâu, vươn tay cầm lấy chuông trên bàn nhẹ nhàng rung.

Gallon cung kính đứng ở cửa, “Bệ hạ.”

“Soso đâu?” Chỉ khi nhắc tới cậu nhóc, khóe miệng Ciro mới không kìm nổi nhếch lên thành một nụ cười chân thực.

Gallon đáp: “Đang cùng nguyên soái Hayden, nam tước Lawrence, Mundra đại sư và Keane thưởng thức trà chiều trong hoa viên.”

Ciro vuốt cằm nói đầy thâm ý: “Lawrence gần đây tới thực chăm chỉ.”

Gallon ngậm miệng. Có vài vấn đề trước khi hỏi đã được khẳng định, cho nên không cần trả lời.

Ciro đi vào hoa viên, Hayden và Lawrence đang ngồi ở một đầu hoa viên nói chuyện phiếm.

Mundra và Soso ngồi trên cỏ, chính xác là, Mundra ngồi trên cỏ, Soso ngồi xổm ở bên cạnh xem. Trước mặt bọn họ, một ngôi nhà xương cốt đang từ từ thành hình.

“Ăn không?” Soso đưa đến trước mặt Mundra điểm tâm Keane mang lên.

Mundra hé miệng.

Soso không chút do dự dúi vào, hiển nhiên không phải lần đầu làm động tác này.

Hayden vừa lúc quay đầu và Ciro vừa mới đến nhìn thấy chính là một màn hài hòa lại tương thân tương ái như vậy.

“...”

“Bệ hạ.” Hayden và Lawrence cùng đi tới hành lễ.

Ciro vươn tay cho Soso. Soso nắm tay hắn đứng dậy, quay đầu nhìn Mundra, cậu nhóc đã bị Hayden ôm lên.

“Xương cốt.” Mundra nói.

Hayden đành phải ngồi xuống cát từng căn vào túi không gian.

Lawrence kinh ngạc: “Nguyên soái cũng bắt đầu thu thập xương cốt à?” Chẳng lẽ đam mê xương cốt có thể lây nhiễm?

Hayden cười nói: “Đều là một.”

...

Là nói hai người bọn họ chuẩn bị đi đâu cũng dính vào nhau sao? Lawrence yên lặng ngậm miệng. Sớm nên biết, Hayden dù đã trở nên một lòng, miệng cũng không thể thành thật.

Keane kê thêm một ghế, đám người ngồi xuống quanh bàn.

Lawrence nhìn thấy chân Hayden hữu ý vô tình cọ cọ Mundra, yên lặng dịch ghế sang bên cạnh, lập tức lọt vào ánh nhìn chăm chú của Ciro.

...

Hình như trong lúc không để ý, khoảng cách giữa gã và Soso đã gần lại...

Gã yên lặng dời ghế ra đằng sau.

Ánh mắt mọi người đều hướng sang, đầu tiên là trên mặt gã, sau đó thông thả chuyển qua... cái mông gã.

Lawrence thấy tầm mắt càng lúc càng quỷ dị, bình tĩnh mở miệng: “Mọi người hiểu lầm.”

Soso kinh ngạc: “Hiểu lầm cái gì?”

Lawrence đáp: “Một chuyện ngài không ngờ tới.”

Soso rất là thắc mắc.

Ciro vội ho một tiếng, nhìn về phía Hayden, “Về việc chọn đội trưởng quân đoàn pháp sư vong linh, cậu đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Lawrence nhìn Hayden và Mundra, do dự hỏi: “Không phải Mundra tiên sinh sao?”

Ciro vuốt chén không nói lời nào.

Hayden đáp: “Ta chọn được người tốt hơn.”

Lawrence ngẫm nghĩ, vỗ tay kêu lên: “Audis?” Gã thấy Ciro và Hayden đều không có phản ứng, giật mình: “Frank?”

Ciro đáp: “Rhodes.”

Lawrence ngơ ngác: “Ai?”

Ciro trả lời: “Ông ta từng là ma pháp sư cung đình, ma pháp sư thổ hệ.”

Lawrence mơ hồ có chút ấn tượng, “Từng là gia sư của Soso đúng không?”

Ciro nói: “Ông ta đảm nhiệm chức vụ ở đế quốc đã nhiều năm, quen thuộc chế độ của đế quốc, lại là pháp sư vong linh, tin rằng chức vị đội trưởng quân đoàn pháp sư vong linh sẽ rất thích hợp với ông ta.”

Lawrence im lặng một lúc lâu rồi nói: “Nếu tôi nhớ không lầm, ông ta từng phục vụ cho hoàng hậu Samantha.”

Dù trong lòng đa số thần dân đế quốc, hoàng hậu Samantha vẫn là vị hoàng hậu cao quý thiện lương, nhưng những hành động của bà bọn họ không còn xa lạ.

Ciro lạnh nhạt: “Mẫu hậu đã tạ thế.”

Lawrence thấy hấn biểu lộ thái độ, không nói gì thêm.

Hayden đứng lúc nói tốt cho Rhodes, “Rhodes có được thú phệ hồn sủng vật của tử thần, nếu như có thể sử dụng trong chiến tranh, nhất định sẽ trở thành mấu chốt cho thắng lợi.”

Lawrence nói: “Nhắc đến chiến tranh, kỳ thật có một việc tôi rất lo lắng.”

Ciro hỏi: “Lo lắng nữ thần Quang Minh?”

Lawrence gật đầu: “Đúng vậy. Tuy rằng thần chưa từng trực tiếp can thiệp vào những việc trên Mộng đại lục, nhưng giáo hoàng dù gì cũng là đại diện của nàng, nếu như nàng nhúng tay vào chuyện này, vậy hậu quả...”

Ciro đáp: “Quyền chủ động trong chuyện này không nằm trên tay chúng ta, việc duy nhất chúng ta có thể làm chính là dốc hết khả năng đạt được thắng lợi.”

Hayden trầm ngâm thật lâu mới nói: “Nếu nữ thần Quang Minh thật sự tham dự chiến đấu, chúng ta còn có thể lợi dụng tử thần.”

Lawrence hỏi: “Trước đó không phải cậu sợ tử thần can thiệp vào Mộng đại lục, trở thành người thứ hai sau nữ thần Quang Minh cho nên mới không thả ông ta ra khỏi vong linh giới đấy sao?”

Hayden cười khổ: “Người luôn ích kỷ.” Nếu đế quốc thật sự đến thời khắc nguy ngập, có lẽ hấn sẽ không còn nhìn trước ngó sau được như bây giờ, mà đành buông tay phó mặc.

Ngón tay Ciro nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay Soso đặt trên đùi mình, bình tĩnh nói: “Thắng lợi luôn đi cùng nguy cơ, lịch sử luôn cần được sáng tạo.”

113. Chương 113: Bóng Ma Của Thần (ba)

Từ khi đoàn kỵ sĩ thần thánh và tư tế đóng tại các quốc gia bắt đầu trở về tổng bộ Sangtu, những quốc gia khác cuối cùng đã cảm nhận được cuộc đại chiến sắp bùng nổ.

Dù quốc vương Sangtu vô cùng không muốn tham dự vào chiến tranh, nhưng dưới áp lực không ngừng của giáo hoàng và quý tộc theo phái Quang Minh thần hội, rốt cục phải giao ra binh quyền Sangtu. Cứ như vậy, Quang Minh thần hội không có kỵ sĩ và tư tế cũng có quân đội ra mô ra dạng.

Đang lúc liên quân của Quang Minh thần hội và Sangtu hùng hổ áp sát, đế quốc vẫn ở trong tình trạng an bình bận bịu.

Ciro lấy danh nghĩa hoàng đế động viên cả nước chuẩn bị chiến tranh, quý tộc các nơi sôi nổi hưởng ứng, trong đó đặc biệt ba đại gia tộc Telozzo, Charlie và Dana tích cực nhất. Telozzo là gia tộc bên mẹ Ciro, đương nhiên phải tận lực ủng hộ, Charlie và Dana cảm kích Ciro thu dụng hai người thừa kế đã dọa lạc và đang dọa lạc của họ, hết sức mà cung cấp nhân lực vật lực. Hơn nữa Demi phụ nhân trước khi đi đã nộp lên tài sản, khiến cho đế quốc dù trải qua nạn hỏa thần, thú phệ hồn và pháp sư vong linh, vẫn có được vật tư sung túc và binh lực để ứng chiến.

Bởi vì chế tác vũ yêu Audis còn chưa xong, Hayden viết một phong thư trì hoãn cho giáo hoàng, yêu cầu có thêm thời gian chuẩn bị chiến tranh, hy vọng Quang Minh thần hội có thể tạm hoãn tiến công.

Như trong dự kiến, giáo hoàng đáp ứng. Cho dù ở thời khắc nguy cấp hai quân giao chiến, ông ta cũng không quên tuyên truyền hình tượng Quang Minh thần hội nhân ái từ bi chính nghĩa cao thượng.

Vì thế, Hayden phái Dinand làm chỉ huy tiền trạm dùng ma pháp truyền tống trận đến biên cảnh phòng thủ trước, còn mình mang theo Rhodes, Mundra, Frank và Audis trong pho tượng hành quân đến biên cảnh động viên các quý tộc hai bên đường phái ra quân đội tinh nhuệ.

Trước khi đi, Ciro và Soso đích thân suất lĩnh đại thần ra ngoài hoàng cung đưa tiễn bọn họ.

Gió phàn phật thổi hai mặt lá cờ cắm trước xe ngựa.

Một mặt là chim ưng đầu vàng tắm trong lửa đỏ, tượng trưng cho Kanding đế quốc.

Một mặt là Tulip bùng cháy, tượng trưng cho quân đoàn Tulip Hayden Navister.

Hayden mặc đồ kỵ sĩ bó sát, bên ngoài khoác chiến giáp, đầu đội mũ bạc, hiên ngang đứng dưới thềm đá, tươi cười không thay đổi.

Nhìn hắn, mỗi trái tim đang sợ hãi đều sẽ bình tĩnh lại.

Đây là Hayden Navister, nguyên soái đế quốc, chiến thần đế quốc.

Hắn còn, đế quốc nhất định còn!

Các đại thần đang lo sợ bất an vì lời tuyên chiến của Quang Minh thần hội đột nhiên có tự tin, tuy lòng tin này chưa mạnh đến mức khiến bọn họ mù quáng khẳng định rằng trận chiến nhất định thắng lợi, nhưng lại cho bọn họ chờ mong và hy vọng tỏa sáng từ đáy lòng.

Ciro kéo tay Soso, đi từng bước xuống cầu thang, sau đó dừng lại cách hai bậc.

“Định bao lâu thì chiến thắng trở về?”

Hayden tươi cười càng sâu, “Quang Minh thần hội không dễ đối phó.”

Ciro nói: “Vật tư của đế quốc có hạn a.”

Hayden thở dài: “Ta đành phải toàn lực ứng phó rồi.”

Ciro giờ nắm tay.

Hayden cũng đưa tay ra.

Hai nắm tay khẽ chạm giữa không trung.

Ciro nói: “Trận chiến này ta không muốn thua.”

Hayden cười: “Xem ra cái nhìn của chúng ta nhất trí.”

Nắm tay lại, trong nhất thời không ai buông ra.

Hayden ngược mắt nhìn Ciro, đôi mắt đen kia thâm trầm khó dò.

Người đứng ở trước mặt không chỉ là Ciro bạn tốt của hắn, còn là hoàng đế bại hạ của Kanding đế quốc.

Trong đầu Hayden nảy ra một ý niệm như vậy.

Ciro đột nhiên buông tay, “Ta không muốn nguyên soái đế quốc ta trong lúc chiến đấu vẫn còn lo ngại, cho nên, trăm cam đoan với người, dù cho tương lai xảy ra chuyện gì, trăm sẽ không làm những việc khiến cho nguyên soái thương tâm.”

Trong mắt Hayden hiện lên kinh ngạc. Tuy những lời này rất khó hiểu, phạm vi bao trùm rất lớn, nhưng truy đến cùng thì không bao nhiêu. Trên đời này khiến cho hắn có thể thực sự thương tâm chỉ có vài người. Ciro đang cam đoan với hắn, vĩnh viễn sẽ không động đến người bên cạnh hắn – bao gồm Mundra, kể cả sau khi đã bại Quang Minh thần hội, pháp sư vong linh không còn giá trị.

“Đa tạ bại hạ.” Nắm tay vươn ra quay lại, đập mạnh vào ngực, bày tỏ tấm lòng trung.

Ciro nở nụ cười.

Đây là tươi cười đầu tiên của hắn kể từ lúc tới tiền đưa.

Đủ loại ngờ vực vô căn cứ giữa quân thần đều tan thành mây khói vì nụ cười này.

“Người nói hoàng đế cười vì cái gì?” Rhodes ngồi trong xe ngựa thò đầu ra nhìn, lại nhanh chóng lùi đầu về. Dù Ciro đã phớt Gallon đến tỏ ý bỏ qua cho chuyện cũ, còn hai lần mời hắn tới hoàng cung, nhưng hắn thủy chung còn nhớ rõ bộ dáng tâm ngoan thủ lạt của Ciro, tìm đủ cớ từ chối. Ngay cả như bây giờ từ xa liếc mắt một cái, cũng khiến cho hắn trong lòng run sợ không rõ nguyên nhân.

Mundra hiển nhiên không có tâm tình chú ý mấy suy nghĩ tạp nham của hắn, cậu đang cố gắng chuẩn bị chương trình học cho Frank.

Rhodes cầm lấy ghi chép của cậu nhìn thoáng qua, cau mày: “Người định dạy cậu ta như vậy hở?”

Mundra hỏi: “Không tốt sao?”

Đương nhiên không tốt, tốt thế nào được! Dạy một người biết chạy trước khi biết đi à?

Rhodes hỏi: “Hiệu quả thế nào?”

Mundra gật đầu: “Cậu ấy học rất nhanh, hiện giờ đã có thể triệu hồi ra xương khô rồi.”

Rhodes gật mình trừng cậu, “Tự cậu ta triệu hồi ra á?”

Mundra hỏi: “Ông cho rằng mỗi lần cậu ta triệu hồi, đều vừa vặn có một bộ xương khô từ dưới đất chui lên sao?”

“...” Được rồi, có lẽ có người trời sinh không hợp đi đường, chỉ hợp chạy bộ. “Vậy người cứ tiếp tục.”

Mundra nhận lại ghi chép, tiếp tục nghiên cứu.

Thùng xe bị gõ nhẹ hai cái.

Rhodes tức giận: “Ta biết, đi ra ngay đây, ta đâu có muốn ngăn người ở trong này tí nào đâu.” Cách một khoảng xa, hắn vẫn cảm thấy áp lực từ trên người Ciro, có lẽ chỉ là một phía, nhưng thực sự tồn tại.

“Trầm có nên cảm động vì đệ nhất đoàn trưởng của quân đoàn pháp sư vong linh đế quốc gấp rút ra chiến trường như vậy không?” Giọng nói của Ciro xuyên qua vách xe, truyền vào không sót một từ.

Lưng Rhodes nháy mắt dựng thẳng. Đây là thói quen nhiều năm làm ma pháp sư cung đình của hắn, giống như thói quen vừa nhìn thấy Quang Minh thần lực là quay đầu bỏ chạy mất dạng, “Bệ hạ.” Giọng điệu trầm ổn khác hẳn con người thật.

Ciro nói: “Rất mừng vì Rhodes đại sư quay về vào thời khắc đế quốc lâm nguy.”

Rhodes đáp: “Đây là việc ta phải làm, bệ hạ.”

Đại khái giọng nói của hắn đứng đắn quá, ngay cả Mundra đang chuyên tâm nghiên cứu chương trình học cũng phải quay đầu nhìn.

Bốn phía vang lên tiếng bước chân khó phân biệt.

Rhodes tưởng Ciro đã đi xa, lại nghe thấy ngoài xe truyền đến một câu nhẹ bẫng, “Soso rất vui có có một thầy giáo ma pháp thổ hệ tên là Rhodes, ta rất vui có một đoàn trưởng quân đoàn pháp sư vong linh cũng tên là Rhodes.”

“...”

Không hổ là hoàng đế a, lúc nào cũng có thể tìm được điểm xấu mà công kích.

Mundra nghi hoặc nhìn khuôn mặt run rẩy của hắn, “Ông làm sao vậy?”

Rhodes nói: “Ta đang kìm nén biểu tình.”

“Biểu tình gì?”

“Biểu tình cảm động.” Hắn dừng giây lát, hỏi, “Thành công không?”

“Không hề.”

Rhodes giận dữ: “Lúc trước đã thành công rồi mà, đúng là không gặp hoàng đế vẫn tốt hơn.”

Hayden cưỡi ngựa bên ngoài uy phong một ngày, đến hôm sau lại chui vào xe ngựa của Mundra, Rhodes thức thời chạy đến xe của Frank. Kỳ thật xe của Frank còn lớn gấp đôi xe của Hayden, nhưng hắn không thích chút nào.

Trong xe ngựa to đùng này đặt hai cái lọ, một cái đựng linh hồn, một cái chứa thân thể, chẳng còn bao nhiêu không gian mà dung thân. Rhodes không thể không ngồi co chân cùng Frank.

Thân thể của Audis đặt trong thùng gỗ tẩm dấm nước thuốc, nước thuốc tỏa ra mùi kỳ quái, lần đầu tiên Frank ngửi được năm phút đồng hồ phải chạy ra ngoài nôn mửa, lần thứ hai là mười lăm phút, đến bây giờ, cậu đã có thể ngồi trong cái mùi cổ quái này đọc sách. Rhodes sang đây gần như biến thành gia sư, để mỗi lần cậu thắc mắc đều được giải đáp ngay.

“Audis sẽ thành công đúng không.” Đây là vấn đề Frank hỏi hàng ngày.

Trước mỗi lần trả lời Rhodes sẽ xắn tay áo, nâng đầu Audis từ trong nước thuốc lên nghiêm túc đánh giá, sau đó thuật lại tình hình tiến triển.

Lần thứ chín Frank hỏi, đáp án của Rhodes thay đổi.

“Da tay cậu ta hình như thấm ướt.” Tay hấn chọc vào mặt Audis, cuối cùng lấy ra một con dao nhỏ.

Frank khấn trương bắt lấy tay hấn: “Ông định làm gì?”

“Nói đến vụ yêu, phải đao thương bất nhập.” Rhodes nói xong, con dao nhỏ trong tay đã cắt xuống mặt Audis.

114. Chương 114: Bóng Ma Của Thần (bốn)

Frank đang muốn ngăn cản, lưỡi dao đã đụng đến khuôn mặt tái nhợt không chút máu của Audis, xẹt qua.

Ánh mắt Rhodes dán vào nơi vừa bị cắt –

Không để lại bất cứ dấu vết gì.

Hấn muốn thử thêm một lần nữa, nhưng cánh tay bị Frank nắm chặt. “Ngài có thể đổi vị trí muốn thử mà.” Frank dị thường kiên trì đề nghị.

Rhodes nói: “Người không biết dùng mặt cậu ta là tiện nhất sao? Cánh tay cậu ta ở títt dưới nước...”

Frank dùng tay kia nhẹ nhàng nâng cánh tay Audis lên, giống như đây không phải một cánh tay mà là một món đồ sứ quý giá.

Rhodes nói: “Thân thể cậu ta hiện giờ người có vớt ra đường cho xe ngựa lăn qua cũng không sao.”

Frank hỏi: “Không cần thử lại à?” Hình như cậu đang suy nghĩ có nên thả cánh tay vào không.

Người lâm vào bể tình thì không thể dùng lý trí bình thường để suy xét.

Rhodes không nói gì để lại cánh tay Audis, hung hăng cắt dao qua.

Dù đã thử nghiệm ở mặt, nhưng trong nháy mắt chém xuống tay, tim Frank vẫn siết chặt, mãi đến khi không thấy vết thương trên tay mới nhẹ thở phào.

Rhodes lấy từ túi không gian ra một phong thư, nhanh chóng viết vài chữ, sau đó triệu hồi một bộ xương, nhét thư vào miệng nó, vỗ vỗ đầu nó: “Đi đi.”

Frank kinh ngạc: “Trong xe ngựa cũng triệu hồi xương khô được à?”

Rhodes càng kinh ngạc, “Chẳng lẽ lần nào người cũng triệu hồi trên mặt đất?”

Frank gật đầu.

Rhodes nói: “Vây nhất định người đã làm lẫn chúng với cây cối rồi. Chúng nó được triệu hồi từ vong linh giới, không cần đất đai màu mỡ gì hết.”

Frank đỏ mặt gật đầu.

Cửa xe ngựa đột nhiên bị một cỗ quái lực mở ra, Hayden ôm Mundra phi như gió vào.

Hai mắt Mundra sáng rực nhìn Audis, hai tay đang định với vào thùng, đã bị Hayden chặn nửa chừng.

Hayden mỉm cười: “Việc nặng thế này để ta làm đi.”

Hayden vừa định vươn tay, lại bị Frank nhanh chân đến trước, “Tôi làm quen rồi, để tôi đến.”

Cánh tay Audis lần thứ hai bị nâng lên mặt nước.

Nước đen như mực từ trên da thịt chảy xuống.

Mundra cầm lấy con dao nhỏ của Rhodes, chọc chọc, cắt cắt, lại chém chém, đều không tạo ra vết thương gì, cuối cùng gật đầu nói: “Có thể tiến hành bước tiếp theo.”

Môi Frank run lên, “Còn tiếp tục nữa?”

Mundra đáp: “Ừ, hiện tại mới chỉ bảo dưỡng ổn thỏa bề ngoài. Vu yêu là cơ thể sống, cho nên phải chữa trị sơ sơ một chút nội tạng bên trong.”

Nghe thấy hai chữ chữa trị, mắt Frank sáng lên, “Có thể sống lại?”

“Không thể.” Mundra đáp, “Chỉ để bảo dưỡng anh ta chút thôi.”

Rhodes hỏi: “Người định làm thế nào?”

Mundra gật đầu: “Tôi muốn thử nước thần Quang Minh.”

Rhodes quả quyết gật bỏ: “Quang Minh thần lực chuyên dùng để khắc chế ma pháp vong linh! Nếu nội tạng cậu ta bị nước thần Quang Minh ngấm vào, linh hồn nhất định không thể quay về!”

Mundra nói: “Còn chưa thử qua.”

Rhodes đáp: “Cần bản không cần thử! Đây là thường thức.”

Mundra hỏi: “Ông làm thế nào mà lên làm ma pháp sư cung đình được?”

“Lúc này mà người còn muốn đá xoáy ta à?” Rhodes bất mãn quệt quệt mũi, bỗng nhớ ra, “Người đang nói đến việc thích ứng với Quang Minh thần lực?”

Mundra đáp: “Ít nhất ảnh hưởng của Quang Minh thần lực đối với tôi không còn lớn như ban đầu.”

Về điểm ấy, Rhodes cũng hiểu rõ. Khi hắn vừa đeo lên vòng tay có Quang Minh thần lực, cả người đau đớn tưởng muốn chết đi, nhưng sau một thời gian, loại đau đớn này trở nên càng ngày càng nhẹ, cùng lắm là không thể sử dụng ma pháp vong linh. Chẳng lẽ, bài xích của pháp sư vong linh với Quang Minh thần lực thật sự có thể biến mất thông qua thích ứng dần dần?

Hắn há to mồm. Kết luận này với Quang Minh thần hội và pháp sư vong linh mà nói, có ý nghĩa vô cùng trọng đại! Nó có nghĩa là, chỉ cần pháp sư vong linh được bồi dưỡng thích ứng với Quang Minh thần lực từ nhỏ, bọn họ về sau sẽ không có thiên địch!

Cùng suy nghĩ như vậy còn có Hayden. Dù lần đại chiến này để quốc thành lập quân đoàn pháp sư vong linh, nhưng vẫn lo lắng đến tác dụng khắc chế trời sinh của Quang Minh thần lực với vong linh ma pháp, quân đoàn này sẽ không phải chủ lực, tác dụng lớn nhất là đối phó với quân đội Sangtu. Hắn không biết chiến tranh sẽ kéo dài bao lâu, nhưng nếu như lâu dài, phát hiện này sẽ có tác dụng quyết định, thay đổi cả chiến lược hắn đã sắp xếp. Tưởng tượng đến quân đoàn pháp sư vong linh ban đầu bị vây ở thế bị động sau khi thích ứng với Quang Minh thần lực sẽ phản kích đủ kiểu... cán cân chiến tranh rất có khả năng sẽ triệt để nghiêng về một phía!

Trong khi Rhodes và Hayden lâm vào trầm tư, Mundra nói cho Frank suy nghĩ của mình.

“Vu yêu là sống, nhưng Audis đã chết. Cho nên ta muốn thử chữa trị cơ thể anh ta, để các bộ phận khí quan trong cơ thể anh ta phục hồi như cũ.” Nước thần Quang Minh không thể khởi tử hoàn sinh, chuyện này ai cũng biết, nếu không, lấy quan hệ căng thẳng giữa nữ thần Quang Minh và tử thần, nhất định nàng sẽ rất thích ý được giăng lưới bắt chim trước cửa vong linh giới.

Frank hỏi: “Sau khi thân thể phục hồi như cũ thì sao?”

Mundra đáp: “Sau đó phải thường xuyên uống nước thuốc để duy trì, bên trong cơ thể anh ta sẽ không bị hư thối.”

Frank hỏi: “Phải ăn hàng ngày?”

Mundra tỏ vẻ kỳ quái nhìn cậu, “Chúng ta cũng phải ăn cơm hàng ngày.” Cậu không cho là hai cái có gì khác nhau, “Ta không biết ăn xong có cần bài tiết không, điều này phải xem trong thực tế, có lẽ còn phải khống chế lượng nước thuốc lần nữa.” Cậu rút ra một quyển vở, ghi những chi tiết đó vào.

Frank cũng lấy ra một quyển vở, “Ngoại trừ hàng ngày phải uống nước thuốc để duy trì, còn phải lưu ý điều gì không?”

Mundra đáp: “Tuy bề ngoài của vụ yêu được bảo dưỡng tốt hơn vụ thi, nhưng tốt nhất hàng năm phải bảo dưỡng lại. Cũng không có gì phiền toái, ít hơn số lần con người tắm rửa nhiều.”

Frank hỏi: “Cậu ấy có thể tắm không?”

Mundra đáp: “Đương nhiên có thể. Tuy rằng không cần thiết.”

Frank vẫn ghi nhớ điều này. Bởi vì cậu nhớ rõ trước kia Audis rất thích tắm.

Đến khi Hayden và Rhodes tỉnh lại khỏi suy nghĩ, phát hiện Mundra và Frank đã nói tới chuyện hướng dẫn Audis hành động.

Rhodes vội ho một tiếng: “Hình như chúng ta vừa mới thảo luận tính khả thi của việc dùng nước thần Quang Minh.”

Mundra chống má, “Không phải đã có kết luận rồi sao?”

“Ta vẫn cảm thấy làm như vậy quá mạo hiểm!” Rhodes nói: “Cơ thể cậu ta tắm trong nước thuốc lâu như vậy, ngộ nhỡ sinh ra bài xích với Quang Minh thần lực, hết thủy sẽ thành phí công! Cho dù thân thể ngâm trong nước thuốc không bài xích Quang Minh thần lực, nhưng vạn nhất linh hồn cậu ta sinh ra bài xích, hậu quả càng thêm đáng sợ. Linh hồn sẽ bị tiêu hủy hoàn toàn!”

Frank nghe thấy sắc mặt trắng bệch.

Mundra nhíu nhíu mày, hiển nhiên rất bất mãn việc Rhodes ngăn cản kế hoạch thí nghiệm của cậu.

Rhodes tiếp tục nói: “Cho dù không cần Quang Minh thần lực vẫn có thể bảo dưỡng bên trong cơ thể cậu ta.” Đây là vụ yêu có khả năng thành công nhất đời này của hắn, hắn tuyệt đối không muốn xảy ra bất cứ sai lầm gì.

Mundra phản bác: “Nhưng bên trong cơ thể anh ta đã có dấu hiệu hư thối, nước thuốc của chúng ta có thể bảo dưỡng chứ không thể chữa trị. Vụ yêu làm ra sẽ không xinh đẹp.”

Frank hỏi: “Sẽ có ảnh hưởng thế nào?”

Mundra đáp: “Sẽ có mùi thối, ví dụ như thời điểm nói chẳng hạn.”

Frank nói: “Cũng không quá quan trọng.” Cậu ngây người bên thùng gỗ lâu như vậy, đã sớm quen đủ loại mùi thối.

Mundra nghiêng đầu nhìn cậu, “Vậy thời điểm miệng kẻ miệng thì làm thế nào?”

Frank sửng sốt, lập tức mặt hồng rực như bị lửa thiêu.

Hayden vốn định khuyên nhủ Mundra, nghe xong những lời này, sắc mặt cổ quái ngậm miệng lại.

Mundra cảm nhận được dao động tinh thần của cái lọ đặt ở góc thùng xe, “Hay là, chúng ta tôn trọng ý tưởng của đương sự vậy.”

Tại thời điểm tinh thần lực của Audis sinh ra dao động mãnh liệt, Rhodes liền biết mình thua.

“Đồng ý dùng nước thần Quang Minh thì hạ thấp dao động tinh thần lực xuống.” Mundra nói.

Rhodes và Mundra cùng cảm giác thấy dao động cường đại kia chấm dứt.

“Nếu không đồng ý dùng nước thần Quang Minh...”

Chưa dứt lời, dao động tinh thần của Audis đã ào đến như dãi non lấp biển.

Mundra vỗ tay tổng kết, “Dùng đi!”

115. Chương 115: Bóng Ma Của Thần (năm)

Kanding đế quốc và Quang Minh thần hội trở mặt, nước thần Quang Minh liền thành đồ hiếm đối với quý tộc đế quốc. Nhưng càng khan hiếm, càng khiến cho người ta muốn tồn trữ, quý tộc đế quốc vẫn luôn âm thầm thu thập với giá cao thông qua Sangtu và Biyage. Nhất là hai đại gia tộc Dana và Charlie, sau khi Audis lâm vào hôn mê, khát cầu với nước thần đã đến mức ngàn vàng cũng mua. Cho nên khi Mundra đề xuất dùng nước thần Quang Minh, Frank không chút do dự lời ra số lượng gấp bội yêu cầu.

Có điều khi hết thấy vật liệu đã chuẩn bị đầy đủ hết, chỉ chờ thời khắc tiến hành, Rhodes và Mundra lại xung đột về cách thức.

Rhodes nói: “Phải ngâm thân thể Audis trong nước thuốc! Nước thuốc có thể bảo vệ thi thể Audis không bị ăn mòn, cho dù thi thể sinh ra bài xích với Quang Minh thần lực, nước thuốc cũng có thể giúp cậu ta chữa trị.”

Không thể không nói, kiên trì của pháp sư vong linh với ma pháp vong linh hơn xa ma pháp sư với ma pháp – đương nhiên, Hydeine và Vincent là ngoại lệ.

Mundra hỏi: “Nhờ không thể chữa trị thì sao?”

Rhodes hung tợn: “Cho nên ta nói không thể sử dụng nước thần Quang Minh. Con đường này chưa ai từng đi qua, làm sao biết hậu quả là gì.”

Mundra nói: “Trước ông cũng không có ai vừa là pháp sư vong linh vừa là ma pháp sư thổ hệ ở cung đình.”

“Người định nhắc chuyện này bao lâu?” Rhodes tức giận.

Mundra đáp: “Đây là sự thật. Nó vĩnh viễn tồn tại.”

Rhodes: “...”

Frank vội ho một tiếng: “Rốt cục có muốn đưa ra khỏi nước thuốc hay không?”

“Muốn.”

“Không!”

Rhodes trừng Mundra.

Frank do dự: “Thầy, nguyên nhân thầy muốn lấy xác ra là gì?”

Mundra đáp: “Để quan sát.”

Frank: “...”

Cuối cùng, mâu thuẫn lại giao cho đương sự tự quyết định.

Audis dùng dao động tinh thần cường liệt nói cho mọi người trong xe biết, hắn không muốn trần như nhộng nằm dưới ánh mắt mọi người tí nào – dù trước khi hắn có ý thức, thân thể hắn đã hết còn mang tính thần bí đối với rất nhiều người.

“Vậy khi nào chúng ta bắt đầu?” Frank hỏi.

Mundra và Rhodes cùng quay đầu nhìn cậu.

Lần này ánh mắt bọn họ biểu lộ thái độ thực nhất trí.

“Tại sao không phải ngay lập tức?” Mundra hỏi. Nếu như nói ma pháp sư luôn thích thành lập lý luận trước khi tiến hành thực tiễn, kỵ sĩ thích dùng tư duy mau lẹ để quyết định, vậy pháp sư vong linh tuyệt đối chính là phái hành động. Trong óc bọn họ thậm chí không lưu lại bất cứ không gian gì cho việc do dự.

Vì thế, Audis bị rót một ngụm nhỏ nước thần Quang Minh.

Rhodes nâng cằm hắn, Frank đỡ đầu hắn, mọi tầm mắt đều tập trung vào khoang miệng hắn, nhìn nước chậm chậm chảy vào cổ họng.

Tí tách.

Trong xe ngựa không có đồng hồ, nhưng bước chân của thời gian như dẫm đạp trong lòng mỗi người.

Frank khẩn trương nhìn thân thể Audis, sợ xuất hiện phản ứng gì không tốt.

Không biết qua bao lâu, Rhodes mở miệng: “Hình như không có phản ứng gì.”

Mundra nói: “Đừng quên, đây là xác chết.”

Rhodes kịp phản ứng, “A, đúng vậy.”

Nếu là xác chết, cho dù bên trong xảy ra phản ứng, bọn họ cũng không nhìn thấy.

Rhodes hỏi: “Vậy phải làm thế nào?” Nếu thi thể chưa thành đao thương bất nhập, còn có thể dùng dao tách ra nhìn xem rồi may lại, nhưng hiện trên đời đã không còn con dao nào có thể mổ xẻ cơ thể hắn.

Mundra nghĩ nghĩ: “Đổ thêm nhiều chút.”

Rhodes: “...” Đây mà là biện pháp cái quái gì!

Mundra nói: “Sau đó bỏ linh hồn vào.”

Rhodes giương to mắt.

Lắp ráp linh hồn, đây là bước quan trọng nhất toàn bộ quá trình, cũng là mấu chốt thành công, nhưng sao mấu chốt này lại muốn dựng trên cột trụ lưng lay sắp đổ? Rất không an toàn.

Rhodes muốn phản bác, nhưng Mundra dường như biết ý nghĩ của hắn, đi trước một bước dùng mắt hỏi: Ông có biện pháp nào tốt hơn không?

Rhodes nghẹn lời.

Hắn phát hiện ngay từ đầu mình đã rơi vào bẫy Mundra thiết kế, từng bước đều bị thẳng nhai nắm cổ. Nếu sớm biết không có cách nào kiểm tra được nước thần Quang Minh có chữa trị được nội tạng Audis hay không, hắn còn lâu mới đồng ý kế hoạch điên rồ này! Hắn nên đoán ra, bất kể mặt ngoài Mundra có an tĩnh thanh tú cỡ nào, thẳng nhóc vẫn là đồ đệ lão Mundra từ trong xương, kế thừa bản tính điên cuồng!

Frank nói: “Thật ra có cách mà.”

Mundra và Rhodes cùng nhìn về phía cậu.

Mắt Hayden hiện lên một tia sáng tỏ.

Frank lúng túng: “Không phải hai người nói, nếu nội tạng không được chữa trị sẽ có mùi thối sao?”

Rhodes nói: “Vừa dùng nước thần Quang Minh, mới bắt đầu sẽ không ngửi thấy.”

Frank đáp: “Tôi sẽ chờ một lát rồi ngửi thử.”

Ánh mắt Mundra sáng lên, “Cách này được đấy.” Về mặt cậu nóng lòng muốn thử.

Hayden ôm chầm lấy cậu, mỉm cười: “Vu yêu của Frank, để cậu ấy tự thân vận động đi.”

Về mặt Mundra tỏ ý tiếc nuối, xem ra cũng đồng ý với lời đó.

Rhodes lộ ra sắc mặt chê cười với Hayden.

Hayden lơ đãng rời mắt xuống.

Rhodes tức thì cảm thấy nửa lỗ tai còn lại thoáng đau nhói, đã trải qua thời điểm khắc cốt ghi tâm, chỉ một cơ hội nhỏ cũng khiến đau đớn lập tức tái diễn. Hấn thức thời nhắm mắt. Trước khi nắm giữ được thứ phê hồn, hẳn quyết định phải cách xa thằng cha cầm thú này chút.

Audis lại bị đổ vào bình nước thần Quang Minh tiếp theo.

Rhodes thỉnh thoảng dùng dao thử độ cứng rắn của thân thể Audis, sợ hiệu quả của nước thuốc bị nước thần Quang Minh rửa trôi, may mà qua một đêm, cơ thể Audis không có bất cứ thay đổi gì, ngược lại dao lúc sau còn hơi bị mẻ.

Bởi vì đêm qua có hai đội thân binh quý tộc đế quốc phái tới báo danh, sáng sớm Hayden đã vội đi sắp xếp và phân cơ cấu lính mới.

Mundra ăn sáng xong liền đi bộ đến lều Frank. Rhodes đang mài dao trên tay Audis, hy vọng mài sắc được lưỡi dao mổ của mình.

Frank ngồi bên cạnh luyện tập thuật triệu hoán. Nhìn thấy Mundra vào lều, tâm tình vừa thả lỏng của cậu lập tức khẩn trương lên, dịch xương khô sang một bên, hồi hộp hỏi: “Bắt đầu chưa?”

Ánh mắt Mundra dừng trên cái lọ trong góc, “Hình như anh ta phản đối.”

Frank nhìn theo ánh mắt cậu.

Đã nhìn cái lọ nhiều, không còn cảm thấy mất tự nhiên như mới ban đầu, thậm chí có đôi khi cậu còn có thể nhìn thấy từ cái lọ thân ảnh Audis, gầy yếu, cao ngạo, còn có cả không cam lòng và lưu luyến trước lúc hôn mê.

Rhodes thu hồi con dao, hỏi: “Thật à?”

Mundra quay đầu nhìn hắn.

Hai người trao đổi một ánh mắt giữa không trung.

“Là ta cảm giác sai.” Mundra cố ý xem nhẹ dao động tinh thần lực càng lúc càng lớn mạnh, chậm rãi nói.

Frank đột nhiên bảo: “Nhưng mà, hình như tôi cảm giác thấy... tinh thần lực của cậu ấy.”

Rhodes và Mundra nhất tề ngẩn ra.

Không thể nghi ngờ, muốn trở thành pháp sư vong linh, cảm giác với vong linh là một môn học vô cùng quan trọng! Mà loại cảm giác này khác hẳn cảm giác với nguyên tố của ma pháp sư, dù đều cần có tinh thần lực, nhưng đi về hai hướng khác nhau, khoảng cách còn xa xôi hơn giữa hỏa nguyên tố và thủy nguyên tố.

Tuy Mundra đồng ý với Frank để cho Audis trở thành vụ yêu của cậu ta, nhưng không cho rằng đây là việc có thể làm được trong thời gian ngắn, không ngờ trên đời luôn xảy ra những việc ngoài ý muốn.

Không như Mundra điềm tĩnh, Rhodes thất thanh kêu lên: “Người thật sự có thể cảm thấy dao động tinh thần lực của Audis?”

Frank nhắm mắt, qua một lát nói: “Hình như càng lúc càng mãnh liệt.”

“Không thể nào!” Rhodes không thốt nên lời. Nhìn xem mấy tên khốn kiếp gia tộc Charlie đã làm gì, giấu kín một mầm non thiên tài pháp sư vong linh như vậy!

Mundra nhanh chóng dẫn được kinh ngạc: “Không phải cũng có pháp sư vong linh giữa chừng chạy đi làm ma pháp sư thổ hệ sao? Chẳng có gì kỳ quái.”

Rhodes: “...” Chết tiệt, sao gặp chuyện gì thằng này cũng liên hệ tới chuyện kia được nhỉ?!

Mundra nói: “Chờ linh hồn Audis nhập vào thân xác xong, anh ta sẽ là của cậu.”

Anh ta sẽ là của cậu.

Những lời này từ miệng Mundra thốt ra chẳng có ý gì khác, nhưng Frank nghe thấy lại mặt đỏ tai hồng.

116. Chương 116: Bóng Ma Của Thần (sáu)

Rhodes im lặng nhìn nóc lều.

Rõ ràng Hayden không ở đây, Audis vẫn là khối đầu gỗ, tại sao nhiệt độ trong lều lại tăng không ngừng nhỉ?

“Bây giờ tôi có thể...” Frank chân chờ nhìn Audis đang ngâm mình trong thùng gỗ.

Mundra gật gật đầu.

Frank liếc Audis một cái.

Dao động tinh thần lực tuy không mãnh liệt như trước, nhưng không dừng lại.

Xem như đồng ý nhỉ?

Frank yên lặng đến bên thùng gỗ, mang găng tay, vươn tay nhẹ nhàng kéo thân thể trong nước thuốc. Tiếng nước lay động, khiến cho căn lều vốn đã yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi liền có vẻ càng thêm yên tĩnh.

Frank nâng bờ vai hần, nhẹ nhàng tựa thân thể Audis vào phía sau thùng gỗ, sau đó một tay nắm cầm hần, tay kia đè đầu hần, cúi người...

Từ phía góc truyền đến tinh thần lực càng ngày càng mạnh, có muốn xem nhẹ cũng khó.

Đầu Frank còn chưa để sát vào Audis, mặt đã hồng như ráng chiều.

“Có cần hỗ trợ không?” Mundra đột nhiên mở miệng.

Frank ngẩng ra, tay chân càng thêm luống cuống, ngay cả mặt cũng gần như nắm không xong.

Mundra nói: “Ta có thể giúp cậu mở mồm anh ta.”

Rhodes đưa cổ qua, nhìn nhìn hỏi: “Người nhắc môi trên ta kéo môi dưới?”

...

Frank chỉ tưởng tượng tới cảnh như vậy đã thấy đầu đầy hắc tuyến. Cậu lễ phép nhưng kiên định từ chối, sau đó chậm rãi đưa mũi lại gần.

Mắt Mundra và Rhodes lấp lánh nhìn khoảng cách giữa mũi cậu và môi Audis.

Mundra và Rhodes đã hỏi trước sở thích của Frank, biết cậu không thích xanh mượt hay đỏ au gì cả, cho nên trong quá trình ngâm không pha thuốc nhuộm, nhưng không đổi màu không có nghĩa là không độc. Hiện tại toàn thân cao thấp da thịt của Audis đều chứa kịch độc, ngay cả đụng chạm bình thường trên móng tay cũng có thể khiến cho đối phương phát độc bỏ mạng, huống chi là môi với mũi.

Frank cũng rất lo lắng, vừa sợ ở xa không nghĩ thấy rõ ràng, vừa sợ đến gần lỡ chạm phải.

Rhodes ở bên cạnh nhìn một lát, rốt cục nhìn không nổi hỏi: “Người có muốn thử thuốc khử độc không?”

Mundra cau mày: “Dùng Frank thử?” Ngụ ý là, không tán thành.

Rhodes nói: “Đương nhiên ngay từ đầu không cần đặt cược lớn như vậy.”

Từ lúc bọn họ thương lượng Frank đã ngừng lại.

Rhodes lệnh cho xương khô của mình đi tìm một ít vật sống.

Cuối cùng xương khô của hần bắt được hai con giun, một con bọ, một con bướm... trời biết nó quơ được thể nào, cùng một con chuột bắn thiu.

Mundra lấy ra thuốc khử độc, đó là một viên thuốc nhỏ màu vàng, đại khái to ngang ngón út.

Rhodes hỏi: “Người chọn con nào?”

Mundra hỏi ngược lại: “Ông thấy con nào thích hợp?”

...

Không nghi ngờ gì con chuột trúng tuyến.

Con chuột ăn thuốc khử độc bị Rhodes cầm lấy cọ cọ trên người Audis.

Đại khái qua hai ba phút đồng hồ, Rhodes đứng ra, cẩn thận quan sát con chuột bị cọ đến hấp hối: “Thực khỏe mạnh.”

Mundra đưa thuốc cho Frank.

Frank nuốt vào, kích động cởi găng tay, chậm rãi vuốt ve ngũ quan của Audis, sau đó là môi, cuối cùng nhẹ nhàng dán miệng lên.

Nhưng hiển nhiên Audis không thể chủ động phối hợp, hàm trên hàm dưới cắn chặt, không nhúc nhích mặc cho cậu làm đi làm lại.

Rhodes nhìn cậu vờn đầu lưỡi không ngừng liếm răng nanh Audis, tựa hồ muốn mượn nó để cạy mở hàm răng hăn, nhin không được hỏi Mundra: “Theo kinh nghiệm của người, làm vậy có tác dụng không?”

Mundra đáp: “Lần nào Hayden cũng rất phối hợp.”

Rhodes: “...” Tuy đúng là hỏi kinh nghiệm nhưng trả lời quá nhanh nhẩu rồi.

Sau khi cố gắng vài lần không có kết quả, Frank rút cục nghĩ tới dùng tay nâng cằm hỗ trợ, từ gò má hai bên ấn vào, nắm hàm trên hàm dưới, sau đó đưa mạnh đầu lưỡi vào.

Nhìn thấy đôi môi bọn họ dính sát vào nhau, Rhodes gần như muốn vỗ tay ăn mừng. Hăn quay đầu nhìn Mundra mặt không đổi sắc đứng bên cạnh, hỏi: “Chẳng lẽ người không có ý kiến gì sao?” Hỏi xong, Rhodes lại âm thầm khinh bỉ sao mình lại hỏi vấn đề quái gở thế. Đối với cái loại chuyện này thì có thể có ý kiến gì chứ.

Ai biết Mundra thế mà thật sự có. “Thật ra, để người thấy mùi hôi từ phổi, dùng mũi là được rồi. Chẳng liên quan gì đến đầu lưỡi cả.”

Frank đang cố gắng thăm dò phía trước nhất thời cứng đờ người, mặt vốn đã rất hồng nháy mắt biến thành màu tím đỏ. Đầu lưỡi cậu nhanh chóng lui khỏi cổ họng Audis, lúng ta lúng túng nói: “Được, được rồi.”

Rhodes hỏi: “Thế nào?”

Mundra đáp hộ: “Tốt lắm.”

Rhodes lại hỏi: “Sao người biết?”

Mundra trả lời: “Hôn thật lâu.”

Frank quẫn đến mức muốn tìm cái hố nhảy vào, đáng tiếc trước khi làm pháp sư vong linh cậu là ma pháp sư hỏa hệ, chuyện đào hố chỉ có thể nhìn Rhodes mà hâm mộ.

“Cậu ấy, tốt lắm.” Quẫn thì quẫn, Frank vẫn không quên mục đích cuối cùng.

Rhodes hưng phấn hỏi: “Thật sự không có tí mùi nào hở?”

Frank lắc đầu.

Rhodes xoa xoa tay: “Thế có phải nghĩa là chúng ta thành công rồi đúng không?”

Mundra chỉ cái lọ trong góc, “Linh hồn ở đó,” lại chỉ vào thùng gỗ, “Cơ thể ở đây. Vu yêu trong tưởng tượng của ông là vậy?”

...

Tuy nó nói rất đúng sự thật, nhưng sao nghe ngứa tai vậy nhỉ?!

Rhodes thở hắt ra: “Chúng ta tiến hành bước tiếp theo chưa?”

Mundra nghĩ nghĩ: “Chờ một chút. Để thân thể anh ta tiêu hóa nước thần Quang Minh đã.”

Rhodes gật đầu đồng ý. Dù rất sốt ruột muốn nhìn thấy vu yêu chân chính, nhưng lý trí cho hắn biết càng đến thời khắc mấu chốt càng cần cẩn thận điềm tĩnh.

Hai vị pháp sư tiền bối Mundra và Rhodes đã đưa ra ý kiến nhất trí, Frank đương nhiên không có lý do hay lập trường gì mà phản đối.

Có điều tâm tình biến đổi rất rất lớn.

Ngay cả vừa mới học tập ma pháp vong linh không bao lâu, Frank cũng nhận ra lần này hy vọng thành công rất cao, bởi vậy học tập càng thêm hăng say.

Mundra gần đây phải trông nom bên này, không về xe ngựa của mình, chen chúc cùng bọn họ một chỗ.

Hayden vì tạo hình tượng nguyên soái oai hùng cho đại quân, cũng không về xe, mà ngồi trên lưng ngựa để lá cờ Tulip trên đỉnh đầu tung bay.

Ngày đến biên cảnh càng lúc càng gần.

Quân đội sẵn sàng góp sức càng lúc càng nhiều, Hayden càng ngày càng bận rộn, mỗi ngày đều trở về sau khi Mundra đã ngủ say, rồi đi trước khi cậu tỉnh lại. Cho dù vậy, Mundra cũng có thể cảm giác thấy giữa mông mông lung lung sáng tối, có người nhẹ hôn mình, sau đó ôm mình vào lòng.

Cách thành Putra một ngày hành quân, Mundra và Rhodes rốt cục quyết định tiến hành bước cuối cùng luyện chế vu yêu. Không chỉ bởi vì nước thần Quang Minh trong thân thể Audis đã mất hiệu lực, mà còn vì thuật triệu hoán của Frank đã luyện tập thuần thục.

Rhodes đột nhiên nghĩ đến phiền toái mới, “Ngộ nhờ tinh thần lực của Frank không đủ mạnh, Audis bị người ta cướp mất thì làm sao?”

Câu hỏi của hắn lập tức khiến cho hai người trong lều phản ứng kịch liệt.

Một là Audis, hắn dùng tinh thần lực để biểu đạt.

Một là Frank, cậu dùng vẻ mặt lo lắng khiếp sợ để diễn tả. Dù sao cậu mới làm pháp sư vong linh không bao lâu, trong nhận thức của ma pháp sư, đâu có loại chuyện cướp đoạt nguyên tố hay nguyên tố tinh linh này, cho nên không ngờ tới khả năng đó.

Mundra vẫn bình tĩnh trước sau như một, “Cậu ấy là học sinh của ta.”

Rhodes hỏi: “Người chuẩn bị đổi tên cậu ta thành Mundra bé nhỏ sao?”

Frank: “...”

“Cho nên,” Mundra nói tiếp, “Ta không thích người khác làm thế.”

...

Có lẽ hắn nên nghĩ sâu hơn một chút. Nói cách khác, nếu có người ra tay với Frank và Audis, Mundra sẽ can thiệp chẳng?

Rhodes nói: “Người không thể bảo vệ bọn họ cả đời.”

Mundra đáp: “Học sinh của ta sẽ lớn mạnh.” Lời của cậu tràn đầy tự tin.

Trong nháy mắt, Frank chân chân chính chính coi cậu bé nhìn còn nhỏ hơn cậu trước mặt này là thầy của mình, tôn kính thầy tự đáy lòng. Không chỉ bởi vì cậu nhóc có kiến thức uyên bác về ma pháp vong linh, mà còn vì bé mắc căn bệnh chung của đại đa số những ông thầy yêu mến học sinh – bao che khuyết điểm.

Rhodes nói: “Nếu đã không còn vấn đề gì, chúng ta bắt đầu đi.” Ngoài mặt hắn nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong lòng âm thầm đề phòng. Dù sao bên người bọn họ còn có một quân đoàn pháp sư vong linh mới thành

lập, một khi chế tạo vụ yêu thành công, nhất định bọn họ sẽ cảm ứng thấy. Là một pháp sư vong linh, hẳn hiểu rõ sự hấp dẫn của vụ yêu, cho nên có khả năng trước khi đến biên cảnh, bọn họ sẽ phải đối phó với một cuộc nổi loạn.

Nghĩ đến đây, hắn lại hỏi: “Có muốn báo cho nguyên soái Hayden trước không?”

“Báo gì cho ta?” Hayden vén rèm bước tới. Mấy ngày nay hắn không được gần gũi với Mundra, mắt thấy biên cảnh càng ngày càng gần, sau đó cơ hội thân mật nhất định sẽ càng ít, cho nên hôm nay mới vội vàng vàng giải quyết công việc, dành ra chút thời gian muốn cùng Mundra hưởng thụ thế giới hai người, ai biết trở lại lều trại mới phát hiện cậu đang ngồi trong lều của Frank, đành phải tìm đến đây.

Rhodes trình bày lo lắng của mình.

Hayden ngẫm nghĩ: “Ta sẽ lập hai tầng kết giới thủy hệ và đấu khí. Mọi người cứ yên tâm làm đi.” Nếu là trước kia, hẳn nhất định sẽ nói không cần những binh lính vì ham muốn riêng mà ra tay với đồng bạn, nhưng sau khi tiếp xúc với Mundra, hắn đã biết bản tính của pháp sư vong linh chính là coi mình làm trung tâm, quốc gia, kỷ luật gì đó đối với bọn họ có cũng như không, hướng hồ hiện giờ không phải thời điểm sửa trị, chỉ có thể xử lý như vậy.

Mundra giao chú ngữ viết trên giấy và thuốc khử độc cho Frank, “Cậu tới đi.”

Frank giật mình nhìn cậu nhóc.

Mundra nói: “Anh ta là vụ yêu của cậu. Cậu tới đi.” Là thầy giáo, cậu có nghiêm khắc và kiên nhẫn của mình.

Frank nuốt thuốc khử độc, cúi đầu nhìn chú ngữ, đọc từng câu từng chữ cho đến khi khắc sâu nó vào óc, sau đó hít một hơi, đi về góc lều đặt lọ.

Dao động tinh thần của Audis thực bình lặng. Thậm chí cậu có thể tưởng tượng ra vẻ mặt hiện giờ của Audis, nhất định là điềm tĩnh nhìn mình, trong mắt tràn ngập cổ vũ.

Frank hít sâu một hơi, niệm chú ngữ đầu tiên. Lập tức, cậu cảm thấy rõ rệt linh hồn đi từ trong lọ ra.

Tâm tình trong tức khắc kích động đến mức không nói nên lời.

Frank cắn đầu lưỡi, cố nén run rẩy vì hưng phấn và kích động, từng bước dẫn dắt Audis về phía thân xác đã được tự tay cậu chăm chút chỉnh tề chiều hôm nay.

Rốt cục là thành công hay thất bại?

Lúc này là thời khắc mấu chốt nhất, dù bọn họ biết hô hấp không có bất kì ảnh hưởng gì đến vong linh, nhưng Rhodes và Mundra vẫn không tự chủ được mà ngừng hít thở.

Linh hồn quanh quẩn quanh thân thể.

Tim Frank sắp nhảy ra khỏi ***g ngực!

Nếu lần này còn thất bại, cậu sẽ đánh mất chút dũng khí sống sót và hi vọng cuối cùng mất thôi.

May mắn, linh hồn chỉ xoay tròn, rồi nhanh chóng tiến vào cơ thể.

117. Chương 117: Bóng Ma Của Thần (bảy)

Thân thể gầy như que củi ung dung nằm dưới tầm mắt chú ý của mọi người, hồn nhiên không phát hiện người bên cạnh khẩn trương đến mức phát cuồng vì sự trầm mặc của hắn.

Một phút đồng hồ yên lặng trôi qua.

Rhodes nhìn không được mở miệng hỏi: “Cậu ta, có phải đang ngủ không?”

Frank chờ mong nhìn Mundra. Đây là hy vọng cuối cùng của cậu.

Mundra hỏi: “Vu yêu cần ngủ sao?”

Rhodes hỏi ngược lại: “Không cần sao?”

Dù Mundra cho rằng không cần, nhưng nhìn sắc mặt của Frank, cậu không phản bác.

“Cậu ấy cử động.” Hayden đột nhiên nói.

Trong lều ngoại trừ Audis, tất cả ánh mắt đều nhất tề nhìn chăm chăm vào người hấn, sợ bỏ qua chút động tĩnh nào.

Tuy Frank vẫn xem Hayden như thần tượng, không hề nghi ngờ phán đoán của hấn, nhưng sau khi quan sát hồi lâu mà không nhìn thấy bất cứ hy vọng nào, rốt cục hỏi ra miệng, “Chỗ nào?” Từ ngữ vô cùng đơn giản, nhưng vì căng thẳng mà run nhẹ.

Hayden đáp: “Ngón tay.”

Vừa dứt lời, ngón tay Audis liền cực kỳ phối hợp mà giật giật.

Rhodes hỏi: “Có phải cậu ta đang thích ứng lại với cơ thể?”

Mundra gật đầu: “Hấn là vậy.”

Vu yêu vẫn luôn làm trên người sống, chưa ai từng thử dùng thi thể và linh hồn để chế tạo, cho nên có nhiều giai đoạn cần tự lần mò. Audis đã biến thành vong linh trong thời gian dài, nhất thời không có thói quen khống chế thân thể cũng là bình thường.

Frank vui vẻ: “Vây cần thích ứng bao lâu?”

Rhodes và Mundra đều không thể cho đáp án chính xác.

Hayden an ủi: “Ta tin rằng không có ai muốn tỉnh lại hơn chính Audis.”

Frank gật đầu, ngồi xuống giường nhỏ Audis đang nằm, nắm ngón tay của hấn nhẹ nhàng hôn. Nếu như nói, nụ hôn của Audis trước khi hôn mê khiến cậu nhận ra lòng mình, thì khoảng thời gian giây vò đã chậm rãi áp ủ tình cảm của cậu đến mức bản thân không thể tự khống chế. Thời điểm Audis hết lần này đến lần khác cho cậu hy vọng rồi để cậu thất vọng, cậu từng hận hấn. Nếu không có nụ hôn kia, cậu sẽ chỉ thương tâm vì một người bạn, nhưng hiện tại, đau đớn cậu phải chịu đựng lớn hơn so với mất đi bạn bè nhiều nhiều lắm.

“Audis, cậu nhất định phải tỉnh lại.” Frank nhẹ nhàng vuốt ve gò má hấn, ngắm nhìn thân thể, sau đó ấn lên trên trán hấn một nụ hôn, “Cậu còn nợ mình một đáp án, không, cậu nợ mình rất nhiều. Mình muốn cậu tỉnh lại từ từ mà trả.”

Đêm hôm đó, Rhodes không ở lại lều của Frank. Không có ai nhẫn tâm chiếm đoạt thời gian thuộc về hai người bọn họ cả. Hấn chen chúc trong một cái lều quý tộc xa lạ, còn về lý do lựa chọn quý tộc bỏ qua cho pháp sư vong linh thì là, không thể chịu đựng được mùi xác thối trên người vong linh pháp sư.

Hayden không may dị nghị điều này. Theo nhận định của Rhodes, chỉ cần mình không phá đám thể giới hai người của Hayden và Mundra, thẳng cha đó thậm chí còn không thèm để ý mình có chỗ ngủ hay không.

Thời gian của mỗi người đều bằng nhau.

Nhưng cảm giác của mỗi người với thời gian lại khác nhau.

Có vài người cảm thấy đêm quá dài.

Có vài người cảm thấy đêm quá ngắn.

Không nghi ngờ gì Hayden chính là người sau.

Mấy giờ ngán ngủi hoàn toàn không đủ để hấn bày tỏ tình yêu mãnh liệt với Mundra, cho nên để bày tỏ tình yêu được sâu sắc nhất, hấn chỉ có thể không ngừng đòi hỏi, mặc cho Mundra đã mệt đến không thể mở mắt, hấn vẫn không ngừng ôm ấp, vuốt ve, hôn môi cậu.

Đương nhiên, sáng sớm ngày hôm sau bước ra khỏi lều trại, Hayden vẫn là nguyên soái đế quốc thần thái sáng láng. Mundra bị lẫn qua lẫn lại cả đêm mệt rũ rời, nhưng vẫn rất trách nhiệm đến xe ngựa của Frank ngủ gật.

Quân đội tiến về phía trước.

Đi tiếp chính là thành Putra, thành thị gần Sangtu nhất, cũng là vị trí cuối cùng để quân đội nghỉ ngơi chỉnh đốn, đi tiếp nữa chính là chiến trường.

Mặt trời chạy từ đông sang tây một vòng, ban ngày sắp kết thúc.

Đã qua giờ cơm chiều, nhưng Hayden không hạ lệnh nghỉ ngơi. Mỗi người bọn họ đều biết bữa tối hôm nay sẽ do thành chủ thành Putra cung cấp.

Có lẽ sẽ có thịt nướng hoặc hoa quả.

Lính tráng yên lặng ảo tưởng và chờ mong.

Phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa gấp gáp.

Hayden ngồi trên lưng ngựa sắc mặt ngưng trọng.

Người tới ngoại trừ binh lính dò đường, còn có một kỵ sĩ, nhìn từ y phục của gã, chắc là người hầu của quý tộc.

“Gibson đội trưởng đội thân vệ của Gregory Dana đại nhân bá kiến nguyên soái Hayden!” Kỵ sĩ không đợi ngựa chạy tới, liền xoay người nhảy xuống, lão đảo quỳ rạp trước mặt Hayden, “Có người đánh lên thành Putra! Xin nguyên soái phái binh cứu trợ!”

Đánh lên...?

Hayden rung mình, “Lai lịch thế nào? Tổng cộng có bao nhiêu người? Tình trạng hiện nay của thành Putra ra sao?”

Gibson đáp: “Hình như là lính đánh thuê! Đại khái có hai ba ngàn. Bọn họ đột nhiên xuất hiện ở thành Putra, còn châm lửa xung quanh. Gregory đại nhân và thành chủ đã dẫn người trấn áp, nhưng nhân số của đối phương rất lớn. Chúng tôi không thể vây bắt hết.”

Lính đánh thuê mai phục trong thành?

Dù Shamanlier cũng bị tình nghi, nhưng hấn không thu được tin tức đối phương đối chủ soái ở biên cảnh, nói cách khác, hiện tại đóng ở biên cảnh Shamanlier vẫn là công tước Andre. Hấn không tin người này sẽ dùng thủ đoạn ti tiện như vậy, đó là một quân nhân chân chính, kiên trì của ông với nguyên tắc chưa bao giờ phai nhạt theo thời gian.

Cho nên, đáp án vô cùng rõ ràng.

Hấn vẫn xem thường độ vô sỉ của giáo hoàng.

Dù mặt ngoài đường hoàng ưng thuận bao nhiêu, ông ta vẫn dùng những mảnh khóe đen tối đến vả miệng mình. Ý tưởng duy nhất trong đầu Hayden là, giao quân đội cho phó tướng, đích thân dẫn theo một đội thân vệ đến thành Putra cứu viện trước.

Hiện trạng của thành Putra hiển nhiên còn thê thảm hơn miêu tả của Gibson.

Khi bọn họ còn cách thành thị độ mấy chục thước, chợt nghe thấy trong thành vang lên tiếng thét tê tâm phế liệt và tiếng kêu thảm thiết. Ánh lửa trong thành chiếu rọi không trung, gần như khiến người ta tưởng nhầm trên trời treo hai mặt trời.

Hayden dùng phong hệ ma pháp cuốn mình đến đầu tường, chỉ thấy vô số binh dân tụ tập trước cổng thành, lớn tiếng kêu khóc. Binh lính thủ thành không thể không dùng đao uy hiếp họ rời xa cổng thành.

Ở đầu kia đột nhiên có một đoàn mười mấy lính đánh thuê tiến lại – không thể trách Hayden liếc mắt đã nhìn thấy, quần áo bọn họ mặc trên người thật sự quá lồi thối.

Đoàn lính đánh thuê hươ vũ khí nhe răng cười, những người dân thường càng hoảng sợ, liên tục lui về phía cổng, khiến nhóm binh lính vốn đã bị ép chặt gần như dán vào cổng thành.

Hayden lúc này mới phát hiện binh lính trông coi cổng thành thiếu đến thảm thương, chỉ có mười mấy người, trông còn không đồ sộ bằng đội ngũ binh dân.

Tuy nhân số của đoàn lính đánh thuê cũng ít, không khác binh lính nhiều lắm, nhưng thực lực tuyệt đối không ở cùng đẳng cấp. Lính đánh thuê đa số đều trải qua chiến đấu sinh tử tồn vong, còn binh lính thủ thành Putra đại khái đã lâu chưa nhìn thấy máu quân địch.

Đúng lúc đoàn lính đánh thuê giơ cao vũ khí hướng về phía dân thường, một đầu khí vàng rực từ trên trời rơi xuống, nháy mắt giết sạch ba con ngựa cầm đầu, tiếp theo còn có một kết giới thủy hệ mềm mại, như cửa sổ trong suốt ngăn cản cỗ ngựa bắn ra máu tươi.

Nhóm lính đánh thuê phần nộ gào thét.

Hayden đứng trong kết giới giữa bọn họ, rút kiếm, lạnh nhạt cười với đám lính đánh thuê điên cuồng đánh tới: “Hy vọng sinh mệnh của các ngươi không yếu ớt như vậy.”

Hy vọng bọn họ chết chậm một chút đương nhiên không sinh ra từ thương hại của hắn, mà là do trước khi đại quân xuất phát, Rhodes đã dặn đi dặn lại nhất định phải để xác chết tươi mới một chút, gần đây trong tay hắn và Mundra rất túng thiếu, vụ thi kỵ sĩ vong linh gì đó, mặc kệ cấp bậc, cứ bổ sung trước rồi nói sau. Con rối của pháp sư vong linh càng nhiều, sức chiến đấu của quân đội càng mạnh, nhưng Hayden không sẵn lòng để thân thể của binh lính để quốc thành con rối, cho nên chỉ đồng ý dùng kẻ địch.

Đang lúc hắn nắm chắc thời điểm, đánh cho tất cả lính đánh thuê đến hấp hối, cổng thành rốt cục bị Gibson chạy tới gọi mở.

Kết giới triệt hồi, tránh để binh dân vây bên trong xô đẩy bị thương. Nhưng dân thường lần này không vội vã rời khỏi, bọn họ đánh bạo hướng về phía Hayden, “Xin hỏi, ngài có phải nguyên soái Navister đại nhân không?”

Hayden xoay người lại, huy chương Tulip màu vàng trước ngực lóe lên tia sáng rực rỡ giữa ánh lửa.

118. Chương 118: Bóng Ma Của Thần (tám)

Audis nhất định biến thành vụ yêu, chướng ngại vật che giữa y và vị trí gia chủ đã bị gạt bỏ, nhưng Murdoch vẫn chưa tuyên bố y thành người thừa kế, mà lại phái y về thành Putra lần nữa, cái thành hẻo lánh xa cách đế đô này. Chẳng lẽ trong đầu ông ta còn có người khác để chọn sao?

Gregory nhìn khói đen tràn ngập trên đường, cảm thấy tiền đồ cũng giống như con đường phía trước tăm tối khó dò.

Không thể nào.

Y nhất nhất loại trừ những anh em họ hàng còn lại, bọn họ nếu không phải còn nhỏ tuổi thì chính là rất tầm thường, tuyệt đối không thích hợp trọng trách nặng nề gánh vác gia tộc Dana. Trừ mình ra, y không thể nghĩ ra người nào thích hợp hơn. Như vậy, khả năng duy nhất chính là biểu hiện của mình vẫn không phù hợp, cho nên cần rèn luyện thêm?

Chẳng lẽ mấy trò vặt của mình bị phát hiện rồi? Giả bộ mất trí nhớ, không muốn Audis được pháp sư vong linh cứu chữa, cho nên phát sinh xung đột với Dinand thủ hạ Hayden, tạo thành lần mất trí nhớ thứ hai, kéo dài thời gian để quốc cứu viện Hayden.

Kỳ thật mưu kế đó chẳng cao minh chút nào, nhưng cần gì phải cao minh? Chỉ cần không bị tóm đuôi lại có hiệu quả là được. Những người thành công trong lịch sử chẳng phải đều dựa vào ba phần tính kế bảy phần may mắn sao?

Hai thứ này y đã có, nếu không Audis sao lại lặn ra hôn mê, không biến thành vụ yêu không tỉnh lại được? Đúng vậy, y có hết.

Hiện giờ y chỉ cần kiên nhẫn.

Tựa như lần này, y là người đầu tiên phát hiện điều bất thường của quý tộc trong thành. Nếu không phải có y, có lẽ bây giờ thành Putra đã thần không biết quỷ không hay rơi vào tay đối phương.

“Gregory đại nhân?” Thành chủ bị đội thân vệ chạy tới vây quanh bất mãn đứng kêu to giữa đường, nhìn sang Gregory giống như đang ngẩn người.

Gregory quay đầu lại, vẻ mặt không chút mơ màng, “Chuyện gì?”

Dưới ánh nhìn sáng rõ như thế, thành chủ suýt nữa cho rằng hình dáng đồ dẫn mình vừa nhìn thấy là ảo giác. Gã lắc đầu, vứt bỏ những suy đoán râu ria, hấp tấp nói: “Phía nam và phía bắc thành không còn không chế được, ta đã sai nhân thủ đi phía tây. Nghe nói Hayden đại nhân đến rồi.”

“Phía nam phía bắc?” Con người Gregory đột nhiên lóe sáng, trầm giọng, “Không! Lập tức đi phía đông!”

Thành chủ bất mãn im lặng.

Kỳ thật gã nói cho Gregory không phải để hỏi ý kiến của y, mà muốn sai y mang người đi phía tây tiếp ứng. Dù sao, không có Gregory nhắc nhở, thành Putra sẽ lâm vào hoàn cảnh nguy ngập hơn, vì lẽ phép, mình hẳn phải tôn trọng ý nghĩ của y, nhưng mình có tính toán của riêng mình mà.

Trước đại chiến thành Putra lại xuất hiện chuyện trọng đại như vậy, gã khó thoát được tội, để chuộc lỗi cho sai lầm của mình, gã hy vọng có thể lưu lại ấn tượng tốt trước mặt nguyên soái Hayden, dù sao lần này Hayden mang trên người tất cả kỳ vọng của đế quốc, nhất cử nhất động đều bị người khác chú ý, nếu hẳn có thể nói ngọt cho mình, hoàng đế bệ hạ nhất định cũng sẽ nể mặt vài phần.

Gregory nén nụ cười lạnh trong lòng, lạnh nhạt: “Thành chủ mới là linh hồn của thành Putra, việc nghênh đón nguyên soái Hayden chỉ có ngài thích hợp nhất. Ta đi trợ giúp phía đông, nơi đó dù sao cũng kề sát với biên cảnh Sangtu và đế quốc.”

Thành chủ có được địa vị hôm nay, tuyệt đối không phải người ngu ngốc, nghe vậy sắc mặt lập tức trắng bệch: “Biên cảnh có quân đế quốc đóng giữ, Quang Minh thần hội không thể nhanh vậy đã...” Từ biên cảnh đến đây không còn cứ điểm nào khác, nếu Quang Minh thần hội thật sự đánh bại quân tiền trạm Dinand suất lĩnh và quân đóng giữ, vậy sẽ không còn gì ngăn cản đưa quân vào thành!

Gregory cắt ngang suy nghĩ của gã, “Xin cho ta một đội kỵ binh.” Y biết thành chủ ngày thường vẫn trộm nuôi hai đội kỵ binh do lo lắng vị trí địa lý đặc biệt của thành Putra.

Thành chủ khê cần môi: “Ta và cậu cùng đi!” So với nghênh đón Hayden, bảo vệ thành Putra mới là quan trọng.

Gregory không lên tiếng, xoay người ngồi trên ngựa thân vệ dắt tới, phi nhanh về phía đông thành. Đoàn lính đánh thuê kia rõ ràng bị người sai bảo ẩn núp trong thành lâu ngày, tuyệt đối không chỉ đơn giản để gây nhiễu loạn trị an thành Putra. Nếu Hayden đã vào thành, vậy không cần lo lắng quyền không chế thành Putra nữa, lo lắng duy nhất chính là cổng thành. Nếu đúng như y nghĩ, đây chính là cơ hội tốt nhất chứng minh mình đủ tư cách là người thừa kế Dana!

Quân đoàn Tulip theo Hayden vào sinh ra tử, thân kinh bách chiến, là quân đoàn mạnh mẽ nhất đế quốc. Đối với địa hình giao thông hoàn toàn xa lạ của thành Putra, vẫn ngay ngắn trật tự tổ chức chiến đấu trên đường phố, tiến hành vây hãm chặn đường nhóm lính đánh thuê phân tán.

Các pháp sư vong linh gấp gáp nhất, một đường giống như thu gặt rơm rạ mà bỏ xác lính đánh thuê vào túi không gian. Có mấy người pháp sư vong linh thậm chí tìm ngay địa phương yên tĩnh để bắt đầu luyện chế vong linh kỵ sĩ.

Rhodes thu vài cái xong, đuổi theo Mundra đang ngồi trong ngực vu thi toàn tâm toàn ý đi theo Hayden phía trước, nghi hoặc hỏi: “Sao ngươi không thu?”

Mundra đáp: “Chất lượng không tốt.”

Rhodes nói: “Có còn hơn không.”

Mundra hỏi: “Ông thu rồi à?”

“Của ta là của ta!” Rhodes gầm nhẹ.

Mundra vừa lòng gật đầu: “Thế thì lấy được rồi.”

“...” Nhất định là hắn nuông chiều nó quá, khiến cho nó trở nên ngang ngược như vậy!

Phía trước đột nhiên sáng lên mấy tia sáng vàng rực, khiến thành Putra sắp chìm vào bóng đêm bỗng sáng rõ như ban ngày.

Thân thể Rhodes run rẩy: “Quang Minh thần hội.”

Mundra nhú nhú mày, thúc giục vu thi ôm cậu ra sức chạy về phía trước.

Ảnh hưởng của Quang Minh thần lực với cậu rất nhỏ, nhưng đối với các pháp sư vong linh khác lại là thiên địch. Khi ánh sáng xuất hiện, các pháp sư vong linh đang ra sức chạy về phía trước liền tới tấp dồn về phía sau. Ngay cả Rhodes cũng do dự một lát mới đuổi theo.

Trì hoãn trong giây lát, bóng dáng Mundra đã bé đến mức không nhìn thấy, mà trước mặt hắn đột nhiên lao ra rất nhiều ma pháp sư và chiến sĩ ăn mặc đủ loại kiểu dáng –

Đoàn lính đánh thuê.

Tình thế của thành Putra khá bất ổn, điểm này Hayden đã biết trước khi vào thành, ban đầu Gibson nói hai ba ngàn hắn còn cho là phóng đại, dù sao sắp xếp hai ba ngàn người mai phục trong thành không phải dễ dàng chút nào, Gibson nói như vậy chỉ sợ là cố ý thổi phồng để hắn nhanh chóng đến trợ giúp. Nhưng sau khi vào thành hắn mới biết, Gibson không hề phóng đại tí nào.

Thành Putra thật sự ẩn giấu từng ấy lính đánh thuê!

Một mình Quang Minh thần hội hoặc những quốc gia khác tuyệt đối không thể làm được điều này. Trong thành có nội ứng, hơn nữa không chỉ mai phục một hai ngày. Nếu mục đích của đối phương là cướp lấy thành Putra, hoàn toàn có thể sớm ra tay, tại sao lại chờ đại quân sắp đến mới hành động? Như vậy không phải càng khó đoạt thành hơn sao?

Hay là, bọn họ còn có kế hoạch nào khác?

Là kế hoạch gì?

Trong đầu hắn hiện lên cùng một suy nghĩ với Gregory.

Dù xuất phát từ tín nhiệm của hắn với Dinand, hắn không cho là Quang Minh thần hội có thể công phá phòng tuyến của đế quốc trong thời gian ngắn ngủi như vậy, nhưng hắn vẫn cẩn thận lựa chọn nhắm về phía đông, trấn thủ cổng thành.

Sự thật chứng minh, phán đoán của hắn và Gregory biến thành hiện thực.

Khi Gregory suất lĩnh đội thân vệ và kỵ binh của thành chủ một đường chém giết đến phía đông thành, vừa lúc vang lên tiếng gõ phá cổng.

Ở đằng trước –

Đột nhiên quang mang vạn trượng.

Các tư tể Quang Minh thần hội lướt qua tường thành vọt vào.

Sắc mặt thành chủ đang đứng trong đám thân binh bảo vệ nhất thời trắng bệch!

Cùng lúc đó, trong Quang Minh thần hội cũng tồn tại một nguy cơ nghiêm trọng.

Soffila phẫn nộ nhìn Goblyde, “Ta vô cùng chán ghét thái độ hiện tại của ngươi, vô cùng chán ghét! Ta biết ngươi bất mãn ta đề xuất kế hoạch đánh lên, nhưng mà kỳ sĩ vĩ đại ơi, đây là chiến tranh! Chẳng lẽ ngươi cho rằng mỗi lần trước khi đánh nhau, Hayden sẽ hỏi ‘bạn thân mến, hôm nay ngươi có muốn đánh một trận hay không’ à? Ngươi quá ngây thơ rồi!”

Goblyde lạnh mặt không nói chuyện.

Soffila tiếp tục gầm gừ: “Đám ngu ngốc trong thành Putra kia, rõ ràng ta đã bảo bọn chúng sau khi đại quân của Hayden tiến vào mới được hành động, không ngờ bọn chúng lại để cho người ta phát hiện trước, còn sợ chết mà lập tức động chân động tay, hại chúng ta phải điều chỉnh toàn bộ kế hoạch! Trung thành, đây chính là trung thành với nữ thần mà bọn chúng luôn miệng nói đấy!”

Goblyde vẫn im lặng ngồi trên lưng ngựa.

Soffila tức đến mức muốn chửi bậy. Gã nhìn chăm chăm sườn mặt lạnh lùng kia, trầm giọng hỏi: “Chẳng lẽ ngươi thật sự định mở mắt trừng trừng thờ ơ nhìn đồng bạn chịu chết sao? Đừng quên, chúng ta vừa tận lực lướt qua biên cảnh, một khi quân đóng giữ của đế quốc trở về, chúng ta sẽ hai mặt thụ địch!”

Goblyde rốt cục mở miệng, “Không ai bắt ông làm như vậy.”

“Nhưng đây là cách duy nhất hoàn thành nhiệm vụ giáo hoàng giao cho!” Soffila đau đầu dè dặt, “Giáo hoàng chỉ muốn phô trương thanh thế, không định đánh chiếm toàn bộ Kanding đế quốc! Hiện nay chúng ta chưa có binh lực hùng hậu như vậy. Cho nên nhiệm vụ của chúng ta là phải chiếm được một tòa thành thị, sau đó thiết lập Quang Minh thần trận, khiến cho bọn họ ném chuột sợ vỡ đồ, cuối cùng triển khai đàm phán dưới tình huống đã chiếm ưu thế. Hiện giờ chúng ta chỉ còn thiếu một bước là thành công, ngươi rốt cục đang chờ cái gì?”

Tay nắm kiếm của Goblyde hơi hơi siết chặt, “Đội trưởng sẽ không vui.”

“Vậy cũng phải chờ hần trở về mới rõ!” Nhắc đến Kleist, mày Soffila càng nhăn tợn, “Ai biết hần đang chết ở chỗ nào chứ!”

Goblyde quay đầu, ánh mắt tràn đầy tức giận, “Đội trưởng sẽ không chết.”

Mình rốt cuộc phải chịu đựng thăng cha cố chấp này bao lâu nữa đây?!

Trong đầu Soffila căm tức nghĩ, ngoài miệng nói có lệ: “Được rồi, ta cũng không nghĩ hần yếu ớt như vậy. Nhưng để tránh cho đoàn trưởng đại nhân vĩ đại sau khi trở về không còn nhà ở, phó đoàn trưởng đại nhân, mời ra tay đi.”

Goblyde cúi đầu nhìn chuôi kiếm, lạnh lẽo thở dài.

119. Chương 119: Bóng Ma Của Thần (chín)

Cổng thành run rẩy dưới va chạm của gỗ công thành.

Nhóm binh lính Sangtu mặc quần áo Quang Minh thần hội cung cấp, đội nón giáp mang tiêu ký Quang Minh thần hội, đi giày da kém chất lượng, gờ cao giáo dài hai thước sáu, liều mạng hò hét.

Các tư tể Quang Minh thần hội sau khi tiến vào trong thành, cũng không vội xâm nhập, mà từ trên cao nhìn xuống binh lính thành Putra đang cố thủ cổng thành.

Các tư tể một bên niệm chú ngữ dùng thần lực liên hợp thành vòng sáng thần thánh, duy trì hình tượng cao cao tại thượng không thể lay chuyển của Quang Minh thần hội, một bên vung pháp trượng tấn công những đứa con của Mộng đại lục từng được nữ thần Quang Minh chiếu cố.

“Chiến đấu vì nữ thần!”

Miệng bọn họ còn linh hoạt hơn tưởng tượng, cứ giữa khoảng cách hai lần ngâm xướng lại rống to một câu.

“Chiến đấu bảo vệ đế quốc!” Gregory hươu trường kiếm, bổ mạnh một đạo đấu khí ra không trung!

Đấu khí phá không, vẽ nên một vệt màu bạc cong cong!

Dù màu sắc của nó không chói mắt, dù nó quá mức nhỏ bé giữa ánh vàng đầy trời, dù độ cong của nó chỉ có thể tấn công được ba tư tể, nhưng khi nó đụng vào vòng sáng thần thánh tập hợp từ từng ánh vàng kia, vòng sáng thần thánh bị lay động.

Thành chủ cũng biết đã đến lúc nguy cấp sinh tử tồn vong. Gã ra sức phụ giúp thân binh bảo vệ bên người, hô lớn: “Thề sống chết giữ thành Putra!”

“Thề sống chết giữ thành Putra!”

Không biết có phải cảnh tượng vòng sáng thần thánh bị lay động đã đánh nát hình tượng bất bại của Quang Minh thần hội trong cảm nhận của binh lính, hay là do hò hét của Gregory và thành chủ đã khơi dậy sĩ khí, quân lính vừa bị đánh lui lập tức xông lên, dùng thân thể chặn cánh cổng đang bị gõ công thành xô vào.

Là người có sức chiến đấu mạnh mẽ nhất trong tất cả những người của đế quốc ở đây, Gregory rất rõ ràng trách nhiệm mình phải gánh vác, không chỉ phải bảo vệ cổng thành trước khi Hayden đến trợ giúp, càng phải tạo ra lòng tin và ý chí chiến đấu cho mọi người.

Y khoa kiếm, nhẹ nhàng né công kích của các tư tể, nhanh vọt tới cửa dưới chân tư tể.

Bởi vì có liên quan đến vòng sáng thần thánh, tất cả tư tể như bị cắt vào một cái rương, bọn họ giúp đỡ nhau, chi viện nhau, giống như tấm sắt không thể suy suyển, nhưng vì thần lực dính liền mà khó hành động một mình. Cho dù nhìn thấy Gregory đứng dưới chân, bọn họ cũng không thể thoát khỏi quần thể để công kích y.

Nhưng bọn họ rất nhanh đã nghĩ ra biện pháp.

Hai tư tể bay ra khỏi vòng sáng thần thánh, mạo hiểm phi xuống dưới, một người tấn công thành chủ, một người đối phó với Gregory. Bọn họ nhìn ra, hai người này chính là lãnh tụ tinh thần của phe thủ thành. Chỉ cần đánh bại bọn họ, quân lính còn lại tự động tan rã.

Oanh một tiếng.

Cổng thành bị phá mở.

Binh lính đứng sau cổng thành bị bắn ra.

Gregory đưa tay tiếp được hai người lính để sang một bên, lập tức, một thanh gỗ to tròn chui qua khe hở cổng thành, đâm thẳng vào y!

Thanh gỗ to đến ba người ôm mới xuể.

Gregory giơ kiếm, hung hăng bổ xuống thanh gỗ.

Đấu khí từ mũi kiếm bắn ra, gọn gàng lưu loát xuyên thấu thanh gỗ, chém thanh gỗ to thành hai nửa. Một nửa thanh gỗ sau khi bị chém, dư lực còn chưa hết, nặng nề đè xuống binh lính Sangtu đang ôm nó.

Nhất thời vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Binh lính thủ thành cao hứng hét lớn một tiếng, cầm vũ khí nghênh đón binh lính Sangtu xông vào.

Sau khi cổng thành phía đông mở ra, cuộc chiến giữa phe công thành và phe thủ thành chính thức bắt đầu.

Tuy Quang Minh thần lực có thể chữa trị thân thể khôi phục khỏe mạnh, nhưng các tư tể cũng có thể dùng nó làm vũ khí tấn công, ví như như thiêu cháy.

Gregory vì bảo vệ cho cổng thành ủng hộ sĩ khí chém đôi thanh gỗ, sau lưng bị tư tể đánh lén, cảm giác nóng bỏng này hoàn toàn khác ma pháp hỏa hệ, từ ngoài da xộc thẳng vào nội tạng, nếu không phải có đấu khí hộ thể, chỉ sợ y đã bỏ mình hy sinh.

Tư tể đánh trúng một kích, lập tức liên tục phóng ra mấy quang cầu thừa thắng xông lên.

Đội thân vệ của Gregory vừa bị phá đi giữ cổng thành, hiện tại y chỉ có thể dựa vào chính mình.

Quang cầu lóe lên giữa không trung, mỗi viên như một mặt trời thu nhỏ. Nhưng chúng chẳng những không có độ ấm chiếu rọi vạn vật của mặt trời, mà còn không có cả màu sắc ấm áp, chỉ có màu trắng lạnh lẽo như tuyết giá.

Gregory cố nén đau đớn cuộn cuộn trong ngực, thân thủ linh hoạt tránh khỏi quang cầu thứ nhất, sau đó ngón tay trên thân kiếm nhẹ nhàng bắn ra, nương vào lực đàn hồi đánh quả cầu thứ hai về binh lính Sangtu phía sau.

Quả thứ ba, quả thứ tư...

Tiếng kêu thảm thiết của binh lính Sangtu liên tục vang lên. Tư tế ngược lại thành đao phủ giết hại binh lính đồng minh.

Tình hình nguy hiểm bên Gregory thoáng giảm bớt.

Thành chủ bên kia sắp chống đỡ hết nổi.

Gã hiện tại vạn phần hối hận đã đồng ý đưa kỵ sĩ đoàn cho Gregory, nếu không phải thế, hiện giờ gã đã có thể chạy trốn. Dưới bóng ma tử vong, ý nghĩ của gã không phải là làm thế nào bảo vệ được thành Putra, mà là làm thế nào bảo vệ tính mạng mình.

Gregory vừa chiến đấu vừa quan sát tình hình của gã. Gã gần như đã vào tuyệt cảnh, bên người nằm một đồng xác chết, tất cả đều là kỵ sĩ và thân vệ của gã. Bóng dáng tư tế vừa cao lớn vừa rắn chắc, tựa như một đỉnh núi không thể với tới, thông thả áp sát thành chủ.

Đội thân vệ của Gregory đã trở về, hiện tại y đã có cơ hội đột phá phòng tuyến tư tế, tiến đến trợ giúp. Nhưng y không làm vậy.

Tòa thành này là đất phong của gia tộc Dana.

Mỗi khi thành chủ chết, y chính là người kế nhiệm thành Putra.

Nếu trận thủ thành này để quốc chiến thắng, y chính là công thần lớn nhất, chính y đã phát hiện âm mưu của quý tộc trong thành, chính y là người đầu tiên dẫn quân trợ giúp phía đông thành, chính y tử thủ cố gắng thành.

Nếu trận này để quốc thua...

Tin rằng sẽ không có ai nghĩ đây là sai lầm của một người không có thực quyền.

Tư tế kia giờ lên pháp trượng.

Tiếng ngâm xướng tử vong vang lên trong cổ họng hắn.

Thành chủ mở to hai mắt, gắt gao nhìn miệng hắn, trong mắt có sợ hãi có phần nộ, còn có không cam lòng...

Pháp trượng hạ xuống.

Dưới ánh sáng quang cầu mặt thành chủ càng lúc càng trắng, càng lúc càng trắng...

“Bảo thù cho thành chủ!”

Gregory hô to.

Nhưng ở một sát na kia, một đạo đầu khí đánh bật quang cầu, bay ngược về hướng Gregory.

Toàn thân thành chủ nhũn ra, vô lực té trên mặt đất, ngực phập phồng kịch liệt, dường như chưa hồi phục tinh thần sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết.

Gregory nghiêng người né tránh, đồng tử hơi co rút.

Người kia xuất hiện không sớm không muộn.

Hayden Navister.

“Chiến đấu vì đế quốc!”

“Chiến đấu vì thành Putra!”

“Chiến đấu vì Tulip Navister!”

Đội thân vệ phía sau Hayden hô lớn.

Giọng nói của bọn họ nhất tề vang dội, giống như đang bị lá cây che mắt trong rừng rậm bỗng được ánh dương rực rỡ chiếu vào, khiến cho binh lính đế quốc đang hoảng loạn vì tiếng la của Gregory lập tức tỉnh lại.

Cờ xí Tulip tuy chưa tung bay, nhưng mái tóc vàng sáng ngời chói mắt của Hayden càng có thể kích phát hùng tâm của bọn họ hơn cờ xí.

“Chiến đấu! Chiến đấu!”

Binh lính hô to khẩu hiệu, chẳng sợ sinh tử lao về phía cổng thành.

Sắc mặt Hayden đột nhiên biến đổi, “Phóng tín hiệu đỏ.”

Tín hiệu đỏ chính là điệu múa rắn lửa do ma pháp sư hỏa hệ trong đội thân vệ của Hayden phát minh.

Một đoàn ánh lửa vắn vẹo giữa không trung, xinh đẹp lác lác, giống như rắn đang nhảy múa.

Hayden dễ dàng phá tan phòng ngự do hai đại tư tế phối hợp, đi vào bên cổng, vươn tay đỡ lấy, đóng mạnh cổng.

Nhưng không còn kịp rồi.

Goblyde cầm đầu đoàn kỵ sĩ thần thánh rút cục ra tay!

“Vinh quang của nữ thần chiếu rọi từng ngõ ngách Mộng đại lục!”

Vừa nhìn thấy kỵ sĩ đoàn thần thánh, tiểu đội trưởng đoàn tư tế Meron lập tức thoát khỏi vòng sáng, tay vung đũa phép, chỉ về phương tây phía xa, “Tiến công! Xua tan vong linh tà ác ở Kanding đế quốc, để vinh quang của nữ thần chiếu đến mỗi con dân của Mộng đại lục!”

“Tiến công!”

Sức chiến đấu và tấn công của kỵ sĩ đoàn thần thánh hiển nhiên không thể đánh đồng với binh lính Sangtu. Dù ý chí chiến đấu của binh lính thủ thành đã hoàn toàn bị kích phát sau khi Hayden đến, nhưng trước mặt kỵ sĩ đoàn thần thánh, vẫn không có sức chống cự.

Mundra ngồi trong ngực vu thi, một bên chỉ huy xương khô giải quyết lính đánh thuê giữa chừng chạy đến, một bên quan sát thực lực lính đánh thuê, ngầm nghĩ có nên tạm thời xếp bọn họ vào đám con rối của mình không.

Lính đánh thuê dễ dàng bị xương khô đánh bại không phải nguyên liệu tốt, nhưng lính đánh thuê không bị đánh thì dù tốt cũng không thể biến thành nguyên liệu.

Cậu hơi do dự, rồi dùng tinh thần lực thu thập cả đám lính đánh thuê lên, để chúng bảo vệ bốn phía quanh mình như một đội thân vệ, một đường oai phong hùng dũng khí phách hiên ngang nhắm về phía đông.

Kỳ thật con rối không được nước thuốc che chở mà trực tiếp sử dụng thì chu kỳ sẽ rất ngắn. May mắn lính đánh thuê này nợ Mundra vốn nhìn không vào mắt, tuyệt không cảm thấy đau lòng, nhìn bọn họ dưới sự chỉ huy của mình cùng các xương khô khác tấn công lính đánh thuê còn sống, cậu thậm chí còn lộ ra vẻ mặt vừa lòng.

“Pháp sư vong linh! Nó là pháp sư vong linh tà ác!”

Lính đánh thuê còn sống nhìn thấy thi thể đồng bạn tấn công mình, tinh thần trở nên bất thường.

“Giết nó! Thiêu chết nó!”

Bọn họ điên cuồng gào thét, vung đao và ma pháp tấn công cậu.

Vu thi ôm Mundra lập tức thi triển thủy hệ kết giới, ngăn cản tất cả công kích đánh vào Mundra.

Mundra nhìn kết giới trong suốt, hơi hơi ngẩn ra.

“Cũng là thủy hệ...”

Ánh sáng phía đông càng lúc càng chói lọi, cũng dần dần di động về phía mặt trời.

“Quang Minh thần hội đến rồi! Mọi người kiên trì!” Lính đánh thuê từng sợ hãi thân phận pháp sư vong linh của Mundra giống như diên rôi, bắt đầu lần sóng tấn công mãnh liệt lần thứ hai.

Mây Mundra đột nhiên cau lại.

Vu thi ôm cậu tuân theo ý nguyện, xoay người về phía sau.

“Nó muốn bỏ chạy! Không cho nó chạy!”

Nhóm lính đánh thuê hoàn toàn kích động.

Nhưng Mundra không có chạy. Cậu nhìn về hướng –

Hướng Audis và Frank.

Trong xe ngựa, lông mi Audis run lên, chậm rãi mở mắt.

120. Chương 120: Bóng Ma Của Thần (mười)

Ánh mắt đầu tiên của hắn nhìn đến Frank đang ngủ gật bên cạnh.

Tóc tai rối bù, khuôn mặt mỗi mặt. Cho dù đang ngủ, mày cậu cũng nhăn chặt, khóe miệng bĩu lên cau có, toàn thân cao thấp đều tản ra hơi thở lo âu.

Lâu lắm rồi chưa từng nhìn gần như vậy.

Lúc ở trong lọ, hắn chỉ có thể bị động đứng sau lưng đối phương. Frank rất bận, trừ ăn uống ngủ nghỉ, toàn bộ thời gian cậu đều cắm cúi học tập.

Audis chưa từng thấy cậu học tập nghiêm túc như vậy, nghiêm túc hơn cả mình năm đó.

Ngẫu nhiên, Frank cũng sẽ tranh thủ lúc rảnh rồi ngồi phát ngốc. Thường thường là học một chút rồi cười rộ lên, lúc đầu, hắn không biết Frank đang cười cái gì, nhưng sau đó hắn nghĩ mình đoán ra được. Bởi vì mỗi lần Frank cười xong sẽ nhìn về phía cái lọ hoặc thân thể mình, khi đó ý cười sẽ hóa thành đau thương và lo lắng nồng đậm không thể che giấu.

Chúng ta sẽ có tương lai.

Vô số lần hắn đứng trong lọ muốn kiên định hết lớn như vậy cho cậu ấy biết, nhưng vô số lần ấy hắn chỉ có thể yên lặng hò hét dưới đáy lòng.

Mà lần này, rốt cục hắn có thể nói ra.

“Chúng ta sẽ có... tương lai.”

Đây là lần đầu tiên hắn mở miệng kể từ lúc trở lại thân thể, giọng nói khô khốc, mang theo khẩu âm mới lạ kỳ quái, nhưng mỗi một từ đều nói rất chậm, như muốn dùng hết sức mạnh toàn thân đến hứa hẹn cả đời. Hắn vươn tay, muốn xoa mái tóc mềm mại trơn bóng trong trí nhớ, nhưng bàn tay vừa vươn ra một nửa, liền ngừng lại.

Khoảng cách ba bốn cm ngắn ngủi kia, như khoảng cách giữa trong lọ và Frank – khao khát tiến về trước, nhưng nửa bước cũng khó dời.

Frank giật giật.

Audis nhanh chóng rút tay về.

Frank đột nhiên cảm ứng được gì đó, mở to mắt ngẩng đầu.

Audis lẳng lặng nhìn cậu, ánh mắt thâm trầm.

“Cậu tỉnh?” Frank ngơ ngác hỏi.

Audis gật đầu.

Frank giống như muốn xác định sự hiện hữu của hắn, chậm rãi giơ tay lên.

Audis bình tĩnh nói: “Mang găng tay vào đã.”

Tay Frank cứng đờ, chậm rãi lùi về, nuốt vào một viên thuốc khử độc, sau đó lần nữa vươn tay vuốt ve khuôn mặt hắn.

Audis theo bản năng né tránh, lại bị đối phương nắm lấy.

“Cậu còn thiếu mình một đáp án.” Frank nói.

Mắt Audis gọn sáng, ánh mắt lưỡng lự, chậm rãi hướng về phía cửa xe.

Frank nhẹ nhàng thở dài, đang muốn nói câu gì, chợt nghe thấy tiếng vó ngựa bên ngoài thay đổi, dừng một chút, sau đó phi kịch liệt. Cậu gõ vách xe, “Xảy ra chuyện gì?”

Lính đánh xe trầm giọng: “Nguyên soái phát tín hiệu tiến công! Chúng ta đang đến đó với tốc độ nhanh nhất!”

Frank lo lắng mở cửa, lại bị tay Audis nắm về. “Mình đi!”

Thành Putra hoàn toàn lâm vào hỗn loạn.

Thành chủ tìm được đường sống trong chỗ chết, được đội thân vệ của Hayden bảo hộ lui về sau.

Hayden và Gregory cùng cản đằng sau, ngăn kỵ sĩ đoàn thần thánh đi tới! Nhưng số lượng đối phương quá lớn, Hayden không ngờ đối phương có thể thần không biết quỷ không hay phá ra nhiều kỵ sĩ thần thánh và tư tể đến tấn công thành Putra như vậy.

Chẳng lẽ biên cảnh đã bị chiếm đóng.

Hắn nhanh chóng phủ định ý nghĩ này. Nếu biên cảnh thật sự bị chiếm đóng, không thể nào một chút tiếng gió cũng không truyền lại. Hắn tin tưởng năng lực thống soái của Dinand, đối phương không thể lạng yên không tiếng động diệt toàn quân bọn họ.

Như vậy, Quang Minh thần hội chính là lách qua biên cảnh đánh lên thành Putra?

Đây thật sự là một quyết định mạo hiểm. Một khi đánh lên không thành, quân đội biên cảnh trở về, Quang Minh thần hội sẽ rơi vào tình trạng hai mặt giáp công. Việc mạo hiểm như vậy không giống như chuyện vị giáo hoàng thích chiếm lợi thế của Quang Minh thần hội sẽ làm.

Chẳng lẽ Quang Minh thần hội gặp phải cảnh khốn cùng nào đó, khiến cho giáo hoàng không thể đánh nhanh thắng nhanh?

Bao nhiêu suy nghĩ như vậy chợt lóe qua đầu Hayden, hắn quyết định thật nhanh gọi thân tín tới, “Lấy danh nghĩa của ta và thành chủ ra lệnh cho các quý tộc phái đội hộ vệ cá nhân đi bảo vệ dân trong thành tạm thời rút lui. Nếu như từ chối hoặc phản kháng,” giọng của hắn lạnh đi, “Giết luôn tại chỗ.”

Mặc kệ Quang Minh thần hội có âm mưu tính toán gì, trước hết hắn phải bỏ được bất an trong thành đã.

Theo như phán đoán trước đó của hắn, lính đánh thuê tuyệt đối không phải đột nhiên xông tới, nhất định là giấu trước ở trong thành. Chứa chấp nhiều lính đánh thuê như thế không phải chuyện một người có thể làm được, cũng không phải chuyện bình dân có thể làm được, cho nên khẳng định là, trong thành có quý tộc nội gián. Xem quần áo và khẩu âm của lính đánh thuê, không phải người đế quốc, nói cách khác, những quý tộc không dám công bố rõ ràng về đội hộ vệ riêng của mình chính là kẻ đã bán đứng đế quốc. Đây là sáng suốt, bởi vì kỵ sĩ không chỉ phải trung thành với chủ nhân, mà quan trọng hơn phải trung thành với

đất nước, ma pháp sư lại không có thiện cảm gì với Quang Minh thần hội, có bọn họ tham dự, sự tình tám chín phần mười sẽ bại lộ, cho nên các quý tộc mới không thể không mời lính đánh thuê nơi khác đến hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng đó cũng là cơ hội của hắn. Diệt trừ quý tộc, thu về xác chết đội hộ vệ của họ, lợi dụng ưu thế quen thuộc địa hình của chúng để đối phó với lính đánh thuê, quân đoàn Tulip có thể rảnh tay toàn lực đối phó Quang Minh thần hội.

Ánh vàng bao trùm mặt đất.

Gần trăm tư tế đứng giữa không trung, miệng đọc từng chữ, tay giơ thần tượng, giống như nắm ánh sáng trong tay.

Dùng ánh sáng để tô đậm bầu không khí thần thánh, đây là thủ đoạn bọn họ quen dùng nhất.

Hayden lấy pháp tượng tạo ra một tầng sương mờ.

Sương mù ướt át như người tình rơi nước mắt trên không trung, triền miên, ai oán, che khuất tầm mắt.

Đấu khí của Goblyde bá đạo phá vỡ màn sương, xuyên qua cơ thể hai thân vệ, nhắm thẳng vào Hayden.

Hayden dùng kiếm ngăn cản, thân thể mượn lực lui về sau.

“Nữ thần phù hộ thành Putra!”

Lần thứ hai tư tế Quang Minh thần hội giơ pháp tượng, cao giọng ngâm xướng.

Tiếng ngâm du dương dễ nghe, giống như tiếng trời, áp chế hết mọi tạp âm lộn xộn trong thành.

“Nữ thần Quang Minh phù hộ!” Trong thành vang lên tiếng phụ họa bén nhọn, lập tức bị bao phủ bởi tiếng sát phạt.

“Đế quốc phù hộ!”

Tiếng hô càng vang dội từ phía tây truyền đến.

Nơi đó ánh lửa chiếu rọi không trung, chia bầu trời thành Putra thành hai nửa màu vàng và màu cam. Hỏa nguyên tố điên cuồng ngưng tụ, biến ảo thành vô số ngọn lửa dài nhỏ, như rong bèo múa loạn, như sợi tóc hỗn độn, phóng nhanh về phía các tư tế.

Ánh vàng nháy mắt nở to.

Ngọn lửa bị chặn ngoài ánh sáng vàng, vặn vẹo thân hình giống như con rắn, sau đó chậm rãi hòa tan, ngưng tụ thành một tấm khiên lửa, chậm chậm lan tràn bốn phía, tạo ra một bức tường nóng bỏng, từ trên cao áp xuống các tư tế.

Đứng ở thành Putra, nhìn không thấy không trung, chỉ có lửa và ánh vàng giằng co lẫn nhau.

Ma pháp sư thổ hệ và thủy hệ tiến theo đường bộ đến.

Ma pháp sư thủy hệ kiến tạo kết giới, ngăn cản kỵ sĩ đoàn thần thánh tiến bước.

Ma pháp sư thổ hệ một bên nâng cao mặt đất bằng phẳng để có thể nhìn từ trên xuống thấy rõ tình hình quân địch, một bên niệm chú ngữ, tùy ý khống chế nơi đặt chân của đối phương, khiến cho bọn họ giống như bọ chết, không ngừng nhảy tới nhảy lui giữa hố đất sườn dốc gập ghềnh.

Goblyde biết ma pháp sư thổ hệ không thể sử dụng phong hệ ma pháp như ma pháp sư hỏa hệ và thủy hệ, năng lực di động rất yếu, cho nên phân binh làm ba đường, bộ phận chủ lực ở tại chỗ kiềm chế đại đa số ma pháp sư thủy hệ và Hayden, hai bộ phận khác một trái một phải lách qua kết giới, tiến công về phía trước.

Trong bốn hệ ma pháp nguyên tố, ma pháp hỏa hệ có lực công kích mạnh nhất, cho nên trong quân đội Hayden có nhiều nhất ma pháp sư hỏa hệ, thủy hệ thứ hai, ma pháp sư thổ hệ tổng cộng có bảy tám người, bọn họ nhìn thấy kỵ sĩ đoàn thần thánh phân ra hai đạo nhân mã, lập tức nhìn về phía Hayden.

Hayden phân mười ma pháp sư thủy hệ và hai mươi kỵ sĩ ngăn cản bên trái, về phần bên phải, hắn muốn dùng phong hệ ma pháp đưa ma pháp sư thổ hệ qua, xây một bức tường cao ngất không thể leo tới, bỗng nhìn thấy một quân đội thân thể cứng ngắc nhưng khí thế rào rạt xuất hiện.

Quân đội này vừa nhìn đã biết là không chính quy.

Đủ loại kiểu dáng quần áo, đứng thành hàng không có quy tắc gì, còn có chỉ huy kỳ quái.

Nhìn thấy quan chỉ huy, khoe miệng Hayden không kìm nổi nhếch lên.

Quan chỉ huy hình như cảm nhận thấy ánh mắt chăm chú, quay đầu nhìn hắn, sau đó đưa tay, ra hiệu cho quân đội ngừng đi tiếp, lẳng lặng nhìn Hayden, vẻ mặt nghiêm túc như binh lính chờ đợi mệnh lệnh.

Trên thực tế, hiện giờ cậu đích thực đang là binh lính chờ mệnh lệnh của nguyên soái.

Hayden cho cậu nụ cười dịu dàng nhất, sau đó quay đầu, thông dong nhìn phía trước, giọng lên, hô lớn: “Chiến đấu vì tự do và tôn nghiêm của đế quốc!”

“Chiến đấu vì tự do và tôn nghiêm của đế quốc!”

Ma pháp sư, kỵ sĩ, binh lính sôi nổi phụ họa.

Đoàn quân không chính quy kia không lên tiếng, bọn họ tự giác giữ vũ khí, vọt tới kỵ sĩ đoàn thần thánh.

Kỵ sĩ đoàn thần thánh nháy mắt tìm đập loạn nhịp. Đám quân đó rõ ràng là người chết!

Mọi người đều biết, Quang Minh thần lực là khắc tinh trời sinh của ma pháp vong linh, pháp sư vong linh vừa nhìn thấy tư tế và kỵ sĩ thần thánh đã quay đầu bỏ chạy, mặc kệ thực lực đối phương mạnh hay yếu. Cho nên, dù trước đó đã biết đế quốc thành lập một quân đoàn pháp sư vong linh, bọn hắn chưa từng nghĩ sẽ thật sự gặp phải, dù sao trong cảm nhận của bọn họ, pháp sư vong linh hẳn là nhìn thấy bọn họ từ xa đã né tránh.

Tim đập loạn nhịp chỉ trong ngắn ngủi, lập tức, ý chí chiến đấu của bọn họ liền bốc cao.

Từng thành viên đoàn kỵ sĩ thần thánh đều phải trải qua tuyển lựa kỹ càng, bất kể là tướng mạo, chiều cao, hay thiên phú đều phải trăm dặm mới tìm được một người, ngoại lệ duy nhất chính là đoàn trưởng Kleist, cho nên khi không có Kleist, kỵ sĩ đoàn thần thánh liền có vẻ cực kỳ đẹp mắt. Hơn nữa được quân đoàn không chính quy tạo ra từ thi thể đám lính đánh thuê tôn lên, bọn họ càng uy vũ như thiên thần!

Đội trưởng quân đoàn thi thể trấn định tự nhiên ngồi trong ngực vu thi giờ cốt trượng, miệng đọc chú ngữ.

Nhóm vu thi tạo thành kết giới thủy hệ.

Chiến sĩ vong linh nhấc chân bước đi, cơ bắp run rẩy, phần đầu quên mình hướng về trước. Thân thể bọn họ cường tráng như một tòa núi di động, mỗi một bước đều khiến cho mặt đất rung động kịch liệt.

Kỵ sĩ thần thánh chém xuống trường kiếm.

Đấu khí đánh trúng kết giới, thủy hệ kết giới lập tức bốc hơi.

Chiến sĩ vong linh vọt lên.

Nhóm kỵ sĩ thần thánh không chút lưu tình hươ kiếm gạt đầu bọn họ. Dù đoàn lính đánh thuê có ưu thế áp đảo về cân nặng, nhưng về thực lực, bọn họ và kỵ sĩ thần thánh chênh lệch như trời và đất.

Nhân số khổng lồ của quân đoàn không chính quy mau chóng ngã xuống, nhưng rất nhanh lại bị số lượng xương khô khổng lồ thay thế.

Địch thật là số lượng khổng lồ, bởi vì bọn họ nhanh chóng bị bao phủ trong biển xương khô.

Đấu khí trong biển xương khô khuấy động, đầu lâu xương sọ bay tán loạn, bắn tung tóe như cánh hoa, nhưng rất nhanh lại có một bộ xương khô chui ra, nhấc xương cốt vỡ vụn lên, ném về phía kỵ sĩ thần thánh.

Một kỵ sĩ nhảy lên cao, dùng đầu khí bổ đôi xương khô ngăn bước, sau đó đáp xuống mảnh đất tạm thời trống trải.

Một bộ xương khác lại xông ra, hấn vừa chém vừa đánh giá khoảng cách giữa hấn và pháp sư vong linh kia. Chỉ cần bắt được pháp sư vong linh đó, tất cả xương khô sẽ biến mất.

Tựa hồ cảm thấy ánh mắt chăm chú của hấn, pháp sư vong linh nghiêng đầu nhìn hấn, mặt không đổi sắc dịch ra chỗ khác, tiếp tục triệu hồi xương khô.

Chính là lúc này!

Kỵ sĩ một cước đá văng xương khô đang nắm mắt cá chân, thân thể mượn lực nhảy lên, tay cầm kiếm trên không vẽ ra một đường cong xinh đẹp, chém vào đỉnh đầu pháp sư vong linh.

Pháp sư vong linh phảng phất có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn hấn.

Dưới vòng sáng đầu khí, con người cậu thâm trầm như bóng đêm.

Kiểm của kỵ sĩ đánh vào trên thủy hệ kết giới. Bị đầu khí đánh vào, kết giới thủy hệ nhện nhạo, gợn sóng từng vòng từng vòng lan ra. Kỵ sĩ nhìn thấy ở trong gợn sóng trong suốt, sắc mặt pháp sư vong linh thờ ơ như thường, giống như hoàn toàn không để hấn vào mắt.

Kỵ sĩ kiệt lực, thân thể và kiếm chậm rãi trượt từ trên kết giới xuống đất.

Hai con rối đột nhiên lao tới từ bên cạnh, cầm búa một trái một phải bổ vào hấn.

Kỵ sĩ theo bản năng lui về sau, khúc xương tay chộp tới chân và đầu gối của hấn, khiến hấn không thể không thu hồi kiếm tự bảo vệ mình. Chỉ trong chút thời gian như vậy, khoảng cách giữa hấn và pháp sư vong linh đã bị kéo giãn.

“Chạy nhanh như vậy làm chi?” Rhodes đứng bên thủy hệ kết giới, oán giận nói với pháp sư vong linh kia.

Pháp sư vong linh đương nhiên là Mundra.

Mundra đáp: “Ông quá chậm.”

Rhodes hỏi: “Hình như ta vừa giải vây giúp người, người không thể nói câu nào dễ nghe sao?”

Mundra lại đáp: “Chậm rất có ích.”

“...” Rhodes phẫn nộ, “Người cho rằng kéo mấy đĩa nhất gan này tới là chuyện dễ dàng lắm hả?”

Phía sau hấn, một đám xương khô, vu thi và kỵ sĩ vong linh đang từ từ đi ra. Các pháp sư vong linh nhìn thấy kỵ sĩ đoàn thần thánh, dừng bước ở tít xa, chỉ xua con rối lên trợ chiến.

Cùng lúc đó, ma pháp sư hỏa hệ và tứ tế Quang Minh thần hội giằng co nửa ngày rốt cục phân thắng bại.

Ánh lửa như bồn máu trong miệng con thú lớn, dữ tợn nuốt chửng kết giới của tứ tế Quang Minh.

Các tứ tế nhất thời tản ra khắp nơi.

Ngọn lửa hùng hục thiêu đốt rơi xuống mặt đất, nhảy lên thiên không như suối phun, thị uy giương nanh múa vuốt.

Các tứ tế hiển nhiên chịu không nổi đả kích. Quen đứng ở chỗ cao hưởng thụ ánh mắt sùng kính của người khác, các tứ tế khó có thể thừa nhận kết quả như thế. Bọn họ có được Quang Minh thần lực nữ thần Quang Minh giao cho, sao có thể bại dưới tay những ma pháp sư dựa vào đám nguyên tố hư vô nhỏ bé?

Bọn họ phân tán bay xung quanh, mờ mịt nhìn đồng bạn.

Cán cân chiến đấu nhờ có pháp sư vong linh gia nhập và tứ tế thất bại mà dần dần nghiêng.

Hayden không để mất thời cơ phát động tiến công.

Ma pháp sư hỏa hệ lập tức công kích kỵ sĩ đoàn thần thánh trên mặt đất. Chiến đấu lâu như vậy, những người dân may mắn sống sót phía tây thành đã được sơ tán, cho nên ma pháp sư hỏa hệ thi triển ma pháp không kiêng nể gì, không chút nào keo kiệt sử dụng đại hình ma pháp mang tính công kích rộng lớn như mưa sao băng.

Kỵ sĩ đoàn thần thánh ngoan cường chống lại.

Trừ phi Goblyde hoặc giáo hoàng hạ lệnh rút lui, nếu không bọn họ thà chết trận cũng không lui về sau nửa bước.

Mặt đất đột nhiên chấn động.

Soffila vẫn luôn trốn ở một nơi bí mật gần đó đột nhiên xuất hiện trên không, “Vong linh và tử khí đang giày xéo Mộng đại lục! Bạo quân đang hoang phí quá khứ huy hoàng và tương lai tươi sáng của đế quốc! Con dân đại lục đang sợ hãi rên rỉ! Chúng ta là sứ giả nữ thần Quang Minh tín nhiệm nhất, chúng ta tuân theo ý chỉ nữ thần, đuổi xấu xa, tàn khốc, bạo ngược, bất công khỏi mảnh đất quang vinh của nữ thần!”

Các tư tế tán loạn lần nữa tập trung lại, phát động tấn công với đế quốc.

Cán cân chầm chậm dao động.

Goblyde tích cực tiến công. Nhưng trong lòng anh ta vô cùng nghi ngờ với sự xuất hiện của Soffila. Anh ta hiểu rõ tính tình Soffila, nếu không phải thời khắc mấu chốt, tuyệt đối không sớm xuất hiện trên chiến trường như vậy. Bởi vì gã chán ghét hỗn loạn, mệt mỏi, máu tanh...

Thời khắc mấu chốt –

Là thắng lợi? Hay thất bại?

Goblyde nhìn sắc mặt ngưng trọng của Soffila, trong lòng ẩn ẩn dự cảm xấu.

Động đất duy trì liên tục.

Phía sau quân đoàn Tulip, đường chính của thành Putra bị đại quân con rối của pháp sư vong linh chiếm cứ, trở nên khó qua lại, thế nên một con rối thổ hệ thật lớn không thể không dậm mạnh bước, giẫm lên xương khô từng chút từng chút di động đến trung tâm chiến trường.

Ánh mắt mọi người đều bị con rối thổ hệ khổng lồ này hấp dẫn.

Phía trên con rối, đang đứng một thanh niên gầy yếu mặc áo bào ma pháp sư. Tin rằng đa số người ở đây mới đầu nhìn thấy hẳn sẽ cho rằng đó là pháp sư vong linh chứ không phải ma pháp sư thổ hệ, bởi vì hắn rất gầy. Hai gò má và hốc mắt hõm sâu, ánh lửa chiếu lên, vẻ mặt trầm trầm tử khí.

Con rối thổ hệ dừng phía sau quân đoàn Tulip.

Kỵ sĩ đoàn thần thánh và tư tế cũng nghi hoặc nhìn hắn, đại khái đang suy nghĩ chiến hữu này chạy từ đâu ra. Không thể trách bọn họ dễ dàng phân đối phương về phe mình, thật sự là hắn giẫm lên nhiều xương khô lắm, những xương khô bị giẫm nát bét đại khái có thể xếp thành một ngọn núi bạch cốt.

“Audis.”

Ai đó trong quân đoàn ma pháp sư hô một câu, rất nhanh khơi dậy cơn sóng lớn.

“Audis!”

Trong đám ma pháp sư lại có người cao giọng kêu to.

Đối với ma pháp sư Kanding đế quốc, đây tuyệt đối không phải cái tên xa lạ. Nó từng đại biểu cho thiên tài chói mắt nhất của học viện ma pháp hoàng gia, đệ nhất ma pháp sư bị người chú ý nhất cả nước, cũng từng đại biểu cho vệ sĩ trung thành nhất đế quốc. Khi hắn mai danh ẩn tích, bao nhiêu ma pháp sư tiếc hận cho hắn, không phải vì dòng họ Dana, mà là vì Audis. Điều này rất khó có được đối với lớp con cháu quý tộc sinh trưởng dưới ánh sáng của gia tộc, nó chứng tỏ thành tựu và công trạng của hắn đã vượt qua cái tên chói mắt của gia tộc, chứng tỏ hắn đạt được tôn kính và khẳng định từ những người khác với chính bản thân mình.

Gregory nhìn bóng dáng quen thuộc lại xa lạ kia, nghe tiếng hô gần kề lại xa xôi, đột nhiên hiểu được, cả đời này, y đều là bại tướng dưới tay người ấy. Bởi vì khởi điểm và lý tưởng của bọn họ cũng tựa như vị trí họ đứng hiện giờ –

Một người là hạc trong bầy gà.

Một kẻ phai mờ giữa đám đông.

Audis quay đầu.

Người phía dưới không biết hắn đang nhìn gì, nhưng Frank chen chúc giữa đám xương khô biết, ánh mắt của hắn nhìn mình.

Nhìn thấy Frank an ổn đứng giữa đồng xương, Audis mới yên tâm quay đầu lại. Dù giữa pháp sư vong linh và vụ yêu có liên hệ tinh thần mà người ngoài không biết, nhưng hắn vẫn muốn dùng hai mắt để khẳng định đối phương tồn tại, xác định người kia vẫn ở trong tầm mắt của mình.

Hắn niệm chú ngữ.

Hắn không biết vụ thi và kỵ sĩ vong linh sử dụng những kỹ năng nào, nhưng sau khi tỉnh lại, hắn hoàn toàn chẳng biết kỹ năng gì vụ yêu nên có cả, chỉ có thể dựa vào ký ức khi còn sống sử dụng thổ hệ ma pháp. Có điều trong quá trình sử dụng, hắn chú ý thấy tinh thần lực của mình mạnh lên nhiều, cảm ứng với thổ hệ nguyên tố cũng sắc bén hơn. Đây có lẽ là phúc lợi sau khi biến thành vụ yêu chăng?

Audis giờ ma pháp bỗng vẫn luôn tồn tại trong túi không gian, lớn tiếng đọc chú ngữ.

Con rối thổ hệ dưới sự chỉ huy của hắn, nhanh chóng tấn công quân địch.

Quân đoàn Tulip cũng không phải chỉ biết ngây ngốc ngơ ngác đứng bên mặc kệ cho con rối thổ hệ giờ chân giẫm đạp như đám xương khô, khi nó vừa nhấc chân, cả quân đoàn liền thức thời tách ra. Ma pháp sư thổ hệ trong quân đoàn thậm chí còn học theo mà triệu hồi ra những con rối hình người lớn nhỏ làm tiên phong cho con rối lớn, chủ động phát động tiến công về phía kỵ sĩ đoàn thần thánh.

Ngoài thành đột nhiên vang lên tiếng bước chân và tiếng hò hét đình tai nhức óc.

“Đế quốc tắt thở!”

Tiếng hét đến gần, gần đến mức song phương giao chiến đều có thể nghe rõ từng chữ từng chữ bọn họ hò hét.

Ánh mắt Hayden sáng lên. Hắn lấy tín hiệu từ trong tay ra, phát chỉ lệnh công kích.

Kỵ sĩ đoàn thần thánh và binh lính Sangtu nhanh chóng được cảm nhận mùi vị trước sau giáp kích.

Goblyde ngẩng đầu nhìn Soffila đang chỉ huy tác chiến trên không. Đây chắc là nguyên nhân hắn không thể không xuất hiện rồi. Quân đoàn quý tộc Sangtu chiến đấu với quân biên cảnh đế quốc tan tác? Quân biên cảnh đế quốc trở về?

Anh ta bình tĩnh đánh giá tình thế.

Thực hiển nhiên, trận chiến này từ khi Quang Minh thần hội khởi xướng đánh lên đã hoàn toàn không xong. Hayden không hổ là nguyên soái được hoàng đế đế quốc tin cậy nhất, dưới tình hình kết cấu quân đội dị thường phức tạp, pháp sư vong linh như ruồi không đầu bay tán loạn, hắn biến quân đoàn Tulip từ chủ lực thành phụ trợ, dùng không chế của hắn với quân đoàn để bù vào phương thức công kích không có chương pháp gì của pháp sư vong linh, ngăn chặn kỵ sĩ đoàn thần thánh và các tư tể đến kín kẽ. Binh lính Sangtu dưới tình huống này dần đánh mất ý chí chiến đấu. Cảm xúc sẽ lây lan, còn tiếp tục như vậy, sự nản lòng sẽ chậm rãi lan tràn, kỵ sĩ thần thánh có lẽ không chịu ảnh hưởng, nhưng tư tể thì khó nói.

Làm thế nào mới xoay chuyển được chiến cuộc?

Anh ta nhìn không được nhìn thoáng qua Soffila. Đối phương hắn cũng đang suy nghĩ không khác gì mình, nhưng lại chậm chạp không có hành động, chắc là cũng không nghĩ ra biện pháp ổn thỏa. Nếu Kleist ở đây, ngài ấy sẽ làm thế nào?

Anh ta nhớ tới khuôn mặt bình thường của Kleist, lòng vô cùng căng thẳng.

Ngài ấy hẳn sẽ có biện pháp nhỉ?

Goblyde hít một hơi thật sâu, áp chế uể oải vừa nảy ra trong ***g ngực, quay đầu nhìn phía sau, thể công của quân biên cảnh không quá mạnh, bọn họ giống như bức tường, kẹp Quang Minh thần hội ở giữa.

Kỳ thật, trận chiến này ngay từ đầu đã là sai lầm đúng không? Nếu không sẽ không đẩy toàn bộ Quang Minh thần hội vào tình thế xấu hổ tiến thoái lưỡng nan thế này!

Không.

Anh ta nhắm mắt lại, ném suy nghĩ nguy hiểm mà hoang đường đó ra ngoài.

Hiện tại, mình phải suy nghĩ làm sao để thắng lợi, làm thế nào chiến thắng trận đấu này, bất kỳ cảm xúc nào khác đều không cần thiết! Tín ngưỡng chảy xuôi trong thân thể anh ta với nữ thần và giáo hoàng cuối cùng vượt qua hết thảy.

Anh ta giờ kiểm, ý chí chiến đấu sục sôi khởi xướng làn sóng tấn công tiếp theo.

Thành Putra dần dần từ hỗn loạn mất trật tự chuyển thành hàng rào phân minh hai phe đối chiến. Khi quân biên cảnh của đế quốc tiến vào, ưu thế của Quang Minh thần hội gần như biến sạch không còn chút nào. Nhưng dù sao đoàn kỵ sĩ thần thánh cũng là đoàn kỵ sĩ nổi danh nhất Mộng đại lục, cho dù nhân số bị áp đảo, bọn họ vẫn có thể lấy một địch mười. Tư tế là khắc tinh lớn nhất của pháp sư vong linh, dù quân đoàn xương khô không ngừng được triệu hồi từ vong linh giới, nhưng tinh thần lực của pháp sư vong linh có hạn. Cho nên công kích của pháp sư vong linh chậm rãi yếu đi.

Màn đêm buông xuống càng lúc càng thâm trầm, ngay cả Rhodes cũng thấy mệt mỏi. Hắn nhìn sang Mundra mặt không đổi sắc bên người, đột nhiên tò mò về kết cấu não bộ của thằng nhóc. Trách không được lão Mundra sẽ chọn lựa nó làm học sinh duy nhất, tinh thần lực của nó thật sự quá kinh người.

Chiến đấu còn đang giằng co.

Con rối thổ hệ của Audis bị Hayden ra lệnh cưỡng chế đứng phía sau, không tiến thêm bước nào nữa. Điều này khiến cho Frank nhẹ nhàng thở ra, hậu quả hao hết tinh thần lực của ma pháp sư khiến cho cậu quá kinh hãi. Cậu không biết vụ yêu có gặp phải vấn đề đó không, chỉ biết cậu không hy vọng dùng thực tiễn để tìm hiểu đáp án tí nào.

Đối với Hayden mà nói, đây là một cuộc kéo co.

Quang Minh thần hội đã mất ưu thế tấn công, hiện tại quyền khống chế nằm trong tay hắn. Hắn từng có ý định để tinh anh và chủ lực của Quang Minh thần hội hoàn toàn vui thân nơi thành Putra, nhưng trong nháy mắt, hắn ý thức được ý tưởng này rất nguy hiểm. Lấy tình cảnh của đế quốc hiện nay, dùng cái giá thật lớn tiêu diệt mối đe dọa hạng nhất đối với đế quốc rất không có lời. Cho dù Quang Minh thần hội sẽ vì thế mà mai danh ẩn tích, nhưng Shamanlier vẫn còn. Đến lúc đó, đế quốc đại thương nguyên khí sẽ không chịu nổi một kích của vị đối thủ hàng xóm lão làng này. Cho nên, biết rõ trước mắt là thời cơ đã kích Quang Minh thần hội tuyệt hảo, hắn lại chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn nó biến đi.

Hắn đang đợi.

Đội Quang Minh thần hội nhận thua trước.

Hắn nhìn ra được, ý chí chiến đấu của Quang Minh thần hội đã tan rã. Đoàn kỵ sĩ thần thánh mặc dù đang chống đỡ dưới sự dẫn dắt ngoan cường của Goblyde, nhưng thể công của các tư tế không còn sắc bén như ban đầu. Hơn nữa, từ khi chiến đấu đến giờ, ngoại trừ lần giằng co với ma pháp sư hỏa hệ, tư tế chưa dùng đại hình Quang Minh thần pháp. Soffila cũng không nhắc nhở. Là quên sao?

Không thể nào, chẳng có ai trong chiến đấu lại quên vùng quyền.

Đó chính là vì bảo tồn thực lực.

Trong chiến đấu bảo tồn thực lực không phải vì mê hoặc địch nhân thì chính là vì bảo đảm đường lui. Quang Minh thần hội rõ ràng không phải loại trước, vậy chứng minh, Soffila có ý rút lui. Sở dĩ gã chậm chạp không hành động, chắc là lo ngại quan hệ với giáo hoàng.

Hayden nghĩ thông suốt máu chốt, lại càng quyết tâm dời trọng tâm từ tấn công sang phòng thủ. Chiến đấu đường đường chính chính như vậy thật sự rất không thích hợp, rất tổn hao binh lực và nguyên khí. Có lẽ, hắn có thể lựa chọn tiến công vào thời điểm Quang Minh thần hội rút lui chăng?

Oanh.

Tiếng vang thật lớn từ sau truyền đến.

Chẳng lẽ lính đánh thuê của Quang Minh thần hội mai phục trong thành đánh lên?

Hayden cả kinh quay đầu, một màn trước mắt lại làm cho hắn kinh ngạc đến ngây người.

Audis đang chiến đấu.

Nhưng đối tượng chiến đấu của hắn không phải lính đánh thuê mà là các pháp sư vong linh khác!

Bị tường đất chặt chẽ bảo vệ ở trung tâm, Frank một tay vấy cốt đầu triệu xương khô, một tay vung ma pháp bóng sử dụng hỏa cầu công kích.

Đám pháp sư vong linh kia gọi tất cả vu thi, kỵ sĩ vong linh và xương khô về, toàn lực tấn công Frank.

Hayden nhú mày. Hắn nhớ đến lo lắng trước đó của Rhodes, chẳng lẽ là vì Audis?

Hắn đoán chính xác.

Bởi vì Audis lấy thân phận ma pháp sư thổ hệ xuất hiện, cho nên các pháp sư vong linh khác ban đầu không biết hắn là vu yêu. Mãi đến khi hai tên pháp sư vong linh vừa mất vu thi của một pháp sư vong linh khác, sinh ra một hồi chiến đấu tranh đoạt vu thi. Trận tranh đoạt này thập phần kịch liệt, khiến tinh thần lực bọn hắn mở rộng phạm vi, dần dần khiến cho các pháp sư vong linh khác chú ý, cuối cùng lan đến Frank và Audis.

Các pháp sư vong linh cảm nhận thấy liên hệ tinh thần giữa Audis và Frank, mới hiểu ra ma pháp sư thổ hệ trông không hề giống vu thi kia cũng là một con rối vong linh.

Trên thế giới này con rối vong linh có được linh hồn tự chủ chỉ có một loại –

Vu yêu.

Phát hiện này gần như khiến cho các pháp sư vong linh mừng đến phát điên. Bọn họ tức thì vứt chiến đấu ra sau đầu, dù sao Kanding đế quốc đối với bọn họ mà nói chỉ như một cổ chủ cung cấp tiền tài và nguyên liệu, có nhiều tiền tài nguyên liệu hơn cũng không mua nổi vu yêu trong truyền thuyết.

Cho nên tinh thần lực của bọn họ dời đối tượng, hướng về phía Audis.

Nhìn bộ dáng triệu hồi xương khô vung về của Frank, bọn họ khẳng định ngay đây chỉ là một pháp sư vong linh non nớt, cho rằng đoạt được vu yêu là việc vô cùng dễ dàng, chuyện không dễ dàng là làm thế nào đả bại đối thủ cũng đang nhìn chằm chằm. Nhưng sau khi hành động, bọn họ mới biết mình quá ngây thơ rồi, liên hệ tinh thần giữa vu yêu và pháp sư vong linh kia tuy không phải rất mạnh, nhưng không thể cắt đứt. Tựa như bọn họ cầm kéo, lại phát hiện phải cắt ánh sáng...

Tranh cướp con rối thất bại kích thích bọn họ mạnh mẽ. Bọn họ lập tức đổi chủ ý về phía Frank.

Kết quả chính là Hayden nhìn thấy một màn kia.

Cùng chú ý tới màn này còn có Rhodes. Hắn đang muốn nói cho Mundra, liền phát hiện vu thi ôm cậu đã chạy về hướng Audis rồi. Nhìn bóng dáng vội vã của cậu, Rhodes đột nhiên nhớ tới lão Mundra năm đó. Lại nói, tật xấu bao che khuyết điểm của thầy trò bọn họ chẳng hề khác biệt.

Các pháp sư vong linh khác tuy cũng tham gia chiến đấu, nhưng tuyệt đối không tập trung tinh thần lực như Mundra, may là như thế, Mundra vừa xuất hiện đã mạnh mẽ cướp đi vu thi của ba pháp sư vong linh.

Ba vu thi vốn đang tấn công Frank đột nhiên xoay người, đánh về phía pháp sư vong linh của mình.

Trong đó một pháp sư vong linh không kịp đề phòng, bị dính phải hỏa cầu, lập tức kêu thảm thiết.

Tiếng kêu thét luôn dễ dàng kích thích nỗi sợ hãi và ý chí phản kháng của người khác.

Pháp trượng xương cốt không ngừng múa may giữa không trung, nhóm xương khô chậm rãi chia làm hai phe, vung về công kích đối phương. Một khúc xương tay xuyên qua thân thể một bộ xương khác, khung xương rơi trên mặt đất, một bộ xương mới lại chui ra từ đồng bạch cốt, tiếp tục chiến đấu.

Các pháp sư vong linh rốt cục xuất toàn lực!

Nhưng mũi kiếm lại hướng về đồng bạn.

Rhodes gian nan vượt qua dòng xương khô về phía Mundra, chợt bị điểm đen nơi chân trời dọa tới mức biến sắc, “Cẩn thận!”

Mundra ngẩng đầu.

Một thanh trường kiếm từ trên trời lao xuống, đầu khí màu bạc xuyên qua bóng đêm, nhanh như sao băng.

Keng.

Kiếm bị cản lại, tạo thành một đường vòng giữa không trung, cắm mạnh xuống đỉnh đầu kỵ sĩ vong linh đã vùng kiếm.

Hayden vọt tới bên người Mundra, một tay sử kiếm vẽ ra vòng tròn đầu khí, một tay chưa hết kinh hồn kéo cậu vào lòng. Hắn không dám tưởng tượng, nếu mình đến chậm nửa bước sẽ có hậu quả gì.

Như nhìn ra suy nghĩ của hắn, Mundra bình tĩnh nói: “Vu thi sẽ bảo vệ tôi.”

Hayden hơi quỳ gối, nhanh chóng hôn lên gò má cậu, khẽ cười: “Dù là vu thi ta cũng ghen tị.”

Đồng thời, Audis chỉ huy con rối thổ hệ nắm tay Frank, hình thành một kết giới thổ hệ vững chắc.

Đế quốc nội loạn là thời cơ cho Soffila và Goblyde nhìn thấy thắng lợi.

Tay Goblyde cầm trường kiếm, đầu khí như tia chớp quẩn quanh bên thân kiếm. Anh ta giơ kiếm lên, hô lớn: “Chiến đấu vì quang minh, vì tín ngưỡng, vì chính nghĩa!” Trường kiếm vùng xuống, đầu khí quanh thân bắn ra xung quanh.

Kết giới thủy hệ của quân đoàn Tulip bị đánh đến rung chuyển, cuối cùng tan vỡ!

Bọt nước đầy trời như mưa rào, giọt nước như đầu đạn bắn loạn xạ, từ quân đoàn Tulip trên không rơi xuống. May mắn có mấy người ma pháp sư hỏa hệ thông minh, dùng hỏa nguyên tố kết thành màn che, ngăn trở nước bắn đến, mới miễn cho toàn quân cao thấp chật vật, nhưng mà chính vì vậy, phòng thủ kiên cố của quân đoàn Tulip bị phá.

Soffila rất là hưng phấn, tay vùng thần tượng, điểm nhỏ màu vàng từ đỉnh thần tượng từ từ mở ra.

“Chúng ta được nữ thần chiếu cố, thắng lợi chắc chắn thuộc về ta!”

Gã vừa dứt lời, phía sau đột nhiên sáng lên. Feid đáng lẽ đang trấn thủ tổng bộ Quang Minh thần hội lại mang vẻ mặt lo lắng xuất hiện giữa ánh sáng, “Giáo hoàng có lệnh, Quang Minh thần hội lập tức rút về thần điện!”

“Cái gì!”

Không chỉ Soffila và Goblyde chấn động, ngay cả các tư tế và thành viên đoàn kỵ sĩ thần thánh cũng ngây ngẩn cả người.

Một hồi chém giết đến bây giờ, vất vả lắm mới nhìn thấy hy vọng thắng lợi, thế mà lại phải rút lui?!

Soffila hỏi: “Feid! Người có biết người đang nói gì không?”

Ánh mắt không hề có tiêu cự của Feid tức thì dừng trên mặt gã, trong mắt không ngờ lại mang theo một chút cầu xin, “Thỉnh, lập tức lui lại!”

Ánh sáng rất nhanh tán đi, chỉ còn lại dư ảnh màu lục.

Soffila và Goblyde đứng giữa ngàn vạn người liếc nhau, đều nhìn ra kinh ngạc và do dự của đối phương. Ở Quang Minh thần hội, có năng lực sử dụng phân thân chỉ có giáo hoàng và con của ánh sáng, cho nên khẩu dụ Feid truyền đạt không thể là giả. Vậy tại sao? Tại sao không sớm không muộn cố tình chọn thời điểm cán cân chiến tranh vừa mới bắt đầu nghiêng về phía bọn họ!

Trong lòng Soffila cuộn cuộn không cam lòng nồng đậm.

Tuy Goblyde cũng rất không cam nguyện, nhưng lý trí lại kìm chế cảm xúc. Anh ta ngẩng đầu, quan sát tình thế song phương. Dù chính mình vừa thừa dịp Hayden không toạ trấn trong quân đoàn Tulip mà phá hủy thủy hệ kết giới, nhưng quân đoàn Tulip rất nhanh đã biến đổi đội hình, dùng thổ hệ kết giới bù lại khuyết điểm, bày ra trận hình trắng tuyết. Phá hủy kết giới, khiến cho bọn họ ném chuột sợ vỡ òa, không dám tùy tiện tiến công, tình thế tốt đẹp vừa mới xây dựng đã bị mệnh lệnh của Feid phá hủy gần như không còn gì.

Mái tóc vàng chói mắt của Hayden lại lần nữa xuất hiện giữa trận doanh của quân đoàn Tulip, giống như một quyển sách thật dày đặt trên trang giấy sắp bị gió thổi bay, ổn định tất cả bất an.

“Lui lại!”

Anh ta hạ mệnh lệnh, ngay ngắn trật tự biến hóa trận hình.

Soffila nôn nóng hô: “Goblyde!” Nếu hiện tại rời đi, có nghĩa là từ bỏ hết thảy! Từ bỏ đánh lén, từ bỏ thành Putra, từ bỏ Kanding đế quốc, từ bỏ vinh quang của Quang Minh thần hội, thậm chí từ bỏ tín ngưỡng đối với nữ thần Quang Minh của rất nhiều quốc gia. Gã không biết tại sao giáo hoàng lại ra lệnh như vậy, nhưng sự tình tiến hành đến bước này, đã không còn đường lui.

Goblyde ngẩng đầu, ánh mắt kiên định như bàn thạch, “Ta là một kỵ sĩ thần thánh, ta nguyện trung thành với nữ thần và giáo hoàng!” Trường kiếm của anh ta chỉ về phía sau.

Soffila đau khổ nhắm mắt.

Gã biết, chiến đấu kết thúc.

Không chỉ ở thành Putra, còn cả Kanding đế quốc và Quang Minh thần hội.

Một kỵ sĩ dưới sự hướng dẫn của tiểu đội trưởng quân đoàn Tulip đi đến trước mặt Hayden, “Kearney dưới trướng tướng quân Dinand bái kiến nguyên soái Hayden các hạ!”

Hayden mỉm cười: “Tướng quân các người làm tốt lắm.”

Kearney lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo, “Tướng quân Dinand là một vị tướng lãnh vĩ đại.” Gã dùng giấy lát, lại nói, “Đương nhiên, đó hoàn toàn là do ngài ấy từng ở dưới sự lãnh đạo anh minh của nguyên soái Hayden. Tướng quân xin nguyên soái các hạ chỉ thị kế hoạch tác chiến.”

Hayden nhìn Quang Minh thần hội bắt đầu muốn lui, “Suy yếu, cho đi.”

“Dạ.”

Dù xem tình hình trước mắt, Quang Minh thần hội tất phải lui, nhưng mệnh lệnh này lại đến từ giáo hoàng ở Quang Minh thần điện xa xôi, khiến cho hắn không thể không giật mình, hơn nữa mệnh lệnh của ông ta là rút về Quang Minh thần điện, chứ không phải tạm thời rút lui. Tình huống này dễ khiến cho người hoài nghi trong Quang Minh thần điện xảy ra chuyện gì. Đương nhiên, cũng có khả năng là mưu kế dụ địch xâm nhập – nhưng hoàn toàn không có tác dụng với hắn, vì hắn không hề định truy đánh.

Một bộ xương khô đột nhiên chui ra trước mặt hắn.

Kearney hoảng sợ, đang định tiến lên, lại bị Hayden xua tay ngăn cản.

“Đến.” Miệng bộ xương phát ra giọng nói của Mundra.

Hayden mỉm cười, truyền đạt mục tiêu chiến thuật cho phó tướng, sau đó an tâm thoải mái giao vị trí thống soái cho y, bản thân quay về chiến trường pháp sư vong linh.

Kỳ thật trận chiến này không có gì nguy ngập.

Những pháp sư vong linh chiến đấu với Rhodes và Mundra trong quân đoàn pháp sư vong linh đế quốc xây dựng không có nhân vật cao minh nào. Pháp sư vong linh càng lợi hại càng thích độc hành, cũng không thích cảm dỗ và trời buộc của đế quốc. Cho nên sau khi Rhodes, Mundra và Audis liên thủ, rất nhanh đã đánh bại đại bộ phận pháp sư vong linh, những tên còn lại thấy không ổn lập tức bỏ trốn mất dạng.

Biển xương khô cuộn cuộn dần dần hết sóng gió, trở lại yên lặng, nhưng bạch cốt vẫn lưu trong thành Putra, như nhắc nhở bọn họ, trận chiến rung động lòng người kia không phải ảo giác.

Quang Minh thần hội bị đế quốc xua đuổi chậm rãi rời khỏi thành Putra, lui về hướng Sangtu.

Chiến tranh kết thúc.

Ít nhất, tạm thời kết thúc.

Rhodes và Mundra đang kiểm kê chiến lợi phẩm. Những pháp sư vong linh kia cấp bậc không cao, nhưng trong tay có mấy vụ thì không tồi, hai người bọn họ cùng ngồi chia cửa – hoặc là nói, Rhodes thu những con rối Mundra không thèm chọn.

Frank bị con rối thổ hệ đặt xuống, vừa quay đầu liền nhìn thấy Audis đang đứng bên cạnh ngấm cậu.

“Trời sáng rồi!”

Không biết ai hô to một tiếng.

Tất cả mọi người nhìn về hướng đông. Màn đêm khờ cùng bị ánh rạng đông thấm thấu một tầng màu trắng mỏng manh, tựa như quyển sách bị nhắc lên một góc, câu chuyện mở ra một trang mới, thành Putra cũng vậy.

“Audis,” Frank nghiêm túc nhìn Audis, “Cậu còn thiếu mình...”

Tiếng hoan hô như sóng triều dâng, nhấn chìm giọng nói của cậu.

Frank nhìn gương mặt không chút biểu tình của Audis, trong lòng hơi sốt rột, đang muốn lớn tiếng hơn nữa, Audis lại nghiêng đầu sang chỗ khác, dựa vào thành ghế mà ngủ.

Cậu ấy mệt rồi, vừa rồi trong lúc chiến đấu, cậu ấy liều mạng bảo vệ mình đến thế mà.

Frank dùng ánh mắt nhẹ nhàng vuốt ve hình dáng hần.

Kỳ thật có đáp án hay không cũng không quan trọng, quan trọng là... bọn họ vĩnh viễn ở bên nhau.

Mundra không để ý Rhodes kêu oang oang, bỏ con rối đoạt được vào túi không gian, ánh mắt theo bản năng tìm kiếm Hayden.

“Anh ta đang thương lượng với thành chủ về việc trùng kiến thành Putra sau cuộc chiến.” Gregory giống như xương khô lặng lẽ xuất hiện.

Mundra hỏi: “Chỗ nào?”

Gregory chỉ một hướng.

Mundra quay đầu bước đi.

“Uy.” Gregory gọi.

Dù cảm thấy hơi dư thừa, nhưng Mundra ngẫm nghĩ, vẫn quay đầu lại.

Một vật nhỏ bị ném đến.

Trước người Mundra nhảy ra một bộ xương khô vươn tay tiếp lấy đồ vật, sau đó đưa tới trước mặt cậu. Trong mắt Mundra hiện lên kinh ngạc, bàn chải của cậu?

“Mặc dù cậu kiên quyết đưa cho tôi, nhưng tôi vẫn thấy vật về cô chủ thì tốt hơn.” Gregory hơi dừng lại, cười nói, “Còn có, cậu mặc đồ con gái rất xinh đẹp.”

Mundra cầm bàn chải thử chà trên người bộ xương vài cái, xác định không có hư hao gì, mới gật gật đầu với y, xoay người tiếp tục đi.

Ý cười nơi đáy mắt Gregory khi nhìn thấy Audis thì từ từ biến mất, sau đó im lặng đi cùng hướng với Mundra.

Thành Putra gặp phải công kích gần như bị phá hủy một nửa giống như Fariel.

Thành chủ vì thế suýt nữa bạc trắng tóc.

May mắn trong thành không ít quý tộc là nội ứng khi bị Hayden hạ lệnh thu thập liên lựa chọn phản kháng, thành chủ nhân cơ hội thu hồi tài sản của bọn họ, còn báo cho Ciro để tước danh hiệu quý tộc của họ.

Mặt khác, Hansen dẫn theo Darren phụ trách áp tải lương thực hai ngày sau đến nơi, giảm bớt rất nhiều áp lực thiếu lương thực trong thành, cũng vỗ yên dân chúng đang khủng hoảng.

Hayden lưu lại một bộ phận binh lính tham gia xây dựng, sau đó đích thân cùng Dinand đi tuần tra biên cảnh, xác định Quang Minh thần hội và binh lính Sangtu đã hoàn toàn rời khỏi lãnh thổ đế quốc, mới mang theo Mundra, Rhodes, Frank và Audis về Fariel bằng ma pháp trận.

Lúc bọn họ về đến nơi, đã là đêm khuya.

Mundra và Rhodes về nhà Hayden, Frank vốn muốn mang Audis về nhà Charlie, nhưng nghĩ đến sau khi hẩn tỉnh lại còn chưa gặp người trong gia tộc Dana, liền đưa hẩn về nhà Dana trước.

Hayden đi hoàng cung.

Ciro đang chờ hẩn báo cáo. Dù trước đó đã có sứ giả báo cáo tình hình, nhưng hẩn vẫn cảm thấy bất an. Quang Minh thần hội tùy tiện rời khỏi khiến hẩn nghĩ thấy mùi âm mưu, nhưng đáp án của Hayden cũng không thể cởi bỏ nghi ngờ và bất an của hẩn.

“Cậu nói, xuất hiện là Feid chứ không phải giáo hoàng?” Ciro ngồi sau bàn, cố gắng ép mình vào cảnh tượng Hayden miêu tả, tưởng tượng tình cảnh lúc đó.

Hayden nói: “Ta nghĩ, có lẽ nguyên nhân ở trong Quang Minh thần điện.”

“Trong Quang Minh thần điện.” Ciro nhướn mày, “Chẳng lẽ là phong ấn kia?”

Hayden hỏi: “Ý ngài chỉ phong ấn ma quỷ của Quang Minh thần điện trong truyền thuyết?”

Ciro chậm rãi nói: “Hoặc là ý chỉ của nữ thần.”

Hayden đáp: “Ta hy vọng là cái sau.” Nếu phong ấn của Quang Minh thần điện thật sự xuất hiện vấn đề, thả ra con quỷ kia, toàn bộ Mộng đại lục sẽ gặp nguy hiểm. Nếu như là cái sau, ít nhất chứng tỏ nữ thần Quang Minh không muốn trở mặt với đế quốc, đó là tin tốt.

Ciro khoát tay: “Mặc kệ là cái nào, hiện nay xem, cũng không phải hoàn toàn là chuyện xấu với đế quốc, ít nhất cho chúng ta thời gian tranh thủ nghỉ ngơi và hồi phục.” Kanding đế quốc một năm nay liên tiếp gặp biến cố, tuy không đến mức làm lung lay căn cơ đế quốc, nhưng lại khiến cho đế quốc nguyên khí đại thương, hiện giờ bọn họ cần nhất là thời gian, thời gian khôi phục nguyên khí.

Hayden chuyển đề tài: “Đệ nhất công chúa Biyage ngồi mốc ở đế quốc đến thành quen sao?”

Ciro nói: “Nàng lúc nào cũng hỏi nguyên soái Hayden ở đâu.”

Hayden kinh ngạc nhướn mày.

“Xem ra mị lực của cậu bay xuyên biên giới.” Ciro một tay chống má, ánh mắt nhìn đến không phải là ghen tị, mà là vui sướng khi người gặp họa, “Ta nghĩ đến lúc đế quốc gặp phải tai họa, có thể đem cậu đi đổi được giá tốt.”

Hayden nhướn mày: “Ngài biết ta hiện tại cũng giống ngài.”

Ciro nói: “Ta và Soso? Chúng ta đã đi vào điện phủ hôn nhân.”

Hayden đáp: “Ta đang chuẩn bị.”

Đại khái nghĩ đến Mundra, tươi cười của Ciro dần dần thu lại, “Về việc pháp sư vong linh lâm trận làm phản, cậu có ý kiến gì không?”

Hayden nói: “Không thể nói là làm phản, bọn họ chẳng qua chỉ là... kiệt ngạo bất tuân.”

“Như vậy sẽ không có bất cứ giá trị gì cho đế quốc.” Giọng Ciro lạnh như băng, “Kanding đế quốc tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho những quân nhân tấn công chiến hữu tại thời khắc mấu chốt! Ta sẽ càng không vì những tên tư lợi như vậy mà đối kháng với cả đại lục.”

Bắt đầu dùng pháp sư vong linh là một việc cực kỳ mạo hiểm và lớn mật đối với hắn, ngoại trừ sợ hãi và bài xích của dân chúng với pháp sư vong linh, thái độ của những quốc gia khác với vong linh pháp sư cũng mang đến cho hắn áp lực cực lớn. Hắn vốn bất đắc dĩ không thể không dùng pháp sư vong linh để đối phó Quang Minh thần hội bù lại chiến lực không đủ của đế quốc, nhưng hiện giờ Quang Minh thần hội dường như gặp phải đại họa, như vậy, giá trị lợi dụng của pháp sư vong linh liền rất mạnh, vừa lúc sai lầm của bọn họ cho hắn cơ hội tốt nhất để trừ bỏ.

Đương nhiên, chuyện này có một trở ngại, chính là thái độ của Hayden.

Từ lúc Hayden một mình xông vào Quang Minh thần điện vì Mundra, hắn đã biết rõ tầm quan trọng của Mundra với vị bạn tốt, thân tin và đồng bạn này, cho nên muốn giải quyết viên mãn chuyện kia mà không làm tổn thương quan hệ giữa hai người.

Hayden làm bạn với Ciro nhiều năm, đương nhiên hiểu được suy nghĩ của hắn. Trên thực tế, đứng ở góc độ quân nhân và nguyên soái đế quốc, hắn cũng không thể dễ dàng tha thứ cho những pháp sư vong linh không tuân thủ quy củ quân đội như vậy, cho nên hắn ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: “Mundra và Rhodes là ngoại lệ.”

Ciro nở nụ cười, “Đương nhiên, bọn họ một người là phu nhân nguyên soái Navister, một người là ma pháp sư cung đình đế quốc.”

Dù đã được Ciro cam đoan, nhưng Hayden vẫn không quá chắc chắn phản ứng của Mundra.

Khi hắn về đến nhà, Mundra đã đi ngủ.

Áo ngủ tơ tằm màu trắng vẽ đường cong thân thể cậu, cái mông đầy đặn mượt mà như im lặng chào mời, Hayden hết ngay mỗi một, bắt đầu rục rịch. Hắn nhìn không nổi hôn lên gáy cậu.

Mundra hơi mở mắt, “Hayden.”

“Ừ.” Hắn hôn tiếp lên môi cậu.

Mundra đáp lại trong vô thức.

Ngón tay Hayden với vào y phục cậu bé, sờ soạng trên bụng, dùng hành động lặng lẽ hỏi.

Mundra bị khơi mào cảm giác, xoay người lại, hai chân thoáng cong lên, nheo mắt nhìn hắn.

Hayden chen vào giữa hai chân cậu, ngón tay thành thạo vuốt ve mỗi một tác thân thể cậu.

“Hayden.” Mundra nâng hai chân kẹp lấy người hắn.

“Ta nghĩ ta đã biết tại sao Quang Minh thần hội lui quân sớm như vậy rồi.” Hayden hôn xuống ngực cậu.

Mundra khó hiểu mở to hai mắt.

Hayden cởi quần áo của cậu, cười xấu xa: “Bởi vì bọn họ muốn chờ cho ta chút thể lực làm việc ta muốn làm.”

Đêm tối lui biến, ánh bình minh dần dần lộ ra.

Dù tối qua bị giày vò đến nửa đêm, Mundra vẫn dậy thật sớm, ngồi trong thư phòng chà vu thi và ký sĩ vong linh mới thu được. Thời điểm này trong ngày phu nhân Trinity chưa bao giờ quấy rầy, cho nên thư phòng rất yên tĩnh.

Hayden dựa vào khung cửa, nhìn cậu vui vẻ chà lau thân thể người đàn ông khác, rốt cục nhìn không được mở miệng nhắc nhở sự tồn tại của mình, “Em có muốn làm việc gì không?”

Mundra nói: “Tôi đang làm đây mà.”

Đáp án này thật là...

Hayden nhếch môi, đi đến phía sau cậu, ôm thắt lưng nhóc con, kéo giãn khoảng cách giữa cậu và kỵ sĩ vong linh trước mặt, “Nói thí dụ như, đến một nơi khác, chỉ có hai chúng ta thôi.”

Mundra nói: “Còn chỗ nào có chiến trường?”

Hayden đáp: “Ồm, có lẽ chúng ta có thể trà trộn vào Shamanlier, sau đó gây ra vài chuyện.”

Ánh mắt Mundra sáng lên.

Hayden ôm cậu, nhớ tới cuộc nói chuyện trước đó với Ciro, tâm tình hơi nặng nề, “So với việc em biết được từ nơi khác, ta càng hy vọng có thể đích thân nói cho em.” Hayden ngừng một chút, “Về sau, chỉ có em và Rhodes là hai pháp sư vong linh có thể hành tẩu dưới ánh mặt trời của đế quốc.”

Mundra quay đầu nhìn hắn, “Frank thì sao?”

“Đương nhiên cậu ấy cũng vậy.” Hayden nói: “Đây là xuất phát từ suy tính của đế quốc, hy vọng em có thể hiểu.”

Đầu Mundra nghiêng sang một bên, “Tại sao?”

“Nói tiếp nữa rất là phức tạp. Bao gồm hình tượng từ trước đến nay của pháp sư vong linh, lập trường chính trị của đế quốc, còn có...”

“Tại sao lại muốn tôi hiểu?”

“Bản khoán của ngài là dư thừa, nguyên soái. Đối với pháp sư vong linh, không tồn tại hai từ đồng bọn.” Rhodes xuất hiện ngoài cửa thư phòng, trong tay cầm một đồng sách, “Pháp sư vong linh là cô độc.”

Hayden nói: “Như vậy xin hỏi pháp sư vong linh cô độc, tại sao ông lại xuất hiện ở đây?”

Rhodes hưng phấn ôm sách tiến vào, “Ta tìm rất nhiều sách liên quan đến tử thần, muốn cùng Mundra nghiên cứu chút, làm thế nào để sử dụng thú phệ hồn.”

Vừa nghe đến thú phệ hồn, Mundra quả nhiên có hứng thú.

Trong một phòng pháp sư vong linh, kỵ sĩ vong linh và vu thi, kỵ sĩ kiếm ma pháp sư rất nhanh bị ngó lơ.

Trong tích tắc ra khỏi cửa, Hayden âm thầm thề trong lòng: Phải lập tức đi xin nghỉ phép, dẫn Mundra cao chạy xa bay!

Kanding đế quốc và Quang Minh thần hội chiến đấu một đêm, kết thúc bằng sự thất bại của Quang Minh thần hội, chấn kinh toàn bộ Mộng đại lục. Dù song phương đều lớn mạnh khiến rất nhiều người không thể đoán trước kết quả, nhưng cuộc chiến tranh này chấm dứt quá nhanh quá đột ngột.

Hoàng đế Shamanlier sau khi thu được tin tức, thậm chí còn thất thố bật thốt lên: “Chẳng lẽ nữ thần bị chiến tranh dọa sợ?”

Những lời này bị các nhân sĩ có tâm sửa chữa trau chuốt truyền khắp Mộng đại lục. Rất nhiều người đoán Quang Minh thần hội sau khi biết chuyện này nhất định sẽ giận dữ, tuy không đến mức xuất động quân đội như cuộc viễn chinh đánh Kanding đế quốc, nhưng cũng sẽ cảnh cáo Shamanlier câm miệng, dù sao, với chiến bại mới đây của Quang Minh thần hội, bọn họ cần một cơ hội để dựng lại uy danh.

Nhưng mà không có.

Quang Minh thần hội giống như lập tức rời khỏi vũ đài lịch sử của Mộng đại lục, mai danh ẩn tích.

Trên thực tế, không phải Quang Minh thần hội không muốn dựng lại uy danh, nhưng bọn hắc hien giờ đang gặp phải vấn đề tồi tệ nhất từ trước tới nay.

Khi Goblyde và Soffila mang theo nghi vấn và lửa giận đầy mình trở lại Quang Minh thần điện, lập tức bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ ngây người.

Giáo hoàng nằm trên giường, ai nấy đều thấy được, ông ta sắp chết...

Lời tác giả: Chính văn kết thúc. Chớ có đi, còn có phiên ngoại Audis x Frank nữa. o[_]o~

121. Chương 121: Pn1

Đế quốc sửa lại chính sách với pháp sư vong linh, địa vị của Frank liền trở nên vi diệu. Audis từ sau khi trở về vẫn sống chung với cậu. Có điều hai người dù sống với nhau, hàng ngày nói chuyện không quá mười câu. Frank khẳng định điều ấy, bởi vì có vài lần cậu âm thầm đếm. Chẳng lẽ nhà Charlie khiến cậu ấy cảm thấy không tự nhiên?

Frank cảm thấy rất có khả năng, cho nên sau khi ở một tháng, cậu xin phép đại gia trưởng gia tộc Hopkin cho dọn ra ngoài ở.

“Vì thằng nhóc nhà Dana hở?” Đến nay Hopkin vẫn canh cánh trong lòng chuyện người thừa kế mình vừa ý nhất bị nhà Dana lừa đi làm pháp sư vong linh.

Frank nói: “Cháu nghĩ cháu rời đi mọi người có thể thoải mái hơn.”

“Không bao gồm ta.” Ánh mắt Hopkin sáng quắc nhìn cậu.

Frank cúi đầu.

Hopkin thở dài. Lúc trước ông không thể ngăn cản đứa cháu mình yêu quý nhất đi lên con đường pháp sư vong linh, hiện tại cũng không thể ngăn nó bước tiếp. “Bọn họ không muốn tổn thương cháu.”

Frank nói: “Cháu biết, cháu cũng không muốn tổn thương họ.”

Thân phận pháp sư vong linh đã tạo thành một tầng ngăn cách giữa cậu và thân nhân, khiến cho bọn họ quan tâm lẫn nhau phòng bị lẫn nhau, rời đi mới là lựa chọn tốt nhất.

“Cháu định ở đâu?” Hopkin xem như ngầm đồng ý với lựa chọn của cậu.

Frank nói: “Thầy đồng ý cho cháu ở tạm trong nhà nguyên soái.”

Miệng Hopkin giật giật. Là thân tín của hoàng đế và đại biểu quyền quý mới xuất hiện của đế quốc, giữa Hayden và ba đại gia tộc, nhất là Dana và Charlie có rất nhiều vấn đề tồn tại. Nhưng nhìn ánh mắt tràn ngập kỳ vọng với tương lai của Frank, ông ta không nói nên bất cứ lời phản bác nào, chỉ có thể gật đầu, “Cho dù rời khỏi học viện bước lên con đường khác, ta hy vọng cháu có thể có được cuộc sống thuộc về mình.”

“Vâng ạ.” Ánh mắt Frank lóe ra quang mang kiên định.

Từ thư phòng đi ra, Audis im lặng đứng ở cửa. Vẻ mặt mệt mỏi và u sầu của Frank khi sắp rời nhà nhất thời hòa tan bình tĩnh hẳn vẫn ra sức duy trì, trông mắt khắc chế không nổi ánh lên sự quan tâm.

“Audis.” Cậu đeo găng tay, nhẹ nhàng vươn tay ra.

Audis do dự, nắm lấy lòng bàn tay cậu.

“Về sau, mình chỉ có cậu.” Frank nhẹ giọng.

Bàn tay Audis siết chặt, găng tay bị nắm đến nhăn lại.

“Tay cậu cứng quá.” Frank nói.

Audis vội vàng buông tay ra, lại bị cậu lật tay bắt lấy. Frank lôi kéo hẳn về phòng ngủ, “Nếu có một ngày chúng ta phải tách ra, cứ dùng sức như vậy mà bắt lấy mình nhé.”

Sau khi làm pháp sư vong linh, Frank bỏ rất nhiều thói quen quý tộc. Cậu thậm chí có thể giống Mundra đặt mông ngồi trên bùn đất sau cơn mưa, cho nên lần chuyển nhà này, cậu không mang quá nhiều đồ đạc,

chỉ cầm theo vài bộ quần áo ưa thích. Hơn nữa cậu cũng không vào nhà Hayden ở, mà thuê một căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách trong đám nhà cửa mới xây của Fariel.

“Tài sản phụ thân và mẫu thân lưu lại hẳn là đủ cho chúng ta cầm cự đến khi trưởng thành.” Frank vừa treo quần áo vào tủ vừa nói.

Audis yên lặng đứng trong góc nhìn cậu.

Frank nói: “Ngày mai nhớ nhắc mình hỏi thầy xem nơi nào thuê pháp sư vong linh. Chỗ tốt của pháp sư vong linh là không cần thu thập đủ loại thủy tinh như ma pháp sư, nhưng người chịu thuê bọn họ hẳn cũng không nhiều. Cậu nói có đúng không?” Cậu quay đầu lại, phát hiện đau đớn chợt lóe lên rồi biến mất trong mắt Audis, nhanh tựa như ảo giác.

Frank buông quần áo, bước nhanh qua, “Cậu làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào?”

Audis cúi đầu: “Cậu nên ăn cơm.”

Frank đáp: “Đừng lo, mình quên sao được? Lúc chúng ta mới vào, mình đã nói chuyện với thím Mora rồi, lúc nào mình cũng có thể ăn tối hoặc ăn trưa cùng họ, mười lần một nén bạc, rất là rẻ nhé.”

“Không thể ăn.” Audis nói.

Frank đáp: “Thức ăn với pháp sư vong linh chỉ là nhu yếu phẩm để duy trì thân thể thôi.” Giọng điệu của cậu càng ngày càng giống Mundra.

Audis nói: “Cùng về nhà Dana đi.”

Frank hỏi: “Cậu nhớ mẫu thân sao?”

Audis nói: “Bữa tối của cậu hẳn phải có rượu đỏ, thịt bò, hoa quả bánh ngọt...”

“Mình đói bụng.” Frank ngắt lời hắn, sau đó đứng dậy cầm lấy áo khoác trên giá áo, mở cửa, ngoắc ngoắc ngón tay với hắn, “Cùng đi xem thực đơn của thím Mora có gì đi.”

Sinh hoạt vào quỹ đạo, đồng nghĩa với việc nó bắt đầu phát triển theo hướng đơn điệu và nhàm chán.

Hàng ngày Frank và Audis đều chạy tới nhà Hayden và nhà mình.

Mỗi khi Frank đi theo Mundra hoặc chạy tới nhà Rhodes học tập ma pháp, Audis chỉ có một mình đứng trong góc, lật xem tri thức về vụ yêu Rhodes và Mundra cùng chỉnh lý, có điều đại đa số thời điểm hắn đều ngẩn người, có đôi khi ngẩn con bướm trong vườn hoa, có đôi khi ngẩn hoa.

Nếu như nói sinh hoạt có gì thay đổi, thì phải là một nhà thím Mora và bọn họ lui tới càng ngày càng thường xuyên. Bà biết rõ về Frank và Audis, nhưng chưa từng e ngại hay chán ghét, còn thường thường cho Frank nước quả bánh ngọt – đó là lần duy nhất Audis mở miệng yêu cầu.

Hôm nay, Frank từ trong nhà thím Mora đi ra, trời đã sẩm tối, từ trong hàng hiên truyền ra mùi thơm Frank rất quen thuộc, đó là mùi nước hoa nhóm phu nhân đế quốc thích nhất. Cậu chậm rãi đi vào, nhẹ giọng hỏi: “Vị khách quý nào đến chơi vậy ạ?”

“Frank?” Trong bóng đêm vang lên tiếng nói dịu dàng mà xa cách.

Frank khấn trương, “Phu nhân Rella?”

“Audis có ở đây không?” Phu nhân Rella hỏi.

“Có. Cậu ấy ở ngay sau cháu.” Lòng bàn tay Frank ngưng tụ một ngọn lửa, chiếu sáng nửa hàng hiên. Một quý phu nhân đứng ở trước cửa, khuôn mặt có năm phần giống Audis, vẻ mặt mười phần tương tự, cùng đậm đặc.

Ánh mắt phu nhân Rella lướt qua cậu, dừng trên người Audis đứng sau, “Con khỏe không?”

Audis đáp: “Tốt lắm.”

Phu nhân Rella gật đầu, “VẬY ta an tâm.”

Frank mở cửa, nhanh chóng thắp đèn, mời bà đi vào.

Phu nhân Rella nhìn quanh nhà hỏi: “Hai đứa ở hai phòng?”

Frank sững sốt, đỏ mặt đưa lưng về phía bà, nhẹ lên tiếng, “Cháu đi nấu nước, hai người cứ nói chuyện.” Cậu mang theo siêu nước trốn vào phòng mình. Bởi vì bản thân cậu chính là ma pháp sư hỏa hệ, cho nên không có bếp lò đun nước.

Phu nhân Rella nhìn Audis đứng cách năm sáu bước, cau mày: “Con định để ta ngẩng đầu nói chuyện với con sao?”

Audis đáp: “Nếu ngài từng gặp ông nội, sẽ biết con đã là vu yêu, cả người đều có độc.”

Phu nhân Rella cúi đầu, một lúc lâu mới nói: “Thật có lỗi. Kỳ thật, lúc con hôn mê ta nên đến thăm con.”

“Không cần giải thích.” Audis nói, “Con rất mừng vì ngài có chồng và đứa con mới.”

Phu nhân Rella vuốt ve ngón cái, không khí có vẻ cứng nhắc.

“Ta và Bruce quyết định chia tay.” Phu nhân Rella nói, “Ông nội con đã đồng ý cho ta về nhà Dana, để Grasse đi cùng phụ thân nó.”

Audis không hé răng.

Phu nhân Rella nói tiếp: “Ông nội con hình như có ý giao gia tộc cho Gregory. Ông ấy đang muốn cậu ta thay thế làm thành chủ thành Putra.”

Audis đáp: “Không liên quan đến con.”

“Đúng vậy.” Phu nhân Rella nói, “Việc này con rõ hơn ta nhiều lắm.” Từ phòng ngủ truyền tới tiếng nước sôi. Về mặt bà có chút lo lắng, “Ta hy vọng con có thể trao quyền quản lý sản nghiệp của phụ thân con cho ta. Con cần một người quản lý, không phải sao?”

Audis đáp: “Không cần.”

Phu nhân Rella giật mình ngẩng đầu. Trước kia Audis vẫn luôn vâng lời bà, đây là lần đầu tiên hần từ chối rõ ràng yêu cầu của bà như vậy, điều này nằm ngoài dự kiến của bà, gần như phá hỏng tất cả kế hoạch bà suy tính.

Audis nói: “Con có người con tin cậy và cần có hơn.”

Phu nhân Rella cũng không dây dưa nhiều. Bà biết rõ mình không có cái quyền đó. Kỳ thật được Murdoch thừa nhận trở về, bà có thể có được một phần nhỏ tài sản của chồng trước, đã đủ cho chi tiêu của bà, phần của Audis... Bà chỉ muốn thử xem, bà có phải người hần xem trọng nhất không. Nhưng bà đã quên, người đều sẽ trưởng thành, đi từ gia đình này sang gia đình khác.

Bà đi rồi, Audis quay đầu lại, nhìn thấy Frank mang siêu ra, không hỏi lời nào, chỉ rót cho mình chén nước.

Thời tiết gần đây càng ngày càng lạnh.

Frank nằm trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được.

Lời nói của Audis và phu nhân Rella không ngừng lặp lại trong đầu cậu. Cậu ấy nói người kia là chỉ mình sao? Frank không thực chắc chắn. Sau khi Audis tỉnh lại, quan hệ giữa hai người chẳng những không tiến gần một bước, ngược lại càng thêm xa cách. Trước kia tại thời điểm cậu không chú ý Audis sẽ dõi theo cậu, dù bị cậu phát hiện cũng không dời tầm mắt. Nhưng hiện tại, dù bọn họ ở bên nhau, ánh mắt của Audis lại luôn rời đi.

Chẳng lẽ tình cảm của cậu ấy đối với mình không giống như mình tưởng tượng, hay là... cậu ấy hối hận?

Frank phì cười rồi nói.

Cậu có chút nhớ không rõ lúc trước cái gì đã khiến cho mình kiên trì đến bước này. Có lẽ là nụ hôn cuối cùng của Audis trong cuộc chiến với hỏa thần? Hay là còn sớm hơn, khi quay đầu luôn nhìn thấy bóng dáng ấy.

Cậu đột nhiên ngồi dậy, nhìn chăm chăm vào vách tường giáp một gian phòng khác, dường như muốn xuyên vách tường.

Đương nhiên, ma pháp hỏa hệ của cậu còn chưa luyện đến trình độ này.

Ngày hôm sau, cậu vẫn đi đến nhà Hayden, lại nhận được tin Hayden và Mundra rời đi.

Frank giật mình nhìn Rhodes đang tấn công vào khoảng không, “Từ trước đến giờ thầy chưa từng nhắc qua.”

Rhodes đáp: “Người biết tính cách của nó đấy, trừ phi người hỏi, còn không nó không có chủ động nhắc tới đâu.”

Frank nói tiếp: “Nguyên soái cũng không nói.”

“Vậy càng không thể.” Rhodes lại đáp, “Hắn chỉ ước gì chúng ta không tìm thấy bọn hắn.”

Frank nói: “Tôi còn chưa học được triệu hoán vu thi.”

Rhodes tiếp lời: “Ta đang muốn thử biện pháp triệu hoán thú phệ hồn, cần giúp đỡ.”

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau một cái.

Ánh mắt Frank sáng lên.

Rhodes lại lắc đầu: “Không được, ta không có thời gian.” Nói xong hắn chạy ra ngoài không quay đầu lại.

Audis đột nhiên chắn trước mặt hắn.

Rhodes gầm gừ: “Đây là phạm quy! Người là vu yêu của cậu ta, không thể lúc nào cũng chạy tới chạy lui không nhìn ý của chủ nhân! Cậu ta còn chưa hạ lệnh.”

Audis đáp: “Hạ rồi.”

“Lúc nào?” Rhodes kinh ngạc quay đầu lại.

Frank cũng ngơ ngác.

“Trong lòng.” Audis nói.

Frank đỏ mặt.

Ánh mắt Rhodes đột nhiên trừng lớn, “Người biết được trong lòng cậu ta nghĩ gì à?”

“Đôi khi có thể.” Audis do dự rồi trả lời.

Rhodes lướt trong phòng vài lần, sau đó vỗ tay nói: “Ta hiểu rồi! Hóa ra là vậy, ha! Hóa ra là vậy!”

Trực giác Frank mách bảo sự tình hẳn hiểu ra có liên quan đến mình, “Ngài hiểu được điều gì?”

“Phương pháp luyện chế vu yêu!” Rhodes kích động vùng tay, “Là tình yêu! Là tình yêu!” Hắn không nhìn đến hai cặp mắt trong phòng, tiếp tục nói, “Trách không được các pháp sư vong linh khác không thể dùng tinh thần lực cướp đoạt Audis, bởi vì liên hệ giữa các người không phải tinh thần lực, mà là tình cảm. Trách không được người càng gây yếu càng thích hợp làm nguyên liệu vu yêu, bởi vì tình cảm của bọn họ mê mẩn. Ta cuối cùng đã hiểu ý tứ của câu nói kia, dùng tình cảm mê mẩn thức tỉnh vu yêu a... Ta còn tưởng là luyện chế tình cảm mãnh liệt cho vu yêu chứ, hóa ra là tình cảm của vu yêu.” Hắn hưng phấn xong, lại bắt đầu ủ rũ, “À, chẳng lẽ ta phải đem người yêu ta sâu sắc hoặc người ta yêu sâu đậm biến thành vu yêu mới được sao? Đi chỗ nào mà tìm? Không, có lẽ chỉ cần hắn tình chân ý thiết với người khác là được? Ai da, ta phải suy nghĩ một chút, phải suy nghĩ kỹ một chút.”

Hắn cứ thế đi ra ngoài, hoàn toàn mặc kệ hai người còn lại bởi vì lời nói của hắn mà trong lòng xao động.

Frank trộm nhìn về phía Audis.

Trên mặt Audis không tỏ vẻ gì, ánh mắt lại vẫn hữu ý vô tình tránh né tầm mắt cậu.

Có lẽ, luyện chế vụ yêu chỉ cần tình cảm đơn phương là được? Frank cam chịu nghĩ, nói thí dụ như cậu đơn phương...

“Cậu có muốn đổi pháp sư vong linh không?” Cậu hỏi ra miệng, mới phát hiện hóa ra cơn giận của mình đã tích lũy sâu đến như thế.

Audis quay đầu nhìn cậu, trong mắt hiện lên kinh ngạc.

Frank nói: “Cậu tìm pháp sư vong linh khác, mình có thể rút lui.” Đúng vậy, cậu không cần tiếp tục ép buộc bản thân mỗi ngày ngồi với xương khô, nghe những mùi hôi, chà những thi thể... Cậu càng nghĩ càng cảm thấy tủi thân, nắm tay không tự chủ siết chặt.

“Đúng vậy. Cậu không nên làm pháp sư vong linh.” Audis nói.

Frank mở cửa xông ra ngoài.

Nếu cậu còn ở trong gian phòng kia một giây đồng hồ, nhất định cậu sẽ cho hắn một quả cầu lửa!

Frank vọt tới trong hoa viên, phần nộ trùng những bông hoa nở đến kiêu diễm ướn át.

Phía sau từ từ truyền đến tiếng bước chân.

Audis nói: “Cậu là người sống, cậu còn có thể quay đầu lại, lựa chọn gia tộc Charlie, tiếp tục làm người thừa kế.”

Frank chậm rãi nhìn ra kiềm nén trong lời hắn. Cậu xoay người, nghiêm túc hỏi: “Đây là lời thật lòng của cậu? Để mình rời đi, bỏ cậu lại một mình.”

Audis đáp: “Mình đã không còn là con người.”

Frank nói: “Mình chỉ muốn biết tâm tình của cậu.”

Audis nhìn cậu, chầm chậm gật đầu.

Frank nói: “Nhưng trong lòng cậu không nói như vậy.”

Môi Audis mím chặt.

Frank đeo bao tay lên, đưa tay áp vào ***g ngực hắn: “Mình nghe thấy, nó nói, đừng rời đi.”

Audis cúi đầu.

Tay Frank đột nhiên dùng sức, kéo hắn đến trước mặt mình, tức giận nói: “Mới đó đã là gì? Là cậu bắt đầu trước, cậu bắt đầu xong thì hôn mê bất tỉnh, còn mình thì sao? Mình đã chờ, cố gắng, cố gắng chờ cậu cho mình một đáp án. Chẳng lẽ cậu định cho mình đáp án như vậy sao? Cho nên, hết thấy đều là mình đơn phương, là mình sai lầm, bao nhiêu cố gắng của mình chỉ là một trò cười?! Audis? Dana, hiện tại mình muốn cậu cho mình một đáp án chính xác! Mình thích cậu, cho nên cam tâm tình nguyện làm pháp sư vong linh, cam tâm tình nguyện từ bỏ kế thừa gia tộc, cam tâm tình nguyện ở bên cậu, chẳng sợ cả đời không thể đụng chạm lẫn nhau! Nhưng mà, chỉ cần cậu nói mình tự đa tình, mình sẽ làm theo lời cậu, trở lại nhà Charlie, kế thừa gia tộc... rồi bỏ cậu.” Cậu buông áo hắn ra, lạnh lùng nhìn hắn, “Được rồi, hiện giờ cậu có thể nói đáp án của cậu!”

Audis im lặng.

Kiều ngạo và ánh sáng của hắn tại khắc kia tĩnh lại đã như đôi cánh gãy rời, không thể tiếp tục bay lượn.

Người trước mặt trả giá càng nhiều, gông xiềng trên người hắn càng nặng, siết đến mức hắn không thở nổi.

Buông tay đi.

Thả cậu ấy tự do.

Cậu ấy vốn nên đứng dưới ánh mắt trời và vinh quang.

Audis nắm chặt tay, cố gắng giữ cho mình tỉnh táo.

Frank nhìn hắn, ánh mắt chuyển dần từ phần nộ sang thất vọng, cuối cùng hóa thành lạnh lùng. Cậu xoay người, chậm rãi đi ra cửa.

“Đừng đi.”

Frank không biết mình đã đi bao nhiêu bước, phía sau truyền đến tiếng nói yếu ớt nhưng kiên định.

“Đừng đi!” Giọng nói dần lớn hơn.

Frank dừng bước, yên lặng ăn một viên thuốc khử độc.

Audis nhanh chóng đến phía sau cậu, thấp giọng nói: “Đừng rời bỏ mình.”

“Mình là pháp sư vong linh, cậu là vu yêu, chúng ta vốn đã không thể tách rời.” Frank nói xong, đột nhiên xoay người ôm lấy hắn.

Thân thể Audis chấn động, theo bản năng định đẩy cậu ra.

Frank cọ cọ mặt hắn, nhẹ giọng: “Mình uống thuốc rồi.”

Bàn tay vốn định đẩy ra chậm rãi buông, chầm chậm chuyển từ bờ vai sang lưng cậu, sau đó gắt gao ôm chặt.

“Có lẽ sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn, nhưng chúng ta đã ở bên nhau. Chỉ cần ở bên nhau, sẽ có hy vọng.”

“Ừ.”

“Giống như khi mình chờ cậu tỉnh lại vậy.”

“Ừ.”

“Cậu không định nói gì sao?”

“... Mình yêu cậu.”

“Ừ.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-dai-luc-he-liet-chi-tam-vong-tich>